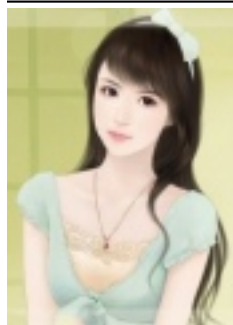

Đây Khoảng Sao Trời, Kia Khoảng Biển

Contents

Đây Khoảng Sao Trời, Kia Khoảng Biển	1
1. Chương 1: Gã Đàn Ông Ngất Xiu Ở Trong Sân	2
2. Chương 2: Nét Mặt Như Họa, Khí Chất Như Trăng	12
3. Chương 3: Thanh Mai Trúc Mã Đến	21
4. Chương 4: Trong Lòng Chui Vào Con Kiến	32
5. Chương 5: Cảm Giác Yêu Thích Một Người	46
6. Chương 6: Anh Có Đồng Ý Làm Bạn Trai Của Tôi Không	57
7. Chương 7: Anh Có Thể Làm Được Gì Nữa?	69
8. Chương 8: Hẹn Ước Đêm Trăng Tròn	83
9. Chương 9: Em Không Sợ Anh, Em Chỉ Cần Anh	97
10. Chương 10: Làm Sao Để Đánh Bại Thời Gian	109
11. Chương 11: Anh Ở Đây	127
12. Chương 12: Bạn Trai Của Em	135
13. Chương 13: Nụ Hôn Đầu Ấy Tựa Như Tuyết Đầu Mùa	152
14. Chương 14: Em Có Đồng Ý Lấy Anh Không?	164
15. Chương 15: Cam Tâm Tình Nguyên Chịu Thiệt	179
16. Chương 16: Em Có Thể Phản Bội Anh	190
17. Chương 17: Tuyệt Đối Không Thể Buông Bỏ	206
18. Chương 18: Em Hiểu Mình Muốn Gì	220
19. Chương 19: Đây Chính Là Lựa Chọn Của Chúng Ta	233
20. Chương 20: Sinh Mệnh Là Những Vì Tinh Tú	242

Đây Khoảng Sao Trời, Kia Khoảng Biển

Giới thiệu

Kể về chuyện tình cảm tươi đẹp nhưng cũng rất sâu sắc và bi thương, một tình cảm thiêng liêng cao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-khoang-sao-troi-kia-khoang-bien>

1. Chương 1: Gã Đàn Ông Ngất Xỉu Ở Trong Sân

Dưới ánh trăng, tử thần vung lên lưỡi hái, chuẩn bị lấy đi sinh mạng của chàng trai.

Chàng trai hỏi: “Làm sao để có thể bất tử?”

Tử thần nói: “Tìm một cô gái, chỉ cần cô ấy nguyện ý từ bỏ sinh mạng của mình, đem linh hồn hiến dâng cho người, người có thể sống tiếp.”

Chàng trai hỏi: “Làm sao mới có thể khiến một cô gái từ bỏ sinh mạng, hiến dâng linh hồn cho tôi?”

Tử thần nói: “Chỉ cần người chiếm được trái tim cô ấy, khiến cô ấy yêu người.”

Chàng trai hỏi: “Làm sao tôi có thể chiếm được trái tim của cô ấy?”

Tử thần mỉm cười, nói: “Rất đơn giản, người hãy dùng trái tim của người đổi lấy trái tim của cô ấy.”

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn về phía tôi, ánh mắt lạnh giá, biểu cảm phức tạp, giống như một con thú dữ đang ẩn giấu sát khí, vận sức chờ phát ra uy lực giết chết con mồi.

Sáng sớm, ánh nắng chói chang xuyên qua ngọn cây sừng hươu (1.1), chiếu đến cửa sổ phòng ngủ, những tia sáng rơi qua bức màn, hắt lên mặt tôi, đang mơ ngủ tôi liền giật mình tỉnh giấc.

(1.1) Một loại cây sống ở gần biển

Vì muốn có chút mát mẻ, nên buổi tối tôi không đóng cửa sổ, gió biển mát lạnh thổi đến bức màn làm nó phát phơ lay động. Mùi quen thuộc của biển theo cơn gió nhẹ bay vào mũi tôi, khiến tôi vừa nhắm mắt lại, vùi đầu vào cái gối, cố gắng ngủ thêm một lát; vừa theo bản năng suy nghĩ: “Ra khỏi giường, lập tức sẽ được ăn món cháo nghêu hải sản của ông nội”. Ý nghĩ vừa lóe lên, trong đầu lại hiện ra một hình ảnh khác

Tôi, ba tôi và em trai, ba người chúng tôi mặc bộ đồ đen, đeo khăn tang, đứng ở đầu thuyền, cùng nhau rải tro cốt của ông nội xuống biển. Những đóa hoa màu trắng trôi theo dòng nước phía sau đuôi tàu, dập dềnh cùng từng đợt sóng biển, cuộn cuộn không ngừng, giống như vòng hoa màu trắng đặt trên linh cữu ở nội đường.

Một khắc sau đó, tôi liền tỉnh táo nhận biết được đâu là mơ, đâu là thật, tuy rằng tôi rất hy vọng mình mãi mãi không tỉnh lại trong giấc mơ đẹp có ông nội, nhưng cái gọi là sự thật lại khiến con người ta không thể không mở to mắt đi đối mặt.

Nghĩ đến mẹ kế chưa quen thuộc với nhà bếp, cũng tuyệt đối không hiểu ý cái bồn rửa cũ, hay cái bát cũ của ông nội, tôi lập tức mở mắt, ngồi dậy. Tôi nhìn đồng hồ báo thức, vẫn chưa tới 6 giờ sáng, trong nhà hoàn toàn tĩnh lặng, hiển nhiên giờ này bà ấy còn đang ngủ say.

Mấy ngày nay, vì lo tang sự của ông nội, tất cả mọi người ai nấy cũng đều mệt mỏi rã rời, ba tôi và mẹ kế là điển hình của dân thành thị, có thói quen ngủ muộn dậy trễ, đoán chừng hôm nay bọn họ không ngủ thẳng giấc đến 9 giờ sáng, chắc chắn sẽ không ngồi dậy.

Tôi rửa mặt xong, chân tay nhẹ nhàng đi xuống lầu, đến nhà bếp, trước hết tôi bắt nồi cháo lên bếp, vì không có tinh thần suy nghĩ đến món ăn cầu kỳ, tôi bỏ vào nồi một ít sò điệp khô, coi như đang nấu món cháo hải sản.

Ra khỏi nhà bếp, tôi đứng trong sân vườn, bắt giắc đi xung quanh nhìn ngó đám cây cảnh và hoa tươi, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của ông nội. Trước kia, khi vừa rời giường, chuyện đầu tiên ông làm chính là chăm sóc đám hoa cỏ này.

Hàng rào ở bốn phía sân vườn là những khóm hoa Trang nở rộ quanh năm, từng bông hoa nhỏ đỏ hồng chen chúc tụ lại thành chùm, tươi đẹp rung động lòng người, giống như quả tú cầu trong tay tân nương tử; dọc theo bức tường đá là mấy gốc hoa Giầy, những đóa hoa màu hồng phấn sáng lạn như ánh nắng mặt trời, một gốc hoa Giầy được trồng gần bức tường đá loang lổ, hắt bóng râm xuống mặt đất, làm cho khoảng sân buổi sáng sớm thêm phần thoáng đãng; phía dưới cửa sổ phòng khách là đám Hồng Tước San Hô, Cẩm Diệp San Hô khoe sắc, giống như những đốm lửa nhỏ lập lòe; ngoài cửa sổ thư phòng là mấy bụi hoa RỒNG Nhã Châu, cùng với vài khóm Cửu Lý Hương nở những bông hoa màu trắng ử rữ, tựa như những mảng

tuyệt động, trông rất đẹp mắt; góc rẽ vào nhà bếp có một gốc Quất ít nhất một trăm tuổi đang kết những quả Quất màu lục trĩu nặng, chúng thẹn thùng ẩn núp sau những chiếc lá cũng màu lục tươi mới.

Những gốc cây khóm hoa này đều là những loại cây cỏ thông thường ở trên đảo, không phải thứ quý giá gì, dường như mỗi nhà đều có một ít, nhưng nhờ ông nội chăm sóc, hoa và cây cảnh luôn có vẻ xanh tốt và tươi đẹp hơn những nhà khác.

Đã nhiều ngày trôi qua, không ai ngó ngang đến bọn chúng, hoa rơi, lá rụng dày đặc trên mặt đất, nhìn nhà cửa có chút bê bối dơ bẩn. Tôi dụi dụi đôi mắt đang ướt, vội vàng cầm lấy cái chổi, bắt đầu quét tước sân nhà.

Quét sân xong, tôi định ra cổng vườn quét thêm một chút, nên đi ra mở cổng. Đang lúc mở cổng, tôi cảm thấy có một bóng đen lao về phía mình, tôi bị dọa sợ, theo bản năng lùi về phía sau né tránh, không biết bóng đen đó bị cái gì xô đẩy, mà ngã nhào xuống đất.

“Ai ném gì đó...” tôi tập trung nhìn vào bóng đen kia, miệng liền há hốc, thanh âm bị nghẹn ở cổ, cái bóng đen ngã vào trong sân nhà tôi là một người.

Một người ăn mặc rất quái dị, một gã đàn ông đang hôn mê bất tỉnh, mớ tóc hỗn độn che hết nửa khuôn mặt của hắn, làn da của hắn tái nhợt không chút sức sống, giống như mấy kẻ bị thiếu dinh dưỡng. Nửa người trên của hắn mặc bộ đồ thủy thủ màu đen, cái này không lạ, nhưng lạ là hắn chỉ khoác bên ngoài, bên trong không có mặc bất cứ thứ gì, mà bộ đồ thủy thủ dành cho mùa lạnh này có áo lót bên trong; nửa thân dưới của hắn là cái quần soóc có in hình mấy cây dừa mà du khách thường mặc, tôi nhìn xuống chân của hắn, đi chân trần sao !?

Tôi ngơ ngác đứng nhìn hắn một lúc lâu, rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, cẩn thận đụng hắn một cái, “Này!”

Không có phản ứng, nhưng thân thể của hắn vẫn còn mềm mại, bởi vì tôi vừa tiến đưa ông nội, nên ký ức về cảm giác đối với cơ thể của người còn sống hay đã chết rất rõ ràng, tôi lập tức đoán được người này vẫn còn sống. Nhưng nhiệt độ cơ thể của hắn rất thấp, thấp đến nỗi không giống như bình thường. Tôi không biết hắn đang có bệnh trong người, hay là tôi đã đoán sai, nhưng kỳ thật hắn giống như đã chết vậy.

Tôi hít một hơi, đưa tay đến gần mũi của hắn, cảm giác được hắn vẫn còn hơi thở, tôi mới nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì sự việc có chút quái dị, nên phản ứng của tôi cũng không được bình thường, sau khi xác định trước cửa sân nhà mình không phải là “Hiện trường án mạng”, phản ứng đầu tiên của tôi chẳng phải là tự hỏi nên giải quyết chuyện này thế nào, mà là... ma xui quỷ khiến tôi lại chạy ù ra phía ngoài cổng để nhìn xem có dấu vết của giày hay dép không.

Hắn thật sự là đi chân trần đến đây!

Tôi nhìn đến con đường lát đá ghồ ghề cổ xưa ở ngoài cổng, rồi nhìn qua bàn chân của hắn, những vết bẩn màu đen xen lẫn với màu đỏ sẫm của vết máu, nhìn không ra rốt cuộc hắn làm sao mà bị thương, nhưng có thể khẳng định hắn đã trải qua một thời gian đi lại rất vất vả.

Tôi ngồi xổm xuống ở bên cạnh hắn, vừa lấy di động ra chuẩn bị gọi điện thoại, vừa dùng sức lay động hắn. Nơi này không phải là thành phố lớn, nên bất cứ lúc nào tôi cũng không thể gọi được xe cứu thương, huống chi khu này đã cũ nát chật hẹp, cho dù xe cứu thương có thần kỳ chạy tới đây, cũng không thể vào được tận nhà, chỉ còn cách tìm người khác giúp đỡ.

Điện thoại rốt cuộc cũng thông, “Bác sĩ Giang...” Tôi vừa lên tiếng chào hỏi, liền cảm thấy cánh tay của mình bị nắm chặt.

“Không cần gọi bác sĩ!” Gã đàn ông ngất xỉu trong sân nhà tôi sau khi yếu ớt nói xong mấy lời này, liền chậm rãi mở mắt. Tôi kinh ngạc giương mắt nhìn về phía hắn, một cơn gió thổi qua, làm cho mớ tóc hỗn độn ở trước mắt của hắn bay sang một bên, tầm mắt của tôi đúng lúc nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn.

Sao lại có một đôi mắt rung động lòng người đến như vậy? Giữa màu tối đen ánh ra màu chàm, thâm thúy, bình tĩnh, mênh mông, giống như biển cả đêm hè tĩnh lặng, bầu trời đầy sao rực rỡ, cơ hồ toàn bộ ánh sáng

của sao trời đều bị thu hút vào đó, toàn bộ bí mật của vũ trụ đều bị giấu kín ở giữa, làm cho người ta nhìn không được cứ mãi ngắm nhìn, tìm tòi nghiên cứu.

Tôi ngần ngại nhìn hấn, hấn chống người ngồi dậy, nói rõ ràng thêm lần nữa: “Không cần gọi bác sĩ.”

Bây giờ nhìn lại, ánh mắt của hấn tuy rằng cũng coi là đẹp, nhưng không còn rung động lòng người như lúc này, hấn là do góc nhìn, cùng với hiệu ứng kỳ diệu của ánh sáng.

Tôi chần chừ không nói lời nào, hấn nói: “Tôi chỉ bị thiếu nước, uống chút nước là được rồi.”

Chắc chắn hấn không phải là dân bản địa, giọng nói rất kỳ lạ, tôi phải cố gắng lắm mới nghe được, nhưng giọng điệu cực kỳ chuẩn mực, khiến cho người ta tin tưởng nể phục. Nhưng quan trọng là hiện giờ tôi đang có rất nhiều chuyện phải làm, không có nhiều thời gian quan tâm thương hại một kẻ xa lạ, nói chung thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện.

“Bác sĩ Giang, không có gì đâu, chỉ là không cẩn thận bấm nhầm số điện thoại của anh thôi, em còn có việc phải làm, lần sau nói nhé!”

Tôi cúp điện thoại, đỡ hấn đứng lên. Khi hấn vừa đứng lên, trong chớp mắt, tôi mới cảm giác được hấn thật cao lớn, tôi cao 1 mét 73, từ nhỏ đã có tính cách ngang tàng, nên thường hay chơi trò giả vờ làm con trai, nhưng đứng bên cạnh hấn, tôi lại có cảm giác như “Chim nhỏ nép vào người” (1.2)

(1.2) ý nói bản thân nhỏ bé so với người khác.

Tôi dìu hấn đi đến góc sân, ngồi vào cái ghế ông nội hay ngồi, “Chờ tôi một chút.”

Tôi đi vào nhà bếp, rót cho hấn một ly nước ấm, suy nghĩ một lát, lại cho thêm vào vào ly nước hai thìa mật ong. Tôi bưng ly nước mật ong ra cho hấn, hấn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đại khái cảm nhận được có vị khác lạ, nên tỏ ra cảnh giác.

Tôi nói: “Anh ngất xỉu ở trước cửa nhà tôi, nếu không phải có bệnh trong người, thì chắc là bị tuột huyết áp, nên tôi cho thêm chút mật ong.”

Trong lúc tôi đang giải thích, đồng thời hấn cũng đã uống một hơi hết ly nước mật ong, hiển nhiên trước khi tôi nói, hấn thật sự đã nhận ra tôi đã bỏ cái gì vào đó.

“Anh còn muốn uống nữa sao?”

Hấn không nói gì, chỉ là hơi hơi gật đầu.

Tôi lại chạy vào nhà bếp, rót nước cho hấn.

Chạy tới chạy lui, hấn uống liên tiếp sáu ly nước lớn, đến ly thứ bảy, mới thật sự ngừng lại.

Hấn bắt đầu ngồi im lặng suy nghĩ, trên tay cầm ly thủy tinh, ngoại trừ nói câu đầu tiên “Không cần gọi bác sĩ” kia, thì không nói thêm gì nữa, ngay cả mấy chữ “Cảm ơn, cảm ơn” cũng không thêm nói, chẳng biết rốt cuộc hấn đang nghĩ cái gì.

Một luồng ánh sáng xuyên qua kẽ hở của đám lá cây, đúng lúc chiếu vào ly thủy tinh, làm sáng lên những ngón tay thon dài sạch sẽ của hấn, giống như bàn tay tao nhã của nghệ sĩ dương cầm, so với vết thương u ám dơ bẩn dưới bàn chân của hấn, quả thật đối lập một cách kỳ lạ.

Theo lý trí, tôi biết không nên cho một người xa lạ vào nhà, nhưng bởi vì có một chút mềm lòng và xúc động khó hiểu, nên tôi thật sự không thể nhẫn tâm lập tức đuổi hấn đi.

Tôi đi vào nhà bếp, khuấy khuấy cái nồi cháo, liền phát hiện cháo sò điệp đã chín tới.

Tôi múc ra một chén cháo, cho vào cái đĩa một ít rau trộn rong biển và hai nửa trứng vịt muối, đặt tất cả vào khay, bưng ra cho hấn.

Tôi khéo léo nói: “Anh ăn chút gì vào bụng, khi nào khỏe lại thì đi đi!”

Hấn không nói gì, nhìn chằm chằm vào bát cháo ở trước mặt một lúc lâu, mới cầm đũa lên, có lẽ bởi vì mới tỉnh dậy, tay chân của hấn run rẩy, cầm đôi đũa vài lần mới cầm chắc được.

“Tôi còn phải làm việc nhà, anh cứ ăn từ từ, cần gì thì gọi tôi.” Tôi sợ đứng bên cạnh làm cho hắt mắt tự nhiên, nên tìm lý do rời khỏi.

Tôi đi vào phòng khách, lục tung tủ giày dép, lấy ra một đôi dép kẹp dành cho nam đã cũ. Không giống như giày, phải cần đi đúng số, khi đi bằng dép kẹp cho dù chân nhỏ hay lớn đều có thể mang được.

Tôi cầm theo đôi dép kẹp đi đến vòi nước ở trong sân vườn, chà rửa chúng thật sạch sẽ, sau đó đặt ở nơi có nhiều ánh nắng để phơi khô.

Đoán chắc phải một lúc nữa hắt mới ăn xong, tôi lấy cái khăn, vừa lau chùi nhà cửa, vừa lâu lâu nhìn hắt.

Trước kia, khi ông nội còn sống, cái bàn và cái ghế bằng mây thường được đặt dưới mái hiên của gian nhà chính, hoặc ở giữa sân vườn, ông sẽ vừa uống trà, vừa thuận tiện ngồi ngắm cảnh nghỉ ngơi, vô cùng hài lòng thích chí. Sau khi ông nằm mãi trên giường không thể ngồi dậy, không còn ai có thú vui nhàn hạ như vậy nữa, nên bàn ghế mây kia bị dời về một góc tường ở trong sân, tại đó có mấy cây hoa RỒNG NHÃ CHÂU và vài khóm CỬU LÝ HƯƠNG, chúng đều đã sống được mười mấy năm, cây CỬU LÝ HƯƠNG thì cao hơn đầu người, còn đám RỒNG NHÃ CHÂU thì vươn cao xòe rộng những tán lá xanh mướt rậm rạp, vừa khéo che đi thân thể của hắt.

Tôi không nhìn rõ hắt, nhưng cách đám hoa lá sum suê, tôi có thể xác định được hắt vẫn ngồi im lặng ở đó, không có bất kỳ động tác bất thường nào.

Tôi cảm thấy yên tâm được một chút, tuy rằng dân cư trên đảo quê mùa không có kiến thức, nhưng đừng nói là cướp của giết người, ngay cả trộm gà trộm chó cũng rất hiếm khi xảy ra. Ông nội vẫn thường kêu ngạo nói rằng nhà của ông chính là chốn bồng lai tiên cảnh, ông thà rằng sống lẻ loi một mình ở căn nhà cũ kỹ, cũng không chịu ra thành phố sống cùng với ba. Nhưng tôi sống ở thành phố đã lâu, đương nhiên sẽ có chút gì đó ảnh hưởng, nên bản tính dễ phòng luôn luôn có thừa chứ không hề thiếu.

Đang suy nghĩ miên man, thì có tiếng cửa mẹ kể mơ hồ truyền đến, tôi lập tức bỏ cái khăn xuống.

Thẩm Dương Huy kích động chạy ra khỏi phòng ngủ, ầm ĩ nói: “Thẩm La, dậy sớm làm gì thế?”

Thẩm Dương Huy là em trai cùng cha khác mẹ với tôi, tính cách con một điển hình, thật ra nó không có gì xấu, chỉ là thiếu niên mười bốn tuổi, nhưng có căn bệnh vô cùng tệ hại, thích đi trêu chọc người khác.

Tôi còn chưa trả lời nó, thì tiếng của ba tôi đã từ nhà vệ sinh ở tầng hai nhẹ nhàng truyền đến, “Thẩm Dương Huy, đã nói bao nhiêu lần rồi? Không được gọi tên trống không như vậy, phải gọi là chị!”

Thẩm Dương Huy nhăn mặt, không thềm để ý nói: “Thẩm La cũng có gọi mẹ của con là ‘mẹ’ đâu, vậy cần gì phải gọi là chị? Đúng không Thẩm La?”

Mẹ kể của tôi đi ra, mỉm cười chào hỏi tôi, “Thẩm La, chào buổi sáng!”

Tôi cũng cố gắng mỉm cười, “Dì Dương, chào buổi sáng!” Mẹ kể của tôi họ Dương, lúc bà ấy lấy ba tôi, tôi đã được 10 tuổi, một đứa bé trong một gia đình ly hôn ở độ tuổi đó dĩ nhiên đã hiểu biết nhiều thứ, cái gì nên làm, cái gì không nên làm tôi đều rõ ràng. Ngay từ đầu, tôi đã biết bà ta không có ý muốn làm mẹ của tôi, tôi thà rằng bị ba tôi mắng chửi, cũng kiên quyết không kêu bà ta là mẹ, chỉ kêu là “Dì Dương”, bà ta vui vẻ chấp nhận.

Dì Dương vỗ vỗ vào lưng của Thẩm Dương Huy một chút, thúc giục nói: “Đi đánh răng rửa mặt đi.” Lại tiếp tục cao giọng, “Hải Sinh, anh trông chừng thằng con của anh đánh răng đi nhé, nếu không nó lại lười biếng không thềm làm.”

Tôi không khỏi mỉm cười lắc đầu. Nhiều năm như vậy trôi qua, tôi đã là một cô gái 25 tuổi, không còn là một tiểu nha đầu 10 tuổi kia nữa, mẹ kể vẫn giống như xưa, thường ngậm nhắc nhở tôi, lúc bà ta và ba ở với nhau, tôi không phải là người một nhà với bọn họ, mà chỉ là người ngoài. À không, nơi này không phải là căn nhà chỉ có hai phòng ngủ của bà ta và ba tôi ở Thượng Hải, đây là nhà của ông nội, là nơi tôi lớn lên, bà ta mới là người ngoài.

~~

Nhà cửa của dân quê không cầu kỳ tiểu tiết, phòng bếp rộng rãi cũng chính là nhà ăn. Đến khi ba tôi và bọn họ rửa mặt xong xuôi, tôi cũng đã dọn sẵn điểm tâm.

Dì Dương khách sáo nói: “Thật sự làm phiền con rồi, Tiểu La.”

Tôi thản nhiên nói: “Không cần khách sáo, con đã ăn rồi, mọi người cứ dùng tự nhiên.”

Ba tôi đang định nói gì đó, Thẩm Dương Huy đã bưng cái bát lên, ngoác mồm to ra húp cháo, nó chỉ có thể đồng ý hét lớn: “Ăn thôi!”

Bọn họ đang ăn điểm tâm thì có tiếng đập cửa vang lên.

Tôi định chạy ra mở cửa, thì Thẩm Dương Huy giống như một con nợ được xóa nợ, nó nhảy cẫng lên chạy ra ngoài, mở cánh cổng sân vườn. Ba tôi lo lắng, vội vàng bỏ bát cháo xuống, chạy theo sát nó ra phía cổng, “Dương Huy, đã nói với con bao nhiêu lần rồi, trước khi mở cửa phải hỏi cho rõ ràng, người quen mới được mở...”

Ở ngoài cửa là một người đàn ông quần áo chỉnh tề, đeo kính, mặc áo sơ mi kẻ sọc màu lam, quần tây màu đen, áo được cho vào quần nhả nhăn tinh tể, hiển nhiên không phải là dân địa phương của đảo này, ba tôi đang dạy bảo Thẩm Dương Huy liền im bật.

Ông nghi ngờ đánh giá người vừa tới, “Anh tìm ai?”

Đối phương với tính cách chuyên nghiệp mỉm cười, lấy ra danh thiếp, tự giới thiệu: “Tôi là luật sư Chu Bất Văn, được sự ủy thác của Thẩm lão gia, đến đây thực hiện di chúc của ông ấy, ngài là Thẩm tiên sinh phải không? Mấy hôm trước chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại, hẹn hôm nay gặp mặt.”

Ba tôi lập tức nhiệt tình hoan nghênh đối phương vào nhà, “Phải rồi, phải rồi! Không nghĩ anh lại đến sớm như vậy, tôi còn tưởng phải giữa trưa anh mới đến.”

Chu luật sư mỉm cười nói: “Để mọi chuyện thuận lợi theo kế hoạch, tôi đã lên tàu vào giữa trưa hôm qua, nên mới đến đây sớm.”

Mẹ kế của tôi không ăn sáng nữa, cũng sốt ruột muốn đi ra, nhưng bà ta khéo che giấu ý định, liền nói với tôi: “Tiểu La, chúng ta ra nghe một chút đi, dù sao cũng có liên quan đến con.”

Ba tôi khách khí mời Chu luật sư đến ngồi ở phòng khách, mẹ kế ân cần chuẩn bị trà nóng. Trong lúc nhất thời tôi không biết nên làm gì, nên chỉ có thể im lặng đứng ở gần cửa phòng khách.

Ba tôi và Chu luật sư hỏi han nhau vài câu, sau đó Chu luật sư bỏ tách trà xuống, ba tôi và mẹ kế lập tức hiểu được anh ta muốn đi vào vấn đề chính, nên đều có chút khẩn trương. Mẹ kế tôi kéo Thẩm Dương Huy đến gần, ôm chặt nó, dường như muốn có thêm người dựa vào để được bình tĩnh.

Chu luật sư nói: “Tài sản của Thẩm lão gia rất đơn giản rõ ràng, nên thủ tục thừa kế cũng rất đơn giản rạch ròi. Toàn bộ tài sản của Thẩm lão gia có hai phần, một phần là tài sản cố định, chính là căn nhà này, cùng với nền nhà có tổng trị giá...”

Mẹ kế của tôi nghe luật sư nói mấy lời này, liền giương mắt đánh giá qua căn nhà. Căn nhà này tuy rằng đã cũ, nhưng sắp xếp hợp lý, sân vườn rộng rãi, cây cỏ tươi tốt quanh năm, ngay cả một người thích soi mói như bà ta mà còn cảm thấy thích, nhưng đáng tiếc nó lại không ở gần biển, mà tọa lạc tại một vị trí không thuận tiện giao thông. Tuy rằng mấy năm nay do có nhiều du khách tham quan, thu nhập và tỷ giá nhà đất tăng thêm chút ít, nhưng dù sao đây cũng không phải là đảo Tam Á (1.3), mà chỉ là một hòn đảo nhỏ dành cho du lịch, khách đến tham quan tuyệt đối không muốn định cư lâu dài, nên giá trị chẳng có bao nhiêu.

(1.3) Tam Á: một hòn đảo nổi tiếng về phong cảnh đẹp, nằm ở phía nam đảo Hải Nam, Trung Quốc

Chu luật sư sau khi cẩn thận tỉ mỉ giới thiệu tình trạng của căn nhà một cách rõ ràng, liền bổ sung: “Tuy căn nhà thuộc quyền sở hữu cá nhân, nhưng không phải là loại nhà dành để bán, nhà nước có quy định không được mua bán nhà đất ở đây, cho nên căn nhà này nếu không muốn ở, chỉ có thể cho thuê, không được công khai mua bán.”

Mẹ kế của tôi liền nói: “Mấy căn nhà cũ ở gần biển còn có thể sửa sang lại thành nhà trọ hay khách sạn, căn nhà này ở trên núi, không gần biển, giao thông cũng chẳng tiện lợi, nếu không thể bán, vậy ai thèm thuê đây?”

Chu luật sư cười lịch sự, không trả lời câu hỏi của mẹ kế tôi, mà tiếp tục nói: “Ngoại trừ căn nhà này, phần tài sản của Thẩm lão gia đều là tiền mặt, bởi vì Thẩm lão gia không hiểu cách quản lý tài sản, nên tất cả tiền mặt đều gửi ở ngân hàng theo định kỳ, toàn bộ có khoảng 110 vạn (1.4), gửi ở ngân hàng Xây Dựng và Nông Nghiệp Trung Quốc.”

(1.4) Tương đương 3,74 tỷ Đ

Ba tôi và mẹ kế mừng rỡ, nhin không được liếc mắt nhìn nhau mỉm cười, nhưng lại lập tức không chế được. Thẩm Dương Huy giấu không được tư tâm, liền cao hứng âm ỉ lên, “Mẹ, mẹ, mẹ nói đúng, ông nội quả nhiên có giấu tiền! Mẹ đừng quên là đã đồng ý cho con tiền trả tiền nhà, còn dư thì mua xe, để con đi học!”

Mẹ kế xem xét liếc mắt nhìn tôi một cái, liền che giấu: “Đừng có nói bừa, tiền đó không phải để cho con! Tuy rằng con là cháu trai duy nhất của Thẩm gia, ai có thể phản đối ông nội cho con lợi ích ! Nhưng mà, cháu nào cũng là cháu, nếu phân chia không đồng đều, ba của con sẽ không đồng ý.”

Mẹ kế tôi quay người lại, thúc cùi chỏ vào người của ba tôi, ông liền ra vẻ uy nghiêm nói: “Tiếp tục nghe luật sư nói đi, ba sẽ xử lý mọi chuyện công bằng.”

Tôi nhìn chăm chăm mặt đất, không hé răng nói lời nào. Không phải tôi khoan dung độ lượng, cũng không phải nhẫn nhịn chịu đựng, mà giờ phút này, nghĩ đến mọi chuyện đều là do ông nội khi còn sống đã an bài, trong lúc lòng rối như tơ vò, tôi có thể nhìn thấy ông vẫn đang ngồi trên cái ghế trúc, nhần mạnh từng tiếng, tinh tế phân phó luật sư làm việc. Trong trí nhớ của tôi, ông chưa từng gặp chuyện gì phiền não khó khăn, tất cả mọi chuyện đều được ông sắp xếp rất chu đáo, thậm chí sau khi ông đã mất. Chưa xót đáng lên trong lòng, tôi sợ vừa mở miệng, sẽ lại chảy nước mắt, nên chỉ có thể cắn chặt môi, im lặng lắng nghe.

Chu luật sư thấy không có ai phát biểu ý kiến gì, tiếp tục nói: “Căn cứ vào di chúc của Thẩm lão gia, tài sản được chia làm hai phần, một phần là 110 vạn tiền mặt được gửi ở ngân hàng, một phần là căn nhà số 92 tại khu phố cổ, cùng với toàn bộ đồ đạc trong nhà. Hai phần này, một phần cho cháu gái Thẩm La, còn một phần cho cháu trai Thẩm Dương Huy...”

Nghe đến đây, mẹ kế tôi này giờ vẫn nín thở im lặng, liền tức giận đập tay lên bàn đánh “bộp” một cái, lớn tiếng nói: “Lão gia thật không công bằng! Đem tiền cho người ngoài, chỉ cho Dương Huy một căn nhà cũ nát không đáng giá bao nhiêu, cho dù có thể nghĩ cách bán đi, cùng lắm chỉ được 200 đến một vạn. Thẩm Hải Sinh, tôi nói cho anh biết, chuyện này anh phải ra mặt giải quyết, dù có kiện ra tòa, cũng phải phân chia tài sản lại lần nữa! Ở đâu có loại đạo lý cháu gái được lấy nhiều hơn cháu trai chứ?”

Chu luật sư nhìn chăm chăm văn kiện, ra vẻ không nghe thấy gì, đợi cho mẹ kế của tôi dịu giọng xuống, anh ta mới chậm rãi nói: “Hai phần tài sản, một phần cho cháu trai, một phần cho cháu gái, Thẩm lão gia không có nói rõ là phân chia cho ai, mà đưa quyền quyết định cho Thẩm La và Thẩm Dương Huy, để hai người tự lựa chọn.”

Mẹ kế của tôi sững sờ một chút, khẩn trương hỏi: “Ai được chọn trước?”

Chu luật sư nói: “Thẩm lão gia không có quy định. Mọi người tự thương lượng đi!” Chu luật sư nói xong, gấp gọn văn kiện lại, bưng tách trà lên, hết sức chuyên tâm uống trà, giống như bản thân thật sự không tồn tại.

Mẹ kế dùng ánh mắt soi mói nhìn tôi chăm chăm, bàn tay càng không ngừng đẩy đẩy ba tôi, ý bảo ông mở miệng.

Ba tôi rốt cuộc cũng không phải hoàn toàn quên tôi là con của mình, ấp a ấp úng nói: “Tiểu La, con nghĩ xem... Nên để ai chọn trước?”

Mẹ kế tôi thầm thì to nhỏ dẫn dò vào tai của Thẩm Dương Huy, bệnh nhanh nhẩu của nó lại phát huy tác dụng, nó không để ý đến mưu kế “Dựa vào tình thân” của mẹ, ngược lại không chút khách sáo, nói: “Thẩm La, tôi muốn chọn trước!”

Trong lòng tôi đã có quyết định ngay từ đầu, nên bình tĩnh hỏi mẹ kế: “Dì Dương muốn ai được chọn trước?”

Mẹ kế của tôi chỉ có cách nói ra rõ ràng: “Tiểu La, con xem... em trai của con còn nhỏ tuổi, về sau nó còn phải đi học, kiếm việc làm, cưới vợ, chi tiêu rất nhiều tiền, con thì đã tốt nghiệp đại học, mấy năm nay chỉ phí sinh hoạt và học tập của con đều do ông nội chi trả, em trai của con thì chưa được ông nội cho đồng nào, vậy theo lý, con nên để em trai của con chọn trước.”

Tôi cười khỏ, chi phí sinh hoạt và học tập của tôi đều do ông nội chi trả, là tôi muốn như vậy hay sao?

Khi tầm mắt của tôi lướt qua người ba tôi, ông liền lảng tránh, tôi cũng không muốn dây dưa, nên nói với mẹ kế: “Được, vậy cho Dương Huy chọn trước!”

Chu luật sư nãy giờ như không tồn tại liền lập tức bỏ tách trà xuống, ngẩng đầu lên, hỏi Thẩm Dương Huy, “Xin hỏi cậu chọn phần nào?”

Thẩm Dương Huy còn chưa nói, mẹ kế của tôi đã nói: “Tiền mặt, chúng tôi phải đến ngân hàng lấy tiền mặt.”

Thẩm Dương Huy cũng theo mẹ mình, lặp lại lời nói của bà ta y như đúc: “Tiền mặt, chúng tôi phải đến ngân hàng lấy tiền mặt.”

Chu luật sư nhìn về phía tôi, tôi nói: “Tôi muốn lấy căn nhà.”

Chu luật sư lấy từ trong cặp một xấp văn kiện, “Xấp giấy tờ này phiền mọi người xem qua thật kỹ, nếu như không có vấn đề gì, mời ký tên. Các thủ tục có liên quan kế tiếp, trợ lý của tôi sẽ chiếu theo mà xử lý.”

Chờ khi chúng tôi xem xong giấy tờ, ký xong tên, Chu luật sư chỉnh trang lại quần áo, đứng lên, bắt tay với chúng tôi, nói: “Xin gia đình hãy nén bi thương mà thuận theo sắp xếp!”

Sau khi nhìn theo Chu luật sư rời khỏi nhà, ba tôi đóng cánh cổng lại.

Mẹ kế tôi vừa cầm giấy tờ đi lên lầu, vừa lớn tiếng nói: “Em lên thu dọn hành lý, chúng ta phải đi chuyển tàu 12 giờ trưa nay. Nếu mua được vé máy bay vào sáng sớm ngày mai, buổi chiều có thể về đến nhà.”

Thẩm Dương Huy “ồ” lên một tiếng hoan hô, vừa vỗ tay, vừa chạy nhanh lên lầu: “Được về Thượng Hải rồi!”

Ba tôi nhìn thấy vợ và con trai mình đều có thái độ “Một giây không muốn ở lại”, biết rằng phản đối cũng thật không xong, nên chỉ có thể lắp bắp nói với tôi: “Công ty chỉ cho nghỉ khoảng 10 ngày... ba, ba... phải về đi làm.”

Mấy năm nay tôi đã mất hết hy vọng, cho nên không trông mong gì nhiều ở ông ấy. Ba tôi không phải là người xấu, chỉ là có đôi lúc yếu lòng nên hồ đồ, một kẻ lương thiện mà sống không nguyên tắc so với kẻ xấu thì có hơn chứ không kém, nên càng làm cho lòng tôi thêm lạnh lẽo. Tôi bình tĩnh nói: “Vâng, con biết rồi. Cảm ơn ba lần này về kịp thời.”

Tuy rằng trong sáu tháng cuối đời của ông nội, chỉ có một mình tôi ở bên cạnh, nhưng lúc ông nhắm mắt ba đã gấp rút trở về, tận tâm tận lực lo liệu mọi tang sự cho ông.

Ba tôi lo lắng nói: “Cái con bé này, không nói gì với ba, liền chạy về đây chăm sóc ông nội, ngay cả công việc cũng bỏ, bây giờ kiếm việc khó khăn, con còn bỏ nhanh như vậy...”

“Ba, mẹ bảo giúp mẹ thu dọn hành lý.” Thẩm Dương Huy đứng ở đầu cầu thang, ngoác cái mồm to gào lên.

Ba tôi chỉ có thể nói: “Ba phải lên trước đây, dù sao thì con cũng nên tự chăm sóc cho mình, nhanh đi kiếm việc làm khác, nghỉ lâu quá, sẽ không có công ty nào đồng ý tuyển đâu.”

Tôi để cho ba tùy ý đi lên lầu, tự tôi đi về phòng của mình, cầm xấp giấy tờ của luật sư bỏ vào ngăn kéo khóa lại. Đang lúc mơ hồ cảm giác mình đã quên chuyện gì đó, thì giọng nói của mẹ kế sắc bén truyền tới, khiến cho tôi rút cuộc cũng tỉnh tâm lại, không để ý đến bất cứ chuyện gì nữa.

Tôi chỉ đơn giản đi đến bên cửa sổ nhìn ngắm phong cảnh, mặc kệ mọi chuyện đang diễn ra, chờ bọn họ rời khỏi đây rồi tính sau.

Mấy cây Rồng Nhã Châu có dây leo xanh biếc ở ngoài cửa sổ, theo gió lay động những cánh hoa nhỏ phía trên những đóa hoa lớn; có đóa vừa mới nở, vẫn là màu trắng như tuyết, có đóa đã nở rộ, chum hoa trắng mang theo những cánh hoa màu đỏ nhỏ xíu, trông rất giống với con rồng trắng đang nhả ngọc.

Tôi mỉm cười cầm lấy dây leo, tùy tay đùa nghịch, cả năm nay cây cỏ chưa được chăm chút cắt tỉa, nên dây leo Rồng Nhã Châu đã bò đến tận cửa sổ phòng tôi. Đúng lúc này, đột nhiên tôi nghĩ tới chuyện mình đã loáng thoáng quên lúc này là chuyện gì gã đàn ông ngất xỉu trước cửa nhà tôi !

Tôi ảo não dùng sức gõ vào sau óc của mình một cái, vậy mà lại có thể quên trong nhà còn có một gã đàn ông xa lạ!

Tôi mở nhanh cửa sổ, nhào người ra ngoài, nhìn xuống sân vườn, dưới tầng tầng lớp lớp lá cây, ủ rũ ảm đạm, bóng dáng màu đen kia hiện ra rõ ràng, đang ngồi bất động, giống như đã ngủ.

Tôi định lên tiếng gọi hắn, nhưng lại nghĩ mẹ kế đang ở trong phòng đi tới đi lui thu dọn hành lý, khẳng định sẽ nghe thấy. Tôi thuận tay hái một nắm hoa Rồng Nhã Châu, dùng sức ném về phía hắn.

Đại khái nghe được động tĩnh, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn về phía tôi, ánh mắt lạnh giá, biểu cảm phức tạp, giống như một con thú dữ đang ẩn giấu sát khí, vận sức chờ phát ra uy lực giết chết con mồi, dọa tôi hoảng hốt một trận. Tuy tôi dùng lực hơi nhiều, nhưng chỉ là vài cánh hoa, không thể nào trở thành vũ khí giết người. Gió nhẹ thoảng qua, đám hoa Rồng Nhã Châu trắng trắng đỏ đỏ phiêu diêu lăng đăng bay qua trước mặt hắn, có chút thơ tình họa ý. Ánh mắt sắc bén của hắn dịu lại, hắn nhú mày, lẳng lặng nhìn những đóa hoa đang phát phơ bay qua trước mặt, đến khi có một đóa hoa sắp rơi xuống mặt, hắn mới nhẹ nhàng giơ tay, bắt được hoa.

Thời khắc này, hoa bay như tuyết, hắn chỉ đang hứng lấy những cánh hoa rơi, dựa người vào cái ghế mây kê sát tường, qua từng đám dây leo, hơi hơi nghiêng đầu nhìn tôi, ngó qua chính là một gã đàn ông nghèo túng, không có chút khí thế dọa người nào. Tôi bị sợ tới mức hơi sức nghẹn ứ ở ngực rồi cuộc mới dám nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, phải chống tay lên cửa sổ mới có thể đứng vững.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Nhất thời hão hớn giữ lại một con mèo hoang, nhưng tôi lại bị ánh mắt của mèo hoang làm hoảng sợ tới mức thiếu chút nữa đã ngã quỵ.

Tôi nghiêm mặt lại, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, ý muốn cho thấy ai mới là chủ ở đây, tiếng của ba tôi từ ngoài cửa truyền đến, “Tiểu La, mọi người đi đây!”

Tôi cố gắng không so đo với một con mèo hoang không có gia giáo, liền vội vàng xoay người lại, mở cửa, chạy ra khỏi phòng.

Bởi vì chân của ông nội bị phong thấp, đi nhiều lên lâu, đầu gối sẽ bị đau, nên đã nhiều năm ông chỉ ở căn phòng nhỏ dưới lầu. Thư phòng mọi người ngồi lúc này, cũng là chỗ ông vẫn thường nằm. Lúc tôi đi ngang, vô tình nhìn lướt qua, lập tức phát hiện có gì đó không đúng, nhìn kỹ lại lần nữa, liền nhận ra tấm gương cổ đặt ở chỗ kia đã không cánh mà bay.

“Dương Huy, nhanh lên một chút! Còn lẽ mề, sẽ không mua được vé!” Mẹ kế của tôi đã xách va li hành lý ra đến sân vườn.

Tôi đi vài bước qua đó, đứng chặn ở cổng, khiến bọn họ không thể đi ra.

Mẹ kế tôi lập tức hiểu được tôi muốn làm gì, sắc bén hỏi: “Thẩm La, cô muốn làm gì?”

Ba tôi khó hiểu nhìn tôi, “Tiểu La?”

Tôi nói: “Trước khi rời khỏi, trả cái gương của ông nội lại đây.”

Thẩm Dương Huy quay lại nói: “Gương? Gương gì? Chúng tôi lấy làm gì một cái gương cũ nát ? Ngoại trừ san hô với đất cát, Thượng Hải có gì mà không tốt hơn ở đây chứ?”

Tôi cười lạnh nhạt nói: “Đích thực là một cái gương cũ nát, nhưng cho dù nó cũ nát thì cũng là cái gương từ đời nhà Thanh, nếu không thì Dương muốn nó như thế nào mới vừa lòng?”

Đó là sính lễ do mẹ của ông tặng cho bà nội khi hai người kết hôn, nghe nói là do ông nội của ông đặt mua, ngoại trừ một cái gương bằng đồng, còn có một cặp vòng tay bằng bạc, một cây trâm bạc, đáng tiếc khoảng thời gian bị lũ lụt, hai món lễ vật đáng giá kia không biết đã mất ở đâu, chỉ còn lại cái gương đồng này.

Ba tôi nhìn mẹ kể tôi đang nắm chặt cái va li hành lý, liền hiểu được mọi chuyện, nên cảm thấy vô cùng xấu hổ. Ông nhìn tôi, lại nhìn vợ mình, nhìn tới nhìn lui, hoàn toàn không biết nên nói, nên làm cái gì.

Mẹ kể của tôi nhận thấy không thể giấu được nữa, cũng chẳng cần giấu diếm, vênh vao nói: “Là tôi lấy cái gương cũ nát ấy đấy, thì thế nào? Đó là đồ của Thẩm Gia! Cả căn nhà và đồ đạc đều cho cô, tôi chỉ vì Dương Huy giữ lại chút kỷ niệm, chẳng lẽ không được?”

“Đi đừng quên, luật sư đã nói rõ ràng, tôi thừa kế chính là toàn bộ căn nhà cùng với tất cả đồ đạc bên trong.”

Rốt cuộc tôi cũng hiểu được tại sao trên di chúc của ông nội lại cường điệu lên những điều này, còn muốn ba tôi và mẹ kể phải ký tên xác nhận đồng ý.

Dì Dương không thèm nói đạo lý, dùng sức đẩy tôi ra, “Đúng đó, tôi giúp cháu trai của Thẩm gia lấy một cái gương của Thẩm gia đó, cô đi kiện tôi đi!”

Tôi nắm cái va li của bà ta, bà ta nắm chặt lấy nó, hai người chúng tôi giằng co qua lại một lúc. Bà ta mang giày cao gót, tôi mang đôi dép kẹp bình thường, nên lực có thể hơn bà ta rất nhiều, cái va li rốt cuộc cũng bị tôi giằng được, bà ta đứng không vững, té ngồi xuống đất.

Mẹ kể của tôi lập tức khóc lóc ôm sòm nặng xì cả lên, “Thẩm Hải Sinh, anh xem con gái của anh kia, dám đánh cả người lớn!”

Ba tôi bị ánh mắt sắc lạnh của tôi quét qua, không dám nói tiếng nào, chỉ có thể cẩn thận đi qua đỡ mẹ kể dậy, “Gương là dành cho con gái dùng, Dương Huy là con trai, không có dùng đến, trả lại cho Tiểu La đi!”

Mẹ kể tức giận, vừa mắng vừa đánh: “Thối lắm! Một căn nhà rách nát, có thứ đáng giá, anh nói tôi trả thì tôi phải trả sao? Tôi nói cho anh biết, đừng có mơ!”

Tôi mặc kệ bọn họ, lấy cái va li ném lên đất, ngồi xổm xuống, mở nắp va li ra, bắt đầu tìm kiếm cái gương đồng.

“Bốp” một tiếng, một cái tát mạnh mẽ đánh lên mặt tôi. Tôi bị đánh có chút bất ngờ, liền ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Thẩm Dương Huy. Sức lực của Thẩm Dương Huy, tuy không thể so với mấy đứa con trai trưởng thành, nhưng lực cánh tay giáng xuống cũng không phải nhẹ, tai trái của tôi chỉ toàn nghe được tiếng ong ong, trong lúc nhất thời không thể đứng lên nổi.

Không đợi tôi kịp phản ứng, nó dùng sức đẩy tôi ra, giằng lại cái va li, nhanh chóng kéo khóa kéo, nắm chặt ở trong tay.

Tôi chỉ đề phòng mẹ kể và ba tôi, lại quên mất còn có một Thẩm Dương Huy, bọn họ là một nhà “Ba cái miệng”. Thẩm Dương Huy mười bốn tuổi đã cao 1m 70, lúc nó tươi cười còn có thể nhìn ra vài phần tính cách trẻ con, nhưng đến khi nó trừng mắt lạnh nhạt, thật sự không thua một gã đàn ông, nếu ở thời cổ đại, nó có thể đã được ra trận giết giặc.

Thẩm Dương Huy hung tợn trừng mắt nhìn tôi, nói: “Mày đánh mẹ tao trước, tao mới đánh mày.”

Mẹ kể lập tức đứng lên, vui sướng khi thấy kẻ gặp họa, nói: “Đánh người sẽ bị người đánh lại!” Bà ta lôi cánh tay của con trai hướng ra cửa, “Chúng ta đi!”

Tôi không cam lòng, nên dùng sức giữ chặt cái va li, muốn ngăn bọn họ lại. Mẹ kể tôi không còn khách sáo nữa, bà ta dùng giày cao gót đá vào cánh tay của tôi, tôi đau thấu tim, liền buông lỏng cánh tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đi về phía cổng.

Ba tôi khom người đỡ tôi dậy, “Tiểu La, con đừng để bụng, Dương Huy là đứa nhỏ không hiểu chuyện. Con nhường cái gương cho Dương Huy đi, nó cũng là con cháu của Thẩm gia, dù sao con chỉ là con gái, sớm hay muộn gì cũng là người ngoài.”

Tôi cố gắng nhin đau, một tiếng cũng không nói ra.

Ba tôi rất hiểu từ nhỏ tôi đã là một đứa cứng rắn, không phải là loại để người ta xem thường, ông vịn vào vai tôi, nghiêm túc nói: “Tiểu La, ba biết con lo lắng cái gì, không phải chỉ có một mình con là họ Thẩm, con yên tâm, cái gương đồng đó ba nhất định sẽ bảo Dương Huy bảo quản thật tốt, tuyệt đối không bán đi!”

Tôi nhìn vào đôi mắt cực kỳ giống với ánh mắt của ông nội kia khoảng vài giây, sau đó chậm rãi nhìn xuống.

Ba tôi như trút được gánh nặng, còn muốn nói thêm vài câu, mẹ kế đã lớn tiếng gọi tới, “Thẩm Hải Sinh, anh mà còn ngồi đó thì ở lại luôn đi!”

Ba tôi trong lúc vội vàng liền nhét vào tay tôi một cuộn gì đó, “Ba đi đây, con có cần gì thì gọi điện thoại cho ba.” Nói xong ông nhanh chóng đuổi theo vợ và đứa con.

Chỉ trong phút chốc, cái sân vừa mới “gà bay chó sủa” đã hoàn toàn im lặng, chỉ còn một mình tôi đứng ở trong sân.

Đợi lỗ tai hết còn tiếng ong ong, tôi cúi xuống nhìn kỹ, trên cánh tay của tôi là một vết thương màu đỏ hồng, nhìn sang thứ đang cầm trong tay, hóa ra là tờ tiền 100 đồng được cuộn lại. Tôi bất đắc dĩ cười rộ lên, nếu cái này là tình thương của cha, thì đúng là loại tình thương rẻ mạt!

Năm nay, tôi đã 25 tuổi, không còn là cô gái 10 tuổi yếu ớt nhút nhát của ngày xưa nữa, tôi có bằng đại học, có một căn nhà lớn của ông nội để lại, không có ba, tôi vẫn có thể sống tốt! Nhưng cho dù lý trí của tôi tự khuyên nhủ mình thế nào, trong lòng vẫn có một thứ đau khổ không thể hiểu rõ, nó tự nhiên ùa đến, thậm chí so với năm đó càng mơ hồ mù mịt.

Có lẽ bởi vì tôi biết, năm đó nếu tôi không có ba mẹ, thì vẫn còn có ông nội, nhưng hiện tại, tôi đã mất ông, ông chính là người thân duy nhất của tôi trên đời này. Từ nay về sau, trên thế giới này, tôi thật sự chỉ còn một mình! Lúc mỗi mệt, không có nơi nương tựa, lúc đau khổ, không có chỗ vơi đi!

Nhìn căn nhà cũ ở trước mắt, tôi mỉm cười đem tiền ở trong tay ném ra ngoài, tờ tiền màu hồng nhạt phiêu lãng trong gió còn chưa kịp rơi xuống, nụ cười của tôi còn chưa kịp tan đi, nước mắt đã vô thức chảy dài.

Năm 7 tuổi ấy, khi ba mẹ ly hôn, tôi đã biết nước mắt là vô dụng, nên chưa bao giờ phí thời gian để khóc, nhưng thời khắc này, nó lại giống như cái vòi nước được mở ra, áp lực và bi thương biến thành dòng lệ tuôn rơi không ngừng.

Thì ra mất đi người thân, chính là, bạn cho rằng có thể lý giải, có thể đón nhận, có thể kiên cường, nhưng vĩnh viễn không thể vượt qua, mỗi một thời khắc, mỗi một nhớ mong, bi thương sẽ từ từ trào dâng trong lòng.

Tôi âm thầm khóc, vài lần dùng sức lau đi nước mắt, muốn mỉm cười. Nếu đã không có ai lau nước mắt cho tôi, không có ai đau lòng vì tôi, thì tôi phải tự đi đối mặt với tất cả. Nhưng mỗi một lần cố gắng mỉm cười thì nụ cười đó nhất định phải bị nước mắt xua tan đi mới thôi.

Tôi khóc đến nỗi đứng không vững, chân mềm nhũn ngồi xồm trên mặt đất, tôi gắt gao cắn chặt răng, gắt gao ôm lấy chính mình, muốn cho mình có chút sức lực chịu đựng và an ủi, nhưng nhìn căn nhà trước mắt, nghĩ đến người chủ thực sự đã không còn ở đó nữa, nước mắt giống như cơn mưa rào rả rít, cứ rơi mãi rơi mãi.

Tôi vẫn khóc, cứ khóc, giống như phải khóc cho đến hết đời.

Đột nhiên, một đám hoa Rồng Nhã Châu bay đến trước mặt tôi, giống như có một đứa bé cố gắng bật cười thật khôi hài, từ trên không trung lộn nhào vài cái, nhảy bổ vào lòng tôi.

Tôi lập tức ngừng khóc, nhìn chằm chằm, đó là một quả cầu hoa làm từ hoa Rồng Nhã Châu, lá cây làm khung, những đóa hoa trang trí bên ngoài, nhỏ nhắn, cầm rất vừa tay, lại cực kỳ tinh xảo đẹp mắt.

Tôi quên mất đau buồn, nhin không được, cầm lên, đang muốn quan sát thật kỹ, nhưng lại nghĩ đến một vấn đề khác: quả cầu hoa này từ đâu bay tới đây?

Giống như một cái máy, tôi từ từ nghiêng đầu cứng ngắc quay sang nơi khác, nhìn về hướng quả cầu hoa bay tới. Gã đàn ông kia... Hắn đã thấy tất cả... tâm tư giấu kín bấy lâu nay, lúc yếu đuối nhất, đau khổ nhất, lúc mất hình tượng nhất...

Hắn lẳng lặng nhìn tôi, trầm mặc không nói; tôi xấu hổ tức giận, đại não bỗng nhiên như bị xóa sạch, cũng không thể nói được câu nào.

Cách cành lá sum suê, hoa Cửu Lý Hương trắng như tuyết chen chúc nhau, sau khi hai người chúng tôi “nhìn nói đến khó chịu” thì nhìn nhau một lúc lâu. Sau đó, tôi hùng hổ đứng lên, giơ tay, định ném quả cầu hoa lên người hắn, nhưng rốt cuộc không nỡ, nên đành xoay người, cầm quả cầu hoa đi về phòng.

Tôi nhìn vào chính mình “khổ sở không chịu được” ở trong gương, càng cảm thấy xấu hổ tức giận, lại muốn ném quả cầu hoa đi, nhưng vừa mới giơ lên, tôi nhìn nhìn, tinh xảo đẹp mắt như vậy, liền buông xuống. Tôi tự trấn an chính mình, không cần phí sức, đừng sai lầm đi trừng phạt hoa của nhà mình!

Tôi nhanh chóng dùng nước lạnh rửa mặt, chải lại mái tóc đã sớm bị rối tung. Nhìn vào gương, cảm thấy bản thân đã thật sự thay đổi hình dáng, một lần nữa được làm người. Tôi hùng hổ đi ra khỏi phòng, quyết định xử lý gã đàn ông đã ngất xỉu ở trong sân nhà mình một cách nghiêm túc!

2. Chương 2: Nét Mặt Như Họa, Khí Chất Như Trắng

Dưới ánh trời chiều, bóng người trên mặt đất, hắn mặc quần đen áo trắng, thẳng tắp đứng đó, vững chãi tựa tảng bách, hiên ngang tựa vàng dương, nét mặt như họa, khí chất như trắng, thật không giống với người ở trần thế.

Đã là giữa trưa, ánh mặt trời nóng rực như đổ lửa, chiếu rọi từng căn phòng đến từng tán cây, hắt bóng râm xuống một góc sân vườn, nơi đó có một người đang ngồi, mùi hoa thơm ngào ngạt, khó trách hắn không thèm lên tiếng cũng chẳng thèm bỏ đi, mà vẫn ngồi lì ở đó từ sáng đến giờ.

Tôi chống nạnh đứng trước mặt hắn, mặt không chút thay đổi, hỏi: “Xem đủ chưa? Chúng tôi diễn tuồng có vui không?”

Hắn không nói tiếng nào.

Tôi giận dữ hỏi: “Tại sao anh muốn trốn ở đây nhìn lên vậy?”

Hắn bình tĩnh nói: “Không phải nhìn lên, mà là chủ nhân không cho phép, không được tùy tiện đi lại.”

Sáng hôm nay, lúc nghe hắn nói chuyện, tôi còn có chút cố gắng lắng nghe, nhưng lần này, mặc dù thanh âm có phần quái lạ, nhưng không còn phải gắng sức để nghe nữa.

Tôi chê cười, “Chẳng lẽ tôi không cho phép anh rời khỏi đây sao? Tại sao anh không đi?”

“Không có cơ hội thích hợp để đi.”

Tôi bị hắn làm cho ghen hờn, thực sự sáng sớm đã diễn tuồng trên sân khấu, quả thật hắn không có cơ hội để chào từ biệt. Tôi không cam tâm liền hỏi: “Tại sao anh... dùng một cuộn hoa ném tôi?”

“Không phải cô cũng ném hoa vào tôi sao?”

A! Đủ lạnh mồm lạnh miệng cơ đấy! Tôi tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn không chút e ngại nhìn lại tôi, ánh mắt bình tĩnh có vài phần bất cần, giống như đại dương mênh mông phớt lờ những con sóng cuộn cuộn chảy về phía mình.

Tôi càng trở nên tức giận, muốn kiếm gì đó phát tiết.

Đột nhiên, một cơn gió thổi qua, những đoá hoa bị gió cuốn tuôn rơi, giống như trời đang đổ tuyết. Tôi bực bội liền giơ tay muốn xua hoa đi, chúng rơi lên đầu tôi, tôi nghiêng qua nghiêng lại né tránh. Hắn vẫn ngồi im không động đậy, chăm chú nhìn hoa tàn rơi rụng, bay lả tả, thổi qua đuôi may khóe mắt, đáp xuống cổ áo của hắn.

Trong đám hoa đang rơi rụng, ánh nắng nhẹ nhàng và ấm áp, đôi mắt của hắn lại thập phần mênh mông lạnh lẽo, tựa hồ vô hỉ vô bi, đang quan sát chúng sinh phục tùng mệnh lệnh, trong đôi mắt sâu thẳm ấy toát lên đôi chút phiến muộn.

Tôi bất tri bất giác dừng mọi động tác, ngăn người nhìn hắn.

Trong lúc đó, vạn vật bỗng nhiên trở nên mờ nhạt, hoa rơi tràn ngập đất trời, toàn bộ thiên địa chỉ còn lại một mình hắn nhàn nhã ngồi đó, tĩnh lặng nhìn hoa rơi như tuyết, lãng đãng bay múa.

Trong nháy mắt, hắn liền phát hiện ra tôi đang nhìn hắn, sắc màu trong đôi mắt ấy chợt tắt, hắn quay sang chăm chú nhìn tôi.

Chạm vào ánh mắt kia, tôi liền hồi phục tinh thần, vội vàng nhìn sang hướng khác, lòng cảm thấy chột dạ một cách khó hiểu, mặt nóng bừng, hóa ra tức giận đã bay biến tận nơi nào.

Bậy quá, bậy quá! Chuyện buồn nhà mình, sao phải giận lây sang người khác?

Tôi mất hết hứng thú, nói: “Bây giờ anh có thể đi được rồi đấy, thời cơ tuyệt đối thích hợp!”

Hắn không nói tiếng nào, đứng lên, đi vòng qua người tôi, hướng ra ngoài.

Tôi cúi xuống thu dọn thức ăn hắn đã dùng khi nãy, nhìn thấy bát cháo và đồ ăn dường như chẳng được động đến. Tôi có chút sững sốt, vội vàng xoay người, liền nhìn thấy hắn đang lê từng bước hướng ra cổng, cách ăn mặc buồn cười như vậy, lại còn đi chân trần, nhưng có lẽ bởi vì dáng vẻ của hắn cao lớn, nên khiến cho người ta không có cảm giác khinh thường.

“Này... Đứng lại!”

Hắn dừng bước, quay lại nhìn tôi, không có nghi ngờ, cũng không có chờ mong, nét mặt không chút sợ hãi, dáng vẻ không chút đổi thay.

Tôi hỏi: “Đồ ăn không hợp khẩu vị sao? Chẳng lẽ tôi nấu thật sự rất khó ăn?”

Thế nhưng, hắn không một chút khách sáo nào, liền gật đầu.

Tôi quả thật, quả thật... là bị hắn làm tức chết! Hắn... Hắn là cái dạng quỷ không phải người, dám chê đồ ăn tôi nấu, cho hắn đói chết luôn đi!

Tôi chán ghét phát phát tay, nói: “Anh đi dùm đi, đi đi!”

Hắn xoay người, giống như lúc nãy, lê từng bước đi tới, tuy không được thoải mái, nhưng tuyệt đối không có chút do dự, tôi nhìn không được dõi theo bước chân của hắn, liền nhớ đến con đường đá lởm chởm gồ ghề ở ngoài kia.

“Này... Đứng lại!”

Hắn quay lại nhìn tôi, nét mặt vẫn y như cũ không chút thay đổi, dáng vẻ cũng chẳng chút đổi thay.

Tôi đi đến mái hiên ở trong sân, lấy lên đôi dép kẹp đã phơi nắng từ nãy, đặt xuống cạnh chân của hắn, “Chỉ là đôi dép cũ, anh đừng chê, mang vào đi!”

Hắn nhìn chằm chằm đôi dép trong chốc lát, hiếm khi nghe được hắn tự động mở miệng, thế nhưng lại là câu yêu cầu: “Tôi muốn rửa chân một chút, có được không?”

“À... Có thể, anh đi theo tôi.”

Tôi đến góc nhà bếp, lấy cái ống nhựa đưa cho hắn. Sau khi mở vòi nước, tôi ngượng ngùng nhìn hắn rửa chân, sau đó xoay người nhìn hướng khác.

Chốc lát sau, liền nghe hắn nói: “Được rồi.”

Tôi nhận lại cái ống nhựa, khóa vòi nước, ánh mắt nhìn lướt qua hai bàn chân sạch sẽ của hắn, không còn tái nhợt và sắc đỏ của máu, mà thay vào đó là những vết thương hồng nhạt nhìn cực kỳ chói mắt.

Hắn mang đôi dép vào, đi vài bước, nhìn qua rất vừa vặn.

“Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, chỉ là đôi dép cũ ở trong nhà.”

Hắn không nói nhiều nữa, liền đi ra ngoài.

Tôi nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, đột nhiên lại nói: “Này... Đứng lại!”

Hắn xoay người lại, nhìn tôi, thể nhưng vẫn là nét mặt không chút thay đổi kia, bộ dáng không chút đổi thay nọ.

Tôi do dự một lát, xua đi cảm giác sợ hãi ban đầu, hỏi lung tung: “Anh từ đâu tới đây? Vì sao lại thành ra như vậy? Hiện tại anh có dự định gì không? Nếu anh muốn liên lạc với người thân, bạn bè, hay cần người giúp đỡ, tôi có điện thoại, có thể cho anh mượn! Nếu anh cần tiền, tôi... Tôi cũng có thể cho anh vay một ít.”

Hắn im lặng không nói gì, nhưng tôi lại càng khẩn trương hơn hắn, ăn nói dồn dập: “Ồ đời cứu nguy, không cứu bản cùng, tôi sẽ không cho anh mượn nhiều tiền, cùng lắm chỉ đủ tiền đi đường để anh có thể về nhà thôi.”

Hắn thản nhiên nói: “Tôi chỉ có một mình.”

Lời nói của hắn thật ngắn gọn, nhưng tôi hoàn toàn hiểu rõ, hắn chỉ có một mình, lúc gặp khó khăn, không có người thân có thể liên hệ xin giúp đỡ, lúc mang khổ cực, cũng không có một nơi tránh né gió bão để có thể về nghỉ ngơi. Đôi mắt của tôi lại có chút cay xè, cảm giác như muốn khóc. Tôi hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói: “Anh có chân có tay, có cái đầu to như vậy, chẳng lẽ định làm ăn mày hay sao? Tại sao anh không tìm một công việc có thể nuôi sống chính mình?”

Hắn suy nghĩ, liền nói: “Phải rồi, hắn là nên tìm một công việc.”

Tôi cẩn thận nói: “Trình độ của anh thế nào? Đại học, trung học, cao học, hay là có học qua nghề nghiệp nào không?”

“Không có.”

“Không có? Không có gì cả sao? Anh lớn như vậy thì phải có học chút gì rồi chứ? Cho dù thành tích học tập không tốt, không thi đỗ, thì cũng nên học một nghề nào đó...”

Nét mặt của hắn không chút thay đổi, bộ dáng trầm mặc không chút đổi thay, lại giống như đang im lặng chế giễu tôi: Tôi đã nói rồi, cô còn vô nghĩa như vậy?

Tôi phát điên lên, “Mấy năm nay anh dựa vào cái gì để sống? Xin ăn của người già sao?”

Hắn không chút tức giận, nhíu mày, nói: “Tôi dựa vào sức lực của chính mình để kiếm ăn.”

Được rồi! Chỉ cần không phải loại người lười biếng, hay vi phạm pháp luật, kiếm tiền bằng sức lực cũng đang là một cái nghề. Tôi do dự chần chờ, chậm chạp không nói gì thêm, hắn cũng không tỏ ra nóng nảy, vẫn im lặng như vậy đứng dưới ánh nắng mặt trời, tùy ý để cho xúc cảm và lý trí của tôi tự đấu đá với nhau.

Tôi nhíu mày một lúc, cắn môi thêm một lúc nữa, ước chừng lo lắng suy nghĩ đến 10 phút, mới thử hỏi: “Anh có muốn ở lại đây làm việc cho tôi không? Làm việc nhà, nấu nướng, còn về phần tiền công... Để xem biểu hiện của anh thế nào, lúc đó hãy tính.”

Vừa rồi, lúc còn đang do dự, tôi vẫn có cảm giác chính mình sẽ lâm vào tình cảnh khó xử, nhưng kết quả lại phát hiện mình nhất định là kẻ có lòng nhân từ nhất thế giới.

Hắn im lặng, tôi lo lắng, nhưng lại không biết mình lo lắng cái gì, cơ hội tìm việc ở trên đảo rất hiếm gặp, hiện tại hắn nghèo đến như vậy, chẳng lẽ không nên ôm chân tôi cảm ơn rồi rít hay sao?

Rốt cuộc hắn gạt đầu, “Được!”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, quyết định nói: “Vậy là coi như anh đã đồng ý, chỉ cần anh cố gắng làm việc, tôi sẽ không bạc đãi anh. Tôi tên Thẩm La, La không phải là sợi tơ, mà là La của ốc biển (2.1), anh tên gì?”

(2.1) La hay Loa () có nghĩa là hình xoắn ốc, hay con ốc

Hắn im lặng trong chốc lát, mới nói: “Ngô Cự Lam.”

Trải qua tự giới thiệu ngắn gọn, tôi và Ngô Cự Lam coi như đã quen biết, nhưng tiếp theo chúng tôi nên làm gì đây? Hình như là phải ký tên vào hợp đồng lao động, nhưng tôi chưa trả lương cho hắn, thậm chí còn có ý định đuổi hắn đi bất cứ lúc nào, vậy cái hợp đồng lao động này... dù sao cũng tuyệt đối không nên nói ra, hắn có mắng tôi là gian thương thì cứ cho là gian thương đi!

Hai chúng tôi đối mặt im lặng một lúc lâu, cực kỳ khó chịu, rốt cuộc hắn chủ động mở miệng hỏi: “Tôi phải làm cái gì?”

“Hả?” Tôi đang đắm chìm trong suy nghĩ và tính toán của chính mình, còn chưa kịp phản ứng.

Hắn nói: “Cô nói tôi làm việc cho cô, vậy tôi phải làm gì?”

“À! Đừng có vội, hôm nay tôi sẽ sắp xếp cho anh làm quen với mọi thứ trước đã.” Tôi nhìn qua đánh giá dáng người của hắn, quyết định việc đầu tiên chính là giúp hắn mua vài bộ quần áo.

“Bây giờ tôi phải ra ngoài một chút, anh hãy đi cùng...” Chưa nói hết câu, tôi đã ngậm miệng lại.

Theo lý, hắn vẫn là người xa lạ, không nên để hắn ở nhà một mình, nhưng bộ dạng của hắn như vậy, nếu tôi dẫn theo hắn cùng đi ra phố, dám cam đoan không đến nửa ngày, toàn bộ dân trên đảo sẽ đồn chuyện này khắp nơi, nói không chừng đến tối sẽ có người tốt bụng gọi điện thoại cho ba tôi, tôi có điên mới dẫn hắn đi!

Tôi lại suy nghĩ thêm mấy lượt, cuối cùng cắn răng, nói như đinh đóng cột: “Anh ở nhà đi!”

Tôi chỉ vào chỗ hắn ngồi lúc này, “Anh có thể lấy cái bàn mây kia, đặt ở đâu để ngồi cũng được.”

Tôi đi lên lầu, vừa thay quần áo, vừa lo lắng cho quyết định của mình, để một kẻ xa lạ chỉ vừa mới biết tên ở lại nhà một mình, thật sự được sao? Đừng nói đến lúc tôi về, toàn bộ đồ đạc trong nhà đều mất sạch chứ?

Trong lúc rối rắm suy nghĩ, tôi lục lọi đồ đạc, lấy tiền mặt, chi phiếu, giấy căn cước, hộ khẩu, thậm chí ngay cả cái vòng cổ bằng bạc tôi chưa từng đeo, toàn bộ bỏ vào túi xách. Như vậy, còn lại ở trong phòng không phải là quần áo cũ, thì cũng là mấy món đồ cũ. Cho dù hắn muốn lấy hết, cũng không có ích gì!

Lúc đóng cánh cửa phòng ngủ lại, tôi nghĩ nghĩ, sau đó đi đến nhà vệ sinh cầm cái lược lên, cẩn thận lấy một ít tóc mắc trên đó, đặt chúng ở khe cửa. Cũng giống như vậy, tôi đến phòng ngủ ở tầng hai, cùng với thư phòng, tất cả khe cửa đều đặt tóc vào đó.

Như thế, chỉ cần hắn mở cửa, tóc sẽ rơi xuống. Mưu kế giống như trên phim truyền hình này là do tôi học được lúc 10 tuổi, vì muốn chứng minh mẹ kế của tôi có đọc lên nhật ký của tôi hay không, tôi đã kẹp một sợi tóc vào cuốn nhật ký, cuối cùng đã chứng minh được bà ta thật sự có lật nó ra xem, tôi và bà ấy đã âm ỉ một trận, kết quả còn bị bà ta chỉ trích “Nhỏ tuổi mà quá thủ đoạn.”

Tôi mang theo cái túi xách vô cùng nặng, đi ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Ngô Cự Lam đang ngồi bên cạnh cái bàn mây, đặt dưới mái hiên gian nhà chính, hắn dựa người vào ghế, nhìn những bông hoa Giấy đang nở rộ ở một góc tường của sân vườn. Lòng của tôi có chút dao động, những đóa hoa Giấy màu hồng nhạt yêu kiều tươi đẹp cùng với màu đen loang lổ tang thương của bức tường đá đối lập một cách rõ ràng, tạo nên nét đẹp độc đáo, tôi cũng thường ngắm nhìn chúng đến ngơ ngác.

Tôi nói: “Nhà bếp có nước và thức ăn, nếu anh cần thì tự đi lấy, tuy anh không thích tôi nấu ăn, nhưng đừng để mình đói chết.”

Hắn hơi hơi ngẩng đầu, tỏ vẻ nghe được.

“À... Tôi đi đây! Rất nhanh sẽ về!” Lúc đóng cánh cổng lại, trong chớp mắt, tôi và hắn nhìn nhau, lòng tôi rối rắm bất an, hắn vẫn bình tĩnh sâu sắc, thậm chí mang theo một chút ý cười, khiến cho tôi trong phút chốc sinh ra một loại cảm giác, hắn đã biết được lo lắng của tôi, thậm chí còn bị lòng dạ tiểu nhân của tôi làm cho vui vẻ!

Tôi đứng trước cánh cổng đã đóng chặt đến ngăn người, không thể nào! Nhất định là nhìn lầm, chắc chắn là do góc độ của ánh sáng!

~~~~~
Mấy năm nay, dịch vụ du lịch trên đảo rất phát triển, phố đèn lồng buôn bán quần áo thu hút rất nhiều du khách, chủ yếu chỉ bán quần áo hoa hòe dành cho khách du lịch, không thích hợp mặc hàng ngày. Tôi ngại không dám đi đến những cửa hàng thường đến, các chủ cửa hàng đều đã quen mặt, tôi sợ bọn họ hỏi tôi mua cho ai, nên chỉ có thể tìm đến những cửa hàng xa lạ.

Đi dạo vài chỗ, rốt cuộc cũng mua được cho Ngô Cứ Lam vài bộ quần áo. Tôi mua cho hắn hai áo thun cổ tròn ngắn tay, hai áo sơ mi sọc ca-rô dài tay, hai cái quần soóc, hai cái quần dài, một đôi dép kẹp. Cuối cùng, tôi còn đồ mặt, cẩn thận mua cho hắn hai túi quần lót, một túi ba cái, tổng cộng sáu cái.

Thật sự là làm vậy! Tôi chưa bao giờ mua cho ông nội quần lót, bình sinh lần đầu tiên đi chọn mua quần lót cho đàn ông, thế nhưng không phải mua cho bạn trai, mà là cho một gã xa lạ!

Trên đường về nhà, tiện thể tôi mua một ít thức ăn. Tay xách nách mang hai túi đồ to, tôi vừa đi dọc theo con đường trải đá gồ ghề trên khu phố cổ, vừa bắt đầu suy nghĩ: Nếu về đến nhà, phát hiện ra hắn đã thu gom hết đồ đạc rồi trốn mất, thì cũng thật bình thường, tôi coi như gặp rủi ro tránh tai nạn! Người như vậy càng sớm nhận thức rõ thì càng tốt! Cho nên mặc dù hành động hôm nay có hơi bốc đồng, nhưng cũng coi như có một lần khảo nghiệm bố trí cẩn thận, đề phòng trộm cắp!

Đi đến cánh cửa trước sân, lúc lấy chìa khóa ra mở cửa, động tác của tôi có chút chần chừ, tôi lui về phía sau hai bước, cẩn thận đánh giá. Cánh cửa vẫn được đóng chặt, trên mặt đất chỉ có hoa rơi cùng tro bụi, không nhìn ra lúc tôi đi, có người khuôn vác đồ đạc rời khỏi đây.

Tôi cẩn môi, lấy chìa khóa cắm vào ổ khóa, lúc mở được cái ổ khóa, tâm trạng của tôi lo lắng khẩn trương, khiến tôi nhớ đến cảm giác chờ đợi kết quả thi vào đại học.

Vừa mở được cửa cổng, tôi liền nhìn thấy hắn vẫn đang ngồi ở dưới mái hiên. Tôi nhìn không được trên mặt hiện lên ý cười, bước nhanh dứt khoát đi đến trước mặt hắn, lấy một túi quần áo đặt ở gần chân của hắn, “Đều là của anh, tôi vừa mới mua, anh xem thử đi.”

Không chờ hắn trả lời, tôi xoay người đi vào nhà bếp, đem thức ăn bỏ vào tủ lạnh.

“Tôi có mua một con cá tươi, tối nay làm món cá chưng.”

Theo lời của ông nội, tuy rằng chưng cá là đánh giá tốt nhất trình độ nấu ăn, nhưng điều quan trọng hơn hết đó là nguyên liệu, chỉ cần chọn cá tốt, đủ tươi ngon, trình độ cho dù kém một chút, cũng có thể làm ra được đúng yêu cầu.

Sau khi rửa tay xong, đi ra nhà bếp, tôi nhìn thấy hắn đang lật xem túi quần áo, sau khi xem xong quần áo, hắn giơ lên một cái túi quần lót nhìn thật kỹ. Mặt tôi có chút đỏ, nên vội vàng dời tầm mắt, tôi đi vào phòng khách, lớn tiếng nói: “Anh đi tắm đi, rồi sau đó thay quần áo mới, nếu không vừa, ngày mai tôi mang đi đổi cái khác. Anh dùng nhà vệ sinh ở lầu một ấy, quần áo cũ, nếu còn muốn dùng thì tự giặt lấy, nếu không muốn dùng nữa, thì bỏ vào thùng rác đi.”

Tôi đứng ở cửa nhà vệ sinh tầng một, nói với hắn: “Đây là nhà vệ sinh, dầu gội đầu, sữa tắm đều có ở bên trong, tôi sẽ lấy cho anh hai cái khăn sạch, sau khi anh chọn quần áo xong, có thể đi tắm được rồi.”

Tôi đang tìm kiếm khăn sạch ở trong tủ, thì hắn đến phía sau tôi, hỏi: “Đây là cái gì?”

Tôi quay người lại, liền nhìn thấy hắn đang cầm một túi quần lót đã mở ra, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn tôi. Máu của tôi dồn hết lên mặt, tôi giống như muốn gào thét: “Anh nói xem là cái gì? Cho dù không được học hành, không biết chữ, thì cũng phải có chút hiểu biết chứ!”

“Mặc như thế nào?”

Tôi gào lên: “Mặc như thế nào? Anh nói xem mặc như thế nào? Đương nhiên là mặc ở trong quần rồi, chẳng lẽ anh nghĩ giống như siêu nhân, mặt quần lót ở ngoài à? Hay là giống như Batman, mặc quần lót ở trên đầu? Tôi cảnh cáo anh, lần sau còn đùa giỡn nhảm chán như vậy, tôi sẽ không để yên cho anh đâu!”

Tôi nổi giận dùng dùng lấy cái khăn tắm vứt lên người hắn, chạy nhanh ra khỏi phòng khách.

Đứng ở trong sân, tôi nghiêng rằng nghiêng lợi thế rằng, về sau tuyệt đối không mua quần lót cho đàn ông nữa, nếu không lòng tốt sẽ bị mang đi đùa giỡn.

Hít thở gió biển một lúc lâu, tôi mới cảm giác được sức nóng trên mặt đã dịu bớt, lúc nhìn lên, tôi chợt nhớ mình phải đi làm cơm chiều, nhưng mà... còn phải xem hán... có tư cách được ở lại ăn cơm hay không.

Tôi đi vào phòng khách, nhìn thấy nhà vệ sinh vẫn đang đóng chặt, liền nhón chân đi đến bên cánh cửa nghe ngóng một chút, có tiếng nước đang chảy ở bên trong, xem ra hán vẫn đang tắm. Tôi vội vàng chạy đến thư phòng, cúi người cẩn thận xem xét, phát hiện mấy sợi tóc tôi đặt trên mép cửa vẫn còn nguyên chỗ cũ.

Tôi đứng thẳng dậy, lập tức đi lên lầu hai, bốn cửa phòng ngủ đều cẩn thận xem qua, mỗi sợi tóc đều ở nguyên một chỗ, đừng nói là rơi xuống, ngay cả đứt gãy cũng chẳng có. Thật rõ ràng, sau khi tôi đi, hán không có ý đồ vào bất kỳ căn phòng nào, vẫn thành thật ngồi ở trong sân.

Tôi cẩn môi, từ từ đi xuống lầu, nhìn vào cánh cửa phòng tắm vẫn còn đang đóng chặt, trên môi dần hiện lên ý cười, cơn tức giận vì bị trêu đùa lúc nãy liền biến mất. Chỉ cần không phải là người xấu, đôi lúc có những hành vi đáng ghét, cũng không phải không thể tha thứ.

Tôi nấu nướng xong xuôi, thế nhưng Ngô Cự Lam vẫn còn chưa tắm xong. Tôi chạy đến cửa phòng tắm, thì nghe được tiếng nước vẫn còn đang chảy, hán không phải đã ngắt xiú ở trong đó chứ? Tôi ra sức gõ cửa, “Ngô Cự Lam, Ngô Cự Lam!”

Tiếng nước chảy liền biến mất, “Tôi lập tức ra ngay!”

“Không có gì, anh từ từ ra cũng được.”

Chỉ cần không phải là ngắt xiú, tắm lâu một chút, ngâm lâu một chút, tôi tuyệt đối không có ý kiến.

Tôi dọn gọn bàn ghế mây vào một góc sân vườn, thức ăn cũng đã bày sẵn trên bàn, được bày kỹ trong cái lồng bàn để tránh ruồi nhặng. Chờ đến khi Ngô Cự Lam đi ra, là có thể ăn cơm.

Trời chưa tối hẳn, nhưng thực sự không còn nóng bức, gió thổi nhẹ cảm giác rất sảng khoái. Trước kia, khi trời không có nổi gió hay đổ mưa, tôi và ông nội vẫn thường ngồi ăn cơm ở trong sân. Tôi ngồi trên ghế, vừa phe phẩy cái quạt hương bồ, vừa ngửa đầu, nhìn lên mái hiên. Một góc trời xanh, vài đám mây trắng, bốn phía không có tiếng xe cộ ồn ào, cũng không có tiếng người ồn ã, chỉ có tiếng gió thổi qua những tán cây cùng tiếng côn trùng, hoàn cảnh quen thuộc, yên tĩnh đến quen thuộc, khiến bên trong nỗi nhớ thương của tôi có chút gì đó thích thú.

Cảm giác có bóng đen che khuất tầm mắt, tôi giật mình nhận ra Ngô Cự Lam đã đứng trước bàn ăn. Tôi không để ý nhìn về phía hán, lại kinh ngạc đến nỗi làm rơi cái quạt ở trong tay xuống đất.

Dưới ánh trời chiều, bóng người trên mặt đất, hán mặc quần đen áo trắng, thẳng tắp đứng đó, vững chãi tựa từng bách, hiên ngang tựa vầng dương, nét mặt như họa, khí chất như trăng, thật không giống với người ở trần thế.

Không biết có phải do hán đã sớm có thói quen bị người khác nhìn bằng ánh mắt sợ hãi như vậy, hay căn bản hán không để ý đến? Hán bình thản ung dung ngồi xuống, “Quần áo rất vừa người, cảm ơn.”

“À, ừ... Không cần khách sáo, ăn, ăn cơm đi!” Tôi lấy lại tinh thần, nhặt cái quạt lên, che dấu sự xấu hổ, trong lòng như có hàng vạn cây cỏ cào xước đến cồn cào, đây thật sự là gã đàn ông nghèo hèn ngắt xiú ở trước cửa nhà tôi sao? Hán tắm rửa sạch sẽ đã vậy còn quá đẹp mắt?

Ngô Cự Lam cầm lấy chiếc đũa, trước hết gấp một miếng thịt bò. Tôi vừa ăn cơm, vừa lén lút nhìn hán mới tóc mai hơi dài được vén gọn lên vành tai, mặt không còn bị che đi một nửa, toàn bộ lộ ra, ngũ quan không thay đổi, nhưng sau khi tắm rửa, làn da không còn khô khốc ảm đạm nữa, cũng chẳng còn đáng vẻ thiếu dinh dưỡng, mà trở nên trắng trẻo trơn bóng, lập tức làm cho toàn bộ ngũ quan đã có chút thần thái, giống như một viên ngọc thô ráp nay được mài dũa cẩn thận, rốt cuộc đã phát ra ánh sáng vốn có.

Trên bàn bày ra một món ăn mặn và hai món chay, tôi phát hiện Ngô Cự Lam chỉ gấp một đũa duy nhất, không gấp thêm đũa nào khác. Sau đó tôi lại nhận ra một sự thật, hán thà rằng chỉ ăn cơm trắng, cũng

không thèm ăn đồ ăn tôi nấu! Cơn tức giận của tôi lại có cơ hội phát tiết, hai món thức ăn chạy kia coi như xong, vì chừng cá, tôi đã liên tục nhìn đồng hồ, canh giữ bếp lò, một chút cũng không dám phân tâm.

“Anh không ăn thức ăn, là cảm thấy món ăn của tôi rất khó ăn?”

Hắn còn chưa ngẩng đầu lên, đã rõ ràng “Ừ” một tiếng.

Tôi tức giận trừng mắt nhìn hắn, vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn hắn.

Rốt cuộc hắn cũng ngẩng đầu lên, nhìn tôi, suy nghĩ nói: “Tôi biết cô đã cố gắng hết sức, không sao cả.” Cái gì? Hắn đang nói cái gì? Tôi cần hắn giống như bề trên, khoan hồng độ lượng tha thứ cho tôi sao? Rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì mà cần tha thứ? Tôi tức giận đến nỗi không muốn nói chuyện với hắn nữa, cúi đầu xuống, cầm đĩa lên, gấp lấy một nửa con cá bỏ vào bát của mình, anh không ăn, thì tôi ăn!

Tôi nhất định phải duy trì chính kiến của bản thân, nghĩ vậy tôi hung hăng ăn cơm, Ngô Cứ Lam đã sớm bỏ đôi đũa xuống, tôi vẫn như cũ cố gắng hết sức để ăn, ăn mãi ăn mãi thiếu chút nữa là nôn ra. Ngô Cứ Lam im lặng nhìn tôi, tôi tức giận nói: “Nhìn cái gì đấy? Chưa thấy qua người ta ăn nhiều cơm à?”

Khóe miệng của hắn hơi cong lên, tựa hồ mang theo một chút ý cười.

Tôi trừng mắt nhìn hắn, nói: “Tôi nấu cơm, anh rửa bát!”

Nói xong, tôi rất muốn lạnh lùng đứng lên, nghênh ngang mà đi, để cho hắn thấy một dáng vẻ thật hả hê. Nhưng tôi vừa nhất mông lên, liền phát hiện mình ăn quá no, giống như ăn tiệc buffet đạt tới nội công thâm hậu, cần phải có cái gì chống đỡ mới đi lại được. Tôi lắc qua lắc lại vài cái, sau đó chỉ có thể chật vật ngồi xuống.

Tôi cầm cây quạt hương bồ, cố làm ra vẻ đang quạt, “Bên ngoài trời rất lạnh, tôi muốn ngồi đây một lát.”

Hắn nói: “Đúng vậy, nên ngồi một chút.”

Không chờ tôi nói thêm, hắn đã thu dọn bát đĩa, đi vào nhà bếp, chỉ chừa lại tôi đang trừng mắt với dáng vẻ thoải mái của hắn.

Tôi ngồi một lúc, rốt cuộc lại lo lắng, liền lắc lư đứng lên, đi vào nhà bếp, nhìn hắn rửa bát.

Hắn không có dùng nước rửa bát, để tẩy dầu mỡ, chỉ có thể mạo hiểm dùng nước nóng, nhưng mà thật sự rất nóng!

Tôi mở vòi nước chảy một ít nước lạnh, sau đó cầm lấy chai nước rửa bát, nhỏ vài giọt vào nước, “Về sau nếu không tìm thấy gì thì hỏi tôi.”

Hắn cầm lấy chai nước rửa bát, nhìn vào bảng hướng dẫn một lát, yên lặng nói: “Được.”

Tôi nói: “Khi nào rửa xong bát đĩa, nhớ lau bàn sạch sẽ, còn có bếp lò, còn có ngăn tủ, còn có cửa sổ, còn có...”

Tôi tỏ vẻ phong độ của chủ nhà, đưa ra một núi yêu cầu, Ngô Cứ Lam mặt vẫn không chút thay đổi, chỉ đơn giản trả lời “Được.”

Hai chúng tôi, một người chỉ huy, một người làm việc, kết quả hoàn toàn vượt qua dự liệu của tôi. Hắn chẳng những lau bàn, bếp lò, ngăn tủ sạch sẽ, mà ngay cả lớp gạch men xung quanh cửa sổ và bếp lò cũng lau đến bóng loáng. Cửa ải của tôi, hắn dĩ nhiên hoàn toàn được thông qua.

Nhìn đến nhà bếp sạch sẽ sáng sủa, tôi lại có chút tò mò đối với hắn. Con người này mặc dù hay bắt bẻ độc đoán, nhưng làm việc rất tốt, tay chân nhanh nhẹn, không phải là loại người lười biếng, tại sao hắn lại lười lác đến đây đến nỗi ngay cả đôi dép cũng chẳng có?

Dọn dẹp xong nhà bếp, Ngô Cứ Lam cực kỳ tự giác, hắn chủ động đi lau dọn nhà vệ sinh đã dùng qua lúc này.

Tôi ngồi trong phòng khách trống trải, vừa nghe tiếng nước thường xuyên truyền đến, vừa suy tư.

Ông nội bởi vì bệnh ung thư dạ dày nên mới qua đời, lúc phát hiện đã đến giai đoạn cuối, trước giờ ông đều nói dối bệnh tình của mình, đến lúc thật sự không thể giấu được nữa, mới để chúng tôi biết. Khi đó, tôi

đang làm việc tại một công ty nước ngoài ở Bắc Kinh, sau khi biết chuyện, tôi lập tức giải quyết mọi thủ tục xin từ chức, mang theo tất cả đồ đạc, chạy về hải đảo.

Ông không phản đối quyết định bốc đồng của tôi, tôi cũng không phản đối quyết định không chịu phẫu thuật của ông, so với nằm ở bệnh viện, cắt bên này, mổ bên kia, toàn thân cắm đầy ống, chỉ bằng cứ giống như người bình thường, an nhàn hưởng thụ khoảng thời gian cuối đời, sẽ tốt hơn.

Chúng tôi cố gắng quên đi bệnh tật, sống một cuộc sống bình thường, chăm sóc cây cỏ, chơi cờ, thưởng thức trà, lúc thời tiết tốt, thậm chí chúng tôi còn đến bến tàu, dong thuyền ra biển câu cá, thời gian so với trước kia không có gì khác biệt, dường như chưa từng tồn tại từ lúc tôi rời nhà trong 7 năm qua, tôi vẫn ở đây bên cạnh ông nội, chẳng qua trước kia khi đi đường ông nắm tay tôi đi, thì bây giờ là tôi cầm tay giúp ông đi.

Từ lúc xin nghỉ việc đến nay, tôi đã có hơn nửa năm không làm gì, ba tôi lo lắng cho công việc của tôi, ông khẳng định tôi đã quá tùy hứng, không có chút gì lo lắng cho tương lai. Nhưng ba tôi không biết, bởi vì ông không có gánh vác trách nhiệm đối với ba của mình, tôi luôn lo lắng cho tương lai, cũng luôn quyết tâm cố gắng.

Trước lúc ông nội phát bệnh, thậm chí có thể nói lúc tôi vừa lên đại học, tôi đã có ý định sẽ quay về hải đảo định cư. Nhưng khi đó, ăn, ở, đi lại đều cần tiền, tôi đã lấy đi không ít tiền dưỡng lão của ông nội, tôi không thể nào lại liên lụy ông thêm được nữa. Vì kế hoạch “Quay về nhà định cư”, tôi đã cố gắng tăng ca, cố gắng kiếm tiền, chờ tích góp đủ tiền sẽ trở về đảo, thuê một căn nhà cũ ở ven biển, sửa sang lại thành quán cà phê, vừa có thể chăm sóc gần gũi ông nội, vừa có thể hướng mặt ra biển rộng, hưởng thụ đời người đơn giản. Nhưng, con cháu muốn chăm sóc mà người thân không còn, thời gian đã không chờ được tôi.

Nếu tôi biết trước ông đi sớm như vậy, nếu tôi nói với ông tôi không lưu luyến gì ở thành phố lớn sớm hơn một chút, thì có lẽ... Nhưng mà, trên đời này không có cái gì gọi là biết trước.

Đang lúc hối hận, tôi chợt nghe Ngô Cứ Lam nói: “Phòng tắm đã quét dọn xong, cô còn muốn tôi làm gì nữa không?”

Tôi ngẩng đầu, liền nhìn thấy hần từ nhà vệ sinh đi về phía tôi, bước chân ung dung, tiêu diêu tự tại, trên người mặc áo trắng quần đen rẻ tiền, lại giống như danh sỹ nước Ngụy (2.2) mang dáng vẻ “Mây bay phiêu lãng, rồng lượn oai phong” (2.3). Tôi nhin không được chăm chú nhìn hần một lúc, mới nói: “Không còn việc gì cả, tôi sẽ dẫn anh đi xem qua nơi anh sắp ở!”

(2.2) Một trong ba nước thời Tam Quốc

(2.3) Trích trong tập thơ “Thiếp Lan Đình” của Vương Hi Chi (Một nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tống)

Tôi đứng lên, khoa trương dang rộng cánh tay, hoa tay múa chân một chút, “Theo như anh thấy, thì đây là một căn nhà cổ, thuộc quyền sở hữu của Thẩm gia...”

Ông nội có nói, ngôi nhà này là do ông nội của ông lúc còn trẻ đã mạo hiểm ra biển, khai thác ngọc trai kiếm tiền để xây dựng nên. Nhưng bởi vì hải đảo quá nghèo, ba người cô của ông cũng bỏ xứ mà đi, sau khi ông nội của ông qua đời, ngôi nhà không còn ai ở nữa, dần dần bị hoang phế, trên mái hiên bám đầy rêu xanh. Sau khi ông nội rời khỏi cực Cữu hộ trên biển, ông không muốn định cư ở thành phố, mà muốn về nhà, nên đã sửa sang lại nhà cũ, chọn lựa cuộc sống tại quê cha đất tổ.

Không giống với cấu trúc nhà cửa trên đất liền dùng gỗ và đất truyền thống để xây dựng, nhà ở đây chỉ có cấu trúc bằng đá, do cư dân trên đảo dùng nguyên liệu tại chỗ, lấy những viên đá trầm tích đen thay gạch đất nung để xây tường, dùng ngói than chì để lợp mái, tạo thành một căn nhà chắc chắn, vừa không sợ gió bão, vừa tránh được thủy triều.

Căn nhà của ông nội được thiết kế theo hình chữ “L”, chiều ngang dài, chiều rộng là một đoạn thẳng ngắn. Trên dưới có hai tầng, tầng một là hai gian phòng lớn, một gian là phòng khách, một gian là thư phòng, phòng khách nằm ở phần nằm ngang của chữ “L”, còn thư phòng là đoạn ngắn theo chiều dọc, cả hai đều cực kỳ rộng rãi. Bởi vì ông nội bị phong thấp ở chân, không tiện lên lầu cao, nên thư phòng sau này cũng trở thành phòng ngủ.

Cầu thang lên lầu nằm ở góc của chữ “L”, theo cầu thang đi lên, chiều ngang của chữ “L” có hai gian phòng, chiều dọc cũng có hai gian phòng, tất cả đều là phòng ngủ có nhà vệ sinh độc lập. Gần sát cầu thang là hai gian phòng ngủ khá nhỏ, đặt một cái giường đôi cùng vài món đồ dùng đơn giản đã xem như gần hết không gian. Hai gian phòng ngủ này xem như là phòng khách, nếu gia đình của ba về đây thì thuận tiện có chỗ nghỉ ngơi. Nói thêm, căn nhà có thể được bày trí “hiện đại hóa” như vậy, phải nên cảm ơn Thẩm Dương Huy. Năm 6 tuổi, sau khi về đây ngủ không quen, nó khóc lóc làm loạn nhất định phải đi. Ông nội không muốn cháu trai tủi thân, nên đã dùng nửa năm, mời người đến sửa lại căn nhà, lắp thêm vòi sen cùng nhà xí tự hủy. Nhưng kỳ thật, gia đình của ba về đây rất ít, hai ba năm cùng lắm chỉ ở lại có hai ba ngày.

Ở hai đầu chiều dọc chữ “L”, có hai gian phòng ngủ lớn cắt một đoạn chiều ngang, bên trong đặt giường, giá sách, bàn học, ghế mây, bàn mây nhưng vẫn còn rộng rãi. Gian phòng phía trong đã từng là phòng ngủ của ông nội, gian phía bên ngoài là phòng ngủ của tôi.

Nhà bếp là một gian nhà trệt độc lập lợp ngói đá, nằm bên trái gian nhà chính, nó kết hợp với chữ “L” của gian nhà chính thành chữ “Môn” (: cửa). Gần chữ “Môn” kia một chút là một vườn hoa, cùng một gốc quất ít nhất một trăm tuổi đang đơm quả kết trái. Nghe ông nội nói, ông không biết cây quất ấy chính xác bao nhiêu tuổi, chỉ biết ba của ông kể rằng, lúc còn nhỏ ông hay leo lên cây hái những quả quất, vắt ra lấy nước, để làm nước chấm ăn với mực tươi.

Dọc theo bên trái chữ “Môn”, là một vườn hoa hình chữ nhật, mọc sát tường là những bụi hoa Trang cùng vài gốc hoa Giấy. Bên cạnh bức tường của nhà bếp là vòi nước máy, giúp thuận tiện rửa ráy vệ sinh. Dọc theo bên phải chữ “Môn” là một khoảng đất trống, ở đó có mấy bụi dây leo Rồng Nhả Châu với vài khóm Cửu Lý Hương, vừa đúng lúc chúng mọc sum suê ngay cửa sổ phòng ngủ của tôi. Ở giữa chữ “Môn” chính là khoảng sân rộng hình chữ nhật, trải đá sỏi màu đen, rải rác xung quanh đặt vài chậu cây cảnh. Ở phía trước chữ “Môn” là cửa chính của sân vườn.

Sau khi dẫn Ngô Cứ Lam tham quan tất cả các phòng, tôi đứng bên cửa sổ ở phòng ngủ tầng hai, quan sát toàn bộ sân vườn, đưa lưng về phía Ngô Cứ Lam, nói: “Tôi tính toán sửa sang thành nhà trọ để kinh doanh, một người khẳng định không thể làm được, nên tôi muốn giữ anh ở lại.”

Bí mật nhỏ giấu kín ở trong lòng bấy lâu nay, lần đầu tiên chia sẻ với người khác, tôi có chút xúc động khác thường, nhin không được, liền nói: “Ngày đó khi trở về, tôi đã quyết định không đi đâu nữa. Cho dù Bắc Kinh có lớn thế nào, có phần thịnh ra sao, đều không liên quan gì đến tôi, nếu tôi ở đó thì mãi mãi chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, mà đời này tôi đã nếm đủ hương vị của ăn nhờ ở đậu rồi, cho dù có khổ cực một chút, tôi cũng muốn trở về nhà.”

Sau khi nói xong, tôi mới cảm thấy chính mình dường như thân thiết hơi quá với người mới quen này, nói có hơi nhiều, nên trở nên lập lờ, liền chuyển sang đề tài khác, giả bộ nghiêm túc, nói: “Nhà này đi lại không được thuận tiện, cách biến khá xa, đương nhiên không phải là tâm điểm của du khách, nên tôi muốn lấy cái đặc sắc đặc thù để thu hút, sau khi có danh tiếng, tự nhiên sẽ có khách hiếu kỳ mà đến. Về sau, tôi chính là bà chủ của nhà trọ, anh là người phục vụ ở đây, tôi dựa vào đầu óc để kiếm cơm, anh dựa vào thể lực để kiếm cháo, cho nên, cuộc sống sau này tốt hay xấu đều phải nhờ đến anh...”

Tôi đột nhiên có chút lo lắng, nhà trọ còn chưa khai trương liền muốn dọa cho tên phục vụ miễn phí này chạy mất dép, nên vội vàng nói: “Đương nhiên, một cái nhà trọ không phải là công trình kiến trúc gì, cũng không phải quản lý đến một chết, chỉ cần chăm chỉ một chút là được rồi.”

Ngô Cứ Lam “Ừ” một tiếng tỏ vẻ hiểu được, “Tôi ngủ ở đâu?”

Tôi nói: “À, Chờ một chút.” Điều này tôi đã nhiều lần tự hỏi, xây dựng nhà trọ, theo lý mà nói, hẳn là phải để hẳn ngủ ở thư phòng dưới lầu một, mấy phòng ở trên lầu để dành cho khách thuê.

Nhưng bây giờ tôi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nên luyến tiếc không muốn cho người khác ở nơi của ông nội từng ở trước kia, chỉ có thể để hẳn ngủ ở trên lầu. Hẳn sẽ ngủ ở một trong hai phòng ngủ lớn, đúng lúc gần với phòng ngủ của tôi, thuận tiện cho tôi “giám sát” hẳn, dù sao hẳn vẫn là người hoàn toàn xa lạ.

“Căn phòng này lúc trước là do em trai của tôi vừa mới ở qua, dưới ngăn kéo của giường có đệm, chăn, gối sạch sẽ, anh hãy lấy mà dùng. Nhà vệ sinh nếu anh muốn quét dọn thì tự mình làm đi, khăn vắt ở bồn rửa tay, nước rửa nhà vệ sinh ở ngăn phía dưới tủ treo quần áo.”

“Được.” Ngô Cự Lam kiên quyết trả lời.

“Hôm nay tôi cảm thấy mệt lắm, nên muốn đi ngủ sớm một chút, anh cũng ngủ sớm đi! Nghỉ ngơi cho tốt vào, chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm.”

Tôi giúp Ngô Cự Lam đóng cửa phòng thật kỹ, sau đó vào phòng của mình.

Vài ngày nay chưa được nghỉ ngơi tốt, sáng nay lại phải thức dậy sớm, đầu óc tôi có chút mơ hồ, chỉ muốn nhanh chóng lên giường đi ngủ, nhưng mà, sát bên vách lại có người.

Tuy rằng hần đã vượt qua “kiểm tra” của tôi lúc chiều nay, nhưng trên thế giới này, có một loại người, ban ngày áo mũ chỉnh tề, người ngom mẩu mực, đến tối, sẽ biến thân. Lòng người còn cách cái bụng, ai biết Ngô Cự Lam có phải là loại người như vậy hay không?

Tôi khóa cửa cẩn thận, đặt ở phía sau cửa một cái ghế đẩu, trên ghế đẩu là một chai bia úp ngược, chỉ cần nửa đêm có người đẩy cửa, chai bia sẽ rơi xuống sàn nhà, tôi có thể lập tức tỉnh dậy.

Đặt dưới gối nằm một cái đèn pin nhỏ; bên cạnh gối để điện thoại đã cài sẵn chế độ gọi khẩn cấp, có thể bấm gọi thật nhanh bất cứ lúc nào; dưới giường là một con dao bô đưa hấu (2.4).

(2.4) Có dạng dài, giống cái rựa

Tôi suy nghĩ, dường như còn quên gì đó, liền cố ý mang vào một đôi tất bằng vải, sau đó lên giường nằm. Tuy rằng thật sự không được thoải mái, nhưng ở trong phim khi một phụ nữ gặp tình huống nguy cấp, cô ta không thể không đi chân trần chạy trốn, để phòng ngừa bất trắc, tôi cảm thấy mang tất vào sẽ có cảm giác an toàn hơn một chút.

Lúc đầu, tôi vẫn chống lại được cơn buồn ngủ, vĩnh viễn tai nghe ngóng ở bên ngoài xem có động tĩnh khác thường nào hay không, nhưng dần dần, tôi bị mệt mỏi vây khốn, rồi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

.....

SO ĐỒ NHÀ HỌ THẨM

3. Chương 3: Thanh Mai Trúc Mã Đến

Cho dù quá trình có thể nào, cũng không quan trọng, quan trọng là... Chúng tôi đều đã trưởng thành rất tốt, như vậy đủ rồi!

Một đêm không mộng寐, khi tỉnh lại, tôi mơ mơ màng màng nhìn đến cái điện thoại, thì ra đã hơn 9 giờ sáng.

Tôi nhắm mắt lại, muốn ngủ thêm chốc lát, nhưng trong đầu đột nhiên hiện ra gương mặt của Ngô Cự Lam, tôi giật mình, chống mạnh người dậy, dò xét nhìn ra cửa. Chai bia úp ngược kia vẫn thẳng tắp đứng ở đó, giống như một vệ sỹ trung thành, đang báo cáo với chủ nhân rằng đêm qua tuyệt đối không có kẻ xấu nào có ý đồ xâm nhập.

Tôi quả nhiên là không nhìn lầm người! Niềm vui tựa như bột khí, từ trong lòng trào ra, tôi nhin không được nhếch môi mỉm cười. Vừa cười ngây ngô, tôi vừa nằm lại xuống giường.

Cảm giác vừa được ngủ suốt mười mấy giờ, mệt mỏi trong vài ngày nay đều tan biến, tâm trạng của tôi tốt lên rất nhiều.

Tôi đuổi người, híp mắt suy nghĩ, Ngô Cự Lam đã thức dậy chưa? Không biết đêm qua hần ngủ có được không...? Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe có âm thanh từ trong sân truyền đến, tôi ngồi bật dậy, nhảy xuống giường, chạy đến bên cửa sổ, thò đầu nhìn góc xuống sân vườn...

Bầu trời xanh thẳm, ánh nắng chói chang, trong vườn cây xanh đung đưa, hoa phất phơ rơi rụng, mấy cái vỏ chăn vỏ nệm màu sắc rực rỡ vắt trên cây sào trúc, nường theo gió biển cùng nhau phất tung bay.

Ngô Cự Lam áo trắng quần đen, đứng trong đám chăn nệm đang bay phấp phới, đem từng cái quần cái áo móc lên cây sào.

Có lẽ bầu trời quá mức xanh thẳm, ánh mặt trời quá mức chói chang, có lẽ cây quá xanh, hoa quá hồng, một cảnh tượng đơn giản bình thường ở nhà luôn nhìn thấy, thế nhưng lại khiến cho lòng tôi trong khoảnh khắc trở nên mềm mại ấm áp. Tôi mang nét cười ở trên mặt, vẫn im lặng đứng nhìn.

Đám chăn nệm theo gió tung bay, giống như sóng biển dập dềnh, lúc bay lên, lúc hạ xuống, bóng dáng của Ngô Cự Lam cũng lúc ẩn lúc hiện. Hắn treo xong cái áo cuối cùng, ngẩng đầu nhìn về phía tôi, ánh nắng chiếu rọi vào người hắn lấp lánh, làm cho dáng người của hắn vừa rõ ràng vừa mờ nhạt, tôi nhẹ nhàng giơ cánh tay, cao giọng nói: “Chào buổi sáng!”

Ngô Cự Lam mỉm cười, nói với tôi: “Chào buổi sáng.”

“Anh ăn sáng chưa?”

“Chưa.”

Tôi vừa vuốt lại mái tóc, vừa nói: “Chờ một chút, tôi lập tức xuống ngay.”

Tôi vọt vào nhà vệ sinh, rửa mặt thật nhanh, sau đó vọt vào nhà bếp, bắt đầu làm bữa sáng. Giờ này không có thời gian nấu cháo nghêu, tôi tính toán lược hai bát mì, xào một đĩa cà chua trứng, làm thành món mì trộn cà chua trứng!

Lúc tôi đang nấu bữa sáng, Ngô Cự Lam vẫn đứng ở cửa nhà bếp nhìn tôi, tôi nghĩ sáng sớm người ta đã đi giặt sạch quần áo rồi, đừng bắt người ta phụ thêm việc nữa.

Ngô Cự Lam hỏi: “Bây giờ nấu ăn đều dùng loại bếp này sao?”

Tôi vừa nhìn vào xoong mì, để phòng nước sôi trào, vừa quay sang bếp bên cạnh xào cà chua, nói: “Chúng tôi dùng là loại khí gas hóa lỏng, trên đất liền thì dùng khí thiên nhiên.”

Sau khi nấu xong, hai người chúng tôi lấy mỗi người một bát mì, ngồi dưới mái hiên nhà bếp ăn sáng.

Tôi lên nhìn Ngô Cự Lam, hắn không có phản ứng gì, ăn ngấu nghiến, đúng là không kén ăn như trước, cho dù là cà chua hay trứng gà, đều ăn sạch.

Tôi nhìn một lúc lâu không nhìn được nữa, liền hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Ngô Cự Lam thản nhiên liếc mắt nhìn tôi một cái, không nói gì.

Thật ra, tôi đã có thói quen bị hắn chê món ăn tôi nấu, sáng nay vội vàng chạy đi làm điểm tâm, cũng không trông mong gì hắn sẽ vừa lòng. Tôi nói vài câu giống như tự giải thích cho mình: “Tài nấu ăn của tôi không thể đem so sánh với đầu bếp của khách sạn cao cấp, nhưng từ nhỏ tôi đã làm việc nhà, nên nấu ăn cũng không đến nỗi nào, ngay cả người khó tính thích soi mói như dì Dương cũng nói tôi nấu ăn không tồi, chắc anh không quen với khẩu vị của chúng tôi.”

Ngô Cự Lam cúi đầu, chuyên tâm ăn mì, không nói tiếng nào.

Tôi buồn rầu phát hiện Ngô Cự Lam là một người có “Đức tính tốt”, hắn không dối trá, cho dù mọi người đều cho rằng nói dối không ảnh hưởng đến ai, dùng để “bôi trơn” các mối quan hệ giao tiếp, hắn cũng tuyệt đối không chịu nói. Với một kẻ “cương trực liêm minh” như vậy, tôi bức bối lắm nhai vài câu, sau đó chỉ có thể quên đi.

Ăn uống xong, Ngô Cự Lam tự giác thu dọn bát đĩa, chuẩn bị mang đi rửa, thật sự đã ra dáng thạo việc, không giống như ngày hôm qua vẫn cần tôi nói đi nói lại, tôi liền cảm thấy yên tâm.

Nhìn đến Ngô Cự Lam vẫn còn đang rửa bát, tôi lại nhìn ra sân vườn, ngày hôm qua mua quần áo cho Ngô Cự Lam, tối hôm qua hắn thay chăn nệm. Mấy cái áo nệm, vỏ chăn cũ ở phòng của ba và mẹ kể đều đã được giặt sạch sẽ, phơi phồng trên sào, trong sân tràn ngập quần áo cùng nệm chăn.

Xã hội bây giờ, có đi thông báo tuyển dụng đến năm lần mười lượt, chỉ sợ cũng không tìm ra người chăm chỉ như vậy. Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình làm người tốt được báo đáp, thật sự đã có quyết định đúng,

nhưng càng cảm thấy buồn bực, con người tốt như vậy, chăm chỉ siêng năng như vậy, tại sao lại lưu lạc đến quần áo rách bươm, ngắt xiu ở trước cửa nhà tôi?

Nhưng mà, những chuyện đã trải qua từ nhỏ đã khiến tôi hiểu được, mỗi người đều có bí mật riêng không muốn cho người khác biết, nếu hẳn không nói, tôi cũng sẽ không hỏi, chuyện mình không muốn thì đừng bắt người khác phải làm.

Tôi lên tiếng chào Ngô Cứ Lam, liền đến thư phòng làm việc.

Khi đi ngang qua nhà vệ sinh ở bên cạnh cầu thang, tôi đột nhiên dừng bước, trong phòng vệ sinh rất sạch sẽ, một chút cũng không giống như đã qua sử dụng. Nguồn điện trên máy giặt quần áo không sáng đèn, tôi dốc ngược ống xả lên, hoàn toàn khô ráo, một giọt nước cũng không có.

Tôi mất bình tĩnh, chạy vài bước liền ra đến phòng khách, “Ngô Cứ Lam, sáng nay anh làm sao để giặt quần áo vậy?”

Ngô Cứ Lam đứng cách cửa sổ nhà bếp nhìn tôi, không hiểu rốt cuộc tôi đang muốn hỏi cái gì.

Tôi hỏi: “Anh có dùng máy giặt hay không?”

Ngô Cứ Lam nhẹ nhàng lắc đầu.

Tuy rằng thật sự đã đoán được, nhưng đợi đến khi chính hắn chứng thực, tôi vẫn cảm thấy thật khó tin. Tôi chỉ vào trong sân, lắp bắp hỏi: “Nhiều đồ như vậy, anh đều giặt bằng tay sao?”

“Giặt bằng tay không đúng sao?”

“Không phải không đúng. Nhưng mà, anh không bị đau tay à? Lần sau có giặt nhiều đồ thì dùng máy giặt đi, nhiều sức lực cũng không được lãng phí như vậy!”

Ngô Cứ Lam mặt không chút thay đổi, nói: “Tay của tôi không đau, chút sức lực đó đối với tôi chẳng là gì.”

Tôi bị ghen hòng nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ đơn giản mạnh miệng nói: “Mặc kệ là thế nào, lần sau anh có giặt chăn nệm thì dùng máy giặt đi, máy giặt của tôi không phải mua về để lãng phí.”

Ngô Cứ Lam im lặng một chút, liền nói: “Được.”

Tôi xoay người đi vào thư phòng, ngồi trước bàn máy tính, vừa chờ máy tính khởi động, vừa kinh sợ liếc nhìn đám chăn nệm ở trong sân, cảm thấy Ngô Cứ Lam chăm chỉ đến không thể hiểu nổi.

Hiện tại người giặt quần áo bằng tay có rất nhiều, nhưng người giặt chăn nệm bằng tay thì có rất ít.

Bất quá, không phải là không có, ví dụ như bà Lê hàng xóm kia, vì tiếc tiền điện và tiền nước, nên trong nhà không có máy giặt, đương nhiên, nhà của bà ấy là nhà duy nhất ở cái xóm này.

Nhà của Ngô Cứ Lam hẳn là rất nghèo, nghèo đến nỗi không có máy giặt, cho nên hẳn mới có thói quen giặt chăn nệm bằng tay.

Máy tính khởi động xong, tôi cũng khởi động lại suy nghĩ, bắt đầu làm việc.

Sau khi trong đầu hình dung qua một lần, tôi đem từng việc ra chuẩn bị giải quyết. Chuyện thứ nhất, đương nhiên là đi xin giấy phép kinh doanh cùng các loại giấy tờ có liên quan đến việc mở nhà trọ tư nhân. Trước đây tôi đã có hỏi qua, việc này tuy có chút rườm rà, nhưng cũng không khó. Hiện tại cơ quan quản lý hải đảo đẩy mạnh phát triển văn hóa du lịch, thực hiện chiến dịch “Du lịch xanh”. Thủ tục cho công việc của “dân bản xứ” giống như tôi đây chỉ là vấn đề về thời gian, thứ làm tôi lo lắng nhất chính là sửa sang lại ngôi nhà cùng với việc kinh doanh tương lai.

Tuy rằng nhà đã cũ, bản thân ở rất thoải mái, nhưng chính mình ở so với khách hàng ở là hai khái niệm khác nhau, ít nhất mỗi phòng đều phải trang trí lại một chút, sắm sửa thêm TV, internet, màn cửa, chăn nệm, khăn tắm... đều phải mua mới.

Tôi làm việc ở Bắc Kinh ba năm rưỡi, kiếm ăn kiếm ở, tổng cộng tiết kiệm được 12 vạn. Sau khi nghỉ việc, chỉ dùng hơn 1 vạn, hiện tại ở ngân hàng còn khoảng hơn 10 vạn. Đây là toàn bộ tài sản của tôi, ngoại trừ căn nhà này, tôi phải lo nghĩ đến nhà trọ càng sớm càng tốt mới không bị hao hụt thêm tiền, tự mình giữ

lại một ít sinh hoạt phí cùng với chi phí đưa nhà trọ vào hoạt động, trước mắt tiền để dùng trang trí nhà cửa không có nhiều, nhất định phải tính toán tỉ mỉ.

Tôi lên mạng tìm đọc kinh nghiệm trang trí nhà cửa của người khác, biết thêm được một chút, hạn chế đi đường vòng, tiết kiệm được nhiều tiền, nếu có khả năng giám sát thi công, còn có thể phòng ngừa bị lừa gạt.

Tôi vừa liên tục nhìn lên màn hình máy tính, vừa ghi chú, đột nhiên nhìn thấy một bàn tay trắng nõn thon dài vươn ra, chọc chọc vào cái màn hình, chọc mấy cái chưa đủ, còn gõ gõ thêm vài cái, giống như rất ngạc nhiên tại sao trên màn hình lại có nhiều hình ảnh sống động như vậy.

Đây là tình huống quái quỷ gì vậy?

Tôi ngây người một lúc lâu, mới nghiêng đầu sang hướng khác, liền không biết nói gì vì nhìn thấy Ngô Cứ Lam lẳng lặng đến phía sau lưng của tôi từ lúc nào.

Ngô Cứ Lam mặt không chút thay đổi, đối diện với tôi, thong dong bình tĩnh, thậm chí có một loại lạnh nhạt “cao cao tại thượng”. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, khẳng định vừa rồi tôi trông thấy cái thứ chọc chọc màn hình máy tính kia, tuyệt đối không phải là thứ đang ở trước mắt.

Tôi nhin không được, hỏi: “Anh vô dụng đến nỗi bị điện giật não à? Tiền trước kia anh kiếm được đều phải gửi về nhà hết sao?”

Tuy rằng máy tính ở xã hội hiện đại đã thật sự thông dụng, nhưng có rất nhiều nơi nghèo khó, đừng nói là máy tính, ngay cả TV cũng không có mà dùng. Theo như tôi suy đoán về hoàn cảnh gia đình của Ngô Cứ Lam, hẳn không có máy tính cũng rất bình thường, nhưng mà, cho dù trong nhà không mua nổi máy tính, nhưng ít ra còn có một thứ gọi là “Internet”. Rất nhiều người làm công không mua được máy tính vẫn có thể chơi trò chơi trực tuyến, chat QQ, trừ phi hẳn giống tôi, kiem ăn kiem ở để tiết kiệm tiền, hạn chế tất cả mọi chi phí vô bổ.

Trong nháy mắt, đầu óc của tôi được mở mang rất nhiều, ngay cả tình tiết “Cha mẹ của Ngô Cứ Lam bị bệnh nan y, hẳn phải mang hết tiền lương gửi qua bưu điện về nhà” mà tôi cũng có thể nghĩ ra được.

Ngô Cứ Lam không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ khinh thường nhìn tôi, lạnh nhạt nói: “Cô suy nghĩ nhiều rồi, không phải mua không được, mà không cần phải mua.” Nói xong, hắn xoay người cứ thế bỏ đi, dùng dáng vẻ thẳng thắn cho rằng: Đại gia đây không hiếm lạ gì thứ đó!

Tôi nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng có nhiều tư vị, vừa buồn cười, vừa khó chịu. Người đàn ông ngạo mạn đáng yêu này, cho dù lòng tự trọng có bị tổn thương, cũng không chịu nói dối mình đã dùng qua máy tính, chỉ biết đơn giản tỏ thái độ khinh thường lạnh nhạt để che giấu bản thân, khiến tôi nghĩ đến tôi của trước đây. Năm 6 tuổi đó, ba mẹ tôi vừa đánh nhau vừa cãi vã ầm ĩ, làm loạn đòi ly hôn, không ai quan tâm đến tôi, cho dù là cái quần nhỏ cũng chẳng ai phát hiện. Một người bạn thân thuở bé của mẹ để ý thấy tôi khổ sở ngượng ngùng, có lòng tốt mua cho tôi hai cái quần, nhưng kẻ nhay cảm tôi đây đã không cảm thấy biết ơn, mà còn giống như chạm đến vết thương ở trong lòng, tôi sống chết cũng không chịu nhận hai cái quần đó, còn cường điệu nói rằng mẹ đã mua rất nhiều quần mới cho tôi, chẳng qua tôi không thích mặc đồ mới, chỉ thích mặc đồ cũ.

Tôi nhảy dựng lên, chạy vài bước, ngăn Ngô Cứ Lam lại, “Anh rửa bát xong chưa?”

“Rửa xong rồi.”

Tôi giúp Ngô Cứ Lam đi về hướng cái máy tính ở trên bàn, “Còn có việc cho anh làm, qua đây đi!”

Ngô Cứ Lam dò xét nhìn tôi, không hề nhúc nhích. Tôi giống như đang đẩy một ngọn núi lớn, cho dù dùng hết sức lực, cũng không có chút sút mẻ.

Tôi tức giận, mắng: “Tôi là chủ, chẳng lẽ sai bảo anh không được, anh muốn sao đây?”

Ngô Cứ Lam đi theo tôi tới trước bàn máy tính.

Sau khi tôi ngồi xuống, liền kéo cái ghế, ý bảo Ngô Cứ Lam cũng ngồi, ra dáng làm việc nghiêm túc, “Tôi đang nghiên cứu làm sao để trang trí nhà trọ, anh cũng phải học một chút đi, đây là thứ giúp hai chúng ta về sau sống yên thân, muốn ăn được ngủ được thì phải chú tâm vào.”

Tôi mở internet ra xem, diễn tả qua một lần tính năng tra cứu, chỉ cần học được cách tra cứu, tất cả những cái khác từ từ cũng sẽ học được. Tôi cố ý thực hiện chậm rãi, Ngô Cự Lam ngồi ở bên cạnh, không nói tiếng nào chăm chú nhìn.

Tôi đột nhiên nhớ ra, hẳn không có dùng qua máy tính, rất có thể sẽ không biết cách đánh bàn phím, “Anh đọc giỏi hơn, hay viết giỏi hơn?”

Ngô Cự Lam tự hỏi trong chớp mắt, mới nói: “Viết chữ.”

Tôi mở ra một giáo trình hướng dẫn phương pháp ngũ bút (3.1), diễn giải sơ qua một chút, sau đó nói với Ngô Cự Lam: “Thứ này chỉ cần học thuộc chữ cái, luyện tập một thời gian ngắn, là có thể viết được.”

(3.1) Ngũ Bút Tự Hình: là phương pháp gõ chữ Hán theo kiểu ghép nét, được xem là nhanh nhất hiện nay, chuyên dành cho người đánh máy chữ Hán chuyên nghiệp.

Sách tự học máy tính của ông nội trước kia vẫn còn, tôi lấy nó ra từ trên giá sách, đặt xuống trước mặt Ngô Cự Lam, bảo hẳn xem qua sách mà tự học.

Ngô Cự Lam cầm lấy quyển sách lẳng lặng lật xem, tôi đứng ở bên cạnh hẳn, tầm mắt không chú ý liếc qua sân vườn, nhìn thấy đám chăn nệm đang tung bay theo gió, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ: Ngô Cự Lam không cần dùng máy giặt là do hẳn không biết cách dùng?

Tôi bị ý nghĩ trong đầu này dọa sợ, lại cảm thấy được rất có thể xảy ra, hẳn rốt cục là từ đâu tới đây vậy? Là một trại tập trung ở thâm sơn cùng cốc sao? Ngay cả điện khí cũng không thông dụng? Khó trách giọng của hẳn lần đầu nói chuyện lại kỳ lạ như vậy...

Mặc dù có chút tò mò, nhưng tôi không định coi Ngô Cự Lam là bạn trai, sẽ không quan tâm đến hẳn lúc về già, càng không có hứng thú tìm hiểu xem nửa đời trước của hẳn như thế nào, quan trọng là... phải giải quyết vấn đề trước mắt.

Đồ điện ở trong nhà còn có máy điều hòa, lò vi ba, tủ lạnh, nồi cơm điện, TV, DVD... Cũng không biết rốt cuộc hẳn đã biết dùng cái gì, không biết dùng cái gì.

Tôi nghĩ nghĩ, lục lọi, lấy ra tất cả bản hướng dẫn toàn bộ đồ dùng điện trong nhà ở ngăn tủ dưới cùng, bỏ lên một góc bàn, “Đây là bản hướng dẫn đồ dùng bằng điện trong nhà, có khi anh cũng nên xem qua một chút.” Sợ tổn thương lòng tự trọng của hẳn, tôi vội vàng bồi thêm một câu, “Đồ điện khí khác nhau, sẽ hoạt động khác nhau, đương nhiên cách dùng cũng khác nhau, anh xem qua một chút, tránh việc anh không có kinh nghiệm sử dụng, lại làm hỏng đồ của tôi.”

May mắn sao Ngô Cự Lam không có nhạy cảm khó ưa giống như tôi trước đây, nghe tôi giao phó mọi việc xong, chỉ đơn giản trả lời: “Được.”

Tôi mang theo chứng minh thư, hộ khẩu, xem qua đầy đủ tài liệu văn kiện, chuẩn bị đi xin giấy phép kinh doanh nhà trọ tư nhân.

Vốn nghĩ chuẩn bị tốt như vậy, hẳn là không mất bao nhiêu thời gian, nhưng không ngờ thủ tục đã tới tay rồi vẫn còn quá rườm rà. Một lát phải chạy đi chụp ảnh, một lát phải kiểm tra sức khỏe, may mắn sao tôi là “dân bản xứ”, cho dù đi đến đâu, cũng gặp người quen, hoặc là người quen của người quen, nhờ thế tiết kiệm được khối thời gian. Nhưng cứ như vậy, tôi chạy tới chạy lui, vất vả suốt một ngày, mới coi như xong xuôi mọi chuyện.

Đến 6 giờ tối, tôi mang một quả dưa hấu tiện thể mua ở dọc đường, mệt mỏi rũ rượi về đến nhà. Mất hết sức lực nói một tiếng “Tôi về rồi”, liền rũ người ngã xuống ghế.

Ngô Cự Lam liếc mắt nhìn tôi một cái, không nói tiếng nào, đi đến mang quả dưa hấu vào bếp.

Một lát sau, hẳn bưng một khay dưa hấu đã gọt vỏ, bỏ thành từng miếng vuông vức đi ra, trên rìa của cái khay còn chu đáo đặt thêm vài cây que xiên trái cây, bắt quả, đồ ăn ngon đang ở trước mắt, tôi lười suy nghĩ, nên vui vẻ dùng cái xiên que, lấy một miếng dưa hấu, “Cảm ơn!”

Từ từ ăn xong nửa khay dưa hấu, tôi mới cảm thấy hồi phục được một chút, liền nói với Ngô Cự Lam: “Tôi và thợ trang trí nhà đã bàn bạc xong xuôi rồi, buổi chiều ngày mai anh ta đến xem qua căn nhà, sẽ tính luôn giá cả chi phí. Ngày mai anh nhất định phải quét dọn nhà cửa sạch sẽ, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó.”

Ngô Cự Lam “Ừ” một tiếng, tỏ ra đã hiểu được.

Đã đến giờ cơm chiều, tôi cân nhắc lược một ít mì ăn lót dạ, thì đột nhiên có tiếng đập cửa “Ầm ầm” vang lên.

Tôi vừa đứng lên, vừa hỏi: “Ai đó?”

“Là anh!”

Giọng của Giang Dịch Thịnh, hàng xóm lâu năm của tôi, hai người chúng tôi xem như là cùng nhau lớn lên, hai đứa bé “thanh mai trúc mã” vô tư. Bởi vì từ nhỏ chỉ số thông minh của hắn cực kỳ cao, không cần học luôn cấp một, phút chốc vượt mặt kẻ phàm nhân như tôi, hiện tại hắn có biệt danh là “Thần y”, còn là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện Nhân Dân ở trên đảo. “Dịch Thịnh” và “Bác sĩ” đọc đồng âm, cho dù gọi là “Giang Dịch Thịnh” hay “Bác sĩ Giang” đều giống y như nhau, nên mọi người liền đơn giản gọi hắn như vậy.

Bình thường hắn hay lui tới, tôi sẽ sớm chạy ra mở cửa, nhưng hôm nay lại dừng bước, vừa lên tiếng gọi “Ra ngay đây”, vừa chần chừ nhìn về phía Ngô Cự Lam. Ngô Cự Lam cực kỳ nhạy bén, lập tức phát hiện ý muốn của tôi, hắn liền xoay người lẩn tránh vào phòng trong. Tôi ngăn hắn lại, trong nháy mắt ra quyết định, tôi kinh doanh buôn bán quang minh chính đại, thuê người làm, chẳng có gì phải trốn tránh.

Tôi nhỏ giọng nói với Ngô Cự Lam: “Là bạn thân của tôi, con người rất tốt, cứ chờ ở đây tôi giới thiệu cho hai người quen biết.” Nói xong, tôi chạy ra mở cửa.

“Tiểu La, không cần nấu cơm, tối nay ra ngoài ăn đi.” Giang Dịch Thịnh vừa nói chuyện, vừa đi vào cửa.

Đi theo phía sau hắn còn có hai người, một cô gái mặc váy liền áo trẻ tuổi, tóc xõa ngang vai, dáng người yếu điệu, gương mặt thanh tú; một nam nhân đeo kính, khí chất nhã nhặn, là luật sư Chu Bất Văn hôm qua đã gặp.

Tôi sửng sốt một chút, trước hết khách khí chào hỏi Chu Bất Văn: “Chu luật sư, chào anh.”

Giang Dịch Thịnh cười ha ha, chụp vào bả vai của Chu Bất Văn, nói: “Thật đáng thương, đối diện mà còn chẳng nhận ra! Tiểu La, em nhìn kỹ vào, không nhận ra nó thật sao?”

Chu Bất Văn mỉm cười nhìn tôi, so với loại mỉm cười khách khí của người làm việc chuyên nghiệp ngày hôm qua là hoàn toàn khác xa, anh ta mang theo nụ cười vui vẻ chân thật, thậm chí có vài phần khấn trương chờ mong. Lòng tôi tràn ngập hoang mang, hận không thể đá một cước vào cái tên “ra vẻ bí ẩn” Giang Dịch Thịnh kia, nhưng lại cố gắng lễ phép cười nói: “Chu luật sư, hôm qua chúng ta vừa mới gặp nhau, sao không thể nhận ra được?”

Giang Dịch Thịnh thở dài một cách quái đản, vừa muốn lên tiếng, Chu Bất Văn đã kéo Giang Dịch Thịnh lại, ngăn cản hắn nói. Chu Bất Văn chăm chú nhìn tôi, mỉm cười, nói: “Tiểu La, là anh, Đầu To.”

Nụ cười lễ phép trên mặt của tôi lập tức tiêu tan, tôi run rẩy nhìn Chu Bất Văn.

Lý Đầu To, tên thật Lý Kính, là người bạn thân nhất của tôi lúc nhỏ. Trong trí nhớ của tôi, anh ấy có thân hình gầy nhom, đầu rất to, chân dài, nét mặt có vài phần hung tợn, ở trường học không ai dám trêu chọc anh ấy. Người đàn ông ở trước mắt này, dáng người cao lớn hơn, nho nhã lễ độ, nhìn kỹ, ngoại trừ dung mạo có chút quen thuộc, còn lại không thể nhận ra dáng vẻ ở trong trí nhớ.

Năm tôi được 10 tuổi, ba tôi tái hôn, mẹ kế mang thai, căn nhà chật hẹp không còn chỗ cho tôi dung thân, nên ông nội đón tôi về đây. Tôi không nói tiếng Mân Nam (3.2), cũng không biết nói tiếng dân tộc Lê (3.3), mà chỉ nói rặc tiếng phổ thông, nên đến trường luôn bị bạn bè chú ý. Lúc đầu, bạn học còn sinh lòng tò mò và hâm mộ, nhưng tin tức cha tôi nhất định không chứa chấp tôi, còn mẹ thì bỏ trốn theo gã đàn ông lỗ mãng, liền bị truyền khắp trường. Các bạn học ngưỡng mộ yêu thích biến thành thương hại coi thường. Khi đó, tôi giống như kẻ lập dị, dùng cách phản ứng gay gắt nhất để bảo vệ lòng tự trọng đã sớm vỡ vụn của mình, không bao lâu tôi trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong lòng của bọn họ; sách vở của tôi bị

ném vào nhà xí, trên đường tan học về nhà bị tạt nước vào người, thậm chí còn có bạn học nam bỏ rắm vào cặp sách của tôi... Sau khi lớn lên, quay đầu nhìn lại, bất quá chỉ là trò đùa dai của mấy đứa con nít, nhưng những trò đùa dai ấy, lại khiến cho tôi năm đó giống như sống trong địa ngục, cho đến khi Lý Đầu To xuất hiện.

(3.2) Mân Nam: Một nơi thuộc tỉnh Phúc Kiến

(3.3) Dân tộc Lê: Một dân tộc thiểu số, chủ yếu tập trung ở Hải Nam

Anh ấy cũng giống như tôi, chỉ nói được tiếng phổ thông, không có ba, cũng không có mẹ, mà sống cùng với bà nội. Nhưng cho dù anh ấy không có ba mẹ, thì ba mẹ anh ấy không phải ly hôn, mà ba anh ấy đã chết nên mới chịu cảnh như vậy. Có nhiều lúc, tôi đã cực đoan nghĩ rằng, thà tôi giống như anh ấy, ít nhất khi nhớ đến ba, sẽ có lý do ông ấy không thể không rời xa tôi, chứ không phải chủ động vứt bỏ tôi.

Anh ấy và tôi đều là kẻ “có thù tất báo”, nhưng bởi vì anh ấy là con trai, cũng có lẽ bởi vì anh ấy không có kinh nghiệm sống với ba mẹ kế, nên phản ứng của anh ấy đều là quang minh chính đại, không giống như tôi, luôn lòng vòng quanh co. Anh ấy đánh nhau là đánh thật sự, là một kẻ có khả năng quật ngã ba đứa con trai to lớn hơn mình, cho dù bạn mắng chửi anh ấy, anh ấy đánh bạn xong rồi, vẫn còn có thể làm cho những kẻ khác không bao giờ dám nhục mạ anh ấy nữa.

Lý Đầu To học hơn tôi ba lớp, tuy rằng hai người chúng tôi đều ở cùng khu phố cổ, lúc tan học, thường hay nhìn thấy nhau, nhưng hoàn toàn không cùng xuất hiện. Cho đến một lần, tôi bị bạn học vây chặn trong rừng cây nhỏ ở gần trường, bọn họ hiếp đáp gặng hỏi tôi: “Mẹ của mày có phải trốn theo gã đàn ông xấu xa không?”, Lý Đầu To đột nhiên xuất hiện, thô bạo đuổi tất cả đi, cảnh cáo bọn họ không được trêu chọc tôi nữa, nếu không anh ấy thấy lần nào sẽ đánh lần đó.

Từ hôm ấy về sau, tôi liền đi theo Lý Đầu To “hành tẩu gian hồ”. Dần dần, chúng tôi học được tiếng Mân Nam, cũng nói được một chút Lê ngữ, từ từ hòa nhập vào cuộc sống ở hải đảo. Sau này, còn cùng cái gã Giang Dịch Thịnh dân bản xứ chính gốc kia trở thành những người bạn thân thiết.

Ba người chúng tôi chơi chung với nhau hơn ba năm, tưởng rằng không gì có thể chia cắt, giống như cùng mặc chung một cái quần vậy. Cho đến năm tôi 13 tuổi, khi nhận được lá thư của Lý Đầu To, tôi mới đột nhiên ý thức được tôi là con gái, anh ấy là con trai. Nhìn vào dòng chữ “Anh thích em” xiêu xiêu vẹo vẹo của Lý Đầu To, tôi hoàn toàn ngây ngốc, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào. Đang rối rắm đầu đau không biết phải làm sao để trả lời lá thư tình đầu tiên trong đời kia, thì bà nội của Lý Đầu To vì xuất huyết não đột nhiên qua đời, mẹ của anh ấy trở về đưa anh ấy đi. Anh ấy đi vô cùng khẩn cấp, thậm chí chưa kịp nói lời từ biệt với chúng tôi, nên bức thư tình đó cũng đương nhiên không cần phải trả lời.

Nghe hàng xóm nói, mẹ của anh ấy có vận khí tốt, lấy một kẻ có tiền, là một Hoa kiều sống ở Nam Dương (3.4), rất tốt với bà ấy, nhưng hai người bọn họ không có con. Lần này Lý Đầu To qua đó, khẳng định là sung sướng.

(3.4) Nam Dương: Một quần đảo thuộc tỉnh Phúc Kiến

Theo thời gian qua đi, Lý Đầu To trong trí nhớ của tôi cũng dần dần qua đi, nhưng bởi vì anh ấy đã cùng tôi vượt qua ba năm khó khăn nhất trong đời, còn có bức thư tình chưa kịp trả lời kia, nên ký ức về anh ấy vẫn vững chắc chiếm cứ một góc khuất ở trong lòng tôi.

Giang Dịch Thịnh đẩy tôi một cái, “Em ngẩn ngơ cái gì vậy? Rốt cuộc có nhớ hay không?”

Tôi hồi phục lại tin thần, nhất thời trong lòng trộn lẫn nhiều loại tư vị, thậm chí có chút xấu hổ không hiểu rõ, nên miễn cưỡng cười nói: “Bạn bè nói khổ hơn ba năm, sao không nhớ được chứ? Vào đây ngồi đi!”

Tôi vội vàng bày biện bàn ghế bằng mây, mời bọn họ ngồi xuống, Giang Dịch Thịnh bảo tôi đừng khách sáo xa cách như vậy, tôi không thêm để ý, chạy vào nhà bếp đem một nửa quả dưa hấu còn lại cắt ra, đến khi mấy miếng dưa hấu được cắt thành từng mảnh vuông vức nằm gọn gàng trên khay, thì tâm trạng của tôi mới chính thức bình thường trở lại.

Tôi bưng khay dưa hấu, cầm mấy cái xiên que đi ra khỏi nhà bếp, liền nhìn thấy Ngô Cứ Lam cùng Giang Dịch Thịnh và Chu Bất Văn ngồi cùng nhau, đang nói chuyện tán gẫu. Ngô Cứ Lam cười tự giới thiệu: “Tôi tên là Ngô Cứ Lam, anh họ của Tiểu La, xế chiều hôm qua vừa tới hải đảo.”

Chân của tôi lập tức lão đảo, thiếu chút nữa hất văng khay hoa quả lên đầu của Ngô Cứ Lam. Ngô Cứ Lam dường như đã sớm đoán trước, một tay vững vàng đỡ tôi, một tay đón lấy khay hoa quả, đặt nó lên bàn, cười nhìn tôi nói: “Tiểu La rất có tính tự lập, không thích nhiều người đến làm phiền, nhưng em ấy càng như vậy, tôi càng không yên tâm, dù sao công việc của tôi cũng khá tự do, nên chạy tới đây trông nom em ấy một thời gian ngắn.”

Chu Bất Văn hỏi: “Anh Ngô đây làm nghề gì?”

“Lập trình viên, hay còn gọi là viết mã máy tính, loại công việc này làm ở đâu cũng được, chỉ cần thực hiện đúng theo yêu cầu của khách hàng và giao sản phẩm đúng hạn thì được rồi.”

Lại còn làm Lập trình viên? Sáng hôm nay là ai đã chọc chọc gõ gõ lên máy tính? Tôi trừng mắt nhìn Ngô Cứ Lam.

Ngô Cứ Lam cười tủm tỉm liếc mắt nhìn tôi một cái, vừa kéo tôi ngồi vào cái ghế hắt đang giữ, vừa cực kỳ lịch sự nói với Chu Bất Văn: “Gọi tôi Ngô Cứ Lam là được rồi, nếu không tôi cũng phải gọi cậu là anh Chu.”

Giang Dịch Thịnh nửa tin nửa ngờ trách cứ: “Tiểu La, em chưa nói với anh là em có anh họ xuất sắc như vậy.”

Tôi cười ha ha, nói: “Mọi người ăn dưa hấu đi.”

Tôi cũng chẳng biết mình còn có anh họ, nhưng bất quá, hẳn đã giải thích chuyện xuất hiện ở trong nhà tôi, cùng với việc tiến dần từng bước vào cuộc sống của tôi một cách cực kỳ hợp lý, chẳng gây chút phiền toái nào. Tôi quyết định thu hồi suy nghĩ đánh giá hẳn là một kẻ “Cương trực liêm minh, không biết nói dối”, không phải hẳn không biết nói dối, mà là rất khôn khéo, cho nên lời nói dối “không ảnh hưởng tới ai” kia căn bản đối với hẳn không đáng để nói tới.

Giang Dịch Thịnh và Chu Bất Văn thấy tôi có vẻ không thích nói nhiều về anh họ của mình, cũng biết quan hệ đáng xấu hổ giữa tôi và mẹ, nên cả hai cũng không muốn nói thêm nữa.

Chu Bất Văn chỉ vào cô gái xinh đẹp ở bên cạnh mình, nói: “Tiểu La, anh giới thiệu một chút. Đây là Chu Bất Ngôn, em họ của anh.”

Tôi cười nói: “Chào em, chị là Thẩm La, trước kia là bạn thân của Chu Bất Văn.”

Chu Bất Ngôn ngọt ngào nở nụ cười, nói: “Chào chị, Thẩm tỷ tỷ, em thường nghe anh Văn nói nhiều về chị, rất muốn gặp chị một lần.”

Tôi cảm thấy câu nói của cô ấy có hàm ý khác, lại nghĩ không ra rốt cục là có ý gì, nên chỉ có thể lịch sự mỉm cười.

Chu Bất Văn vội vàng xin lỗi tôi: “Chuyện ngày hôm qua, xin lỗi em. Rõ ràng anh biết em, nhưng làm bộ như hoàn toàn không biết.”

Tôi nói: “Em hiểu mà, anh muốn tốt cho em thôi.”

Với tính tình của mẹ kế, nếu bà ta biết tôi có quen với luật sư thừa kế di chúc, khẳng định sẽ nghi ngờ di chúc là giả.

Giang Dịch Thịnh nói: “Đừng nói chuyện phiếm nữa, bàn chuyện tối nay ăn cái gì trước đã.”

Chu Bất Văn và Giang Dịch Thịnh bàn tính đi đâu ăn tối, cả ngày nay tôi chạy tới chạy lui ở bên ngoài, thật sự rất mệt, không có hứng thú đi đâu nữa, chỉ “ừ, à” phụ họa cho có lệ.

Chu Bất Văn cười nói: “Chạy tới chạy lui ở ngoài cả ngày như vậy mệt lắm, chúng ta chủ yếu là bạn bè lâu ngày gặp nhau, ăn cái gì cũng không quan trọng, nếu đã như vậy thì gọi vài món bên ngoài về đây ăn đi.”

Tôi còn muốn khách sáo thêm một chút, Giang Dịch Thịnh liếc mắt nhìn tôi, nói: “Vừa đúng lúc anh cũng lười đi ra ngoài, để anh gọi đồ ăn đến đây!”

Ở trên đảo, hẳn là bác sỹ trưởng khoa vô cùng danh tiếng, có rất nhiều loại người nể mặt hẳn, đừng nói là cửa hàng có giao thức ăn tận nhà, ngay cả cửa hàng không giao tận nhà, chỉ cần hẳn gọi một cú điện thoại, sẽ có người lập tức mang đồ ăn đến tận cửa.

Giang Dịch Thịnh hỏi qua mọi người có ăn kiêng món gì không, sau đó gọi điện thoại đặt thức ăn mang tới.

Hơn một giờ sau, một chiếc xe ô tô điện mang thức ăn đến tận nhà, các món Giang Dịch Thịnh gọi đều là đồ nướng. Có hai hộp bằng nhựa khá lớn, một hộp bên trong toàn là thức ăn đã nướng, được bọc kỹ trong hai lớp giấy bạc, vừa sạch sẽ, vừa giữ nóng, tất cả còn đang bốc khói nghi ngút; một hộp bên trong có đá, chứa bia cùng đồ uống ướp lạnh.

Tôi nhìn mấy món ăn ở trên bàn, cá nướng, tôm nướng, hào nướng, nấm nướng, trai nướng... Hơn hai mươi mốt loại đồ nướng khác nhau, rực rỡ sắc màu. Cửa hàng bán món nướng này bởi vì chọn nguyên liệu mới mẻ độc đáo, nên mùi vị đặc biệt thơm ngon, rất nổi tiếng ở đảo này, mỗi ngày đều có nhiều người xếp hàng chờ được vào ăn, đừng nói là giao tận nhà, ngay cả đặt trước cũng không thể. Vậy mà Giang Dịch Thịnh chỉ cần một cuộc điện thoại, lại có thể khiến cho nhà người ta ngoan ngoãn mang đến tận cửa, tôi không thể không chấp tay bội phục hẳn.

Giang Dịch Thịnh từ khách biến thành chủ nhà, cười tủm tỉm mời mọi người dùng bữa, “Nhân lúc còn nóng ăn đi, nếu không đủ, chúng ta lại kêu thêm. Thời gian giao đến đây so với thời gian cửa hàng sắp đóng cửa không còn nhiều đâu.”

Mấy người chúng tôi cầm ly bia, trước hết cùng một chút, chúc mừng bạn bè lâu năm gặp lại nhau. Ly bia uống vào, không khí thân thiện thêm vài phần.

Chu Bất Văn đưa cho tôi một xâu mực nướng, “Trước đây em thích ăn món này nhất, không biết bây giờ còn thích không?”

Tôi cười nhận lấy, “Vẫn còn thích.”

Lúc trưa ở bên ngoài tôi đã tùy tiện ăn một bát bún tàu, bây giờ thật sự rất đói, lại được món mình thích nhất, lập tức ăn đầy một miệng.

Tôi vừa ăn một cách thỏa mãn, vừa nhìn Ngô Cứ Lam, vốn lo lắng hẳn ăn không quen, không ngờ sau khi ăn một hơi hết con cá nướng, hẳn còn quay sang nhìn tôi mỉm cười, ăn thêm miếng thứ hai, cho thấy rằng hẳn cũng thích món ăn của cửa hàng đồ nướng này.

Tôi yên tâm, đồng thời cũng buồn bực thở dài, xem ra tay nghề nấu ăn của tôi đích thực là không tốt.

Ngô Cứ Lam và Chu Bất Ngôn đều hiểu rõ bản thân tối nay là người ngoài, nên vẫn im lặng chuyên tâm ăn món ăn của mình.

Từ nhỏ tôi đã là một người ít nói, nên không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi nghe Giang Dịch Thịnh và Chu Bất Văn nói chuyện. Theo như hai người bọn họ tán gẫu, tôi đại khái biết được tình hình của Chu Bất Văn hiện giờ – Anh ấy theo mẹ và ba kế đi Malaysia, sau khi tốt nghiệp trung học, thì sang Mỹ học đại học, hiện tại đang định cư ở Phúc Châu (3.5), làm việc cho một văn phòng luật sư có tiếng, ba mẹ đều khỏe mạnh, chưa có bạn gái.

(3.5) Phúc Châu là một thành phố trực thuộc huyện lớn nhất của tỉnh Phúc Kiến

Theo diễn tả của anh ấy, có thể cảm giác được ba kế của anh ấy đối xử với anh ấy rất tốt, nên giọng điệu gọi ông ấy là “ba” vô cùng thân thiết. Nếu không phải là bạn thân từ nhỏ, biết rõ hoàn cảnh, khẳng định sẽ tưởng ông ấy là ba ruột.

Giang Dịch Thịnh và tôi đều là những kẻ thông minh, cho dù Chu Bất Văn không để ý, cũng đều không lảng tránh chuyện cũ, cũng không có hỏi anh ấy đổi tên khi nào. Ngay cả cái tên thường hay gọi trước đây, chúng tôi cũng tự động bỏ đi chữ “Lý”, chỉ gọi anh ấy là “Đầu To”, giống như trước giờ anh ấy vẫn có tên là Chu Bất Văn vậy.

Đợi đến khi Giang Dịch Thịnh và Chu Bất Văn nói xong chuyện của mình, lo lắng quay sang bàn chuyện của tôi, tôi mới dần phát hiện, hai người bọn họ hiện giờ đều là những người thành đạt trong xã hội, cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu mỗi bạn gái. So với tôi mà nói, là một kẻ chật vật vất vả, sống ở Bắc Kinh đông

đúc người tài, lại có một công việc vô cùng bình thường, hiện giờ, ngay cả công việc bình thường này cũng bỏ mất, lâm vào tình trạng khủng hoảng kinh tế trầm trọng.

Chu Bất Văn quan tâm hỏi: “Em có dự định gì không? Vẫn muốn về Bắc Kinh làm việc tiếp chứ?”

Tôi nói: “Em sống ở Bắc Kinh không quen, không muốn về đó nữa.”

Chu Bất Văn nói: “Có thể cân nhắc đến Phúc Châu, nếu em muốn tìm việc, anh có thể giúp đỡ.”

Chu Bất Ngôn xen vào: “Anh của em bình thường ít để tâm đến chuyện tìm công việc cho người khác, vậy mà đối với Thẩm tỷ tỷ lại bảo thủ như vậy. Thẩm tỷ, chị đừng có nghe anh ấy khiêu tổn, anh ấy nhất định sẽ giúp chị tìm được một công việc tốt, ít ra, Bác cả ở Phúc Châu còn có một công ty, chắc chắn cần người.”

Tôi còn chưa nói gì, Giang Dịch Thịnh đã thật sự lo lắng, “Phúc Châu cực kỳ tốt, không xa lắm, thức ăn khí hậu đều quen thuộc. Nhưng mà, Tiểu La đi rồi, căn nhà này tính sao đây? Nhà không ai ở, qua thời gian dài sẽ xuống cấp ngay.”

Chu Bất Ngôn nói: “Thẩm tỷ tỷ, em có chuyện muốn thương lượng với chị.”

Tôi khó hiểu hỏi: “Là chuyện gì?”

Chu Bất Ngôn cắn môi, nói: “Hai ngày nay đi dạo ở trên đảo, phát hiện căn nhà cổ này có chút thú vị. Em rất thích mấy căn nhà cổ có kiến trúc làm bằng đá như thế này, vốn muốn mua một căn, nhưng nói chuyện với ông chủ khách sạn em đang ở, mới biết đây không phải là nhà để kinh doanh, chính phủ không cho mua bán, người ngoài chỉ có thể đến thuê. Khách sạn bọn em đang ở cũng là do ông chủ thuê được, đã lập kế ước đến 20 năm. Vừa rồi mới đến đây, em cũng cảm thấy thích căn nhà này, nếu chị muốn đi nơi khác làm việc, nhà này sẽ không có ai ở, chỉ bằng cho em thuê dài hạn, em đồng ý thuê mỗi năm 10 vạn.”

Tôi nghe được 10 vạn tiền thuê nhà, liền có chút giật mình. Theo tôi được biết, mấy căn nhà có vị trí tốt, có thể nhìn thấy biển, một năm tiền thuê bất quá chỉ có bảy tám vạn. Cho dù Chu Bất Ngôn nhiều tiền không có chỗ xài, hay là nể mặt Chu Bất Văn, cũng quả thật rất có thành ý. Tôi mỉm cười nói: “Cảm ơn em đã thích căn nhà này, nhưng trước mắt chị chưa có dự định cho thuê.”

Chu Bất Ngôn liếc mắt nhìn Chu Bất Văn một cái, nói kèm theo chút cầu xin: “Thẩm tỷ sợ em làm hư hỏng căn nhà sao? Thẩm tỷ, chị yên tâm, em không định thuê để kinh doanh buôn bán, mỗi năm em đều đến đây ở mấy tháng, chuẩn bị sắp xếp chỗ ở một chút thôi, tuyệt đối không làm thay đổi căn nhà đâu.”

Chu Bất Văn chêm vào mấy câu: “Bất Ngôn từ nhỏ đã có học hội họa, hiện tại đang làm thiết kế trang sức, em ấy rất thích nhà cổ, đồ dùng cổ, trang sức cổ, nên coi trọng như báu vật, cho em ấy thuê, em có thể yên tâm.”

Giang Dịch Thịnh rõ ràng có chút động lòng, cũng khuyên bảo: “Tiểu La, nhà cũ phải có người chăm nom, càng bỏ hoang lâu ngày sẽ càng xuống cấp nhanh. Dù sao em cũng phải ra ngoài làm việc, trước sau không thay đổi, chỉ bằng cứ cho thuê đi! Cùng lắm hợp đồng thuê nhà ký ngắn hạn một chút, dù sao mọi người cũng là bạn bè, tất cả đều có thể thương lượng.”

Chu Bất Ngôn gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Cái gì cần nói bọn họ đều đã nói hết, tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể thần nhiên trình bày: “Nếu em định rời khỏi đảo, đi ra ngoài làm việc, chắc chắn sẽ đồng ý cho Bất Ngôn thuê, nhưng em muốn ở lại, chính mình phải ở nhà của mình.”

Vài người liền cảm thấy chán nản, trên đảo này ngoại trừ dịch vụ du lịch và đánh cá, không còn phát triển thêm ngành nghề nào khác, không kể đến công việc của Giang Dịch Thịnh mang tính chất đặc thù, những người trẻ tuổi trên đảo đều có thể ra ngoài tìm việc làm, cơ hội nhiều, mà tiền cũng nhiều.

Giang Dịch Thịnh hỏi: “Em định ở lại làm gì?”

Tôi ngượng ngùng nói: “Em định mở nhà trọ.”

Giang Dịch Thịnh cầm lên một xiên đồ nướng, vừa ăn, vừa nói: “Tuy rằng anh cảm thấy không thích hợp cho lắm, nhưng nếu em thật sự muốn làm, anh sẽ ủng hộ.”

“Cảm ơn anh!” Tôi nâng bìa lên, kính Giang Dịch Thịnh một ly.

Chu Bất Ngôn rầu rĩ không vui, sắc mặt rất khó coi.

Chu Bất Văn cầm lấy ly bìa, cười nói: “Tiểu La mở nhà trọ, em muốn đến đây chơi cũng có chỗ để ở rồi! Như vậy không phải rất tốt sao?”

Chu Bất Ngôn liền kịp phản ứng, vội vàng cầm lấy cái ly, cười nói: “Em sẽ chờ nhà trọ của Thẩm tỷ khai trương.”

Mấy người chúng tôi cùng ly, đều chúc phúc cho nhà trọ của tôi sớm ngày khai trương, tài lộc dồi dào.

Ăn uống tiệc tùng, cười cười nói nói, mãi cho đến hơn 10 giờ đêm, Chu Bất Văn và Giang Dịch Thịnh mới đứng dậy cáo từ.

Đứng ở cổng sân vườn, Chu Bất Văn nhìn tôi, muốn nói gì đó lại thôi.

Giang Dịch Thịnh là một kẻ tinh ý, lập tức “hiểu ra vấn đề”, hắn vừa hò hét vừa kéo Chu Bất Ngôn đi trước, để Chu Bất Văn có cơ hội nói chuyện riêng với tôi. Đáng tiếc Ngô Cứ Lam vẫn còn đứng ở phía sau tôi, Chu Bất Văn không thể không đè nén một bụng lời muốn nói, sau đó đành buồn phiền rời khỏi.

Trước, tôi sống với cha dượng, sau, theo hầu mẹ kế, cuộc sống ăn nhờ ở đậu khiến tôi từ nhỏ đã học được cách nhìn sắc mặt của người khác, không phải tôi không cảm giác được Chu Bất Văn muốn nói gì, nhưng hôm nay, sự xuất hiện của anh ấy quá đột ngột, tôi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng nói chuyện với anh ấy, nên chỉ đơn giản giả vờ như không cảm giác được gì.

Tôi đóng cánh cổng sân vườn lại, tâm trạng ngẩn ngơ đi lên lầu.

Ngơ ngác ngồi ở trên giường một lúc lâu, đột nhiên tôi lục tung đồ đạc, kéo ngăn tủ chứa đồ ở phía dưới giường, lấy ra một cái hộp bánh quy cũ bằng thiếc đã gỉ sét, bên trong có chứa một ít đồ linh tinh, nằm phía dưới cùng là bức thư tình đầu tiên trong đời kia.

Tôi không lấy nó ra đọc, mà chỉ cầm trên tay. Thời gian đã qua rất lâu, giấy viết và nét mực đã có chút ố vàng, muốn rách bươm, dòng chữ trên giấy nhìn qua càng cảm thấy vẻ ngây thơ, nhưng giữa những con chữ đã làm thời gian ngưng đọng ấy, chính là khoảng đời tươi đẹp nhất của hai đứa trẻ ngây ngốc luống cuống cùng gần bó tuổi ấu cho nhau.

Tôi nhìn bức thư, nhin không được khe mỉm cười, niềm vui gặp lại khi xa cách, giờ phút này mới thực sự thấm vào lòng.

Những năm ở bên ông nội, trải qua những ngày tháng ảm áp bình an, tôi đã từng vô số lần lo lắng cho anh ấy. Sợ anh ấy bị cha kế chán ghét mà ruồng bỏ, sợ anh ấy không thể tiếp tục đi học, sợ anh ấy không biết quý trọng việc học mà đi theo con đường xấu.

Thời gian làm chúng tôi xa cách, nhưng cũng giúp chúng tôi gặp lại nhau.

Giờ đây tôi đã biết, cha kế đối với anh ấy rất tốt, anh ấy chẳng những đã tốt nghiệp, mà còn học một trường đại học danh tiếng ở nước ngoài. Hiện tại anh ấy có một gia đình ảm áp, một công việc ổn định, còn có một cô em họ hòa thuận vui vẻ.

Tôi mỉm cười suy nghĩ, cho dù quá trình có thế nào, cũng không quan trọng, quan trọng là... Chúng tôi đều đã trưởng thành rất tốt, như vậy đủ rồi!

Câu chuyện vương mắc ở trong lòng tôi rất nhiều năm rồi cuộc cũng được gỡ bỏ. Tôi mỉm cười, gấp gọn lá thư cẩn thận, bỏ lại vào cái hộp bánh quy bằng thiếc.

4. Chương 4: Trong Lòng Chui Vào Con Kiến

Rõ ràng, bàn tay của hắn tuyệt đối không ấm áp, nhưng trong nháy mắt ấy, lại khiến tôi cảm giác được, đó là nơi ấm áp nhất trên thế giới này.

Sáng sớm, sau khi tôi rời giường đã kinh ngạc phát hiện: Dưới mái hiên nhà, trên cái bàn ăn nhỏ bày biện đầy các món ăn, một bát cháo trắng, một bát trứng chưng cách thủy, một đĩa rau trộn rong biển tươi xanh.

Tôi nhin không được nuốt nước bọt, cao giọng hỏi: “Ngô Cứ Lam, là anh làm điểm tâm sao?”

“Không phải tôi, chẳng lẽ là cô?”

Giọng nói của Ngô Cứ Lam từ thư phòng truyền đến, lời nói mang đầy ý thoải mái trêu chọc, càng nghe càng giống như chế nhạo chỉ số thông minh của tôi. Nhưng mà, căn cứ vào hiểu biết của tôi đối với hắn, hắn chỉ thuần túy cảm thấy tôi hơi có hơi thừa một chút thôi.

Tôi có chút kỳ vọng, nên nếm thử một ngụm cháo, liền lập tức kinh ngạc.

Cháo trắng nhìn qua đều giống như loại cháo ai cũng có thể làm, so với đầu bếp giỏi không khác nhau là mấy. Hớp một hơi vào miệng, cảm giác không sống không nhão, không đặc không loãng, nước dùng đậm đà đến mức luyến tiếc nuốt xuống, loại cháo ngon như vậy, tôi chỉ được nếm qua duy nhất một lần tại một cửa tiệm lâu đời ở Quảng Châu.

Rau trộn rong biển và trứng chưng cách thủy cũng rất tuyệt, một món ăn ngon miệng, một món dùng chung với cháo trắng cực kỳ hợp khẩu vị. Đầu của tôi chưa ngẩng lên lần nào, mấy cái bát đều đã sạch bóng.

Trước kia, tôi đọc qua tiểu thuyết, trong đó viết cái gì là món ăn càng đơn giản thì càng chứng tỏ được thực lực, bữa điểm tâm hôm nay quả thật không muốn tin cũng không được. Ăn đến mồm miệng vẫn còn vương vấn hương vị, khiến tôi tin tưởng, cũng như hoàn toàn lý giải được tại sao Ngô Cứ Lam lại chán ghét tay nghề nấu ăn của tôi đến vậy.

Sau khi rửa bát đĩa xong, tôi đi vào thư phòng, thì thấy Ngô Cứ Lam đang ngồi nhìn máy tính.

Tôi kéo cái ghế ngồi vào phía trước bên cạnh Ngô Cứ Lam, khuỷu tay gác lên màn hình máy tính, chống lấy đầu, không nói tiếng nào, chỉ nhìn không chớp mắt vào hắn.

Sau một lúc lâu, ánh mắt của Ngô Cứ Lam từ màn hình máy tính mới chuyển hướng nhìn lên mặt tôi, tia nhìn bình tĩnh đến lạnh lùng như nói rằng: cô bị thần kinh à?

Ngô Cứ Lam có làn da trắng lạ thường, thân thể cường tráng, ngũ quan tuần mỹ, sống mũi thẳng, đôi mắt so với người Á Đông mi mày có sắc sảo hơn, đen và dài hơn. Khi nét mặt không biểu cảm của hắn lạnh nhạt nhìn đối phương, có chút giống như sinh vật cao nhất trong chuỗi thức ăn ngó xuống sinh vật thấp nhất một cách tàn nhẫn, cao ngạo, không thể không nói rất có lực uy hiếp.

Nhưng tôi đã thấy qua hắn ăn mặc rất buồn cười, bộ dáng yếu ớt hôn mê bất tỉnh, lại tận mắt chứng kiến hắn hiền lành chăm chỉ giặt quần áo, quét dọn nhà cửa, nấu cơm, kiểu cách lạnh lùng cao ngạo kia sớm đã sụp đổ.

Tôi không cảm thấy hắn là kẻ hung ác, ngược lại cảm thấy hắn giống như một đứa bé thích ra oai, luôn muốn hù dọa người khác. Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi duỗi tay ra, thương yêu véo vào hai má của Ngô Cứ Lam.

Da thịt mịn màng, cảm giác lạnh lẽo.

Tôi nghe tiếng nhếch miệng nở nụ cười trong chớp mắt, sau đó liền ý thức được bản thân đang làm cái gì, lập tức ngậy ngẩn cả người. Ngô Cứ Lam cũng ngẩn người nhìn tôi.

Hai người chúng tôi trừng mắt nhìn nhau, không thể tin được là tay của tôi đang véo mặt của hắn!

Tầm mắt của Ngô Cứ Lam hơi rũ xuống, nhìn về phía bàn tay vẫn đang véo hai má của hắn, ánh mắt thập phần quỷ dị, khiến tôi cảm thấy, chỉ trong nháy mắt hắn có thể sẽ ngoạm đứt lìa cánh tay tôi.

Tôi phản ứng ngay lập tức, nhanh chóng rút tay về, đem tay giấu ra sau lưng, cười gượng: “ha ha, ha ha...”

Ngô Cự Lam ngẩng mặt lên nhìn tôi chăm chăm, tôi lập tức cảm thấy cổ họng bị nghẹn lại, không thể cười thêm được nữa.

Tôi quyết định “vây Ngụy cứu Triệu” (4.1), “Tôi đã ăn xong mấy món điểm tâm của anh rồi, ngon như vậy, khó trách anh chường mắt tài nấu ăn của tôi, chính tôi bây giờ cũng bắt đầu nhìn lại tay nghề nấu ăn của mình.”

(4.1) Ý là lảng tránh sang chuyện khác.

Ngô Cự Lam hoàn toàn không bị lời lẽ nịnh hót của tôi đả động đến, hần thản nhiên nói: “Cô tự hiểu như vậy là tốt rồi, về sau tôi sẽ nấu cơm.”

Đương nhiên tôi không phản đối, liền lập tức dùng sức gạt đầu, nhưng thứ tôi quan tâm không phải là thứ này, mà là: “Ngô Cự Lam, anh nấu ăn giỏi như vậy, nếu đi làm đầu bếp cho khách sạn năm sao tuyệt đối không thành vấn đề, tại sao anh lại... nghèo đến nỗi tới địa phương nhỏ bé của chúng tôi?”

Ngày hôm qua, tôi còn không nghĩ sẽ phát triển quan hệ với hần thành bạn trai, không có hứng thú tìm tòi nghiên cứu, nhưng hôm nay lại nhin không được tò mò. Thật tình hết thuốc chữa, ai bảo hần từ đầu đến chân đều là bí ẩn, ngay cả tôi đây đã xem tiểu thuyết và phim truyền hình nhiều như vậy cũng không thể nghĩ ra được con người của hần.

Ngô Cự Lam nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt đã hơi lơ đãng, dường như đang thận trọng tự hỏi hần vì sao mà lưu lạc đến đây.

Không hiểu sao, đột nhiên tôi lại cảm thấy rùng mình, toàn thân tóc gáy dựng ngược, giống như bỗng nhiên phát hiện ra rắn độc, theo bản năng sợ hãi loài vật gây nguy hiểm đến tính mạng. Thân thể tôi cứng đờ, một cử động nhỏ cũng không dám phát ra. May mắn sao, Ngô Cự Lam rất nhanh liền dời ánh mắt, trầm mặc nhìn máy tính.

Tôi thở ra một hơi, ngồi phịch xuống phía trước ở bên cạnh Ngô Cự Lam, lại nhìn hần, nhưng không có gì khác thường. Tôi cực kỳ ảo não, đây là lần thứ hai bị ánh mắt của hần làm cho kinh hồn bạt vía. Tôi nhin không được lấy tay hung hăng che màn hình máy tính lại, nói: “Tôi hỏi anh đấy! Trả lời đi!”

Ngô Cự Lam nhìn về phía tôi, nói: “Mỗi người đều gặp chuyện không may, gần đây vận số của tôi không được tốt.”

Hần không thật sự giải thích, nhưng một câu tựa như đã giải thích rất nhiều. Cơn tức giận của tôi trong khoảnh khắc liền tiêu tan, cảm giác được trong lòng có chút chua xót, không biết nên làm sao để an ủi hần, đành im lặng một lúc lâu mới nói: “Nếu tạm thời anh chưa nghĩ ra nơi nào để đi, cứ tạm thời ở lại đây giúp việc cho tôi! Lúc nào anh muốn đi, tôi sẽ đưa cho anh chút lộ phí.”

Ngô Cự Lam mặt không chút thay đổi, chăm chú nhìn tôi trong chớp mắt, không nói tiếng nào, đứng lên, nghênh ngang mà đi.

Tôi trừng mắt nhìn bóng lưng của hần, thì thào mắng: “Một chút cảm tình cũng chẳng có! Tốt xấu gì cũng là tôi đang giúp anh! Vậy mà cười một cái cũng không được!”

Buổi xế chiều, tôi có hẹn với thợ trang trí nhà đến gặp mặt, anh ta tên Vương Điền Lâm, là chồng của bạn học thời cấp hai của tôi, trước kia chúng tôi đã có gặp qua, coi như là quen biết.

Tôi dẫn anh ta đi từ lầu trên xuống lầu dưới, để anh ta xem kỹ qua tất cả các phòng ở, Vương Điền Lâm biết tiền của tôi không có nhiều, nên nói chuyện rất thật lòng: “Việc trang trí nhà cửa này, cùng một loại nhà, có người tốn kém 100 vạn, có người chỉ chi hơn 10 vạn, chúng ta muốn tiết kiệm, nhưng có nhiều cái tuyệt đối không thể tiết kiệm. Thứ nhất là phải an toàn, thứ hai là mấy loại đồ dùng tiện nghi này nọ, nếu mua quá rẻ dùng được một hai năm bị hư hỏng, sau này phải mua lại thì rất phí.”

Thật có đạo lý, tôi gạt đầu “Vâng” một tiếng.

Vương Điền Lâm lấy vở và bút ra, vẽ sơ đồ phân tích nơi nào cần làm mới hoàn toàn, nơi nào chỉ cần trang trí qua một chút. Căn nhà được sửa chữa cách đây 8 năm, có nhiều chỗ đã xuống cấp, tôi đều chỉ ra cho anh ta thấy, đến lúc đó, chỗ nào nên tu dưỡng thì tu dưỡng, nên sửa lại thì sửa lại. Hai người chúng tôi thương lượng sắp xếp kế hoạch trang trí lại nhà cửa để bắt đầu thi công.

Tôi tin tưởng Vương Điền Lâm, cũng biết anh ta đã quen với việc mua bán nguyên vật liệu ở đất liền, về giá cả khẳng định so với tôi tự ra ngoài mua sẽ tiện lợi hơn nhiều, nên tôi ủy thác cho Vương Điền Lâm mua tất cả các nguyên vật liệu cần thiết. Vương Điền Lâm đại khái tính toán cho tôi biết chi phí nhân công ít nhất là 8 vạn.

So với chi phí tôi dự liệu có cao hơn một chút, nhưng việc trang trí nhà cửa vượt quá một hai vạn cũng thật bình thường, nên tôi đồng ý. Bởi vì phải mua nguyên vật liệu, ngoài ra còn có tiền đặt cọc, nên chúng tôi thương lượng chỉ trước 5 vạn, còn lại thì căn cứ vào tiến độ công trình và nguyên vật liệu phát sinh mà chia ra trả dần.

Wương Điền Lâm biết tôi muốn nhanh chóng khởi công, tính toán ngày mốt tiến hành. Bởi vì không phải công trình lớn, Vương Điền Lâm hứa hẹn điều kiện tiên quyết là bảo đảm chất lượng, nên có thể linh động, sẽ tiến hành nhanh nhất có thể, tính toán xong xuôi, đoán chừng hơn nửa tháng là có thể hoàn thành.

Tôi cảm kích hỏi: “Anh muốn chuyển khoản hay lấy tiền mặt?”

“Tốt nhất là tiền mặt.”

Đúng là có chút phiền toái, nhưng tôi đồng ý phối hợp, “Ngày mai tôi sẽ đưa cho anh.”

Wương Điền Lâm sáng khoái nói: “Sáng sớm ngày mai tôi sẽ đi thuyền qua biển để mua nguyên vật liệu, buổi tối mới có thể về đến nơi. Chúng ta là người quen, không sợ lừa gạt nhau, ngày mốt khởi công, lúc đó cô đưa cho tôi cũng được.”

“Vâng!”

Wương Điền Lâm nhận thấy chuyện cần bàn đều đã bàn xong, anh ta nói chuyện tán gẫu thêm vài câu, liền cáo từ. Tôi nói tiếng cảm ơn, đưa anh ta đến tận cửa.

Ngày hôm sau, tôi đến ngân hàng rút tiền.

Ngoại trừ số tiền 5 vạn phải đưa Vương Điền Lâm, tôi còn lấy thêm 1 vạn, dùng để mua TV, bàn ghế,... Giao thông trên đảo không được thuận lợi, hàng hóa lớn thường phải đợi mười ngày nửa tháng mới có thể giao đến nơi, thà mua sớm không nên mua trễ. Nếu mua sớm, cùng lắm phải chịu khó trông coi một chút; còn mua trễ, có thể nhà trọ khai trương xong rồi, hàng còn chưa giao tới.

Tuy biết rõ dân cư trên đảo cần cù chất phát, an ninh yên ổn, nhưng trong túi đang có hơn 6 vạn, tôi rất cẩn trọng, cố ý đeo túi hướng ra trước ngực, ôm chặt phía dưới cánh tay.

Khi đi qua khu phố chợ rộn ràng nhộn nháo, tôi ngẩng đầu nhìn về hướng lên núi, con đường uốn lượn dẫn đến khu phố cổ, đã sắp về đến nhà, cảnh giác ở trong lòng tôi nhạt đi vài phần.

Hải đảo vẫn còn tồn tại phố cổ là do có nhiều loại nguyên nhân, họ tháo tháo dỡ dỡ, sửa sửa thay thay, đến khi chính phủ kịp nhận ra phải bảo vệ trùng tu, thì chỉ còn sót lại khu phố cổ héo lánh cùng với bến tàu, nằm phía bên kia khu phố đèn lồng nhộn nhịp có du khách hội tụ. Ngã tư đường ở khu phố cổ rất hẹp, ô tô không thể đi vào, hai bên đường đều là những ngôi nhà cũ kỹ của dân bản xứ, ngoại trừ một cửa hàng tạp hóa bán thuốc lá, rượu, đồ ăn vặt, còn lại không có ai buôn bán gì cả, nên cực kỳ yên tĩnh.

Đang là giờ làm việc, trên đường không có bóng người, tôi men theo con đường đá gồ ghề, hướng đi lên. Một chiếc xe máy từ phía trên đổ xuống, trên xe là hai gã đàn ông, đều đội nón bảo hiểm che hết khuôn mặt.

Tôi lui vào phía trong, xe máy nhắm thẳng hướng tôi lao đến, lúc đi thoáng qua, gã đàn ông ngồi phía sau giơ tay giật lấy túi xách của tôi. Trong tiếng động cơ xe gầm rú, chiếc xe chọt tăng tốc, chạy nhanh về phía trước, tôi theo bản năng túm lấy dây đeo túi xách không buông, nhưng sức lực của tôi làm sao chống lại sức chạy của xe máy, nên lập tức bị té nhào xuống đất, cả người bị kéo về phía trước.

Quần áo mỏng manh không thể bảo vệ được tôi, thân hình của tôi bị kéo lê trên nền đá gồ ghề, toàn thân đều đau đớn, nhưng vì tiếc 6 vạn kia, nên tôi không muốn buông cái túi ra, càng nắm chặt hơn. Gã ngồi phía sau xe máy thì thào mắng một câu, sau đó rút ra con dao cắt phăng cái dây đeo, xe máy bị xóc mạnh, con dao sắc bén xẹt ngang qua bàn tay của tôi. Trong cơn đau đớn, tay của tôi rút cuộc cũng buông ra, cả người ngã trên mặt đất. Không biết rốt cuộc ở trong mắt là bụi bẩn, hay là máu, tôi cảm thấy vừa đau vừa không nhìn thấy rõ, chỉ nghe được tiếng xe máy gầm rú nhanh chóng phóng xa, biến mất không thấy.

Từ lúc nhìn thấy chiếc xe máy cho đến lúc bị cướp đi, cùng lắm chỉ có 2-3 phút đồng hồ, khu phố cổ vẫn yên tĩnh ảm áp, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, tôi lại giống như đã đi dạo một vòng xuống âm phủ.

Tôi cố gắng chống đỡ người đứng lên, một chân không có giày, hai bên đùi bị ma sát trên nền đá bong tróc da thịt, tất cả đều là máu, trên mu bàn tay bị thương, máu tuông không ngừng. Tôi cảm thấy trước mắt mơ hồ, căn bản không thể nhìn thấy đường đi, lấy tay dụi mắt một chút, lại làm cho bụi bẩn và máu trộn lẫn vào nhau, càng nhìn không rõ.

Tôi nghĩ muốn báo nguy, nhưng điện thoại ở trong túi xách, cũng bị cướp đi rồi. Mờ mịt lần mò phương hướng về nhà, tôi vừa run rẩy đi từng bước, vừa kêu lên: “Có ai không? Có ai không...”

Toàn thân tôi trên dưới đều đau đớn, càng cố gắng dùng sức, cố gắng kêu lên, hy vọng có ai đó đến giúp đỡ, nhưng không biết có phải do giọng của tôi khàn đặc không truyền đi được, hay là gần đây không có ai ở nhà, hay không có ai đi qua. Một khắc đó, rõ ràng đang đi dưới ánh nắng mặt trời, lại giống như đi vào một thế giới âm u lạnh lẽo.

Sẽ không có ai đến giúp tôi, trên thế giới này tôi chỉ có một mình.

Nếu không có ai nghe được, tôi sẽ không gọi, tuyệt vọng đến cuối cùng, ngược lại sẽ thêm bình tĩnh. Sợ hãi vô ích, nước mắt vô dụng, giống như từ trước đến nay, chỉ có một con đường thoát duy nhất, đó là cắn răng đi về phía trước. Trước kia tôi đã tin rằng chắc chắn cuối cùng tôi cũng sẽ trưởng thành, hiện tại tôi tin rằng chắc chắn cuối cùng tôi cũng sẽ về đến nhà.

Bởi vì không thấy rõ đường đi, tôi chỉ có thể giống như người mù, hai tay mò mẫm về phía trước, sờ soạng lê từng bước chân, từng bước từng bước một đi về phía trước, mỗi một bước đều giống như đi trên lưỡi dao.

Đột nhiên, một bàn tay lạnh lẽo nắm được tay của tôi, tôi giống như con vật nhỏ bị kinh sợ, lui mạnh về phía sau, liền nghe được giọng nói của Ngô Cứ Lam: “Là tôi!”

Cùng với giọng nói đó, hần gát gao nắm chặt tay tôi, không để tôi giãy giụa, rõ ràng bàn tay của hần tuyệt đối không ảm áp, nhưng trong nháy mắt ấy, lại khiến tôi cảm giác được, đó là nơi ảm áp nhất trên thế giới này.

Tôi cũng gát gao nắm chặt tay hần, lo sợ hần sẽ biến mất không thấy, hần dường như hiểu được nỗi sợ hãi của tôi, liền nói: “Tôi ở đây, sẽ không bỏ đi.”

Tôi dần dần bình tĩnh trở lại, cảm thấy thật xấu hổ, dùng giọng khàn đặc, che giấu nói: “Tôi bị cướp, phải nhanh chóng báo nguy. Tôi còn bị thương, đại khái phải đi bệnh viện.”

Ngô Cứ Lam nói: “Thương thế của cô tôi đã xem qua, đừng lo lắng, chỉ có vết cắt trên mu bàn tay phải là khá nghiêm trọng. Các vết thương khác tuy nhìn qua có vẻ nặng, nhưng đều là bị thương ngoài da.”

Tôi nói: “Mắt của tôi không biết bị làm sao, nhìn không rõ lắm.”

“Không có vấn đề gì, chỉ là bị bụi bẩn bay vào, dùng nước sạch rửa kỹ, thị lực có thể khôi phục lại.” Ngô Cứ Lam dịu dàng nói: “Trên tay của cô có vết thương, thả lỏng đi, không cần dùng sức.”

Tôi thả lỏng một chút, Ngô Cứ Lam lập tức buông tay, tôi khẩn trương kêu lên: “Ngô Cứ Lam!”

“Tôi ở đây.”

Chỉ nghe một tiếng “xoẹt” vang lên, Ngô Cứ Lam dùng một mảnh vải quấn chặt bàn tay của tôi lại, giải thích nói: “Giúp cầm máu.”

“Cảm ơn. A!”

Trong tiếng kêu thất thanh sợ hãi của tôi, Ngô Cứ Lam ngồi xổm xuống bế tôi lên, bước nhanh đi về phía trước, “Chúng ta đến bệnh viện.”

Vừa rồi, toàn bộ dũng khí đơn độc dùng để chống đỡ, lúc này có thứ dựa vào, hoàn toàn yên tâm, tôi mới nghĩ đến chuyện cũ mà sợ hãi, tứ chi như nhũn ra, thân thể không còn cứng ngắc chống chọi nữa. Tôi đơn giản dựa đầu vào vai của Ngô Cứ Lam, cả người đều rúc vào lồng ngực của hần.

Tuy rằng tôi vẫn không nhìn thấy rõ, giống như trước toàn thân đều đau đớn, nhưng có thể cảm giác được ánh nắng mặt trời đang chiếu lên người, bây giờ là thời gian ấm áp nhất ban ngày.

Khi đi ngang qua tiệm tạp hóa ở đầu xóm, vài ông già bà lão đang ngồi ăn vặt, uống trà và chơi cờ nhìn thấy bộ dáng dọa người của tôi, liền ồn ào một trận, có người nhiệt tình gọi xe taxi, có người gọi điện thoại báo nguy.

Sau khi lên xe taxi, Ngô Cự Lam nâng bàn tay bị thương của tôi lên cao, “Như vậy máu sẽ chảy chậm một chút.”

Tôi cười nói: “Tôi đoán được, có xem qua trên TV rồi.”

Tôi sờ soạng mảnh vải đang quấn trên bàn tay, “Sao có vải ở đây vậy? Không phải là do anh xé quần áo ở trên người xuống chứ? Cách này đúng là có chút lỗi thời.”

“Đoán đúng rồi. Cô thích xem phim trên TV lắm sao?” Ngô Cự Lam đại khái sợ tôi không nhìn thấy gì, muốn khiến tôi an lòng, nên nói nhiều một chút.

“Tôi cũng không biết là do thật sự thích hay do thói quen nữa. Theo như tôi nhớ được, lúc ba mẹ tôi cãi nhau, bọn họ không có thời gian để ý đến tôi, tôi chỉ có thể im lặng ngồi xem TV; sau này, cùng sống với cha dượng, mẹ kế, tôi sợ chuốc lấy phiền phức, nên mỗi lần bọn họ đi ra ngoài, tôi đều ở nhà xem TV; dần dà, tôi phát hiện xem TV không chỉ rất thích hợp cho một người tự tiêu khiển, mà còn không cần phải tốn tiền, là lựa chọn tốt nhất cho một kẻ thích tiết kiệm tiền như tôi. Từ phim TVB của Hong Kong, cho đến phim trong nước, rồi phim Hàn, sau này là phim Mỹ, phim Thái, tuy rằng có không ít người chê cười loại tiêu khiển vô bổ này, nhưng đối với tôi mà nói, phim truyền hình giống như người bạn cùng lớn lên với tôi. Trong thể loại tình cảm nội dung cầu huyết ly kỳ này, có người tâm tính hiểm độc, có âm mưu phản bội, cũng có tình thân ấm áp, tình yêu lãng mạn, tình bạn nhiệt huyết.”

Tôi nói xong, liền cười rộ lên, “Khi đó, bạn học rất hâm mộ tôi, bởi vì không có người lớn quản thúc, tôi còn có thể xem một chút cái gọi là người lớn mới được xem, tôi là đứa duy nhất trong lớp nhìn thấy nam nữ hôn nhau, lăn lộn trên giường...”

Cảm giác như có chút đắc ý vênh váo... Tôi vội cứu chữa: “Không hoàn toàn là thấy hết, mấy cảnh nam nữ thân thiết như thế, đều bị nhà đài cắt đi, chỉ là ám chỉ bọn họ đã có làm...”

Tôi cảm thấy càng nói càng không thích hợp, nên nhanh chóng im miệng.

May mắn bệnh viện không xa lắm, tài xế taxi bị bộ dáng của tôi dọa sợ, nên chạy nhanh như chớp, trong nháy mắt đã tới.

Giang Dịch Thịnh nhận được điện thoại của tôi, đã chuẩn bị sẵn cái giường đẩy, chờ trước cửa bệnh viện.

Ngô Cự Lam mở cửa xe, tôi vừa sờ soạng nghĩ tự mình xuống xe, hắn đã đến bế tôi xuống.

Giang Dịch Thịnh nhìn thấy bộ dáng của tôi, liền bị dọa sợ một trận, chờ sau khi Ngô Cự Lam bế tôi lên giường, lập tức đẩy đến phòng cấp cứu.

Giang Dịch Thịnh vừa đi, vừa hỏi tôi đau thế nào. Nghe tôi nói mắt bị đau, không nhìn thấy rõ mọi thứ, hắn vội cúi thấp người, kiểm tra qua một chút, xác định không có bị thương, mà bị bụi bắn bay vào mắt, trong mắt có tụ máu bầm. Hắn an ủi tôi: “Như thế này không sao cả, để y tá rửa mắt cho em, một lát sẽ hết ngay.”

Vào đến phòng cấp cứu, y tá nhìn thấy bệnh nhân là do bác sĩ Giang dẫn đến, nên không vội đuổi đi, mà hỏi ý kiến một cách nhã nhặn: “Bác sĩ Giang, anh và vị này đều muốn ở lại đây sao?”

Giang Dịch Thịnh cười gượng hai tiếng, nói với tôi: “Hai chúng ta rất thân, nhưng không thân đến nỗi có thể nhìn thấy em cởi quần áo. Anh sợ ở đây lại có ý nghĩ không trong sáng, hay là anh ra ngoài chờ nhé!”

Bác sĩ và y tá đều cười rộ lên, tôi nhin không được cũng nhếch miệng cười, mắng: “Cút!”

Giang Dịch Thịnh kéo theo Ngô Cự Lam, cùng “cút” ra ngoài cửa phòng cấp cứu. Phòng cấp cứu không có cửa, chỉ dùng màn kéo che lại, như vậy tuy rằng nhìn không thấy bên trong, nhưng có thể nghe được bên trong nói chuyện.

Bác sĩ giúp tôi kiểm tra thân thể, y tá giúp tôi rửa mắt, bởi vì thân quen với Giang Dịch Thịnh, cho dù là bác sĩ hay y tá, đều cực kỳ tận tâm tận lực.

Chờ đến lúc mắt của tôi có thể nhìn thấy rõ vài thứ, bác sĩ kiểm tra xong, liền nói: “Vết thương trên tay khá nghiêm trọng, những chỗ khác đều là bị thương ngoài da. Vết thương này phải may ít nhất mười hai mươi ba mũi, nhưng sẽ không ảnh hưởng nhiều đến chức năng của bàn tay, cùng lắm chỉ để lại vết sẹo nhỏ.”

Đúng là không khác gì so với chuẩn đoán của Ngô Cứ Lam và Giang Dịch Thịnh, tôi nói: “Vây, phiền bác sĩ.”

Bác sĩ tháo mảnh vải băng trên tay tôi, hỏi: “Ai đã giúp cô xử lý vết thương vậy? Làm rất tốt !”

“... Anh họ của tôi.”

Nhất định là nghe được câu trả lời của tôi, ở bên ngoài liền truyền đến giọng nói của Giang Dịch Thịnh: “Anh Ngô thật sự biết không ít kiến thức về xử lý cấp cứu, trước kia có học qua rồi sao?”

Ngô Cứ Lam nói: “Có học qua một chút.”

Giang Dịch Thịnh nói: “Phải cho anh một lời khen! Người bình thường cho dù đã học qua vài lần các khóa ứng dụng thực tế cũng không thể nhớ nổi một chút gì. Tôi thấy anh vừa rồi tuy động tác có nhanh nhẹn, nhưng không khẩn trương, đương nhiên đã đoán được Tiểu La không bị sao cả.”

Ngô Cứ Lam im lặng, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Giang Dịch Thịnh sau đó chỉ nói chuyện phiếm, không hỏi gì thêm, ngược lại người thắc mắc là tôi, tôi ngạc nhiên Ngô Cứ Lam chẳng những biết sơ cứu vết thương mà còn hiểu biết một chút y thuật. Đích thực giống như Giang Dịch Thịnh nói, tuy rằng Ngô Cứ Lam động tác nhanh nhẹn, nhưng không khẩn trương bối rối, đương nhiên đã sớm đoán được tôi không có việc gì, điều này chỉ có người chuyên nghiệp mới có thể nhận ra.

Đội bác sĩ xử lý xong vết thương, tôi mặc một bộ áo y tá, mang một đôi dép y tá, khắp khiêng ra khỏi phòng cấp cứu.

Giang Dịch Thịnh nhìn thấy tôi, “phì” một tiếng bật cười: “Oa! Bộ đồ thật hấp dẫn!”

Tôi lập tức đỏ mặt, tôi cao 1 mét 73, bộ áo của y tá cho mượn mặc có hơi ngắn, đôi chân dài lộ ra ngoài, tôi vốn nghĩ muốn thay ra từ lúc này.

Bác sĩ nói: “Vừa đúng lúc có sẵn bộ áo, khỏi phải ngại vết thương trên đùi.”

Tôi nhanh chóng liếc mắt về phía Ngô Cứ Lam, nói với Giang Dịch Thịnh: “Bộ váy của em không thể mặc được nữa, y tá nể mặt anh, nên chạy đi tìm người mượn quần áo. Lại còn bảo hấp dẫn, bộ đáng quái quỷ như vậy hấp dẫn cái gì !”

Giang Dịch Thịnh thấy tôi có vẻ đang giận, không dám trêu chọc nữa, cười cười vỗ vỗ vào chiếc xe lăn đã chuẩn bị sẵn, “Đi thôi! Anh đưa em về.”

“Anh không phải làm việc à?”

Giang Dịch Thịnh học theo lời nói của tôi, “Bộ dạng của em quái quỷ như vậy, anh không muốn nhìn thấy nữa !”

Tôi dở khóc dở cười, trừng mắt nhìn Giang Dịch Thịnh một cái, liền ngồi lên xe lăn.

Giang Dịch Thịnh lái xe đưa tôi và Ngô Cứ Lam đến khu chợ bên ngoài khu phố cổ. Đường lên núi xe hơi không thể đi vào, nên đành phải đi bộ. Đùi của tôi bị thương, đi vài bước thì không thành vấn đề, nhưng tưởng tượng phải khắp khiêng về nhà, khẳng định là không thể chịu nổi.

Giang Dịch Thịnh xuống xe, giúp tôi mở cửa xe, chân chừ không nói gì, rầu rĩ cân nhắc xem làm sao để đưa tôi về nhà, đoán chừng chỉ còn có cách bế tôi lên.

Tôi cũng phát hiện vấn đề trước mắt thật khó giải quyết, nhìn đến con đường uốn lượn đi lên khu phố cổ, nhú mắt nhú mày suy tư một lát.

Ngô Cự Lam không nói tiếng nào đi đến bên cạnh cửa xe, cúi người xuống, một tay đặt dưới lưng, một tay đặt dưới đầu gối của tôi, thoải mái ôm tôi ra ngoài, bình thản ung dung nói: “Đi thôi.”

Giang Dịch Thịnh mở to mắt nhìn.

Mặt của tôi đỏ bừng, đè nặng âm thanh nói: “Thả tôi xuống!”

Ngô Cự Lam hỏi: “Sao vậy? Tôi bế không được thoải mái à?”

“Không phải.”

“Không phải, vậy đi thôi!”

Tôi nhỏ giọng nói: “Như vậy... không được, nhiều người sẽ nhìn thấy.”

Ngô Cự Lam vừa sai bước đi tới, vừa bình tĩnh nói: “Lúc này tôi đã ôm cô đi như vậy, cũng có rất nhiều người nhìn thấy.”

Đối với loại người không hiểu cái gì gọi là “chuyện cấp bách phải nghe theo”, tôi cảm thấy cực kỳ bất lực, chỉ có thể im miệng.

Lần đầu tiên khi hấn bế tôi, mắt của tôi nhìn không rõ, toàn thân trên dưới đều đau đớn, căn bản không có nghĩ nhiều. Nhưng lúc này, thần trí thanh tỉnh, tôi mới ý thức được đây là lần đầu tiên trong đời cùng với một người đàn ông thân mật tiếp xúc cơ thể, tim cứ đập thình thịch, đập mạnh đến nỗi tôi hoài nghi Ngô Cự Lam hoàn toàn có thể nghe được.

Còn chưa tới nhà, tôi đã thấy hai người cảnh sát đứng ở trước cửa, còn có mấy người hàng xóm tò mò xem náo nhiệt.

Tôi lập tức vùng vẫy, nói: “Thả tôi xuống.”

Ngô Cự Lam thế nhưng không làm theo, vẫn ôm tôi vào sân vườn mới buông ra.

Trong lúc cảnh sát và mấy người hàng xóm nhìn bằng ánh mắt sáng quắc, tôi ngay cả ngẩng đầu cũng không dám làm, may mắn có Giang Dịch Thịnh, hấn lập tức giới thiệu với mọi người thân phận “anh họ” của Ngô Cự Lam, lại còn cường điệu vết thương ở trên đùi của tôi.

Vết thương trên đùi của tôi, nhìn qua rất đáng sợ, khi mấy người hàng xóm đều gật đầu hiểu được, tôi mới bình tĩnh trở lại.

Tôi mời hai vị cảnh sát đến phòng khách ngồi, mấy người hàng xóm đứng ở trong sân, thì thầm to nhỏ bàn luận.

Tôi khách khí nói với cảnh sát: “Tôi lên thay quần áo, sẽ nhanh chóng xuống tiếp chuyện.”

Một dì hàng xóm quen thân với tôi từ nhỏ, giúp tôi chậm rãi đi lên lầu, cởi bỏ bộ đồ y tá, thay vào bộ váy rộng rãi mặc ở nhà tôi mới cảm thấy cả người thoải mái.

Tôi ngồi đối diện với hai người cảnh sát, kể lại mọi chuyện tôi đã trải qua một lần cho bọn họ nghe, tôi hoàn toàn không nhìn rõ diện mạo của hai tên cướp, xe máy cũng không thấy rõ biển số, ấn tượng duy nhất chính là trên cổ tay của tên đã giật túi sách của tôi có một vết bớt nhỏ màu đen.

Cảnh sát tỏ vẻ nhất định sẽ dốc hết sức điều tra, trong lời nói cũng thể hiện rằng, những vụ án loại này đều là lén lút gây án, rất có thể bọn chúng đã rời khỏi đảo, lấy lại tiền kháng định rất khó.

Tôi sớm đoán được điều này, nên chẳng có phản ứng gì quá kích động.

Hai vị cảnh sát nhận thấy cái gì cũng đều đã nói rõ, liền đứng dậy cáo từ, Giang Dịch Thịnh sau khi tiễn bọn họ ra cửa, cũng đuổi luôn mấy người hàng xóm về nhà.

Giang Dịch Thịnh đi vào phòng khách, ngồi xuống đối diện với tôi, hỏi: “Em còn lại bao nhiêu tiền?”

“Hơn bốn vạn.”

Giang Dịch Thịnh buồn bực nói: “Đám cướp chết tiệt, nếu anh mà bắt được, không đánh gãy hết tay bọn chúng anh thì không làm người.”

Giang Dịch Thịnh học đại học y ở Bắc Kinh, nên rất hiểu hoàn cảnh của những kẻ quê mùa như tôi, sống ở Bắc Kinh, ăn, mặc, ở, tất cả đều phải cần tiền. Tôi là một cô gái mới ra trường, tiền lương tính luôn thuế cùng lắm chỉ có bảy tám ngàn, ba năm rưỡi có thể tiết kiệm được hơn mười vạn, nhất định là kiệm ăn kiệm ở, hưởng lạc thú vui đều không có, nhưng bây giờ lại đột nhiên mất trắng đến sáu vạn.

Tôi cười cười, ngược lại an ủi hắn, “Của đi thay người, mất thì coi như mất đi!”

Lúc mới vừa bị cướp, tôi từng nghĩ đánh cược với tính mạng để giữ được tiền, nhưng đến khi nhìn thấy bác sĩ may từng mũi kim lên vết thương, lại nhớ tới trước kia đám cướp bóc chạy nhanh náo loạn gây tai nạn chết người, liền đột nhiên nghĩ thông suốt, thậm chí rất hối hận. Tiền tài là thứ yếu, tính mạng mới quan trọng, nếu về sau có gặp cướp lần nữa, nhất định phải lập tức đưa tiền bảo toàn tính mạng.

Giang Dịch Thịnh thấy tôi không phải miễn cưỡng cười, mà thật sự nghiêm túc, nên vội bớt tức giận, nói: “Em thật là nhân từ.”

Tôi cười hì hì nói: “Con người của chúng ta như vậy, ưu điểm lớn nhất chính là lòng nhân từ!” Từ trước tới nay gặp chuyện bất hạnh cũng đã đủ bất hạnh, nếu như vẫn để nó vướng mắc ở trong lòng, chỉ khiến chính mình đi tra tấn chính mình. Cho dù là tôi, hay là Giang Dịch Thịnh cũng đều không phải người như vậy.

Giang Dịch Thịnh sững sờ một chút, liền thoải mái nở nụ cười, “Em cần bao nhiêu tiền để sửa nhà? Anh cho em mượn, anh chỉ có nhiều lắm khoảng năm vạn.”

Tôi suy nghĩ nói: “Em không biết khi nào thì cần nhiều, anh cho em mượn hai vạn là được rồi, em đỡ phải có áp lực.”

“Được.” Giang Dịch Thịnh biết hoàn cảnh của hắn, cũng biết tính cách của tôi, nên không khuyên nữa. Hắn chợt nhớ tới cái gì, liền thử hỏi: “Đầu To hiện giờ là người có tiền.”

Tôi cười cười, không trả lời hắn, Giang Dịch Thịnh liền hiểu được. Hắn nói với Ngô Cứ Lam này giờ vẫn ngồi ở bên cạnh không nói tiếng nào: “Anh Ngô, Tiểu La làm phiền anh chăm sóc rồi. Có chuyện gì, anh gọi điện thoại cho tôi.” Hắn lấy điện thoại di động ra, “Chúng ta trao đổi số điện thoại, để tiện liên lạc.”

Ngô Cứ Lam nói: “Tôi không có.”

Giang Dịch Thịnh ngây ngẩn cả người.

Tôi vội nói: “Di động của anh họ đã làm mất dọc đường, vốn định đi mua cái mới nhưng còn chưa có thời gian. Hiện tại điện thoại của em cũng mất, anh giúp em mua hai cái, còn chứng minh thư ở trong túi xách nữa, cũng đã bị mất, anh nghĩ cách giúp em lấy lại số điện thoại trước đã.”

“Rồi! Anh Ngô, anh đưa chứng minh thư của anh cho tôi, tôi giúp anh mua điện thoại sẵn tiện lấy luôn số.”

Ngô Cứ Lam im lặng nhìn tôi, trong lòng tôi liền có chút hồi hộp, đột nhiên phát hiện mình là một người chủ hoàn toàn không có kinh nghiệm, chưa bao giờ hỏi hắn giấy chứng minh thư hay căn cước. Trong nhất thời, trong lòng tôi rối loạn, cố không nghĩ nhiều nữa, trước tiên phải đối phó với Giang Dịch Thịnh, “Không cần, cái đó để em làm được rồi.”

“Ok! Em nghỉ ngơi cho tốt, tối anh sẽ ghé lại.” Giang Dịch Thịnh vội vàng rời khỏi, khẩn trương đi làm việc.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người là tôi và Ngô Cứ Lam, tôi do dự xem làm sao để mở miệng. Lấy quan hệ chủ thuê mà nói, tôi muốn xem chứng minh thư của hắn đương nhiên bình thường, nhưng nếu là quan hệ bạn bè, yêu cầu lấy xem chứng minh thư thì có hơi quái lạ. Không biết từ lúc nào, tôi đã xem hắn như bạn bè ngang hàng.

Ngô Cứ Lam phá vỡ yên lặng, mở miệng nói: “Nếu cô muốn hỏi tôi giấy căn cước, tôi không có.” Về mặt của hắn cực kỳ thông dong bình tĩnh, giống như nói chuyện hiển nhiên xảy ra như vậy.

Quái lạ chính là, tôi dường như cũng đã chuẩn bị tâm lý, không có một chút kinh ngạc, phiền muộn đều tan biến, tuy rằng bản thân không biết đang buồn phiền chuyện gì, tan biến cái gì. Đang lúc trong lòng đang biến đổi liên tục, tôi nghĩ rất nhiều thứ...

Nhiều người sinh con quá kế hoạch quy định, sau khi sinh không được cấp hộ khẩu; rồi những người nhập cư trái phép, trước kia trên đảo cũng từng có người Việt Nam, Philippin nhập cư; cũng có những người chạy đến đảo này để vượt biên sang Mỹ, Châu Âu, tuy tôi không nhìn thấy tận mắt, nhưng đã có nghe qua.

Tôi hỏi: “Giấy căn cước của anh là bị mất hay căn bản anh không có giấy căn cước?”

Không đợi Ngô Cứ Lam trả lời, tôi vội nói: “Không cần nói cho tôi biết, kỳ thật tôi không muốn biết, anh làm tốt việc của mình là được rồi.”

Ngô Cứ Lam không chút che giấu, giống như hấn đối với việc này không thêm quan tâm, ung dung tự tại, mỉm cười nói: “Nếu cô không có việc gì, tôi đi đun chút nước đây.”

Tôi bối rối gật đầu, hấn liền đi vào nhà bếp.

Vì giúp tôi cầm máu, vạt áo sơ mi của hấn đã bị xé hết một góc, bên cao bên thấp, nhìn qua có chút quái đản. Tôi nhìn chăm chăm một lúc lâu, tâm trạng đang hỗn loạn cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Hiện tại, tôi có chuyện cấp bách cần đối mặt giải quyết. Ngày mai sẽ khởi công sửa chữa nhà, tiền để sửa chữa đã bị người ta cướp đi rồi.

Tôi im lặng suy nghĩ trong chốc lát, sau đó dùng điện thoại riêng ở nhà gọi cho Vương Điền Lâm.

Hai người chúng tôi tán gẫu vài câu, tôi hỏi anh ta mua nguyên vật liệu thế nào, anh ta nói đã mua xong, đang ở trên thuyền gần về đến nơi, bảo tôi cứ yên tâm, các nhân công đều đã liên hệ xong xuôi, tuy rằng có chút gấp gáp, tìm người hơi vội, nhưng dựa vào mặt mũi của anh ta, nhân công mới được đều có tay nghề giỏi.

Người trong giang hồ quý ở chữ tín, tôi không thể để Vương Điền Lâm thất tín với người khác, nên ý định “hủy bỏ sửa chữa nhà” ở trong lòng liền lập tức xua đi.

Tôi kể cho Vương Điền Lâm nghe chuyện mình bị cướp, bảo rằng tiền bạc có chút rắc rối, hỏi anh ta có thể xem lại phương án sửa chữa điều chỉnh một chút, trước hết làm một phần, phần còn lại về sau chờ có tiền thì làm thêm từ từ.

Hai chúng tôi ở trong điện thoại thương lượng thêm một lát, bỏ bớt một ít hạng mục, điều chỉnh lại số tiền cần phải chi là hơn bốn vạn.

Tôi ngập ngừng nói: “Thật ngại quá, cảm ơn anh.” Sau đó cúp điện thoại.

Vừa ngắt đầu, tôi liền nhìn thấy Ngô Cứ Lam bưng ly nước, đang đứng ở cửa, hấn là nhìn thấy chân của tôi không tiện đi lại, sợ tôi khát nước, nên mang đến cho tôi.

Tôi thở dài nói: “Đợi sửa chữa xong, trong tay tôi một đồng cũng không có.”

Ngô Cứ Lam thần nhiên nói: “Tiền còn có thể kiếm lại được, tính mạng thì không, như vậy tốt lắm rồi.”

Hấn đưa ly nước cho tôi, đang lúc khát, tôi uống một hơi hết sạch, nếm được trong nước có bỏ thêm chút mật ong, tôi liền nhớ tới lần đầu gặp Ngô Cứ Lam, không khỏi mỉm cười.

Tôi nhẹ giọng nói: “Anh bởi vì gặp chuyện không may nên mới lưu lạc đến đây, tôi sẽ cố gắng trong khả năng có thể, giúp anh vượt qua những ngày không may mắn này. Về những thứ khác, nếu anh không nói, tôi sẽ không hỏi.”

Ngô Cứ Lam lẳng lặng nhìn tôi trong chớp mắt, không thêm nói tiếng nào, xoay người rời khỏi.

Ngô Cứ Lam ở trong bếp ở nấu cơm tối, tôi có chút nhàm chán, ngồi vào bàn máy tính, luyện tập dùng tay trái sử dụng máy tính.

Có tiếng gõ cửa vang lên, tôi giật mình, vất vả đứng lên, lớn tiếng gọi: “Ngô Cứ Lam, ra mở cửa!”

Ngô Cứ Lam đi ra mở cửa, quả nhiên là Chu Bất Văn và Giang Dịch Thịnh một trước một sau tiến vào.

“Tiểu La đâu?” Chu Bất Văn vừa nói cũng đã nhìn thấy tôi, liền chạy vài bước đến trước cửa sổ, hỏi: “Giang Dịch Thịnh nói tay của em bị thương, có nghiêm trọng lắm không?”

Tôi nâng tay trái lên cho anh ấy xem, “Không sao cả, tên cướp đó hẳn là không phải cố ý muốn làm hại em. Lúc hắn định cắt cái quai túi xách, con dao lệch một chút cắt vào tay em. Bác sĩ nói tĩnh dưỡng tốt, sau khi hồi phục sẽ không để lại di chứng.”

Chu Bất Văn liền nhìn đánh giá bàn tay của tôi, nói: “May mắn không có việc gì, bằng không anh...” Anh ấy dừng lại một chút, không nói câu nói tiếp theo, “Về sau em cẩn thận một chút.”

Tôi gật đầu: “Vâng.”

Giang Dịch Thịnh cười nói: “Haizz... Hai người muốn đứng nói chuyện qua cửa sổ à? Đầu To, mày vào nhà đi, tao đem mấy thứ chúng ta vừa mua vào nhà bếp đây.”

Tôi vừa khập khiễng đi vào phòng khách, vừa hỏi: “Mua gì thế?”

“Giò heo, ăn cái gì bỏ cái này!” tiếng Giang Dịch Thịnh từ nhà bếp truyền tới.

Tôi nhin không được có chút kinh thường, người này đích thực đã vượt qua ba lớp, có chỉ số thông minh như thần đồng sao?

Tôi chậm rãi đến bên ghế sa lon ngồi xuống, Chu Bất Văn đưa cho tôi một cái điện thoại mới, “Anh và Giang Dịch Thịnh cùng đi mua, lấy lại số điện thoại của em luôn rồi.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Đừng tính với anh, tặng em đây.”

Một cái điện thoại nội địa, hẳn là không hơn một ngàn đồng, tôi suy nghĩ một lát, liền nhận, “Cảm ơn anh!”

Giang Dịch Thịnh từ nhà bếp chạy ra, lớn tiếng nói với Ngô Cứ Lam: “Anh họ, anh nấu cơm sao? Trong nồi là cái gì thế? Mùi thơm quá!”

Ngô Cứ Lam nói: “Là sườn non.”

Tôi xen vào, nói: “Vừa đúng lúc mua một túi đồ ăn lớn, anh và Đầu To ở lại ăn cơm tối đi!”

Hôm qua các món nướng là do Giang Dịch Thịnh trả tiền, tôi vốn tính toán tối hôm nay mời hẳn và Chu Bất Văn ăn cơm.

Chu Bất Văn nói: “Em còn đang bị thương, phiền lắm!”

“Cũng không phải em nấu cơm, phiền cũng không đến lượt em phiền. Đúng không, anh họ?” Tôi nhấn mạnh hai chữ “Anh họ” mỉm cười trêu chọc nhìn Ngô Cứ Lam. Đáng tiếc Ngô Cứ Lam không có xem phim truyền hình, không biết phàm là có anh họ, sẽ có chuyện xung đột xảy ra, hơn nữa bình thường anh họ luôn là người chịu thiệt thòi.

Ngô Cứ Lam không thềm chấp nhận với tôi, nói với Giang Dịch Thịnh và Chu Bất Văn: “Làm cơm cho hai người so với năm người không nhiều hơn bao nhiêu, cùng ở lại ăn đi.” Hẳn rõ ràng lưu loát ra quyết định, liền đi vào nhà bếp.

Năm người? Tôi sững sốt một chút mới nhớ đến Chu Bất Ngôn, vội nói với Chu Bất Văn: “Thiếu chút nữa em quên em họ của anh còn ở trên đảo, anh gọi điện thoại bảo cô ấy cũng đến đây luôn đi.”

Chu Bất Văn nói: “Không cần.”

Tôi kinh ngạc: “Sao lại không cần? Cô ấy buổi tối cũng phải ăn cơm, chẳng lẽ chúng ta ăn chỉ mời anh mà không mời cô ấy, cô ấy nghĩ chúng ta là loại bạn bè gì đây?”

Giang Dịch Thịnh kỳ quái hỏi: “Đầu To, mày và em gái mày quan hệ không được tốt à?”

Chu Bất Văn vội nói: “Không phải, chỉ là cảm thấy phiền mọi người thôi.”

Tôi nói: “Chủ nhà mời cơm còn chưa ngại phiền, anh khách sáo làm gì?”

Giang Dịch Thịnh cũng nói: “Khách sáo cũng đã khách sáo lắm rồi!”

Chu Bất Văn cười khở: “Được rồi, được rồi! Anh không khách sáo nữa!” Anh ấy lập tức gọi điện thoại cho Chu Bất Ngôn, nói xong vài câu, liền cúp điện thoại, “Bất Ngôn đang dùng cơm rồi, em ấy nói sẽ không đến đây, cảm ơn mọi người, lát nữa em ấy sẽ ghé qua thăm em một chút.”

Chu Bất Ngôn vẫn khiến tôi có một loại cảm giác kỳ lạ nói không nên lời, cho dù cô ấy là người thân của Đầu To, tôi cũng không thể có cảm giác thân quen, cô ấy đến hay không đến, tôi đều không quan tâm.

Tôi quay đầu lại nói với Giang Dịch Thịnh: “Anh đi nói với Ngô Cứ Lam một tiếng, chuẩn bị cơm cho bốn người ăn là được rồi.”

Giang Dịch Thịnh nói: “Anh vốn định nhờ mẹ anh mỗi ngày sang đây nấu cơm cho em, bây giờ có anh họ nấu rồi nên không cần nữa. Tiểu La, em tiếp chuyện Đầu To đi, anh vào nhà bếp phụ anh Ngô.” Nói xong, hắn trừng to hai mắt nhìn tôi, trưng ra bộ dáng “Em phải biết ơn anh đấy nhé”.

Giang Dịch Thịnh vừa đi, phòng khách yên tĩnh trở lại, chỉ còn tôi và Chu Bất Văn hai người ngồi đối diện với nhau trên ghế sa lon, không khí có chút ngại ngùng. Tôi vội tìm đề tài: “Khi nào thì anh đi?”

Chu Bất Văn nói: “Anh đã định ngày mai sẽ đi, nhưng hiện tại em đang bị thương, nếu không anh ở lại chờ em khỏe mới đi, được không?”

Tôi nói: “Rất cảm ơn anh, nhưng em chỉ bị thương một bàn tay, không cần có người ở bên cạnh chăm sóc. Mặc dù hoạt động có chút không thuận tiện, nhưng Giang Dịch Thịnh gần sát nhà em, còn có... anh họ nữa, anh cứ quay về làm việc như kế hoạch đi!”

Chu Bất Văn nói: “Một thời gian ngắn nữa anh sẽ trở lại đây thăm em.”

“Được rồi! Công việc là quan trọng nhất, khi nào thuận tiện, hoan nghênh anh đến thăm em và Giang Dịch Thịnh.”

Chu Bất Văn nói: “Tiền bị mất nhiều như vậy, kế hoạch mở nhà trọ của em có bị ảnh hưởng gì không?”

“Không có, hết thấy đều như cũ. Anh đừng lo lắng, nếu thật sự gặp khó khăn, em sẽ mở miệng nói với anh.”

Chu Bất Văn đang buồn phiền ử dột rồi cuộc cũng nhẹ đi vài phần, “Em nhớ rõ những lời này là được rồi.”

Tôi cười cười, mở TV. Có âm thanh của TV, cho dù không nói tiếng nào, không khí cũng bớt phần ngưng ngạt. Hai người chúng tôi vừa ngồi xem TV, vừa một bên hỏi, một bên trả lời mấy câu chuyện phiếm.

Nửa giờ sau, tiếng của Giang Dịch Thịnh truyền đến, “Ăn cơm thôi!”

Giang Dịch Thịnh không hỏi ý kiến của tôi, đem cái bàn đặt ở trong sân. Chu Bất Văn sau khi rửa tay xong, cũng đến nhà bếp hỗ trợ bưng thức ăn.

Tôi ngồi trên ghế, nhàn nhã chờ đồ ăn được mang lên.

Có bốn món mặn, một món canh: Rau trộn rong biển, cải thảo xào dầu hào, cá Đù vàng (4.2) chiên, sườn non ram mặn, canh rong biển thịt bằm.

(4.2) Cá Đù Vàng (còn gọi là Cá Đỏ Dạ, Cá Sóc) được xem là một loài có giá trị kinh tế cao, rất được ưa chuộng tại Taiwan và các tỉnh Quảng Đông, Phúc Kiến. Cá Đù Vàng hiện đang được nuôi trong lồng tại nhiều vùng ven biển của Trung Hoa và cả Việt Nam.

Tuy rằng các món ăn nhìn có vẻ đặc sắc, nhưng tất cả đều là những món thông thường ăn hàng ngày, Chu Bất Văn không nghĩ nhiều, tùy ý ăn một miếng cá chiên, biểu hiện lập tức thay đổi, nhin không được kinh ngạc kêu lên: “Lần đầu tiên ăn được món cá Đù Vàng chiên giòn mềm béo ngậy như vậy.”

Anh ấy lại ăn thêm một miếng sườn, tán thưởng: “Ngọt mềm thấm vị, quả thật tuyệt vời nuốt xuống.”

Tôi duyên dáng hỏi: “Thế nào? Không thua gì nhà hàng nổi tiếng chứ?”

Chu Bất Văn nói với Ngô Cứ Lam: “Anh Ngô, tôi ăn ngay nói thật, cũng không phải khen quá lời, tôi đã nếm qua không ít món ăn của các đầu bếp danh tiếng, những món anh làm tuyệt đối không thua kém bọn họ.”

Giang Dịch Thịnh đoán chừng có ăn vụng ở trong bếp, không tỏ vẻ kinh ngạc với lời nói của Chu Bất Văn, hắn vừa cầm đầu ăn, vừa nói: “Tiểu La, về sau anh sẽ thường xuyên qua đây ăn cơm.”

Nghe được bọn họ khích lệ Ngô Cự Lam, tôi liền có chút tự hào, cười nói: “Các anh thích thì ăn nhiều một chút.”

Chu Bất Văn cười nói: “Em đừng có ngồi nhìn bọn anh ăn, cũng ăn đi!”

Tôi dùng tay trái cầm dưa hường về đĩa rau, một miếng rau cải thảo gấp cả buổi không xong, vất vả lắm mới gấp được, kết quả vừa đưa lên đến miệng, miếng cải thảo liền rơi xuống áo. Tôi vội đặt dưa xuống, nhặt miếng cải thảo bỏ lên góc bàn, xấu hổ nói: “Khó trách người nước ngoài luôn cảm thấy dưa của chúng ta thật khó dùng!”

Chu Bất Văn đứng lên, muốn giúp đỡ, Ngô Cự Lam đã cầm lấy cái khăn tay, trước tiên giúp tôi lau tay sạch sẽ, sau đó đưa cái khăn cho tôi, để tôi lau vết bẩn trên áo.

Ngô Cự Lam lấy cho tôi một cái bát mới và một cái thìa, gấp một miếng sườn ram đặt ngay ngắn vào bát, “Dùng thìa ăn đi.”

Tôi dùng thìa múc miếng sườn ram cho vào miệng, liền phát hiện, cho dù có chút giống với đĩa con nít ăn cơm, nhưng tự mình ăn thì không thành vấn đề. Tôi cười nói: “Mọi người cứ tiếp tục ăn đi, đừng nhìn chăm chăm em như thế, nếu không em sẽ ăn không được.”

Chu Bất Văn và Giang Dịch Thịnh vội dời ánh mắt, tiếp tục ăn cơm.

Ngô Cự Lam vừa ngồi xuống bên trái của tôi, hắn liền dùng tay trái cầm dưa ăn cơm, tay phải cầm đôi dưa khác, trong chốc lát gấp một miếng rong biển bỏ lên thìa của tôi, ngay cả miếng dạ dày cá rất nhỏ cũng rẽ ra thật cẩn thận bỏ lên cái thìa.

Dùng cả hai tay, Ngô Cự Lam lại không thể hiện một chút bối rối, ăn uống rất thông dong, thậm chí có thể nói thập phần tao nhã, người được chăm sóc là tôi đây cũng cảm thấy không chút hoang mang, hoàn toàn thoải mái tự nhiên.

Chu Bất Văn và Giang Dịch Thịnh đều cố tỏ ra lịch sự, cùng trừng mắt nhìn tôi. Tôi cũng choáng váng, vừa ngơ ngác nhìn Ngô Cự Lam, vừa máy móc dùng thìa cho cơm vào miệng. Chỉ có Ngô Cự Lam giống như vẫn cảm thấy bản thân không có chút gì quái lạ, vẫn bình tĩnh ăn cơm.

Giang Dịch Thịnh nhin không được hỏi: “Anh Ngô, anh có thể dùng dưa bằng hai tay à?”

Ngô Cự Lam còn chưa ngẩng đầu lên, đã rất bình tĩnh trả lời: “Tay trái và tay phải của tôi hoàn toàn giống nhau.”

Đương sự không nói thêm gì nữa, chúng tôi vẫn còn rất ngạc nhiên, tôi và Giang Dịch Thịnh trao đổi ánh mắt, thôi miên chính mình rằng “Điều này chẳng có gì lạ, vô cùng bình thường”, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Cơm nước xong, Chu Bất Văn và Giang Dịch Thịnh giúp Ngô Cự Lam thu dọn bát đĩa, bốn người chúng tôi ngồi ở trong sân, vừa hóng gió, vừa trò chuyện tán gẫu.

Tối hôm qua xa cách nhiều năm mới gặp lại, khẩn trương và vui mừng khiến cho mọi người ai nấy cũng không nhịn được mà nói thật nhiều. Tối nay tất cả đều được thả lỏng, chúng tôi cầm ly bia, có câu nói thì trả lời, có câu thì không, thân thể cũng không được đứng đắn nghiêm túc. Thậm chí, Giang Dịch Thịnh còn gác chân lên một cái ghế dựa khác.

Ánh trăng trong sáng, gió đêm mát mẻ, côn trùng kêu vang từng đợt, hoa rơi lả tả.

Chu Bất Văn nhìn đến cái sân vườn quen thuộc, nhìn vào Giang Dịch Thịnh và tôi, biểu cảm có chút hoảng hốt, “Cảm thấy giống như vừa mới tới đây, hết thấy đều không thay đổi.”

Giang Dịch Thịnh cười lắc lư ly bia, ngón trỏ quơ qua quơ lại cho rằng không đúng, “Ít nhất có một cái thay đổi. Trước đây, chúng ta tuyệt đối không có can đảm uống bia công khai như vậy, đều là trốn ra bờ biển ở bãi đá ngâm uống lén lút.”

Tôi và Chu Bất Văn nghe thấy, nhin không được cười rộ lên, tôi nói: “Thật sự không nghĩ tới, chúng ta còn có thể cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tán gẫu, thật giống như mọi người đang đi vào mê cung, vốn nghĩ đã rất xa nhau, không ngờ lối ra chỉ có một, mà mọi người lại gặp nhau ở chính cửa ra đó.”

Giang Dịch Thịnh đẩy tôi một cái, cười nhạo: “Anh Ngô, anh có biết em họ của anh rất là ‘sến sẩm’ hay không?”

Ngô Cự Lam cười một cách ảm đạm, đại khái hắn biết rõ tôi nay tâm sự tình người trong cái sân này chẳng liên quan gì đến hắn.

Có tiếng đập cửa sân vườn đột nhiên vang lên.

Ngô Cự Lam ra mở cửa, Chu Bất Ngôn mang theo hai gói quà đến, “Thấm tỷ tỷ, nghe anh họ nói chị bị thương, em mua cho chị một ít đồ ăn lót dạ.”

Tôi nhìn hai gói tổ yến, cảm thấy thật sự quá quý giá, nhưng bây giờ mà từ chối trước nhiều người như vậy sẽ gây tổn thương đến mặt mũi của cả hai, nên trước tiên chỉ có thể ghi nhớ ở trong lòng, về sau sẽ trả lại, “Cảm ơn.”

Chu Bất Ngôn vừa ngồi được một lúc, Chu Bất Văn đã nói: “Thời gian không còn sớm, bọn anh còn phải đi thuyền vào sáng sớm ngày mai, bây giờ phải về nhà trọ nghỉ ngơi.”

Sau này chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt, tôi cũng không muốn giữ khách ở lại lâu.

Đợi bọn họ đi rồi, tôi liền khóa cổng sân vườn, đang xem Ngô Cự Lam dọn dẹp thì nghe tiếng đập cửa vang lên.

Ta cảm thấy kỳ lạ liền ra mở cửa, thì nhìn thấy Chu Bất Ngôn đứng ở ngoài, tôi vội hỏi: “Sao thế? Để quên cái gì à?”

Chu Bất Ngôn mỉm cười nói: “Em nói với anh họ lấy lại cái điện thoại lỡ tay đánh rơi ở đây, kỳ thật, em không có để quên gì cả, chỉ là muốn nói mấy câu với chị.”

Tôi nhìn Chu Bất Ngôn, chờ câu nói của cô ta.

Chu Bất Ngôn nói: “Nghe nói chị bị cướp đến sáu vạn, tiền của chị chắc cũng có hạn, nếu muốn mở nhà trọ khẳng định rất miễn cưỡng. Em coi chị là bạn thân của anh họ, nên nói thật lòng, em cảm thấy nhà trọ của chị không tốt lắm. Du khách chọn nhà trọ, hoặc là thích phong cảnh độc đáo, hoặc là thích đi lại thuận tiện, chỗ này của chị cái gì cũng không có...”

Tôi ngắt lời cô ta, “Chu tiểu thư, rốt cuộc cô muốn nói cái gì?”

Chu Bất Văn tự tin mỉm cười, “Em muốn nói là, em thật sự thích ngôi nhà cổ này, xin chị bán cho em, em không cần giấy chứng nhận nhà đất, giá cả tùy ý chị đưa ra. Nếu chị thật sự không muốn bán, thì em cũng chấp nhận thuê, em chỉ thuê hai năm, tiền thuê mỗi năm hai mươi vạn, thanh toán một lần duy nhất. Hai năm sau, căn nhà sẽ trả lại cho chị nguyên vẹn không sút mẻ.”

Cô ta muốn ném tiền vào tôi thật sao? Tôi mơ hồ trong chốc lát, liền nói: “Cô cực kỳ hào phóng, tôi đã thật sự cảm động, nếu đây là căn nhà bình thường, tôi khẳng định sẽ lập tức đồng ý. Nhưng đây là nơi ông nội tôi để lại cho tôi, nó không chỉ đơn thuần là một căn nhà, tôi thật sự không thể bán, cũng không có cách nào để cô thuê.”

Chu Bất Ngôn sốt ruột nói: “Hay là, tiền còn ít...”

“Nhiều tiền có cách của nhiều tiền, ít tiền có cách của ít tiền, cho dù không còn một phân tiền nào, nhà trọ này cũng phải khai trương. Chu tiểu thư, lời nói của tôi đã quá rõ ràng rồi.” Trên mặt của tôi mang theo nụ cười lễ phép, nhưng giọng nói có chút lạnh nhạt.

Chu Bất Ngôn nhìn chòng chọc vào tôi trong chớp mắt, tươi cười một cách giả tạo, nói: “Hy vọng Thấm tỷ sau này không phải hối hận, đợi đến khi chị hối hận, tôi sẽ không giống như bây giờ nữa đâu. Bốn mươi vạn đối với tôi không có là gì, nhưng đối với chị không phải là con số nhỏ...”

“Cô, nói nhiều lắm rồi đấy!” Giọng nói của Ngô Cự Lam ở bên cạnh của tôi truyền đến, cứng rắn ngắt lời Chu Bất Ngôn.

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn, tất cả buồn bực trong phút chốc biến thành ý cười, Chu Bất Ngôn giận đến cả mặt đều đỏ lên, nhìn chằm chằm Ngô Cự Lam, nói: “Anh, anh... nói cái gì?”

Ngô Cự Lam giống như căn bản không để ý đến cô ta, vừa kéo vừa đỡ tôi lui về sau hai bước, sau đó “cạch” một tiếng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tôi giật mình nhìn hắn, hắn lại dường như chưa có chuyện gì xảy ra, nói: “Cô lên lầu trước đi, tôi thu dọn rác rưởi xong, sẽ lên ngay.”

Tôi nghe ngoài cửa truyền đến tiếng la hét tức giận, nhìn thấy Ngô Cự Lam đang chuyên tâm làm việc, liền lý giải sâu sắc câu nói: Bị một người coi thường mới là nỗi nhục nhã lớn nhất.

Trở lại phòng ngủ, tôi nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ tối, quyết định cẩn thận tuân theo lời bác sĩ, nghỉ ngơi sớm một chút, tranh thủ thật nhanh đến ngày bình phục.

Tôi vụng về thong thả dùng một bàn tay đánh răng rửa mặt, lúc khập khiễng đi ra khỏi nhà vệ sinh, thì nhìn thấy Ngô Cự Lam đang đứng ở cửa phòng của tôi.

“Có chuyện gì sao?” Tôi hỏi.

Hắn lấy ra tuýp thuốc bôi và một miếng bông, một bàn tay đeo găng chuyên dụng của y tá, tôi kịp hiểu ra, hắn muốn bôi thuốc cho tôi. Bác sĩ có dặn dò, vết thương trên đùi sáng tối phải bôi thuốc một lần, liên tục trong năm ngày.

Tôi vội nói: “Không cần phiền tới anh, tôi có thể làm được.”

Hắn nhìn tôi nói: “Xoay người lại.”

Tôi chần chừ không động đây, vết thương của mình, chính mình hiểu rõ nhất, ngồi, nằm hoặc đứng, chỉ cần không nhúc nhích, sẽ không sao. Đến lúc làm những động tác mạnh, đừng nói là ngồi xuống, đứng lên hay xoay người, đều là những động tác trên diện rộng, cơ thể có chút vận vẹo, đều sẽ động đến miệng vết thương, đau thấu tim gan. Bôi thuốc lên chân, lại dùng một bàn tay, khẳng định sẽ rất đau.

Tôi cắn răng một cái, đang chuẩn bị xoay người, Ngô Cự Lam đã chạy tới bên giường, nói: “Nằm xuống.”

Tôi nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của hắn, quyết định vẫn là không cần khiêu chiến với chỉ số thông minh của hắn, ngoan ngoãn nằm tựa lên giường.

Ngô Cự Lam trước tiên dùng miếng bông thấm chút thuốc sát trùng màu nâu lau sơ qua miệng vết thương, sau đó nặn ra một ít thuốc mỡ bôi loạn xạ lên đó.

Tuy hắn có mang một cái găng tay y tế, nhưng qua lớp nhựa mỏng của cái găng tay, có thể ngăn chặn được vi khuẩn, lại ngăn không cho tiếp xúc nhiệt độ cơ thể. Ngón tay của hắn trắng nõn thon dài, không một chút mềm mại, rất cứng rắn, rất có lực. Tôi bắt đầu tin rằng hắn thật sự dùng sức lực của mình tự kiểm soát, nhưng khi hắn nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương, tôi lại không cảm thấy đau chút nào, thậm chí bởi vì ngón tay của hắn lạnh lẽo, còn khiến tôi cảm giác có chút lạnh lạnh thoải mái.

Không biết là bởi vì im lặng nên xấu hổ, hay bởi vì xấu hổ mới im lặng, hai người chúng tôi đều không nói gì, trong lòng tôi giống như có vô số con kiến chui vào chui ra nhộn nhạo, không rõ là hoảng hay loạn nữa, đột nhiên tôi lên tiếng, phá vỡ im lặng, “Tay của anh lạnh quá, nhất định là khí huyết không đủ, về sau phải chú ý đến thân thể nhiều một chút, làm việc đừng quá gắng sức.”

Ngô Cự Lam liếc mắt nhìn tôi một cái, không nói tiếng nào, tiếp tục bôi thuốc.

Tôi không còn dũng khí nói lung tung nữa, chỉ có thể tiếp tục xấu hổ trong im lặng, im lặng trong xấu hổ.

Thật vất vả mới đợi vết thương xử lý xong, tôi như được đại ân xá, lập tức nói: “Cảm ơn! Anh nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Thiếu chút nữa ném ra một câu: Anh làm ơn chạy nhanh ra khỏi đây giùm!

Ngô Cự Lam cất cẩn thận chai thuốc sát trùng và tuýp thuốc mỡ, bình tĩnh nói: “Ngủ ngon.”

Tôi nhìn theo Ngô Cự Lam đi ra khỏi phòng ngủ, sau đó toàn thân như bị rút xương, mềm nhũn ngã xuống giường, cái loại hoảng loạn không giống ai này vẫn cứ quanh quẩn mãi ở trong lòng.

.....

CÁ ĐÙ VÀNG

5. Chương 5: Cảm Giác Yêu Thích Một Người

Mỗi ngày, vui vẻ khi ở chung, an lòng khi bên cạnh, hoảng hốt khi đối mặt, buồn bực khi phớt lờ, đều bị tôi cố ý vô tình xem nhẹ, bởi vì căn bản tôi không dám đối mặt với tất cả đáp án.

Mấy căn phòng ở trên tầng hai là những phòng trọng yếu phải sửa chữa, trước khi đến ngày sửa chữa, Ngô Cự Lam phải dọn ra ở phòng khác. Tuy phòng của tôi không cần sửa lại, nhưng tôi cần nhắc, chân của mình bị thương, không thuận tiện đi lên đi xuống lầu cao, cũng không muốn ngửi được mùi cay nồng của vật liệu sửa chữa nhà, nên đã cùng bàn bạc với Ngô Cự Lam chuyển xuống ở tầng trệt.

Sau khi tôi và Ngô Cự Lam thương lượng xong, liền quyết định. Ngô Cự Lam thiệt thòi một chút, chịu khó ngủ trên ghế sa lon ở phòng khách trong thời gian ngắn. Tôi thì dọn đến thư phòng, là căn phòng trước kia ông nội đã từng làm phòng ngủ, giường và tủ quần áo đều có sẵn, nhưng không có nhà vệ sinh độc lập, nên tôi và Ngô Cự Lam phải dùng chung nhà vệ sinh.

Chúng tôi một người nói chuyện, một người làm việc, vội vội vàng vàng thu dọn sắp xếp.

Chín giờ sáng, Vương Diên Lâm mặc bộ đồ công nhân xuất hiện đúng giờ.

Sau khi tán gẫu giới thiệu sơ lược, Vương Diên Lâm đem những thứ tôi yêu cầu phải chú ý, dặn dò qua một lần cho nhóm công nhân nghe, sau đó chính thức bắt tay khởi công.

Sửa chữa nhà là việc vô cùng vụn vặt, đáng ghét, tuy rằng Vương Diên Lâm đã dùng đến những công nhân mà anh ta tin tưởng nhất, nhưng đối với bọn họ mà nói, chỉ là công việc bình thường kiếm chút tiền sinh hoạt; đối với tôi mà nói, đây là căn nhà duy nhất của tôi, chuyện phải quan tâm để ý không phải ít.

Tay phải của tôi hoàn toàn không dùng được, chân thì không đi được vài bước, cho dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ đều chỉ có thể dựa vào Ngô Cự Lam. May mắn Ngô Cự Lam nghe xong lời của tôi, lên mạng xem qua không ít kỹ thuật sửa chữa nhà cao cấp, ngay cả cách sửa lại cánh cửa cũng biết, nên bảo hấn đi xem xét trông chừng thật kỹ, tôi cơ bản cảm thấy yên tâm.

Ngô Cự Lam tuy rằng nghèo khổ đáng thương, nhưng lời nói cử chỉ, cách đối nhân xử thế của hấn hoàn toàn không giống với người nghèo khó léo lắt thận trọng, mà ngược lại ngạo khí gấp mười lần. Hấn sẽ không lấy lòng người ta, không biết phải nói những lời nói dối không ảnh hưởng đến ai kia để tăng thêm quan hệ giao tiếp, cũng không chịu bản thân bị ức hiếp. Tôi lo lắng hấn và công nhân sẽ có đụng chạm, nhắc đi nhắc lại hấn nhiều lần, nếu nhìn thấy công nhân làm không tốt, phải uyển chuyển biểu đạt, nói chuyện không cần nói trắng ra. Đối phương không chịu nghe theo, cũng ngàn vạn lần đừng lên mặt dạy đời, có thể gọi điện thoại cho Vương Diên Lâm, bảo anh ta đến giải quyết.

Không nghĩ là, tính tình của Ngô Cự Lam so với tôi tưởng tượng thật sự không xong.

Tính khí của hấn lãnh đạm, yêu cầu mọi việc quá nghiêm khắc quá hoàn mỹ, còn có thói quen ra lệnh. Lời nói thẳng sắc bén, không hiểu chút gì gọi là “có mặt đúng có mặt sai”, những câu nói ra giống như khiêu khích nhục mạ, còn tỏ thái độ không đếm xỉa liếc mắt nhìn người khác, vài người công nhân trong ngày đầu tiên đã cùng hấn ầm ĩ một trận. Nếu không phải nể mặt tôi là bạn của ông chủ Vương Diên Lâm, một cô gái đang mang thương tích đầy mình, rất đáng thương, đoán chừng bọn họ đã bỏ luôn không thèm làm.

Tôi nghĩ đến tâm trạng diên tiết trước đây khi bị Ngô Cự Lam nói mình nấu cơm rất khó ăn, thì hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của bọn họ. Nhưng bình tĩnh suy xét lại, tôi và Ngô Cự Lam hiện tại là người cùng một nhà, nên sẽ không cảm thấy hấn có gì sai. Những công nhân này làm không tốt, nói không hay,

chẳng lẽ không để người ta có ý kiến? Ngô Cự Lam tuy rằng nói chuyện sắc bén, nhưng mấy lời hắn nói đều là sự thật, giống như hắn ghét tôi nấu ăn, sau khi hắn nói xong, tôi liền nhận thấy quả thật mình nấu ăn không giỏi!

Nhưng cho dù trong lòng tôi phần nhiều đứng về phía Ngô Cự Lam, cũng không dám thành thật nói thẳng ra là nhóm công nhân tay nghề kém. Chỉ có thể để Ngô Cự Lam đeo mặt đen, tôi đeo mặt đỏ, hắn đánh gậy, thì tôi cho táo (5.1).

(5.1) Mặt đen là làm người ác, mặt đỏ là làm kẻ xấu hổ biết lỗi. Câu trên có nghĩa là một người đánh một người xoa.

Tôi luôn mang theo khuôn mặt tươi cười, nhỏ nhẹ bảo nhóm công nhân thông cảm cho kẻ “không hiểu chuyện” Ngô Cự Lam một chút, vì giảm bớt lửa giận của mọi người, tôi còn chủ động xuất tiền túi bao họ bữa cơm trưa.

Tôi không giải thích tâm trạng đang rối tinh rối mù của mình cho Ngô Cự Lam nghe, chỉ đưa tiền cho hắn, nói với hắn, trưa nay muốn mời nhóm công nhân ăn bữa cơm, bảo hắn đi mua thức ăn nhiều hơn một chút.

Ngô Cự Lam từ lâu đã không còn giống như người làm, mặt mũi so với tôi lớn hơn nhiều, nhưng chỉ cần là làm việc, hắn đều cực kỳ nghiêm túc. Tôi sai bảo, hắn liền nghe theo, cũng không có nghi ngờ gì.

Đúng như tôi dự đoán, Ngô Cự Lam không phải bởi vì nấu cơm cho nhóm công nhân, mà làm thức ăn qua loa, hay thêm bớt chút ít đồ ăn, hắn làm cho tôi và hắn cũng ăn giống như vậy, còn thật sự nhiệt tình mời mọi người dùng bữa. Sau khi nhóm công nhân ăn xong bữa cơm trưa của Ngô Cự Lam, thái độ chán ghét hắn liền phai nhạt.

Tôi trộm cười, khó trách lão tổ tiên thường có truyền thống tốt đẹp đó là thích ngồi ở bàn ăn cơm mà đàm luận. Đồ ăn trên bàn tự tay mình làm, từ nguyên liệu cho đến hương vị, thật dễ khiến người ta cảm nhận được tâm tư của người nấu. Mặc kệ bề ngoài của Ngô Cự Lam có lạnh lùng hà khắc cỡ nào, thì đối nhân xử thế của hắn cho tới bây giờ đều thẳng thắn rộng rãi, không chấp nhặt chuyện cũ. Những công nhân này đã đi làm việc kiếm sống hết nhà này đến nhà khác, các loại ý tứ của chủ nhà hắn là đã biết không ít, bọn họ chắc chắn có cách phán đoán tính khí của người khác.

Tuy rằng nhóm công nhân không hề căm ghét Ngô Cự Lam, nhưng chưa đến nỗi đi thích hắn. Bất quá, sau khi giữa trưa nhìn đến một bàn đồ ăn phong phú ngon miệng, cho dù Ngô Cự Lam có nói thêm gì nữa, bọn họ đều tâm bình khí hòa lắng nghe. Rất nhanh bọn họ phát hiện Ngô Cự Lam không phải cố ý nói sai, mà đều nói rất có lý, thậm chí bọn họ còn cho rằng, khi hắn đưa ra một ít ý kiến cải tiến nào đó, so với bọn họ là dân trong nghề còn chuyên nghiệp hơn.

Bọn họ than thở kỹ thuật thật khó làm, Ngô Cự Lam tự tay biểu diễn qua một lần, hoàn toàn làm bọn họ kinh ngạc. Nhóm công nhân liền sinh lòng khâm phục kính nể, làm việc càng cẩn thận tỉ mỉ, sửa chữa tiến hành vô cùng thuận lợi, tôi hoàn toàn yên tâm.

Ánh mắt đối đãi Ngô Cự Lam của nhóm công nhân đã thật sự thay đổi, bọn họ thường xuyên ở trước mặt tôi khen ngợi Ngô Cự Lam, mỗi lần như vậy tôi đều tỏ ra bộ dáng “theo lý phải làm”. Nhưng trên thực tế, tôi đã kinh ngạc ngoài ý muốn so với bọn họ một chút. Theo lý mà nói, kỹ thuật này nọ, Ngô Cự Lam còn có thể biết được từ trên mạng, nhưng hắn lại có thể ứng dụng thực hiện một cách dễ dàng như vậy, phải nên giải thích thế nào?

Lý giải duy nhất chính là hắn đã từng làm qua.

Biết giặt quần áo, biết nấu ăn, biết y thuật, biết kiến trúc... Giặt quần áo thì không nói, nấu ăn so với đầu bếp của mấy nhà hàng năm sao thì vô cùng hoàn hảo, chẩn đoán bệnh cùng kiến thức cấp cứu so với bác sĩ chuyên môn không hề thua kém, trát tường nghề mộc so với lão thợ cả có kinh nghiệm vài chục năm càng tinh tường hơn, tôi nhin không được suy nghĩ, rốt cuộc hắn còn có thể làm được gì nữa?

Tuy rằng toàn bộ căn nhà chỉ có sửa sang lại tầng hai, nhưng ở tầng một cũng không được bình yên, một lát lại vang lên tiếng âm âm ùng ùng, một lát lại nghe tiếng binh binh bốp bốp, may mắn sao nhà bếp là một căn phòng lớn độc lập, tôi liền có chỗ trốn tránh rộng rãi.

Nhà bếp có một mặt cửa sổ hướng vào sân vườn, một mặt hướng tới bức tường rào, ở đó có một tảng đá lớn mọc ra gốc hoa Giấy nở rộ những bông hoa hồng nhạt đẹp mê người. Tôi kê một cái ghế dựa, thoải mái ngồi bên cửa sổ, cho dù có ngồi ở đó cả ngày cũng không cảm thấy khó chịu.

Tôi dùng tai nghe nghe nhạc trên máy MP3, đọc một quyển sách của nhà xuất bản ở hải đảo mang tên “Chuyên đề giám định và thưởng thức thơ Đường”. Đây là sách cổ của ông nội, lúc tôi vừa đến nhà ông, nó đã nằm ở trên kệ sách, tính ra nó có thâm niên ở căn nhà này nhiều hơn tôi.

Có một thời gian ngắn, mỗi ngày lúc ăn cơm chiều, ông nội thường yêu cầu tôi đọc diễn cảm vài bài thơ, một lần đọc một bài. Khi mới bắt đầu, tôi chỉ là làm nhiệm vụ, có chút không tình nguyện làm theo. Nhưng năm này qua tháng nọ, tôi liền nghiệm ra trong đó có nhiều tư vị, cũng chân chính lý giải được lời ông nội nói: “Cả đời cũng đọc không xong một quyển sách”. Mỗi một bài thơ, đều tương ứng với cuộc đời của tác giả đã trải qua, bối cảnh xã hội lúc viết, cùng với câu chữ điển tích cổ xưa, nếu tinh tế mà đọc, đều nhận thấy đó là một câu chuyện hoặc rung động lòng người, hoặc bi thương day dứt.

Khi rảnh rỗi, tôi thường tùy ý mở ra một trang, từng dòng từng bài chậm rãi mà đọc. Thị phi thành bại, vui buồn tốt xấu, tử biệt sinh ly, từ cổ chí kim đều giống nhau, đọc càng nhiều, tự nhiên trong lòng sẽ càng cảm thấy thanh thản, không sinh tà niệm hư danh.

Tôi đọc xong một trang, đang ngây ngốc muốn lật qua trang khác, thì có một bàn tay giúp tôi lật nó. Tôi nghiêng đầu nhìn sang, thì thấy Ngô Cứ Lam không biết từ khi nào, yên lặng không một tiếng động đã ngồi ở bên cạnh tôi.

Tôi tháo cái tai nghe xuống, nói: “Không sao, tôi có thể làm được.”

Ngô Cứ Lam nhìn sách, không chút để ý nói: “Không có gì đâu, tôi cũng đang xem.”

Tôi phản ứng trong chớp mắt, mới lý giải được ý muốn của hắn, “Anh nói là, anh với tôi cùng nhau đọc sách?”

“Ừ.”

Nếu đây là một cuốn tiểu thuyết võ hiệp hay tiểu thuyết huyền huyền, tôi còn có thể hiểu được, nhưng cái này lại là thơ Đường, ngay cả rất nhiều sinh viên đã tốt nghiệp cũng không lấy nó làm sách đọc giải trí. Tôi không khỏi hoài nghi đánh giá Ngô Cứ Lam, hắn chăm chú nhìn chằm chằm vào quyển sách, trong mắt ẩn hiện phiến muộn, khóe môi lẩm nhẩm, trong lòng chắc chắn có cảm nhận, thật sự đọc nhập tâm.

Tôi thầm mắng mình một tiếng “Mất xấu nhìn người thành xấu”, ông Mạc Ngôn (5.2) đoạt giải Nobel còn chưa học xong tiểu học nữa kìa! Tôi đẩy quyển sách về hướng Ngô Cứ Lam, cũng cúi đầu nhìn, là bài thơ “Tân tần quận từng thụ ca” của Vương Duy (tạm dịch: Bài ca gốc tùng quận Tân Tần) (* Tân Tần là một quận thuộc nhà Đường)

(5.2) Mạc Ngôn (sinh ngày 17 tháng 2 năm 1955) là một nhà văn người Trung Quốc xuất thân từ nông dân. Ông đã từng được thế giới biết đến với tác phẩm “Cao lương đỏ” đã được đạo diễn nổi tiếng Trương Nghệ Mưu chuyển thể thành phim. Bộ phim đã được giải Cành cọ vàng tại Liên hoan phim Cannes năm 1994. Ông được trao giải Nobel Văn học năm 2012.

Nguyên văn Hán Việt:

Thanh thanh sơn thượng tùng,
Sổ lý bất kiến kim canh phùng.
Bất kiến quân,
Tâm tương ước,
Thử tâm hướng quân quân ứng thức.
Vi quân nhan sắc cao thả nhàn,
Đình đình huỳnh xuất phù vân gian.
Dịch thơ:

Xanh xanh trên núi có gốc tùng,
Vài dặm xa cách nay tương phùng.
Không gặp người xưa,
Bồi hồi nhớ,
Một phen thử tài, người ứng cùng.
Khí sắc thông dong cao nhàn hạ,
Tựa tầng mây trắng xuất trời xanh.

Đọc xong bài thơ, Ngô Cự Lam chậm chạp không lật trang tiếp theo, tôi lặng lẽ nhìn hắn vài cái, hắn cũng không phát hiện ra, vẫn kinh ngạc nhìn chăm chăm vào trang sách.

Tôi cảm thấy tò mò, không khỏi cẩn thận đọc lại một lần, trong lòng có chút xúc động, liền thở dài: “Bài thơ này nhìn qua giống như viết về cây tùng, nhưng thực chất là viết về người, phong cách viết giống như Khuất Nguyên. Chẳng qua, trong sách sử có ghi lại Vương Duy ‘dung mạo thuần khiết, phong thái tuyệt mỹ’, ‘tinh thông âm luật, tuyệt thế tỷ bà’, một nhân vật đẹp đẽ phong lưu như vậy mà còn khen người khác đẹp đến nỗi ‘Khí sắc thông dong cao nhàn hạ, tựa tầng mây trắng xuất trời xanh’, thật không biết vị tùng bách kia là thần thánh phương nào.”

Ngô Cự Lam mỉm cười nói: “Ma Cật ngươi quá khen rồi, vẫn còn nhớ sao?”

Tôi nghe được mấy lời này cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không rõ là kỳ quái chỗ nào. Ngô Cự Lam nhìn qua cũng có chút kỳ quái, hắn không tỏ ra lạnh nhạt sắc bén như thường ngày, ngón tay theo trang sách lướt qua, hàm chứa nụ cười nhạt, hắn khe khẽ thở dài một tiếng, thật sự có chút cảm giác “Cảm xúc thơ ca, không nói nên lời.”

Tiếng thở dài buồn phiền của hắn, khiến lòng tôi có chút chua xót không rõ, tôi nhịn không được vội vàng muốn xua đi khuôn mặt thần thờ này của hắn, liền lấy lòng, hỏi: “Anh có muốn nghe nhạc không?”

“Nghe nhạc?” Ngô Cự Lam sững sốt một chút, im lặng nhìn về phía cái máy MP3 đang ở trong tay tôi.

Lúc đầu, khi trông thấy bộ dáng bình tĩnh không chút thay đổi của hắn còn có thể dọa tôi kinh ngạc, nhưng hiện tại tôi đã... Tôi liếc mắt nhìn hắn một cái, lập tức hiểu được, cái gã đàn ông lúc nào cũng khiến tôi không dám xem thường này, khẳng định là không biết dùng máy MP3.

Tôi lấy một cái tai nghe đưa cho Ngô Cự Lam, ra ý bảo hắn đeo vào tai.

Ngô Cự Lam cầm trong tay nhìn ngắm trong chốc lát, mới chậm rãi đưa vào tai của mình. Lần đầu tiên, hắn toát ra biểu cảm kinh ngạc vui sướng.

Tôi nhỏ giọng hỏi: “Nghe hay không?”

Ngô Cự Lam cười gật gật đầu, tôi nói: “Bài này tên là ‘Biển và sao trời đêm hè’, là bài hát tôi thích nhất.”

Hai người chúng tôi ngồi sòng vai nhau dưới cửa sổ nhà bếp, một người mang một tai nghe, cùng nhau nghe nhạc, cùng nhau đọc sách. Bên ngoài tiếng sấm chữa nhà ồn ào chói tai, thế giới nhỏ bên trong có ánh nắng ấm áp, hoa tươi rơi rụng, năm tháng an tĩnh.

Buổi tối, sau khi công nhân kết thúc công việc, trong nhà mới yên tĩnh trở lại.

Tôi và Ngô Cự Lam, một người hoạt động bất tiện, một người sinh hoạt không quen, sau khi ăn cơm, tắm rửa xong, đều ngồi an vị trên ghế sa lon, cùng nhau xem TV.

Tôi đưa cái điều khiển từ xa cho Ngô Cự Lam, nhường hắn chuyển kênh. Tôi phát hiện ra Ngô Cự Lam chỉ cảm thấy hứng thú với chương trình động vật và tự nhiên, hắn chuyển kênh một lần, liền bắt đầu xem “Thế giới động vật”.

Bình thường tôi rất ít xem chương trình về động vật thiên nhiên, vì cho rằng mấy loại chương trình nói về động vật này rất nhàm chán, nhưng khi nghiêm túc xem, tôi mới biết được chẳng những nó không phải không có gì để nói, mà ngược lại cực kỳ thú vị. Các sinh vật đấu tranh sinh tồn trong tự nhiên, loài săn mồi

và loài bị săn mồi cạnh tranh lẫn nhau, chém giết đẫm máu, tàn khốc vô tình, nhưng rung động lòng người, cũng âm áp đầy cảm xúc.

“Thế giới động vật” kỳ này quay trên thảo nguyên Châu Phi, nói về đấu tranh sinh tồn giữa đàn sư tử và đàn voi hoang dã. Theo như xương gôn viên giải thích, đàn sư tử trên thực tế rất ít tấn công đàn voi, bởi vì voi không phải loài yếu thế như ngựa vằn hay linh dương, tấn công chúng phải mạo hiểm đến tính mạng, hơn nữa thịt của voi so với thịt của ngựa vằn hay linh dương rất khó nhai nuốt, cho nên có thể nói đàn voi và đàn sư tử chính là “nước sông không phạm nước giếng”.

Nhưng lúc này đang thiếu thốn thức ăn, đàn sư tử “sắp đối mặt với cái chết” đã quyết định đi săn đàn voi, mục tiêu của chúng là những con voi con. Đàn voi vì bảo vệ voi con, những con trưởng thành đi ở bên ngoài, dùng thân thể của chính mình chống lại nanh vuốt sắc bén của đàn sư tử. Tuy rằng sư tử rất giỏi hoạt động mãnh, nhưng voi cũng không phải là loài yếu kém, hai lần tấn công đầu tiên, đàn sư tử đều thất bại, thậm chí có con còn bị thương nặng. Nhưng đối mặt với cái chết, đàn sư tử không thể không một lần nữa phát động tấn công. Căn cứ vào thể lực của chúng, lần tập kích này cho dù có như thế nào đi nữa cũng là lần tập kích cuối cùng, nếu không thành công, trên thảo nguyên Châu Phi mà sinh vật phải hoàn toàn dựa vào đấu tranh sinh tồn này, chúng không có khả năng phát động thêm lần săn bắt nào khác, chỉ có thể im lặng chờ chết.

Hơn ngàn dặm đuổi giết, mấy ngày đêm rình rập, chúng không một lần rời khỏi, bởi vì rời khỏi chính là cái chết. Tôi xem mà cực kỳ lo lắng, không biết nên hy vọng bên nào sẽ thắng, nếu voi không chết, thì sư tử chết, cả hai bên đều là loài mạnh mẽ đáng khâm phục, đều vì sinh tồn mà chiến đấu.

Cuối cùng vào một lần tập kích, trải qua chém giết đẫm máu, tàn khốc không dứt, đàn sư tử chẳng những thành công giết được một con voi con, còn đánh ngã được một con trưởng thành, đàn voi gào thét bỏ đi.

Nhóm sư tử sống sót phân chia đánh chén chiến lợi phẩm, bình tĩnh ngồi trên mặt đất, hờ hững nhìn ánh sáng mặt trời từ từ dâng lên ở đằng xa. Lỗ tai của bọn chúng dựng thẳng cảnh giác, thân thể của bọn chúng nằm dài trên mặt đất, trong ánh mắt không có nỗi đau khổ của sinh tồn, cũng chẳng có niềm vui sướng khi thắng trận, chỉ là tự nhiên nhìn thấy một ngày lại đến nữa mà thôi.

Tôi liền cảm thấy rung động, bởi vì ánh mắt và tư thái dữ dội của bọn chúng rất giống với Ngô Cự Lam – không chút sợ hãi, không chút quan tâm, chỉ lạnh nhạt hờ hững; cảnh giác và phớt lờ, hung hăng và thanh thản, hài hòa đan xen vào con người hẳn một cách quỷ dị.

Ngô Cự Lam thế nhưng chẳng có chút phản ứng, thậm chí dòng chữ cuối phim vừa hiện ra, hắn đã bấm nút tắt TV, chuẩn bị đi ngủ.

Tôi chậm rãi dò hỏi: “Xem xong có ý kiến gì không?”

Ngô Cự Lam hờ hững liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Không có cảm giác.”

Đột nhiên trong lúc đó, tôi chân chính lý giải được vài phần tính cách kỳ quái của Ngô Cự Lam.

Hắn không hao tổn tâm tư đi xử lý quan hệ giao tiếp, một câu nói dối không ảnh hưởng đến toàn cục có thể khiến người khác vui vẻ, hắn cũng hoàn toàn không nói. Lúc đầu tôi nghĩ hắn không hiểu nên không làm, nhưng sau lại phát hiện hắn cũng không phải không hiểu, cũng không phải sẽ không làm, mà là giống như mấy con sư tử này, bọn chúng không phải không hiểu săn voi là sẽ phải trả giá như thế nào, nhưng nếu thức ăn đang đầy đủ, có tất yếu phải đi săn không? Không tất yếu tự nhiên sẽ không làm, nhưng đến khi thật sự tất yếu, tự nhiên sẽ làm. Đây là một loại bình tĩnh lý trí nhất sau khi phân tích thật sâu vấn đề, là một loại làm việc lạnh lùng tàn nhẫn nhất. Ngô Cự Lam sẽ không nói dối làm tôi vui vẻ, cũng sẽ không uyển chuyển lời nói để nhóm công nhân kia được thoải mái, bởi vì phản ứng của chúng tôi, đều là thứ không đáng quan tâm, chẳng gây phiền toái gì đến hắn. Nhưng hắn nói với Giang Dịch Thịnh hẳn là anh họ của tôi, bởi vì một câu nói dối có thể giảm đi vô số phiền toái cho hắn.

Tôi nhìn Ngô Cự Lam bằng ánh mắt phức tạp, rốt cuộc hắn đã trải qua những gì, mới có thể khiến hắn biến thành như vậy? Là một người sống hoang dã ở thảo nguyên Châu Phi sao?

Ngô Cự Lam mặt không chút thay đổi, nói: “Thời gian không còn sớm, cô cũng đi ngủ đi.”

Tôi rất rõ ràng, hấn không phải không nhìn ra ánh mắt khác thường của tôi, nhưng hấn hoàn toàn không để ý. Tôi không rõ trong lòng đang có cảm giác gì, bỗng nhiên sinh giận dữ, nghiêm mặt lại, ném ra một câu: “Chuyện của tôi không cần anh phải lên mặt quản lý như vậy”, nói xong liền bỏ về thư phòng.

Tôi nằm ở trên giường, lẩn qua lẩn lại, vẫn không ngủ được, cảm thấy thật bức bối, rất không cam lòng. Tôi đã cho rằng, chúng tôi tuy rằng thời gian quen biết chưa lâu, nhưng quan hệ cũng đã... Nhưng thì ra ở trong mắt của Ngô Cự Lam, tôi không quan trọng, không là gì cả.

Bức bối bối một lúc, tôi từ từ yên tĩnh lại.

Ngô Cự Lam có nghĩa vụ quan tâm đến buồn vui của tôi sao?

Chắc chắn là không! Ngay cả ba mẹ ruột của tôi còn chưa quan tâm đến buồn vui của tôi, dựa vào cái gì mà yêu cầu Ngô Cự Lam phải quan tâm?

Ngô Cự Lam đối với bất kỳ kẻ nào khác đều giống như vậy, cũng không đối xử với tôi tệ hơn. Tôi là chủ, hấn là người làm, những chuyện thuộc bốn phận của hấn đều làm không được tốt hay sao?

Không có! Giặt quần áo, nấu cơm, quét dọn, đều làm tốt ngoài mong đợi! Thậm chí những chuyện không thuộc bốn phận của hấn, như giám sát sửa sang nhà cửa, chăm sóc tôi đang hoạt động bất tiện, cũng làm không có sai sót.

Tôi đây còn bất mãn cái gì nữa chứ?

Không nên có!

Là người chủ, tôi chỉ nên quan tâm đến những chuyện hấn làm, không nên quan tâm đến tính cách của hấn.

Tôi dùng lý trí phân tích qua một lần, không còn tức giận nữa, thậm chí hối hận chính mình vừa rồi đã bỏ mặc Ngô Cự Lam một cách khó hiểu, về phần không cam lòng, tôi lựa chọn xem nhẹ.

Tôi nhẹ nhàng mở cửa thư phòng, rón rén đi ra ngoài, nhìn đến cái ghế sofa. Tối như mực, không một chút tiếng động, thật sự không đoán được Ngô Cự Lam đã ngủ hay chưa.

Trong lúc do dự, giọng nói của Ngô Cự Lam từ trong bóng tối truyền đến, “Không ngủ được sao?”

Tôi đi lên phía trước vài bước, kéo gần lại khoảng cách của chúng tôi, nhưng sợ hấn đang ngủ, nên không dám đến quá gần, “Tôi có lời muốn nói với anh.”

Cửa sổ không được đóng kín, một luồng ánh trăng theo khe cửa len vào trong, làm cho bóng tối vạch ra từng luồng sáng tối tách biệt. Tôi vừa mới đứng trong tối, ánh trăng chiếu vào từ từ thay đổi quang cảnh, cảm thấy toàn bộ thế giới dường như trở nên mờ ảo, khó phân biệt.

Tôi nghe được giọng nói của mình trong bóng đêm nhẹ nhàng vang lên, nhất thời rõ ràng, nhất thời mơ hồ, cũng lần lượt thay đổi, từng luồng từng luồng tách biệt, thật giống với tâm trạng đang vô cùng phức tạp của tôi lúc này.

“Vừa rồi...Thật xin lỗi. Tôi...Tôi có chút khó hiểu, mong anh bỏ qua. Vốn không nên...quấy rầy anh ngủ, nhưng ông nội đã dạy tôi, tuyệt đối không nên mang theo bức tức đi ngủ, không tốt cho sức khỏe, mà còn đau lòng.” Tôi vừa nói chuyện, vừa cố gắng nhìn đến cái ghế sofa. Nhưng trong bóng đêm, tôi ở ngoài sáng, hấn ở trong tối, tôi chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hấn vẫn không hề động đậy, nếu không phải hấn vừa mới nói chuyện, tôi kỳ thật sẽ hoài nghi hấn đang ngủ say.

Lời của tôi nói xong một lúc lâu, Ngô Cự Lam vẫn không trả lời.

Bóng đêm càng lúc càng tĩnh lặng, khi tôi càng lúc càng cảm thấy xấu hổ, thì giọng nói của Ngô Cự Lam rốt cuộc cũng vang lên, “Tôi bỏ qua cho cô.”

Rất lạnh nhạt, giống như khuôn mặt của hấn thường ngày, không chút thay đổi, nhưng tiềm ẩn trong đó, tựa hồ có chút gì khác lạ. Tôi nói: “Cảm ơn anh!”

Tôi chờ thêm một lát, cảm thấy Ngô Cự Lam không còn muốn nói gì thêm, liền giữ vững tinh thần, mỉm cười nói: “Ngủ ngon! Có mộng đẹp!”

Sau hai tuần, sửa sang nhà cửa cũng đúng hạn hoàn thành. Các phòng trang trí thêm TV, bàn ghế, cùng với tu sửa một ít chỗ bị hư hỏng xuống cấp, tổng cộng tốn hơn 4 vạn 7 ngàn đồng.

Tôi tiêu tiền thật sự rất xót xa, nhưng căn nhà sau khi sửa xong khiến tôi cực kỳ hài lòng. Máy cái ổ điện bị hư, vòi sen bị cũ đều đã được thay mới, cái tủ trong nhà bếp bị hỏng ngăn kéo cũng đã sửa lại thật đẹp, toàn bộ phòng ở được trang trí so với trước kia thoải mái hơn nhiều.

Trải qua hai tuần tĩnh dưỡng, vết thương trên đùi của tôi đã gần lành lặn, có thể đi bộ giống như người bình thường. Vết thương trên bàn tay cũng đã khép miệng, bác sĩ nói vẫn chưa thể làm việc, nhưng ngẫu nhiên bị dính chút nước cũng không thành vấn đề gì. Tắm vòi sen, chỉ cần mang một cái bao tay không thấm nước, chú ý một chút, sẽ không sao.

Rốt cuộc tôi cũng đã thoát ly cuộc sống không thể tự gánh vác trong hàng ngũ “thương binh vô dụng”, tâm tình phấn chấn hẳn, chỉ huy Ngô Cứ Lam cẩn thận sắp xếp mấy căn phòng ở, cố gắng càng ấm cúng, càng thoải mái càng tốt.

Sau khi phòng được sắp xếp ổn thỏa, tôi gọi Giang Dịch Thịnh, nhờ hắn chụp ảnh căn nhà ở nhiều góc độ, chiếc giường thoải mái, nhà vệ sinh mới tinh sạch sẽ, ốc biển và san hô của ông nội sưu tầm, hoa cỏ trong sân... Tôi đem ảnh chụp edit lại, sau đó viết vài dòng giới thiệu, đăng chúng lên các diễn đàn du lịch ở trên mạng.

Tôi còn cho in không ít tờ rơi, kéo theo Ngô Cứ Lam và Giang Dịch Thịnh cùng đến bến tàu để dán... Sau khi làm hết mấy chuyện vụn vặt, tay của tôi ngoại trừ làm những việc nặng, còn lại ăn cơm, rửa mặt đều giống như bình thường.

Một buổi sáng ánh nắng chói chang, Vương Điền Lâm, Giang Dịch Thịnh và Ngô Cứ Lam cùng nhau đem tấm bảng hiệu của nhà trọ đã nhân lúc sửa chữa nhà thuận tiện làm ra, treo lên. Tấm bảng màu nâu trầm, chữ viết màu trắng, hiện ra rõ ràng bốn chữ “Nhà trọ Ốc Biển” đoan đoan chính chính giắt dưới mái hiên của cánh cổng sân vườn, tôi liền tự tay châm ngòi pháo.

Trong tiếng pháo đi đùng, Vương Điền Lâm, Giang Dịch Thịnh cùng mấy người hàng xóm lớn tiếng chúc mừng: “Khai trương đại cát!”, “Khách đến như mây, tiền vô như nước!”

Mặc dù có không ít khó khăn, nhưng nhà trọ của tôi rốt cuộc cũng đã khai trương. Tôi cười nói “Cảm ơn”, tầm mắt theo bản năng tìm bóng dáng người đã giúp tôi vượt qua giai đoạn khó khăn này.

Ngô Cứ Lam không đếm xỉa đến tôi, đứng một khoảng cách nhất định ở bên ngoài, mang theo nụ cười lễ phép, lẳng lặng nhìn, cùng với không khí thân thiện ở xung quanh hoàn toàn không hợp. Tôi chạy vài bước đến bên cạnh hắn, kiễng chân, cố ý gần sát lỗ tai hắn, lớn tiếng nói: “Cám ơn anh!”

Ngô Cứ Lam nhìn chằm chằm vào gương mặt đang mỉm cười đắc ý quá mức của tôi.

Tôi ngẩng cao đầu, có chút cố ý khiêu khích – Tôi đang trêu anh đấy, anh có thể trả đũa như thế nào?

Ngô Cứ Lam không phản ứng với “Tiểu nhân đắc ý” tôi đây, hắn vươn tay, cẩn thận phủi đi mảnh pháo đỏ dính trên tóc của tôi. Hai người chúng tôi đứng thật sự rất gần, theo nhất cử nhất động của hắn, thân thể của hắn chỉ có chút ấm áp, hơi thở có chút nhẹ nhàng, nhưng lại giống như quá mức, khiến cho mũi và xúc giác của tôi nhạy cảm lạ thường. Trái tim không thể khống chế đập loạn nhịp, nụ cười ở trên mặt bị cứng đờ, không còn chút đắc ý nào.

Ngô Cứ Lam nhìn dáng vẻ ngây ngốc của tôi, cười dài nói: “Sao đứng ngây ra thế? Không phải có chuyện gì chứ?”

Nụ cười của hắn lúc này so với mỉm cười lễ phép lúc nãy là hoàn toàn bất đồng, tôi hoảng loạn thêm một lúc, liền trấn định lại tinh thần trả lời: “Tôi, tôi... Suy nghĩ chút chuyện, là, phải...có liên quan đến chuyện kinh doanh nhà trọ.” Tôi cực kỳ nghiêm túc một lần nữa để tăng thêm ngữ khí, nói xong, lập tức xoay người, chạy về phía mấy người hàng xóm, giống như chạy trốn.

Tôi buồn bực suy nghĩ, biết rõ hắn là sư tử, còn cố ý khiêu khích? Kết quả trêu đùa liền bị trêu đùa lại.

Mặc dù tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý, không thể nhanh như vậy sẽ có khách hàng đến thuê phòng, nhưng thực tế vẫn có chút mong chờ. Tôi canh cái điện thoại hết ngày này qua ngày khác, hy vọng có người có “Tuệ nhân tâm châu” (5.3), chọn lựa “Nhà trọ ốc biển” của tôi.

(5.3) Tuệ nhân tâm châu: ý nói có con mắt tinh tường, đánh giá sắc bén.

Giang Dịch Thịnh cười nhạo: “Không cần phải tham tiền như vậy. Em mới khai trương có hai ngày, làm gì nhanh thế...”

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tôi có chút không thể tin được, sững sốt trong chốc lát, vội vàng nhận điện thoại, “Xin chào, Nhà trọ Ốc Biển nghe đây!”

Vài phút sau, tôi hưng phấn cúp điện thoại, vỗ vỗ vào cái bảng ghi chép ra oai với Giang Dịch Thịnh, “Bồn tiệm sắp chào đón vị khách đầu tiên, đặt trước một tháng.”

Giang Dịch Thịnh giật lấy bảng ghi chép, “Hồ tiểu thư đăng ký phòng, một tháng.” Hắn nhú nhú mày, “Sao may mắn thế nhỉ?”

Tôi mắng: “Cút! Người ta không phải đến du ngoạn, mà là hy vọng ở trên đảo một thời gian ngắn, vừa ý với nhà trọ của chúng ta vì bố trí âm áp, hoàn cảnh yên tĩnh.”

Giang Dịch Thịnh cười hì hì, nói: “Mặc kệ là gì, cũng chúc mừng em khai trương đại cát đại lợi.”

Tôi và Ngô Cứ Lam cùng nhau quét dọn căn phòng sạch bóng không dính một hạt bụi, đợi chào đón vị khách đầu tiên của Nhà trọ Ốc Biển.

Tôi nói với Hồ tiểu thư, nhà trọ nằm ở cuối một đoạn đường, là khu phố cổ trên trăm năm, phong cảnh hữu tình, nhưng xe hơi không vào được, có chút bất tiện. Bất quá, chúng tôi có thể đến tận bến tàu đón khách, hành lý và những thứ khác chúng tôi sẽ khuân vác, khách hàng hoàn toàn không phải lo lắng gì. Nhưng Hồ tiểu thư từ chối, bảo rằng chính mình có thể tự sắp xếp được.

Lúc trời vừa sẩm tối, có tiếng gõ cửa “cốc cốc” vang lên, cánh cổng sân vườn đang khép hờ nhẹ nhàng bị đẩy ra. Tâm trạng của tôi rung động, mang theo nụ cười lễ phép, bước nhanh đi ra ngoài, vừa định nói “chào mừng”, liền nhìn thấy Chu Bất Văn kéo theo hành lý, đi vào sân.

Tôi kinh ngạc hỏi: “Anh, sao lại đến đây?”

Chu Bất Văn cười nói: “Anh đến ở trọ, đã đặt trước rồi.”

“Hồ tiểu thư giúp anh đặt phòng sao?”

Chu Bất Văn cười nói: “Cô ấy là trợ lý của anh.”

Lòng tôi có chút cảm giác kỳ lạ, nhưng không thể để Chu Bất Văn vẫn đứng mãi ở trong sân, “Anh mau vào đi!”

Chu Bất Văn quan sát nét mặt của tôi, nói: “Em không vui à? Cảm thấy anh lừa gạt em sao?”

“Không phải, em chỉ là đang cao hứng vì nhà trọ của mình thật sự có khách quan tâm, không ngờ lại là anh, cảm giác có chút mất hứng, nhưng cũng không phải là không muốn chào đón anh.”

“Chẳng lẽ anh không phải là khách hàng? Nhà trọ giống như của em chính là phải dựa vào danh tiếng để hấp dẫn khách hàng, nếu anh ở thoải mái, sẽ giúp em đăng bài trên mạng cho bạn bè của anh xem, có lẽ sẽ có thêm khách hàng đến đây.”

Tôi cười rộ lên, “Phải rồi, nhất định sẽ khiến anh ở thật sự thoải mái. Nhưng mà, anh không cần đi làm à? Sao lại đặt trước một tháng?”

“Anh hơi mệt mỏi với công việc, muốn cho mình chút thư giãn, nhưng đi du lịch cũng không được thoải mái. Đến đây ở, anh không muốn nghĩ gì cả, chỉ muốn nghỉ ngơi một thời gian ngắn.”

Tôi cẩn thận nhìn anh ấy một cái, phát hiện sắc mặt của anh ấy thật sự có chút mệt mỏi, dưới hốc mắt thậm chí còn hằn lên vết thâm quầng, hiển nhiên là không được nghỉ ngơi tốt trong một thời gian dài, không biết áp lực của anh ấy là từ công việc, hay từ gia đình, tôi không hỏi nhiều nữa, “Anh muốn ở phòng nào?”

Chu Bất Văn nhìn hai gian phòng, cảm thán nói: “Thay đổi nhiều quá, anh còn nhớ rõ trước đây ở tầng hai không có nhà vệ sinh. Em vẫn còn ở phòng trước kia chứ?”

“Vâng, vẫn là phòng đó.”

Chu Bất Văn chỉ vào căn phòng ở cuối hành lang, “Còn phòng kia? Anh nhớ ông nội lúc trước ở phòng đó?”

“Đúng vậy, nhưng sau này ông đã chuyển xuống tầng một, trong thư phòng kê thêm giường, vừa là phòng ngủ vừa là thư phòng.”

Chu Bất Văn trầm ngâm một chút hỏi: “Thư phòng ở dưới lầu có cho khách hàng thuê không?”

“Thư phòng không có sửa chữa, bản thân em ở rất thoải mái, nhưng đồ đạc trong phòng đã cũ, cho dù có dọn dẹp sạch sẽ, nhìn cũng có chút bẩn, cho khách trọ không thích hợp, nên em để cho Ngô Cứ Lam ở đó.”

Chu Bất Văn kinh ngạc nói: “Anh còn tưởng rằng em sẽ không cho bất kỳ ai ở phòng đó nữa chứ!”

“Đúng là em không muốn cho người ngoài ở căn phòng đó, nhưng nhà lớn như vậy, thư phòng để khách hàng trọ khẳng định không thích hợp, chỉ có thể để Ngô Cứ Lam ở, còn ba căn phòng trên lầu làm phòng trọ. Ngô Cứ Lam...” Tôi dừng một chút, nói: “Là anh họ của em, không phải là người ngoài.”

Chu Bất Văn nói: “Trước kia chưa từng nghe em đề cập qua anh họ, anh nghĩ em và người nhà của mẹ em ở bên kia không thân không thích, không ngờ em còn có người anh thân thiết như vậy.”

Tôi không nói gì, chính tôi cũng hoàn toàn không nghĩ tới. Sau khi sửa sang nhà cửa xong, Ngô Cứ Lam hỏi tôi, hẳn phải nghỉ ngơi ở đâu, tôi thể nhưng không do dự chút nào liền bảo hẳn đến thư phòng.

Chu Bất Văn nhìn hai gian phòng, chần chừ nói: “Hai căn phòng này bố trí rất tốt, nhưng có hơi nhỏ, anh có thể ở căn phòng lớn của ông nội ở trước kia không?”

Tôi cười nói: “Đương nhiên có thể, nhưng mà căn phòng đó chỉ có sửa chữa lại nhà vệ sinh một chút, tường và sàn nhà không có động vào, nên nhìn không mới như hai căn phòng này.”

Tôi mở cửa, Chu Bất Văn nhìn qua một vòng, liền nói: “Anh rất thích, không mới, nhưng có cảm giác như ở nhà.”

“Anh thích là được rồi. Vậy trước hết anh sắp xếp hành lý, nghỉ ngơi một chút, khi nào nghỉ ngơi khỏe lại, là có thể ăn cơm chiều.”

Tôi giúp Chu Bất Văn đóng cửa lại, chậm rãi đi xuống lầu.

Khi đi ngang qua cửa thư phòng, tôi theo bản năng dừng bước, bên tai vang lên lời nói của Chu Bất Văn: “Không ngờ em còn có người anh thân thiết như vậy.”

Lần trước khi ra quyết định, tôi căn bản không có do dự, chỉ cảm thấy vì kinh doanh nhà trọ mới làm, là một loại an bài theo lý trí mà thôi. Nhưng hôm nay lời nói của Chu Bất Văn đã nhắc nhở tôi, hành động của tôi không phải dùng một câu “vì kinh doanh nhà trọ” mà có thể giải thích. Đoán chừng theo con mắt nhìn người của tôi, tuyệt đối sẽ không để người khác ở căn phòng này, nếu bất khả kháng, tôi cũng sẽ chính mình vào ở, sẽ nhường căn phòng của mình cho người khác. Nhưng tôi lại dễ dàng, hoàn toàn không chút do dự để cho Ngô Cứ Lam vào ở, khó trách Giang Dịch Thịnh vừa biết tôi cho Ngô Cứ Lam ở thư phòng, liền có ánh mắt ngạc nhiên tò mò dò xét nhìn tôi.

Tôi có chút mơ hồ, rốt cuộc là từ khi nào, tôi đã cảm thấy Ngô Cứ Lam không phải là “người ngoài”? Tôi có thể dùng “hắn là anh họ” lừa Chu Bất Văn, nhưng không thể lừa gạt chính mình.

“Đang suy nghĩ gì thế?”

Giọng nói của Giang Dịch Thịnh đột nhiên ở phía sau vang lên, khiến tôi giật thót người. Tôi buồn bực đập vào bả vai của hắn một cái, “Dọa chết người ta!”

Giang Dịch Thịnh nói: “Trong lòng nghĩ chuyện xấu, còn oán trách anh dọa người!”

Tôi hung hăng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Anh tò mò vị khách kia là ai, nên qua xem cho biết. Đến chưa? Là loại người gì vậy?”

Tôi buồn bã ỉu xiu nói: “Là Chu Bất Văn.”

“Đầu To?” Giang Dịch Thịnh nhướn mày cười rộ lên, “Phòng đặt trước hẳn một tháng, em nói xem...Đầu To có phải đang muốn theo đuổi em hay không?”

Tôi nghiêm mặt nói: “Anh nói linh tinh gì đấy?”

“Đừng có giả bộ! Năm đó Đầu To đưa cho em lá thư tình, anh có xem rồi, chẳng qua em không đề cập tới, anh cũng làm bộ không biết đó thôi.”

“Bệnh thần kinh! Đó là chuyện tình yêu lúc vài tuổi đầu, trước đây anh đái dầm! Bây giờ vẫn còn đái dầm à?”

“Càng phủ định là càng chột dạ.” Giang Dịch Thịnh cười hì hì, đi hướng lên lầu.

Tôi túm hần lại, “Chờ một chút, em có việc muốn hỏi anh.”

“Nói đi!”

Tôi chần chừ một vài giây, nhỏ giọng hỏi: “Anh có kể qua đã làm bạn tốt với một số cô gái, vậy về vấn đề nam nữ chắc anh có kinh nghiệm phong phú, anh nói xem, tình cảm bạn bè với bạn khác phái so với tình cảm nam nữ khác nhau chỗ nào?”

Giang Dịch Thịnh nghe đến đây liền cảm thấy hứng thú, khoanh tay trước ngực, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi chăm chăm, “Cô nương, rốt cuộc em muốn hỏi cái gì, có thể nói rõ hơn được không?”

“Em chính là muốn hỏi anh, cảm giác thích một người là như thế nào?”

Giang Dịch Thịnh nói: “Cảm thấy cô ấy thật có ý nghĩa, thích ở bên cô ấy, cả ngày cũng không thấy nhàm chán.”

“Em cũng cảm thấy anh rất có ý nghĩa, rất thích ở bên cạnh anh, ở gần anh mười mấy năm, cũng chưa cảm thấy nhàm chán.” Tôi nhìn Giang Dịch Thịnh, mặt không chút thay đổi liền nói.

Giang Dịch Thịnh không nói gì, liếc mắt nhìn tôi một cái, tiếp tục nói: “Rất quan tâm đến cô ấy, khi cô ấy khó chịu, cũng cảm thấy khó chịu; khi cô ấy vui vẻ, sẽ vì cô ấy mà vui vẻ; khi cô ấy gặp khó khăn, muốn tìm mọi cách giúp đỡ cô ấy; nếu có người phụ bạc cô ấy, sẽ tức giận, muốn đi giúp cô ấy trả thù.”

“Em rất quan tâm đến anh, khi anh khó chịu, em cũng không vui vẻ; khi anh vui vẻ, em cũng sẽ cao hứng; khi anh gặp khó khăn, em khẳng định sẽ tìm mọi cách giúp đỡ anh, nếu có người ức hiếp anh, em chắc chắn sẽ giúp anh trả thù, mấy điều này đã có nghiệm chứng qua rồi!” Tôi trừng mắt nhìn Giang Dịch Thịnh, nói: “Anh muốn ám chỉ, em thích anh sao?”

Giang Dịch Thịnh đỡ khóc đỡ cười, “Em thích anh, anh cũng thích em. Nhưng cái thích của chúng ta so với cái thích em hỏi là hoàn toàn khác nhau.”

Giang Dịch Thịnh nhíu nhíu mày, kéo tôi đến trước người, thân thể của chúng tôi cơ hồ dính sát vào nhau, “Khi hần nắm tay em, tim em tự nhiên đập nhanh; khi hần ôm lấy em, hô hấp của em không thoải mái, khi hần vuốt ve em, toàn thân em run rẩy, vừa muốn trốn chạy, vừa khát khao có được; khi hần hôn em, em sẽ cảm thấy đó là tư vị ngọt ngào nhất trên đời này.” Giang Dịch Thịnh vừa nói nhỏ bên tai tôi, một tay nắm lấy thắt lưng, một tay nhẹ nhàng mơn trớn cánh tay của tôi.

Hần nhìn tôi chăm chăm, tôi cũng nhìn hần, trong tròng mắt của hần, tôi có thể nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh trong suốt của chính mình.

Giang Dịch Thịnh nở nụ cười, “Ánh mắt của em đã rõ ràng cho ra đáp án.”

Tôi dần dần hiểu được lời nói của Giang Dịch Thịnh, nhưng lại bị sự hiểu ra của chính mình dọa sợ, đứng ngây như phỗng.

Giang Dịch Thịnh nhìn thấy tôi có vẻ không ổn, vừa muốn hỏi, thì từ hướng cầu thang truyền đến giọng nói của Chu Bất Văn, “Tiểu La?”

Giang Dịch Thịnh nói nhỏ: “Gây họa rồi!” Vội vàng buông tôi ra, “Tiểu La, mau đi giải thích một chút.”

“Giải thích? Giải thích cái gì?” Tôi ngây ngốc nhìn xung quanh, phát hiện Chu Bất Văn đang đứng ở đầu cầu thang, Ngô Cự Lam đứng ở phòng khách, đều đang lẳng lặng nhìn tôi và Giang Dịch Thịnh, chỉ là, một người biểu tình phức tạp, ánh mắt thâm trầm, còn một kẻ không chút thay đổi, ánh mắt hờ hững.

Trong lúc nhất thời, tâm trạng của tôi hỗn loạn, chỉ cúi đầu im lặng không biết nói gì, chẳng những không chứng minh Giang Dịch Thịnh trong sạch, ngược lại còn làm cho không khí càng thêm ngột ngạt.

Giang Dịch Thịnh không thể không cúi đầu nhìn xuống mấy bậc thang, xấu hổ nói: “Anh Ngô, anh, anh... vào khi nào vậy?”

Ngô Cự Lam thanh thanh đạm đạm nói: “Nếu như cậu muốn hỏi, tôi có thấy một chút cảnh không nên thấy hay không, thì đáp án là ‘tôi đã nhìn thấy’. Thật xin lỗi!”

Giang Dịch Thịnh vội nói: “Không, không cần xin lỗi, tôi có thể giải thích. Chúng tôi chỉ đùa cho vui, Tiểu La...” Hắn hung hăng túm lấy tôi, muốn tôi chứng minh lời hắn nói.

Tôi xoay người hướng ra ngoài, “Em đi mua một ít đồ.” Không thèm quay đầu lại, chạy ra khỏi sân, bỏ mặc ba gã đàn ông ở trong nhà.

Tôi ngồi trên phiến đá ngầm, nhìn ngắm biển rộng ở đằng xa.

Bầu trời tràn ngập nắng chiều, sóng biển hết đợt này đến đợt khác, cuộn cuộn vỗ vào bờ, so ra vẫn kém hơn tâm trạng cũng đang cuộn cuộn ở trong lòng tôi.

Sao tôi có thể thích Ngô Cự Lam? Không, không, tuyệt đối không thể!

Ngay từ đầu, Ngô Cự Lam không có giấu giếm bất cứ chuyện gì, tôi rất rõ ràng con người thật của hắn – một kẻ nghèo hèn, tính tình cổ quái, cuộc sống thần bí, ngay cả giấy tùy thân cũng không có.

Tôi không tò mò hỏi hắn điều gì, đều chấp nhận tất cả sự thật, vì tôi cho rằng hắn chỉ là khách qua đường, sớm hay muộn gì cũng sẽ bỏ đi, nên không cần hỏi nhiều, nhưng bây giờ mới phát hiện ra, chính là tôi không dám đi hỏi hắn.

Kỳ thật, rất nhiều thứ đã sớm cho tôi biết đáp án.

Đó là mỗi ngày, vui vẻ khi ở chung, an lòng khi bên cạnh, hoảng hốt khi đối mặt, buồn bực khi phớt lờ, đều bị tôi cố ý vô tình xem nhẹ, bởi vì căn bản tôi không dám đối mặt với tất cả đáp án.

Đến cuối cùng, tôi lại giằng co với ý đồ dùng “Bạn tốt” để lừa gạt chính mình.

Tôi cười khổ, sắp 26 tuổi rồi, không còn là cô gái mười chín đôi mươi nữa, sao có thể thích một người như vậy? Hắn giống như hoa bồ công anh bay múa trên bầu trời, cho dù có xinh đẹp cỡ nào, cũng không thể che giấu sự thật tàn nhẫn: Không tồn tại, không gia đình, không gì cả.

Những cô gái còn trẻ có lẽ thích những gã con trai anh tuấn lãng tử như vậy: Thần bí, lãng mạn, hấp dẫn. Bọn họ có đầy đủ dũng khí, đầy đủ tuổi trẻ, cũng đầy đủ nhiệt tình đi hoang phí, oanh liệt tiến tới, chỉ cần một lần có được, không cần thiên trường địa cửu.

Nhưng tôi không phải là người như vậy, ba mẹ ly hôn, khiến cho tôi nhỏ tuổi đã trải qua ba loại tình cảm nam nữ và hôn nhân – mẹ và ba, mẹ và cha dượng, ba và mẹ kế. Từ gia đình này đến gia đình khác, khiến cho tôi đối với “lưu lạc” và “thần bí” không còn chút ảo tưởng như mấy cô gái trẻ, thậm chí có thể nói là chán ghét. So với bất kỳ người nào trên thế giới này, tôi luôn khát khao có được sự ổn định, tính vững chắc, lòng tin cậy.

Đại khái bởi vì phải đối mặt quá sớm với những mối quan hệ nam nữ không ra gì, nên tôi chưa bao giờ là một người lãng mạn. Tôi là đứa vốn không tin hôn nhân thiên trường địa cửu, thậm chí đã sớm chuẩn bị kỹ càng, đời này độc thân. Cho dù thật sự phải kết hôn, thì đối tượng lý tưởng của tôi phải là: gia thế trong sạch, không ham muốn bất chính, có cơ sở kinh tế ổn định, không cần sự nghiệp quá xuất sắc, nhưng cũng không quá túng quẫn, diện mạo không cần phải quá đẹp, chỉ cần không ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố là được.

Nói trắng ra, tôi chính là cô gái lý trí nhất thế giới này, sẽ không phi thực tế mơ mộng hảo huyền, hy vọng gặp được vương tử cứu vớt đời mình; cũng sẽ không mê muội phần đầu quên mình, làm mất đi thú vui cuộc sống của bản thân, để đi cứu vớt đàn ông.

Một cô gái như vậy, sao có thể thích một gã như Ngô Cứ Lam?

“Tiểu La!”

Tiếng của Chu Bất Văn từ xa truyền đến, ngắt đi dòng suy nghĩ của tôi, tôi lấy lại bình tĩnh, đem tất cả tâm sự giấu đi, quay đầu nhìn anh ấy mỉm cười.

“Anh chỉ đến đây thử vận may, không ngờ quả nhiên em ở đây.” Chu Bất Văn nhảy lên phiến đá ngầm, giống trước đây, đến gần tôi, ngồi xuống bên cạnh.

Tôi theo bản năng ngồi dịch ra xa một chút, “May mắn là nơi này không có phong cảnh gì thú vị, nên du khách rất ít đến, vẫn thanh tĩnh giống như trước đây.”

Chu Bất Văn nhìn khoảng cách giữa chúng tôi, buồn bực hỏi: “Em thích Dịch Thịnh sao?”

“Nếu anh nói là bạn bè thích nhau, em đương nhiên thích anh ấy, nhưng nếu anh nói là nam nữ thích nhau, em không thích anh ấy, vừa rồi bọn em chỉ là đùa giỡn.”

Chu Bất Văn tỏ ra thoải mái, cười tủm tỉm nhìn tôi.

Tôi nhìn anh ấy, đột nhiên suy nghĩ: anh ấy mới là đối tượng yêu thích lý tưởng tôi hằng mơ ước! Gia cảnh hiểu rõ, sự nghiệp thành công, dung mạo nhã nhặn...

Chu Bất Văn đột nhiên nói: “Tiểu La, có thể ôm anh một chút không? Coi như món quà chào đón anh trở về.”

Tôi sững người một lát, sau đó dang rộng cánh tay, nhẹ nhàng ôm lấy Chu Bất Văn, thật vui vẻ, thật ấm áp. Không có tim đập nhanh, cũng chẳng có xấu hổ khấn trương.

Chu Bất Văn nói: “Tiểu La, anh đã trở về.”

Một câu nói bình thản, nhưng chỉ có chúng tôi mới biết trong đó có bao nhiêu gian nan vất vả, tôi nói: “Chào mừng anh trở về!”

Chu Bất Văn thấp giọng nói: “Gió biển vẫn vậy, đá ngầm vẫn vậy, con người vẫn vậy, thời gian anh còn thiếu, rốt cuộc cũng có thể bù đắp lại rồi.”

Tôi buông Chu Bất Văn, hào sảng vỗ lên bờ vai của anh ấy, cười nói: “Đừng quá lo lắng, em và Giang Dịch Thịnh đều vẫn ở đây.”

Chu Bất Văn dò hỏi: “Một mình em ngồi ở đây nghĩ gì vậy?”

Tôi trả lời có lệ: “Suy nghĩ lung tung một chút thôi. Đi nào, trời đã tối rồi, nên về nhà ăn cơm.”

Tôi đứng lên, tầm mắt đảo qua, liền lơ đãng nhìn thấy trên vách núi ở xa xa dường như có một bóng dáng quen thuộc đang đứng, nhìn kỹ lại, chỉ còn thấy mấy cây Ngô Đồng cùng vài gốc Dương Sừng chắn gió xanh um tươi tốt. Tôi kinh ngạc nhìn mãi vách núi bên kia, Chu Bất Văn theo tầm mắt của tôi cũng nhìn qua, kỳ lạ hỏi: “Em sao vậy?”

Tôi cười cười nói, “Không có gì, đi thôi!”

6. Chương 6: Anh Có Đồng Ý Làm Bạn Trai Của Tôi Không

Đối mặt với sự thật “Gạo, củi, dầu, tương, giấm, muối, trà” ở trước mắt, tôi thậm chí ngay cả dùng khí bắt đầu cũng không có! Cẩn thận tính toán cho tương lai, thì có gì sai chứ?

Trên mạng từng phổ biến một câu: Mỗi cô gái khi trưởng thành đều sẽ gặp qua một tra nam (6.1). Tôi nghĩ tới mà cười nhạt, cảm thấy phải đổi thành: Một cô gái ngốc khi trưởng thành đều sẽ gặp qua một tra nam. Giống như tôi đối với tình yêu không có chút ảo tưởng, là một cô gái lý trí không đáng để yêu, tuyệt đối không thể có tình cảm với một gã đàn ông không nên yêu.

(6.1) Ấm chỉ đàn ông xấu xa.

Thật không ngờ, sau khi đã trưởng thành nhiều năm, thế nhưng có một ngày tôi lại đối mặt với hoàn cảnh khổ sở như vậy. Tuy Ngô Cự Lam không phải là tra nam, nhưng thích hấn, kết quả cuối cùng chỉ sợ so với thích tra nam chỉ có hơn chứ không kém.

Lý trí của tôi rất rõ ràng, chính là không nên có tình cảm với hấn, nhưng hiện tại, lại hận không thể giống như nhổ sạch cỏ dại, đốt tàn giấy vụn, đem trái tim đã nảy sinh tình cảm này toàn bộ nhổ sạch đi, đốt trụi hết. Nhưng tình cảm đã phát sinh, không phải như đám cỏ dại ở trong chậu, nói nhổ là có thể nhổ; cũng không phải nhúm giấy vụn của trang giấy, muốn đốt là có thể đốt. Điều duy nhất tôi có thể làm, chính là dùng lý trí khắc chế, làm phai nhạt đi, cho đến khi nó theo thời gian từ từ tiêu biến đi chút ít.

Tôi vẫn cho rằng thế giới này không tồn tại vĩnh hằng, nếu không phải là vĩnh hằng, thì vũ trụ vĩnh hằng chính là —tất cả mọi thứ trên đời này đều sẽ biến mất theo thời gian.

Cho dù đó là một đoạn tình cảm, hay một lời thề; là một ngọn núi, hay một khoảng biển; thậm chí là địa cầu của chúng ta, mặt trời chiếu rọi chúng ta mỗi ngày, hay tất cả vũ trụ này, chỉ cần có đủ thời gian, đều sẽ có chung một kết cục chính là biến mất.

Nếu ngay cả mặt trời, vũ trụ tưởng như vĩnh hằng gì gì đó, đều cũng có thể biến mất theo thời gian, vậy đoạn tình cảm nhỏ bé không đáng nhắc tới của tôi tính là gì chứ?

Tôi tin tưởng, chỉ cần tôi có đầy đủ thời gian, tôi sẽ khiến nó biến mất hoàn toàn.

Tuy tôi muốn đem hết tình cảm nảy sinh trong lòng này xóa sạch, nhưng không định đuổi Ngô Cự Lam đi, không chỉ vì tôi đã hứa giúp hấn vượt qua những ngày tháng không vui, mà còn bởi vì hấn làm việc chưa có phạm chút sai lầm nào. Tôi thích hấn, chính là lỗi của tôi, không thể vì sai lầm của mình mà đi trừng phạt người khác.

Tôi quyết định thực hiện theo cách ôn hòa nhất, đó là gây bất hòa với Ngô Cự Lam, làm nhạt đi tình cảm của bản thân.

Trước hết, tôi bắt đầu phát tiền lương cho hấn. Bởi vì Ngô Cự Lam kiêm nhiều chức, nhất định lương sẽ cao hơn người giúp việc bình thường, một tháng bao ăn bao ở, tôi tính toán đưa cho hấn hai ngàn năm trăm đồng. Về vấn đề tiền bạc, tôi rất rõ quan hệ của tôi và Ngô Cự Lam là quan hệ chủ thuê và người làm, bất cứ chuyện gì cứ thanh toán sòng phẳng là xong.

Thêm nữa, tôi nói chuyện với hấn không còn tùy ý như trước. Mọi việc đều dùng “Xin lỗi”, “Làm phiền”, “Cảm ơn”, cố gắng hết khả năng lễ phép khách sáo nhất có thể. Tôi biết cách này là cách “giết người không thấy máu” đến cỡ nào. Cha dượng của tôi là một lưu học sinh ở Anh quốc nhiều năm, ông ta đối xử với tôi như đối xử với kẻ hầu. Vô cùng nho nhã lễ độ, vô cùng lễ phép khách sáo, giống như một kẻ vô cùng hiểu chuyện, nhưng nhất cử nhất động, mỗi lời nói mỗi thái độ đều nhắc nhở tôi — ông ta chính là chủ nhà, tôi là người ngoài ăn nhờ ở đậu, vĩnh viễn không cùng một giai cấp.

Cuối cùng, tôi cố gắng tránh cho mình và Ngô Cự Lam ở cùng một không gian. Nếu như có chuyện gì bắt buộc phải nói, tôi sẽ đứng ở cửa, dùng giọng điệu khách sáo lễ phép mà nói, sau khi nói xong sẽ lập tức rời khỏi. Giữ khoảng cách vĩnh viễn là phương pháp giải quyết tốt nhất, cũng tình cảm nhất.

Những thay đổi của tôi, chắc chắn Ngô Cự Lam đã nhận ra, nhưng hấn không có chút để ý, giống như ngay từ đầu, tôi đã đối xử với hấn như vậy, hấn vẫn như trước kia, đáng về không chút thay đổi, hoàn toàn lãnh đạm hồ hững.

Tôi đã dứt khoát quyết định bóp chết tình cảm của mình, không nên để ý đến phản ứng của hấn, thậm chí phải nên vui vẻ. Nhưng khi tận mắt nhìn thấy hấn không thêm để ý, không ảnh hưởng gì, tôi lại cảm giác khó chịu, thậm chí có một loại xấu hổ mất mát.

Chẳng lẽ mỗi người phụ nữ khi yêu đều mâu thuẫn như vậy sao?

Cố gắng phớt lờ đối phương, muốn phân rõ giới hạn, nhưng khi phát hiện đối phương không để mắt đến, lại cảm thấy khó chịu, thực sự không cam lòng.

Tôi càng rối rắm mâu thuẫn, thái độ đối với Ngô Cự Lam càng trở nên quái lạ. Không chỉ có Ngô Cự Lam, ngay cả Chu Bất Văn và Giang Dịch Thịnh cũng đều chú ý đến, Chu Bất Văn chỉ lãnh đạm nhìn, không có hỏi nhiều, Giang Dịch Thịnh thì lại nhịn không được.

Có một tối, bốn người chúng tôi cùng ăn cơm. Khi tôi lại nói “Làm phiền anh” một lần nữa, Giang Dịch Thịnh cau mày hỏi: “Hai người đang cãi nhau à? Có cái gì không thoải mái thì nói thẳng ra đi, đừng giấu trong lòng. Hai người đừng có mất tự nhiên như vậy nữa, ngay cả tôi đây cũng cảm thấy khó chịu.”

Tôi lập tức thề thốt phủ nhận: “Không có! Bọn em thì có gì mà mâu thuẫn? Chẳng lẽ nói chuyện lẽ phép một chút cũng không được à?”

Giang Dịch Thịnh nhìn tôi chằm chằm, biểu hiện rõ ràng là không tin.

“Thật sự là không có mâu thuẫn, nếu có, Ngô Cự Lam đã sớm đi rồi. Chỗ này của em cũng không phải là chỗ tốt lành gì, còn chưa đợi được mất hứng. Đúng không, Ngô Cự Lam?” Tôi nhìn sang Ngô Cự Lam muốn chứng thực lời nói.

Ngô Cự Lam ngược mắt nhìn về phía tôi, ánh mắt của hắn giống như thường ngày, bình tĩnh, thâm thúy, không chút thay đổi. Trong lòng tôi lại đột nhiên lạnh lẽo, tôi biết mình đang ép buộc chính mình, có lẽ, cũng là đang ép buộc Ngô Cự Lam.

Ngô Cự Lam thản nhiên nói với Giang Dịch Thịnh: “Không có mâu thuẫn.” Nói xong, hắn cúi đầu, im lặng ăn cơm.

Tim tôi đau thắt từng cơn, nhưng đến một cái liếc mắt cũng không nhìn Ngô Cự Lam, tôi cố ý cùng Chu Bất Văn vừa nói chuyện vừa tươi cười, một lát thì bàn đến chuyện bữa ăn hôm trước, một lát lại bàn đến chuyện đi chơi ở đâu, rất hào hứng vui vẻ.

Tôi đã từng đọc một câu nói trong một quyển sách nào đó, rằng: “Phụ nữ trời sinh đều là diễn viên”, trước kia tôi không hiểu, hiện tại rốt cuộc đã hiểu. Mỗi một lần cố ý gây chuyện với Ngô Cự Lam, kỳ thật tôi so với hắn còn khó chịu hơn, nhưng lại có thể làm ra bộ dáng hoàn toàn thờ ơ lạnh nhạt.

Ăn xong cơm chiều, lúc Giang Dịch Thịnh phải về nhà, tôi liền túm hắn lại, nhỏ giọng nói: “Có chuyện gấp cần anh giúp.”

Giang Dịch Thịnh theo tôi đi lên lầu, vào đến phòng ngủ của tôi, hắn phát hiện tấm màn trên cửa sổ bị rơi ra. Lắp lại màn cửa không phải là kỹ thuật khó khăn gì, nhưng phải cần có hai người cùng nhau cầm cột, động tác cũng phải cùng lúc, mới có thể thực hiện dễ dàng.

Sau khi lắp lại tấm màn xong xuôi, Giang Dịch Thịnh nhảy xuống bàn, vừa đẩy bàn về chỗ cũ, vừa nói: “Em và anh Ngô không phải có cãi nhau sao? Chuyện này không đi tìm anh ấy, mà lại muốn tìm anh?”

Tôi dựa vào cửa sổ, không nói tiếng nào.

Giang Dịch Thịnh tận tình khuyên bảo, nói: “Thân nhân của em vốn không nhiều lắm, anh thấy anh Ngô đối với em cũng không tồi, làm người phải tích chút phúc đức, đừng quá lạnh lùng.”

Tôi rầu rĩ nói: “Anh ấy căn bản không phải là anh họ của em, em với anh ấy không có quan hệ huyết thống gì cả.”

Giang Dịch Thịnh sững sờ một chút, nói: “Khó trách anh luôn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng bởi vì còn tưởng hai người là anh em, nên chẳng muốn nghĩ nhiều. Em, em...” Hắn tỏ vẻ ngỡ ra được điều lớn lao, khiếp sợ hỏi: “Em có phải hay không...Có phải hay không?”

Tôi biết hắn muốn hỏi cái gì, ngẩng nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, thẳng thắn thừa nhận, “Em thích anh ấy.”

Giang Dịch Thịnh thở dài nói: “Anh Ngô rất tốt, nhưng mà, anh vẫn hy vọng em có thể thích Đầu To.”

Tôi đau khổ trả lời: “Em cũng hy vọng mình có thể thích Đầu To!”

Giang Dịch Thịnh buồn bực hỏi: “Em sao vậy? Anh Ngô cũng không phải thú dữ hay nước xoáy (6.2) gì, thích thì cứ thích, có gì phải buồn rầu chứ?”

(6.2) Thú dữ và nước xoáy: ám chỉ tai họa rất lớn.

Tôi chần chừ một chút, liền nói: “Anh ấy không chỉ đối gạt thân phận anh họ, còn có nghề nghiệp nữa. Anh ấy căn bản không có học qua trường lớp, lúc đầu ngay cả đánh chữ trên máy tính cũng không biết, làm sao có thể lập trình?”

“Hắn quả nhiên là một tên lười gạt!” Giang Dịch Thịnh nổi giận, vén tay áo lên muốn đi đánh người.

Tôi vội vàng kéo hắn lại, “Ngô Cứ Lam không có gạt em! Lần đầu tiên em nhìn thấy anh ấy, anh ấy là một kẻ không có một đồng xu dính túi. Em hỏi anh ấy bằng cấp, công việc, anh ấy cũng nói thật, là không có bằng cấp, không có công việc.”

Giang Dịch Thịnh giống như đang nghe truyện cổ tích Ả rập, khiếp sợ nhìn tôi, “Ý của em là, em nhặt được một kẻ lưu lạc về nhà?”

Tôi gật gật đầu.

Giang Dịch Thịnh sờ trán tôi, thì thào nói: “Tiểu La, nhà của em không có tiền sử di truyền bệnh tâm thần chứ? Làm sao lại làm ra những chuyện chỉ có người điên mới làm như thế?”

“Em không có điên, em rất rõ ràng chính mình đang làm cái gì! Anh chưa từng ném qua mùi vị của một kẻ không có nhà để về, vĩnh viễn không thể hiểu được chúng em...” Tôi đẩy tay hắn ra, tỏ vẻ chính mình không muốn lại tiếp tục vấn đề này, “Cho dù có lặp lại lần nữa, em vẫn sẽ làm như vậy!”

Giang Dịch Thịnh hỏi: “Em đã xem qua chứng minh thư của hắn chưa? Có biết hắn từ đâu đến không, anh có thể giúp em điều tra hắn một chút.”

Tôi hơi chột dạ, ấp a ấp úng, nói: “Anh ấy nói...Không có chứng minh thư. Em cũng không biết rốt cuộc chứng minh thư của anh ấy là đánh mất, hay là...không có hộ khẩu, nên căn bản không có chứng minh thư.”

Giang Dịch Thịnh gõ lên đầu tôi, tức giận nói: “Nói không chừng hắn là tội phạm truy nã! Sau khi giết người cướp của, đã trốn đến chỗ của chúng ta.”

Tôi bưng miệng, nhìn Giang Dịch Thịnh, đáng vẻ muốn khóc nhưng không thể khóc.

Giang Dịch Thịnh lập tức mềm lòng, vội vàng an ủi tôi, nói: “Anh dọa em thôi! Ngô Cứ Lam không giống như người xấu, nếu đúng là người xấu, thì đã sớm làm chuyện xấu rồi. Nhưng mà...Tiểu La, em đã biết rõ tình trạng của hắn như vậy, sao còn đi thích hắn? Người như thế thích hợp để kết hôn sao?”

Tôi ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Em chính là biết không nên thích anh ấy, nên mới đau khổ!”

Giang Dịch Thịnh vỗ vỗ vào bả vai của tôi, thở dài, thật sự không biết nên nói cái gì.

Tôi cúi đầu, khó chịu nói: “Thích một người như vậy, quả thực so với thích một tra nam càng bi thảm hơn!”

Giang Dịch Thịnh trấn an, nói: “Được rồi, được rồi! Không phải chuyện tốt thì cứ bỏ đi! Em xem mấy người bạn gái của anh đấy, lúc đầu đều bảo là không quan tâm chuyện khác, dốc sức theo đuổi anh, nói yêu này nọ, kết quả vừa về đến nhà anh, nhìn thấy ba và bà nội của anh liền bỏ chạy, chứng minh phụ nữ từ bỏ một đoạn tình cảm không quá khó. Nếu đã biết rõ là không hợp, thả từ bỏ còn hơn!”

Tôi dở khóc dở cười đấm cho Giang Dịch Thịnh một đấm, “Anh đang an ủi em, hay là mắng em vậy?”

Giang Dịch Thịnh cười nói: “Mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần em vui vẻ là được rồi.”

Tôi nói: “Em không sao, anh nhanh về nhà đi!”

Hai người chúng tôi thân nhau cũng không cần thân hơn nữa, nên tôi chỉ đưa Giang Dịch Thịnh đến đầu cầu thang, “Nhớ giúp em đóng cổng kỹ vào.”

Giang Dịch Thịnh nói: “Đừng buồn nữa, còn có người chờ em lọt vào mắt xanh kia!” Nói xong, hắn chỉ chỉ vào một căn phòng khác ở trong hành lang.

Tôi giơ chân, làm như phải đá một cước vào Giang Dịch Thịnh, “Cút!”

Giang Dịch Thịnh nhanh chóng túm được đôi dép kẹp trên chân của tôi, dùng sức ném đi, chiếc dép bay đến cửa phòng của Chu Bất Văn. Tôi vừa chửi ầm lên, vừa nhảy lò cò qua lấy lại chiếc dép.

Chu Bất Văn mở cửa ra, cười hỏi: “Hai người làm gì vậy?”

Giang Dịch Thịnh cười ha ha, đi xuống lầu, “Anh đi đây, hai người từ từ mà nói chuyện!”

Tôi và Chu Bất Văn đứng ở cửa tán gẫu thêm một lát, sau đó tôi trở về phòng mình. Tắm rửa, đắp mặt xong, sau khi xem TV thêm một chút, tôi lên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Giang Dịch Thịnh nói từ bỏ một đoạn tình cảm không khó, tôi cũng từng tin tưởng vững vàng như vậy, nhưng hiện tại tôi lại không thể xác định được. Bởi vì tôi phát hiện, tình cảm đối với Ngô Cứ Lam càng tạo áp lực dường như càng trở nên mạnh mẽ.

Tất cả đạo lý, tôi đều hiểu được; tất cả hậu quả, tôi đều rõ ràng, nhưng tôi lại không có biện pháp không chế.

Đích thực, toàn bộ vũ trụ vĩnh hằng duy nhất chính là tất cả đều sẽ biến mất. Địa cầu cũng thế, mặt trời cũng thế, toàn bộ vũ trụ cũng đều như thế, nhưng phải cần có đủ thời gian. Vạn năm, sao trời tiêu biến; ngàn năm, biển cả khô cạn; trăm năm, sinh vật tiêu tan; có ai có thể nói cho tôi biết một đoạn tình cảm muốn xóa sạch phải cần bao nhiêu thời gian không?

Nếu không phải là mấy tháng, thì sẽ là vài năm, hay vài cái mười năm...

Đương nhiên, cuối cùng kết quả khẳng định tất cả sẽ hoàn toàn biến mất theo định luật tuần hoàn, bởi vì thân thể chúng ta chết đi, tình cảm bám sâu trong thân thể của chúng ta cũng tự nhiên sẽ chết đi.

Tôi càng nghĩ càng rối loạn, nên dứt khoát ngồi dậy.

Tôi kéo tấm màn, ngồi bên cửa sổ, nhìn ánh trăng trên bầu trời đêm. Hôm nay là ngày trăng tròn mười lăm, bầu trời không có một ngôi sao, chỉ có một vòng trăng sáng tỏ lấp ló sau những lớp mây mù.

Tôi leo ra phía cửa sổ, nơi có mấy khóm hoa Rong Nhả Châu, tôi cầm chúng trong tay xoay tới xoay lui nhìn ngắm.

Đêm dài tĩnh lặng, mọi âm thanh đều im lìm, thế nhưng tôi lại nhớ tới rất nhiều chuyện của Giang Dịch Thịnh.

Từ nhỏ, Giang Dịch Thịnh đã giỏi giang về học vấn, thần đồng đa tài đa nghệ, hắn vốn là bạn học cùng lớp với tôi, nhưng sau này lại vượt lên ba lớp, chạy tới làm bạn học với Đầu To, vẫn như trước luôn đứng đầu mỗi kỳ thi cuối cấp. Sau khi thi vào đại học, không ngoài ý muốn, hắn quả nhiên thi đỗ vào ngành y, chỉ dùng bốn năm để hoàn thành bảy năm học.

Người ta thường nói thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau một chút xiu, đúng là có ý nghĩa nào đó, Giang Dịch Thịnh chính là chứng thực cho những lời này. Gia đình Giang Dịch Thịnh có tiền sử di truyền bệnh tâm thần, không phải ai ở trong nhà cũng phát bệnh, ông nội ruột và ông nội họ của hắn đều bình thường. Nhưng ba hắn đã phát bệnh lúc hắn 11 tuổi, chính khoảng thời gian đó, chúng tôi có cơ duyên ở gần nhau, trở thành bạn tốt. Khi hắn 16 tuổi, bà nội của hắn bởi vì có bệnh ở não, nên liệt nửa người, nằm bẹp ở trên giường. Nhà bốn người, đã có hai người bị bệnh, Giang Dịch Thịnh không thể để mẹ đang từ từ già yếu ở lại một mình đối mặt với tất cả. Vốn có thành tích đặc biệt, hắn hoàn toàn có thể ở lại thành phố lớn, nhưng vì phải chăm sóc người thân, hắn mới về hải đảo.

Giang Dịch Thịnh cao ráo, trời sinh có cặp mắt đào hoa, một bộ dáng phong lưu điển trai, người lại thông minh sáng sủa, tài hoa hơn người, cực kỳ hấp dẫn chị em phụ nữ. Từ lúc bắt đầu học đại học, con gái theo đuổi hắn có không ít, nhưng mỗi một lần, chỉ cần Giang Dịch Thịnh dẫn bạn gái về nhà, thì y như rằng đoạn tình cảm đó không có vấn đề gì cũng bị chết yểu.

Đến bây giờ, tôi còn nhớ rất rõ, sau khi tôi tốt nghiệp đại học, có một lần Giang Dịch Thịnh uống rượu, lôi kéo tay tôi, thì thào nói: “Anh hoàn toàn không thể hiểu bọn họ, ai cũng đều nói ‘Xin lỗi’, nhưng anh không cần ‘xin lỗi’, anh chỉ cần thật lòng, chỉ cần một người thật lòng...” Giang Dịch Thịnh dùng tay của tôi bưng kín đôi mắt ẩm ướt của hắn, cho dù đang uống rượu, hắn vẫn như trước không dám nói ra hy vọng xa vời giấu kín trong lòng.

Bởi vì rất hiểu một kẻ không hề để ý đến chuyện khác như Giang Dịch Thịnh lại bị tổn thương như vậy, tôi cực kỳ căm ghét những cô gái yêu không dám yêu, một khi đụng đến sự thật, liền lập tức lùi bước.

Nhưng tối nay, đột nhiên tôi phát hiện, tôi và những đứa con gái tôi đã từng căm ghét đó không có gì khác nhau, đối mặt với sự thật “Gạo, củi, dầu, tương, giấm, muối, trà” (6.3) ở trước mắt, tôi thậm chí ngay cả dũng khí bắt đầu cũng không có! Cẩn thận tính toán cho tương lai, thì có gì sai chứ?

(6.3) Gạo, củi, dầu, tương, giấm, muối, trà: ý nói những điều vụn vặt nhưng cần thiết trong cuộc sống.

Tôi vô lực tựa vào cửa sổ, cảm thấy lồng ngực như bị đè ép không chịu nổi, vì Giang Dịch Thịnh, cũng vì chính bản thân mình.

Tôi suy nghĩ lung tung, do dự trong chốc lát, liền đứng dậy.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tôi rón ra rón rén đi xuống lầu, biết rõ lúc này Ngô Cự Lam đã ngủ, tôi thật sự không hiểu suy nghĩ của mình, nhưng lại khó ngăn được cảm xúc của bản thân, rất muốn đến gần hắn, cho dù chỉ đứng nhìn ở cửa.

Khi tôi đến bên ngoài thư phòng, thì phát hiện thư phòng không có đóng cửa.

Tôi chần chừ một thoáng, liền đi vào.

Cửa sổ thư phòng cũng không đóng, bên ngoài ánh trăng sáng tỏ như thủy ngân tan chảy, tràn vào phòng, làm cho khắp phòng không có một chỗ tối. Cách cái tủ trưng bày cổ, tôi lơ mơ nhìn thấy chiếc giường trống rỗng, dường như không có ai ngủ trên đó.

“Ngô Cự Lam?”

Tôi gọi một tiếng, không có ai trả lời.

Tôi lập tức chạy đến bên giường, giường sạch sẽ gọn gàng, ngay cả cái chăn cũng không mở ra, hiển nhiên tối nay Ngô Cự Lam căn bản không có ngủ ở đây.

Tôi luống cuống, lập tức mở đèn lên, từ thư phòng đến phòng khách, từ nhà bếp đến sân vườn, toàn bộ dưới lầu tôi đã đi qua một vòng, cũng không nhìn thấy Ngô Cự Lam.

Tôi vội vội vàng vàng chạy lên lầu, mở cửa hai gian phòng khách, vẫn không gặp được hắn.

Tôi nhịn không được kêu to: “Ngô Cự Lam! Ngô Cự Lam! Anh đang ở đâu...”

Chu Bất Văn mở cửa, hoang mang hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Tôi hoảng sợ nói: “Ngô Cự Lam không thấy đâu hết, anh có biết anh ấy đi đâu không?”

“Em đừng nóng vội, một người còn sống to lớn như vậy không thể tự dưng biến mất được.”

Chu Bất Văn cùng tôi tìm kiếm từ lầu hai xuống lầu một, rà soát tất cả các phòng một lần nữa, xác định Ngô Cự Lam đích thực đã biến mất.

Tôi giống như con kiến bò trên chảo nóng, đi tới đi lui ở trong sân, không thể nghĩ ra được Ngô Cự Lam có thể đi đâu.

Chu Bất Văn nhớ lại nói: “Lần cuối cùng anh gặp Ngô Cự Lam là khoảng 8 giờ tối, Giang Dịch Thịnh bị em kéo lên lầu, anh cũng chuẩn bị đi lên nghỉ ngơi. Lúc đi lên, anh nhìn thấy Ngô Cự Lam đang ở trong sân quét tuyết, dọn dẹp bàn ăn.”

Tôi giật mình, dừng bước, nhìn về phía mấy cái bàn ghế mây đặt ở góc sân vườn.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, thơm lừng hương hoa Cửu Lý Hương, màu xanh biếc của đám dây leo nhảy múa vòng quanh, màu trắng noãn của những khóm Ròng Nhả Châu lay động, mấy cái bàn ghế mây được xếp gọn gàng dưới giàn hoa. Tầm mắt của tôi theo giàn dây leo hướng lên trên, đầu tiên là vách tường, sau đó là — cửa sổ phòng ngủ của tôi.

Tôi lập tức bưng kín miệng.

Hắn đã nghe được!

Hắn nghe được những lời bốn cột xem thường hắn, tôi thậm chí đã nói thích hắn còn không bằng thích một tra nam!

Tôi mở cổng liền chạy ra bên ngoài, Chu Bất Văn hỏi: “Em đi đâu vậy?”

“Em ra bến tàu, em không thể để Ngô Cự Lam bỏ đi như vậy, cho dù anh ấy phải đi, em cũng phải nói với anh ấy cho rõ ràng.”

Tôi giống như một kẻ điên, cầm đầu chạy về phía trước.

Chu Bất Văn kêu lên: “Hiện tại xe cũng đã nghỉ, em làm sao để ra bến tàu...” Chu Bất Văn đuổi theo một đoạn, liền phát hiện tôi căn bản là mất điếc tai ngơ, anh ấy chỉ có thể chạy tới nhà Giang Dịch Thịnh đập cửa.

Giang Dịch Thịnh lái xe, chở tôi cùng Chu Bất Văn chạy vội ra bến tàu.

Bến tàu rạng sáng, không có một ai. Mênh mông tiếng sóng biển, chỉ có ánh sáng mờ ảo của vài ngọn đèn, chiếu rọi tĩnh lặng xuống mặt nước trong đêm.

Tôi chạy dọc theo bến tàu tìm kiếm một lần, cũng không nhìn thấy Ngô Cự Lam, nhịn không được lớn tiếng kêu lên: “Ngô Cự Lam! Ngô Cự Lam...”

Trong tiếng sóng rì rào từng đợt, giọng nói của tôi vừa phát ra đã bị nuốt chửng không còn một mảnh.

Đứng tựa vào lan can, nhìn đến mặt biển mênh mông tối đen như mực, tôi đột nhiên ý thức được, Ngô Cự Lam có thể không có một chút dấu hiệu nào xuất hiện trước mặt tôi, tự nhiên cũng sẽ không có chút dấu hiệu nào mà biến mất.

Nếu hắn đã bỏ đi như vậy, vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại, tôi, tôi... Lòng tôi tràn ngập sợ hãi, lắc lư thân người, mắt thấy sắp ngã xuống, Chu Bất Văn đã đỡ lấy tôi, “Thuyền rời đảo một ngày chỉ có hai chuyến, cho dù anh Ngô muốn đi, nhanh nhất cũng phải chờ tới sáng sớm ngày mai.”

Tôi lắc đầu, đau khổ nói: “Còn có thuyền đánh cá.”

Giang Dịch Thịnh vội vàng chạy tới, cùng với Chu Bất Văn giúp tôi ngồi xuống cái ghế dài chờ thuyền ở bến tàu, “Thuyền đánh cá càng không thể trễ như vậy mới rời đảo. Anh vừa hỏi qua người trực đêm, ông ta nói sau chín giờ tối, sẽ không có thuyền đánh cá đi khỏi đây, Ngô Cự Lam khẳng định còn ở trên đảo.”

Tôi đứng phắt dậy, nói: “Em đi tìm anh ấy.”

Giang Dịch Thịnh kéo tôi lại, “Em có thể đi đâu tìm hắn đây? Cho dù hắn đi thuyền khách, hay là nhảy thuyền đánh cá, đều đã đi tàu rời khỏi đảo. Chúng ta ngồi ở đây chờ, nhất định sẽ tìm thấy hắn.”

Chu Bất Văn nói: “Không nhất thiết phải ba người cùng chờ. Dịch Thịnh, mày đưa Tiểu La về nhà, tao ở đây chờ. Khi nào gặp được anh Ngô, tao sẽ gọi điện thoại báo tin.”

Tôi không chịu đi, Giang Dịch Thịnh nói: “Ngộ nhờ Ngô Cự Lam bởi vì tâm trạng không được tốt, nên mới đi ra ngoài loay quanh một chút? Nói không chừng bây giờ hắn đã về đến nhà.”

Chu Bất Văn cũng khuyên nhủ: “Vừa rồi là do em quá sốt ruột, bây giờ em trở về xem lại đồ đạc của anh ấy, nếu quần áo và tiền vẫn còn, có nghĩa là em đã suy nghĩ quá nhiều.”

Tôi nghe bọn họ nói rất có lý, lại khấn trương muốn chạy nhanh về nhà.

Giang Dịch Thịnh và tôi cùng về đến nhà, tôi vừa vào cửa liền kêu to: “Ngô Cự Lam! Ngô Cự Lam...”

Không có người trả lời.

Giang Dịch Thịnh lại đi xung quanh xem xét qua lần nữa, cũng bắt đắ dĩ lắ đầu, “Vẫn chưa về.”

Tôi chạy vào thư phòng, lục lọi đồ đạc của Ngô Cự Lam, liền phát hiện quần áo tôi mua cho hắn đều còn, ngay cả hai ngàn năm trăm đồng vẫn còn nguyên vẹn nằm ở đó.

Giang Dịch Thịnh nhìn thấy mấy thứ này, liền nhẹ nhàng thở ra, nói: “Em đừng lo lắng quá, hắn chắc chắn là không đi.”

Tôi kinh ngạc nhìn đồ đạc của Ngô Cự Lam. Một người sống trên đời, ăn, mặc, ở, đi lại, tất cả mọi thứ đều không phải ít, tôi tự nhận mình là người đơn giản, nhưng đồ đạc sở hữu, ít nhất cũng bỏ đầy vài cái thùng lớn. Đồ đạc của Ngô Cự Lam chỉ có một chút, ngay cả nửa cái ngăn kéo tủ cũng không lấp đầy, tôi cảm thấy trong lòng vô cùng chua xót.

Giang Dịch Thịnh khuyên tôi ngủ đi một chút, tôi không chịu, hắn chỉ có thể theo tôi ngồi ở phòng khách chờ đợi. Hắn đã làm việc nguyên một ngày, dù sao cũng rất mệt mỏi, nên đã dựa vào ghế sa lon, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Tôi lấy một cái chăn mỏng đắp lên người hắn, nhìn thấy hắn đã ngủ khá sâu, tôi tắt đèn, đi đến thư phòng.

Tôi đứng ở cạnh cái tủ trưng bày cổ, nhìn đến căn phòng trống rỗng, trong lòng bị đau khổ và hối hận tra tấn.

Nguồn điện trên máy tính vẫn còn đang sáng đèn, tôi tùy tay động vào con chuột, màn hình liền sáng lên. Tôi nhớ rõ buổi chiều sau khi dùng xong máy tính đã tắt đi rồi, buổi tối dường như có người đã dùng nó.

Tôi giật mình, liền mở mạng ra, xem xét lịch sử tìm kiếm.

Lịch sử mới nhất tìm kiếm là từ “Tra nam”.

Tôi mở ra trang web mà Ngô Cự Lam đã xem qua.

Tra nam: cách gọi tắt của “một loại hình mẫu đàn ông”, là người đối với sự nghiệp không chút tiến thủ, đối với gia đình không thể đảm đương, đối với cuộc sống không chịu phấn đấu. Cũng dùng cho kẻ không có đạo đức tốt, lừa gạt đùa giỡn với tình cảm của phụ nữ.

Ngô Cự Lam trước kia không hay lên mạng, chắc chắn không biết từ “Tra nam” có nghĩa là gì, khi hắn tìm hiểu về từ này, cẩn thận đọc qua từng lời giải thích, là với tâm trạng như thế nào?

Tôi lại xem một lịch sử tìm kiếm khác của Ngô Cự Lam, “Điều trị bàn tay sau khi bị thương”, “Cách trang trí các vật dụng trong nhà”... Không phải là những thứ tôi tìm kiếm, đều là của Ngô Cự Lam.

Đây là người mà tôi đã mắ ngay cả tra nam cũng không bằng, đã bởi vì tôi mà làm những chuyện như thế! Tôi giống như bị ai đó hung hăng đánh cho vài cái tát, vừa xấu hổ vừa đau.

Tôi kiên quyết đứng lên, cầm cái đèn pin, đi ra khỏi nhà.

Tôi không biết nên đi đâu để tìm Ngô Cự Lam, chỉ là muốn mình phải đi tìm hắn, không thể để cho một kẻ cô độc đáng thương như hắn ở bên ngoài

Tôi đi theo con đường cổ xưa dẫn lên núi, đi đến chân núi, dọc theo con đường ven biển, một bước hắ một bước bằng đi trên đám đá ngầm, vừa đi vừa gọi: “Ngô Cự Lam! Ngô Cự Lam...”

Trên cái hải đảo này, hắn không có người thân, không có bạn bè, căn bản không có chỗ để đi. Nếu bị người ta nhục mạ, tâm trạng không tốt, chắc chắn sẽ muốn tìm một chỗ thanh tĩnh một chút, chỉ có thể đến nơi yên tĩnh này.

Tim tôi như bị dao cắt, nước mắt đã rơm róm muốn chảy ra.

Từ ngày đầu tiên gặp mặt, tôi chỉ biết hắn lẻ loi một mình, không có người thân để tìm về, không có bạn bè để xin giúp đỡ. Tôi chỉ bởi vì muốn bóp chết đoạn tình cảm của bản thân, dùng cách mà cha dượng đối xử với mình đi đối xử với hắn. Tự cho rằng trả hai ngàn năm trăm đồng một cách sòng phẳng, không khi để một kẻ không có sức đánh trả như hắn, là đã cảm giác chính mình thật sự quá nhân từ.

“Ngô —— a!” Tôi bị trượt chân, ngã thật mạnh trên lớp đá ngầm.

Tuy rằng ánh trăng sáng tỏ, còn có đèn pin, nhưng lớp đá ngầm này vừa thấp vừa trơn, nếu đi đứng không cẩn thận, sẽ té nhào. Tôi cố gắng chịu đau, nhặt cái đèn pin lên, tiếp tục vừa tìm, vừa gọi: “Ngô Cứ Lam! Ngô Cứ Lam...”

Đến rạng sáng khoảng hai giờ, trời đã tờ mờ, tôi cũng không biết rốt cuộc mình đã ngã bao nhiêu lần, cổ họng đã khàn đặc, vẫn không tìm được Ngô Cứ Lam.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tôi xem là Chu Bất Văn, vội vàng nhận điện thoại: “Anh tìm thấy Ngô Cứ Lam rồi sao?”

“Không có.”

“Anh ấy đã về nhà?”

“Không có. Em đang ở đâu, anh và Giang Dịch Thịnh...”

Chu Bất Văn nói mấy câu tiếp theo, tôi hoàn toàn không có nghe thấy.

Tay của tôi vô lực rũ xuống, cả người giống như bị rút đi hồn phách, ngơ ngác nhìn sóng biển ở xa xa chốc lát lại vỗ vào đám đá ngầm, vỡ ra thành vụn đá hoa bọt biển màu trắng xóa.

Ý nghĩ “Rốt cuộc tôi không tìm được Ngô Cứ Lam” ở trong đầu giống như một cái thòng lọng, đang siết chặt vào cổ họng của tôi, khiến tôi cơ hồ không thể thở được, lồng ngực vừa căng vừa đau, giống như lập tức sẽ chết đi.

Đột nhiên, trong màu xanh của trời và biển, xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Ngô Cứ Lam một thân áo trắng quần đen, từ đám đá ngầm, chậm rãi hướng về phía tôi đi tới.

Tôi giống như một kẻ đang nằm mơ, ngây ngốc nhìn hắn, cho đến khi hắn dừng lại trước mặt tôi.

Tôi dụi dụi mắt, xác định đây không phải là ảo giác, liền mạnh bước đi qua, hoàn toàn quên dưới chân không phải là con đường bằng phẳng, mà là từng khối đá ngầm nhấp nhô lờm chờm.

Một bước vào khoảng không, mắt thấy sắp ngã mạnh xuống, thì một đôi tay vững vàng nắm được cánh tay của tôi, kéo tôi tới chỗ đá ngầm cao.

Tôi giống như nắm được cái phao cứu sinh, lập tức cầm cổ tay của hắn, khàn giọng nói: “Thật xin lỗi! Thật xin lỗi...”

Hắn không nói một lời, ánh mắt từ bàn tay chậm rãi nhìn về cánh tay của tôi. Đêm qua, đang lúc vội vàng, tôi quên thay quần áo, trên người vẫn mặc áo ngủ ngắn tay đã chạy ra ngoài. Sau khi ngã vô số lần trên lớp đá ngầm, hiện tại hai cánh tay có hàng tá vết thương đủ loại màu sắc.

Tôi lập tức rút tay lại, “Là do không cẩn thận ngã trên lớp đá ngầm, ở đó rất trơn.”

Ngô Cứ Lam hỏi: “Tại sao cô lại ở đây?”

Mặt tôi đỏ bừng, “Tôi... đến đây tìm anh. Đúng rồi, xin lỗi anh!”

“Xin lỗi cái gì?”

“Những lời của tôi tối hôm qua, tôi biết anh nghe được.”

Ngô Cứ Lam thản nhiên nói: “Cô suy nghĩ nhiều rồi, tôi không có tức giận, cũng không định bỏ đi không chào từ biệt. Tôi chỉ là có chút chuyện, muốn ở một mình một đêm mà thôi.”

Tôi cũng không tin lời của hắn, nhưng cho dù thế nào, hiện tại hắn còn đang ở trước mặt tôi, tôi vẫn còn cơ hội bù đắp lại lỗi lầm, đây là cơ hội lớn nhất ông trời đã ban cho tôi.

Khi tôi và Ngô Cứ Lam về đến nhà, Chu Bất Văn cùng Giang Dịch Thịnh lập tức chạy đến, không ngừng mắng tôi vì không nói một tiếng đã bỏ ra ngoài.

Tôi không nói tiếng nào chỉ lắng nghe, còn Ngô Cứ Lam thì “im lặng là vàng”.

Chu Bất Văn nói với Ngô Cự Lam: “Anh Ngô, mặc kệ anh và Tiểu La có mâu thuẫn chuyện gì, mọi người đã đều lớn hết rồi, có việc thì nói một tiếng cùng nhau giải quyết, sao lại giống như đứa con nít bỏ nhà ra đi chứ? Anh có biết đêm qua Tiểu La lo lắng như thế nào không?”

Tôi nói: “Không liên quan đến Ngô Cự Lam, là em...”

Giang Dịch Thịnh nhắc tay, thủ thế bảo mọi người im lặng, tỏ vẻ tất cả mọi chuyện nên dừng ở đây, “Được rồi, đừng nói nhiều nữa! Bình an trở về là tốt rồi, cả tối hôm qua mọi người đều không ngủ, lát nữa đi ngủ chút đi!” Hắn đi lấy áo khoác và chìa khóa xe, tính toán rời khỏi.

Tôi ngăn hắn lại, nhỏ giọng nói: “Giúp em mua cho Ngô Cự Lam một cái điện thoại di động mới, chất lượng và tín hiệu phải tốt, coi như em thiếu anh một ngàn, sau này sẽ sớm trả lại cho anh.”

Giang Dịch Thịnh hiểu được tôi đang hoảng hốt, không muốn sau này Ngô Cự Lam lại xảy ra chuyện giống như vậy, hắn dè dặt thanh âm, hỏi: “Hắn có muốn không? Đàn ông càng nghèo, lòng tự trọng càng lớn.”

Tôi nói: “Nhưng anh ấy chưa từng có ý thức là mình nghèo, trong mắt của anh ấy, một đôi dép cũ so với một cái điện thoại không có gì khác biệt, về sau anh sẽ biết.”

Giang Dịch Thịnh kinh ngạc gãi gãi chân mày, “Được!” Hắn vừa đi ra ngoài, vừa phất tay với Ngô Cự Lam và Chu Bất Văn, “Tôi đi làm đây, buổi tối sẽ ghé qua.”

Ngô Cự Lam lập tức đi vào thư phòng, tôi giống như một con rối gỗ bị giật dây, nhắm mắt theo sát phía sau hắn. Hắn quay người lại, thản nhiên hỏi: “Cô còn muốn nói gì nữa sao?”

Câu “Xin lỗi” đã nói ra rồi, hắn cũng đã nói “Không có tức giận, cũng không định bỏ đi không chào từ biệt”, hình như đích thực không còn gì để nói.

Tôi ngượng ngùng: “Không có, anh nghỉ ngơi cho khỏe.”

Tôi rời khỏi thư phòng, giúp Ngô Cự Lam đóng cửa lại. Vừa quay đầu, liền nhìn thấy Chu Bất Văn đứng trên lối đi nhỏ, tựa như đang suy nghĩ điều gì nhìn tôi, tôi miễn cưỡng cười nói: “Tối hôm qua anh vất vả lắm rồi, anh nên ngủ đi một chút!”

Tôi trở lại phòng ngủ, vệ sinh cá nhân sơ qua, thay bộ quần áo sạch. Đang sấy tóc, thì nghe được tiếng đập cửa.

Tôi ra mở cửa, là Chu Bất Văn.

Anh ấy cầm trong tay lọ thuốc sát trùng và bông y tế, “Anh thấy trên cánh tay của em bị thương.”

Lọ thuốc sát trùng và bông y tế này là lần trước tôi bị thương đã dùng qua, ngay cả tôi cũng không biết Ngô Cự Lam cất ở đâu, tôi hỏi: “Anh lấy mấy thứ này ở đâu vậy?”

Chu Bất Văn nói: “Anh hỏi anh Ngô.”

Đột nhiên tôi có ý nghĩ kỳ lạ ở trong đầu, nếu Chu Bất Văn không nhiều chuyện, có lẽ Ngô Cự Lam đã đích thân lên đây đưa thuốc cho tôi. Chốc lát sau tôi lại cảm thấy chính mình tự đa tình, hắn có thể không giận tôi đã đủ khoan hồng độ lượng lắm rồi.

Chu Bất Văn nhìn thấy tôi đứng ngẩn người, vỗ vỗ xuống ghế sofa, “Lại đây!”

Tôi ngồi bên cạnh anh ấy, nói: “Chỉ trầy da chút ít thôi, không cần phiền toái như vậy.”

“Sát trùng một chút sẽ tốt hơn.” Anh ấy tẩm thuốc sát trùng lên bông y tế, muốn giúp tôi bôi lên vết thương.

Tôi vội nói: “Em tự làm được rồi.”

Tôi cúi đầu bôi thuốc sát trùng lên miệng vết thương, Chu Bất Văn nhìn không chớp mắt vào tôi.

Tôi hỏi: “Anh nhìn em làm gì?”

“Tiểu La, bức thư anh viết cho em, em đã ném đi rồi sao?”

Tôi cúi người, vừa dùng bông y tế ấn vào vết thương ở cổ chân, vừa vô tình nói: “Không có.”

Chu Bất Văn hỏi: “Em định khi nào thì hồi âm cho anh?”

Tôi bị dọa đến mức thân thể lập tức cứng đờ, sau đó một cái chớp mắt, mới thẳng người dậy, cố gắng làm như không có việc gì, nói: “Chỉ là trẻ con viết cho vui, đã nhiều năm qua rồi, hiện tại anh có sự nghiệp thành công, gia đình giàu có, ở thành phố lớn có nhà có xe, con gái thích anh khẳng định có rất nhiều...”

Chu Bất Văn cầm lấy tay của tôi, tôi lập tức im miệng.

“Em nói rất đúng, Chu Bất Văn đã có được tất cả, nhưng anh không chỉ là Chu Bất Văn, mà còn là Lý Kính. Tuy anh đã đi theo ba sửa lại tên gọi, nhưng đối với em, anh biết rõ mình là ai. Tiểu La, chúng ta xa nhau đã quá lâu rồi, anh vốn nghĩ cho cả hai một chút thời gian, từ từ sẽ được, nhưng anh sợ nếu vẫn kéo dài, sẽ không còn kịp nữa.”

Đầu óc tôi trở nên mơ hồ, ngây ngốc nhìn Chu Bất Văn. Tuy Giang Dịch Thịnh luôn trêu chọc tôi và Chu Bất Văn, nhưng cho đến bây giờ tôi vẫn thật sự không nghĩ nhiều, bởi vì một chút tôi cũng không có cảm giác được chính mình và anh ấy là hai người yêu nhau.

Chu Bất Văn một tay nắm lấy tay tôi, một tay khoát lên thành ghế sofa, nhìn tôi nói: “Tiểu La, nếu anh không đi khỏi đây, có lẽ chúng ta đã sớm ở bên nhau.”

Tôi rút tay lại, cố gắng ôn hòa nói: “Nhưng cuộc sống không có ‘nếu như’...”

Chu Bất Văn hiển nhiên không nghe lọt lời nói của tôi, anh ấy cúi người, muốn hôn tôi.

Tôi lập tức tránh né, thân thể dính sát vào lưng ghế sofa, không còn đường thoát. Tôi không thể không dùng hai tay tận lực đẩy ngực của Chu Bất Văn ra, “Đầu To, anh đừng như vậy!”

Chu Bất Văn không còn khống chế được cảm xúc, không quan tâm chuyện khác, mạnh mẽ muốn hôn tôi.

“Đầu To, Đầu To...”

Hai người đang kịch liệt giằng co, đột nhiên, từ trong sân vang lên một tiếng “xoảng” giòn tan, nhắc nhở chúng tôi, trong căn phòng này không chỉ có hai người.

Chu Bất Văn rốt cuộc cũng tỉnh táo trở lại, anh ấy buông tôi ra, cúi đầu, thất bại nói: “Vì sao? Em hiểu anh, anh hiểu em. Anh rất rõ em muốn cái gì, tất cả anh đều có thể cho em, gia đình ổn định, cuộc sống ổn định, tương lai ổn định, anh đã tạo cơ hội chúng ta ở gần nhau, tự nhiên mà đến, nước chảy thành sông.”

“Em xin lỗi.” Tôi rất rõ ràng, trên đời này, có lẽ sẽ không còn ai có thể thích hợp với tôi hơn anh ấy. Anh ấy hiểu tất cả về tôi, vẫn luôn yêu tôi như trước đây. Hết thấy ước muốn khát vọng từ lớn đến nhỏ của tôi, anh ấy đều có thể cho. Nhưng tôi không có cách nào nhận, trái tim đã bị người khác chiếm mất rồi.

Chu Bất Văn hỏi: “Chẳng lẽ tình cảm của chúng ta cùng nhau lớn lên, không bằng khoảng thời gian xa cách sao?”

“Em xin lỗi, tình cảm của chúng ta là một loại tình cảm khác.”

Chu Bất Văn im lặng một lúc, vững lại tinh thần, cười nói: “Em đừng nói xin lỗi anh. Anh sẽ không buông tay đâu, nếu em vẫn chưa kết hôn, anh sẽ còn cơ hội.”

Tôi vừa định mở miệng, Chu Bất Văn đã giơ tay lên, ý bảo tôi đừng nói gì nữa. Tôi chỉ có thể đem mấy lời nói vừa lên đến miệng nuốt ngược trở lại.

Chu Bất Văn nói: “Anh đi ngủ một lát đây, em nghỉ ngơi cho tốt vào.” Anh ấy ra mở cửa, đột nhiên quay người lại, “Quên hỏi em một chuyện, Ngô Cứ Lam thật sự là anh họ của em sao?”

Tôi lắc đầu.

Chu Bất Văn tỏ ra bộ dáng “Quả nhiên là vậy”, mỉm cười đi ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tôi kinh ngạc ngồi ngẩn người một lát, đột nhiên nhớ tới cái gì, liền đứng bật dậy, chạy đến bên cửa sổ, lén lút nhìn xuống phía dưới.

Ngô Cứ Lam đang cầm cây chổi và ki hốt rác quét dọn sân vườn, thì ra tiếng “xoảng” kia là tiếng cái ly thủy tinh bị rơi vỡ trên mặt đá lát sân.

Hắn quét dọn xong, quay người đi vào phòng.

Tôi không hề nghĩ ngợi, lập tức mở cửa, chạy xuống lầu, vọt tới trước cửa thư phòng.

Tôi không có dũng khí đi vào, nhưng cũng không muốn rời khỏi. Vì thế, cứ như vậy ngây ngốc hồ đồ đứng ở trước cửa.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa đột nhiên mở ra, Ngô Cự Lam đứng ở trước mặt tôi.

Tôi kinh ngạc một chút, vội cười nói: “Tôi vừa muốn gõ cửa, không nghĩ anh đã ra mở, ha ha... Thật sự rất khéo!” Tôi vừa nói, vừa là ra bộ dáng đang gõ cửa, cho thấy thật sự là đang gõ.

Ngô Cự Lam không nói tiếng nào, nhìn tôi chằm chằm.

Tôi cảm thấy đại khái... lại sĩ nhục chỉ số thông minh của hắn.

Tôi ngượng ngùng hạ tay xuống, rụt rè hỏi: “Tôi có thể vào không?”

Ngô Cự Lam im lặng lui qua một bên, tôi đi vào phòng, ngồi trên cái ghế phía trước bàn máy tính.

Ngô Cự Lam đóng cửa lại, ngồi lên giường, khoanh hai tay trước ngực, từ xa xa nhìn tôi, “Cô muốn nói cái gì? Nếu muốn giải thích, cô đã nói nhiều lắm rồi, tôi cũng không có hứng thú lặp lại câu ‘Tôi không có tức giận’ nữa.”

Tôi cố gắng lấy dũng khí nói: “Anh không có tức giận, nhưng không phải anh không để ý đến lời nói của tôi. Nếu không, anh đã không lên mạng tra cứu từ ‘tra nam’ có nghĩa là gì.”

Ngô Cự Lam sững sốt một chút, hắn thông minh, nhưng dù sao mới vừa tiếp xúc với máy tính không lâu, căn bản chưa biết có lưu lại lịch sử tìm kiếm. Bất quá, hắn cũng chẳng có hứng thú chất vấn tôi làm sao mà biết, chỉ đơn giản giải thích, nói: “Tôi là người cổ lỗ, không biết ‘tra nam’ có nghĩa là gì, cho nên tìm hiểu một chút.”

“Anh còn nhớ chúng ta đã cùng xem qua ‘Thế giới động vật không?’ Khi sư tử đã ăn no, linh dương ăn cỏ ở cách đó không xa, bọn chúng ngay cả liếc mắt cũng ko thèm nhìn tới. Vậy...tại sao cái lỵ kia lại bay ra sân vườn?”

Ngô Cự Lam trầm mặc nhìn tôi, biểu tình không một chút thay đổi, khiến tôi cảm thấy chính mình lại suy nghĩ quá nhiều.

Tôi nhìn hắn, tim đập càng lúc càng nhanh.

Người đàn ông ở trước mắt này tính tình lạnh lùng, ngôn ngữ châm chọc, nhưng khi đối mặt với bất cứ chuyện gì, không bao giờ đùn đẩy hay thoái thác. Cho dù tôi bị bọn cướp làm bị thương, hay cực khổ lo nghĩ việc sửa chữa nhà, kỳ thật hắn vẫn có thể hoàn toàn mặc kệ, nhưng hắn chưa nói tiếng nào, đã quan tâm những chỗ cần quan tâm, ra sức những nơi cần ra sức, khiến cho tôi thoải mái dưỡng thương, vui vẻ nhìn nhà cửa sửa chữa một cách thuận lợi. Vậy mà tôi còn cho hắn là kẻ không đáng tin, người không đáng thích?

Đột nhiên tôi phát hiện, mình cực kỳ, cực kỳ ngu ngốc!

Đời người nhu cầu vật chất bất quá chỉ là ăn, mặc, ở, đi lại, củi, gạo, muối, dầu. Mấy thứ này, cho dù là xe hay nhà, là trang sức hay quần áo, đều có thể dùng tiền mua được, cho dù không mua nổi thứ đắt tiền, cũng có thể mua được tiện nghi. Nhưng, trên thế giới này không thể có thêm một Ngô Cự Lam thứ hai, tôi cũng không có khả năng tìm được một người thứ hai toàn tâm toàn ý yêu thích như vậy. Tôi làm sao có thể xem nhà cửa, công ty, tài sản có thể dùng tiền mua được quan trọng hơn Ngô Cự Lam?

Ông nội cho tôi ăn học, tỉ mỉ giáo dục, đã giúp tôi có một cái nghề có thể nuôi sống chính mình, còn cho tôi một căn nhà lớn, chẳng lẽ không phải muốn tôi dựa vào năng lực, dựa vào những gì sẵn có để theo đuổi cuộc sống mình yêu thích hay sao?

Chẳng lẽ tôi cố gắng nhiều năm, tất cả những gì có được bây giờ chỉ vì hướng tới cái gọi là “chấp nhận sự thật”?

Tôi có nhà có thể ở, có suy nghĩ có thể kiếm tiền, chính là bởi vì tôi biết mình có thể tự chăm sóc tốt cho mình, cho nên tôi chưa bao giờ trông cậy vào một cuộc hôn nhân, hay tìm kiếm một người đàn ông hoàn hảo để cải thiện cuộc sống. Nếu tôi có dũng khí chấp nhận cả đời độc thân, thì tại sao không có dũng khí theo đuổi người mình thích?

Nghĩ đến ý nghĩ tôi sẽ vì nhà cửa tài sản có thể tùy tiện mua được mà buông bỏ một người độc nhất vô nhị trên đời này, nhất thời cảm thấy toàn thân lạnh toát, cảm giác sợ hãi từng đợt.

Nếu như vừa rồi ở trước cửa phòng, tôi còn rất mờ mịt, không biết mình rốt cuộc muốn gì. Tôi thích Ngô Cứ Lam, nhưng vẫn không thấy được tương lai của chúng tôi; Chu Bất Văn nguyện ý cho tôi một tương lai yên ổn tin cậy, tôi lại cảm thấy không có cách nào dối lòng mà nhận.

Nhưng vào thời khắc này, giống như ngộ ra điều gì lớn lao, trong phút chốc, đầu óc của tôi trở nên thông suốt, hoàn toàn hiểu được chính mình muốn làm gì.

Tôi đứng lên, ánh mắt kiên định nhìn Ngô Cứ Lam, “Tôi thích anh, anh có đồng ý làm bạn trai của tôi không?”

7. Chương 7: Anh Có Thể Làm Được Gì Nữa?

Tôi cảm thấy Ngô Cứ Lam càng ngày càng bí ẩn, mỗi khi nghĩ mình đã hiểu biết hần thêm một chút, thì hần lại cho tôi thêm nhiều kinh ngạc.

Mấy ngày nay, tôi cứ mãi suy nghĩ, sau khi thổ lộ, rốt cuộc cũng có vài loại kết quả.

Tôi chấp nhận, tôi cũng thích cô...

Là đồng ý.

Xin lỗi, cô là người tốt, nhưng tôi...

Là từ chối.

Quá đột ngột, tôi muốn suy nghĩ thêm một chút...

Là không đồng ý, cũng không từ chối.

Hần là chỉ có ba loại kết quả này.

Vậy “Tôi biết rồi” là loại kết quả gì đây?

Hôm đó, sau khi đối mặt thổ lộ xong, hần không một chút phản ứng, mặt không chút thay đổi chăm chú nhìn tôi trong chốc lát, sau đó trả lời một câu hoàn toàn thuyết phục: “Tôi biết rồi.”

Cùng hần im lặng đối diện, đã làm toàn bộ dũng khí của tôi nhanh chóng tiêu biến không sót một mảnh, tôi không còn khả năng hỏi thêm câu nào nữa. Khi hần đi ra mở cửa, ý bảo tôi nên rời khỏi, tôi cũng lập tức không quay đầu lại mà chạy trốn chết.

Hậu quả chính là ——

Mấy ngày nay tôi cứ khổ sở suy nghĩ, “Tôi biết rồi” rốt cuộc là loại kết quả nào?

Đồng ý sao? Đương nhiên không phải!

Từ chối sao? Biểu tình của hần lúc ấy lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm, dường như thật sự...

Sau nhiều lần tự hỏi, tôi tình nguyện coi “Tôi biết rồi” thuộc loại kết quả thứ ba——không đồng ý, cũng không từ chối.

Chuyện cho tới bây giờ, khi suy nghĩ lại, tôi mới phát hiện mình mãi lo nghĩ quả thật buồn cười, tôi rồi cứ rầm ruy xét có nên thích Ngô Cứ Lam hay không, mà hoàn toàn quên lo lắng người ta có thích tôi hay không.

Ngô Cự Lam là loại người khi nghèo túng đến nỗi quần áo tả tơi, mà còn có thể khó chịu chuyện tôi nấu cơm khó ăn! Đối với tình cảm của mình khẳng định chỉ biết càng khó chịu, điều này tôi thật sự tin tưởng mình nghĩ đúng!

Chu Bất Văn nói cho tôi biết, công việc của anh ấy có chút trục trặc, cần gấp rút về nhà giải quyết.

Tôi không biết là thật hay giả, nhưng anh ấy có thể rời khỏi đây, như vậy càng tốt. Dù sao, sau khi thổ lộ và bị thổ lộ, cho dù hai người đều muốn giả vờ như không có việc gì xảy ra, thì vẫn luôn có chút ngượng ngùng khó nói, đây không phải là chuyện có thể dùng lý trí vượt qua, chỉ có thể để thời gian tự nhiên làm phai nhạt đi.

Chu Bất Văn dựa theo giá cả quy định thuê phòng mà thanh toán sòng phẳng, tôi vốn nghĩ giảm giá chút ít, nhưng bị anh ấy từ chối.

Tôi nói: “Chỉ cần ở đây liên tục ba ngày là sẽ có chiết khấu.”

Chu Bất Văn nói: “Khách trọ bình thường có thể tùy ý ăn hải sản, tùy ý uống nước hoa quả hay sao? Anh không đồng ý em tính giá như vậy, em cũng đừng thuyết phục anh nữa, nếu không về sau anh đi ở nhà trọ khác !”

Tôi không dám nài nỉ thêm nữa, nên cùng Giang Dịch Thịnh đưa Chu Bất Văn ra bến tàu rời đảo.

Sau khi Chu Bất Văn đi, không có khách trọ nào khác đến ở.

Chính xác là, từ khi nhà trọ khai trương cho đến nay, ngoại trừ Chu Bất Văn, không có một khách hàng nào tìm đến. Số tiền Chu Bất Văn đưa lúc đó chỉ vừa đủ chi trả tiền mua điện thoại cho Ngô Cự Lam, nói cách khác, từ khúc mở nhà trọ cho đến nay, tôi chỉ có chi, chứ không có thu.

Nhìn thấy số tiền trong ngân hàng ngày càng giảm đi, tôi có một loại cảm giác “miệng ăn lỗ mũi”, áp lực thật sự rất lớn.

Bất quá, cũng không phải là chuyện gì xấu, ít ra nó làm phân tán áp lực của tôi khi đối mặt với Ngô Cự Lam.

Tôi ở trước mặt hần trắng trơn bày tỏ, hần lại giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, lời nói cứ chỉ chẳng một chút ngại ngùng, chỉ có một mình tôi là trong lòng bất an. Nhưng cho dù bất an cỡ nào, trước hết cũng phải lo kế sinh nhai của bản thân, giải quyết chuyện kinh tế cấp bách, như vậy mới có cơ sở xây dựng tình cảm.

Mỗi ngày tôi ngồi trước máy tính, lên các diễn đàn du lịch tuyên truyền khu nhà trọ của mình. Thật ra có chút hiệu quả, lâu lâu lại có điện thoại gọi đến hỏi han này nọ, nhưng khi đối phương hỏi rõ “Giao thông không được thuận tiện, xa bến tàu và khu phố đèn lồng nổi tiếng”, thì bọn họ đều lịch sự nói “Tôi suy nghĩ lại, sẽ gọi điện liên lạc với cô sau.”

Lúc tôi tìm việc làm, đã hiểu được câu này, đó là lời từ chối cực kỳ dè dặt.

Nhưng mà, phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.

Sáng sớm mỗi ngày lúc chạng vạng, ba của Giang Dịch Thịnh thường cùng bảo mẫu hoặc mẹ của hần ra ngoài tản bộ. Những người hàng xóm ai cũng biết ông Giang có chút điên điên khùng khùng, khi gặp mặt, họ đều khách khí chào hỏi, sau đó liền cố gắng lảng tránh. Nhưng hôm đó, không biết từ đâu xuất hiện một gã đàn ông xa lạ, hần kích động làm cho bệnh tình của ông Giang tái phát, khiến ông từ trên sườn núi lăn xuống bãi đá ngầm.

Gã đàn ông xa lạ kia nhìn thấy mình gây họa, lập tức bỏ chạy. Người bảo mẫu vội vàng gọi điện thoại xin giúp đỡ, cũng không dám chạy đi bắt người, chỉ có thể tự nhận mình tắc trách.

Ông Giang vào bệnh viện, tiền thuốc men giống như dòng nước lũ nhanh chóng bị tiêu sạch. Tuy Giang Dịch Thịnh không có đòi tiền tôi đã nợ hần, nhưng tôi cảm thấy mình nhất định phải trả.

Tôi kéo theo Ngô Cự Lam đến ngân hàng rút hết số tiền còn lại, vét sạch túi, tổng cộng chỉ còn lại một vạn tám ngàn lẻ bốn mươi sáu đồng.

Tôi buồn rầu nhìn chăm chăm sấp tiền ở trên bàn, càng nghĩ, càng đi vào ngõ cụt, đường ra duy nhất chính là mở miệng hỏi mượn Chu Bất Văn.

Tôi lấy di động ra, vừa định gọi điện thoại, Ngô Cự Lam đã từ thư phòng đi tới, bỏ một sấp tiền mỏng lên bàn.

Tôi nghi hoặc nhìn hắn.

Ngô Cự Lam nói: “Hai ngàn đồng, trước hết đem trả cho Giang Dịch Thịnh.”

Tôi hỏi: “Đây là...Tiền lương tôi đã đưa cho anh?”

Ngô Cự Lam không nói gì, hiển nhiên cảm thấy được tôi hỏi một câu quá ngu ngốc.

Chuyện này là sao? Tôi nói: “Cho dù cầm luôn tiền của anh đem trả, chúng ta cũng chỉ còn có bốn mươi sáu đồng, sống như thế nào? chắc chắn là phải đi vay rồi! Dù là gì thì trước sau cũng phải đi mượn tiền, quên đi, anh đem tiền của anh cất vào đi!”

Tôi bấm số điện thoại, nhạc chuông ở đầu dây bên kia vang lên.

Cái điện thoại này là thứ rẻ tiền, sau khi bị rơi xuống đất một lần, tính năng liền trở nên quái lạ, nói chuyện rất tốt, nhưng âm thanh nghe được lại bị lỗi nghiêm trọng, đặc biệt chói tai. Tôi không muốn lỗ tai phải nghe những âm thanh khó nghe như vậy, nên cầm cái điện thoại tránh xa lỗ tai, tự mình nhìn chăm chăm vào màn hình, khi nào nhìn thấy điện thoại có người nghe, sẽ để lên sát tai.

Ngô Cự Lam giằng lấy cái điện thoại, “Tôi còn năm trăm đồng.”

“Vẫn chưa đủ!”

“Tôi sẽ nghĩ cách.”

Điện thoại đã có người nghe, giọng nói của Chu Bất Văn lúc nhỏ lúc lớn truyền đến, “Tiểu La, a lô, Tiểu La...” Ngô Cự Lam nắm chặt cái điện thoại, không chịu buông ra.

Tôi nhỏ giọng hỏi: “Anh không muốn tôi mượn tiền Chu Bất Văn?”

Ngô Cự Lam không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ nói: “Chuyện tiền bạc, tôi sẽ nghĩ cách.”

“Vậy...” Tôi cau mày, rút điện thoại ở trong tay hắn ra.

Lần này Ngô Cự Lam không có dùng sức giữ lại, trong mắt của hắn ánh lên một chút ảm đạm, hắn mím chặt môi, cúi đầu nhìn tay của mình.

Tôi cầm cái điện thoại để sát vào tai, mắt vẫn nhìn Ngô Cự Lam, “A lô, Đầu To, vừa rồi tín hiệu không được tốt. Không có gì đâu, chỉ là muốn gọi điện thoại hỏi thăm anh chút thôi...”

Ngô Cự Lam lập tức ngẩng đầu nhìn về phía tôi, trên mặt không có một chút biểu cảm, nhưng trong ánh mắt thâm sâu ấy giống như có biển cả dưới ánh mặt trời ngày hè trong vắt tươi đẹp, hào quang lóng lánh.

Hàn huyền với Chu Bất Văn vài câu, tôi cúp điện thoại. Lấy sấp tiền hai ngàn đồng ở trên bàn, tôi cười tủm tỉm nói: “Tôi đi trả tiền.”

Ngô Cự Lam không nói một lời, theo tôi đi ra sân.

Tôi nói: “Anh không cần phải đi, chỉ có vài bước thôi, không thể nào lại gặp chuyện không hay, hay cướp bóc gì đâu.”

Ngô Cự Lam không khách khí, liền chế giễu: “Cô là chuyên gia gây họa.” Hắn bước không nhanh không chậm, vẫn đi theo bên cạnh tôi.

Tôi mất hứng bĩu môi, sau đó lại mím môi lặng lẽ mỉm cười.

Hai chúng tôi đến nhà của Giang Dịch Thịnh, không để ý đến lời phản đối của Giang Dịch Thịnh, kiên quyết đưa tiền trả cho hắn.

Về đến nhà, tôi cầm lấy bốn mươi sáu đồng còn lại, vươn tay về phía Ngô Cự Lam, “Tiền của anh đâu?”

Ngô Cự Lam đưa năm trăm cho tôi, tôi cất đi ba trăm, đưa cho Ngô Cự Lam hai trăm bốn mươi sáu đồng, chúng tôi xem như chia tài sản đồng đều cho cả hai.

Tôi nói: “Cùng nhau nghĩ cách đi!”

Buổi tối, tôi nằm ở trên giường, nhìn ba trăm đồng còn sót lại của mình. Buồn rầu thở dài, nhưng chỉ chốc lát sau, lại nhin không được nhe răng ngậy gốc cười rộ lên.

Ngày hôm sau.

Nhờ mấy người ngư dân quen biết bán cho tôi một đồng lớn các loại ốc biển to nhỏ, tôi bắt đầu làm vòng tay, vòng cổ, móc khóa, đồ vật trang trí linh tinh... Tay nghề này là tôi theo ông nội học được.

Lúc ông nội còn trẻ, vì mưu sinh, ông thường theo thuyền rời bến đánh cá, ở trên biển ít nhất là nửa năm. Ông không có tiền, mua không nổi trang sức, đành suy nghĩ cân nhắc dùng các loại ốc biển đủ loại hình dạng và màu sắc làm ra mấy thứ xinh đẹp tinh xảo. Sau khi rời thuyền, ông mang về tặng cho bà nội.

Sau khi bà nội qua đời, ông vẫn như trước dùng ốc biển làm ra nhiều thứ linh tinh. Chờ tích góp đến số lượng nhất định, ông thuê chỗ ở bến tàu bày bán.

Trước đây, tôi nghĩ ông là vì kiếm tiền, sau này mới hiểu được, kiếm tiền chỉ là một phần nguyên nhân, nguyên nhân chính là tưởng nhớ. Ông nội muốn tưởng nhớ đến khoảng thời gian phiêu dạt trên biển từ tối mù đến sáng bạch, tưởng nhớ sau mỗi lần trải qua hành trình gian nan, luôn có một người phụ nữ đứng ở bến tàu đợi chờ ông trở về.

Trong trí nhớ của ông nội, ốc biển là vô số điều tốt đẹp vui vẻ, nên lúc ba hỏi ý kiến ông về tên của tôi, ông đã không chút do dự lấy chữ “La” đặt vào đó.

Đại khái bởi vì có chút duyên phận, nên từ nhỏ tôi đã thích nghịch ngợm những con ốc biển xinh đẹp đủ loại hình dáng và màu sắc. Nhờ ông nội dốc lòng truyền dạy, tôi đã làm được rất nhiều thứ như vòng cổ, vòng tay, móc khóa, chuông gió, hộp cắm bút, chân nến, hộp trang sức, hộp xà phòng, chậu hoa... Đương nhiên, tay nghề của tôi không thể so với tay nghề của ông nội, nhưng mỗi một vật tôi đều tỉ mỉ thiết kế, cẩn thận khắc đeo, so với nhiều loại đồ trang trí làm từ ốc bằng công nghệ hiện đại, không hề thua kém. Nên trên cơ bản, mỗi lần tôi và ông nội bày bán, rất nhanh sẽ bán hết.

Chẳng qua, làm mấy thứ này rất mất thời gian, giá cả khẳng định không lời bằng những cửa hàng mỹ nghệ cao cấp, cho nên tính chi phí về thời gian, kiếm lời chẳng được bao nhiêu.

Nhưng hiện tại nhà trọ đang không có khách, tôi quyết định trước hết dùng tay nghề này kiếm chút tiền mua thức ăn! Ít ra đảm bảo tôi và Ngô Cự Lam không bị chết đói.

Tôi vừa ngồi chờ điện thoại chào đón khách hàng mới, vừa làm trang sức bằng vỏ sò và ốc biển.

Ngô Cự Lam đã đi đâu đó, hắt từ bờ biển mang về một khối gỗ, cầm lấy dụng cụ làm mộc của ông nội, vừa gọt vừa đeo... Tôi nhìn qua thấy dáng vẻ của hắn rất phức tạp cao thâm.

Vài ngày sau, tôi loáng thoáng nhìn ra Ngô Cự Lam muốn làm cái gì. Nhưng tôi cũng thật sự không tin tưởng vào suy đoán của mình.

“Anh... đang làm đàn tranh sao?”

“Đàn cổ.” Ngô Cự Lam lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi một cái, “Hai cái khác nhau xa.” (7.1)

(7.1) Cổ cầm: có 7 dây, gắn với 7 trục làm bằng gỗ và có khi bằng ngọc để lên dây đàn. Đàn Tranh: có 16 dây, nên thường được gọi là thập lục cầm. Hiện nay Cổ cầm ít được phổ biến và đang bị mai một dần, chỉ còn khoảng 200 người biết Cổ cầm ở Trung Quốc. Cả hai đều được làm từ gỗ cây ngô đồng, tùy theo mục đích và tên gọi mà chúng có hình dạng và âm sắc khác nhau.

Tôi đại ra ba giây, sau đó ha ha cười gượng, “Khổng khác nhau lắm, đều là nhạc cụ.”

Thân đàn sau khi làm xong, Ngô Cự Lam bắt đầu làm tới dây đàn. Tôi biết khúc gỗ này là hắn kiếm được từ bờ biển về, không tốn một xu.

Nhưng dây đàn cổ... Tôi thật không nhớ rõ trên đảo này có cửa hàng bán mấy thứ phong nhã như vậy.

“Anh mua dây đàn ở đây vậy?”

“Taobao” (7.2)

(7.2) Taobao.com là một trang web bán hàng online nổi tiếng ở Trung Quốc.

“...” Tôi quyết định yên lặng tránh sang một bên.

Tôi thực sự vì “Cao hứng làm đàn” của Ngô Cự Lam mà phát rầu.

Trên đảo này đàn dương cầm, đàn Nhị Hồ (7.3) tôi đều đã thấy qua, nhưng đàn cổ... Tôi đoán chừng khi chúng tôi đem ra bán, từng người đi ngang qua sẽ vây quanh xem, sau đó im lặng chiêm cho chúng tôi một cây nến rồi rời khỏi.

(7.3) Nhị Hồ, hay còn con gọi là Nhị cầm hoặc Nam Hồ, là đàn thuộc thể loại kéo, chỉ có hai dây, âm sắc thanh thoát da diết. Nhị cầm giữ vai trò chủ đạo trong Hát Xẩm. Ngày nay thỉnh thoảng nó xuất hiện cả trong dàn nhạc pop, rock hiện đại để tăng màu sắc trong cách phối âm. Ở miền Nam còn gọi là đàn Cò, thường được dùng trong hát tân cô giao duyên.

Tôi chỉ có thể chính mình càng thêm cố gắng.

Trời xế chiều, tôi xoa xoa cái cổ mỗi như đi ra phòng khách, nhìn đến ánh chiều tà trong sân vườn, cỏ cây xanh tốt, hoa rơi lả tả, Ngô Cự Lam mặc áo trắng quần đen, ngồi trên bậc thang đá dưới mái hiên, trong tay cầm một cây đàn cổ màu đen, vẻ mặt thẫn thờ nhìn về phía chân trời xa xăm.

Trong nắng chiều tràn ngập, nhuộm màu đỏ hồng như son, thân ảnh của hân mơ hồ ẩn hiện như khói sương, phảng phất bóng dáng một vị công tử tuyệt thế, ngồi cô độc trầm mặc trong mấy bộ phim điện ảnh cổ trang.

Lòng tôi chợt thấy hoảng sợ, trong đầu nghĩ, về sau nhất định sẽ cười nhạo bộ dáng mấy cô gái nào tàn fan cuồng ngôi sao điện ảnh giống như tôi lúc này. Với vẻ đẹp trước mắt, tôi tuyệt đối không được để ý tới.

Ngô Cự Lam phát hiện tôi đang nhìn chăm chú, vẻ mặt nghiêm túc lại, khôi phục bộ dáng lạnh nhạt thường ngày, nhìn về phía tôi.

Tôi vội vàng chạy đến bên cạnh hắn, giả bộ nhìn cây đàn, hỏi: “Làm xong rồi à?”

“Ừ, nhưng mà, chưa được tốt lắm.”

Thân màu đen, dây màu trắng, phong cách cổ xưa tao nhã, hình dáng tinh xảo xinh đẹp, tôi liếc mắt một cái đã thích, cảm thấy đàn làm rất tốt, liền âm thầm ra quyết định, cho dù có người hỏi mua, cũng tuyệt đối không bán!

Tôi sờ sờ cây đàn, sợ hãi than: “Ngô Cự Lam, vậy mà anh có thể làm được đàn cổ! Về sau cho dù anh nói mình biết làm ra lửa, kết lưới bắt cá, chắc tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên.”

“Tôi có thể.”

Tôi há hốc miệng, ngây ngốc nhìn Ngô Cự Lam.

Ngô Cự Lam cho rằng tôi không tin lời hắn, liền đưa cây đàn cho tôi ôm, hắn gom mớ gỗ vụn sót lại sau khi làm đàn. Dùng hai ngón tay xoay thật nhanh một miếng gỗ ở trong tay, vài lọn khói màu xanh nhanh chóng bay ra. Ngô Cự Lam bắt đầu lấy gỗ vụn rắc lên trên, chốc lát sau, liền thấy được ngọn lửa nho nhỏ.

Tôi thì thào nói: “Tôi xem trên TV họ đánh lửa rất chậm.”

Ngô Cự Lam nói: “Do sức lực và tốc độ bọn họ dùng không đủ nhanh và mạnh.”

Tôi nhìn cây đàn ở trong ngực mình, nhìn đến ngọn lửa đang cháy, cảm thấy được đầu của mình thật sự choáng váng, rất muốn hỏi hắn một câu “Ngô Cự Lam, anh có thể làm được gì nữa?”, nhưng mức độ kích thích trái tim thật sự rất có hạn —— hôm nay nên dừng ở đây đi!

Ngô Cự Lam nói: “Cô còn bao nhiêu tiền? Đưa trước cho tôi được không? Ngày mai kiếm được tiền tôi sẽ trả lại cho cô.”

Tôi biết rõ cái đàn cổ mà Ngô Cự Lam làm này, chỉ sợ ngày mai bán không được, nhưng...Tôi lại đem toàn bộ hơn một trăm đồng đưa cho Ngô Cự Lam, tủm tỉm cười, nói: “Được.”

.....

ĐÀN CỔ

ĐÀN TRANH

ĐÀN NHỊ

Tôi trốn ở phòng ngủ, gọi điện thoại cho Giang Dịch Thịnh.

Bệnh tình của ông Giang đã tương đối ổn định, Giang Dịch Thịnh không cần tới đến phải ở bên giường chăm sóc, nên đã thoải mái hơn nhiều. Tôi hỏi Giang Dịch Thịnh nếu có thời gian, nhờ hắn tìm giúp tôi vài người bạn am hiểu âm luật, giả vờ đến mua đàn của Ngô Cự Lam. Giá cả không quá mắc, cũng không quá rẻ, hơn một ngàn là được!

Tôi nói Giang Dịch Thịnh ứng trước cho tôi, khi nào tôi bán được mấy thứ linh tinh làm từ ốc, sẽ trả lại cho hắn.

Giang Dịch Thịnh có chút dao động, “Em xác định Ngô Cự Lam làm được đàn cổ, là loại nhạc khí thần kỳ có ở trong mấy bộ phim truyền hình cổ trang sao? Không phải em lấy thứ đàn không ra gì biến thành nhạc khí đấy chứ?”

“Ngốc mới không phân biệt được ?!” Tôi hoàn toàn quên chính mình mới vừa nãy còn không phân biệt được đàn tranh và đàn cổ.

Giang Dịch Thịnh kích động xuýt xoa, hận không thể lập tức chạy tới cúng bái Ngô Cự Lam.

Tôi bảo hắn ngày mai hãy đến, nhớ tìm bạn bè tới cổ động nhiều nhiều một chút, phải giả vờ có am hiểu văn hóa! Nếu không diễn trò sẽ không giống! Dù sao đó cũng là đàn cổ!

Sáng sớm, sau khi rời giường.

Tôi vốn nghĩ làm bộ đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại của Giang Dịch Thịnh, nói rằng hắn có hứng thú với tay nghề làm đàn của Ngô Cự Lam, muốn buổi chiều đến xem. Thật không ngờ, sáng sớm Ngô Cự Lam đã rời nhà, hắn để lại cho tôi một tờ giấy, nói rằng phải làm một số chuyện, có thể về trễ một chút.

Tôi nhìn chăm chú vào tờ giấy một lúc lâu, không phải nội dung của lời nhắn có gì đặc biệt, mà là chữ viết của hắn, ngay ngắn thẳng tắp, khí thế hiên ngang, so với bảng chữ cái làm mẫu còn đẹp hơn gấp bội. Bất quá, ngay cả đàn cổ hắn còn có thể làm được, chữ viết đẹp hơn bình thường một chút cũng không có gì ngạc nhiên.

Tôi nhìn cái đàn cổ đang đặt trong thư phòng, biết hắn không phải mang đi bán, nên cũng yên tâm.

Tôi vừa làm vật phẩm trang sức, vừa ngồi chờ Ngô Cự Lam. Đợi đến xế chiều, Ngô Cự Lam còn chưa về, ngược lại Giang Dịch Thịnh cùng vài người bạn đến “mua” đàn cổ.

Tôi mang đàn cổ đặt trên bàn trà ở phòng khách, Giang Dịch Thịnh cùng mấy người bạn vây quanh cây đàn vừa xem, vừa bàn luận. Đừng nói, mỗi người nhìn qua đều có chút kỳ lạ, tác phong khá khác thường, rất giống như cổ nhân đang ngắm đàn.

Một tiên sinh họ Đới mắt đeo gọng kính cổ màu đen, chân mang giày vải màu đen, cách ăn mặc toát ra khí chất “nho sinh đạo giáo”, hỏi: “Cây cổ cầm này, Thẩm tiểu thư bán bao nhiêu tiền?”

Tôi nói: “Hơn một ngàn. Tôi xem trên taobao, giá của loại đàn này dao động từ năm trăm đến hai ba ngàn, tôi xem giá trị của nó nên định giá như vậy, nếu nhiều hơn nữa thì hơi quá.”

Đới tiên sinh nói: “Xin tiểu thư cho giá thật, tôi rất muốn mua nó.”

Đồ của Ngô Cự Lam làm thật sự có người thưởng thức sao?!

Đối với đồ bán được tôi hẳn là phải vui vẻ, nhưng lại không chút do dự nói: “Không bán, tôi muốn giữ lại.”

Một đám người đang nói chuyện, thì cánh cổng sân vườn đang khép hờ bị đẩy ra, Ngô Cự Lam đã trở về.

Hắn quét mắt nhìn những vị khách trong phòng khách, gật đầu chào đón với Giang Dịch Thịnh, sau đó khiêng một con cá dài hơn một thước, lập tức đi đến vòi nước bên cạnh nhà bếp, buông con cá xuống.

Người ở trên đảo đã nhìn quen với nhiều loại cá, không ai có thắc mắc gì, cười hỏi tôi: “Đàn là do Ngô tiên sinh đây làm sao?”

“Đúng vậy ạ!”

Tôi bảo Giang Dịch Thịnh ra tiếp đón mọi người, chính mình cầm cái khăn mặt chạy ra.

Chờ Ngô Cự Lam rửa sạch tay, tôi đưa khăn cho hắn, “Giang Dịch Thịnh nghe nói anh làm được đàn cổ, nên tìm vài người bạn có chút am hiểu nhạc cụ đến xem, có người muốn mua đàn của anh.” Bởi vì Đời tiên sinh thật sự muốn mua, lúc nói xong, tôi có chút khấn trương khác thường.

Giang Dịch Thịnh dẫn mấy người bạn của hắn đi tới, cười nói: “Tất cả mọi người thật sự rất thích cây đàn cổ của anh, đang chờ anh ra giá.”

Ngô Cự Lam nhìn lướt qua những người đang vây xung quanh hắn, nói với tôi: “Tôi làm cây đàn này không phải dùng để bán.”

“Hả?” Tôi tròn tròn mắt, “Không... Không bán, vậy anh làm để làm gì?”

“Tôi đánh đàn.” Ngô Cự Lam trả lại cái khăn mặt cho tôi, đi vào nhà bếp.

Tôi và Giang Dịch Thịnh hai mắt nhìn nhau, không nói được gì, mặt dại ra.

Bởi vì không còn cần đóng kịch, nên “diễn viên quần chúng” mà Giang Dịch Thịnh mời đến cũng đều tự nhiên bỏ đi.

Tôi càng không ngừng giải thích: “Xin lỗi, ngại quá...”

Giang Dịch Thịnh trừng mắt nhìn tôi vài cái, sau đó cùng mấy người bạn của hắn đi ra ngoài.

Vài người đang lục tục đi ra cổng, có một người đi cuối cùng, một chân đã bước ra ngoài, trong lúc vô ý tầm mắt liếc qua tảng đá ở góc tường nhà bếp, thấy rõ con cá đang nằm trên đất. Ông ta lập tức thu chân lại, vài bước đi qua, ngồi xổm xuống nhìn thật kỹ, sau đó la to một tiếng: “Cá ngừ vây xanh Đại Tây Dương!” (7.4)

(7.4) Cá ngừ vây xanh Đại Tây Dương (Tên khoa học: *Thunnus thynnus*) là một loài cá ngừ trong họ Scombridae. Loài này là loài bản địa cả phía tây và đông Đại Tây Dương cũng như Địa Trung Hải. Hiện nay nó đã gần như tuyệt chủng, tổ chức Hòa Bình Xanh đang lên tiếng bảo vệ. Loài cá này có thể đạt trọng lượng hơn 450kg, dài hơn 3m, nó rất có giá trị thương mại.

Những người đi ra khỏi cửa trong phút chốc đều quay trở lại, tất cả cùng vây quanh con cá, kích động vừa nhìn vừa nói.

“Đúng là cá ngừ vây xanh Đại Tây Dương!”

“Tôi nghe nói ở Nhật Bản, hiện tại cá ngừ vây xanh Đại Tây Dương một cân (Pound: 454g) có thể bán được 3.500 bản Anh (khoảng 5.440 USD, hay 118,5 triệu Đ).”

“Đúng vậy! Năm 2013, một con hơn 200kg bán được 150 triệu yên, tính qua nhân dân tệ đại khái là 1.100 vạn (khoảng 26,1 tỷ Đ).”

“Lúc đó là đang đầu giá, bị nâng quá cao, ngoài thị trường không cao đến mức như vậy. Nhưng, cũng tuyệt đối không rẻ. Mấy năm trước, khu khách sạn sang trọng tại Tây Hồ ở Hàng Châu nhập khẩu một con cá ngừ vây xanh 70kg, chưa tính phí vận chuyển và thuế nhập khẩu là đã hơn 4 vạn nhân dân tệ (khoảng 140 triệu Đ), bây giờ chắc giá đã tăng gấp đôi.”

“Chắc chắn! Nhiều năm rồi chưa thấy có người bắt được cá ngừ vây xanh.”

Tuy rằng, tôi không giống như mấy vị khách sành ăn này, liếc mắt một cái có thể phân biệt ra loại cá và giá trị của nó, nhưng thân là một đứa bé lớn lên ở biển, danh tiếng của cá ngừ vây xanh Đại Tây Dương tôi cũng có biết đến, chẳng qua là chưa từng được nếm thử.

Ông nội nói lúc ông còn trẻ, cá ngừ vây xanh không giống như loài cá sau này sẽ trở nên quý hiếm, nhóm thuyền viên thường hay bắt được, ông đã ăn qua rất nhiều lần. Cá ngừ vây xanh ăn sống là ngon nhất, vừa vào miệng lập tức tan ra, giống như cảm giác ăn kem vậy, tôi vẫn không thể tưởng tượng ra được.

Giang Dịch Thịnh phản ứng nhanh nhất, cách cái cửa sổ nhà bếp, hắn nói với Ngô Cự Lam: “Ngô đại ca, nếu anh muốn bán con cá này, phải nhanh chóng đem đông lạnh đi. Thứ này là đồ tươi, để lâu sẽ biến chất, mất giá đấy!”

Ngô Cự Lam mài dao, không ngừng đầu lên nói: “Không sao cả, tối nay sẽ ăn.”

Đôi chân của tôi lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa nằm úp sấp trên mặt đất.

Những người khác cũng bị kích động, tất cả đều kinh ngạc, sùng bái, xúc động, khát khao nhìn chằm chằm vào Ngô Cự Lam.

Giang Dịch Thịnh mắt biểu lộ dấu chấm hỏi nhìn tôi, máu trong người tôi cứ sôi sùng sục —đó là tiền, là tiền, là tiền!!! Nhưng lại khế cắn môi nói: “Anh ấy muốn ăn, vậy thì cứ ăn thôi!”

Giang Dịch Thịnh không nói gì, chỉ lắc đầu, vừa quay đầu lại, hắn tập tức cười tươi như hoa, hòa nhã nói với Ngô Cự Lam: “Ngô đại ca, tối nay tôi ở lại ăn cơm.”

“Được, nhưng cậu phải giúp tôi một tay.” Ngô Cự Lam vẫn giống như trước, đầu còn chưa nâng lên, đang chuyên tâm kiểm tra xem dao có được mài sắc hay chưa.

“Không thành vấn đề!” Giang Dịch Thịnh khoái chí nhận lời.

Giang Dịch Thịnh bị Ngô Cự Lam sai ra ngoài làm việc, năm người bạn mà hắn mời đến vẫn không đi theo hắn rời khỏi.

Năm người này coi như là người làm công tác văn hóa, biểu hiện kín đáo, ngượng ngùng, nói trắng ra là có ý muốn ở lại dùng cơm, nhưng ngại không dám nói. Tôi hiểu được ý muốn của bọn họ, dù sao con cá này nhìn qua khoảng bốn năm mươi kg, chúng tôi chỉ có ba người, chắc chắn là ăn không hết!

Bọn họ đứng ở trong sân, vừa nhìn Ngô Cự Lam làm cá, vừa mở tiệc trà bàn luận. Từ ăn cá cho tới bắt cá, từ ngư nghiệp trên đảo cho tới bảo vệ môi trường, dường như nói mãi nói chẳng xong.

Tôi nhỏ giọng hỏi Ngô Cự Lam: “Bọn họ... tính sao bây giờ?”

Ngô Cự Lam liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lớn tiếng hỏi: “Các ông muốn ăn cá sao?”

“Rất muốn!” Trăm miệng một lời, âm thanh hùng hồn.

Ngô Cự Lam mỉm cười, nói: “Hoan nghênh các ông tới Nhà trọ Ốc Biển thưởng thức bữa tối, mỗi người sáu trăm đồng (khoảng 2,1 triệu Đ), ngoại trừ cá, còn có rau dưa, hoa quả, đồ uống.”

Năm người không hề nghi ngại, đều đồng ý, lập tức tự động xếp hàng vội vàng tới đưa tiền cho tôi, dáng vẻ giống như “chạm chân sẽ mất phần” vậy.

Đời tiên sinh nhìn thấy tôi hơi ngại, liền cười nói: “Bây giờ ở thành phố lớn, tùy tiện vào một nhà hàng tốt một chút, ăn bữa cơm cũng đã tốn hết mấy trăm đồng, nhưng mấy chỗ đó làm gì có cá ngừ vây xanh còn tươi như vậy chứ?”

Tôi bắt đầu vui vẻ nhận tiền, tiền còn chưa thu xong, lại có người lục tục kéo vào sân, bọn họ thấy có người xếp hàng nộp tiền, cũng tự giác chủ động xếp hàng chờ tới lượt mình.

Nghe bọn họ kể lại, tôi mới hiểu được, thì ra sáng sớm nay Ngô Cự Lam thuê thuyền đánh cá rồi bến đi câu, khi trở về đương nhiên phải đến bến tàu. Nơi đó ngư dân hỗn tạp, hắn khiêng một con cá to như vậy, hiển nhiên có người nhận ra là cá ngừ vây xanh quý hiếm, tin tức nhanh chóng được truyền đi.

Trên đường hẩn về nhà, vô số người đến hỏi, Ngô Cự Lam trả lời rành mạch: “Đây là bữa tối tự phục vụ của Nhà trọ Ốc Biển.”

Không đến nửa giờ, hẩn đã tiếp nhận bốn mươi người đặt bàn trước, sau đó tuyên bố bữa tối đã đủ người. Có thể nói, nếu năm người đang ở trong sân này không phải là bạn của Giang Dịch Thịnh mời đến, khẳng định có muốn ăn cũng chẳng được.

Đội mọi người nộp đủ tiền, tôi tổng cộng thu được hai vạn sáu ngàn bốn trăm đồng. Vốn là hai vạn bảy ngàn đồng, nhưng Ngô Cự Lam lấy đi hết sáu trăm đồng, trả lại cho Giang Dịch Thịnh vì hẩn mua rau dưa, hoa quả và đồ uống.

Đúng sáu giờ rưỡi tối, bữa tối tự phục vụ chính thức bắt đầu.

Trong sân, mấy cái bàn nhỏ được sắp xếp thứ tự, bên trên có phủ một tấm trải bàn bằng nhựa trắng nõn, trông rất ra dáng. Trên bàn đặt đầy đủ các loại rau xanh, gỏi rong biển, salad trộn cùng một số loại trái cây đã bổ sẵn. Nhưng lúc này, mọi người hoàn toàn không có tâm trí chú ý này nọ, bọn họ đang nóng lòng chờ ăn cá ngừ vây xanh. Có thể nói, sáu trăm đồng của bọn họ, tất cả đều vì cá ngừ vây xanh quý hiếm, cho dù có ăn cái gì khác, bọn họ cũng không thêm để ý.

Ngô Cự Lam sau khi chuẩn bị rau dưa, bổ trái cây xong, thừa lúc tôi và Giang Dịch Thịnh bày biện chuẩn bị bàn ăn, hẩn liền chạy đi tắm rửa, thay ra một bộ quần áo sạch sẽ.

Bên ngoài bức tường của nhà bếp, phía trước vòi nước, có kê một cái bàn dài bằng inox, trên bàn đặt con cá ngừ vây xanh Đại Tây Dương đã được làm sạch sẽ. Ngô Cự Lam ra đứng phía sau cái bàn dài, biến nó thành một khu bếp nhỏ.

Vì muốn thuận tiện rửa ráy vệ sinh này nọ, dưới mái hiên của nhà bếp, ông nội có gắn một cái đèn treo nhỏ. Lúc này, ánh đèn sáng tỏ, chiếu rọi vào áo sơ mi màu trắng như tuyết của Ngô Cự Lam, làm cho cả người hẩn nhìn qua sạch sẽ lãnh đạm một cách dị thường.

Ngô Cự Lam sắc mặt như nước, cúi đầu, đặt con dao đã mài sắc bén lên cái bàn dài.

Tất cả mọi người đều tập trung tư tưởng nhìn hẩn, tò mò xem hẩn làm thế nào để bọn họ cảm thấy hẩn không làm phí phạm nguyên liệu nấu ăn tuyệt vời nhất thế gian này.

Ngô Cự Lam ngẩng đầu lên, giới thiệu nói: “Tối nay, tôi muốn làm món ‘Ngư khoái’.”

Cái gì? Ngư cái gì?

Một số ít người nghe hiểu liền giải thích cho những người còn đang bối rối chưa hiểu: “Ngư khoái, là món Sashimi của Nhật Bản (7.5)! Cắt thân cá ra thành từng lát mỏng !”

(7.5) Sashimi (tiếng Nhật: 刺身 hoặc 刺し身; Hán Việt đọc là Thích thân) là một món ăn truyền thống của Nhật Bản, thành phần chính là các loại hải sản tươi sống. Sashimi được cắt thành từng lát mỏng có chiều rộng khoảng 2.5 cm, chiều dài 4 cm và dày chừng 0.5 cm, nhưng kích cỡ có thể khác nhau tùy vào loại nguyên liệu và người đầu bếp, ăn cùng với các loại nước chấm như xì dầu, tương, các loại gia vị như wasabi, gừng và một số loại rau, nhất là tía tô, bạc hà và củ cải trắng thái chỉ hoặc một số loại thảo mộc.

Ngô Cự Lam cầm một con dao mỏng dài, nói: “Kỹ thuật ‘Ngư khoái’ tôi dùng hiện tại vẫn là kỹ thuật ‘Ngư khoái’ đời nhà Đường. Năm đó nó được gọi là ‘Chức khoái’. Nhật Bản học tập kỹ thuật ‘Ngư khoái’ của đời Đường, rồi phát triển thành Sashimi của họ. Có thể nói, Sashimi là một loại kỹ thuật ‘Ngư khoái’, nhưng ‘Ngư khoái’ tuyệt đối không phải là Sashimi.”

Ngô Cự Lam tay phải nắm chặt dao, mũi dao hướng xuống đất, ôm quyền đối với mọi người chấp tay hành lễ, “Lẽ ra mắt, vốn nên có chút nhạc cùng xương tấu, nhưng tôi không thể làm cùng một lúc hai việc, nên chỉ có thể đọc thơ coi như miễn cưỡng thông qua.”

Hẩn dáng người cao ngất, phong thái tao nhã, khiến mọi người có cảm giác trông thấy một vị công tử quý tộc cổ đại, đang hành lễ đối với mình. Mọi người bị khí khái của hẩn dọa sợ, ai nấy cũng đều tự giác thẳng tắp dáng người, cúi đầu đáp lễ.

Bọn họ còn chưa kịp ngẩng đầu lên, trong liếng ngâm thơ lạnh lạnh, chỉ cảm giác được một tia sáng xẹt qua, một miếng thịt cá đã bay đến cái đĩa đặt sẵn trên bàn.

Ngô Cự Lam vừa cắt cá, vừa ngâm một bài thơ cổ:

Hán Việt:

“... Ung nhân thụ ngư Giao nhân thủ, tẩy ngư ma đao ngư nhân hồng.

Vô thanh tể hạ phi toái tuyết, hữu cốt dĩ đoá tuỷ xuân thông.

Thiên khuyến phúc du quý niên thiếu, nhuyển xuy hương phạn duyên lão ông.

Lạc châm hà tăng bạch chỉ thấp, phóng trợ vị giác kim bàn không...” (7.6)

(7.6) Đoạn trích trong bài thơ “Văn Hương Khương thất thiếu phủ thiết khoái, hí tặng trường ca.” của Đỗ Phủ (Tạm dịch: Thiếu phủ thứ bảy họ Khương ở Văn Hương đãi gỏi, đùa tặng bài trường ca), Văn Hương là một huyện xưa, ở tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

Dịch thơ:

“... Nhà bếp được ngư ông trao cá, Mài dao, rửa sạch, mắt cá hồng.

Tuyết trắng im lìm rơi lất phất, có xương thái phiến cũng thành công.

Khuyên đám thiếu niên ôm bụng mỡ, Cháo loãng gạo thơm nhường lão ông.

Thớt kia vừa buông chưa ướt giấy, Khua đĩa gỏi vàng đã trống không...”

Trong âm thanh đầy nhịp điệu, hần cúi đầu và ngẩng đầu tùy ý, giống như vũ đạo, gươm tay chém xuống, tốc độ gió thoáng, từng miếng cá mỏng như tuyết, rơi vào từng cái đĩa sứ màu trắng. Chốc lát sau, trên mấy cái đĩa đã chất đầy những lát cá mỏng, chúng xếp chồng lên nhau, bên dưới mở rộng, phía trên hẹp lại, trông giống như một tòa tháp nhỏ xinh xắn.

Mùi dao trong tay của Ngô Cự Lam hơi đổi hướng, những miếng cá đã rơi đầy mấy cái đĩa sứ. Giang Dịch Thịnh rất cuộc cũng không quên Ngô Cự Lam đã phân công từ trước, hần vội vàng mang những miếng cá trên đĩa sứ đi đến đặt xuống từng bàn của mọi người.

Sau khi Ngô Cự Lam xác định Giang Dịch Thịnh có thể ứng phó, hần tăng nhanh tốc độ, từng miếng cá mỏng manh giống như tơ liễu bị gió thổi, bay ra liên tục không ngừng.

Mọi người vẫn đang hoa mắt mê mẩn, tay trái của hần lại rút thêm một con dao, tất cả mọi người không đoán ra được hần muốn làm gì. Tôi giật mình, không thể tin, mở to hai mắt kinh ngạc, hô hấp dồn dập, khẩn trương dõi theo từng động tác của hần.

“A ——”

Trong tiếng kêu thất thanh sợ hãi của mọi người, Ngô Cự Lam dùng hai tay đồng thời khai dao, cắt từng miếng cá.

Một nhát gươm lên, một nhát hạ xuống, cả hai tay luân phiên khua múa, giống như một màn vũ đạo cực kỳ đẹp mắt. Nhìn qua hần không tốn chút sức lực nào, động tác tao nhã thông dong, nhưng mỗi miếng cá đều mỏng manh tựa như cánh ve, một miếng chưa rơi xuống, miếng khác đã bay lên, giống như cơn mưa tuyết lông ngỗng, bay lả tả dày đặc không dứt.

Bỗng nhiên tôi muốn đọc qua mấy câu thơ Đường này ——

Hán Việt:

“Đao minh quáĩ lữ phi” (7.7)

“Khoái bàn như tuyết hạ phong xuy” (7.8)

“Ung tử tả hữu huy song đao, quáĩ phi kim bàn bạch tuyết cao” ... (7.9)

(7.7) Trích trong bài thơ “Bồi Vương Hán Châu lưu Đỗ Miên Châu phiếm Phòng công tây hồ” (“Theo ông Vương ở Hán Châu giữ ông Đỗ ở Miên Châu lại”) của Đỗ Phủ.

(7.8) Trích trong bài thơ “Đổi khoái” (“Đáp lại món cá”) của Hạng Tư (một nhà thơ đời Đường)

(7.9) Trích trong bài thơ “Quan đả ngư ca” (“Bài ca xem đánh cá”) của Đỗ Phủ.

Dịch thơ:

“Khai dao cắt gỏi như mưa”

“Cá mỏng tựa tuyết bay trong gió.”

“Nhà bếp hai tay múa song đao, phiến cá hạ bàn đồng tuyết cao”

Đã từng cảm thấy những hình ảnh này không thể nghĩ ra, không thể tưởng tượng được, nhưng nay lại hiển hiện bày ra trước mắt.

“... Quân bắt kiến triều lai cát kỳ, chỉ xích ba đào vĩnh tương thất.” (7.10)

Dịch thơ: “...Người nhìn vi xanh cắt mất rồi, sóng nước cận kề có còn chăng”.

(7.10) Hai câu cuối trong bài thơ “Quan đả ngư ca” của Đỗ Phủ.

Câu thơ cuối cùng vừa ngâm xong, vũ điệu khai đao cũng chấm dứt, trên cái bàn dài chỉ còn bộ xương cá màu trắng toát, trên mấy cái bàn ăn, đặt chính tề tổng cộng bốn mươi tám đĩa cá cắt lát, nhìn qua vô cùng trắng lẹ, đẹp mắt.

Ngô Cự Lam bỏ dao xuống, nói: “Mời thưởng thức.”

Sân vườn im lặng.

Một lát sau, có người bắt đầu vỗ tay, chỉ một thoáng, tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Bọn họ quá mức rung động, thậm chí tìm không được từ ngữ thích hợp để ca ngợi, chỉ có thể dùng sức vỗ tay, để diễn tả cảm xúc kích động và kinh ngạc của mình.

Ngô Cự Lam vẫn như trước vẻ mặt không chút thay đổi, dáng vẻ không chút đổi thay, dùng một miếng vải trắng đắp lên bộ xương cá màu trắng toát, phong độ lịch sự, khom lưng cúi chào mọi người, ra dáng một lễ nghi của người Tây Âu, tiếng vỗ tay càng vang lên không dứt. Hắn đi xuyên qua đám người, bước tới dưới mái hiên phòng khách.

Ánh mắt của mọi người vẫn đang dõi theo hắn, bọn họ liền phát hiện ở đó có kê một cái bàn làm bằng mây khá dài, trên bàn đặt cây đàn cổ.

Ngô Cự Lam ngồi trước bàn mây, nhẹ nhàng nâng tay, khảy qua dây đàn, tình tình tang tang tiếng đàn thánh thót âm vang.

Là bài “Biển và sao trời đêm hè”, tôi trợn mắt há hốc mồm.

Tôi nhớ rất rõ, một tháng trước khi hắn vừa nghe bài này, tuyệt đối là lần đầu tiên. Nhưng chỉ có vài lần, hắn đã hoàn toàn lĩnh hội được sao?

Trong sân vườn, những người khác tuy rằng cảm thấy có chút hứng thú, nhưng mấy tiết mục như kinh kịch Tứ Xuyên, hay múa bụng kiểu Ả Rập ở những nhà hàng sang trọng bọn họ đều đã xem qua, đối với diễn tấu đàn cổ của Ngô Cự Lam cũng không có gì kinh ngạc, so với tiết mục “ngư khoái” vừa rồi không còn hoa mắt mê mẩn như trước nữa. Bất quá, vừa rồi là “Động”, lúc này là “Tĩnh”, động tĩnh kết hợp, làm cho tâm trí người xem hoàn toàn thả lỏng. Đầu óc trở nên mẫn cảm thư thái, chính là lúc thích hợp nhắm nháp mỹ thực.

Mọi người khẩn trương đi lấy “Ngư khoái”. Những miếng cá mỏng như cánh ve, cơ hồ trong suốt, vừa vào miệng liền tan, ngon không lời nào tả xiết. Ai nấy cũng đều lộ ra vẻ thỏa mãn, cảm thấy buổi tối hôm nay tuyệt đối đáng giá vượt mức mong đợi.

.....

CÁ NGƯ VÂY XANH ĐẠI TÂY DƯƠNG

MỘT MÓN “NGƯ KHOÁI”

Chờ khách khứa ra về, quét dọn vệ sinh sạch sẽ, cũng đã hơn 10 giờ đêm.

Sau khi tắm tấp xong, tôi ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm vào hơn hai vạn đồng đến ngần người.

Tôi không có thuê nhà, cũng không vay mượn tiền của người khác, nếu chỉ có chi dùng, thì số tiền này đủ cho phí sinh hoạt trong một năm.

Mấy hôm trước, tuy rằng tôi đồng ý với Ngô Cứ Lam không hỏi mượn tiền Chu Bất Văn, cũng tự nói với chính mình phải tin tưởng Ngô Cứ Lam, nhưng cho dù thế nào, tôi cũng không ngờ hẳn lại có thể giải quyết chuyện “khủng hoảng kinh tế” của chúng tôi nhanh đến như vậy.

“Cốc cốc” có tiếng gõ cửa vang lên, tôi vội vàng sửa sang lại quần áo đầu tóc, liền nói: “Mời vào.”

Ngô Cứ Lam bưng một cái khay bước vào, trên khay là hai bát cơm rượu trôi nước, hẳn đặt trên bàn, “Tôi nay cô đã vất vả tiếp đón khách khứa, chắc chưa ăn được no, tôi có làm một chút thức ăn khuya.”

Hắn chưa nói dứt lời, tôi liền cảm thấy đói bụng, “Anh không phải cũng giống vậy sao? Cùng ăn nhé?”

“Được.” Ngô Cứ Lam ngồi xuống bên cạnh cái bàn.

Tôi lê đôi dép đi qua ngồi phía đối diện với Ngô Cứ Lam, khoái chí bưng bát lên ăn, “Hôm nay vất vả cho anh quá, số tiền này...” Tôi chỉ vào sấp tiền trên ghế sa lon, “Anh định làm gì? Gửi ngân hàng...” Tôi nghĩ tới chuyện hẳn không có giấy tờ tùy thân, hình như không mở được tài khoản ngân hàng.

“Là của cô, cô tự lo liệu đi.” Ngô Cứ Lam tùy ý nói.

Tôi thiếu chút nữa bị cái bánh trôi nhỏ xíu làm nghẹn chết, từ lúc nào người làm không chỉ giúp chủ làm việc, mà còn muốn đưa tiền lại cho chủ nữa vậy?

Tôi buông cái bát xuống, ho khan vài tiếng, nói: “Anh đưa tiền hết cho tôi? Đó là tiền anh kiếm được mà, tôi chẳng làm gì cả.”

Ngô Cứ Lam hơi hơi nhúm mày, giống như đang khổ sở lo nghĩ một cái lý do. Hắn nói: “Cô không am hiểu việc kinh doanh, đưa cho cô, để cô khỏi phải chạy đi vay tiền của người khác.”

“A! Tôi mà không hiểu chuyện kinh doanh sao? Chẳng lẽ anh cũng biết nhà trọ của tôi không thể kiếm ra tiền?”

“Trước ngày hôm nay quả thật là không thể, nhưng từ ngày mai chắc chắn có thể.”

“Ý gì đây? Anh nói rõ một chút!”

Ngô Cứ Lam bắt đầu nói: “Muốn kinh doanh nhà trọ, cái thứ nhất là địa điểm, nhà trọ của cô địa điểm không thuận lợi. Nếu địa điểm không tốt, thì cái thứ hai là phải có gì đó đặc sắc, hoặc là có chút tiếng tăm. Chỉ cần đủ danh tiếng, thì cho dù giao thông không thuận tiện người ta cũng có thể chấp nhận được. Đằng này cô chỉ chụp đi chụp lại có bấy nhiêu hình ảnh đó...”

“Ảnh chụp! Máy tấm ảnh đó đều có chỉnh sửa hết rồi! Rất đẹp!”

“Máy tấm ảnh của cô so với các nhà trọ khác không có gì khác biệt.”

Tôi có chút khó chịu, nhưng không phải không thừa nhận Ngô Cứ Lam nói rất đúng, “Vậy sau ngày hôm nay có cái gì thay đổi?”

“Con người thích mới lạ hấp dẫn, còn thích khoe khoang mình mua được giá hời. Đương nhiên, không phải là tham lam thích mua rẻ, mà điều đó có thể chứng minh bọn họ với tầm nhìn, phẩm vị, và trí tuệ của mình mới có thể mua được giá rẻ, bọn họ sẽ rất vui vẻ hứng thú. Những vị khách hôm nay, về sau cho dù họ có ăn bữa tiệc đặc biệt hay xa hoa nào nữa, cũng sẽ không quên sáu trăm đồng của bọn họ có thể mua được bữa tối này.”

Tôi ngây ngốc nhìn Ngô Cự Lam.

Kỳ thật, trong lòng tôi vẫn cho rằng Ngô Cự Lam ra giá quá thấp. Những vị khách hôm nay nếu không phải thuộc dạng sành ăn, thì cũng là các nhân vật có chút ảnh hưởng ở trên đảo, bọn họ đều biết rõ cá ngừ vây xanh có giá trị trên thương trường như thế nào. Cho dù ra giá đến hai ngàn, bọn họ khẳng định cũng sẽ ăn. Còn chưa bàn đến tài nghệ “cắt cá thành lát” của Ngô Cự Lam, chẳng ai cảm thấy tiền của mình bỏ ra phung phí cả.

Tôi vốn tưởng Ngô Cự Lam thật sự không biết giá cả thị trường của cá ngừ vây xanh, nhưng hắn đã mở miệng ra giá, tôi cũng không định nói thêm nữa. Thật không ngờ, hắn biết rất rõ, chỉ cố ý ra giá thấp, cố ý khiến cho khách hàng cảm thấy bản thân có mắt nhìn độc đáo, ra tay chính xác, lúc người khác không để ý đã có thể mua được giá quá hời, cho nên chỉ có bọn họ là lời to.

Nhưng Ngô Cự Lam thật sự thiệt thòi sao? Hắn dùng sáu trăm đồng mua trí nhớ cả đời của bọn họ —— mãi mãi không quên, vui vẻ hứng thú.

Tôi cảm thấy Ngô Cự Lam ngày càng bí ẩn, mỗi khi nghĩ mình đã hiểu biết hắn thêm một chút, thì hắn lại cho tôi thêm nhiều kinh ngạc.

Cho tới nay, tôi biết thêm còn có: Nấu ăn, y thuật, kiến trúc, làm đàn, đánh đàn, thậm chí làm ra lửa, kết lưới bắt cá... Một người giỏi một hai chuyện trong đó, không có gì kỳ lạ, nhưng Ngô Cự Lam lại giỏi tất cả, tôi thậm chí còn hoài nghi hắn chẳng có gì là không giỏi.

Rốt cuộc hắn trưởng thành trong hoàn cảnh nào, mà có thể biến thái khác người như vậy?

Di động đột nhiên vang lên, tôi nhìn thấy là Giang Dịch Thịnh, liền nhận, “Sao trễ như vậy còn gọi điện thoại cho em?”

“Anh có vài lời muốn nói, về Ngô Cự Lam.”

Tôi nghe giọng nói của hắn có vẻ nghiêm túc, không khỏi nhìn thoáng qua Ngô Cự Lam, liền ngồi thẳng người dậy, “Anh nói đi.”

“Lúc trước, em nói với anh là cảm thấy không nên thích Ngô Cự Lam, anh không phản đối, cũng không ủng hộ, bởi vì anh nghĩ không phải lo lắng lắm về điều kiện kinh tế cũng như lai lịch thân phận của hắn, con người của Ngô Cự Lam rất tốt, đối với em cũng rất tốt, nhưng hiện tại anh thật sự hy vọng em từ bỏ.”

Tôi không nhanh không chậm vừa ăn cơm rượu bánh trôi của Ngô Cự Lam, vừa hỏi: “Vì sao?”

“Hôm đó cả người em máu chảy đầm đìa, mắt lại không nhìn rõ, ngay cả người học ngành y chỉ sợ cũng đã luống cuống sợ hãi. Ngô Cự Lam thì rất bình tĩnh, chẳng những đoán được chính xác thương thế của em, còn sơ cứu đơn giản hiệu quả. Không phải nói hắn làm chuyện đó khó khăn thế nào, mà là đáng về tự tin thông dong kia nhất định phải có kinh nghiệm chắc chắn về lâm sàng, đã tận mắt thấy máu tươi và người chết nhiều lần mới có thể làm được, cũng không phải chỉ cần luyện tập dăm ba tháng là có thể.”

Lời nói của Giang Dịch Thịnh, đều giống như những gì tôi suy đoán, tôi nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

“Kỹ thuật ‘cắt cá’ của Ngô Cự Lam tối hôm nay, em cũng đã tận mắt chứng kiến, cho dù là công phu tu luyện mười năm, căn bản cũng không làm được! Nếu em không tin, anh có thể tìm một đầu bếp chuyên nghiệp đến để em hỏi rõ.”

“Em tin!”

“Còn nữa, hắn còn biết đánh đàn cổ. Đánh được đàn cổ đương nhiên không có gì lạ, anh cũng đánh được đàn nhị! Nhưng còn làm ra đàn nhị thì sao? Hắn có thể lấy một khối gỗ tùy tiện nhặt được ở bờ biển về làm đàn cổ. Hôm nay buổi tối anh nghe hắn khảy đàn xong, liền biết được cây đàn cổ này làm chắc chắn không tệ, âm sắc có thể nói là hoàn mỹ, hắn đánh đàn cũng rất hoàn mỹ. Có thể nói, cho dù là làm đàn hay đánh đàn, Ngô Cự Lam đều hơn hẳn các bậc tiền bối khác. Tiểu La, em hỏi bản thân em một chút, mấy thứ đó có bình thường hay không?”

Tôi không phải là kẻ ngốc ngây thơ không biết gì, cũng không phải không biết trên đời này không có chuyện thần tiên, đương nhiên tất cả đều không bình thường.

Tôi nhìn Ngô Cứ Lam, hoảng sợ nghĩ, có nhiều chuyện Giang Dịch Thịnh cũng không biết, nếu hắn biết, khẳng định sẽ càng nói không bình thường.

Ngô Cứ Lam ăn xong viên trôi nước cuối cùng trong bát, hắn buông cái bát xuống, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn tôi. Trực giác nói cho tôi biết, hắn biết rõ Giang Dịch Thịnh đang nói cái gì.

“Tiểu La, Tiểu La...” Giang Dịch Thịnh kêu lên.

Tôi hồi phục tinh thần lại, nói: “Em hiểu anh muốn nói cái gì, những thứ anh nghĩ, em đã đều tự hỏi chính mình. Anh ấy dùng phản ứng thông dong hoàn hảo hơn so với người học nghề y là để giúp em. Anh ấy dùng tài nghệ ‘cắt cá’ tuyệt vời là để kiếm tiền, khiến em không cần phải lo lắng chạy đi vay tiền người khác, hay phải chật vật lo trả tiền lại. Giang Dịch Thịnh, nói cho anh biết một bí mật. Trước đây, cũng bởi vì anh biết đánh đàn nhị, mỗi lần đánh xong anh đều ở trên sân khấu giống như con công xòe đuôi huênh hoang đắc ý, em chỉ có thể ngồi như đũa ngọc ở dưới sân khấu mà vỗ tay. Kỳ thật, em rất không ưa. Đời này thực sự em không thể bằng anh, nhưng em có thể tìm một người bạn trai, nếu hắn chẳng những biết đánh đàn cổ, còn có thể làm đàn cổ...” Tôi nghĩ đến điều này, liền nở nụ cười, “Không phải là đã thắng anh rồi sao? Về sau khi gặp mặt, để xem anh còn dám lấy nhị hồ ra khoe nữa hay không?”

Giang Dịch Thịnh im lặng thật lâu sau, bỗng nhiên nhẹ giọng nở nụ cười, “Thẩm La, em kỳ thật mới là người có nguy cơ bị bệnh tâm thần! Nhưng em có biết là anh yêu em không?”

“À, vâng... Là loại tình yêu luôn làm cho em phải mất mặt đấy!” Khi Giang Dịch Thịnh còn trẻ, hắn ý vào chỉ số thông minh cao, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều giỏi, đã không ít lần bắt tôi làm đá kê chân, đi rêu rao chính mình. Có một lần còn khiến cho bữa tiệc sinh nhật của tôi biến thành buổi biểu diễn tài năng gì đó của hắn.

Giang Dịch Thịnh thở dài, “Em thật sự đã nghĩ kỹ rồi sao?”

Tôi nói: “Có thể tìm được một người không có chuyện gì không làm được, thắng tất cả bạn trai của người khác, là giấc mơ của các cô gái, em cũng không còn cách nào khác.”

“Ngô Cứ Lam có phải ở bên cạnh em hay không? Sao anh nghe có vẻ như em đang sợ người nào đó lại bỏ nhà ra đi, nhìn nọt tăng bốc người ta thế?”

“Giang Dịch Thịnh, anh không cần lúc nào cũng nhắc nhở chúng ta về chỉ số thông minh của anh.” Tôi nói.

Giang Dịch Thịnh cười: “Anh cúp máy đây! Nói với Ngô Cứ Lam đừng giận anh, con người bản tính luôn thiên vị, anh cũng xem hắn là bạn bè, nhưng nếu bắt anh lựa chọn giữa em và hắn, anh chỉ biết sẽ vĩnh viễn chọn em.”

Tôi để cái điện thoại xuống, hỏi Ngô Cứ Lam: “Anh biết Giang Dịch Thịnh nói gì sao?”

Ngô Cứ Lam thần nhiên nói: “Cho dù không biết cậu ta nói gì, lời của cô, tôi cũng đã nghe được.”

Mặt của tôi dần dần ửng đỏ, vừa rồi ba hoa với Giang Dịch Thịnh, chỉ là hy vọng giải thích đối phó với hắn, nhưng lúc này mới cảm thấy được chính mình thật sự có lá gan quá to, da mặt quá dày!

“Tôi biết anh không phải là bạn trai của tôi, vừa rồi chỉ là... chỉ là...”

Ngô Cứ Lam tựa hồ rất ngạc nhiên một người sao lại có thể đỏ mặt trong phút chốc như vậy, hắn nhẹ nhàng khẽ chạm vào mặt tôi một chút, “Rất nóng!”

Tôi chỉ cảm thấy tất cả máu huyết trong người đều bị dồn lên đỉnh đầu, chẳng những mặt bắt đầu nóng bừng, ngay cả lỗ tai cũng bắt đầu nóng hừng hực, khiến cho bàn tay của Ngô Cứ Lam càng thêm lạnh lẽo. Tôi nhìn không được cầm tay của Ngô Cứ Lam, muốn cho hắn một chút ấm áp.

Ngô Cứ Lam nhìn tôi, trong ánh mắt thâm sâu tối tăm tràn đầy do dự và đấu tranh.

Tôi sợ hắn tiếp theo sẽ rút tay lại, nên theo bản năng dùng toàn bộ sức lực nhanh chóng nắm lấy tay hắn.

Ngô Cứ Lam hỏi: “Thẩm La, em thật sự biết mình đang làm gì sao?”

Tôi nói: “Em biết!”

Ngô Cự Lam nói: “Căn bản em không biết lai lịch của tôi.”

Tôi đỏ mặt, lấy hết dũng khí nói: “Nhưng em biết anh tốt với em. Anh không muốn nói cho em biết, luôn giúp em làm tất cả mọi chuyện, bởi vì anh là người lương thiện, thích giúp đỡ kẻ khác!”

Ngô Cự Lam rũ mắt xuống, trầm mặc không nói.

Lòng tôi chậm rãi quặn đau. Tuy tôi chưa bao giờ biết cái gì là luyện ái, nhưng quan tâm chăm sóc, tôi đều cảm nhận được. Tôi chắc chắn như vậy chính là yêu, nhưng ngộ nhỡ... là do tôi hiểu lầm thì sao?

Tôi vô cùng khẩn trương, lo lắng rối rắm, nên trong lúc ý nghĩ trong đầu chuyển biến, tôi dường như từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Có lẽ thật sự chỉ một mình tôi mơ tưởng, đã đánh mất trái tim mình!

Sắc mặt của tôi dần trở nên tái nhợt, lòng bàn tay ứa ra hàn khí, nhiệt độ dường như cũng lạnh lẽo như bàn tay của Ngô Cự Lam.

Ngô Cự Lam nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Sau đêm trăng tròn, nếu em vẫn không thay đổi tâm ý, tôi...” Lời nói của hắn thật sự tối nghĩa, nói đến một nửa, cũng không có... nửa câu còn lại.

Tôi lập tức từ địa ngục bay lên thiên đường, lòng bàn tay không còn chút hàn khí, sắc mặt cũng khôi phục lại bình thường.

Ngô Cự Lam nhìn tay của mình — vẫn đang bị tôi nắm chặt trong tay, hắn hỏi: “Em định nắm tới khi nào?”

“À... Em...” Tôi lập tức luống cuống tay chân buông tay hắn ra, hai má lại bắt đầu nóng lên.

Ngô Cự Lam đột nhiên nhướn miệng cười, néo néo vào mặt tôi. Trong ánh mắt sợ hãi đại ra của tôi, hắn nói: “Có qua có lại nhé.”

Sau đó hắn giống như chưa xảy ra chuyện gì, đứng lên, bỏ hai cái bát rỗng vào khay, bê cái khay đi ra ngoài, “Ngủ ngon.”

Tôi ngây ngốc một lúc lâu, mới nhớ ra trước đây khi tôi vừa quen biết hắn không lâu, đã từng có néo mặt của hắn, thì ra vẫn “mang thù” đến tận bây giờ.

Tôi bưng mặt, nhin không được ngây ngô cười! Được thôi! Loại thù này hoan nghênh nhớ lâu hơn, cũng hoan nghênh trả thù nhiều hơn! Tôi thật hối hận tại sao lúc ấy không làm thêm chuyện gì khác!

8. Chương 8: Hẹn Ước Đêm Trăng Tròn

Con sò mềm mại nhất được bao bọc bởi lớp vỏ cứng nhất, viên ngọc sáng đẹp nhất được che giấu tại nơi sâu kín nhất.

Tôi dự đoán nhà trọ của mình sẽ có chút danh tiếng ở trên đảo, nhưng không đoán được nó có chút danh tiếng không chỉ ở trên đảo.

Tối hôm đó, có một vị khách đã dùng điện thoại di động quay lại hai đoạn video: Một đoạn là lúc Ngô Cự Lam dùng hai tay múa dao, thực hiện kỹ thuật ‘Ngư khoái’; một đoạn là Ngô Cự Lam ngồi trước bức tường đá loang lổ của ngôi nhà cổ, khảm đàn cổ. Người đó đăng hai đoạn Video lên Vblog của mình, đặt tên là “Bữa ăn tối khó tin”, tốc độ chia sẻ và lượng view tăng nhanh đến chóng mặt, hấp dẫn nhiều hạng người trên mạng đến xem.

Có cô gái chỉ quan tâm đến vẻ bề ngoài, có người say mê hứng thú với âm nhạc cổ xưa, có kẻ chuyên nghiên cứu kỹ thuật ‘Ngư khoái’, còn có dạng mê của ngon vật lạ... Vô số người bình luận trao đổi về “Ung Tử” — nhóm người trên mạng không biết tên của Ngô Cự Lam, căn cứ vào mấy câu thơ hắn ngâm, liền xưng hô với hắn là Ung Tử, cách xưng hô tao nhã dành cho đầu bếp thời xưa.

(*) Những comment bình luận của người xem đoạn video

* Thật sự là hoa mắt! Hình ảnh rất đẹp, tôi chỉ có thể xem đi xem lại nhiều lần.

* Rốt cuộc là nhạc gia biết nấu ăn, hay là đầu bếp biết đánh đàn? Có tài thì thôi, còn quá xuất sắc như vậy, xuất sắc thì thôi, còn quá phong cách như vậy, đầy đủ khí chất, có thể... để cho các nam nhân khác sống hay không?

* Đây mới là đàn ông Trung Quốc truyền thống hoàn hảo! Có sách sử làm chứng, năm Thiên Bảo thứ sáu (8.1), Lý Bạch dẫn theo con nhỏ đi ngang qua Trung Đô, có một vị khách không quen biết đến bái phỏng. Lý Bạch trong lòng cảm động, tự mình dùng kỹ thuật “Chước khoái”, cũng vừa thực hiện vừa ngâm thơ. Thơ của Lý Bạch thì không cần phải nói nhiều, có thể lên Baidu mà kiểm chứng, nhưng xin chú ý đến điểm quan trọng, “Là Lý Bạch đích thân múa dao ‘chước khoái’”, Lý Bạch! Lý Bạch! Lý Bạch! Viết được thơ lưu truyền hậu thế, lại còn dao pháp nấu ăn rung động đầu lưỡi! Đây mới là đàn ông Trung Quốc truyền thống hoàn hảo!

(8.1) Thiên Bảo (niên hiệu của Đường Huyền Tông, Lý Long Cơ, năm 742-756)

* Từ lúc Ngụy Tấn Nam Bắc triều (năm 220-589), “Chước khoái” đã không chỉ vì ăn uống, mà còn được người trong cung thưởng thức, “Đầu bếp ra tay, dao chém như bay, mỗi nhát ứng thót, phiến mỏng rơi đầy” (8.2). Đến thời Thịnh Đường, văn nhân sĩ tử còn coi “Chước khoái” là chuyện phong lưu tao nhã, Vương Duy, Lý Bạch, Đỗ Phủ, Vương Xương Linh, Bạch Cư Dị... đều miêu tả “Chước khoái” trong thơ của mình. Giống như Lý Bạch là loại người thân mang võ nghệ, kiếm thuật sao siêu, văn thường thường đích thân thi triển “Chước khoái”, “Hà hơi mấy lượt dao chém tới, thịt hồng tựa tuyết hạ bàn không.” (8.3)

(8.2) Trích trong bài “Tây Chinh Phú” (bài phú Tây Chinh) của Phan Nhạc.

(8.3) Trích trong bài thơ trên bức tranh thủy mặc miêu tả cảnh Lý Bạch và Đỗ Phủ cùng thưởng thức “Chước khoái”.

* Đúng là điên rồi! Chủ nhân Vblog trả lời, hẳn nghe nói cây đàn cổ đó là do Ung Tử làm! Tự! Mình! Làm! A~ !

* Trong quyển “Lục nghiên trai bút ký: Tử đào hiên tạp chú” của Lý Nhật Hoa (8.4) cuối thời Minh có viết, ông ta đọc qua cuốn “Chước khoái thư” (Sách về kỹ thuật Chước khoái) có thể do người nhà Đường biên soạn, trong đó có nói đến các kỹ thuật Chước khoái bao gồm “Tiểu hoảng bạch, đại hoảng bạch, vũ lê hoa, liễu điệp lữ, đối phiến phù điệp, thiên trượng tuyến...” (Phiến mỏng nhỏ, phiến mỏng lớn, mưa hoa lê, sợi lá liễu, phiến đối cánh bướm, sợi nghìn trượng...). Đáng tiếc vào thời điểm đó, kỹ thuật Chước Khoái đã thất truyền, Lý Nhật Hoa không có cách nào kiểm chứng chuyện sách ghi lại là thật hay giả. Đoạn video về Ung Tử có thể chính là kỹ thuật Chước Khoái đã thất truyền bấy lâu nay.

(8.4) Lý Nhật Hoa (1565-1635) Là một vị quan thời nhà Minh, là nhà thơ, nhà văn nổi tiếng, cuốn “Lục nghiên trai bút ký: Tử đào hiên tạp chú” là bút ký ghi lại những sự việc hàng ngày bao gồm những món ngon vật lạ, cầm kỳ thi họa trong nhân gian..., là tư liệu quý giá cho các khoa học gia đời sau nghiên cứu.

May mắn Giang Dịch Thịnh đúng lúc liên hệ được với người khách đã đăng đoạn video kia, nên người đó chỉ trả lời những câu hỏi “điên cuồng” của người xem đơn giản như sau: “Địa điểm thưởng thức bữa tối là ở Nhà trọ Ốc Biển, người đàn ông trong đoạn video là người làm của Nhà trọ.” Những câu hỏi có liên quan đến chủ đề cá nhân của những người khác đều không trả lời.

Nhóm người ở trên mạng tìm những thứ có liên quan đến “Nhà trọ Ốc Biển”, không ít người tìm thấy blog của tôi. Bọn họ giống như thám tử, căn cứ vào mấy tấm hình tôi đăng về nhà trọ, xem xét qua hoàn cảnh, liền kết luận nhà trọ Ốc Biển của tôi chính là nhà trọ Ốc Biển ở trên đoạn video kia.

Nhóm người đó đều nhấn lại, hỏi thăm qua phong cảnh trên đảo, đề nghị chụp thêm nhiều ảnh của Ngô Cứ Lam, muốn xem lại kỹ thuật Chước Khoái, thậm chí có người còn hỏi ba mẹ của Ngô Cứ Lam làm sao có thể nuôi dạy hẳn giỏi như vậy, xin truyền lại kinh nghiệm...

Lượng theo dõi blog của tôi từ hơn một trăm người tăng vọt lên một trăm vạn người, lúc trước một ngày không có một cái tin nhắn hôm nay mỗi ngày nhận được hơn một ngàn tin nhắn. Tôi bị người ở trên mạng

dọa sợ, thậm chí lo lắng, sợ rằng cái “may mắn” ngoài ý muốn này sẽ khiến Ngô Cự Lam thêm phiền toái.

Tuy rằng bởi vì không lo nghĩ đến internet, Ngô Cự Lam rất bất ngờ sự việc lại tiến triển vượt xa hẳn dự đoán, nhưng hẳn không phải lúc nào cũng để ý giống như tôi. Chỉ lâu lâu cùng tôi nhìn ngó qua để trả lời các tin nhắn.

Giang Dịch Thịnh cười an ủi tôi: “Ít ra chứng minh hẳn không phải là tội phạm truy nã, nếu không, hẳn đã không thể bình tĩnh nhìn hình ảnh của mình lan truyền trên internet nhiều và nhanh như vậy.”

Tôi đắm một quyền vào người của Giang Dịch Thịnh, hoàn toàn không thể nhận an ủi “vui lòng nhận” của hẳn.

Giang Dịch Thịnh cười to, “Anh phát hiện ở trên mạng người bị bệnh thần kinh đúng là có không ít, mấy tin nhắn của bọn họ thật sự là hết thuốc chữa, anh cảm thấy mình còn rất bình thường!”

Tôi nhìn Ngô Cự Lam trên đoạn video, lại nhìn Giang Dịch Thịnh đang ở bên cạnh, cũng hiểu được bản thân thật sự rất bình thường!

Từ lúc Nhà trọ Ốc Biển gặp may mắn trên internet, mỗi ngày đều có rất nhiều người gọi điện thoại đến hỏi phòng thuê trọ, nhưng tất cả tôi đều không nhận.

Tôi cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy hiện tại khách hàng muốn đến đây đều không phải thật sự muốn ở trọ, bản thân tôi đang rất vất vả đối phó với phiền phức, chẳng lẽ lại kêu người khác đến để rắc thêm phiền phức?

Huống chi, hiện tại tôi đã thuận lợi vượt qua khủng hoảng kinh tế, còn phát hiện ra phương pháp kiếm tiền khác thích hợp hơn, rõ ràng đã bỏ quên kế hoạch mở nhà trọ ban đầu.

Chuyện này xuất phát từ nhiều loại nguyên nhân. Những khách hàng đã ném qua “Ngư khoái” tối hôm đó thường hay đến Nhà trọ ăn cơm. Bởi vì nhân công ở trong nhà đơn giản chỉ có tôi và Ngô Cự Lam, nên thực đơn trong ngày chẳng được phong phú, hoàn toàn quyết định bởi việc ngày hôm đó Ngô Cự Lam ra chợ mua được cái gì. Chính xác là, hẳn mua được cái gì, thì làm cái đó. Đương nhiên, khách hàng cũng có thể gọi điện thoại đến đặt hàng trước, chỉ cần Ngô Cự Lam mua được, hẳn đều có thể làm.

Lúc đầu, tôi còn lo lắng như vậy sẽ ảnh hưởng đến kinh doanh, không ngờ khách hàng chẳng những không cảm thấy Ngô Cự Lam làm vậy là không tốt, mà ngược lại càng thích đến nhà trọ Ốc Biển ăn cơm. Sau đó tôi biết được, nhiều nhà hàng nổi tiếng ở thành phố lớn có thức ăn đa dạng phong phú cũng đều làm như vậy. Bởi vì nguyên liệu nấu ăn mua trong ngày mới có thể đảm bảo đủ tươi ngon và đủ hương vị.

Tài nấu ăn của Ngô Cự Lam khỏi phải bàn, hoàn cảnh dùng cơm có thể nói cũng hoàn mỹ. Cây cối hoa lá trong nhà đều có chút tuổi, theo thời gian toát ra vẻ cổ kính đặc biệt, cho dù có trang trí thêm cũng không bằng được tự nhiên, những khách hàng tối dùng cơm dần dần thích Nhà trọ Ốc Biển. Bạn bè dẫn theo bạn bè, miệng truyền miệng, nhà trọ Ốc Biển nhanh chóng nổi tiếng như một quán ăn ưa thích ở trên đảo.

Niềm vui ngoài ý muốn của tôi chính là, những khách hàng đến dùng bữa, nhìn thấy những món đồ trang sức bằng ốc của tôi đều rất thích, hỏi tôi bán hay không. Tôi đương nhiên kiếm được tiền liền thương lượng, giá cả so với buôn bán ở bến tàu có cao hơn chút ít, dần dà không để ý, nó cũng trở thành một thứ kiếm ra tiền.

Tôi không muốn Ngô Cự Lam quá vất vả, nên mỗi ngày chỉ tiếp đãi khoảng mười người khách, đại khái có thể kiếm được hai ba trăm đồng, thường thường tôi còn bán được mấy thứ linh tinh từ ốc biển, có khi là mấy chục, có khi là mấy trăm. Tôi tính toán lại sổ sách, trừ đi chi phí hằng ngày và tiền lương của Ngô Cự Lam, mỗi tháng có thể dư ra ba bốn ngàn, tôi cảm thấy như vậy đã đủ, nên không cần kinh doanh Nhà trọ.

Tôi đang ngồi trước cái vòi nước ở trong sân, thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Tôi lau sạch tay, lấy cái điện thoại ra, là Chu Bất Văn gọi.

“Đầu To?”

“Đúng vậy là anh! Nghe Giang Dịch Thịnh nói bây giờ em không kinh doanh nhà trọ nữa, mà bắt đầu kinh doanh quán ăn?”

“Vâng! Kinh doanh quán ăn thật ra rất tốt, em cảm thấy kiếm tiền cũng đủ chi dùng, không muốn thêm vất vả, nên không cần phải kinh doanh nhà trọ.”

“Vậy có còn hoan nghênh anh đến ở không?”

“Đương nhiên, lúc nào cũng được, khi nào thì anh đến?”

“Đợi khi nào anh xử lý xong công việc, sẽ đến.”

“Được, em chờ anh đến.”

“Em làm kinh doanh, không có cuối tuần, lúc nào cần nghỉ ngơi thì nên nghỉ ngơi, không cần phải quá mệt mỏi! Có khi nên đi ra ngoài một chút, xem phim, đánh bóng... Chú ý đến sức khỏe của mình.”

“Được, em biết rồi!”

Tôi cúp điện thoại, suy nghĩ, liền nhận ra Ngô Cứ Lam từ lúc lưu lạc đến đây, tôi luôn ép buộc hắn làm việc kiếm tiền, không cho hắn được nghỉ ngơi ngày nào, cũng không dẫn hắn ra ngoài thư giãn. Tôi lập tức quyết định, biết sai liền sửa, nhanh chóng cho mình và Ngô Cứ Lam một ngày nghỉ.

Tôi gọi điện thoại cho Giang Dịch Thịnh, nói hắn biết, lâu rồi không có nghỉ ngơi, tôi muốn đưa Ngô Cứ Lam rời bến đi chơi, hỏi Giang Dịch Thịnh có muốn đi cùng hay không. Giang Dịch Thịnh không chút do dự nói sẽ đi cùng, hắn còn hứa hẹn sẽ lo liệu sắp xếp hết thảy, bảo tôi chuẩn bị đồ ăn thật tốt là được.

Buổi chiều thứ bảy, bốn giờ rưỡi, mặt trời ngã về tây, không còn phải chịu phơi nắng giữa trời nóng rực lửa, Giang Dịch Thịnh thuê một chiếc thuyền nhỏ, đưa tôi và Ngô Cứ Lam rời bến đi ngắm mặt trời lặn, dùng bữa tối.

Sau khi chạy hơn một giờ, đến được địa điểm theo kế hoạch. Giang Dịch Thịnh cho thuyền dừng lại, hắn lấy ra bộ dụng cụ lặn (gồm kính, ống thở, chân vịt), hỏi: “Anh biết dùng cái này không?”

“Không biết.” Ngô Cứ Lam cảm thấy hứng thú lật xem chân vịt, cùng ống thở và kính bơi.

“Kỹ năng bơi của anh thế nào?” Giang Dịch Thịnh hỏi.

Ngô Cứ Lam sững sờ một chút, chậm chạp nói: “Rất tốt.”

“Bể bơi sâu hai thước anh có thể lặn tới đáy không?”

“Có thể.”

“Vậy không thành vấn đề.” Giang Dịch Thịnh ngồi phía đối diện Ngô Cứ Lam, cầm lấy kính bơi, ống thở và chân vịt, làm qua một lần cách mang bộ bơi lặn vào, “Bộ bơi lặn này dùng rất đơn giản, anh có kỹ năng bơi tốt, học sẽ rất nhanh.”

Ngô Cứ Lam nhìn thấy tôi ngồi không nhúc nhích, “Em không xuống bơi sao?”

Tôi lắc đầu, “Em không bơi.”

Giang Dịch Thịnh cười nhạo, “Em ấy trước đây có rơi xuống biển một lần, thiếu chút nữa là chết đuối. Từ đó về sau, em ấy bị ám ảnh, học bơi như thế nào cũng không thể học được. Tôi và Đầu To cố gắng hết sức, chỉ có thể để em ấy mặc áo phao, ở trong nước bơi qua bơi lại một chút rồi thôi. Nếu không có áo phao, muốn em ấy xuống nước, em ấy sẽ nghĩ anh muốn giết em ấy, sẽ liều chết phản kháng!”

Tôi có chút xấu hổ, giải thích nói: “Nhiều người cũng không biết bơi vậy, đâu chỉ có mình em!”

“Nhiều người không biết bơi, nhưng bọn họ không phải là con cháu của ngư dân, cũng không phải là người có ông cố là ‘tiểu ngư’ như em đâu.” Giang Dịch Thịnh nói với Ngô Cứ Lam: “Cho đến bây giờ, hỏi mấy lão ngư dân lớn tuổi, người nào có kỹ thuật bơi giỏi nhất, họ sẽ kể truyền thuyết về ông cố của em ấy cho anh nghe. Nghe nói năm đó, không có dụng cụ bơi lặn hiện đại như bây giờ, ông ấy đã có thể lặn xuống hơn hai mươi thước, anh nhìn đứa cháu gái ‘đáng cười vào mặt’ này xem, ngay cả học bơi mà cũng không học được!”

Tôi trừng mắt liếc nhìn Giang Dịch Thịnh một cái, dằn dò nói: “Đừng có đi bắt tôm hùm, nhìn Ngô Cự Lam đi, anh ấy lần đầu tiên dùng đến bộ bơi lặn đấy.” Rồi hướng Ngô Cự Lam nói: “Anh theo sát Giang Dịch Thịnh, đừng bắt tôm hùm ở sâu quá, an toàn là trên hết.”

Giang Dịch Thịnh kiểm tra qua bộ bơi lặn Ngô Cự Lam mặc vào, sau khi xác định không có vấn đề gì, hắn dẫn đầu nhảy xuống thuyền, Ngô Cự Lam theo sát hắn cũng nhảy xuống.

Hai người bơi xung quanh thuyền, Giang Dịch Thịnh hướng dẫn cho Ngô Cự Lam cách dùng ống thở và chân vịt, tôi xem bọn họ một lát, phát hiện kỹ năng bơi của Ngô Cự Lam cực kỳ tốt, hắn rất nhanh đã học được, nên yên tâm.

Giang Dịch Thịnh trở lên thuyền, hắn đưa cho Ngô Cự Lam một đôi bao tay màu đen và một cái túi màu xanh lam làm bằng lưới có thể quai được trên lưng. Giang Dịch Thịnh đeo bao tay, cầm túi lưới làm mẫu, “Khi bắt tôm hùm, nên bơi phía sau nó, như vậy sẽ không bị nó kẹp vào người. Sau khi bắt được, trước hết trồi lên mặt nước, bỏ tôm hùm vào túi lưới, rồi quai ở trên lưng, như vậy là có thể tiếp tục đi bắt con thứ hai.”

Sau khi Ngô Cự Lam tỏ vẻ hiểu được, Giang Dịch Thịnh nói: “Tối nay có tôm hùm ăn hay không, để coi tay nghề của chúng ta thế nào.” Nói xong, hắn dẫn theo Ngô Cự Lam cùng nhảy xuống thuyền, hướng ra phía xa bơi đi.

Tôi lấy camera, vừa chụp hình, vừa nhìn Ngô Cự Lam theo Giang Dịch Thịnh ở trong nước biển trồi lên lặn xuống.

Vì phòng ngừa nắng cháy da hoặc bị sửa làm bị thương, bộ đồ bơi lặn bao kín cả thân người, chỉ lộ ra phần cổ và một chút ở chân. Giang Dịch Thịnh thường xuyên bơi lặn trên biển, nên có làn da màu đồng khỏe mạnh rắn chắc, còn Ngô Cự Lam thì trắng nõn, may mắn thân hình của hắn thon dài, động tác mạnh mẽ, nên không có... chút cảm giác yếu ớt.

Vận khí của Ngô Cự Lam phi thường tốt, rất nhanh hắn liền bắt được ba con tôm hùm, Giang Dịch Thịnh thì lại chẳng thu hoạch gì, hắn chế giễu Ngô Cự Lam, nói: “Anh thật đúng là ngư ngác đánh chết sư phụ già.”

Ngô Cự Lam mỉm cười, không nói gì. Hắn leo lên thuyền, trút cái túi lưới đang bị dính mấy con tôm hùm càng to vào cái thùng bằng thiếc, trong cái túi lưới xanh lam còn rơi ra không ít sò biển.

Tôi cầm lấy cái khăn đã chuẩn bị sẵn, đưa cho hắn, “Lau khô một chút, cẩn thận cảm lạnh.”

Ngô Cự Lam nhận khăn, lau khô tóc và thân người.

Tôi nói với Giang Dịch Thịnh vẫn còn đang ngâm mình trong nước biển: “Ba con tôm hùm đã đủ ăn rồi, anh còn muốn bắt nữa sao?”

Giang Dịch Thịnh nói: “Đương nhiên! Ăn của người khác bắt có ý nghĩa gì? Chờ anh bắt được con lớn hơn, mấy con của Ngô đại ca sẽ đem đi vứt hết!” Hắn nói xong, phất tay với chúng tôi, sau đó bơi ra xa.

Ngô Cự Lam ngồi bên cạnh tôi, dựa vào khoang thuyền, thoải mái duỗi thẳng đôi chân.

Hắn không nói tiếng nào, lấy một con trai biển không lớn không nhỏ đưa cho tôi.

Tôi cầm ở trong tay, do dự một chút, nói: “Tuy rằng trai biển còn tươi ăn sống có mùi vị rất ngon, nhưng em ăn không quen.”

Ngô Cự Lam vẫn không nói tiếng nào lấy lại con trai biển từ trong tay của tôi.

Hắn nhanh nhẹn dứt khoát cạy vỏ con trai, ăn nó. Sau đó, hắn tùm tay của tôi, từ trong miệng phun ra một viên ngọc màu đen, viên ngọc nhẹ nhàng rơi lên bàn tay tôi. (8.5)

(8.5) Ngọc trai đen: Thường là ngọc của hai loài *Pinctada margaritifera* Linne, phân bố nhiều ở Nam Thái Bình Dương, trong khu vực quần đảo Polynesia của Pháp, Okinawa, và quần đảo Cook. Loài trai này đặc biệt có thể phát triển khoảng 12 inch đường kính và sản xuất một loạt các ngọc trai màu đen thường được gọi là “Ngọc trai Tahitian” hay “ngọc trai đen.” Các màu sắc tự nhiên của ngọc trai phát triển bởi loài trai

này bao gồm ánh sáng bạc / trắng, màu xám, màu xám đen, cam, vàng, xanh lá cây, xanh dương, tím, và đen.

Tôi tròn tròn mắt, ngơ ngác hỏi: “Cho em sao?”

Ngô Cự Lam quay đầu, mặt không chút thay đổi ngắm nhìn mặt biển cuối ngày, “Tôi nhớ phụ nữ các em rất thích mấy thứ nhảm chán như vậy.”

Tôi nhìn vật nhỏ bé đang ở trong lòng bàn tay — một viên ngọc màu đen không lớn không nhỏ, cũng không có gì đáng giá, nhưng nó là do Ngô Cự Lam chính mình bắt được từ biển, tặng cho tôi.

Nghĩ đến động tác lưu loát dứt khoát của hắn lúc nãy, tôi hỏi: “Có phải anh đã sớm biết bên trong con trai này có ngọc?”

Ngô Cự Lam thản nhiên liếc mắt nhìn tôi một cái, “Nếu không, em cảm thấy tôi vì cái gì mà đi bắt con trai này?”

Tôi cực kỳ buồn bực, nếu vừa rồi tôi nguyện ý ăn sống con trai, sẽ có thể ngạc nhiên vì chính miệng của mình ăn đến viên ngọc, sau đó liền kinh ngạc phun nó ra. Bất quá, nghĩ đến bộ dáng Ngô Cự Lam dùng miệng phun ngọc thật sự rất gợi cảm, tôi lại cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Tôi nắm chặt viên trân châu ở trong tay, “Cảm ơn anh!”

Ngô Cự Lam thản nhiên nói: “Tùy tay nhặt được thôi!”

Tôi có chút bất đắc dĩ, đàn ông khác đều tỏ ra “Anh đã hy sinh cho em rất nhiều, hãy mau tới cảm kích anh đi”, nhưng hắn thì ngược lại, lúc nào cũng bày ra bộ dáng “Tôi cái gì cũng chưa làm, em đừng bao giờ cảm động.”

Nhưng hắn quên tôi là một cô gái lớn lên từ biển, nên biết rất rõ: Con sò mềm mại nhất được bao bọc bởi lớp vỏ cứng nhất, viên ngọc sáng đẹp nhất được che giấu tại nơi sâu kín nhất.

Tôi đang ngắm nhìn viên ngọc màu đen, Ngô Cự Lam đột nhiên hỏi: “Trước đây em rơi xuống biển là chuyện gì xảy ra?”

Không có gì phải giấu diếm, tôi sáng khoái nói: “Là chuyện lúc em bảy tuổi. Ba mẹ cãi nhau đòi ly hôn, ông nội muốn níu kéo tình cảm của bọn họ, nên gọi bọn họ về đảo chơi vài ngày. Mẹ của em và mẹ kế không giống nhau, bà ấy rất tôn kính ông nội, chỉ là không kính trọng ba em thôi. Chúng em một nhà ba người trở về hải đảo, ông nội cố ý dong thuyền, đưa ba, mẹ và em rời bến đi chơi. Em nhớ rõ ngày đó thời tiết đặc biệt tốt, trời trong xanh, không có một chút gió, mặt biển bình lặng như gương. Ông nội ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi, em ở trên biển nghịch nước, ba mẹ ngồi ở mép thuyền trông chừng em, khi đó là em đang bơi.

Tôi cười khỏ, “Kết quả bọn họ vừa nói xong vài câu, liền cãi ầm lên. Chân của em bị chuột rút, đột nhiên sặc nước, nhưng bọn họ cãi nhau quá chú tâm, không có ai để ý đến em, em liền bị chìm sâu xuống nước. Sau chuyện đó, em không nhớ gì cả, chỉ biết mình thiếu chút nữa là chết đuối, là ông nội đã cứu em. Ba mẹ em sau khi bình tĩnh lại, liền quyết định ly hôn, cảm ơn trời đất, rốt cuộc em không cần phải nghe bọn họ cãi nhau nữa.”

Ngô Cự Lam trầm mặc nhìn tôi.

Tôi nhún vai, cười nói: “Nếu em nói hoàn toàn không có khó chịu, nhất định là nói dối, nhưng nếu nói cho đến bây giờ em vẫn còn khó chịu, thì cảm thấy mình thật bất thường! Đã qua nhiều năm như vậy, mẹ đã có gia đình mới, đứa con mới, ba cũng có gia đình khác, đứa con khác, em cũng có cuộc sống của riêng mình, tất cả mọi chuyện đều là quá khứ, nên để nó qua đi!”

Tiếng la to của Giang Dịch Thịnh đột nhiên truyền đến, “Anh bắt được một con tôm hùm rất lớn này!”

Tôi và Ngô Cự Lam đều nghe tiếng quay lại, Giang Dịch Thịnh một tay khua nước, một tay giơ một con tôm hùm rất lớn lên cao.

Tôi hướng hắn phát tay, ý bảo chúng tôi đều đã nhìn thấy.

Ngô Cự Lam không đầu không đuôi, nói: “Lát nữa tôi nướng hào cho em ăn.”

Tôi nắm chặt viên ngọc màu đen trong lòng bàn tay, mỉm cười gật gật đầu.

Trong ánh nắng chiều tà dần buông, chúng tôi có một buổi tiệc hải sản phong phú.

Ăn uống no say, chúng tôi về đến nhà cũng đã hơn chín giờ, sắc trời hoàn toàn tối đen.

Chúng tôi mang theo một chai rượu đỏ, Giang Dịch Thịnh phải lái thuyền, nên chỉ nhấp môi mấy cái, Ngô Cự Lam cũng chỉ uống vài hớp, còn hơn phân nửa là do tôi uống. Men rượu lâng lâng, con đường trên khu phố cổ lại gập ghềnh, tôi bước đi lảo đảo, nhìn qua rất nguy hiểm, Ngô Cự Lam không thể không đỡ lấy cánh tay của tôi.

Nhà của Giang Dịch Thịnh đến trước, hắn cười tủm tỉm phất tay chào tạm biệt với chúng tôi, sau đó đóng cổng lại.

Ngô Cự Lam tiếp tục giúp tôi đi về phía trước.

Hai người chúng tôi còn chưa đến cổng sân vườn, Ngô Cự Lam đột nhiên dừng bước. Tôi khó hiểu hỏi: “Anh không mang theo chìa khóa à? Trong túi xách của em có.”

Ngô Cự Lam đẩy tôi vào góc tường của sân vườn, nhấn mạnh giọng nói: “Trốn ở đây đừng cử động.” Nói xong, hắn chạy vài bước, dựa vào tảng đá hơi nhô ra trên tường, dùng lực theo đầu tường, phóng vào trong sân.

Cảm giác ngà ngà say còn lại đều tiêu tan, tôi trợn mắt nhìn bức tường sân nhà mình, giống như chưa từng trông thấy nó. Bức tường cao hai thước rưỡi, hắn có thể dễ dàng nhảy qua như vậy sao?

Một người đột nhiên mở cánh cổng, chạy ra khỏi sân, trong bóng đêm chỉ thấy có vật gì đó bay ra, va vào cái bảng hiệu “Nhà trọ Ốc Biển”. Tấm bảng rơi xuống, rơi thẳng vào đầu của người nọ, hắn lảo đảo, mềm nhũn người ngã trên mặt đất, bất tỉnh.

Tôi trợn mắt há mồm nhìn một lúc lâu, đột nhiên nghĩ tới Ngô Cự Lam chỉ có một mình ở bên trong... liền lập tức vọt vào trong, chân giẫm phải mảnh vụn của tấm biển hiệu, bị nghiêng ngã té nhào, chúi nhủi người vào sân.

“Tiểu La?” Giọng nói lo lắng của Ngô Cự Lam.

“Em không sao!”

Tôi vội vàng ngồi dậy, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy, ở trong sân, một gã đàn ông thân hình cao to đang thủ thế đánh nhau với Ngô Cự Lam. Ngô Cự Lam tay không, còn người kia trong tay cầm một con dao găm sáng loáng, hung tợn đâm tới, mỗi lần giống như xẹt ngang qua thân thể của Ngô Cự Lam, tôi nhìn mà mắt hết hồn vía.

Ngô Cự Lam một chút cũng không khấn trương, hắn còn rảnh rỗi quay đầu lại nhìn tôi chăm chăm, bực bội nói: “Sao không ở bên ngoài chờ?”

Tôi run run nói: “Cẩn thận! Em, em đi... báo nguy!”

Tôi run rẩy lấy cái điện thoại ra, đột nhiên ánh mắt trừng lớn, sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám.

Đại khái bởi vì nghe được tôi nói sẽ báo nguy, gã đàn ông cầm con dao vài lần muốn chạy thoát, nhưng đều bị Ngô Cự Lam ngăn lại, hắn lập tức phát điên, không quan tâm, bắt đầu liều mạng đâm tới tấp vào Ngô Cự Lam.

Trong ánh dao loang loáng dày đặc, Ngô Cự Lam giống như lấy đồ ở trong túi, thân thủ trực tiếp, nhẹ nhàng đoạt lấy con dao, tay kia bóp chặt cổ họng của đối phương, giống như cái gọng kìm, chặt chẽ cố định gã kia ở trên tường. Đối phương còn cố ý phản kháng, Ngô Cự Lam nâng tay, cả thân người của gã kia bị nhẹ nhàng nhấc lên cao, hai chân hồng trên mặt đất, toàn thân của hắn đều bị dòn hết ở cổ, hắn cơ hồ không thở được, rất nhanh mất hết sức lực.

Ngô Cự Lam nhìn hấn sắp chịu không nổi, hạ tay xuống một chút, làm cho hai chân của hấn được chạm đất, “Các người là ai? Muốn cái gì?”

Gã kia cất giọng khàn khàn, nói: “Chúng tôi là mấy tên trộm vặt, tối nay vô tình đi ngang qua đây, thấy trong nhà không có ai nên vào thử vận may, không ngờ gặp phải vận hạn...”

“Đúng vậy sao?” Ngô Cự Lam hừ lạnh, cầm lấy con dao, làm bộ muốn đâm tới.

“Đừng!” Tôi hét lên ngăn lại.

Ngô Cự Lam dừng động tác, hấn nhìn chăm chăm gã đàn ông kia, kẻ sát mặt, thì thầm vào tai gã kia mấy câu, sau đó buông lỏng tay, gã kia té trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Ngô Cự Lam quay người lại nhìn tôi.

Tôi biểu tình kinh hãi, ánh mắt đại ra nhìn hấn.

Đôi mắt của Ngô Cự Lam trở nên âm đạm, hấn tiện tay ném con dao lên đất, xoay người hướng vào phòng trong.

Tiếng “leng keng” của con dao rơi trên đất, khiến cho khấn trương và sợ hãi cực độ của tôi dần biến mất, tôi bước một bước thật dài đến bên cạnh Ngô Cự Lam, lôi kéo cánh tay, xem xét thân thể của hấn, “Anh có bị thương không? Trong nhà này chẳng có gì đáng giá, mà cho dù có gì đó đáng giá, cũng không đáng giá bằng sinh mạng! Sao anh phải đánh nhau với bọn chúng? Anh điên rồi sao? Còn tay không đoạt con dao sắc bén như vậy, anh nghĩ anh là ai chứ...”

Ngô Cự Lam dường như hoàn toàn không ngờ đến phản ứng của tôi, hấn giống như con rối gỗ, tùy ý cho tôi đùa nghịch, tôi kiểm tra hấn từ đầu đến chân, xác định Ngô Cự Lam không bị thương, mới thở hắt ra một hơi, nói: “Làm em sợ muốn chết! May mắn anh không có bị thương!”

Ngô Cự Lam nhìn tôi chăm chăm, giống như nói chậm từng chữ, hỏi: “Vừa rồi em sợ hãi như vậy... là sợ tôi bị thương?”

“Vô nghĩa! Chẳng lẽ em sợ mấy tên trộm bị thương sao?” Tôi vừa nói, vừa nhìn tứ phía, xác định không có ai trông thấy, liền hung hăng đá một cước vào tên trộm đang nằm bất tỉnh ở trên đất, sau đó nói với Ngô Cự Lam: “Không thể dùng dao đâm bọn chúng được, pháp luật không cho phép, sẽ bị trừng trị, nhưng... chúng ta có thể đánh lén.” Tôi tỏ vẻ lén lút chạy vào thư phòng, cầm một quyển sách đi ra, đưa cho Ngô Cự Lam, “Dùng cái này đánh lên người bọn chúng, sẽ không để lại dấu vết.”

Ngô Cự Lam cầm quyển sách, ngậy ngốc nhìn tôi.

Tôi nói: “Anh đánh đi! Khi nào anh đánh xong, em sẽ báo nguy.”

Ánh mắt của Ngô Cự Lam càng lúc càng sáng lên, đột nhiên, hấn nở nụ cười, tựa như mặt biển đang phủ đầy bóng tối nặng nề, liền có ánh trắng rẽ mây tỏa sáng, khiến cho biển cả trong phút chốc lấp lánh ánh bạc. Hấn cười vỗ quyển sách vào đầu tôi, “Em học được cái này ở đâu?”

“Ở trên TV, cảnh sát đánh người xấu toàn là dùng cách này.” Phim Mỹ, phim Hàn, phim Hồng Kông đều diễn như vậy, tôi rất tin tưởng phương pháp này tuyệt đối hiệu quả.

“Em gọi điện thoại cho Giang Dịch Thịnh, bảo cậu ta lập tức qua đây, chúng ta vào phòng ngồi chờ.”

“Vâng.” Tôi hoàn toàn không biết nên xử lý tình hình trước mắt thế nào, Giang Dịch Thịnh từ nhỏ đến lớn là kẻ khôn lanh khéo léo, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện quỷ, sự việc giao cho hấn xử lý, đích thực tốt hơn rất nhiều.

Sau khi Giang Dịch Thịnh đến, nhìn thấy cảnh tượng ở trong sân nhà chúng tôi, hấn chẳng có ngạc nhiên, mà là đại mật ra không nói được tiếng nào.

Tôi kể lại toàn bộ sự việc cho Giang Dịch Thịnh nghe qua một lần. Giang Dịch Thịnh vừa nghe, vừa dường như có điều gì suy nghĩ nhìn về phía Ngô Cự Lam, chốc lát lại nhìn mấy tên trộm đang bất tỉnh nằm trên đất.

Ngô Cự Lam giống như cái gì cũng không biết, hẩn bình tĩnh đi từ phòng này sang phòng khác, xem xét có bị mất đồ vật gì hay không.

Giang Dịch Thịnh gọi điện thoại báo cảnh sát, hai mươi mấy phút sau, hai người cảnh sát thở hồng hộc tiến vào. Giang Dịch Thịnh nói với cảnh sát, chúng tôi rời bên đi chơi, khi về đến nhà thì đụng mặt hai tên trộm đang đột nhập khoảng đồ. Bọn chúng hốt hoảng muốn chạy trốn, một tên không cẩn thận bị cái bảng hiệu đột nhiên rơi trúng đầu hôn mê bất tỉnh, còn một tên thì bị chúng tôi khống chế.

Cảnh sát lay tỉnh hai tên trộm, sau đó tra hỏi bọn chúng.

Tôi vốn có chút khấn trương, nhưng mặc kệ cảnh sát hỏi cái gì, hai tên trộm cũng đều gật đầu thừa nhận, nhìn qua có chút hồ đồ, đại khái bọn chúng cảm thấy dù sao cũng bị bắt rồi, cái gì khác cũng không quan trọng.

Bởi vì sự việc xảy ra đơn giản, trộm cũng bị bắt tận tay, không có người nào bị thương, trong nhà cũng không có mất đồ vật gì. Cảnh sát làm xong thủ tục điều tra, liền mang theo hai tên trộm rời khỏi.

Khi ra khỏi cửa, hai vị cảnh sát cẩn thận hơn một chút, nhìn lên mái hiên của cổng sân vườn, rồi lại nhìn tấm bảng hiệu rơi trên mặt đất, cảm thán nói: “Thì ra có bảng hiệu rơi xuống thật!”

Chờ cảnh sát đi khỏi, tôi vội vàng mở miệng nhanh hơn Giang Dịch Thịnh: “Khuya lắm rồi, tất cả mọi người nghỉ ngơi đi! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, ngày mai hãy nói.”

Giang Dịch Thịnh hiểu được thái độ của tôi, hẩn lập tức nuốt mấy điều nghi vấn trở lại, ngáp một cái nói: “Ngủ ngon!” Sau đó lay động đi ra khỏi nhà.

Tôi khóa cổng và cửa nhà lại thật kỹ, xoay người đi lên lầu. Vừa đi, vừa cảm thấy trong lòng có chút hoảng sợ, tôi quay đầu lại nói với Ngô Cự Lam: “Tối nay anh có thể ngủ bên cạnh phòng của tôi không?”

“Được.” Ngô Cự Lam cùng tôi đi lên lầu, đưa tôi đến tận cửa phòng, “Yên tâm đi, không có ai trốn trong tủ quần áo, hay ở dưới gầm giường cả, tôi đã kiểm tra toàn bộ rồi, cam đoan một con chuột cũng không có.”

Tôi “xi” một tiếng bật cười, thần kinh căng thẳng này giờ bỗng chốc thả lỏng, “Sao anh đoán được em sẽ lo lắng này nọ?”

“Chẳng lẽ phim truyền hình em hay xem đều không phải diễn như vậy sao?” Ngô Cự Lam tỏ ra bộ dáng “chuyện này mà còn khó đoán sao”.

Tôi xấu hổ, “À...đúng là có như vậy, nhưng phòng lớn quá cũng không tốt, có người đứng ở góc phòng chắc cũng không biết.”

Ngô Cự Lam nói: “Tôi ở ngay phòng kế bên, thính giác của tôi rất nhạy, có chuyện gì chắc chắn sẽ biết, em có thể an tâm đi ngủ.”

“Em biết rồi!” Tận mắt chứng kiến “thân thủ” của hẩn tối nay, tôi hoàn toàn tin tưởng vào hẩn, không chỉ là hai trên trộm, chỉ sợ hai đặc công được huấn luyện bài bản, hẩn cũng có thể thoải mái khống chế.

Sau khi tắm rửa một cách nhanh chóng, tôi lên giường nghỉ ngơi. Bởi vì biết Ngô Cự Lam ở cách đó không xa, tuy đã trải qua một trận sợ hãi, tôi cũng không còn chút e ngại, nằm trên giường không bao lâu thì ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, sau khi rời giường, tôi phát hiện Giang Dịch Thịnh đã ở trong sân. Hẩn vừa ăn điểm tâm, vừa nhìn Ngô Cự Lam làm việc.

Tôi mang đôi dép kẹp, lẹp xep đi xuống lầu, múc một bát cháo, ngồi bên cạnh Giang Dịch Thịnh, gia nhập vào “hàng ngũ nhìn ngó”.

Ngô Cự Lam đang làm một cái bảng hiệu khác, nó được điêu khắc hoa văn gọn sóng, so với tấm biển trước kia đẹp hơn rất nhiều. Tôi và Giang Dịch Thịnh đều rất bình tĩnh, đối với một người mà ngay cả đàn cổ cũng làm được, thì thứ nhỏ bé này thật sự không đáng để nhắc tới.

Giang Dịch Thịnh nhìn thấy hẩn đã làm gần xong, liền buông bát cháo xuống, chạy vào thư phòng, tự giác chủ động lấy giấy và bút mực, chuẩn bị viết chữ. Lần trước, bốn chữ “Nhà trọ Ốc Biển” là do hẩn viết. Lúc

còn học trung học, tác phẩm thư pháp của Giang Dịch Thịnh giành được giải thưởng hạng nhất ở trên đảo, tuy rằng đã nhiều năm không có luyện tập, nhưng mỗi lần hẩn khai bút đều “chủ yếu là có viết” là đã hơn tôi gấp trăm lần.

Giang Dịch Thịnh viết xong, tự giác phát huy lòng tốt, hứng trí bưng bưng bảo tôi vào xem.

Tôi và Ngô Cứ Lam một trước một sau đi vào thư phòng, tôi nhìn nhìn, không chút để ý khích lệ hẩn: “Không tồi, so với lần trước đẹp hơn nhiều.”

Giang Dịch Thịnh sắc bén hỏi Ngô Cứ Lam, “Anh cảm thấy sao?”

Ngô Cứ Lam không nói tiếng nào, đi đến trước bàn học, nhắc bút lên, thoăn thoắt, hàng chữ hiện ra lưu loát mạch lạc.

Trình độ của tôi có hạn, không biết thưởng thức. Giang Dịch Thịnh thì nhìn đến mê mẩn thần sắc, thì thào nói nhỏ: “Thanh phong xuất tụ, minh nguyệt nhập hoài.” (Dịch thơ: “Gió thoảng tay áo, trăng sáng hòa tâm.”)

Ngô Cứ Lam hạ bút, nói với tôi: “Dùng chữ của tôi, tốt hơn của Giang Dịch Thịnh.”

Tôi nhìn đến người bạn thân Giang Dịch Thịnh, đương nhiên hẩn... không chút do dự mà đồng ý.

Ngô Cứ Lam cầm chữ của chính mình, đến khắc vào tấm bảng. Giang Dịch Thịnh nhồi chữ viết của mình thành một cục, ném vào thùng rác.

Tôi vỗ vào lưng hẩn, “Gi chữ? Giận à?”

Giang Dịch Thịnh thở dài, “Em đó! Đúng là không biết sợ! Em có biết tám chữ “Thanh phong xuất tụ, minh nguyệt nhập hoài.” mà cổ nhân dùng để đánh giá là nói đến chữ của ai không?”

“Không biết.”

“Vương Hi Chi.” (8.6)

(8.6) Vương Hi Chi (303 – 361) là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc. Thư pháp của Vương Hi Chi được đánh giá là thiên biến vạn hoá, lồng ý tưởng vào chữ. Ông cho rằng: bút lực phải sắc như dao, nhanh nhẹn biến hoá, hoặc trầm ổn tĩnh lặng.

Tôi cười chấp tay, “Cảm ơn!”

“Không cần cảm ơn, Ngô Cứ Lam tự làm được cũng tốt thôi! Tiểu La, chuyện tối hôm qua, với viết chữ ngày hôm nay, em thật sự không có lo lắng gì sao?”

“Lo lắng chứ! Em đang suy nghĩ qua nhiều loại khả năng.”

“Loại khả năng gì?”

“Anh ấy là đặc công, đã qua huấn luyện nghiêm túc, cho nên sẽ có nhiều kỹ năng khác với người bình thường.”

“Ồ ——” Giang Dịch Thịnh đang uống nước, không thể mở miệng, giọng mũi cứ nghèn nghẹn, sau khi nuốt xuống mới nói: “Như Matt Damon trong “The Bourne” (8.7), phải không?”

(8.7) The Bourne là loạt phim hành động nổi tiếng dựa theo cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Robert Ludlum. Diễn viên Matt Damon vào vai Jason Bourne một sát thủ mất trí trên hành trình tìm lại ký ức của mình. Trên con đường đầy hiểm nguy này Jason Bourne luôn phải đối mặt với những âm mưu và cạm bẫy của CIA. Loạt phim gồm 4 phần mang tên (The Bourne Identity, The Bourne Supremacy, The Bourne Ultimatum, The Bourne Legacy) do hãng Universal Pictures sản xuất, 4 phần đạt doanh thu tổng cộng khoảng 1,3 tỷ USD.

“Anh ấy xuyên không tới đây.”

“Phụt ——” Giang Dịch Thịnh phun hết ngụm nước vừa uống ở trong miệng ra ngoài, vừa ho khan vừa nói: “Em bị nhiễm ‘Bộ Bộ Kinh Tâm’ rồi sao? Mấy thứ phim truyền hình nhảm nhí đó ít xem chút đi!”

Tôi chán ghét đưa hai miếng khăn giấy cho hắn, “Vậy anh có cao kiến gì?”

“Anh không biết! Bởi vì trong đầu anh một chút manh mối cũng không có, nên mới lo lắng cho em. Em nói đi nếu người em thích là Đầu To...”

Tôi thủ thỉ ra ý dừng lại, tức giận nói: “Ngô Cứ Lam sẽ nói hết cho em biết.”

“Khi nào?”

“Nhanh thôi.”

Đêm mai chính là đêm trăng tròn mười lăm. Tôi có linh cảm, vào đêm trăng tròn, Ngô Cứ Lam sẽ nói cho tôi biết hắn là ai, và hắn từ đâu tới.

Ngày trăng tròn trong tháng này, vừa đúng lúc là ngày 15 tháng 8 âm lịch, không chỉ là tết Trung Thu mỗi năm một lần, mà còn là sinh nhật lần thứ 26 của tôi.

Bởi vì sinh nhật âm lịch rất đặc biệt, nên từ nhỏ đến lớn tôi chỉ mừng sinh nhật vào ngày tháng âm lịch.

Năm nay, ông nội không còn để tặng quà sinh nhật cho tôi nữa, nên tôi quyết định lấy “hẹn ước đêm trăng tròn” của Ngô Cứ Lam làm quà sinh nhật cho mình.

Nghĩ đến buổi tối ngày mai, tôi cực kỳ khẩn trương, Ngô Cứ Lam thì tựa hồ hoàn toàn quên mất lời hứa của mình, hẳn dường như chẳng có việc gì để làm.

Tôi có chút mất tinh thần làm việc buồn bán hàng ngày, nên nói với khách hàng, bởi vì ngày mai là lễ Trung Thu, quán được nghỉ hai ngày.

Tôi cũng chẳng có gì để làm, tối đến vừa ngã người trên ghế sa lon xem TV, vừa cầm điện thoại xem blog của bạn bè. Cho dù là trên TV, hay trên internet, tất cả mọi người đều bàn luận về đêm Trung Thu năm nay.

Bản tin nói: “Lễ Trung Thu năm nay chính là thời điểm cách 52 năm trái đất gần mặt trăng nhất. Bởi vì trái đất tự quay và mặt trăng quay quanh nó, nên đêm nay, ở phía đông Châu Âu, Châu Phi, Châu Nam Cực, Châu Bắc Mỹ và Châu Nam Mỹ sẽ nhìn thấy trăng tròn trước tiên, tới đêm mai, đến lượt phía đông Châu Á, Châu Đại Dương sẽ được chiêm ngưỡng mặt trăng lớn nhất trong vòng 52 năm qua.”

Tết trung thu còn có hiện tượng thiên văn đặc biệt, khiến cho giới truyền thông tập trung sự chú ý, càng lúc càng bàn luận xôn xao: “Tối mai, bạn sẽ cùng ai ngắm mặt trăng tròn và lớn nhất trong 52 năm qua? Có nghĩ tới sẽ được cầu hôn dưới ánh trăng lớn nhất trong 52 năm qua không?”

Tâm trạng của tôi vô cùng phức tạp, tình cảm nhỏ bé của một người như tôi vậy mà lại có liên hệ với chuyện thiên văn đại sự, vốn chỉ là ngày đặc biệt dành cho tôi, lại giống như biến thành ngày đặc biệt của rất nhiều người.

Sau khi ăn cơm chiều, tôi không muốn xem TV nữa, nên hỏi Ngô Cứ Lam có muốn ra ngoài tản bộ một chút hay không, hắn nói “Được.”

Chúng tôi đi dọc theo con đường nhỏ trong khu phố cổ, hướng về phía đỉnh núi.

Nghe nói rất lâu trước kia trên đỉnh núi có một ngôi miếu cổ xưa thờ bà tổ ở trên đảo, nên ngọn núi này được gọi là núi Bà Tổ, khu phố ở đây cũng kêu là phố Bà Tổ. Cũng không biết là từ khi nào, miếu Bà Tổ bị đổ sập, ngư dân đã đến nơi khác xây miếu mới, nên nơi này chỉ còn lại cái tên.

Núi Bà Tổ không cao lắm, nhưng trên núi cỏ cây xanh tốt, dưới chân núi đá ngầm san sát, đứng trên mỏm đá hình mỏ chim ưng nơi không bị rừng cây che chắn, có thể nhìn bao quát khắp mặt biển bao la.

Tối hôm nay, gió nhẹ thoang thoảng, không gợn chút mây, ánh trăng trên biển nhìn sáng tỏ khác thường.

Tuy rằng ngày mai mới là mười lăm, nhưng mặt trăng đêm nay đã rất tròn. Tôi vẫn không biết đến sự thật, chính mình vẫn mang tâm lý nặng nề, cảm thấy ánh trăng kia thật lớn, không thể nâng được lên cao, sẽ lập tức rơi xuống.

Tôi rối rắm lo nghĩ cả ngày, rốt cuộc không nhận được, liền lấy hết dũng khí hỏi: “Tối mai chính là đêm trăng tròn, anh có nhớ đã nói với em những gì không?”

Ngô Cự Lam trầm mặc nhìn ánh trăng, sau một chớp mắt, liền nói: “Bối tối ngày mai, chúng ta gặp nhau tại bờ biển lần trước em đã nhìn thấy tôi.”

“Là dưới chân núi Bà Tổ, bãi đá ngầm em thường hay đến sao?”

“Ừ.”

Tôi vốn cảm thấy có nhiều điều muốn nói, nhưng thời khắc này, trong bóng đêm tĩnh lặng, đứng bên cạnh Ngô Cự Lam, nhìn mặt biển bao la lấp lánh dưới ánh trăng, nghe tiếng sóng biển rì rào, đột nhiên tôi cảm thấy nên lập tức hưởng thụ thời khắc này, tất cả những chuyện khác hãy chờ đến ngày mai!

Đột nhiên Ngô Cự Lam lão đảo thân người, ngã sấp xuống, tôi vội vàng đỡ lấy hắn, “Anh sao vậy?”

Ngô Cự Lam nói: “Không có gì, chỉ là chân bị chuột rút một chút...” Hắn ngậm miệng lại, tập trung tinh thần nghe ngóng, ánh mắt dần dần trở nên cực kỳ sắc bén.

Tôi bất an hỏi: “Sao vậy?”

“Có người ẩn núp trong rừng cây, đang từ từ đến gần chúng ta, bốn người.”

Tôi rất muốn có chút lạc quan, định nói rằng “Chắc là mấy người hàng xóm tản bộ vào buổi tối”, nhưng bản thân cũng cảm thấy hoàn toàn không thể nào.

Tôi nói: “Là kẻ xấu sao? Bây giờ chúng ta chạy xuống chân núi, khi nào chạy đến con đường nhỏ thì hô lớn tiếng lên, khẳng định sẽ có hàng xóm nghe được.”

Ngô Cự Lam nói: “Hiện tại tôi không thể chạy.”

“Em giúp anh chạy.”

Ngô Cự Lam không chấp nhận đề nghị của tôi, “Bốn người này chắc chắn có ý đồ không tốt. Như thế này, tôi bảo chạy, thì em chạy. Tôi sẽ ngăn cản bọn họ lại, em đi tìm thêm người đến đây giúp đỡ.”

“Không được, em muốn ở cùng anh...”

Ngô Cự Lam dùng ánh mắt sáng quắc nhìn tôi chằm chằm, “Tôi không sao, nhưng nếu em kiên quyết muốn ở lại, tôi vì phải bảo vệ em, chắc chắn sẽ có chuyện. Đừng khiến em trở thành điểm yếu của tôi, đó mới là giúp đỡ lớn nhất.”

Tôi chỉ có thể nghe lời, “Vâng.”

Ngô Cự Lam bảo tôi giúp hắn đến một gốc dừa ở gần đó để tựa người vào.

Lúc này tôi mới hiểu được, đích thực tôi không thể nâng đỡ Ngô Cự Lam cùng chạy. Đôi chân của Ngô Cự Lam cứng ngắt giống như khối đá, chỉ đi có vài bước ngắn, tôi và hắn đều mệt đến vã mồ hôi.

Ngô Cự Lam nhờ tôi lấy cho hắn mấy viên đá nhỏ. Hắn cầm ở trong tay, nói với tôi: “Cố gắng hết sức chạy xuống chân núi, đừng nghĩ quay lại giúp tôi, tôi sẽ không sao.”

Tôi cắn chặt môi, gật đầu.

Ngô Cự Lam nói: “Chạy!”

Tôi nhanh chân hướng về con đường mòn ở trên núi mà chạy, trong đám cây cối, có người nhào ra muốn bắt tôi lại, nhưng còn chưa kịp đến gần, một viên đá đã xé gió hướng đến trước mặt hắn, hắn không thể không né người tránh đi, tôi vọt ngang qua người hắn chạy như bay xuống núi.

Hắn còn muốn tiếp tục đuổi theo tôi, lại có thêm một viên đá nữa bay về phía hắn, hắn chỉ có thể tìm cách lách người né tránh.

Ngô Cự Lam tựa vào cây dừa, một tay tung hứng viên đá, một tay giơ ra ngón trỏ, ngoéo với hắn một cái. Cử chỉ đầy vẻ khiêu khích và khinh miệt.

Gã đàn ông giận tím mặt, nói với đồng bọn, “Xử lý thằng kia trước.”

Tôi chạy mãi chạy mãi, trong lòng lo lắng, nhin không được quay đầu nhìn lại —— dưới tán cây dừa, bốn gã đàn ông trên tay đều cầm dao găm, cùng nhau vây quanh tấn công Ngô Cự Lam. Ngô Cự Lam bởi vì chân không thể cử động, chỉ có thể tựa sát vào cây dừa, thân thể bị động phải tự bảo vệ chính mình. Bốn gã đàn ông phát hiện hắn có chút khác thường, hai người tấn công hắn từ hai bên, hai gã còn lại dựa vào lỗ hổng phòng vệ của Ngô Cự Lam, tay nắm chặt dao găm, hung hăng hướng hai đùi của Ngô Cự Lam đâm tới.

Trong lòng đau xót, tôi xoay người chạy trở lại, giọng nói của Ngô Cự Lam truyền đến: “Tiểu La, nghe lời!”

Giọng nói của hắn vẫn như thường ngày, bình tĩnh không chút sợ hãi, nhưng hai tiếng “Nghe lời” kia đặc biệt có uy lực, khiến tôi lập tức dừng bước.

Tôi cắn răng, xoay mạnh người lại, ngậm nước mắt, liều mạng chạy về hướng chân núi.

Nghiêng ngả lão đảo chạy tới cuối con đường nhỏ, đã có thể nhìn thấy ánh đèn lập lòe trên trên khu phố cổ, tôi vừa chạy, vừa lớn tiếng kêu lên: “Cứu mạng! Cứu mạng! Có ai không? Có ai không...?”

Giang Dịch Thịnh là người đầu tiên lao ra khỏi nhà, hắn lớn tiếng hỏi: “Tiểu La, có chuyện gì?”

Tôi thở hồng hộc, nói: “Ngô Cự Lam đang ở mỏm đá Mỏ Ưng, dưới một gốc dừa, có bọn xấu...cầm dao...”

Giang Dịch Thịnh lập tức bước nhanh, hướng lên chân núi chạy thực mạng. Vài người hàng xóm cũng lục đục đi theo sau hắn, hướng lên trên núi.

Tốc độ của tôi không bằng bọn họ, sau khi tôi chạy lên đến đỉnh núi, liền thấy một nhóm người vẽ mặt cổ quái đang tụ tập dưới tán cây dừa.

Tôi lo lắng chạy qua, “Ngô Cự Lam...”

Dưới gốc cây không có một bóng người, không có Ngô Cự Lam, cũng không có mấy gã đàn ông xấu tấn công chúng tôi.

Tôi choáng váng.

Một người hàng xóm đi xung quanh nhìn một lượt, nói: “Thẩm La, có phải cháu gặp ác mộng hay không? Không có ai cả!”

Tôi vừa lo vừa sợ nói: “Nhất định là mấy người đó đã bắt Ngô Cự Lam đi.”

Tăng đại thúc nói: “Cháu đừng có gấp, Giang Dịch Thịnh đã dẫn người đến chỗ khác tìm rồi.”

Vương Dương ca ca nói: “Để bọn anh đi tìm lại xung quanh một lần nữa thử xem, Tiểu Ngô lớn tướng như vậy, muốn bắt hắn đi không phải dễ đâu.”

Vài người hàng xóm phân tán ra, dọc theo con đường xuống núi tìm kiếm.

Tôi đột nhiên nhớ tới cái điện thoại đã mua cho Ngô Cự Lam, hắn đã đồng ý với tôi bất kể khi nào ra ngoài đều phải mang theo. Tôi lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho hắn.

Một giọng nữ dịu dàng truyền đến: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.”

Tôi không từ bỏ, gọi hết lần này đến lần khác, trên điện thoại vẫn phát ra câu nói kia.

Hơn một giờ sau, mọi người tìm khắp núi Bà Tổ, vẫn không tìm được Ngô Cự Lam, kể cả bốn gã đàn ông xấu xa nọ.

Dựa theo lời nói của tôi, cùng với Ngô Cự Lam, có tổng cộng năm người đàn ông, núi Bà Tổ lớn như vậy, cho dù thế nào cũng không thể không tìm thấy gì.

Tuy không ai nói ra, nhưng tôi cảm giác được, tất cả mọi người đều không tin tôi.

Tôi muốn nói “Ngô Cự Lam đích thực đã biến mất”, ít ra, câu này có thể chứng minh những lời tôi nói là sự thật.

Giang Dịch Thịnh giữ chặt tôi lại, nói nhỏ bên tai tôi: “Ngô Cự Lam là người trưởng thành, phải đợi ít nhất 48 giờ sau, cảnh sát mới có thể giải quyết. Cho dù bây giờ em có báo nguy, cảnh sát cũng chỉ từ từ xem xét thôi.”

Tôi chỉ có thể đem mấy lời định nói nuốt hết trở về.

Đám người dần dần giải tán, mấy người hàng xóm có lòng hảo tâm lặng lẽ dẫn dò Giang Dịch Thịnh, bảo hắn nên mang tôi đến bệnh viện kiểm tra một chút.

Tôi đứng ở đỉnh núi, vừa đau khổ, vừa luống cuống, nghĩ thế nào cũng không hiểu được, năm người đàn ông to lớn như vậy, liền có thể biến mất mà không để lại chút dấu vết nào sao?

Tôi hỏi Giang Dịch Thịnh: “Anh có tin lời em nói không?”

“Tin.” Không đợi tôi tỏ ý cảm tạ, Giang Dịch Thịnh chậm rãi nói: “Em có nói với anh nhìn thấy người ngoài hành tinh, anh cũng sẽ tin.”

Tôi mắt ngấn lệ, đầm hấn một cái.

Giang Dịch Thịnh vội vàng nghiêm túc nói: “Em kể lại sự việc cho anh nghe một lần nữa, chúng ta cùng nhau phân tích để xử lý.”

“Ăn xong cơm tối, khoảng tám giờ, em và Ngô Cự Lam ra ngoài tản bộ, đi dọc theo con đường mòn lên núi, đi tới mỏm đá Mỏ Ưng cao nhất...Sau đó, xuất hiện bốn kẻ xấu...”

Tôi đi đến dưới gốc cây dừa, đứng tại vị trí Ngô Cự Lam đã đứng, “Anh ấy đứng ở đây.”

Giang Dịch Thịnh nhanh chóng đẩy bả vai của tôi, làm cho tôi đứng dựa vào gốc dừa, hắn vừa xem xét bốn phía, vừa nói: “Chân của hắn đột nhiên bị chuột rút nghiêm trọng, như em nói không thể cử động, nơi này đích thực là nơi đứng tốt nhất. Gốc dừa vừa có thể bảo vệ lưng của hắn, vừa giúp hắn đánh lạc hướng cho em có cơ hội trốn thoát.”

Phía sau cây dừa là rừng dương rậm rạp, bên trái là con đường mòn xuống núi, phía trước là bãi đất trống có đám cỏ dại mọc thành bụi, bên phải chính là vách núi của mỏm đá Mỏ Ưng, trên vách đá mọc thưa thớt vài cây ngô đồng thấp bé cùng một ít loài dây leo không biết tên.

Tôi và Giang Dịch Thịnh sau khi xem xét qua một vòng, không hẹn mà cùng đưa mắt về phía mỏm đá Mỏ Ưng. Phía dưới là những lớp đá to lởm chởm, sóng biển không ngừng cuộn cuộn vỗ vào vách đá, bắn tung tóe những đóa hoa bọt biển màu trắng xóa lên cao.

Nếu trên mặt đất không tìm thấy người, vậy bọn họ có phải đã nhảy xuống biển?

Tôi nói: “Còn một con đường nhỏ có thể thông đến bãi biển bên kia núi, chính là nơi chúng ta thường hay chơi trước đây.” Bãi biển phía bên kia là bãi đá ngầm, đi lại không được thuận tiện, là nơi trước đây tôi, Giang Dịch Thịnh và Đầu To thường xuyên đến chơi.

“Anh quen thuộc nơi này hơn em nhiều! Nếu bọn họ mang theo Ngô Cự Lam, tốc độ không thể nhanh được, đi xuống dưới chân núi ít nhất cũng phải mất mười mấy phút. Mà bãi đá ngầm kia không phải dễ đi, từ chân núi đến bờ biển ít nhất cũng phải mất mười mấy phút nữa. Sau khi lên núi không thấy Ngô Cự Lam, anh đã lập tức chạy qua bên kia sườn núi, từ trên cao nhìn ra xa, tuyệt đối không có ai.”

“Có lẽ anh nhìn không rõ.”

“Em nhìn đi, hôm nay là ngày trăng sáng nhất.”

Tôi ngẩng đầu nhìn mặt trăng đặc biệt lớn ở trên cao, không nói tiếng nào.

Giang Dịch Thịnh nói: “Anh lo lắng, còn bảo Lê đại ca đi dọc theo con đường đó tìm thêm một lần, cũng không phát hiện được gì.” Lê đại ca là ngư dân, đối với nơi nào có thể đổ thuyền đều rõ như lòng bàn tay, chỉ cần có người rời thuyền từ chỗ nào đó, anh ta nhất định sẽ phát hiện.

Tôi nhìn chằm chằm vào mỏm đá Mỏ Ưng, nói: “Chẳng lẽ bọn họ từ trên này nhảy xuống?”

Giang Dịch Thịnh nói: “Không thể nào! Từ đây mà nhảy xuống, chín chết một sống. Bọn họ đáng để mạo hiểm như vậy sao?”

Tôi tức giận nói: “Cái này không thể, cái kia cũng không thể, chẳng lẽ người có thể bay lên trời sao?”

“Càng không thể nào! Cho nên khẳng định chỉ có một thứ có thể.” Giang Dịch Thịnh do dự một chút nói: “Bốn gã kia nhất định không mang Ngô Cứ Lam theo. Đây là bờ biển, muốn giấu một người sống thì không dễ dàng, nhưng làm biến mất một kẻ chết cũng không phải khó...”

Tôi lớn tiếng nói: “Không thể nào! Ngô Cứ Lam tuyệt đối không có việc gì!”

Giang Dịch Thịnh không lên tiếng, nhưng tôi càng biết rõ hắn muốn nói gì. Nếu bốn người kia hung ác tàn bạo trước hết đã giết chết Ngô Cứ Lam, ném thi thể của hắn xuống biển phi tang, sau đó ngụy trang thành người thường tản đi, rất nhanh sẽ tìm thấy đồng bọn, thuận lợi trốn thoát.

Tôi theo bản năng nhìn về phía mỏm đá Mỏ Ưng, vách núi nhô ra lẳng lặng ở trên không. Hướng thẳng mặt biển bao la, liếc mắt nhìn qua, là vô biên vô hạn, bất kỳ dấu vết gì cũng sẽ bị xóa sạch.

Tôi giống như bị thứ gì đó hung tợn đâm vào mắt, lập tức nhắm mắt lại, ôm đầu, không dám nhìn nữa.

Giang Dịch Thịnh khuyên: “Chỗ cần tìm đều đã tìm rồi, em có ở lại đây nữa cũng vô ích, chi bằng về nhà ngồi chờ. Chỉ cần Ngô Cứ Lam không có gì, hắn khẳng định sẽ tìm cách về nhà.”

Trong một lúc, tôi không thể nghĩ ra cách nào khác, đành đi theo Giang Dịch Thịnh về nhà, trong lòng ôm một phần vạn hy vọng, có lẽ Ngô Cứ Lam đã về đến nhà rồi.

9. Chương 9: Em Không Sợ Anh, Em Chỉ Cần Anh

Ít nhất vào giây phút này, xin hãy cho em biết tâm ý của anh. Em chỉ muốn biết, em không có cảm giác sai, anh cũng có thích em một chút, đúng không?

Suốt cả đêm, Ngô Cứ Lam không có về nhà, cũng không gọi điện thoại.

Tôi ngồi trên ghế salon ở phòng khách chờ Ngô Cứ Lam. Chốc chốc lại gọi điện thoại cho hắn, mỗi lần như vậy luôn có một giọng nữ nhẹ nhàng nhưng tàn nhẫn nói cho tôi biết: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.”

Bên ngoài sân vườn hơi có chút gió thổi, làm lay động mấy ngọn cây, lòng tôi tràn đầy mong đợi nhìn ra cửa, nhưng vẫn không thấy được Ngô Cứ Lam đẩy cửa đi vào.

Giang Dịch Thịnh lo lắng cho tôi, hắn gọi điện thoại đến bệnh viện xin nghỉ một ngày, ở bên cạnh tôi.

Buổi sáng, hai người chúng tôi đều không cảm thấy đói bụng, nên không ai muốn ăn gì.

Giữa trưa, Giang Dịch Thịnh nấu cho tôi một bát mì trường thọ, “Anh làm mì vắt vắt lắt đắt, em ăn nhiều một chút. Cho dù không muốn nhìn mặt anh, nhưng cũng phải nhìn mặt Ngô Cứ Lam, em phải ăn no mới có sức nghĩ cách giải quyết.”

“Mấy đạo lý anh nói em đều hiểu được, nhưng hiện tại em ăn không vô.” Theo lý trí, tôi hoàn toàn biết rõ nếu không ăn uống sẽ không giúp ích được gì, nhưng dạ dày của tôi giống như bị tắc nghẽn bởi một khối đá nặng trĩu, ép chặt tới mức không thể nhét thêm thứ gì vào.

Tôi nói: “Em muốn lên núi một lần nữa.”

“Anh đi với em, có lẽ sẽ có phát hiện mới.”

Tôi và Giang Dịch Thịnh đi dọc theo con đường mà tôi và Ngô Cứ Lam đã đi buổi tối hôm qua, chậm rãi đi tới.

Mặt trời chính ngọ cực kỳ gay gắt, chiếu sáng chói lóa cơ hồ không thể mở mắt. Suốt dọc đường lên núi, chúng tôi không gặp một ai.

Giang Dịch Thịnh cau mày, tự hỏi: “Anh coi như là người có chút đầu óc, như từ tối hôm qua cho đến bây giờ, nghĩ mãi vẫn nghĩ không ra, vài người lớn như vậy tại sao có thể biến mất không để lại chút dấu vết nào? Theo như thân thủ nhanh nhẹn của Ngô Cự Lam, chắc chắn có thể kiên trì chờ đến lúc chúng ta lên tới, trừ phi đã xảy ra chuyện gì đó mà chúng ta không biết.”

Tôi im lặng nhìn về phía mỏm đá Mỏ Ưng, ngắm nhìn biển cả mênh mông xanh thẳm.

Tối hôm qua, khi đứng ở đây, tôi còn lo lắng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, tự nói với mình hãy hưởng thụ những điều ở trước mắt, nhưng những thứ ở trước mắt đó hóa ra lại quá ngắn ngủi.

Giang Dịch Thịnh lo lắng kêu lên: “Tiểu La, quay lại đây! Em đừng đứng gần vách đá quá.”

Tôi lui trở lại, nhớ tới sự việc tối hôm qua, từ từ đi đến tán cây dừa.

Dưới ánh sáng mặt trời chói lọi, tất cả những thứ nhìn thấy càng trở nên rõ ràng. Gốc dừa nằm ngay phía trước con đường mòn, chắn tại nơi đó, giống như đang canh giữ cửa ải, ngăn trở tất cả hiểm nguy. Trong cuộc đời này, không phải người phụ nữ nào cũng đều có thể gặp được một người đàn ông nguyện lòng đứng ở sau lưng bảo vệ cô ta, vì cô ta chịu mọi nguy hiểm.

Sống mũi của tôi cay xè, nước mắt muốn trào ra. Ngô Cự Lam, anh đã hứa với em là không sao! Anh nói phải biết giữ lời!

Giang Dịch Thịnh đi tới đi lui trên đỉnh núi, đột nhiên hấn hưng phấn, nói: “Tiểu La, chúng ta đi lên lâu như vậy, một bóng người cũng không thấy.”

Tôi lặng lẽ lau đi nước mắt, xoay người lại, không hiểu nhìn hấn.

Giang Dịch Thịnh khua tay, kích động nói: “Nơi này không phải là chỗ ngắm cảnh, rõ ràng sẽ không có ai đến đây du ngoạn, vậy buổi tối sao lại có bốn kẻ lên núi kỳ lạ như vậy? Cho dù bọn chúng muốn ăn cướp, hay ăn trộm, thì lý ra phải đến phố đèn lồng đông đúc ở dưới kia chứ, căn bản không nên tới nơi này! Anh cảm thấy bốn người này không phải ngẫu nhiên chạm mặt với hai người, mà là có mục đích rõ ràng!”

Tôi giống như bị dội một xô nước lạnh vào đầu, chỉ một thoáng từ một mảnh tối đen liền nhìn thấy con đường ánh sáng, “Bọn họ... Là cố ý nhắm vào em và Ngô Cự Lam!”

“Đúng vậy! Nếu không thể tìm được Ngô Cự Lam, thì nên nghĩ cách tìm bốn gã kia! Bọn chúng nhất định biết Ngô Cự Lam đang ở đâu! Nhưng...” Giang Dịch Thịnh thở dài, “Ngô Cự Lam vẫn chưa nói cho em biết hấn từ đâu đến, đã làm gì, có thể nói, chúng ta hoàn toàn không biết gì về Ngô Cự Lam, muốn tìm ra manh mối khẳng định có chút khó khăn!”

Tôi nói: “Sao anh có thể khẳng định những kẻ đó là nhắm vào Ngô Cự Lam?”

“Không nhắm vào hấn, không lẽ nhắm vào em sao? Từ nhỏ đến lớn, em là kẻ yếu đuối kém cỏi, tuyệt đối sẽ không có người muốn gây chuyện, tìm đến bốn tên cầm dao găm để đối phó với em đâu.”

Tôi vừa cẩn thận suy nghĩ, vừa chậm rãi nói: “Đúng là em có chút yếu đuối kém cỏi, nhưng hai tháng nay đã xảy ra không ít chuyện. Em đến ngân hàng rút tiền, trên đường về thì bị cướp; chúng ta rời bến đi chơi, về đến nhà thì phát hiện có hai tên trộm đột nhập; em và Ngô Cự Lam lên núi tản bộ, thì đụng mặt với bốn kẻ bắt cóc. Khu phố của chúng ta trước giờ trị an rất tốt, chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, em lại liên tiếp xảy ra ba chuyện, không thể nói một câu không hay ho là có thể giải thích tất cả.”

Giang Dịch Thịnh đồng ý nói: “Chính xác! Ba chuyện này đều có liên quan với nhau!”

Tôi nói: “Điểm giống nhau duy nhất của ba chuyện này chính là em.”

Giang Dịch Thịnh nói: “Cũng đều có liên quan đến Ngô Cự Lam, sau khi hấn đến nhà em, mới xảy ra ba chuyện này.”

Tôi không có cách nào phản bác lại Giang Dịch Thịnh, nếu đúng như lời hấn nói, kinh nghiệm kém cỏi của tôi, chắc chắn là không nghĩ ra lý do, tại sao lại có người tìm trăm phương ngàn kế để đối phó với tôi.

Tôi nói: “Mặc kệ là nhắm vào em, hay là Ngô Cứ Lam, tạm thời không quan trọng. Quan trọng là, nếu ba chuyện này không phải độc lập với nhau, vậy hai tên trộm kia chính là...”

“Manh mối!” Giang Dịch Thịnh nói xong, lập tức lấy điện thoại di động ra, bấm gọi số của người bạn ở cục cảnh sát.

“Cái gì? Đã thả rồi à? Sao lại...”

Hai tên trộm nọ không có gây thương tích cho ai, cũng không lấy trộm đồ vật gì, xem như mục đích ăn trộm chưa làm được. Bởi vì bọn họ có thái độ thành thật nhận tội, nên được cân nhắc mức hình phạt nhẹ nhất, đại khái trong vòng sáu tháng, có thể tìm người bảo lãnh về nhà; cũng bởi vụ này sẽ phải do quản lý thành phố hải đảo xử lý, nên bọn chúng đã được trại tạm giam phóng thích, rời khỏi đảo.

Giang Dịch Thịnh an ủi tôi, nói: “Người tạm thời đã rời khỏi đây, nhưng không phải không có cách truy ra. Anh đã nhờ bạn bè giúp anh đi thăm dò xem người bảo lãnh bọn chúng là ai, khi nào thì điều tra xử lý, từ manh mối sẽ truy ra được thôi.”

Trong lòng nặng trĩu, tôi gật gật đầu, điều tra nhiều vòng như vậy, không biết còn cần bao lâu, Ngô Cứ Lam... Tôi lập tức tự nói với mình, hẳn đã hứa với tôi, không có việc gì! Hẳn kêu ngạo như vậy, khẳng định sẽ không nuốt lời! Khẳng định sẽ không!

Từ trên núi về nhà, tôi khôi phục lại dáng vẻ như trước — ngồi trên ghế salon, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tay cầm cái điện thoại, chốc lát lại gọi điện thoại cho Ngô Cứ Lam.

Giang Dịch Thịnh vì muốn phân tán chú ý của tôi, nên mở TV, bỏ một đồng đồ ăn vặt lên trên bàn. Đây là những thứ giúp thư giãn mà tôi thích nhất từ xưa, nhưng bây giờ lại chẳng có chút hiệu quả, đầu óc của tôi bây giờ chỉ có mỗi Ngô Cứ Lam.

Tám giờ tối, tôi khẩn cầu nói với Giang Dịch Thịnh: “Em đã mất liên lạc với Ngô Cứ Lam hơn 24 giờ rồi, anh có thể tìm bạn bè nghĩ cách, dần xếp một chút, nhờ cảnh sát đến giúp đỡ được không?”

Giang Dịch Thịnh nói: “Được! tình trạng của Ngô Cứ Lam có chút phức tạp, anh phải đi tìm vài người bạn, gặp mặt nói chuyện một chút, một mình em ở nhà... Không sao chứ?”

“Đương nhiên không thành vấn đề! Em ngồi đây một lúc, sẽ đi ngủ. Điện thoại của em vẫn mở suốt, anh có thể gọi cho em bất cứ lúc nào.”

“Như vậy cũng tốt, em ngủ một giấc cho khỏe, có việc gì anh sẽ gọi điện thoại cho em.” Giang Dịch Thịnh cầm lấy áo khoác, vội vàng rời khỏi.

Tôi lại bấm gọi cho Ngô Cứ Lam một lần nữa.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.”

Tôi thấp giọng nói với cái điện thoại: “Rốt cuộc là phải sau bao lâu đây?”

Trên TV truyền đến giọng nói cao hứng của phát thanh viên: “Mặt trăng của lễ Trung Thu năm nay chính là mặt trăng tròn nhất trong vòng 52 năm qua, người Trung Quốc chúng ta có câu ngạn ngữ ‘Thủy mãn tắc dật, nguyệt mãn tắc khuy’ (9.1), có thể nói thời điểm trăng tròn chỉ ngắn ngủi một khắc, các bạn có biết thời điểm mặt trăng tròn nhất là khi nào không? Theo như các nhà thiên văn học dự đoán, tối nay vào lúc 11 giờ 49 phút, mặt trăng sẽ là tròn nhất. Trung Thu trăng rằm là tết đoàn viên, các bạn đã lựa chọn địa điểm đi ngắm trăng chưa...”

(9.1) Thủy mãn tắc dật, nguyệt mãn tắc khuy (Nước đầy sẽ tràn, trăng tròn sẽ khuyết): Câu này ý nói không có chuyện gì là tồn tại mãi mãi, tất cả đều có một hạn mức nhất định.

Tôi đứng lên, ngẩn ngơ suy nghĩ trong chốc lát, bắt đầu lục tung đồ đạc.

Tôi mặc áo khoác, mang đôi giày nhựa chống trơn trượt, và một cái đèn pin cầm tay.

“...Nhưng thật đáng tiếc, tối nay miền Nam nước ta thường sẽ có mưa, thật không thích hợp để ngắm trăng...”

Tôi lấy cái điều khiển từ xa, “Bụp” một tiếng tắt TV.

Khi bỏ cái điều khiển từ xa xuống, tôi nhìn thấy mấy thứ đồ ăn vặt ở trên bàn, liền thuận tay lấy đi một túi chocolate bỏ vào túi quần. Lúc ra đến cửa, lại thuận tay lấy theo cây dù.

Tôi đi dọc theo con đường mòn đã đi vô số lần, hạ quyết tâm đến bãi đá ngầm theo “lời hẹn đêm trăng tròn” với Ngô Cự Lam.

Bãi biển này có hình dáng giống như một chữ “Oa” ( ) xiêu xiêu vẹo vẹo, hai bên là vách núi cao chót vót, cực kỳ dốc, ở giữa là một bãi đá ngầm dày đặc mấy trăm thước kéo dài từ biển vào bờ. Bởi vì luôn bị sóng biển va đập nhiều, bờ đá ở đây vừa to vừa lởm chởm, không thích hợp bơi lội, cũng không thích hợp neo đậu thuyền, nên có rất ít người tới đây. Chỉ có vài đứa nhỏ ở phụ cận ngẫu nhiên trốn đến chỗ này hút thuốc uống rượu, làm mấy chuyện vặt tránh mặt ba mẹ và thầy giáo.

Trong một thời gian dài, bãi biển này là sân chơi bí mật của tôi, Đầu To, và Dịch Thịnh. Mỗi lần tôi có tâm trạng không tốt, muốn ngồi một mình ở nơi yên tĩnh, tôi đều sẽ đến đây.

Đêm nay, mặt trăng vừa tròn vừa lớn, nhưng bởi vì trời có nhiều mây, ánh trăng một lát không bị mây che, một lát lại chui vào mây, nên trên bờ biển chốc lát thì sáng ngời, chốc lát lại u ám.

Tôi chọn một khối đá ngầm có thể thấy rõ nhất, đi lên đó, thắp tắt đứng vững, mở đèn pin lên, cảm nó giờ lên thật cao, làm cho mình giống như một ngọn hải đăng phát sáng. Chỉ cần Ngô Cự Lam đến đây, cho dù hẩn ở chỗ nào, cũng có thể liếc mắt một cái là nhìn thấy được.

Khi tôi không thể tìm thấy hẩn, điều duy nhất tôi có thể làm là cố gắng khiến cho hẩn có thể tìm thấy tôi, như vậy chính là trong tuyệt vọng có một chút hy vọng.

Tôi cầm đèn ở một tay đã mỏi, liền đổi sang tay kia, hai tay luân phiên, vẫn khiến cho ánh sáng đèn pin luôn chiếu sáng ở trên đỉnh đầu của mình.

Trầm mặc đứng lặng yên, trầm mặc cầu nguyện, trầm mặc đợi chờ ...

Tôi không biết đã qua bao lâu, càng không biết sẽ phải chờ đợi bao lâu, dường như toàn thân đã muốn hóa thành tảng đá, không biết mệt mỏi, không biết khát khao, nếu Ngô Cự Lam vẫn không bình an trở về, tôi sẽ vẫn giờ đèn pin lên cao, chờ mãi ở nơi này.

Gió biển đột nhiên thổi mạnh, từng đám mây dày đặc hướng về phía mặt trăng, bao phủ nó. Trời đất trở thành một mảnh sẫm màu u ám, nước biển cũng mất đi ánh sáng phản chiếu, trở nên tối đen như mực. Thủy triều ngày càng dâng cao, sóng biển ngày càng mạnh bạo tấp vào bờ. Biển cả giống như một con mãnh thú tức giận bị đánh thức, rút gào giận dữ xông ra thôn tính hết thảy.

Theo như cách nói của ông nội: “Thứ nhất gió nổi lên, thứ hai mây bao phủ, thứ ba sóng biển thét gào, thứ tư chính là mưa giông.” Những ngư dân có kinh nghiệm, ngửi được hương vị của gió, liền biết long vương đang tức giận, chắc chắn sẽ chạy nhanh tìm chỗ tránh né.

Tối nay, Hải long vương hiển nhiên đang mất hứng, cảnh cáo mọi người mau chóng rời xa ngài.

Nhưng bởi vì lời hẹn ước đêm trăng tròn, tôi vẫn giờ cao cái đèn pin, đứng trên tảng đá ngầm, chân chừ không muốn rời đi. Ngộ nhờ khi tôi vừa rời khỏi, Ngô Cự Lam đến thì sao?

Chờ thêm một lát...

Chờ thêm một lát nữa, tôi sẽ đi...

Thêm một lát nữa, một lát nữa thôi, tôi sẽ lập tức đi, lập tức đi...

“Thêm lát nữa” hết lần này đến lần khác, tôi chẳng có chút ý định rời khỏi, mưa to bất ngờ rơi xuống tầm tã, hạt lớn như hạt đậu chạm vào vỡ tan, trút lên người tôi khiến toàn thân đau đớn.

Tôi cần cái đèn pin ở miệng, lấy chiếc ô ra, vừa mở, “Vụt” một cái, toàn bộ cái ô bị gió thổi bay ngược ra trước, chẳng những không thể giúp tôi che mưa, ngược lại còn khiến tôi đứng không vững, thiếu chút nữa ngã xuống bãi đá ngầm.

Tôi vội vàng buông lỏng tay, “Vù”, cái ô bị gió cuốn đi không còn thấy bóng dáng.

Cảm giác có chút kỳ lạ, tôi liền cầm đèn pin rơi xuống chân mình, mới phát hiện, sóng biển đã nhanh chóng theo thủy triều dâng lên, lặng yên không tiếng động tiến tới phiến đá ngầm, cơ hồ sẽ bao phủ hết bàn chân của tôi.

Tôi có bản năng sợ nước, nên lập tức hốt hoảng muốn lùi về phía sau.

Đợt này chưa rút, đợt khác đã tiến vào, sóng biển hướng vào phiến đá ngầm tôi đang đứng mà đánh tới.

“A ——” Tôi trượt khỏi phiến đá ngầm, bị sóng nước cuốn vào lòng biển.

Tôi theo bản năng liều mạng giãy dụa, muốn bám vào phiến đá ngầm khác ở gần đó, nhưng lại hoảng sợ phát hiện không thể bám víu vào bất cứ thứ gì.

Thân bất do kỷ, tôi ở phiến đá ngầm bị sóng biển liên tục đánh tới, theo dòng nước hướng vào lòng biển xoay vòng quanh.

Trong chớp mắt, ngay tại thời khắc cuối cùng mất đi ý thức, một cánh tay cường tráng mạnh mẽ đột nhiên vươn tới, kéo tôi vào ngực, ôm tôi nổi lên mặt nước.

Tôi há to miệng, vừa dùng sức thở, vừa không ngừng ho khan, toàn bộ thân thể bởi vì sợ hãi nên run rẩy một cách mất tự chủ, trong lòng lại tràn ngập vui sướng, vội vàng muốn nhìn rõ người đã cứu mình.

Là Ngô Cứ Lam, thật sự là Ngô Cứ Lam!

Tuy rằng trong trời đêm tối đen như mực, nước biển làm mất tôi mơ hồ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng, nhưng tôi tuyệt đối khẳng định đó chính là Ngô Cứ Lam.

Cuồng phong gào rít giận dữ, mưa như trút nước, thủy triều cuộn cuộn, giống như toàn bộ thế giới đều bị lật úp.

Ngô Cứ Lam một tay chặt chẽ bám lấy một phiến đá ngầm nhô ra, một tay ôm chặt lấy tôi. Lòng ngực của hắn cùng với phiến đá ngầm biến thành một không gian an toàn nho nhỏ, khiến tôi không bị sóng gió quật vào người.

Tôi không biết rốt cuộc trên mặt của mình là mưa, là nước biển, hay là nước mắt, dù sao đôi mắt vẫn mơ hồ, khiến tôi không thể nhìn rõ bất kỳ thứ gì. Tôi vươn tay, run rẩy vuốt ve gương mặt của Ngô Cứ Lam, xác định mọi thứ ở trước mắt không phải là ảo giác, tôi dùng sức ôm lấy cổ của hắn, đầu găt gao tựa sát vào hõm vai của hắn.

Trong một mảnh trời đất tối đen, cuồng phong tựa như bầy sói đói khát, không ngừng gào thét; mưa to như thần thánh ngự trị, hung bạo quất roi xuống vạn vật thế gian; biển cả càng giống một con mãnh thú giận dữ ngu muội, muốn thôn tính toàn bộ trời đất.

Dường như, cả thế giới đang sắp bị hủy diệt, tôi lại cảm thấy thời khắc này, vô cùng bình an, ở trong lòng ngực của hắn, đầu tựa vào hõm vai của hắn, hết thảy đều vững vàng tin cậy.

Bão táp tới càng nhanh, tan đi càng sớm.

Hơn nửa canh giờ sau, đột nhiên gió thổi nhẹ, mưa tạnh hẳn, biển cả trở nên tĩnh lặng, mây mù cũng dần dần tản ra. Một vòng sáng màu hoàng kim của ánh trăng tinh xảo giắt ngang bầu trời lam sẫm, chiếu rọi xuống mặt biển lấp lánh ánh bạc.

Tôi ngẩng đầu, nhìn Ngô Cứ Lam, dùng tay nhẹ nhàng vuốt đi lớp bọt nước vươn trên mặt của hắn, “Cảm ơn, cảm ơn...Hắt xì!”

Tôi vừa mở miệng, liền lập tức rùng mình, cảm thấy quá lạnh.

Ngô Cứ Lam nhẹ nhàng đẩy tôi ra, muốn giúp tôi nâng người ngồi lên phiến đá ngầm.

Tôi giống như xúc tu bạch tuộc, lập tức bám dính vào người Ngô Cứ Lam, liền phát hiện hắn không có mặc áo. Da thịt trần trụi lạnh lẽo, cơ hồ cùng nhiệt độ với nước biển, tôi theo bản năng xoa nắn hắn một chút, nghĩ muốn giúp hắn có thêm độ ấm. Sau khi làm xong, mới ý thức được.. giống như đang lợi dụng hắn.

Tôi ngưng ngừng, vội buông ra một chút, che giấu nói: “Chúng ta cùng lên đi.”

Ngô Cự Lam lắc đầu, chỉ hướng về nhà, kéo tay tôi ra, lại muốn đưa tôi đến ngồi trên phiến đá ngầm.

Tôi rút cuộc cũng nhận thấy có gì đó kì lạ.

Tôi nắm chặt cánh tay của Ngô Cự Lam, “Em sẽ không về nhà trước! Anh, anh... nói với em một câu, gọi em một tiếng ‘Tiểu La’ có được không?”

Ngô Cự Lam trầm mặc nhìn tôi, miệng gắt gao mím lại.

“Anh không thể nói chuyện? Là do bọn chúng làm sao?”

Trong mắt của tôi đã ngân ngấn lệ, tôi vươn tay sờ vào bờ môi của hắn, “Anh để em xem một chút, rốt cuộc là bị thương ở đâu?”

Ngô Cự Lam thận phần kiên trì, nhanh chóng nghiêng đầu né tránh, thoát được bàn tay của tôi.

Tôi khó hiểu nhìn hắn, hắn trầm mặc không nói, trong ánh mắt thâm sâu ẩn chứa ưu thương lưu chuyển.

Tôi không muốn ép buộc hắn, một tay cầm lấy cổ tay hắn, một tay bám vào phiến đá ngầm, muốn leo lên cạnh, ngay cả nỗi sợ nước dường như đã quên, “Chúng ta lập tức đi tìm Giang Dịch Thịnh, phải đi khám bác sĩ.”

Ngô Cự Lam nhẹ nhàng nâng tôi lên một chút, làm cho tôi thoải mái leo lên phiến đá ngầm.

Tôi quay người lại, dùng sức kéo hắn, cũng muốn đem hắn lên cạnh, Ngô Cự Lam lại không hề nhúc nhích.

Tôi đang muốn dùng thêm sức, nhưng không biết bàn tay của Ngô Cự Lam đã lật lại, dễ dàng rút ra khỏi bàn tay của tôi. Hắn chậm rãi lùi về phía sau.

Tôi hoảng sợ kêu lên: “Ngô Cự Lam!” Lập tức muốn nhảy vào trong nước, đuổi theo hắn.

Ngô Cự Lam dừng lại, giơ tay trấn an tôi, ý bảo hắn không phải muốn rời đi, nói rằng tôi cứ ngồi đợi. Tôi không cử động nữa, quỳ gối trên phiến đá ngầm, khẩn trương hoang mang nhìn chằm chằm Ngô Cự Lam.

Sau khi Ngô Cự Lam xác định tôi không nhảy xuống biển nữa, mới chậm rãi lùi ra xa phiến đá ngầm.

Tôi không dám chớp mắt một lần, chặt chẽ dõi theo hắn.

Hắn đứng ở bên ngoài cách tôi mấy thước, một nơi có thể khiến cho tôi nhìn thấy hắn rõ ràng, cũng đảm bảo chúng tôi có khoảng cách không thể tiếp xúc.

Hắn trầm mặc nhìn tôi, chậm chạp không nói gì, cũng không có bất kỳ động tác nào.

Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười héo úa, nhẹ giọng gọi: “Ngô Cự Lam!”

Hắn rút cuộc cũng bắt đầu cử động.

Tựa như dưới đáy biển có một bệ nâng, nâng Ngô Cự Lam chậm rãi từ mặt biển trời lên cao, đến ngang phần eo, toàn bộ nửa người trên của hắn đều lộ ra trên mặt biển.

Hắn vững vàng đứng giữa biển, lẳng lặng nhìn tôi, dường như muốn nhắc nhở tôi, cho tôi thấy rõ ràng tất cả; lại dường như muốn ám chỉ tôi, nếu lúc này tôi muốn trốn chạy, thì hết thấy vẫn còn kịp.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, nửa người trên của hắn giống như bức tượng đá hoàn mỹ trong điện thần Hy Lạp, cơ thể rắn chắc mạnh mẽ, da thịt trắng nõn cường tráng, một giọt nước tựa hồ lóe ra ánh sáng bạc, theo đường cong trên cơ thể hắn nhấp nhô chảy xuống.

Nếu nói tôi không nhận thấy có gì khác thường, thì nhất định là nói dối, nhưng mấy thứ đó không đủ khiến tôi sợ hãi, tôi khẩn trương cười, trêu chọc nói: “Dáng người rất đẹp.”

Ngô Cự Lam liếc mắt thật sâu sắc nhìn tôi một cái, tựa hồ cuối cùng cũng hạ quyết tâm. “Ào” một tiếng, trong sóng nước dập dềnh mãnh liệt, tôi giống như nhìn thấy một con cá thật lớn nhảy ra khỏi mặt nước.

Chờ mặt nước ổn định lại, tôi nhìn thấy Ngô Cự Lam bình tĩnh ngồi trên mặt biển, toàn bộ thân thể của hắn không có gì che giấu, rõ ràng hiện ra trước mắt tôi.

Ánh mắt đăm đăm, Tôi há hốc miệng, đại não trống rỗng.

Không trung vừa trải qua bão táp, khắp nơi thoáng đặng sạch sẽ, bầu trời giống như một khối ngọc bích trong suốt không tỳ vết. Một vòng sáng màu hoàng kim của vầng trăng tròn giắt ngang qua bầu trời, vừa lớn vừa sáng, ánh trăng trong trẻo trút xuống, chiếu rọi khắp mặt biển lấp lánh lặn tẩn.

Ngô Cự Lam tao nhã ngồi lên vòng sáng ảo ảnh của ánh trăng, nửa người trên của hắn là người, phần dưới eo là cá, một cái đuôi cá màu lam bạc thật lớn phiêu diêu trong nước, khiến cho hắn nhìn qua giống như đang ngồi vững vàng trên mặt biển. Gió nhẹ thổi qua, sóng nước nhẹ nhàng cùng gợn lên, thân thể của Ngô Cự Lam cũng hơi hơi lay động dập dềnh nhoáng lên một cái.

Tôi cảm giác được mình đã bị điên rồi! Rốt cuộc tôi đã nhìn thấy cái gì?

Là thật? Hay giả? Ảo giác trước khi chết sao?

Kỳ thật tôi giống như đã chết rồi! Mặc kệ Ngô Cự Lam đã cứu tôi, hiện tại nhìn đến hình ảnh trước mắt, đều là ảo giác trước khi chết...

Cho dù tôi có tình nguyện thôi miên chính mình đến cỡ nào, nghĩ rằng tất cả đều là giả, thì trong một góc nhỏ của lý trí, vẫn ngoan cố nhắc nhở tôi, tất cả đều là sự thật!

Tôi rất muốn tuân theo bản năng hét lên thật lớn, đó là quy luật tự nhiên khi con người muốn tự bảo vệ chính mình, nhưng trong thần kinh đang hỗn loạn của tôi lại hiện ra khuôn mặt quen thuộc. Tuy tôi biết tâm trạng hiện tại vô cùng khiếp sợ, đầu choáng váng não kích động, nhưng cũng tin tưởng biết rằng làm như vậy nhất định sẽ xúc phạm đến hắn, không thể! Tuyệt đối không thể...

Tôi giống một pho tượng hóa thạch, vẫn duy trì tư thế quỳ sấp, biểu cảm dại ra nhìn Ngô Cự Lam.

Hắn cũng không hề cử động, im lặng chờ đợi, giống như một kẻ bước vào bước đường cùng, đem vận mệnh của chính mình hoàn toàn giao phó cho ông trời, ngoại trừ phải chờ đợi thật lâu và mong ngóng thật dài, không còn cách nào khác.

Sau khi Ngô Cự Lam đủ kiên nhẫn, chờ đợi đủ lâu, tôi rốt cuộc cũng tìm thấy được giọng nói của mình, liền khô khan hỏi: “Anh, đang diễn cosplay sao?”

Đây chính là lý giải hợp lý duy nhất sau khi tôi đã một mực phủ định mình đang nằm mơ, nổi điên, hay phát sinh ảo giác dần dần mà chuyển biến thành. Tôi sợ hắn không hiểu, ra cử chỉ giải thích: “Chính là dùng trang phục và đạo cụ, cải trang bản thân thành nhân vật trong điện ảnh, tiểu thuyết, hay trò chơi, một coser giỏi có thể khiến mình giả dạng giống y như đúc nhân vật trong trí tưởng tượng.”

Ngô Cự Lam lắc đầu, cái đuôi dài hai thước nâng lên cao, trên bầu trời xẹt qua một đường cong hình vòng cung tuyệt đẹp, sau đó chìm trở lại trong nước. Dưới ánh trăng, màu lam bạc trên đuôi cá sáng lấp lánh theo từng cử động, đẹp đến rung động lòng người, đây không phải là thứ con người có thể tạo ra được, chỉ có thiên nhiên tạo hóa ban ân mà thành.

Là thật!

Tất cả đều là sự thật!

Sau khi không thể không chấp nhận sự thật, nỗi sợ hãi dần dần bị tiêu tán.

Vì sao tôi không nên hy vọng tất cả đều là giả? Vì sao tôi vẫn muốn có một lời giải thích hợp lý từ Ngô Cự Lam? Vì sao không thể chấp nhận Ngô Cự Lam có một cái đuôi cá? Cho dù tất cả đều là sự thật, cho dù hắn có năng lực như thế nào đi nữa, thì hắn vẫn là hắn!

Tôi nhin không được cẩn thận nhìn Ngô Cự Lam, hắn rất muốn biết kỳ thật hiện tại tôi đã có dũng khí chân chính nhìn hắn, nên hơi nghiêng thân người, khiến cho tôi có thể nhìn thấy rõ ràng hơn.

Dưới ánh trăng, hắn dường như lại có biến hóa.

Hốc mắt của hắn càng thêm hõm sâu, hàng mi dày hơn, sóng mũi cao hơn, cánh mũi càng hẹp, cằm nhô ra, các góc cạnh của khuôn mặt càng trở nên rõ ràng. Mái tóc đen huyền ướt sũng rũ xuống bờ vai, khiến cho hắn thập phần yêu dị, cũng thập phần lạnh khốc vô tình.

Ngoại trừ nửa người trên, toàn thân của hắn cao thấp đều bao phủ bởi một lớp vảy màu lam tinh mịn, rất giống với lớp lông dày bảo vệ của sư tử, hổ hay các loài mãnh thú khác, chỉ có phía trước bụng là không được bảo vệ, nên từ trước đến nay mãnh thú luôn giấu kín phần bụng của mình. Từ dưới hướng lên trên, màu sắc của lớp vảy nhạt dần, phần vây đuôi là một lớp vảy trông giống ngọc bích dày đặc có màu lam sẫm, lên đến bả vai thì cơ hồ biến thành thủy tinh trong suốt điểm chút lam nhạt, nếu không phải dưới ánh trắng, những phiến vảy lấp lánh phản chiếu, chắc chắn sẽ không để ý trên bả vai của hắn cũng có vảy. Toàn bộ cánh tay của hắn cũng được vảy bao phủ, màu sắc từ đầu vai đi xuống thì càng đậm dần, sát đến xương cổ tay cũng là một lớp ngọc bích màu lam sẫm.

Tôi tò mò hỏi: “Vừa rồi khi ở trong nước, em không cảm giác được trên cánh tay của anh có vảy, là bởi vì lúc đó không có sao?”

Ngô Cự Lam gật gật đầu.

Tôi hỏi: “Là bởi vì lo lắng em sợ... nên anh không để lộ ra?”

Ngô Cự Lam lẳng lặng nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi đột nhiên nghĩ —— không phải chỉ có một mình tôi lo lắng sợ hãi, Ngô Cự Lam không lo lắng, không sợ hãi sao?

Hắn sợ tôi sợ hãi, cố ý đứng cách một đoạn để tôi cảm nhận được khoảng cách an toàn, hắn vẫn ngồi ở đó, biểu diễn thân thể của mình, còn phối hợp với tôi từng câu thắc mắc, ai lại thích bị như vậy chứ? Huống chi trước giờ là một Ngô Cự Lam cao ngạo lạnh nhạt?

Trái tim của tôi căng phồng, trong lòng chua xót và cảm động giao tạp, cảm giác vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Tôi nói: “Ngô Cự Lam, anh có thể bơi đến đây không?”

Ngô Cự Lam nhìn tôi, không hề cử động.

Tôi khẩn cầu: “Em sợ nước lắm, không thể bơi được, anh qua đây, có được không?”

Đuôi cá của Ngô Cự Lam vẫy một cái, chìm vào trong nước, toàn thân của hắn cũng từ từ chìm xuống, chỉ còn phần ngực vẫn lộ ra trên mặt nước.

Hắn bơi về phía tôi, kỳ thực, cũng không giống là bơi, bởi vì hai tay của hắn căn bản không cử động, thân thể cũng thẳng tắp, càng giống như từ trong nước trôi lại gần.

Khi còn khoảng một thước cách xa chỗ tôi, hắn dừng lại, nhìn tôi chằm chằm, dường như muốn xác định tôi thực sự sẽ không sợ hãi.

Trong lòng tôi trào ra một loại cảm giác chua chát xót xa, tôi nhịn không được khê thở dài, không phải là đau khổ, mà là loại cảm động nhẹ nhàng có chút uất ức. Lần đầu tiên tôi phát hiện, thì ra mỗi một lần cho rằng mình đã đủ thích một người, thì ngay sau đó bởi vì một động tác nhỏ của hắn mà lại càng thêm thích hắn.

Ngô Cự Lam hiểu lầm tiếng thở dài của tôi, trong mắt của hắn tràn đầy bi thương bất đắc dĩ, nên muốn lùi về phía sau.

Tôi lập tức nói: “Đừng cử động!”

Nếu hắn không thể nói, vậy tôi nói được rồi!

Tôi nói: “Anh không nghĩ là em sợ anh chứ? Xin anh đấy! Tuy rằng em không phải là fan cuồng của ‘Twilight’ hay ‘Vì sao đưa anh tới’, nhưng từ đầu đến cuối, em đều đã xem qua không sót một tập.”

Ngô Cự Lam biểu cảm mờ mịt, hiển nhiên căn bản không biết “Twilight” và “Vì sao đưa anh tới” rốt cuộc là có ý gì, tại sao có liên quan đến hắn.

“‘Twilight’ là phim điện ảnh về ma cà rồng, ‘Vì sao đưa anh tới’ là phim truyền hình về người ngoài hành tinh, khẳng định anh sẽ không tưởng tượng được trên thế giới có bao nhiêu fan cuồng hai bộ phim đó đâu. Bây giờ, con gái không phải là người của thời đại ‘Truyện thuyết bạch xà’, vừa nhìn thấy yêu quái là sợ hãi

muốn chết, phải vừa thét lớn vừa đuổi đánh, mọi người hiện tại đều ước được gặp yêu quái, ma cà rồng hay người ngoài hành tinh. Đối với con gái mà nói, ‘bạn trai không phải là người’ so với ‘bạn trai giàu có đẹp trai’ càng có sức hấp dẫn...”

Oái... Tôi vừa nói cái gì vậy? Nói “Không phải người”, chẳng phải là đang chê cười hần hay sao? Tôi lập tức ngậm miệng lại.

Tôi nhìn Ngô Cứ Lam, Ngô Cứ Lam cũng nhìn tôi.

Há miệng thở dốc, tôi cảm thấy bao nhiêu ngôn ngữ đều khó có thể diễn tả được cảm xúc. Tôi biết mình không cần nói gì nữa, liền vươn người ra phía trước, một tay vịn vào phiến đá ngầm, một tay hướng về phía Ngô Cứ Lam, dùng hành động nói rằng —— Em không sợ anh! Em chỉ cần anh!

Ngô Cứ Lam nhìn tôi, vẫn không nhúc nhích.

Tay của tôi vẫn đưa ra trước mặt Ngô Cứ Lam, cố chấp, im lặng chờ đợi.

Thật lâu sau, Ngô Cứ Lam đón lấy tầm mắt của tôi, chậm rãi giơ tay lên khỏi mặt biển, hần không phải muốn cầm tay tôi, mà là muốn cho tôi thấy rõ ràng, bàn tay mà tôi muốn nắm kia trông như thế nào.

Hô hấp của tôi bị kiềm hãm, ngay cả đồng tử cũng bị co rút lại.

Dưới ánh trăng màu bạc, một chuỗi những giọt nước từ ngón tay của hần rơi xuống, vốn nên là một hình ảnh xinh đẹp tinh tế, nhưng hiện tại chỉ khiến cho người ta cảm thấy chấn động cùng khiếp sợ.

Toàn bộ bàn tay của hần đều bị một lớp vảy tinh mịn màu đen bao phủ, nhìn qua giống như lớp kim loại lạnh lẽo cứng rắn. Trên mu bàn tay nổi lên năm đường gân máu, biểu lộ sức mạnh có thể phá hủy tất cả. Năm ngón tay thon dài, móng tay bén nhọn, giống như năm cây kim bằng thép, thật sự dễ dàng đâm thủng da thịt con mồi. Những ngón tay có màng kết nối, khi bàn tay hoàn toàn mở ra, cơ hồ lớn hơn gấp hai lần người bình thường.

Khách quan đánh giá, nếu nói đây là một bàn tay, thì chi bằng nói đây là một bộ móng vuốt của mãnh thú.

Tôi cực kỳ kinh ngạc, thậm chí theo bản năng vô cùng sợ hãi, nhưng khi tôi trốn tránh không dám nhìn cái móng vuốt kia, thì Ngô Cứ Lam với ánh mắt bình tĩnh thâm thúy, cũng đang tinh tế quan sát từng phản ứng của tôi. Tôi ý thức được, một chút phản ứng của tôi có thể sẽ xúc phạm đến hần, nên lập tức bình tĩnh trở lại.

Tôi lại đưa mắt nhìn đến bàn tay của hần đang nâng lên dưới ánh trăng, tỉ mỉ ngắm nhìn. Lại một lần nữa, tôi dám khẳng định đây là một bộ móng vuốt mãnh thú có thể xé nát tất cả mọi thứ, nhưng hần vẫn cẩn thận như vậy, ngay cả đến gần cũng không dám vì sợ làm tôi sợ hãi. Cho dù đó là một bộ móng vuốt của mãnh thú thì sẽ thế nào? Bộ móng vuốt sắc bén ấy căn bản sẽ không làm hại đến tôi!

Tôi nhìn hần, cố chấp, im lặng giơ tay ra trước mặt hần.

Tôi rất rõ ràng bàn tay tôi sắp nắm kia là cái gì, nhưng tôi vẫn tin tưởng —— Em không sợ anh! Em chỉ cần anh!

Trầm mặc giằng co.

Rốt cuộc, Ngô Cứ Lam chậm rãi đưa tay về phía tôi, tốc độ của hần cực kỳ chậm, cực kỳ chậm, giống như sợ tôi không có cơ hội đổi ý cuối cùng để chạy thoát. Khi hai đầu ngón tay của hai người chúng tôi sắp chạm vào nhau, hần dừng lại, vẫn còn muốn cho tôi cơ hội cuối cùng để chạy thoát.

Tôi chờ đợi mất hết kiên nhẫn, mặc kệ phía trước mình là đại dương mệnh mông, liền dùng sức vươn người, bắt đến bàn tay của hần. Hần giật mình, bàn tay bén nhọn lập tức rút lại. Tôi bắt vào khoảng không, thân mình lay động, mắt thấy sắp ngã xuống bãi đá ngầm, hần vội vàng cầm tay của tôi, nhẹ nhàng đỡ lấy, làm cho tôi vững vàng dựa vào phiến đá ngầm.

Tôi lập tức nắm chặt tay hần, không có cảm giác mềm mại ấm áp, mà là lạnh như băng, cứng rắn, giống như tôi đã tưởng tượng.

Tôi nhìn hấn, nắm tay hấn, dùng sức siết chặt một chút, kéo hấn đến gần tôi hơn — Em muốn ở bên anh, không sợ hãi, không miễn cưỡng, càng không hối hận!

Hấn nương theo lực kéo của tôi, chậm rãi bơi đến bên cạnh.

Tôi nhìn hấn trên mặt giãn ra nụ cười, hấn lẳng lặng nhìn nụ cười của tôi.

Giờ phút này, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt của chúng tôi, vàng trắng sáng đẹp nhất 52 năm qua cũng mờ nhạt đi vài phần.

Tôi ngồi trên phiến đá ngầm, Ngô Cự Lam nổi người ở bên cạnh trong nước biển, hai người chúng tôi nắm chặt tay nhau. Tôi vẫn nhìn Ngô Cự Lam, nhìn mãi, cho đến khi hấn có chút ngượng ngùng, hơi hơi rũ mi mắt xuống.

Tôi lo lắng hỏi: “Anh không thể nói chuyện là bị bốn người kia làm bị thương sao?”

Ngô Cự Lam gật gật đầu, lại lắc đầu.

“Một nửa là bởi vì bị thương, một nửa là bởi vì cái khác?”

Ngô Cự Lam gật đầu.

Tôi nghĩ nghĩ nói: “Bởi vì anh biến trở về... thân cá?”

Ngô Cự Lam mỉm cười, giống như khen ngợi tôi thông minh.

Điều này không khó đoán, nửa thân dưới của hấn không giống với con người, đầu lưỡi hoặc khí quản của hấn phát ra tiếng không giống với tiếng nói của con người cũng không có gì là lạ.

Tôi hỏi: “Đêm trăng tròn tháng trước, anh cũng biến mất nguyên một đêm, có phải bởi vì... cũng giống như bây giờ hay không?”

Ngô Cự Lam gật đầu.

“À — vậy đêm trăng tròn mỗi tháng anh đều phải biến lại thân cá sao?”

Ngô Cự Lam gật đầu.

“Thật thần kỳ!” Tôi khó có thể tưởng tượng được hai chân lại có thể biến thành đuôi cá, rồi đuôi cá biến trở lại thành hai chân.

“Đêm qua anh nói chân đột nhiên bị chuột rút không thể cử động, cũng là do nguyên nhân đó sao?”

Ngô Cự Lam gật đầu, chỉ chỉ lên mặt trăng ở trên trời.

Tôi liền hiểu được, mặt trăng có hiện tượng lạ nhất trong 52 năm qua, nên cũng làm cho cơ thể hấn biến đổi dị thường.

“Khi nào thì anh biến trở lại thành người? Là lúc mặt trăng lặn, mặt trời mọc sao?” Tôi nhớ rõ lần trước, sau khi mặt trời mọc hấn mới xuất hiện.

Ngô Cự Lam gật đầu.

Tôi nhìn mặt trăng trên bầu trời, nói với hấn: “Em sẽ chờ cùng anh.”

Ngô Cự Lam chỉ chỉ vào quần áo ướt sũng của tôi, ý bảo tôi nên về trước.

Tôi lắc đầu, “Không cần đâu! Em còn chưa nghe chính miệng anh nói với em... Dù sao em cũng không về, lúc này trời không có gió, nhiệt độ cũng không lạnh lắm. Sức khỏe của em tốt lắm, từ nhỏ đến lớn hình như không có bệnh gì cả, anh không cần lo lắng.”

Tôi nói không lạnh, nhưng thực tế không chỉ có lạnh, mà còn rất đói bụng. Đột nhiên tôi nghĩ tới cái gì, liền lục lọi ở trong túi quần, lấy ra túi chocolate, đặt lên phiến đá ngầm.

Một tay tôi đang nắm tay Ngô Cự Lam, nhưng luyến tiếc buông ra, tôi muốn dùng tay kia để xé mở cái túi nhựa, hiển nhiên có chút khó khăn.

Đầu ngón tay của Ngô Cự Lam từ trên túi nhẹ nhàng xẹt qua, cái túi nhựa lập tức bị mở bung ra.

Tôi cầm lấy một viên, đưa đến bên miệng Ngô Cự Lam. Hắn sững sốt một chút, hơi hơi mở miệng, dùng đầu lưỡi cuốn viên chocolate vào miệng.

Tim tôi giống như đang nổi trống, thỉnh thoảng đập loạn nhịp, nhưng lại làm bộ như không có việc gì, tôi cầm lấy một viên chocolate, cũng nhét vào miệng, cảm giác bị đầu ngón tay thấm ướt, một viên chocolate bình thường mà ăn ra thành trăm ngàn vị.

Mặt trăng chìm dần ở đằng tây, Ngô Cự Lam chỉ vào vách đá ở cách đó không xa, ý bảo hắn phải rời khỏi trong chốc lát.

“Đúng rồi, phải... biến trở lại hai chân sao?” Tôi hỏi.

Ngô Cự Lam gật đầu.

Tuy tôi rất muốn ở bên cạnh hắn, nhưng đây quả thật là chuyện riêng tư, giống như thay quần áo vậy, khẳng định sẽ không thích có người nhìn ngó.

Tôi nhẹ giọng nói: “Em đợi anh, nếu anh có việc gì thì...phát ra chút âm thanh, hoặc lấy viên đá ném về phía em cũng được.”

Tôi lưu luyến buông tay ra, Ngô Cự Lam mỉm cười trấn an tôi, trong chớp mắt liền im hơi lặng tiếng chìm vào đáy nước.

Tôi cố gắng nhìn xuống nước, nhưng không thấy gì cả. Ngô Cự Lam ở trước mặt tôi cứ chỉ cực kỳ thông thả, nhưng tốc độ thật của hắn hiển nhiên là nhanh như tia chớp.

Thủy triều vẫn chưa rút hết, phiến đá ngầm tôi đang đứng ở thật xa ngoài biển rộng, bốn phía mực nước rất sâu. Tôi khắc chế nỗi sợ hãi, tay chân đồng thời chống người đứng lên, nhìn về phía vách núi Ngô Cự Lam đã chỉ lúc này.

Thời khắc mặt trăng hạ xuống, mặt trời còn chưa dâng lên, thiên địa cực kỳ u ám. Tôi cô độc nhỏ bé một người đứng trên phiến đá ngầm, cơ hồ cái gì cũng không thấy rõ, đang cảm thấy vô cùng khẩn trương sợ hãi, tôi loáng thoáng nghe được có tiếng hát vọng đến.

Âm thanh và giai điệu có chút kỳ lạ, hoàn toàn không hiểu đang hát cái gì, nhưng lại nhẹ nhàng êm tai không thể diễn tả. Tiếng ca tự nhiên truyền cảm, không giống như phải dùng lỗ tai để nghe, mà mỗi lỗ chân lông, mỗi một tác da thịt đều có thể nghe thấy, trực tiếp hòa nhập vào cơ thể, cùng linh hồn cộng hưởng.

Là Ngô Cự Lam đang hát!

Hắn đoán được tôi sẽ sợ hãi, nên dùng tiếng hát nói cho tôi biết hắn vẫn ở bên cạnh tôi.

Cảm giác bản thân được trân trọng khiến tôi muốn rơi lệ, tâm trạng trở nên an tâm bình tĩnh lại.

Không trung dần dần lộ ra ánh sáng mờ ảo, làm cho mặt biển sáng lên.

Tôi nhìn thấy dưới mặt biển phía vách núi có chút ửng hồng, liền nghĩ mặt trời mọc hôm nay chắc chắn làm cho rặng mây nhuộm đỏ trần ngập bầu trời, cực kỳ đẹp mắt. Đáng tiếc bãi biển bên này nằm ở hướng tây, chỉ thấy được mặt trời lặn, không thấy được mặt trời mọc, tôi chỉ có thể căn cứ vào ánh sáng hừng đông mà đoán mặt trời đang dần nhô lên khỏi mặt biển.

Trong tiếng sóng rì rào liên miên không dứt, bỗng nhiên tôi phát hiện tiếng hát tuyệt vời kia đã biến mất, bởi vì nó quá mức êm dịu, khi mất đi giống như ánh sáng bị tắt mắ, vắng dương hé lộ, khiến cho người ta trong nhất thời không thể cảm nhận được.

Tôi có chút luống cuống, rướn người tới trước, hai tay kề miệng, hướng về phía vách đá, lớn tiếng gọi: “Ngô Cự Lam!”

“Tôi ở đây.”

Tiếng nói ngay dưới chân của tôi, tôi kinh ngạc cúi đầu nhìn lại.

Ngô Cự Lam từ trong nước biển nhẹ nhàng trôi lên, một tay chống đỡ, nâng người tựa vào phiến đá ngầm.

Tôi rất nhanh nhìn lướt qua, xác định là hai cái chân, liền ngượng ngùng, tầm mắt nhanh chóng dời đi. Hắn mặc quần soóc màu đen, áo sơ mi màu trắng ướt sũng, đúng là bộ đồ buổi tối hôm trước hắn mặc khi bị mất tích, nhưng đêm qua, rõ ràng hắn không có mặc gì cả.

Nhìn thấy tôi hoang mang xem xét y phục của mình, Ngô Cứ Lam nói: “Tôi giấu quần áo trong động san hô, nếu không lúc lên bờ lại phải nghĩ cách đi trộm quần áo khác.”

Tôi nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy hắn ăn mặc rất buồn cười, không khỏi cười rộ lên, “Thì ra quần áo là do anh đi trộm, hèn gì khó coi như vậy!”

“Bất quá, lần này vội vàng nhảy xuống biển, dép chỉ còn một chiếc, di động cũng bị hư.” Ngô Cứ Lam khua khua hai chân của mình vẫn còn đang ngâm ở trong nước biển, một bên thì không có gì, một bên thì mang chiếc dép kẹp.

Tôi nhìn đến lớp đá ngầm lởm chởm khó đi, liền cởi áo khoác trên người ra, đưa cho hắn, “Anh dùng cái này bao chân lại, về đến nhà sẽ đi mua đôi khác.”

Ngô Cứ Lam dùng áo khoác của tôi bao bàn chân lại thành một chiếc “giày vải” rất gọn gàng, tôi nghi ngờ trước kia hắn đã từng làm việc này.

Tôi lo lắng hỏi: “Anh vừa mới... Đi bộ không có việc gì chứ?”

“Không sao. Nếu một thời gian dài không có lên mặt đất, mới cần thích ứng một chút, lần này không có việc gì.” Ngô Cứ Lam đứng lên, nhìn qua giống như người bình thường, chẳng có... chút khác thường nào.

Hai người chúng tôi đứng đối mặt nhau, phiến đá ngầm không lớn, trông có vẻ hơi chật chội.

Đột nhiên trong lúc đó, chúng tôi giống như hai kẻ bị cầm, ai cũng không nói được tiếng nào, chỉ nhìn chăm chăm vào đối phương.

Một lát sau, tôi nói bằng giọng không lớn lắm, nhưng từng chữ rất rõ ràng: “Tâm ý của em không có thay đổi.”

Ngô Cứ Lam nói: “Về sau em sẽ hối hận.”

“Đó là chuyện của sau này, nếu bây giờ từ bỏ, chắc chắn em sẽ hối hận, hơn nữa anh không phải em, không cần phải thay em phán đoán như vậy.”

Ngô Cứ Lam im lặng, không nói gì, cũng không cử động.

“Trâu không đi tìm cọc, thì cọc sẽ đi tìm trâu!” (9.2) Mũi chân của tôi hơi cử động, nhích một chút, rồi lại nhích thêm một chút, cho đến lúc gần sát trước mặt Ngô Cứ Lam.

(9.2) Nguyên văn “Sơn bất tự ngã, ngã khứ tự sơn”: câu này ý nói nếu người khác không chủ động thì mình sẽ tự chủ động.

Ngô Cứ Lam vẫn không nói gì, cũng không động đậy.

Thân người ướt sũng, tôi đứng trước cơn gió lạnh buốt, cũng không biết rốt cuộc là trái tim lạnh, hay là toàn thân lạnh, tôi bắt đầu run lên, càng lúc cảm thấy lạnh giá, cả người run rẩy không thể kiềm chế.

Tôi run run thanh âm, nói: “Ngô Cứ Lam, Anh đã hứa với em rồi, đã hứa rồi!”

Ngô Cứ Lam không nói lời nào.

“Ngô Cứ Lam, anh, anh... Có phải nhìn thấy em chết, anh mới đến ôm em không?”

“Em đang rất lạnh, chúng ta về thôi!” Ngô Cứ Lam xoay người muốn rời khỏi.

Tôi không chút do dự hướng về phía biển nhảy xuống, thân người đã đến giữa không trung, Ngô Cứ Lam nhảy lên, nhanh như chớp ôm lấy tôi, trên không trung lộn vài vòng, vung vẩy đáp xuống phiến đá ngầm.

Hắn vừa định buông tay, tôi nói: “Em sẽ còn nhảy nữa! Nhưng anh có thể lựa chọn không cứu, để em chết đi cho rồi!”

Ngô Cứ Lam bị tôi chọc tức, liền nở nụ cười, “Thấm La, tôi chưa từng thấy cô gái nào da mặt dày như em!”

“Bây giờ thấy rồi, cũng chưa muộn!”

Ngô Cự Lam cất giọng lạnh như băng, nói: “Đáng tiếc, cho tới bây giờ chỉ có tôi uy hiếp người khác, không có người khác uy hiếp được tôi! Em muốn nhảy thì cứ nhảy đi, dù sao người chết đuối cũng là em, không phải tôi!” Ngô Cự Lam buông tôi ra, xoay người bước đi.

Tôi dõi theo bóng dáng của hắn trong chớp mắt, sau đó xoay người nhảy vào lòng biển.

Lúc nhảy xuống, tuy rằng tôi đã chuẩn bị cho mình đủ loại tâm lý, nhưng bản năng sợ hãi đối với nước đã hòa nhập xương cốt, cơ thể vừa chìm vào nước, liền không khống chế được, bắt đầu co rút, giống như một tảng đá chìm xuống đáy biển. May mắn sau khi tôi nhảy xuống, Ngô Cự Lam đã lập tức nhảy theo, động tác nhanh chóng bắt được tôi, kéo tôi trôi lên mặt nước, nhảy lên phiến đá ngầm.

Tôi dựa vào cánh tay của hắn, vừa ho khan, vừa nói: “Trước kia, anh... không chịu bị người khác uy hiếp, bởi vì anh không có để người đó ở trong lòng. Đáng tiếc, hiện tại trong lòng anh đã có em, nên chỉ có thể chấp nhận uy hiếp của em!”

Ngô Cự Lam im lặng không nói gì, không phủ nhận, cũng không có ý định buông tay.

Tôi thì thào nói: “Em biết con đường phía trước rất gian nan, có lẽ sẽ vượt xa những gì em tưởng tượng, nhưng ít nhất vào giây phút này, xin hãy cho em biết tâm ý của anh. Em chỉ muốn biết, em không có cảm giác sai, anh cũng có thích em một chút, đúng không?”

Trong trời biển xanh thẳm, dưới ánh nắng buổi sớm mai, Ngô Cự Lam lần đầu tiên găt gao ôm tôi vào lòng. Hai cánh tay của hắn ngày càng siết chặt, siết chặt đến mức tôi không thở nổi, xương sườn đều cảm thấy đau, nhưng cũng khiến cho tôi lần đầu tiên chân chính cảm nhận được tình cảm của hắn đối với mình. Tôi cảm thấy mãn nguyện nhắm hai mắt lại.

Trong thoáng chốc, tôi hiểu ra, hắn không phải chỉ thích tôi một chút, mà là rất rất nhiều, tựa như ngọn núi phủ đầy tuyết trắng, tuy rằng mặt ngoài đều là băng cứng lạnh giá, nhưng ở sâu bên trong lòng đất, luôn có dòng nhựa nhám cuộn cuộn nóng chảy.

10. Chương 10: Làm Sao Để Đánh Bại Thời Gian

Anh ở dưới lầu, tựa vào lan can đón gió. Em ở trên lầu, đứng bên song cửa ngắm trăng. Chia cắt đôi bờ, là một loại thương nhớ tương tư.

Khi tôi và Ngô Cự Lam từ trên núi trở về, từ xa xa liền nhìn thấy bên ngoài bức tường nhà có dựng một cái thang, cánh cổng sân vườn đang bị khép hờ.

Tôi nổi giận, mấy tên trộm này càng lúc càng không coi ai ra gì! Đang là ban ngày ban mặt, lại còn khua chiêng đánh trống... Tôi tùy tay lấy trên tường một cây gậy rắn chắc, vọt vào sân, nhìn thấy người liền đánh.

“A ——” Giang Dịch Thịnh vừa chạy trốn vừa quay đầu lại.

Tôi ngây người, lập tức ném cây gậy xuống, “Em... nghĩ lại là bọn trộm. Sao anh lại trèo tường vào nhà em thế?”

Giang Dịch Thịnh nổi giận dùm dùm nói: “Tại sao anh lại trèo tường vào nhà em? Em nói cho anh biết đi, sao em không ở nhà? Anh gọi điện thoại cho em thì tắt máy, gõ cửa không ai ra mở, đương nhiên anh phải trèo vào rồi! Không phải em đã nói với anh là sẽ ở nhà ngủ sao? Tại sao đi ra ngoài mà không nói với anh một tiếng? Không biết anh sẽ lo lắng hay sao?”

Tôi cảm thấy có lỗi, nói: “Di động của em rơi xuống biển, không thể nhận được điện thoại của anh, cũng không có cách nào gọi lại cho anh được.”

“Vậy khi em ra khỏi nhà tại sao không nói cho anh biết? Lúc vừa ra khỏi cửa, không phải điện thoại cũng rơi xuống biển chứ?”

Tôi yếu ớt nói: “Xin lỗi anh, em đi tìm Ngô Cự Lam, sợ anh sẽ ngăn cản, nên không nói cho anh biết.”

“Anh có thể không ngăn cản em sao? Tối lửa tắt đèn, anh có thể đi đâu để tìm đây? Anh chưa từng phản đối em đi tìm Ngô Cự Lam, nhưng trước hết em phải đảm bảo với anh là em an toàn. Anh cho em biết, cho dù Ngô Cự Lam có ở đây, hẳn cũng sẽ ngăn cản em!”

Tôi cầu cứu quay đầu lại nhìn Ngô Cự Lam, Ngô Cự Lam đang dựa vào cánh cổng sân vườn, lạnh nhạt nói: “Mẳng đúng lắm!”

Lúc này Giang Dịch Thịnh mới nhìn thấy Ngô Cự Lam, hắn sững sờ một chút, kinh ngạc nói: “Ngô đại ca, anh đã trở về?”

Ngô Cự Lam mỉm cười, ôn hòa nói: “Đã về đây.”

Giang Dịch Thịnh nhìn thấy bàn chân đang được bao trong cái áo khoác của tôi, quan tâm nói: “Chân của anh bị thương à?”

“Không phải, đã làm mất một chiếc dép.” Ngô Cự Lam vừa nói chuyện, vừa ngồi vào bậc thềm đá bên ngoài nhà bếp, bắt đầu mở cái áo khoác ở trên chân ra.

Giang Dịch Thịnh yên tâm, kinh ngạc quay lại nói với tôi: “Không ngờ, em thật sự đã tìm được Ngô đại ca trở về.”

Không đợi tôi nói, Ngô Cự Lam đã lên tiếng: “Không có em ấy, tôi cũng sẽ trở về.”

Tôi đành im lặng, đi đến mái hiên phòng khách, cầm lên một đôi dép kẹp, đặt xuống trước chân của Ngô Cự Lam, xoay người đi vào nhà bếp.

Giang Dịch Thịnh nói với Ngô Cự Lam: “Anh bình an trở về là tốt rồi. Bốn tên bắt cóc kia...”

“Sau khi tôi nhảy xuống biển, bọn chúng chắc đã trốn thoát rồi.

Giang Dịch Thịnh khiếp sợ đầy mặt, hỏi: “Anh từ mỏm đá Mỏ Ưng nhảy xuống biển sao?”

“Ừ.”

Từ mỏm đá Mỏ Ưng nhảy xuống mà vẫn bình an vô sự? Giang Dịch Thịnh không thể tin được nhìn tôi, tôi nhún nhún vai, tỏ vẻ chúng ta nên có thói quen nhìn thấy Ngô Cự Lam kỳ lạ đi!

Giang Dịch Thịnh hỏi: “Có cần báo nguy không?”

Ngô Cự Lam nói: “Quên đi!”

Giang Dịch Thịnh im lặng suy nghĩ, cảm thấy chỉ có thể quên đi. Thân phận của Ngô Cự Lam có chút phiền toái, hơn nữa những người đó chưa thật sự gây tổn thương cho Ngô Cự Lam, cho dù có báo cảnh sát, đoán chừng cũng chẳng có nhiều tác dụng.

Ngô Cự Lam nhìn tôi đang tìm đông tìm tây ở trong nhà bếp, liền nói: “Em đi thay quần áo trước đi, ướm hết rồi.”

Tôi cầm cái bánh bích quy nói: “Em đói bụng, ăn chút gì đã rồi mới đi thay quần áo.”

Ngô Cự Lam nói với Giang Dịch Thịnh: “Tôi đi làm điểm tâm, cậu chắc cũng chưa ăn sáng, ở lại cùng ăn luôn đi.”

Tôi vội nói: “Không cần làm phiền anh, em tùy tiện ăn chút gì đó là được rồi.”

Ngô Cự Lam thản nhiên nói: “Em có thể tùy tiện, tôi thì không.”

Tôi bị Ngô Cự Lam đuổi ra khỏi nhà bếp, đi tắm nước ấm.

Đợi sau khi tôi tắm xong, toàn thân ấm áp dễ chịu, mặc vào quần áo sạch sẽ đi ra, Ngô Cự Lam đã làm xong ba bát mì Dương Xuân (10.1), còn thêm một chén canh gừng.

(10.1) Mì Dương Xuân hay còn gọi là mì nước, nước dùng có vị ngọt thanh, rất ngon miệng. Là món ăn bình dân của khu người Hán nổi tiếng ở Giang Nam, cũng là món ăn đặc sắc của Dương Châu. Nó xuất

phát từ Thượng Hải, trước đây, người ta hay dùng tôm bóc vỏ và hành tây xào qua cho thơm, sau bỏ vào nước lèo nấu chung với mì, làm cộng mì trơn mềm, có độ dai. Sau này, mì Dương Xuân trở nên phổ biến, ở Đài Loan người ta còn dùng chung với thịt heo và cải thìa, một số nơi thì dùng với trứng và một số phụ liệu khác.

Tôi ăn hết bát mì không sót lại miếng nào.

Ngô Cự Lam hỏi: “Ngày hôm qua em ăn cơm không ngon miệng à?”

Giang Dịch Thịnh hừ lạnh, há mồm ra muốn nói.

Dưới bàn, tôi đá một cước vào chân của Giang Dịch Thịnh, hần liền ngậm miệng lại.

Tôi bưng chén canh gừng lên, tùm tùm nói: “Đúng rồi, là do anh nấu mì quá ngon.”

Ngô Cự Lam mặt không chút thay đổi, nói: “Nếu em không đá vào chân của Giang Dịch Thịnh, những lời này càng có sức thuyết phục.”

Tôi xấu hổ, lập tức ngoan ngoãn rút chân lại.

Giang Dịch Thịnh cười nói, “Trước đây, chúng tôi ba người, ai cũng đều nghĩ rằng Đầu to mới là đứa hư hỏng nhất, nhưng nó đối với chúng tôi chỉ là đứa hư hỏng kiêu ngạo, còn Tiểu La đây mới là hư hỏng của hư hỏng, rất nhiều chuyện xấu chúng tôi làm đều do em ấy bày ra.”

Tôi đắc chí nói: “Mấy chuyện đó không phải là chuyện xấu, đó là trả thù và phản kháng hợp lý.” Ai bảo tôi có kinh nghiệm đấu tranh phong phú làm chi? Từ cha dượng cho tới mẹ kế, tôi còn nhỏ tuổi, đã học cách đấu tranh xấu xa nhất, luôn đâm lên sau lưng người ta.

Giang Dịch Thịnh mỉm cười nhìn tôi trong chốc lát, nói với Ngô Cự Lam: “Năm tôi 11 tuổi, ba tôi đột nhiên phát bệnh tâm thần, biến thành người điên. Giống như một bước ngoặt lớn trong đời của tôi vậy, trước kia tôi đa tài đa nghệ, học sinh giỏi, thông minh, ngoan ngoãn, thầy cô yêu mến, bạn học hâm mộ, dùng một cái, mọi người nhắc đến tôi với vẻ kỳ lạ, thầy cô yêu mến biến thành thương hại, các bạn không còn hâm mộ, thường bảo tôi là ‘người điên’, giống như bọn họ cho rằng tôi càng thông minh thì càng chứng tỏ thần kinh của tôi không được bình thường, càng có thể biến thành người điên...”

Tôi ngắt lời của Giang Dịch Thịnh, ôn hòa nói: “Sao đột nhiên anh lại nhắc đến chuyện này vậy?”

Giang Dịch Thịnh nhìn tôi cười cười, tiếp tục nói với Ngô Cự Lam: “Từ nhỏ đến lớn tôi đã có thói quen được người ta ca tụng, được mọi người hâm mộ, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào với màn kịch thay đổi chóng mặt của người đời, nên trở nên ít nói kiệm lời, cam chịu chấp nhận. Khi bị người ta mắng, chỉ biết im lặng chịu trận, luôn nghĩ dù sao sớm hay muộn gì tôi cũng sẽ trở thành người điên, cái gì cũng không sao. Khi đó, mẹ của tôi rất đau khổ, nhưng bà còn phải quan tâm chăm sóc ba tôi, nên căn bản không có tinh thần chú ý đến tôi; thầy cô và bạn học đều cho rằng chuyện xảy ra như vậy, tiến triển của tôi sau này là chuyện hiển nhiên, chỉ có một người chưa từng giống như các bạn học khác cho rằng tôi không nên như vậy. Cô ấy mắng những đứa bạn bảo tôi là ‘người điên’, tự quyết định tuyên bố tôi là bạn thân của cô ấy. Tôi không thêm để ý, cô ấy còn mặt dày bắm dính lấy tôi, cho đến khi tôi không còn cách nào khác, không thể không thật sự làm bạn thân của cô ấy. Cô ấy còn khiến cho tôi, một học trò giỏi ngoan ngoãn, làm ra những chuyện tôi không dám nghĩ tới, còn kích động tôi nhảy lớp lên cấp ba, tôi cảm thấy mình đúng là đã bị điên rồi, đối với việc tôi có thể biến thành người điên hay không càng trở nên mơ hồ rối rắm.”

Giang Dịch Thịnh cười hì hì hỏi Ngô Cự Lam: “Anh có biết tôi nói tới ai không? Chính là cô gái mặt dày đây đang đang ngồi ở trước mặt anh đây này!”

Tôi nói: “Này! Đừng có lêu lắt lêu lắt giống như em không có tồn tại vậy được không?”

Giang Dịch Thịnh thu lại nụ cười, nghiêm túc nói với Ngô Cự Lam: “Đối với tôi mà nói, Tiểu La là bạn bè, cũng là người thân; là nương tựa, cũng là vương bận. Tôi cực kỳ quan tâm đến bình an của em ấy. Cướp giật dọc đường, vào nhà trộm cắp, đêm khuya tập kích, đã xảy ra ba chuyện rồi, nếu mấy chuyện này có liên quan đến anh, làm ơn đừng có thêm lần thứ tư!”

Tôi dùng sức đá thật mạnh vào chân của Giang Dịch Thịnh, ý bảo hần nhanh chóng im miệng.

Ngô Cự Lam nói: “Hiện tại tôi không thể đảm bảo không xảy ra loại chuyện này lần thứ tư, nhưng tôi có thể cam đoan, cho dù xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ ở đây, Tiểu La sẽ an toàn.”

Giang Dịch Thịnh nhìn thật sâu vào Ngô Cự Lam trong chớp mắt, liền cười rộ lên, khôi phục lại dáng vẻ không đứng đắn, vừa đứng dậy, vừa nói: “Hai vị, tôi đi làm đây! Nghe nói bệnh viện hôm nay có một nữ bác sĩ người nước ngoài rất xinh đẹp đến thực tập, hai người có rảnh thì giúp tôi chuẩn bị vài phần món ăn dành cho mấy cặp tình nhân vui vẻ, tôi muốn hẹn cô ấy dùng cơm.”

Tôi vội nói: “Dịch Thịnh, nhớ rõ nhờ bạn bè của anh giúp chúng ta tiếp tục điều tra hai tên trộm kia nhé.”
“Biết rồi.”

Sau khi nhìn Giang Dịch Thịnh rời khỏi, tôi nói với Ngô Cự Lam: “Mấy lời Giang Dịch Thịnh lúc nãy anh đừng để trong lòng, hiện tại bọn em chỉ mới suy đoán ba chuyện kia có liên quan đến nhau thôi, không phải là chuyện ngẫu nhiên xảy ra.”

Ngô Cự Lam nói: “Hai người đoán hoàn toàn chính xác.”

Tôi kinh ngạc nói: “Sao anh lại khẳng định như vậy?”

“Lần trước em nói, tên cướp tiền của em trên tay hắc có một vết bớt dài màu đen?”

“Đúng vậy!” Tôi vươn tay, ra điều bộ chỉ đại khái vị trí của vết bớt.

Ngô Cự Lam nói: “Bốn kẻ tập kích tôi ở trên mỏm đá Mỏ Ưng kia, có một kẻ, ở trên tay cũng có một cái bớt ở cùng một vị trí như em nói.”

Không ngờ chi tiết nhỏ này lại giúp chúng tôi xác định suy đoán của mình là đúng, xem ra ba chuyện này quả thật là cùng một người gây nên, bọn họ khẳng định sẽ có ý đồ khác.

Tôi thật cẩn thận hỏi: “Ngô Cự Lam, trước kia anh... có phải có người rất ghét anh, rất hận anh hay không?”
“Có!” Ngô Cự Lam thẳng thắn khẳng định.

Trong lòng tôi có chút xót xa, đang muốn hỏi tiếp, Ngô Cự Lam đã nói: “Bất quá, bọn họ đều đã chết.”

Tôi ghen ngào hỏi: “Đã chết?”

“Lần này tôi lên cạn, người đầu tiên tôi gặp chính là em. Thời gian ở trên đất liền có hạn, người quen biết cũng có hạn, ngoại trừ Chu Bất Văn, hẳn là không còn ai có thể chán ghét tôi.” Ngô Cự Lam cười như không cười nhìn tôi.

Tôi cũng không muốn cùng hắn thảo luận thêm vấn đề này, liền nhanh chóng chuyển sang đề tài khác, tiếp tục hỏi: “Trước kia anh ở đâu?”

“Có lần tôi lên đất liền làm người, để xem, hình như là ... công nguyên năm 1838, vốn nghĩ ở thêm vài năm, nhưng đến năm 1865 lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nên tôi phải về lại biển.” Ngô Cự Lam nhẹ nhàng băng quơ nói: “Lần đó tôi đến Châu Âu, ở Châu Âu được mười mấy năm, thì đi thuyền đến Tân Đại Lục (Châu Mỹ), sau đó ở New York định cư. Cho dù người có thâm thù đại hận với tôi có con cháu họ hàng, thì bọn họ cũng ở nửa bên kia bán cầu, không có khả năng biết được tôi đang ở đây.”

Tôi cảm thấy cảnh sắc xung quanh trở nên hỗn loạn, cả người giống như bị hóa đá, ngây ngốc nhìn Ngô Cự Lam. Hắn nói một tám, một tám cái gì năm? Châu Âu? Tân Đại Lục? Hắn có nhận thức được không vậy?

Ngô Cự Lam im lặng thở dài, “Tiểu La, những lời tôi nói đều là sự thật, đây chính là tôi. Tôi không phải là người thích hợp, em nên tìm một người khác xứng đáng với mình đi...”

Đầu óc tôi rối loạn, tính tình cũng trở nên táo bạo, “Im đi! Em biết em nên làm gì, tự em biết!”

Ngô Cự Lam thật sự im miệng, hắn lẳng lặng thu dọn bát đĩa, đến nhà bếp rửa bát.

Tôi ngồi một mình ngơ ngác một lúc lâu, sau đó đi đến cửa nhà bếp nói: “Ngô Cự Lam, vừa rồi là anh cố ý! Anh giống như trước kia, dùng cách nhẹ nhàng nhất nói cho em nghe, cố ý làm em sợ! Em cho anh biết, mấy kỹ xảo đó của anh không có ích gì đâu, em tuyệt đối không sợ!”

Tôi nói xong, lập tức xoay người, đi đến phòng khách.

Đã hai đêm không ngủ, đầu tôi đau như búa bổ, nhưng bởi vì những chuyện xảy ra trong hai ngày qua đều giống như khiêu chiến với sức chịu đựng cực hạn của tôi, trong đầu mỗi dây thần kinh tựa hồ bị kích thích, hoàn toàn không thể khống chế, đều bị làm cho rối loạn, nên không có chút cảm giác buồn ngủ.

Tôi lấy ra chai rượu dành cho khách, rót cho mình một ly đầy, ngẩng đầu nốc cạn.

Men rượu giống như một khối lửa từ yết hầu chạy xuống dạ dày, làm cho lục phủ ngũ tạng đều cảm thấy nóng rực, tinh thần của tôi dần dần được thả lỏng.

Tôi chống đỡ thân người trên cầu thang, liêu xiêu lắc lư đi lên lầu, tôi vô lực ngã xuống giường, ngay cả chân cũng không đạp, rối rắm hỗn loạn nhắm hai mắt lại.

Lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm giác được Ngô Cự Lam ôm lấy đầu của tôi, đặt tôi lại lên gối, giúp tôi đắp chăn kỹ càng.

Tôi rất muốn mở to mắt, nhìn hắn, thậm chí muốn ôm hắn, nhưng say rượu tuyệt vời ở chỗ, thậm chí là thứ đáng giận nhất, đó là: cảm thấy chính mình biết tất cả, nhưng mối liên hệ giữa thần kinh và thân thể trong lúc đó giống như bị cắt đứt, không thể điều khiển được.

Ngô Cự Lam dịu dàng vuốt ve mái tóc và hai má của tôi, tôi cố gắng quay đầu, dán mặt vào lòng bàn tay lạnh lẽo của hắn, biểu đạt không từ bỏ cũng không muốn xa rời.

Ngô Cự Lam không rút tay lại, vẫn để tôi dán mặt vào đó, cho đến khi tôi mỉm cười, hoàn toàn ngủ thiếp đi.

Bảy giờ tối, tôi tỉnh lại.

Tôi đã ngủ suốt một ngày sao? Buổi tối nhất định sẽ ngủ không được, chẳng lẽ tôi lại quen thời gian ở nước Mỹ rồi sao?

Nước Mỹ, năm 1865, New York thế kỷ 19... Đến nay rốt cuộc đã qua bao nhiêu năm?

Tôi nhìn chằm chằm nóc nhà, ngây ngốc một lúc lâu, liền quyết định... trước hết nên đi ăn cơm tối!

Tôi rửa mặt xong, túm tóc đuôi ngựa, hấp tấp chạy xuống lầu, “Ngô Cự Lam!”

“Ngô, Cự, Lam!”

Trong phòng khách truyền đến giọng nói của Giang Dịch Thịnh, hắn nhái theo giọng của tôi một cách khó ưa.

Tôi buồn bực nói: “Sao anh lại qua đây ăn cơm ké vậy?”

“Anh đang vui!” Giang Dịch Thịnh cầm trong tay một ly rượu đỏ, chân đặt trên bàn trà, ngồi một cách không đúng đắn trên ghế sa lon.

Tôi nói với Ngô Cự Lam: “Em đói bụng rồi, có gì ăn không? Không cần cố ý làm cho em, các anh còn lại cái gì, em sẽ ăn cái đó.”

Ngô Cự Lam xoay người đi vào nhà bếp.

Giang Dịch Thịnh đưa một cái điện thoại di động mới cho tôi, “Trưa nay anh đã đi mua, cũng là số trước kia của em, của Ngô đại ca cũng vậy. Em trả tiền lại cho anh một cái là được rồi, cái của em coi như quà sinh nhật.”

Tôi cười hì hì tiếp nhận, “Cảm ơn anh! Điện thoại của Ngô Cự Lam đâu? Anh đưa cho anh ấy rồi à?”

“Đã đưa.” Giang Dịch Thịnh chỉ chỉ vào một góc của ghế sa lon, bên trên là một cái điện thoại di động, “Tốc độ làm hư điện thoại của hai người, thật sự khiến người ta nể phục!”

Tôi không để ý đến hắn, cầm lấy điện thoại của tôi và Ngô Cự Lam, kiểu dáng giống nhau, nhưng màu sắc thì không giống. Tôi hài lòng nói: “Điện thoại tình nhân, đúng là có chút an ủi!”

Giang Dịch Thịnh khinh thường, “Tư tâm của em như vậy, còn khó đoán sao?”

Tôi không thêm lên tiếng, vội vàng lưu số điện thoại của tôi vào điện thoại của Ngô Cự Lam, điều chỉnh nhạc chuông giống như cái trước kia. Lựa chọn của tôi không có liên quan gì đến nghe hay hoặc được yêu thích, chỉ cần âm thanh nghe chuẩn, tiếng chuông đủ vang, đủ dài, đảm bảo khi tôi gọi điện thoại cho hắn, hắn nhất định có thể nghe được.

Giang Dịch Thịnh chờ tôi làm xong, liền đưa tôi một sấp giấy tờ, “Anh mới vừa cho Ngô đại ca xem qua, hắn hoàn toàn không biết bọn họ, cũng không nghĩ ra được chuyện gì có liên quan.”

Tôi lật xem, là thông tin về hai tên trộm kia, cùng với luật sư bảo lãnh bọn họ.

Nhìn kỹ qua một lượt, tôi cũng không cảm thấy xuất thân của bọn họ có gì đáng ngờ. Một tên trộm bình thường, phạm tội bình thường, người bảo lãnh là chị của một trong hai người, luật sư là do cô ta cam kết.

Tôi thở dài, gấp lại giấy tờ, “Hai người kia nhất định là biết thứ gì đó, nhưng bọn họ lại không nói, chúng ta hết cách rồi.”

“Em đừng nôn nóng, lúc này chỉ vừa mới bắt đầu điều tra, chắc chắn sẽ tìm thấy dấu vết để lại, thiên hạ không có chuyện gì là không có kẻ hở.” Giang Dịch Thịnh nói.

“Em không có nóng nảy, người sốt ruột phải là những người đó chứ. Nếu suy đoán của em chính xác, bọn họ nhất định là có ý đồ gì đó, nhất định sẽ có chuyện không tốt thứ tư xảy ra.” Tôi vỗ vỗ lên sấp giấy tờ, “Nếu tạm thời không tìm được cái gì, thì cứ ôm cây đợi thỏ thôi!”

Tuy rằng tôi nói đừng phiền toái quá, nhưng Ngô Cự Lam vẫn nổi bộp, nấu cho tôi một đĩa cơm xào tôm lột vỏ.

Khi hắn bưng cơm đi vào phòng khách, vừa đúng lúc tôi nói với Giang Dịch Thịnh: “Mấy kẻ xấu đó không phải hướng về Ngô Cự Lam, mà là hướng về em.”

“Tại sao em lại đoán như vậy?” Giang Dịch Thịnh hỏi.

Tôi liếc mắt nhìn Ngô Cự Lam một cái, nói: “Dù sao đầu óc của em có đầy đủ lý do tin tưởng mấy kẻ xấu này không phải hướng về Ngô Cự Lam. Nếu ngoại trừ anh ấy ra, chỉ có thể là em thôi.”

“Vậy đem cái lý do đầy đủ đó nói cho anh nghe một chút xem sao.”

“Em không muốn nói cho anh biết.”

Giang Dịch Thịnh nhìn tôi giống như nhìn một kẻ bị bệnh thần kinh, “Thẩm đại tiểu thư, em hẳn là biết rất rõ, những người đó rốt cuộc là hướng về phía em, hay hướng về phía Ngô Cự Lam, thì đều có hai loại xử lý khác nhau. Nếu phán đoán theo điểm mấu chốt như vậy, em không nói cho anh biết? Phán đoán của em còn có manh mối khác sao?”

Tôi mãnh liệt nói: “Dù sao em vẫn có lý do, rốt cuộc anh có tin hay không?”

Giang Dịch Thịnh không trả lời câu hỏi của tôi, ánh mắt lại nhìn qua Ngô Cự Lam, “Đây không phải là vấn đề tin hay không tin em, mà là phân tích ít nhất phải ăn khớp. Sau khi em và Ngô Cự Lam sống chung, mới xảy ra mấy chuyện này, đương nhiên Ngô Cự Lam càng giống như kẻ rước lấy phiền toái.”

Tôi cười khổ, nói: “Nhưng lần này người rước phiền toái là em, tuy rằng ngay cả chính em vẫn chưa nghĩ ra lý do tại sao, khi nào em thấy cần nói em sẽ nói cho anh biết.”

Giang Dịch Thịnh nói: “Được, anh không hỏi em nữa, trước hết giả định tất cả đều hướng về phía em.” Hắn ngửa đầu, uống cạn ly rượu vang đỏ, bỏ cái ly xuống, nói với Ngô Cự Lam: “Trước khi điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện, đừng để Tiểu La một mình chờ đợi.” Hắn đứng lên, phát tay với chúng tôi, “Anh về nhà đây.”

.....

MỈ DƯƠNG XUÂN

Tôi bưng đĩa cơm xào lên ăn, Ngô Cự Lam ngồi ở một đầu khác trên ghế sofa, lẳng lặng lật xem một quyển sách.

Tôi trộm nhìn hắn vài lần, phát hiện ra là cuốn “Tiên tri” của Kahlil Gibran (10.2), trong lòng không khỏi mừng thầm, bởi vì Kahlil Gibran là một trong những tác giả tôi yêu thích nhất. Kỳ thật, chẳng có chuyện gì to tát, nhưng biết Ngô Cự Lam thích xem sách tôi yêu thích, cũng giống như trong một thế giới không thể nắm bắt, lại phát hiện tôi và hắn có một chút gì đó ràng buộc, cho dù là bé nhỏ không đáng kể, cũng đủ khiến trong lòng vui vẻ.

(10.2) Khalil Gibran (06/01/1883 – 10/04/1931) là một nghệ sĩ, nhà thơ và nhà văn Lebanon (Syria). Ông chủ yếu được biết đến trong thế giới nói tiếng Anh nhờ cuốn sách *The Prophet* (tiên tri) năm 1923 của ông, một ví dụ đầu tiên của tiểu thuyết truyền cảm hứng bao gồm một loạt các bài tiểu luận triết học được viết bằng thơ văn xuôi tiếng Anh. Cuốn sách bán rất chạy mặc dù bị chỉ trích lúc đầu. Nó được phổ biến trong những năm 1930 và một lần nữa trong những năm 1960 với nền văn học chống văn minh xã hội. Gibran là nhà thơ có sách bán chạy đứng thứ ba của mọi thời đại, sau Shakespeare và Lão Tử.

Sau khi ăn đã no, tôi bỏ cái đĩa xuống, cười nói với Ngô Cự Lam: “Lúc sáng anh không gọi em, làm em ngủ cả ngày, buổi tối khẳng định là mất ngủ.”

Đáng tiếc, Ngô Cự Lam không có một chút cảm giác áy náy, hắn vừa xem sách, vừa không để ý, đề nghị: “Em có thể uống thêm một ly rượu to.”

Tôi bị ghen hòng không thể nói nên lời, liền trừng mắt nhìn hắn. Ngô Cự Lam chẳng thèm phản ứng, vẫn bình tĩnh đảo mắt xem sách, mặc kệ tôi trừng mắt nhìn.

Tôi trừng mắt, lại trừng mắt, bất tri bất giác biến thành tinh tẻ đánh giá, nhìn kỹ từ đầu đến chân của hắn, hoàn toàn không nhìn ra một chút khác thường.

Nếu không phải Ngô Cự Lam từng giờ từng phút nhắc nhở, tôi sợ sẽ nhanh chóng quên đi những gì đã chứng kiến vào tối hôm qua! Bởi vì trong lòng của tôi không biết nên làm cái gì, thậm chí còn âm thầm cảm thấy may mắn vì mỗi tháng hắn chỉ có một đêm biến thành... một con cá.

Tôi biết, Ngô Cự Lam không phải không thích tôi, nhưng ngoại trừ thích ra, hắn còn có rất nhiều sự thật phải lo lắng, chỉ cần một sự thật tôi có thể đoán hay căn bản không đoán đó, cũng có thể làm hắn dừng lại.

Ngô Cự Lam đã nói: “Sau đêm trăng tròn, nếu em vẫn không thay đổi tâm ý, tôi...” Lúc đó, hắn còn chưa dứt lời, tôi chắc chắn đã lý giải thành “Tôi sẽ chấp nhận em”. Nhưng hiện tại, tôi mới hiểu được, ý của hắn căn bản không phải như vậy, hắn không tiếp tục lời nói, không phải là vô lý ngắt đi lời muốn nói, mà là cảm thấy thật sự không nên có câu tiếp theo.

Những lời này, là do tôi một mực ép hắn nói ra! Nhưng nếu đã không còn mặt mũi tiến tới rồi, tôi chẳng có lý do nào sẽ buông tay!

Tình cảm của nam nữ trưởng thành khi bắt đầu đều đã có chút hoài nghi không xác định rõ ràng, bởi vì chúng ta đã sớm tin tưởng “Chân ái vô địch” hay “Từ nay về sau, hoàng tử cùng công chúa sẽ bên nhau hạnh phúc mãi mãi”. Có chút hoài nghi và không xác định rõ là chuyện bình thường, đó là thái độ mà chính mình phải tự chịu trách nhiệm, cho nên mới phải nói lời yêu và kết hợp với nhau, nói tới nói lui, hợp xuôi hợp ngược, một chút hiểu biết, một chút phán đoán, một chút tin tưởng, thậm chí có cả một chút thỏa hiệp, một chút bao dung, đây mới chính là tình yêu của tuổi trưởng thành.

Tôi mới sống được có 26 năm, mà đã tràn ngập bi quan và không tin tưởng đối với cái thế giới này. Ngô Cự Lam lớn hơn tôi rất nhiều, chuyện trải qua so với tôi dĩ nhiên phức tạp hơn nhiều, tôi chấp nhận hắn có hoài nghi và không xác định nhiều hơn một chút. Chỉ cần hắn còn thích tôi, tất cả đều có thể giải quyết, chúng tôi có thể từ từ hiểu nhau, từ từ kết thân, khiến cho thời gian đánh tan đi hoài nghi và không xác định.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Ngô Cự Lam, nhẹ nhàng gọi một tiếng “Ngô Cự Lam”, cho thấy tôi có điều muốn nói.

Ngô Cự Lam đóng sách lại, bỏ quyển sách lên bàn, bình tĩnh nhìn về phía tôi.

Tôi thử cầm tay của Ngô Cự Lam. Hắn không có né tránh, nhưng cũng không đáp lại, ánh mắt trầm tĩnh, thậm chí có thể nói là lạnh lùng nhìn tôi, giống như rõ ràng biểu lộ —— đối với hắn mà nói, đừng nói là chút rung động, thậm chí ngay cả chuyện phức tạp gây phiền muộn cũng không khiến hắn có chút phản ứng.

Nếu đổi lại là cô gái khác, chỉ sợ đã xấu hổ che mặt chạy đi, nhưng tôi... Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên bị mất mặt!

Tôi dùng ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng gõ lên lòng bàn tay của hắn, hắn vẫn không có phản ứng, tôi vẫn gõ lên gõ xuống, gõ này gõ này, gõ này gõ này... Ngô Cự Lam nắm lại bàn tay của tôi, ngăn tôi không làm cái trò treu chọc không ngừng kia nữa.

Trong lòng tôi mừng thầm, trên mặt vẫn nghiêm trang nói: “Đêm còn dài, lại không có lòng dạ nào đi ngủ, chúng ta nói chuyện phiếm đi!”

“Nói cái gì?”

“Nói gì cũng được, ví dụ như chuyện của anh, còn nếu như anh có hứng thú chuyện của em, thì em sẽ ‘tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn’ (10.3)”

(10.3) Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn: có nghĩa là biết thì nói, không biết thì thôi.

Ngô Cự Lam hoàn toàn không ngờ tôi đã vậy mà còn quá nhanh không thêm trốn tránh, quyết định đổi mặt hết thấy. Hắn nhìn chăm chăm tôi trong chớp mắt, sau đó lạnh nhạt hỏi: “Em muốn biết cái gì?”

Tôi cố gắng tỏ vẻ không có việc gì, nói: “Tuổi của anh.”

Ngô Cự Lam nói: “Tôi sống ở đây biển, cái gọi là trong núi không có ngày tháng, cách thức bọn em tính tuổi đối với tôi không có ý nghĩa.”

Tôi trầm mặc một lúc, hỏi: “Anh nói anh đã lên đất liền một lần là vào năm 1838, ở Châu Âu. Vậy tổng cộng anh lên đất liền mấy lần?”

“Hiện tại là một lần, năm 1838 là một lần, còn lần đầu tiên nữa, tổng cộng có ba lần.”

Coi như đơn giản! Tôi nhẹ nhàng thở ra, tò mò hỏi: “Lần đầu tiên anh lên đất liền, là khi nào?”

“Khai Nguyên năm thứ tám.” (10.4)

(10.4) Khai Nguyên (niên hiệu của Đường Huyền Tông, Lý Long Cơ) năm 713-741.

Tôi không có hỏi tiếp “Ở đâu”, bởi vì cách đặt tên niên hiệu, còn có hai chữ “Khai Nguyên”, chỉ cần người đã đọc qua sách lịch sử một chút đều biết. Tuy rằng đã chuẩn bị đủ loại tâm lý, nhưng tôi vẫn bị kinh sợ.

Tôi thất thần một lúc, mạnh bật dậy, chạy đến thư phòng, lấy ra cuốn “Chuyên đề giám định và thưởng thức thơ Đường”, lật đến bài thơ kia của Vương Duy, từng hàng đọc qua thật nhanh:

Xanh xanh trên núi có gốc tùng,

Vài dặm xa cách nay tương phùng.

Không gặp người xưa,

Bồi hồi nhớ,

Một phen thử tài, người ứng cùng.

Khí sắc thông dong cao nhân hạ,

Tựa tầng mây trắng xuất trời xanh. (Mời các bạn xem lại chương 5.1)

Rốt cuộc, rốt cuộc... Tôi đã hiểu được! Ngày đó Ngô Cự Lam khê thở dài, không phải có chút “Cảm xúc thơ ca, không nói nên lời.”, mà thật là “Mong nhớ chuyện xưa, không khỏi thở dài.”

Tâm trạng tôi trở nên hoảng loạn, vội vội vàng vàng ném quyển sách đi, hấp tấp ngồi vào bàn máy tính, tra cứu về Vương Duy: Công nguyên năm 701-761, là nhà thơ, họa sĩ nổi danh đời Đường, tự Ma Cật, hay Ma Cật cư sĩ.

Tôi vừa định tìm hiểu Khai Nguyên năm thứ tám là công nguyên năm nào, thì Ngô Cự Lam đã đến phía sau tôi, nói: “Khai Nguyên năm thứ tám, là Công nguyên năm 720.”

Năm Ngô Cự Lam đến Trường An, đúng là Đại Đường đang thịnh thế.

“Trường An đại đạo liên hiệp tà, thanh ngưu bạch mã thất hương xa.

Ngọc liên tưng hoành quá chủ đệ, kim tiên lạc dịch hướng hầu gia.” (10.5)

(10.5) Lư Chiêu Lân (663-689) tên chữ Thăng Chi, hiệu U Ưu tử, người Phạm Dương, U Châu (nay thuộc huyện Trác, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc). Ông là một trong bốn nhà thơ nổi danh thời Sơ Đường (Bao gồm Dương Quynh, Lư Chiêu Lân, Lạc Tân Vương và Vương Bột). Hai câu thơ trên trích trong bài “Trường An Cổ Ý” (Trường An cổ kính).

Dịch thơ:

“Trường An đường lớn khúc quanh co, thất hương ngang tàng phi bạch mã.

Liên ngọc tung hoành qua phủ đệ, roi vàng quất xuống hướng Hầu gia.”

(Thất Hương là một loại xe ngựa dành cho bậc vua chúa đời Đường)

Năm đó, Vương Duy 19 tuổi, đúng là độ tuổi thơ rượu cùng hợp xướng “Tương phùng ý khí vi quân ẩm, hệ mã cao lâu thù liễu biên” (10.6)

(10.6) Hai câu cuối trong bài “Thiếu niên hành kỳ 1” (Khúc ca tuổi trẻ kỳ 1) của Vương Duy

Dịch Thơ: “Tương phùng tri kỷ men rượu ẩm, lầu cao buộc ngựa gốc liễu biên.”

Tôi nghe được giọng nói của mình mơ hồ tựa sương khói, không giống như chính miệng mình vọng lại, “Anh quen biết với Vương Duy sao?”

“Ừ.”

Khó trách tôi luôn cảm thấy giọng điệu của hắn rất kỳ quái.

Đầu óc của tôi trống rỗng trong chốc lát, liền theo bản năm tìm hiểu Lý Bạch: Công nguyên năm 701-762, là nhà thơ nổi tiếng đời Đường, tự Thái Bạch, hiệu Thanh Liên cư sĩ.

Có một năm nọ, Lý Bạch cũng mới 19 tuổi, cũng là độ tuổi thơ phú hào sảng “Khí ngạn diêu lãng hào sĩ tiên, phong lưu khảng lạc tha nhân hậu” (10.7)

(10.7) Trích trong bài “Lưu dạ lang tặng tân phán quan” (Đêm tối ngâm thơ tặng phán quan mới) của Lý Bạch.

Dịch Thơ: “Giận thay mất mặt hào sĩ già, phong lưu há thiệt lũ hậu nhân”

Khi đó Ngô Cự Lam cũng như vậy sao? Hào hoa phong nhã, thơ rượu xướng ca, “Ngã túy dục miên khanh thả khứ, minh triều hữu ý bảo cầm lai.” (10.8)

(10.8) Trích trong bài thơ “Sơn trung dữ u nhân đối chúc” (Ở trong núi cùng người ẩn dật uống rượu) của Lý Bạch.

Dịch thơ: “Ta say, người cứ tạm xuống núi; Có lòng, mai đến nhớ mang đàn.”

Tôi thì trào hỏi: “Anh quen với Lý Bạch sao?”

“Đối ẩm vài bạn, thử kiếm vài phen.”

“Còn Đỗ Phủ?”

“Bởi vì khuôn mặt không già đi, tôi không thể ở một chỗ lâu, nên không thể không phiêu bạt đây đó, trước đó hai năm, tôi đã từng ở nước Thục gần Cán Hoa Khê có gặp qua Tử Mỹ.” (10.9)

(10.9) Cán Hoa Khê là một công viên sinh thái kiểu cổ ở Thành Đô (thuộc tỉnh Tứ Xuyên), nơi này cũng là khu du lịch tham quan khá nổi tiếng với phong cảnh hữu tình và phong cách cổ kính. Tử Mỹ là tên thường gọi của Đỗ Phủ.

Dáng vẻ và giọng điệu của Ngô Cự Lam rất bình thản, tôi cũng không dám hỏi lại. Từ Khai Nguyên hưng thịnh cho đến loạn thế, từ cảnh trí thái bình ca múa, cho đến thiên hạ đau thương, đọc qua thời gian trăm

năm vạn năm, đều cảm thấy chấn động tâm trí, khổ sở tiếc hận, huống chi bản thân đã từng ở đó, đã từng trải qua.

“Nếu không thể ở trên mặt đất thật lâu, vậy tại sao anh không trở về biển?”

Ngô Cự Lam thản nhiên cười, “Khi đó tôi còn rất trẻ, lại là lần đầu tiên được sống trên đất liền, ham vui hồ đồ quá mức, chuyện gì tôi cũng bất lực, rồi lại cái gì cũng không thể bỏ xuống.

“Vậy sau đó khi nào anh trở về?”

“Đại lịch năm thứ sáu, tức Công nguyên năm 771, tôi đi thuyền ra đảo, đến Nhật Bản tìm gặp cố nhân. Nhưng khi tôi đến Nhật Bản, ông ta đã chết vì bệnh, tôi tạm trú ở chùa Toshodai (10.10) nửa năm, sau đó thì về biển.”

(10.10) Tōshōdai-ji là một ngôi chùa Phật giáo của giáo phái Risshū tại thành phố Nara, tỉnh Nara, Nhật Bản. Sảnh gác vàng cổ điển hay còn gọi là Kondo, có một tiểu sử duy nhất về nó, nó có một mái ngói riêng với một mặt tiền rộng bảy gian. Nó được thành lập vào năm 759 bởi nhà sư Jian zhen (: Giám Chân) triều đại nhà Đường Trung Quốc trong thời kỳ Nara. Tōshōdai-ji là một trong những địa danh ở Nara được UNESCO công nhận là di sản thế giới và là “Di tích lịch sử cổ đại Nara”.

Từ công nguyên năm 720 đến công nguyên năm 771, 52 năm nhân loại thịnh suy thăng trầm, nhìn đến vô số bằng hữu tri giao lão hóa rồi chết đi, cho dù là “Tương phùng tri kỷ men rượu ấm”, hay là “Phong lưu há thiết lữ hậu nhân”, thì cũng đều trở thành xương trắng tro tàn, đối với một kẻ có cuộc sống lâu dài, không bao giờ lão hóa như Ngô Cự Lam mà nói, giống như được sinh qua mấy kiếp, khó trách cái gì hắn cũng đứng đưng phớt lờ, lãnh đạm không quan tâm đến thứ gì khác.

Trong lúc đó, đột nhiên tôi hiểu được, vì sao hắn phải đợi đến ngàn năm sau, mới có thể lên đất liền một lần nữa, chính vì hắn muốn quên đi khối lực địa đó, vui vẻ và bị thương đã khắc sâu trong trí nhớ của hắn quá mãnh liệt rồi!

Tôi đi đến trước mặt Ngô Cự Lam, dịu dàng ôm lấy hắn.

Thân hình của Ngô Cự Lam khẽ run lên một chút, “Em không sợ sao?” Giọng nói của hắn cũng giống như nhiệt độ cơ thể, vô cùng lạnh lẽo, dường như mang theo ngàn năm tang thương khắc sâu mãnh liệt.

Đầu của tôi tựa vào lồng ngực của hắn, hai tay dùng sức ôm chặt hắn, hy vọng hơi ấm trong cơ thể của tôi có thể hòa tan một chút lạnh giá nơi hắn, “Điều khiến em sợ là thời gian, không phải anh.”

“Nhưng em nhìn thấy được, cảm giác được chính là tôi, không phải thời gian. Bây giờ em còn trẻ, nên nhận thấy sẽ không sao, nhưng 10 năm, 20 năm sau thì sao? Tôi vẫn như bây giờ, em sẽ biến thành người như thế nào?” Ngô Cự Lam vẫn đứng không nhúc nhích, giọng nói vẫn không có chút rung động, lời nói lại sắc bén giống như băng nhũ, tựa hồ đang hung hăng đâm vào người tôi.

Trong nháy mắt, tôi thật sự rất hận lý trí lãnh khốc của Ngô Cự Lam, hắn không chịu cho tôi một chút hồ đồ, không chịu cho tôi một chút trốn tránh, luôn đem hết thấy trắng trợn bày ra trước mắt tôi. Tôi rõ ràng cảm nhận được tình cảm của hắn đối với tôi, nhưng hắn lại có thể không một chút nể tình mà từng chút...từng chút một...lặp đi lặp lại đẩy tôi ra xa, ép buộc tôi phải buông bỏ đoạn tình cảm của mình, buông bỏ hắn!

Tôi im lặng thật lâu, sau đó nói: “Em sẽ dần lão hóa, biến dạng xấu xí.”

“Tôi không thể ở lâu dài một chỗ, em phải theo tôi lang bạt biển hồ, không bạn bè, không nhà cửa, đến lúc đó, sự tồn tại của tôi chính là cơn ác mộng khủng khiếp nhất của em. Em vừa già vừa xấu sẽ hận tôi, sợ hãi tôi, sẽ nghĩ đủ mọi cách để thoát khỏi tôi.” Ngô Cự Lam vừa nói những lời tàn nhẫn, vừa mỉm cười đẩy tôi ra.

Tôi theo bản năng nắm được tay hắn, không muốn để hắn bỏ đi, nhưng thời khắc này, tay của tôi so với hắn càng trở nên lạnh lẽo.

“Thẩm La, em không nên đem sinh mạng ngắn ngủi của mình lãng phí ở trên người tôi, hãy đi tìm người đàn ông thật sự thích hợp với em!” Ngô Cự Lam lạnh lùng kiên quyết dùng sức gỡ bỏ tay của tôi ra, “Đợi

sau khi điều tra rõ rốt cuộc là ai đã hại em, xác định không có vấn đề gì, tôi sẽ rời khỏi đây, em coi chuyện của tôi giống như một giấc mộng đi!”

Tôi nặng nề ảo não, giống như một kẻ mộng du đi ra khỏi thư phòng, trở lại phòng ngủ của mình.

Trong phòng tối đen như mực, trong lòng tôi uất nghẹn buồn phiền, “roẹt”, tôi kéo bức màn, mở cửa sổ ra. Gió đêm mát lạnh lập tức từ sân vườn ủa vào, thổi bay mấy tờ giấy ở trên bàn, tấm màn cũng bay lên phần phật.

Tôi ngồi vào cái ghế mây đặt bên cửa sổ, thật lâu thật lâu ngắm nhìn vầng trăng thật tròn ở trên bầu trời.

Mặt trăng của ngàn năm trước hẳn là không khác lắm với mặt trăng đêm nay!

Nhưng con người không như vậy, sinh lão bệnh tử, tất cả đều không tránh khỏi. Nhan sắc của phụ nữ lại càng ngắn, mười năm sau, tôi 36 tuổi, nếu chăm sóc sức khỏe tốt, có thể nói lão hóa chậm đi một chút, đáng vẻ còn chút trẻ trung, nhưng 20 năm sau thì sao? Phụ nữ 46 tuổi sẽ như thế nào? Phụ nữ 50 tuổi sẽ là cái dạng gì đây?

Đến lúc đó, tôi và Ngô Cứ Lam sống dai sống dài, không bao giờ lão hóa kia đứng chung một chỗ sẽ là loại cảm giác gì đây?

Lời nguyện ước tình yêu đẹp nhất của Trung Quốc chính là “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” (10.11), nếu ngay cả giai lão mà cũng không làm được, vậy người nắm tay kia có còn là người yêu nữa hay không?

(10.11) Trích trong Kinh Thi. Tạm dịch “Cùng nắm chặt tay, bên nhau trọn đời.”

Tôi đau khổ, bất đắc dĩ cười rộ lên.

Đã từng tự cho rằng có đầy đủ dũng khí, đầy đủ tin tưởng đối mặt với đoạn tình cảm này, đã từng quyết định mặc kệ tôi và hắn có bao nhiêu hoài nghi và không rõ ràng, chúng tôi vẫn sẽ có thể từ từ tìm hiểu, từ từ kết thân, khiến cho thời gian đánh tan hoài nghi và không rõ ràng.

Nhưng, tôi hoàn toàn không ngờ, vấn đề lớn nhất của chúng tôi chính là “Thời gian”.

Tôi nên dùng cái gì để đánh bại thời gian?

Câu hỏi này, ngay cả người có trí tuệ ngàn năm, cơ hồ không gì không làm được như Ngô Cứ Lam cũng không thể trả lời, cho nên hắn mới cố ý chua ngoa nói “Em vừa già vừa xấu” để làm tổn thương tôi, buộc tôi từ bỏ.

Theo lý trí, tôi hiểu rõ quyết định của Ngô Cứ Lam. Nếu tương lai là một con đường càng chạy càng đi vào chỗ chết, thì nhất định sẽ gây hại cho cả hai, đích thực là nên từ bỏ.

Nhưng theo tình cảm, tôi chỉ biết là tôi thích hắn, hắn cũng thích tôi. Tôi nguyện ý chấp nhận thân phận đặc biệt của hắn, hắn cũng không né tránh một cô gái bình thường như tôi, vậy tại sao chúng tôi không thể ở bên nhau?

Bóng đêm càng lúc càng trầm, gió càng lúc càng lạnh giá, tôi lại giống như một bức tượng đá, vẫn ngồi trước cửa sổ, hứng cơn gió lạnh.

Đột nhiên tôi nhảy mũi mấy cái thật mạnh, trong lúc nhất thời nước mắt chảy giàn giụa, cực kỳ chật vật, không thể không đứng lên đi lấy khăn tay lau mũi.

Sai khi lau mũi xong, tôi thuận tay cầm cái điện thoại ở trên bàn nhìn thoáng qua, còn mười mấy phút nữa là đến 4 giờ sáng.

Tôi đã ngồi ở bên cửa sổ sáu bảy tiếng đồng hồ, khó trách lạnh giá gây sổ mũi, cũng không biết có phải thần kinh của tôi không nhạy cảm hay không, mà tôi không có chút cảm giác lạnh.

Tôi dựa vào cửa sổ, nhìn ra ngoài: Dưới ánh trăng, những đóa hoa Ròng Nhả Châu trắng tinh khiết, theo gió lay động; đám Cửu Lý Hương như mảng tuyết đọng, thoang thoảng mùi hương mê người.

Tôi nhớ đến lúc Ngô Cứ Lam ngồi dưới đám hoa cỏ, trầm mặc nhìn ngắm hoa rơi cùng với đôi chân xiêu vẹo, nhịn không được đặt tay lên ngực, lặng lẽ thở dài.

Tôi không phải là Ngô Cự Lam, không có lý trí của hắn, càng không đối xử với mọi người hay bản thân tàn nhẫn vô tình. Có lẽ cho dù tôi hỏi đi hỏi lại bao nhiêu lần, cũng không có cách nào hiểu rõ, rốt cuộc nếu theo lý trí quyết định từ bỏ, thì nhất định trong lòng phải kiên trì.

Nhưng, yêu nhau là chuyện của hai người, mặc kệ tôi nghĩ gì, Ngô Cự Lam cũng đã quyết định...

Đột nhiên, trong lòng tôi rung động.

Ngô Cự Lam ép buộc tôi từ bỏ, nhưng hắn có từ bỏ không?

Hắn nói nhiều lời tàn nhẫn vô tình như vậy, biết rõ sẽ gây tổn thương cho tôi, vậy đêm nay người bị mất ngủ không phải là tôi hay sao? Vậy còn hắn?

Trong phút chốc, tôi muốn ra một quyết định “được ăn cả ngã về không”, đem chuyện không thể quyết định này cho vận mệnh quyết định ——

Nếu lúc này tôi lên tiếng gọi Ngô Cự Lam, nếu hắn đáp lại, chính là vận mệnh nói cho tôi biết, không được từ bỏ! Nếu hắn không đáp lại, thì vận mệnh nói cho tôi biết, hắn là nên...từ bỏ!

Tôi quay đầu bước đến bên cửa sổ, tay để lên miệng, muốn gọi hắn. Nhưng tôi quá khẩn trương đến nỗi tay chân như nhũn ra, tim đập nhanh hỗn loạn, cổ họng khô khốc, không thể phát ra một chút âm thanh.

Tôi thật sự muốn đem vận mệnh của mình, tương lai của mình đều đặt cược vào một tiếng khê gọi sao?

Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ... Hắn đã sớm ngủ say, căn bản không nghe được, hoặc là hắn nghe được, nhưng lại không muốn đáp lại tôi thì sao?

Tôi hít vài hơi thật sâu, làm cho chính mình bình tĩnh một chút.

Trong lúc sợ hãi rối rắm, tôi tựa như dùng hết toàn bộ dũng khí, đối với đám sương mù trong bóng đêm ngoài cửa sổ, khê gọi: “Ngô, Ngô...Ngô Cự Lam.” Bởi vì quá mức khẩn trương, giọng nói của tôi vừa cất lên đã khàn đặc, còn có chút run rẩy.

Tôi vốn nghĩ phải trải qua đau khổ chờ đợi thật lâu, mới có thể đợi được một đáp án, kết quả hoàn toàn không ngờ, giọng nói của tôi vừa dứt, liền nghe được thanh âm của Ngô Cự Lam ở dưới lầu từ cửa sổ truyền đến, “Em sao vậy? Không được khỏe phải không?”

Tôi mặt đầy kinh ngạc, ngây ngẩn cả người.

Một chớp mắt sau, tôi vừa che miệng, kích động vui sướng mỉm cười, vừa vô lực trượt chân, ngã quỵ trên mặt đất.

Tôi nằm úp sấp trên sàn nhà, người co rúm lại, hai tay che mặt, nước mắt lặng lẽ mãnh liệt rơi xuống.

Anh ở dưới lầu, tựa vào lan can đón gió.

Em ở trên lầu, đứng bên song cửa ngắm trăng.

Chia cắt đôi bờ, là một loại thương nhớ tương tư.

Anh bảo em từ bỏ sao?

Không! Không bao giờ!

Tôi đang mừng như điên che mặt khóc, Ngô Cự Lam thế nhưng từ cửa sổ không chút tiếng động lao vào.

Hắn nhìn thấy tôi nằm úp sấp trên sàn nhà. Lập tức chạy lại, ôm tôi, “Em không được khỏe sao?”

Tôi ôm hắn, vừa lắc đầu, vừa khóc.

Hắn không hiểu, tôi không phải là không được khỏe, mà là vui, rất vui sướng, vì trong lòng hắn có lo lắng, vì hắn có nóng ruột nóng gan.

Hắn sờ trán của tôi một chút, liền tức giận nói: “Em sốt rồi! Bây giờ biết khó chịu rồi sao, trời gió lạnh mà ra đây nghĩ cái gì vậy?”

Nhìn thấy tôi không nói tiếng nào, vẫn đang khóc. Hấn cầm lấy tay tôi, vừa giúp tôi bắt mạch, vừa dịu dàng hỏi: “Khó chịu ở đâu?”

Tôi lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Không có, không có khó chịu ở đâu hết!”

Hấn khó hiểu, “Không khó chịu sao em lại khóc?”

Tôi vừa khóc vừa cười, nói: “Bởi vì anh nghe được tiếng em gọi, bởi vì anh cũng không ngủ được...”

Ngô Cự Lam dường như hiểu được tôi đang nói cái gì, thần sắc chợt tắt, mặt mày trở nên lãnh đạm, hần thu hồi bàn tay đang bắt mạch, lạnh lùng nói: “Bị cảm nặng.”

Hấn ôm lấy tôi, đặt tôi lên giường, giúp tôi đắp chăn lại thật kỹ, liền xoay người muốn rời khỏi.

Tôi lập tức nắm lấy tay hần, đôi mắt đỏ hồng, nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn hần.

Biểu cảm lạnh như băng của hần có chút thả lỏng, hần bất đắc dĩ nói: “Tôi đi lấy thuốc hạ sốt.”

Tôi buông tay, trước hết hần đóng kín cửa sổ, buông rèm thật kỹ, sau đó mới đi xuống lầu lấy thuốc.

Chốc lát sau, hần cầm thuốc hạ sốt đi lên, rót cho tôi một ly nước ấm, giúp tôi uống thuốc.

Hấn đưa cái nhiệt kế điện tử tới trước miệng tôi, ý bảo tôi ngậm một chút.

Vài giây sau, hần lấy cái nhiệt kế ra, nhìn thoáng qua con số, nhú mày nói với tôi: “Em mới vừa uống thuốc sẽ khiến em buồn ngủ, ngủ một giấc thật ngon vào.”

Tôi cũng không biết là bởi vì thuốc có hiệu nghiệm, hay là bởi vì phát sốt, mà toàn thân bắt đầu nhũn ra mất hết sức lực, ngay cả mở to mắt cũng không có sức làm được. Tôi dần dần nhắm mắt lại, mê man ngủ thiếp đi.

Nhưng tôi ngủ vẫn không được yên ổn, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, đều thấy rất đau đớn. Một lát, liền giống như bị đặt trên lò lửa nướng chín, nhiệt độ hun nóng toàn thân; một lát lại giống như bước vào hầm băng, đông lạnh đến nỗi toàn thân run rẩy.

Trong lúc nặng nề choáng váng, tôi cảm giác được vẫn có người ở bên cạnh cẩn thận chăm sóc. Đầu óc mơ mơ màng màng, tôi hoàn toàn không có chút sức lực để tự hỏi, không biết hần là ai, nhưng lại vui mừng, tựa hồ chỉ cần hần ở bên cạnh, cho dù có khổ sở đau đớn khi thì bị đốt nóng, khi thì bị đóng băng, tôi cũng đều cam tâm tình nguyện.

Khi tôi mở to mắt, trong phòng ánh sáng u ám, khiến tôi không nhận ra bản thân rốt cuộc đã ngủ bao lâu.

Ngô Cự Lam ngồi trên cái ghế mây ở bên giường, đang chớp mắt một lúc. Tôi mới vừa cựa mình, hần liền mở mắt.

Cổ họng của tôi giống như bị nung qua lửa, đau rát, tôi há miệng thở dốc, một tiếng cũng không phát ra được.

Ngô Cự Lam lập tức hiểu được ý tôi, liền đem một ly nước ấm đưa đến bên miệng.

Tôi uống ừng ực đến hơn phân nửa ly nước, cảm giác khô khốc mới dịu đi, nhưng cổ họng vẫn còn đau rát, cùng với đầu óc còn mơ mơ màng màng, toàn thân bủn rủn, xem ra lần này tôi bị cảm mạo thật sự không nhẹ.

Tôi cất giọng nói khàn đặc: “Sao lại... nghiêm trọng thế này?”

Ngô Cự Lam chê cười, “Ngâm nước biển nguyên một đêm, rồi hứng gió nguyên một đêm, em nghĩ bản thân là mình đồng da sắt hay sao? Không trở nặng thành viêm phổi đã coi như may mắn lắm rồi.”

Hần kéo rèm cửa, tôi mới phát hiện bên ngoài ánh nắng đã chói chang, hần là đã đến giữa trưa.

Ngô Cự Lam hỏi: “Có đói bụng không? Tôi nấu chút cháo cho em ăn.”

“Không, muốn.” Tôi chóng mặt xây xẩm, thập phần khó chịu, không muốn ăn gì cả.

Ngô Cự Lam đi đến bên cạnh bàn, mở nắp cái nồi sứ, múc ra một bát cháo nhỏ, “Ăn chút đi.”

Tôi không muốn trái ý hấn, giữ vững tinh thần, ngồi dậy.

Tôi vừa chậm rãi ăn cháo, vừa trộm nhìn Ngô Cự Lam. Hấn đã vài ngày không được nghỉ ngơi, nhưng sắc mặt vẫn giống như ngày thường, nhìn không ra chút uể oải nào.

Tôi ăn xong bát cháo, nói với Ngô Cự Lam: “Anh đi nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng cho em. Từ nhỏ đến lớn sức khỏe của em đặc biệt tốt, rất ít phát bệnh, cho dù có phát bệnh cũng rất nhanh khỏi.”

Ngô Cự Lam lẳng lặng liếc mắt nhìn tôi một cái, không phản ứng gì, xoay người bưng một cái bát khác, đưa cho tôi, “Uống thuốc.”

Là một bát thuốc Đông y màu đen, tôi gửi được mùi đã cảm thấy đắng, vừa định nói “Cảm lạnh chút thôi, uống chút thuốc tây là hết”, đột nhiên kịp phản ứng, trước giờ tôi đâu có đi khám Đông y, sao lại có thuốc Đông y ở đây?

Tôi thử hỏi: “Là anh sắc thuốc sao?”

Ngô Cự Lam thản nhiên trả lời: “Ừ.”

Tôi không thích uống thuốc Đông y, nhưng cũng không dám ghét bỏ gì bát thuốc này. Tôi bưng bát thuốc lên, uống một hớp, lập tức mặt mày nhăn nhúm lại, thật sự là rất đắng, quá khó uống đi! Nhưng nhìn đến Ngô Cự Lam, tôi không dám nói tiếng nào, nghẹn khẩu khí ở trong miệng, ừng ực một hơi uống cạn. Khi vừa buông bát xuống, cảm thấy miệng vừa khô vừa đắng, lập tức sốt ruột tìm nước uống.

Ngô Cự Lam đứng ở bên giường, cầm ly nước, lạnh lùng nhìn tôi, không đưa ly nước cho tôi.

Tôi mặt mày đáng thương nhìn hấn: “Nước!”

Hấn lạnh lùng nói: “Biết cảm giác có bệnh khổ sở, nên nhớ kỹ một chút, lần sau còn mở cửa sổ hóng mát nữa không?”

Tôi nghi ngờ bát thuốc đắng như vậy, là do hấn cố ý trừng phạt tôi, nhưng không dám nói gì, nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ về sau tuyệt đối không tái phạm.

Hấn rót cuộc cũng đưa ly nước cho tôi, tôi lập tức uống mấy ngụm, khô đắng trong miệng đều nuốt xuống.

Ngô Cự Lam nói: “Thuốc có tác dụng an thần, em sẽ cảm thấy mệt mỏi, nên ngủ thêm chút nữa.”

Tôi nằm trong chốc lát, liền cảm thấy mí mắt ngày càng nặng, mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi.

Nhưng lúc này, tôi không còn cảm giác chốc lát thì nóng, chốc lát thì lạnh nữa, ngủ an giấc hơn.

Tỉnh ngủ thì ăn cơm uống thuốc, ăn xong rồi lại ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại, ngoại trừ thân thể có chút bủn rủn, cổ họng có chút không thoải mái, cơ thể đã khá lên rất nhiều. Từ nhỏ đến lớn tôi đều giống như vậy, sức khỏe so với Đầu To và Dịch Thịnh tốt hơn nhiều, hiếm khi phát bệnh, cho dù có phát bệnh cũng rất nhanh khỏi.

Tôi hí hóp, lén lút nhìn Ngô Cự Lam. Hấn ngồi trên cái ghế mây bên cạnh giường, đại khái cảm thấy có chút nhàm chán, đang cầm một quyển bút ký, tô vẽ cái gì đó.

Tôi dùng hai tay chống đỡ thân người ngồi dậy, bưng ly nước ở trên đầu giường, vừa uống, vừa nhìn Ngô Cự Lam.

Hấn liếc mắt nhìn tôi một cái, trông thấy tôi có thể tự chăm sóc được mình, liền cúi đầu tiếp tục tô vẽ.

Tôi buông ly nước xuống, cười hỏi: “Anh đang vẽ tranh sao? Vẽ cái gì thế?”

Ngô Cự Lam không nói tiếng nào, đưa quyển bút ký cho tôi xem. Tôi mỉm cười nhận lấy, nhìn qua một trang, nụ cười ở trên mặt tôi dần dần biến mất.

Ngô Cự Lam vẽ ba bức phát họa, tất cả đều là tôi và hấn, nhưng là tôi với hấn ở ba thời điểm bất đồng tuổi tác.

Bức thứ nhất là tôi với Ngô Cự Lam ở hiện tại. Tôi nằm trên giường bệnh, hấn ở một bên chăm sóc tôi, nhìn qua liền thấy một nam tử chiều cổ người yêu còn trẻ, biểu lộ âm áp ngọt ngào.

Bức thứ hai là tôi với hấn ở mười mấy năm sau. Tôi tiều tụy thống khổ nằm trên giường bệnh, hấn ở một bên chăm sóc tôi, nhìn qua như đứa con chăm sóc cho người mẹ.

Bức thứ ba là tôi và Ngô Cự Lam ở vài thập niên sau. Tôi tóc bạc da mồi, hấp hối nằm trên giường bệnh, hấn ở một bên chăm sóc tôi, nhìn qua giống như người cháu đang chăm sóc bà của mình.

Chỉ là mấy bức tranh đen trắng bằng chì, nhưng kỹ thuật hội họa của Ngô Cự Lam cực kỳ cao thâm, mỗi bức tranh đều tinh tế, trông rất sống động, khiến cho người ta nhìn vào giống như nhìn mấy tấm ảnh chụp.

Tôi xem xong bức tranh cuối cùng, sắc mặt trở nên tái nhợt ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Ngô Cự Lam.

Lý trí của hấn, luôn làm cho sự dịu dàng của hấn càng trở nên lạnh khốc. Mỗi một lần tôi không cẩn thận tự cho mình có lý do kiên trì đối với tình cảm của mình, thì hấn nhất định sẽ lập tức mang đến một sự việc khác gây tổn thương cho tôi, khiến tôi càng có thêm lý do từ bỏ đoạn tình cảm này.

Tuy biết rất rõ, hấn làm như vậy, không phải là vì vô tình với tôi, nhưng trái tim tôi vẫn giống như trước bị lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào, máu tươi chảy đầm đìa đau đớn.

Lòng tôi nặng nề vươn cánh tay, muốn đưa quyển bút ký trả lại cho Ngô Cự Lam.

Hấn thản nhiên liếc mắt một cái, không nhận, mặt không chút thay đổi nói, “Ba bức tranh này tôi vẽ đều là em, tặng cho em đấy.”

Tôi gắt gao cắn chặt môi, bàn tay cầm trở lại quyển bút ký run rẩy từng hồi.

Hấn làm như không thấy, đứng lên, lãnh đạm nói: “Cơm chiều đã chuẩn bị xong, em thay bộ quần áo khác là có thể xuống dưới ăn cơm.”

Chờ hấn đi rồi, cánh tay cầm quyển bút ký của tôi vẫn cứng đờ giữa không trung, quyển bút ký “bộp” một tiếng rơi xuống đất.

Tôi ôm lấy đầu gối, ngồi ở trên giường, thân thể không khống chế liên tục run lên. Ba bức tranh vẽ vô cùng sống động đó so với ngàn vạn lời nói càng có sức sát thương, hấn buộc tôi nhìn thấy tương lai tàn khốc, nhắc nhở tôi đây là sự thật mà tôi phải đối mặt, không thể nào vì tình yêu, càng không thể nào bởi vì nhất thời mềm lòng rung động mà thay đổi.

Tôi nhìn chăm chăm quyển bút ký ở trên mặt đất, rất muốn nhắm mắt lại, không nhìn nó, nhưng sự thật chính là, cho dù có trốn tránh như thế nào thì sớm hay muộn cũng sẽ phát sinh sự thật.

Tôi cắn chặt răng, cố gắng nhào người, nhặt quyển bút ký ở dưới đất lên.

Ngô Cự Lam, nếu đây là tương lai anh muốn em nhìn thấy rõ ràng, em sẽ tử tử cẩn thận mà nhìn cho rõ ràng!

Tôi khắc chế nỗi sợ hãi của chính mình, mở ra quyển bút ký, chậm rãi nhìn kỹ lại ba bức tranh một lần nữa.

Không thấy rõ lắm, vậy nhìn lại một lần nữa!

Vẫn không dám nhìn thẳng vào chính mình ở trong bức tranh, vậy nhìn lại một lần nữa!

Vẫn còn sợ hãi, vậy nhìn lại một lần nữa!

...

Tôi tự tàn nhẫn với chính mình hết lần này đến lần khác buộc bản thân nhìn ba bức tranh kia.

Tới tới lui lui, lật xuôi lật ngược, tôi giống như thật sự bị ba bức tranh này làm trôi nổi trên dòng sông thời gian, thanh niên, trung niên, lão niên... Khi tôi không thể đợi được, thời gian vô tình, tôi dần dần lão hóa, hấn trẻ mãi không già.

Tôi nhắm hai mắt lại, yên lặng suy ngẫm từng bức tranh.

Thật lâu sau, tôi đột nhiên xuống giường, đi đến trước bàn học, cầm lấy cây bút, viết lên chỗ trống ở mỗi bức tranh vài dòng chữ.

Buông bút xuống, tôi cước bộ nhẹ nhàng vào nhà vệ sinh, quyết định tắm nước ấm cho khỏe người.

Sau khi tắm tấp sạch sẽ hết mồ hôi, thật giống như gột sạch thân thể bệnh tật, tôi liền cảm giác cả người khỏe khoắn sáng khoái, lên tinh thần hẳn.

Tôi sấy tóc, tết mái tóc dài thành bím, cẩn thận chải chuốt, thay bộ váy thích nhất, đeo một cái vòng cổ tự làm, mặt vòng cổ chính là viên trân châu đen mà Ngô Cự Lam đã tặng cho tôi.

Bởi vì khuôn mặt vẫn còn có chút tiêu tụy, tôi thoa thêm một chút kem lót, phủ thêm lớp phấn mặt, khiến cho khí sắc của bản thân nhìn qua tốt hơn một chút.

Tôi nhìn chính mình ở trong gương, cảm giác không tệ lắm, sau đó cầm lấy quyển bút ký, đi xuống lầu.

Bên ngoài cửa sổ trời đã sẫm tối, bên trong thì đèn đuốc sáng trưng.

Ngô Cự Lam ngồi ở trước bàn cơm, im lặng đợi tôi.

Khi hắn vừa xuống lầu, sắc trời vẫn còn sáng, có lẽ đã hơn hai tiếng đồng hồ, hắn chờ đến sắc trời sẫm tối, đồ ăn đều lạnh tanh, nhưng vẫn không có chút gì biểu lộ mất kiên nhẫn.

Tôi dừng bước, đứng ở trong sân, cách cái cửa sổ nhìn hắn.

Hắn nâng mắt nhìn về phía tôi, tôi tin chắc hắn đã nghĩ qua tất cả các loại phản ứng của tôi, nhưng hắn thật không ngờ, năng lực hồi sinh của tôi lại mạnh như vậy, mới vừa bị hung hăng đá kích, liền lấy lại tinh thần sáng láng, mặt mày như ánh nắng chói chang xuất hiện.

Biểu tình của hắn rõ ràng là ngây ngẩn, tôi nhìn hắn cười cười.

Tôi đi vào nhà bếp, ngồi bên cạnh hắn, đem quyển bút ký đặt ngay ngắn trên bàn.

Tôi bình tĩnh nói: “Anh cho em xem ba bức tranh, em đã thật sự xem kỹ rồi, để có quà đáp lễ, em gửi lại anh ba câu.”

Tôi đẩy quyển bút ký ra trước mặt hắn, hắn chần chừ một chút, mở ra.

Ba bức tranh, ba câu.

Bức tranh thứ nhất:

Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.

Tổ hồi tông chi, đạo trở thả trường.

Tổ du tông chi, uyển tại thủy trung ương. (10.12)

(10.12) Trích trong bài thơ “Kiềm gia 1” (Lau lách 1) của Khổng Tử trong Kinh Thi

Dịch thơ:

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách với một phương.

Ví ngược dòng tìm đường theo mãi,

Đường càng thêm trở ngại xa xôi.

Thuận dòng theo đến tận nơi,

Giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong.

(Theo bản dịch của Tạ Quang Phát)

Bức tranh thứ hai:

Sở vị y nhân, tại thủy chi mi.

Tổ hồi tông chi, đạo trở thả tễ.

Tổ du tông chi, uyển tại thủy trung trì. (10.13)

(10.3) Trích trong bài “Kiềm gia 2” của Khổng Tử trong Kinh Thi.

Dịch thơ:

Người mình đang thốt lời đây,
Ở bên bờ nước chốn này đó thôi.
Ví ngược dòng mà noi theo mãi,
Đường dốc cao trở ngại vô cùng.
Tiến theo mà cứ thuận dòng,
Thấy nơi còn nọ giữa vùng nước xanh.

(Theo bản dịch của Tạ Quang Phát)

Bức tranh thứ ba:

Sở vị y nhân, tại thủy chi sĩ.
Tổ hồi tông chi, đạo trở thả hữu.
Tổ du tông chi, uyển tại thủy trung chỉ. (10.14)

(10.14) Trích trong bài “Kiềm gia 3” của Khổng Tử trong Kinh Thi.

Dịch thơ:

Người mình đang thốt mấy lời,
Ở bên bờ nước ắt nơi đấy mà.
Ví ngược dòng tiến xa theo mãi,
Đường rẽ sang mặt lại trở ngán.
Thuận dòng, nếu cứ theo lần,
Nghiêm nhiên thấy giữa cồn gần đó thôi.

(Theo bản dịch của Tạ Quang Phát)

Ngô Cự Lam từng cái một lật xem xong, mày mắt nhú lại, nghi hoặc nhìn về phía tôi, không rõ lời của tôi cùng với bức tranh của hắn có liên quan gì với nhau.

Tôi xích lại gần hắn một chút, cúi đầu, vừa không tỏ ra né tránh lật xem ba bức tranh, vừa nói: “Ba bức tranh này, đều là em có sức khỏe không tốt, suy yếu bệnh tật, là lúc cần có người ở bên cạnh chăm sóc. Bức thứ nhất, em đang ở tuổi thanh xuân, anh ở bên cạnh.”

Tôi lật sang bức thứ hai, “Chúng ta đến tuổi trung niên, em dung nhan héo tàn, anh vẫn ở bên cạnh.”

Tôi lật đến bức thứ ba, “Chúng ta tuổi già sức yếu, em tóc bạc da mồi, anh vẫn còn ở bên cạnh.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Ngô Cự Lam, nhẹ giọng nói: “Anh biết không? Chỉ có bốn chữ để hình dung ba bức tranh này thôi, đó là ‘Bất ly bất khí’ (10.15)”!

(10.15) Bất ly bất khí: có nghĩa là không chia cắt, không xa rời.

Ngô Cự Lam bị sự thông minh của tôi làm chấn động, hắn ngậy người nhìn tôi trong chớp mắt, vừa định mở miệng phản bác, tôi lập tức nói: “Em biết, ý của anh không phải như thế! Nhưng Kahlil Gibran trong cuốn ‘Tiểu Kinh thánh’ có nói, ‘Nếu bạn muốn hiểu rõ một người, không chỉ phải lắng nghe từng lời người đó nói ra, mà còn phải lắng nghe những lời người đó chưa bao giờ nói ra.’ Tiềm thức lúc anh vẽ những bức tranh này mới là nội tâm chân thật nhất, cho dù em ra sao, vào lúc em cần anh nhất, anh hoàn toàn không bỏ mặc, không phớt lờ.”

Người từ trước đến nay phản ứng miễn tuệ sâu sắc cùng lời nói sắc bén như Ngô Cự Lam, lần đầu tiên bị tôi nói cho cứng họng.

Tôi vỗ nhẹ lên quyển bút ký, nói: “Bất ly bất khí, đó là lời thề hẹn tình yêu tốt nhất mà em có thể nghĩ đến, cảm ơn anh! Lời thề hẹn tình yêu của em chỉ có ba câu, mượn thơ của cổ nhân trình bày!”

Tôi cười cười, tiếp tục nói: “Cổ nhân gì gì đó, anh khẳng định rõ hơn em! Người yêu của em ở tại một phương trời trên dòng sông, ngược dòng đi tìm, đường hiểm trở lại gian nan, xuôi dòng đi tìm, người đó vẫn cứ mãi xa, mong muốn gặp mặt nhưng không thể được.”

Tôi đối với Ngô Cự Lam làm cái mặt quỷ, “Bất quá, không có vấn đề gì! Người ta đã đồng ý đối với em ‘bất ly bất khí’, chắc chắn anh ấy sẽ chờ em, cho đến khi em vượt hết gian nan, đến bên cạnh anh ấy.”

Ngô Cự Lam tỏ vẻ kinh ngạc, ánh mắt sắc bén, giống như đang nhìn một quái vật, chăm chăm nhìn tôi.

Tôi không nhường một bước, một mực đối diện với hắn.

Tôi không phải là loại người “Gặp chuyện tình yêu là có thể vứt bỏ lòng tự trọng mà liều lĩnh”, cũng không phải là loại người “Cho dù anh không yêu em, em cũng sẽ yên lặng bên anh cả đời”. Nếu tôi thật sự yêu sai người, cho dù phải chấp nhận đau đớn thấu tâm can, tôi cũng nhất định sẽ từ bỏ!

Nhưng nếu anh đã ‘bất ly bất khí’, thì em chỉ có thể ‘sinh tử cùng tùy’ (10.16)!

(10.16) Sinh tử cùng tùy có nghĩa là sống chết bên nhau.

Thật lâu sau, Ngô Cự Lam đỡ lấy trán, vô lực thở dài, thì thào nói: “Tôi thật không biết rốt cuộc em là quái vật, hay tôi là quái vật đây.”

Tôi cẩn thận suy nghĩ, tiếp tục nói: “Cứ coi như cả hai đi! Anh đã từng nghe qua trên Internet nói một câu chưa? Cực phẩm là phải thành đôi thành cặp!”

Ngô Cự Lam bị tôi chọc tức nở nụ cười, “Thẩm La, có phải cho dù tôi nói cái gì, em cũng đều có bản lĩnh ‘da mặt dày’ xuyên tạc sự thật biến thành ý muốn của mình hay không?”

Tôi “da mặt dày” nói: “Không phải xuyên tạc, mà là em thông minh nhanh nhẹn, trí tuệ hơn người, nhìn thấu được điều anh không muốn nói ra, hoặc là không dám nói ra!”

Tôi chỉ vào chính mình trong bức tranh thứ ba, tóc bạc da mồi, già nua yếu ớt, hợp tình hợp lý nói: “Khi anh vẽ bức tranh này, có chút nào suy nghĩ sẽ bỏ mặc em hay không? Một chút cũng không có! Tương lai trong trí tưởng tượng của anh, cho dù em trở nên vừa già vừa xấu, hoạt động chậm chạp, phản ứng ngu ngốc, nhưng anh vẫn như trước chăm sóc em, làm bạn với em!”

Ngô Cự Lam hạ mắt nhìn chăm chăm vào bức tranh, không nói tiếng nào, trong lòng mắt dần hiện lên bi thương sâu sắc.

Tôi cũng nhìn vào bức tranh, liền phát hiện, hắn không nhìn vào con người không già đi là hắn, mà nhìn vào tôi đang nằm trên giường bệnh từ từ già cả suy yếu.

Trong lòng tôi tràn ngập bi thương, thấp giọng hỏi: “Khi anh vẽ bức tranh này, rất khó chịu phải không?”

Ngô Cự Lam nâng mắt nhìn về phía tôi, ánh mắt thập phần bất ngờ.

Tôi nói: “Khi anh buộc em đối mặt với tương lai, chính anh cũng phải đối mặt. Nhìn em dần dần già đi, thậm chí tận mắt nhìn em chết, cái gì cũng không làm được, khẳng định là rất khó chịu?”

Nắm chặt tay, cũng không thể bách niên giai lão, tôi cố nhiên phải đối mặt với thời gian tàn khốc, thừa nhận thời gian mang đến thống khổ, không phải hắn cũng như vậy sao? Hai chúng tôi cùng nhau thống khổ, không ai nặng không ai nhẹ, nhất định đều đau thấu tâm can. Nhưng đối với thời gian, hắn lại càng nếm trải dai dẳng. “Từ giả trường dĩ hĩ, sinh giả thượng bi ca.” (10.17)

(10.17) Từ giả trường dĩ hĩ, sinh giả thượng bi ca: ý là người chết đã yên giấc ngàn thu, người ở lại vẫn đau khổ mãi.

Vẻ mặt của Ngô Cự Lam đột nhiên biến sắc, rõ ràng bị lời nói của tôi chạm đến nỗi đau.

Tôi nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Ngô Cứ Lam không nói tiếng nào, ngồi bất động nhìn ra cửa sổ, ánh mắt xa xăm, tầm mắt bay vào khoảng không tối đen như mực.

Thật lâu sau, hắn thu hồi ánh mắt, nhìn tôi, mở miệng nói: “Yêu một người là phải hy vọng người đó sống được vui vẻ hạnh phúc. Em rất rõ bản thân thời gian hữu hạn, sau khoảng thời gian ngắn ngủi làm bạn, sẽ rời bỏ tôi, lưu lại cho tôi rất nhiều đau khổ, vì cái gì còn muốn kiên trì bắt đầu? Tình yêu của em chính là đã biết rõ cuối cùng là đau khổ, mà còn muốn ích kỷ bắt đầu hay sao?”

Giọng nói của hắn bình tĩnh trong suốt, không một chút khàn đặc, tựa như bông tuyết ngày đông, yên tĩnh rơi xuống, khiến cho trời đất hoàn toàn bị đóng băng.

Tôi sốt ruột muốn nói thêm gì đó, phủ định câu chất vấn của hắn, nhưng trong lòng lại là một mảnh trắng xóa, căn bản không nghĩ ra được có thể nói cái gì.

Cho đến nay, tôi đều theo góc độ của mình mà bắt đầu, lo lắng Ngô Cứ Lam có thân phận không giống mình, càng không giống như nhân loại, đó là sống dài sống lâu, không già nua lão hóa, tôi luôn tự hỏi mình có đầy đủ dũng khí đón nhận tất cả những điều này hay không.

Nhưng tôi đã xem nhẹ góc độ của hắn, không để ý đến cảm giác của hắn.

Tôi đối với hắn mà nói, cũng là một kẻ khác thường, một người ngoại tộc, so sánh với sinh mệnh mạnh mẽ của hắn, tôi có thể nói là có nhược điểm quá lớn —— cuộc sống ngắn ngủi, thân thể yếu ớt. Khi tôi tự hỏi phải thừa nhận tất cả những điều thuộc về hắn, hắn cũng tự hỏi chính mình phải thừa nhận tất cả những điều thuộc về tôi.

Tôi rất cuộc cảm thấy chắc chắn phải chấp nhận hắn, phải cần dũng khí phi thường, thậm chí hy sinh bản thân, nhưng thực tế, hắn chấp nhận tôi, càng cần dũng khí phi thường, càng cần hy sinh chính mình.

Về mặt của Ngô Cứ Lam khôi phục lại nét bình tĩnh lạnh nhạt thường ngày, bộ dáng không thay đổi, ôn hòa nói: “Ăn cơm đi, trước hết em phải giữ gìn sức khỏe cho tốt!”

11. Chương 11: Anh Ở Đây

Đừng cho rằng bạn có thể dẫn dắt được hướng đi của tình yêu, bởi vì khi nhận ra mình đủ tư cách để yêu, nó sẽ dẫn dắt bạn đi theo hướng đi của nó.

Dù sao tôi vẫn còn trẻ, bệnh tình nhanh đến, cũng nhanh đi. Hai ngày sau, tình trạng cảm mạo toàn bộ biến mất, cơ thể của tôi hoàn toàn bình phục.

Chỉ là trong hai ngày đó, tôi càng nghĩ, càng giống như trước, không có cách nào trả lời được câu hỏi của Ngô Cứ Lam.

Buổi tối, tôi tắm rửa xong, đang sấy tóc, chợt nghe Ngô Cứ Lam bảo: “Tiểu La, tối nay Giang Dịch Thịnh có buổi trực đêm, chúng ta đến bệnh viện thăm cậu ta đi.”

Đi thăm Giang Dịch Thịnh? Đến bệnh viện sao? Trong lòng tôi đột nhiên giật mình, suy nghĩ, sau đó lớn tiếng nói: “Được! Em xuống ngay!”

Tôi nhanh chóng cởi áo ngủ, thay bộ quần áo đi ra ngoài, chải tóc kỹ càng, liền chạy xuống lầu.

Đi đến đầu khu phố cổ, chúng tôi gọi một chiếc taxi, hơn hai mươi phút sau, đã tới bệnh.

Đây là lần đầu tiên tôi đến gặp Giang Dịch Thịnh lúc hắn trực đêm, chúng tôi hỏi vài người y tá, mới tìm được Giang Dịch Thịnh ở bên ngoài phòng bệnh.

Hắn kinh ngạc hỏi: “Sao hai người lại đến đây? Có ai không được khỏe sao?”

Tôi nói: “Sức khỏe tốt lắm, chỉ là tới đây thăm anh một chút, tán gẫu vài câu.”

Giang Dịch Thịnh ngoài cười nhưng trong không cười nhếch nhếch khóe miệng, dường như có điều gì đó suy nghĩ, liếc mắt nhìn tôi và Ngô Cứ Lam, hỏi: “Em hết bệnh cảm rồi sao?”

“Hết rồi!”

Giang Dịch Thịnh nói: “Khỏi bệnh rất nhanh! Đi thôi, đến phòng làm việc của anh ngồi một chút đi.”

Chúng tôi đi dọc theo hành lang thật dài, hai bên đều là phòng bệnh.

Bởi vì thời gian còn sớm, người bệnh đều chưa nghỉ ngơi, phần lớn phòng bệnh đều đang mở cửa. Tầm mắt lơ đãng liếc qua, đều có thể nhìn thấy hàng trăm tư vị của nhân tình thế thái: ông chồng già nâng đỡ bà vợ liệt nửa người, không thể trở mình xoay sở; lão bà lấy ra bình nước tiểu ở dưới giường, chuẩn bị hầu hạ; lão ông không thể cử động đi vệ sinh; có người bệnh gãy trơ xương, ánh mắt tỉnh mịch, cô đơn một mình nằm ở trên giường; có người trên đầu quấn đầy băng gạc, trên cánh tay cắm ống truyền dịch, cùng người nhà vừa nói vừa cười; có anh em nhà nọ vì tiền thuốc men mà bức nội cãi nhau; có cặp vợ chồng cùng chia nhau ăn một quả táo, tình ý dạt dào...

Chỉ là một nơi nhỏ bé, mà lại bày ra đầy đủ các loại tư vị của nhân sinh —— sinh lão bệnh tử, oán hận, yêu thương ly biệt, mong muốn không thành, uất ức bất lực, khiến cho ai nhìn thấy đều cảm giác có áp lực lớn. Tôi ý thức được liền kết thúc ánh mắt của mình, cố gắng nhìn thẳng về phía trước, không nhìn vào phòng bệnh nữa.

Đến cuối hành lang, không còn phòng bệnh, tôi mới nhẹ nhàng thở ra.

Giang Dịch Thịnh nói: “Phòng làm việc của tôi ở trên lầu, hai tầng nữa, chúng ta đi thang bộ lên luôn, chờ thang mấy lâu lắm.”

Tôi và Ngô Cứ Lam không nghĩ gì, đi theo phía sau Giang Dịch Thịnh, bắt đầu đi lên cầu thang.

Chúng tôi đi được một nửa, liền nhìn thấy một người đàn ông mặc áo màu xám, quần tây màu đen, đang đứng ở một góc cầu thang, đầu trán dán lên tường, đang lặng lẽ khóc.

Nhận ra được, anh ta đang cố gắng kìm chế phải khóc, toàn bộ thân thể co lại, hai bàn tay nắm chặt rũ xuống, nhưng đau khổ và tuyệt vọng quá mức chịu đựng, khiến cho anh ta lâu lâu lại phát ra tiếng nức nở.

Đây là bệnh viện, hơn nữa lại là khu bệnh đặc biệt nghiêm trọng, ai cũng có thể tưởng tượng được chuyện gì xảy ra, chúng tôi đi hết sức nhẹ nhàng, hy vọng có thể không gây ra tiếng động quấy rầy anh ta. Nhưng cầu thang lớn như vậy, anh ta hiển nhiên đã nhận ra có người đến, lập tức lấy tay lau đi nước mắt.

Khi tôi thoáng đi ngang qua người anh ta, nhìn không được không cẩn thận nhìn anh ta một cái, mới phát hiện là người quen biết. Tôi lập tức dừng bước, thất thanh kêu lên: “Lâm Hân!”

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi, liền cố gắng gượng cười một cái, “Thăm La, chào em!”

Tôi lơ mơ đoán được tại sao anh ta lại đứng khóc ở đây, tâm trạng của tôi trong phút chốc trở nên nặng nề, tôi nói với Giang Dịch Thịnh và Ngô Cứ Lam: “Các anh lên trước đi, em với bạn nói chuyện một chút.”

Chờ Ngô Cứ Lam và Giang Dịch Thịnh đi khỏi, tôi mới hỏi Lâm Hân: “Anh có thời gian không, chúng ta ngồi ở đây nói chuyện một lát nhé?”

Lâm Hân tựa hồ đã quá mệt mỏi không thể chịu nổi, không nói một lời ngồi xuống bậc thang. Tôi cũng lần lượt ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Lâm Hân năm nay 30 tuổi, làm việc ở cục thuế, nghe nói là cấp cán bộ trẻ tuổi nhất, tương lai đầy hứa hẹn. Tôi và anh ta quen biết nhau ở bệnh viện, bởi vì chúng tôi đều có cùng cảnh ngộ —— người thân bị bệnh ung thư. Người thân của tôi là ông nội, còn anh ta là vợ, cả hai người đều bị ung thư dạ dày.

Vợ của anh ta phát hiện bệnh sớm hơn ông nội của tôi, tuổi còn trẻ, chưa đến 30, lại làm phẫu thuật kịp thời, nên cơ hội bình phục rất lớn. Tôi gặp lại bọn họ là sau khi vợ của anh ta tiến hành phẫu thuật và đang trị liệu bình phục, tôi đã từng hỏi qua anh ta cách chăm sóc người bị ung thư dạ dày, anh ta cho tôi rất nhiều trợ giúp và cổ vũ, chúng tôi nhanh chóng từ hai người xa lạ trở thành thân quen.

Gần nhất tôi nhìn thấy anh ta, là sáu tháng trước, cũng ở bệnh viện. Tôi giúp ông nội đi lấy thuốc, gặp phải anh ta. Anh ta vui sướng nói cho tôi biết, anh ta đưa vợ đi kiểm tra, xác nhận phẫu thuật đã thành công, hẳn là sẽ hoàn toàn bình phục.

Thật không ngờ, chỉ sau sáu tháng, anh ta đã từ đám mây hy vọng rớt xuống vực sâu của tuyệt vọng.

To do dự, muốn hỏi cụ thể một chút tình trạng hiện tại, nhưng thật sự không biết nên mở miệng thế nào.

Lâm Hân chủ động hỏi: “Sao em đến bệnh viện vậy?”

Tôi nói: “Người bác sỹ vừa rồi là bạn của em, em đến thăm anh ấy.”

Lâm Hân nói: “Không phải đến khám bệnh là tốt rồi! Anh nghe nói ông của em đã qua đời, vốn tính toán đi thăm em, nhưng Tiểu Vân đi tái khám thì phát hiện tế bào ung thư đã di căn, nên anh không có thời gian liên hệ với em.”

Tôi nhận ra anh ta chưa muốn đi thẳng vào đề tài này, nhưng có lẽ vì quá mức áp lực cùng đau buồn, nên mới đồng ý cùng tôi, một người đã từng có cùng loại cảm xúc, nói chuyện một chút. Tôi hỏi: “Chị Tiểu Vân bây giờ thế nào?”

Lâm Hân khó khăn nói: “Bác sỹ nói...chỉ còn hai ba ngày.”

Tôi phản ứng trong chớp mắt, mới hiểu được ý của anh ta, vợ của anh ta hai ba ngày nữa có thể sẽ chết !?

Tôi không thể tin, thì thào hỏi: “Sao có thể như vậy?”

Lâm Hân cúi thấp đầu, nghẹn ngào nói: “Anh cũng luôn nghĩ tại sao có thể như vậy. Bác sỹ đã nói phải cho người nhà biết để chuẩn bị tốt tâm lý, anh không biết nên nói cho ba mẹ cô ấy như thế nào nữa... Anh không hiểu tại sao, cô ấy còn trẻ như vậy... Lúc ở hôn lễ, cô ấy đã nói khát vọng hạnh phúc nhất đó là cùng anh từ từ già đi, còn nói nhất định phải sinh hai đứa con trai. Nhưng cô ấy còn chưa kịp sinh đứa nào...”

Tôi không biết nên an ủi Lâm Hân như thế nào, cái chết ở trước mắt, tất cả ngôn từ đều trở nên vô nghĩa bất lực, tôi chỉ có thể ngồi yên lặng bên cạnh anh ta.

Lâm Hân cũng không phải là người yếu đuối, thậm chí có thể nói, anh ta so với tuyệt đại đa số đàn ông tôi quen biết đều rất kiên cường, nếu không đã không cùng vợ chiến đấu với căn bệnh hơn hai năm. Nhưng thời khắc này, sự kiên cường chẳng còn sót lại chút gì, anh ta giống như một đứa bé đau khổ tuyệt vọng khóc lóc thảm thương.

Nói chuyện với Lâm Hân xong, tôi nhìn theo anh ta rời khỏi, nhưng không đi lên lầu tìm Giang Dịch Thịnh và Ngô Cứ Lam, mà dọc theo cầu thang chậm rãi đi xuống từng tầng một.

Vào thời khắc này, tôi không có dũng khí đi đối mặt với Ngô Cứ Lam, chỉ muốn lặng lẽ ở một mình trong chốn lắt.

Buổi tối hôm nay, lúc Ngô Cứ Lam gọi tôi ra khỏi nhà, tôi chỉ biết hẳn có mục đích khác, không phải chỉ đơn giản đến thăm Giang Dịch Thịnh như vậy. Tuy không rõ hẳn rốt cuộc là muốn làm gì, nhưng tôi đã chuẩn bị tốt tâm lý sẵn sàng đối mặt.

Khi đi qua phòng bệnh, tôi cơ hồ hiểu được dụng ý của Ngô Cứ Lam, nhưng Ngô Cứ Lam khẳng định không ngờ rằng, chuyến đi đến bệnh viện lần này lại hiệu quả ngoài sức mong đợi, tôi đã gặp được Lâm Hân.

Chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng cảm thấy lựa chọn của hẳn là chính xác?

Ra khỏi bệnh viện, tôi không ngồi xe taxi, mà đi dọc theo lối đi bộ, tâm trạng hỗn loạn chậm rãi mà đi.

Hình ảnh Lâm Hân một người trốn ở góc cầu thang lặng lẽ khóc vẫn hiện rõ mồn một ở trong đầu tôi, muốn xua đi cũng không được.

Theo góc độ nào đó mà nói, tôi chỉ là người bình thường sống được vài thập niên, đối với Ngô Cứ Lam, tôi không phải là một người bị bệnh nan y hay sao? Tôi và hẳn ở bên nhau, không phải giống như Lâm Hân và vợ của anh ta ở bên nhau hay sao? Sau hạnh phúc ngắn ngủi, là nỗi khổ vụn vặt tra tấn, là biệt ly dai dẳng đón đầu.

Đối với vợ của Lâm Hân mà nói, bất hạnh đã xảy ra, đương nhiên cô ấy cũng hy vọng có người ‘bất ly bất khí’ làm bạn chăm sóc mình cả đời, nhưng còn Lâm Hân thì sao? Nếu như không có bắt đầu ngày hôm qua, có phải sẽ không có đau khổ ngày hôm nay hay không?

Đêm hôm đó, nghe được Ngô Cứ Lam chất vấn tôi “Tình yêu của em chính là đã biết rõ cuối cùng đau khổ, mà còn muốn ích kỷ bắt đầu?” Tôi chỉ cảm thấy mình đã xem nhẹ việc đứng trên lập trường của hân để lo lắng vấn đề này.

Bây giờ tôi mới chân chính ý thức được, đây không chỉ là vấn đề về lập trường, mà còn trong thời gian tới, đối với hân mà nói, tôi đã là một người có bệnh nan y.

Tôi muốn hân yêu tôi, chính là muốn hân thừa nhận đau khổ sau khi yêu tôi, tôi muốn yêu càng nhiều, thì một ngày kia, hân sẽ phải thừa nhận đau khổ ngày càng nhiều.

Đây có phải là thứ tình yêu tôi thật sự muốn hay không ?

Không phải! Đây khẳng định không phải là tình yêu tôi tưởng tượng!

Tôi đi bộ một tiếng đồng hồ, trở lại khu phố cổ, vẫn như trước không biết rõ mình rốt cuộc nên làm cái gì.

Tôi đến cửa hàng tạp hóa ở đầu phố, mua một tá bia, mang theo, đi đến bờ biển có bãi đá ngầm.

Tôi ngồi trên phiến đá ngầm, vừa uống bia, vừa nhìn mặt biển tối đen như mực.

Trong phim truyền hình, có một đoạn tình huống vô cùng éo le lặp đi lặp lại: diễn viên nam và diễn viên nữ trải qua biết bao đau khổ rồi cuộc cũng ở bên nhau, nhưng đột nhiên trong lúc vui vẻ hạnh phúc, diễn viên nam hoặc diễn viên nữ phát hiện mình bị bệnh nan y. Sau đó, cho dù là diễn viên nam hay diễn viên nữ, đều im lặng giấu diếm bệnh tình của mình, ý muốn xua đuổi đối phương, hy vọng người đó đừng yêu mình nữa.

Mỗi lần nhìn thấy tình huống như vậy, tôi đều vừa ngáp vừa nói: “Có thể có chút đổi mới hay không vậy?” Hiện tại rồi cuộc tôi đã hiểu được, vì sao đoạn tình huống éo le như vậy cứ bị lạm dụng, bởi vì đây là lựa chọn hiển nhiên ở sâu kín nhất trong mỗi con người, biên kịch có muốn sửa cũ thành mới, cũng không thể vi phạm nhân tính.

Tôi vừa há miệng nốc bia, vừa lấy ngón trỏ lau đi giọt lệ ở khóe mắt, chẳng lẽ tôi cũng phải giống như nữ diễn viên trên phim truyền hình, nén đau khổ từ bỏ những thứ mình yêu thích hay sao?

Nhưng Ngô Cứ Lam không phải là nam diễn viên trong phim truyền hình, hân không giống như tôi đuổi thể nào cũng không đi.

Ngay từ đầu, thái độ của hân đã rất rõ ràng, hân căn bản không muốn chấp nhận tôi!

Nếu không phải lo lắng tôi dọa chết, hân sẽ không phản ứng với tôi như vậy!

Hân tuyệt đối sẽ không cho tôi có cơ hội đi tìm cái chết, tôi phải biết rõ điều đó.

Trong tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm, tôi khui tiếp lon bia thứ sáu.

Theo lý trí, tôi rất hiểu bỏ đi uống bia như vậy là không tốt, nơi này cũng không phải là chỗ thích hợp để uống bia, nhưng hiện tại tôi chỉ muốn uống. Quên đi, cùng lắm thì gọi điện thoại cho Giang Dịch Thịnh, bảo hân đến khiêng tôi về nhà.

Tôi vừa uống bia, vừa miên man suy nghĩ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Tôi lấy điện thoại ra xem, là số của Ngô Cứ Lam, vốn không muốn nhận, lý lẽ gì cũng đã bế tắc, nhưng ý niệm trong đầu vừa thay đổi, chung quy cũng bởi vì sợ hân lo lắng, nên vẫn nhận điện thoại.

“A lô?”

Ngô Cứ Lam hỏi: “Em đang ở đâu?”

Tôi giả bộ nói chuyện vui vẻ phấn chấn, “Em và bạn bè ra ngoài uống bia nói chuyện phiếm. Ngại quá, quên báo cho anh và Giang Dịch Thịnh một tiếng.”

“Bạn bè gì?”

“Trong bệnh viện ngẫu nhiên gặp được một bạn học cũ, vốn định tùy tiện tán gẫu vài câu, nhưng bạn học lại gọi bạn học nữa, vậy là có thêm vài người đến. Anh về nhà trước đi, không cần chờ em, em sẽ về trễ một chút.”

“Trễ quá không?”

Tôi gãi gãi đầu nói: “Mọi người đang nói chuyện say sưa lắm, một chút chắc không được đâu, em có đem theo chìa khóa, anh không cần lo chuyện của em, đi ngủ trước đi!”

Ngô Cự Lam im lặng.

Tôi cảm thấy trò diễn này sắp lộ ra, chần chờ nữa sẽ hỏng bét, vội nói: “Bọn họ gọi em rồi, anh không có việc gì nữa thì em cúp máy đây.” Nói xong, tôi không đợi hắn trả lời, lập tức cúp điện thoại.

Tôi ngẩng đầu lên, một hơi nốc hết lon bia, lại mở ra một lon bia khác.

Uống cạn hai lon bia, tôi đột nhiên khó hiểu hét lên: “Ngô Cự Lam, em yêu anh!”

“Thẩm La rất yêu Ngô Cự Lam!”

“Ngô Cự Lam, có một cô gái rất tốt yêu anh! Nếu anh không biết quý trọng, sớm hay muộn gì cũng sẽ hối hận...”

Tôi nhìn mặt biển tối đen, phát tiết la hét không chủ đích.

Ngô Cự Lam, nếu anh là em, hay em là anh, em nhất định sẽ nói cho anh biết em yêu anh nhiều đến thế nào!

Từ nhỏ đến lớn, em rất muốn giống như những đứa trẻ khác có thể thương yêu ba mẹ của mình, nhưng ba mẹ của em đã không cho em cơ hội này. Em tích góp yêu thương từng tí từng tí một, rất khó để em có thể trao sự yêu thương đó cho bất kỳ người nào, cũng không dám trao đi cho bất kỳ kẻ nào, bởi vì đó là toàn bộ thương yêu mà em có được, nhưng em muốn trao trọn cho anh.

Em muốn dùng cả cuộc đời của mình yêu thương anh, lấy hết khả năng đối xử thật tốt với anh, đem tất cả những gì em có được đi chăm sóc anh, để anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới này!

Nhưng anh đã không cho em cơ hội, trong lòng em tràn đầy yêu thương nóng bỏng, chỉ có thể ở trước mặt biển mênh mông tối đen mịt mù, vô vọng mà la hét. Trời có thể nghe, đất có thể nghe, biển có thể nghe, chỉ một mình anh là không thể nghe!

Tôi lại uống một hơi cạn hết một lon bia khác, hung hăng ném cái lon rỗng về phía biển.

Mắt nhắm lại, tôi thề với chính mình: “Một lần cuối cùng! Nếu anh ấy đáp lại, chính là vận mệnh nói cho tôi biết đừng từ bỏ, nếu anh ấy không trả lời, chính là vận mệnh cho tôi biết nên từ bỏ!”

Tôi bỏ lon bia xuống, lắc lư thân người đứng dậy, hai tay chụm lại bên miệng, đối diện biển rộng, dùng hết sức lực lớn tiếng kêu lên: “Ngô —— Cự —— Lam! Ngô —— Cự —— Lam...”

Dưới bầu trời đầy sao, gió biển nhẹ nhàng thoảng qua, sóng biển dịu dàng vuốt ve đám đá ngầm. Tôi đứng trên phiến đá ngầm cao, giống như một kẻ điên, lấy hết sức lực kêu to, lần này đến lần khác, dường như đem toàn bộ sinh mạng đều hao mòn trong tiếng gào thét đó.

Tôi biết sẽ không có người đáp lại!

Tôi biết rất rõ kết quả của lời thề này, nhưng vẫn muốn ép buộc chính mình không từ bỏ!

Tôi hướng về biển rộng gọi tên hắn hết lần này đến lần khác, gào thét đến khản cả giọng, tự nói với bản thân đây chính là vận mệnh, tôi đã cố gắng hết sức rồi.

Từ nay về sau, tôi sẽ chôn sâu đoạn tình này, cũng làm cho hắn nhận thấy chúng tôi không hợp nhau.

Tôi sẽ nói cho hắn biết, tôi có thể từ bỏ, cũng có thể quên hắn, dù sao vũ trụ đang vĩnh hằng này rồi sẽ bị diệt vong. Ngay cả một ngôi sao cũng có thể biến mất, huống chi là một đoạn tình cảm? Xin hắn yên tâm

rời khỏi đây, tình yêu của tôi đối với hân sẽ theo thời gian biến mất! Đây là quy luật khách quan, vạn vật đều không thể làm trái!

Tôi tin rằng thời điểm tôi nói cho hân biết nhất định sẽ rất chân thành, cho dù hân nhìn sâu vào đôi mắt tôi, hân cũng sẽ tin, bởi vì những điều tôi nói là sự thật, tuyệt đối không lừa gạt hân.

Nhưng tôi sẽ không nói cho hân biết, bởi vì đoạn tình này muốn biến mất phải cần có thời gian!

Tình cảm của tôi đối với hân nhất định sẽ biến mất trên thế giới này, bởi vì, tôi cũng sẽ biến mất trên thế giới này!

“Ngô Cự Lam! Ngô Cự Lam! Ngô Cự Lam...”

Gọi mấy trăm lần, mấy ngàn lần, cổ họng của tôi rốt cuộc cũng bị tắt nghẹn, không thể phát ra được tiếng nào nữa.

Trời biển mênh mông, vạn vật im lìm, không một chút âm thanh trả lời lại tiếng gọi của tôi.

Đây là kết quả cuối cùng mà vận mệnh nói cho tôi biết, cũng là kết quả tốt nhất!

Lòng tôi chết lặng, nước mắt tuông rơi đầy mặt, tôi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời ở trên cao.

Dày đặc vì sao, lấp lánh ánh sáng ngọc.

Qua lớp lệ mờ mịt trong mắt. Ngàn vạn ngôi sao phát ra hào quang lóng lánh, dường như rất gần, tựa hồ vươn tay ra có thể có được chúng.

Thật giống với Ngô Cự Lam! Xuất hiện sáng chói như vậy, thành những ngôi sao sáng ngời chỉ dành riêng cho tôi, khiến cho vô vàn viên ngọc đều ảm đạm không sắc thái. Nhưng tôi chỉ có thể nhìn, vĩnh viễn không thể có!

Tôi bị những ngôi sao làm mê hoặc, vươn tay ra, muốn ôm toàn bộ bầu trời trên cao.

Đột nhiên, một ngôi sao băng xuất hiện, nhanh như chớp xẹt qua nửa bên kia bầu trời, rồi biến mất dưới mặt biển.

Tôi căn bản không kịp tự hỏi đó có phải là sao băng ước nguyện hay không, khi ánh mắt đuổi theo vệt sáng của nó, trong đầu chỉ có hiện lên một ý niệm duy nhất: Tôi muốn có Ngô Cự Lam!

Sau khi ngôi sao băng biến mất, tôi nhin không được phát ra tiếng khàn khàn nói một lần: “Ngô Cự Lam!”

Không có ai trả lời.

Tôi rơi lệ tự mắng mình: “Thật là đồ ngốc!”

Biết rõ là gạt người, vậy mà vẫn làm theo! Nếu ước nguyện với sao băng có thể thành hiện thực, thì tất cả những người trên thế giới này không cần phải vất vả làm việc, mỗi ngày mỗi tối đều nhìn lên trời chờ sao băng xuất hiện để ước nguyện rồi!

Tôi nhìn những ngôi sao mà chảy nước mắt, một ý nghĩ trong đầu giống như sao băng xẹt qua, cơ thể tôi lập tức cứng đờ.

“Nếu bạn muốn hiểu rõ một người, đừng lắng nghe những gì người đó nói ra, mà hãy lắng nghe những gì người đó không nói ra.”

Tôi kinh ngạc đứng trong chốc lát, giống như vừa bừng tỉnh từ trong mộng, vội vội vàng vàng lấy điện thoại ra.

Bản ghi chép lịch sử cuộc gọi, gần nhất là “Ngô Cự Lam”, đã cách đây hai tiếng đồng hồ.

Tôi run rẩy chạm vào tên của hân, bấm điện thoại.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, tuy rất nhỏ, nhưng đang là đêm tối tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng sóng biển rì rào, chỉ có nó, âm thanh nghe được càng rõ ràng trong trẻo.

Thì ra, không phải hân không có trả lời, mà tôi đã không gọi hân đúng cách.

Hắn ở đây, thì ra hắn vẫn ở đây!

Trong phút chốc, sợ hãi, vui mừng, may mắn, bi thương, chua xót... Các loại cảm xúc mãnh liệt kích động, làm cho đại não của tôi giống như nước sôi trào, từng làn khói bốc lên, khiến tôi cảm thấy mờ mịt, buồn vui khó phân biệt, vừa muốn cười to, vừa muốn khóc lớn.

Khi tiếng chuông tình tình tang tang kia chấm dứt, Ngô Cự Lam xuất hiện. Dưới bầu trời đầy sao, hắn đứng trên vách núi cao, từ trên nhìn xuống.

Vừa rồi không biết hắn ở đó, tôi đã không ngừng gào thét với biển rộng, giống như hận không thể để toàn bộ thế giới đều nghe được tôi đang gọi hắn. Giờ phút này, hắn ở gần trước mắt, tôi không thể phát ra được tiếng nào, chỉ ngơ ngác nhìn hắn.

Hắn từ vách đá nhẹ nhàng đi xuống, bóng đêm không có... chút nào ảnh hưởng đến hắn, lớp đá ngầm lởm chởm không có... chút nào gây trở ngại cho hắn, giống như bước trên đất bằng, hắn đi đến trước mặt tôi.

Hắn tao nhã thẳng tắp, chân thành đứng ở trước mặt tôi. Mặt mày thâm trầm bình tĩnh, thật giống như căn bản hắn không bị tôi làm cho không có cách nào phải đi ra gặp tôi, mà chính là ung dung tự tại, đi đến nơi hẹn ước.

Kỳ thật, chúng tôi mới xa nhau có mấy tiếng đồng hồ, nhưng trong lòng lại giống như đã chết đi sống lại mấy lần. Nhìn hắn, tựa như cửu biệt phân ly trải qua bao gian khổ mới được gặp lại.

Niềm vui sướng mất đi mà có lại được, nỗi chua xót sống sót sau tai nạn, oán hận uất ức cùng hối tiếc, còn ngưng ngừng khi đối mặt với người yêu... Tôi mang hàng trăm cảm xúc ngổn ngang nhìn hắn, dường như có ngàn từ vạn ngữ muốn nói, nhưng rốt cuộc lại biến thành một câu chất vấn nhẹ nhàng: “Vì sao anh lại lên lút trốn ở đó?”

“Tôi đã đồng ý với Giang Dịch Thịnh, trước khi chưa điều tra rõ lai lịch của những người đó, sẽ không để cho em một mình chờ đợi.”

Tôi hiểu ra, hắn không phải sau đó mới tìm đến đây, mà ngay từ đầu đã không rời bỏ tôi. Tôi và Lâm Hân nói chuyện ở cầu thang, hắn cũng không có rời đi, mà vẫn ở gần đó. Sau đó tôi rời khỏi bệnh viện không lời từ biệt, hắn cũng vẫn đi theo phía sau tôi.

Như vậy, cái gì hắn cũng đã nhìn thấy, điều gì cũng đã hiểu được.

Nghĩ đến hắn thấy được tôi cô đơn uống bia say khướt, nói dối cùng bạn bè đánh chén tán gẫu, còn có khàn giọng gào thét đau khổ cùng đấu tranh... Tôi gọi hắn mấy trăm mấy ngàn tiếng, hắn ở bên cạnh biết rõ ràng, nhưng lại có thể không lên tiếng, tàn nhẫn nhìn tôi ép buộc chính mình đi đến nỗi tuyệt vọng...

Tôi vừa buồn vừa giận, nhịn không được giơ tay lên hung hăng đánh hắn.

Thời khắc này, tôi thật sự rất hận hắn, đánh không chút lưu tình, nghiêng răng nghiêng lợi, dốc hết toàn bộ sức lực mà đánh, quả thật rất giống như đánh kẻ thù truyền kiếp.

Hắn vẫn không nhúc nhích, không nói một lời, để mặc cho tôi đánh.

Tôi đánh, đánh mãi, chỉ cảm thấy uất ức chua xót không nói thành lời dâng lên trong lòng, nước mắt rơi lã chã, ôm hắn gào khóc thảm thiết.

Hắn rốt cuộc cũng vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng của tôi.

Tôi cất giọng khàn đặc, nức nở kêu: “Ngô...Cứ Lam...”

Lúc này, hắn không còn làm bộ không nghe thấy nữa, mà là từng chữ rõ ràng nói: “Anh ở đây.”

Tôi không thể tin, sững sờ một chút, ghen ngào gọi thêm một lần nữa: “Ngô Cứ Lam!”

Hắn cực kỳ rõ ràng nói lại một lần: “Anh ở đây.”

Tôi dụi dụi mắt, giống như không biết hắn là ai nhìn hắn.

Ngô Cứ Lam ánh mắt trầm tĩnh nhìn tôi.

Tôi sụt sịt mũi, trừng mắt nhìn hắn, hung tợn nói: “Em sẽ không từ bỏ! Mặc kệ anh nghĩ gì, nghĩ em ích kỷ cũng được, da mặt dày cũng được, dù sao em cũng sẽ không từ bỏ! Cho dù có một ngày em chết đi, sẽ mang đến cho anh nhiều đau khổ, em cũng không từ bỏ! So với anh, sinh mạng của em ngắn ngủi, nhưng em sẽ dành hết toàn bộ sinh mạng này cho anh!”

Ngô Cứ Lam trầm mặc không nói gì, chỉ nhìn tôi. Ánh mắt của hắn so với trước kia không quá giống nhau, trong cái thâm thúy tối đen lấp lánh màu chàm rạng rỡ, thật giống như hàng nghìn ngôi sao đều hòa tan ở trong mắt của hắn, so với bầu trời sao của biển càng thêm lấp lánh ánh sáng ngọc.

Tôi khẩn trương hỏi: “Anh, anh...Đang suy nghĩ cái gì?” Tôi rất sợ hắn lại trở mặt lãnh khốc vô tình, sợ hắn sẽ nói ra những lời đả thương đau lòng.

Hắn bình tĩnh hỏi: “Đây là lựa chọn của em?”

Tôi kiên định nói: “Đây chính là lựa chọn của em!”

Hắn bình tĩnh hỏi: “Cho dù sẽ mang đến cho em đau khổ?”

Tôi kiên định nói: “Cho dù sẽ mang đến cho em đau khổ!”

Hắn bình tĩnh hỏi: “Cho dù sẽ mang đến cho anh đau khổ?”

Tôi kiên định nói: “Cho dù sẽ mang đến cho anh đau khổ!”

Ngô Cứ Lam hơi mỉm cười, nói ra một chữ rõ ràng chắc nịch: “Được!”

Tôi không biết hắn nói “Được” là có ý gì, nhưng nụ cười của hắn làm cho tôi quên đi tất cả, chỉ cảm thấy đêm tối nặng nề trong một thoáng biến thành ban mai tươi sáng, tựa hồ có ánh nắng ấm áp từ từ chiếu xuống, bao bọc lấy tôi, mang đến cho tôi niềm vui ấm áp.

Ngô Cứ Lam nói: “Chúng ta về nhà thôi, ở đây thêm lát nữa, em sẽ bị cảm lạnh.”

Giọng nói của hắn thật dịu dàng, khiến tôi hoàn toàn đánh mất chức năng tự hỏi, chỉ biết thuận theo ý của hắn mà gật đầu.

Trên đường đi, hắn vẫn nắm tay của tôi, không có buông ra, đại não của tôi cũng trong trạng thái mơ hồ không kịp phản ứng.

Mơ mơ hồ hồ về đến nhà, khi hắn buông tay, bảo tôi lên lầu nghỉ ngơi, tôi mới kịp phản ứng, tôi còn chưa hỏi rõ rốt cuộc hắn có ý gì.

Tôi đứng ở đầu cầu thang, chần chừ không muốn lên lầu.

Ngô Cứ Lam hỏi: “Sao vậy?”

Tôi lấy hết dũng khí, lắp bắp nói: “Vừa rồi ở bờ biển, anh, anh nói ‘Được’... là có ý gì?”

Hắn xoay người đi vào thư phòng, cầm một quyển bút ký đi ra, đưa cho tôi.

Là ba bức tranh hắn đã vẽ, là thứ để lại ấn tượng sâu sắc! Tôi nhìn không được rùng mình, cắn chặt răng, kiên trì nhận lấy.

Ngô Cứ Lam nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu tôi, ôn hòa nói: “Đừng khẩn trương, lần này không phải...” Không phải là cái gì, hắn vẫn không nói câu sau.

Tôi “Vâng!” một tiếng đáp ứng, tâm trạng vẫn không khá lên được chút nào.

Tôi mang tâm trạng như trống sĩ chịu chết, cầm quyển bút ký, vội vàng đi lên lầu.

Vừa đóng cửa phòng ngủ, tôi liền mở quyển bút ký ra. Lật qua ba bức tranh, ngay sau đó là một trang giấy bên trên tràn ngập những con chữ thanh tú phóng khoáng.

Sau khi đọc hai câu, tôi nhẹ nhàng thở ra, không phải là thứ tàn nhẫn gây tổn thương, mà là bài thơ “On Love” (Khi yêu) của Kahlil Gibran:

Khi tình yêu vẫy gọi hãy đi theo nó, cho dù con đường có gian nan hiểm trở.

Khi tình yêu dang đôi cánh bảo vệ, hãy thuận theo nó, cho dù bên trong đôi cánh có cất giấu lưỡi dao sắc bén gây tổn thương.

Khi tình yêu cất lời, hãy tin tưởng nó, cho dù lời nói ấy dập tắt mộng đẹp, tựa như ngọn gió bắc thổi qua cánh đồng.

Khi yêu giống như đội vương niệm, cũng giống như đóng đinh trên thập tự giá.

Yêu có thể khiến bạn lớn lên, cũng có thể làm bạn thay đổi.

Yêu có thể là cành lá được nâng đỡ giúp mọc lên cao, được vuốt ve lay động dưới ánh mặt trời; nhưng cũng có thể là bộ rễ bị vùi dập cắm xuống đất, chìm sâu trong bùn lạnh tanh hôi.

Tất cả những điều này là do bạn được rèn luyện cọ sát với tình yêu, nó giúp bạn hiểu được những bí mật trong nội tâm sâu kín, hóa nhận thức của bạn thành một phần sinh mạng, hay toàn bộ sinh mạng.

Nhưng, nếu bạn sợ hãi, thăm nghĩ sẽ tìm kiếm một tình yêu bình lặng và sung sướng. Thì tốt nhất nên che dấu chính bản thân mình, tránh đi khổ luyện với tình yêu. Hãy tiến thẳng vào một thế giới không thể phân biệt rõ ràng, là nơi bạn có thể cười vui, nhưng không thể cười to thoải mái; là nơi bạn có thể khóc, nhưng không thể được khóc thật lòng.

Đừng cho rằng bạn có thể dẫn dắt được hướng đi của tình yêu, bởi vì khi nhận ra mình đủ tư cách để yêu, nó sẽ dẫn dắt bạn đi theo hướng đi của nó.

....

Sau khi tôi đọc xong vài lần, liền gắt gao ôm quyển bút ký, tựa vào cánh cửa phòng ngủ, mắt nhắm lệ, mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Vừa rồi, Ngô Cứ Lam đi vào thư phòng, đã lập tức cầm quyển bút ký đi ra, hiển nhiên không thể nào viết nó trong tối nay. Tôi không đoán được hắn đã viết khi nào, có lẽ là đêm đó sau khi hắn chất vấn tôi đã viết, cũng có lẽ là trong hai ngày tôi tự hỏi đã viết.

Bất luận là cái gì đi nữa, thì đối với cuộc tình này, người lo lắng rối trí và đau khổ lựa chọn không chỉ có một mình tôi, hắn hỏi vấn đề của tôi, cũng đã tự hỏi chính mình.

Cho dù quá trình có như thế nào đi nữa, thì kết quả là chúng tôi đã không hẹn mà cùng lựa chọn giống nhau, muốn yêu thì cứ việc yêu! Về phần đau khổ, chúng tôi cam tâm tình nguyện chấp nhận! Bởi vì đó chính là một phần của tình yêu!

12. Chương 12: Bạn Trai Của Em

Chỉ cần anh ở trong lòng em thêm một ngày, em sẽ lo lắng thêm một ngày, lo lắng anh bị người khác gây tổn thương, lo lắng em không cẩn thận làm anh tổn thương, lo lắng anh không vui, cho dù anh kiên cường hay yếu đuối cũng đều không quan trọng.

Khi tôi nhận được điện thoại của Chu Bất Văn nói muốn đến nhà trọ ở vài ngày, anh ấy đã lên thuyền ra đảo. May mắn phòng không có ai ở, nên quét tước sạch sẽ một chút, chuẩn bị sẵn khăn tắm và một số đồ dùng cá nhân là có thể dùng được.

Hơn ba giờ sau, tiếng đập cửa vang lên, tôi ra mở cửa, liền nhìn thấy Chu Bất Văn, phía sau còn có Chu Bất Ngôn. Tôi rất ngoài ý muốn, lần trước chia tay không được vui, tôi nghĩ đến tính tình Chu Bất Ngôn là đại tiểu thư thiên kim, tuyệt đối sẽ không bao giờ bước chân đến chỗ này nữa, không ngờ cô ta lại theo Chu Bất Văn đến đây.

Chu Bất Ngôn tươi cười ngọt ngào chào hỏi tôi: “Thắm tỷ tỷ, bốn chữ viết trên bảng hiệu rất đẹp, là bút tích của đại gia thư pháp sao?” Cô ta vừa nói chuyện, vừa lấy điện thoại ra, hướng lên tấm bảng hiệu chụp vài tấm hình.

Nếu cô ta không để bụng chuyện cũ, chủ động lấy lòng, tôi cũng không phải là kẻ nhỏ mọn, liền cười nói: “Cảm ơn lời khen, là của Ngô Cứ Lam viết.”

Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn đều tỏ vẻ kinh ngạc nhìn về phía Ngô Cứ Lam, ánh mắt của bọn họ thật giống như đang nhìn một đứa bé sống trong thâm sơn cùng cốc mà lại có thể nói lưu loát tiếng Anh.

Tôi lập tức cảm thấy không thoải mái, liền bước đến hai bước, dùng cơ thể ngăn lại ánh mắt của bọn họ, nói: “Ngô Cứ Lam không chỉ có viết rất đẹp, mà làm đàn cổ cũng đặc biệt giỏi.”

Chu Bất Ngôn không tin nói: “Hai đoạn video có lượt view cao ngất ở trên mạng kia tôi cũng đã có xem qua. Ông nội rất hứng thú với văn hóa truyền thống của Trung Quốc, tôi vốn muốn cho ông nội xem một chút, nhưng không hiểu sao hai đoạn video đó đã bị gỡ bỏ. Có người bình luận nói tất cả đều là giả, chỉ vì kinh doanh buôn bán nên chủ nhà trợn ngạo tạo ra thôi.”

Chu Bất Văn đại khái cảm thấy lời nói của Chu Bất Ngôn có vẻ hơi trắng trợn sắc bén, nên vội vàng bổ sung: “Ý của Bất Ngôn chỉ là một ít kỹ xảo trong tuyên truyền kinh doanh thôi, buôn bán có chút khoa trương thật sự rất bình thường.”

Tôi buồn bực hỏi: “Đoạn video đó bị gỡ xuống rồi à? Còn có người nói chúng tôi giả dối ngụy tạo sao?” Khó trách gần đây không có ai gọi điện thoại đến hỏi đặt phòng trọ, tôi còn cho rằng nhiệt tình tò mò của mọi người nhanh chóng biến mất giống như cơn gió thoảng qua vậy.

Chu Bất Văn kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ em không biết? Anh tưởng mọi người yêu cầu trang web đó gỡ xuống chứ!”

Tôi muốn mở miệng giải thích, nhưng Ngô Cứ Lam này giờ vẫn im lặng lại đột nhiên lên tiếng: “Đúng là do tôi làm, Tiểu La không biết.”

Nếu là Ngô Cứ Lam làm, tôi cũng không muốn truy cứu, hơn nữa thân phận của hắn đặc biệt, đích thực càng ít ồn ào càng tốt, nhưng tôi hoàn toàn không ngờ thái độ của hắn không hề e ngại, mà còn kiên nhẫn cùng trang web kia can thiệp.

Suy nghĩ được một lúc, tôi tâm bình khí hòa, cần gì phải quan tâm Chu Bất Ngôn nghĩ gì về Ngô Cứ Lam? Mặc kệ Ngô Cứ Lam có làm sao, không cần thiết phải giải thích chứng minh với cô ta!

Tôi mỉm cười, nói với Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn: “Về sau còn khối thời gian tán gẫu, mọi người trước hết đi lên lầu nhận phòng đã!”

Tôi dẫn Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn lên lầu, vốn tưởng Chu Bất Văn ở lại căn phòng lớn trước kia, thì Chu Bất Ngôn sẽ ở căn phòng kế bên. Không ngờ hai người giống như chưa thương lượng trước với nhau, Chu Bất Ngôn chọn phòng nào, Chu Bất Văn liền chọn phòng bên cạnh. Hiển nhiên, Chu Bất Văn chăm sóc cho Chu Bất Ngôn đã thành thói quen, Chu Bất Ngôn cũng đã sớm quen với việc được chăm sóc, hai người trong lúc đó, từng cử chỉ ánh mắt nhỏ cũng đều cực kỳ ăn ý, cực kỳ ấm áp.

Tôi đứng một bên im lặng nhìn. Đợi đến khi bọn họ ổn định phòng ở, không còn cần thêm gì nữa, tôi liền bảo bọn họ nghỉ ngơi, tự mình đi xuống lầu.

Tôi đi vào nhà bếp, Ngô Cứ Lam đang đứng trước bồn rửa bát rửa sạch đồ ăn, tôi ôm hắn từ phía sau, mặt dán lên lưng của hắn, rầu rĩ không nói lời nào.

Ngô Cứ Lam trêu ghẹo nói: “Nói chuyện trong điện thoại thì hoan nghênh nhiệt tình, vậy mà khi người thật đến đây, lại tỏ ra mất hứng, chẳng lẽ cảm thấy Chu Bất Ngôn chướng mắt?”

Tôi nói: “Còn lâu! Em chỉ cảm thấy... Có chút kỳ lạ.”

Ngô Cứ Lam an ủi: “Đại ca Đầu To vốn thuộc về mình bị người ta cướp đi rồi, ghen tị bực bội là chuyện bình thường!”

Tôi nổi giận, há miệng cắn lên vai của Ngô Cứ Lam một cái.

Ngô Cứ Lam nói: “Em cẩn thận coi chừng bị đau răng.”

Cơ thể vai vóc của hắn cứng rắn, đích thật rất khó cắn! Tôi lẩm bẩm nói: “Còn lâu mới đau ấy!”

“Nếu rằng không đau, thì đau lòng.”

“Tại sao phải đau lòng?”

“Nếu rằng của em không đau, thì chính là anh đau. Anh đau, chẳng lẽ em không nên đau lòng sao?” Ngô Cứ Lam vừa nói chuyện, vừa bỏ đồ ăn vào chậu gọn gàng, vẻ mặt nghiêm túc đến không còn nghiêm túc hơn.

Tôi choáng váng, tôi đã bị trêu đùa sao? A! A! A! Tên Ngô Cứ Lam lạnh như tiền này lại đi đùa giỡn với tôi!

Ngô Cứ Lam xoay người, đặt vào tay tôi hai cái chậu đựng rau: “Đến dưới mái hiên nhà bếp rửa sạch đám rau cải cúc, cải mầm với rau chân vịt này đi, tối nay chúng ta ăn lẩu.”

“Vâng ——” Tôi đang trong trạng thái cứng ngắc vì xấu hổ, cầm lấy hai cái chậu rau, máy móc đi ra khỏi nhà bếp.

Tôi ngồi trên cái ghế nhỏ, vừa ngây ngô cười nhớ lại lời nói của Ngô Cứ Lam lúc nãy, vừa cầm mấy cây rau cải cúc, để dưới vòi nước rửa qua. Rửa một hồi, thì cho vào cái chậu sạch, sau đó lại lấy thêm vài cây cải cúc ở trên mặt đất, tiếp tục rửa.

Giọng nói của Chu Bất Văn từ phía sau truyền đến, “Em đang làm gì đó?”

“Rửa rau!”

“Rửa rau? Như vậy mà gọi là rửa à?” Chu Bất Văn đi tới, mở cái vòi nước ra.

Nước ào ào chảy xuống xối lên tay của tôi, rốt cuộc tôi cũng bình tĩnh trở lại, vòi nước từ bấy đến giờ còn chưa có mở.

Tôi nhìn vào mớ rau bẩn ở trong chậu, làm như không có việc gì, đổ chúng ra lại trên mặt đất, bình tĩnh nói: “Tối nay chúng ta ăn lẩu, Chu Bất Ngôn thích ăn món gì? Nếu trong nhà không có, em sẽ gọi điện thoại cho Giang Dịch Thịnh, bảo anh ấy tiện thể đi mua mang sang đây.”

Đáng tiếc Chu Bất Văn đã sớm chiều gần bó với chúng tôi hơn ba năm, đối với loại kẻ nhỏ nhặt, tuyệt chiêu “vây Ngụy cứu Triệu”, thật sự quá quen thuộc, “Bất Ngôn thích ăn cá và rau, mọi người hẳn đã chuẩn bị hết rồi.”

Chu Bất Văn lấy một cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh tôi, vừa giúp tôi rửa rau, vừa hỏi: “Lúc này em đang suy nghĩ gì?”

Tôi bình tĩnh nói: “Em tự hỏi những người đó rốt cuộc là muốn cái gì?”

Chu Bất Văn hàm chứa ý cười hỏi: “Những người đó? Là người nào?” Rồi tỏ vẻ chờ tôi trả lời.

“Là những kẻ cướp tiền của em, đột nhập vào nhà trộm đồ, ban đêm tấn công người nhà của em.”

Chu Bất Ngôn không cười nữa, kinh ngạc nhìn tôi, “Em có ý gì?”

Trong lòng tôi thầm thủ thế biểu tượng cây kéo (victory = chiến thắng), đắc ý vô cùng, anh ấy hiểu tôi, sao tôi lại không hiểu anh ấy chứ? Tôi nghĩ đã làm thì phải làm cho trót.

Tôi cười tủm tỉm đem tất cả mọi chuyện tôi suy đoán được nói ra hết, còn nói luôn cả chuyện Giang Dịch Thịnh đi điều tra hai tên trộm cho Chu Bất Văn nghe, nhờ anh ấy hỏi thăm chút tin tức vị luật sư kia. Đương nhiên, còn một chút chuyện liên quan đến Ngô Cứ Lam, tôi không nói cho anh ấy biết, không phải tôi cảm thấy Chu Bất Văn không đáng tin, nhưng có một số chuyện càng ít người biết càng tốt.

Chu Bất Văn tỏ vẻ nghiêm trọng nói: “Chuyện lớn như vậy, tại sao không nói sớm cho anh biết?”

“Bây giờ nói cho anh biết cũng không muộn.”

Chu Bất Văn hỏi: “Em đã nghĩ được nguyên nhân gì chưa?”

“Chưa, nên bây giờ vẫn còn khó sở suy đoán đây này!”

Chu Bất Văn im lặng rửa rau, tôi có chút cảm giác kỳ lạ, liền quay đầu nhìn lại, thì thấy Chu Bất Ngôn đang đứng ở trước cửa phòng khách, nhìn chằm chằm tôi và Chu Bất Văn.

Tuy rằng cô ta lập tức cười nói ngọt ngào: “Thắm tử tử, cần em giúp gì không? Em đều có thể làm.” Nhưng từ nhỏ tôi đã ăn nhờ ở đậu, cảm giác không an toàn cực hạn khiến cho tôi cực kỳ miễn cảm với thái độ vui vẻ của người khác, tôi cảm nhận được rõ ràng Chu Bất Văn có ý ganh ghét tôi.

Chu Bất Văn cười, “Chu tiểu thư, em cứ ngồi nghỉ ngơi đi! Em mà vào bếp phụ giúp chỉ tổ hư hỏng thêm thôi.” Chu Bất Văn quay sang tôi nửa giải thích, nửa khích lệ, nói: “Bất Ngôn từ lúc ba tuổi đã bắt đầu luyện đàn dương cầm, học hội họa, rất có thiên phú bẩm sinh, thím rất quan tâm đến đôi tay của em ấy, không cho em ấy làm việc nhà, em ấy đối với mấy việc ở trong bếp vốn chẳng biết chút gì.”

Chu Bất Ngôn không đồng ý, hờn dỗi nói: “Gì chứ? Có một lần anh phát bệnh, em đã nấu cho anh một bát mì xào cà chua trứng.”

Chu Bất Văn nhin cười nói: “Gia vị thì thiếu, trong cà chua thì lẫn vỏ trứng gà, còn mì thì nửa chín nửa sống.”

Chu Bất Ngôn có chút nũng nịu, ngang ngược nói: “Dù sao anh cũng đã ăn hết, chứng tỏ em làm rất ngon.” “Ừ, ăn rất ngon!” Chu Bất Văn buông vũ khí đầu hàng.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy, tuy rằng một người tên là Chu Bất Văn, một người tên là Chu Bất Ngôn, bề ngoài là anh em họ, nhưng trên thực tế hai người bọn họ không có... chút quan hệ huyết thống nào. Nếu Chu Bất Ngôn thích Chu Bất Văn, trong lòng hiểu lầm, có ý ganh ghét tôi cũng thật bình thường.

Tôi đứng lên, lấy vị trí của mình tặng cho Chu Bất Ngôn, nói: “Cô không phải vội, giúp tôi rửa rau đi!”

Chu Bất Văn trưng ra bộ dáng buồn bực, “Nếu chúng ta ăn phải hạt cát, vậy tính lỗi của ai đây?”

“Của anh!” Tôi và Chu Bất Ngôn đồng thanh đồng khí nói, chẳng qua ngữ điệu có chút bất đồng, một thì cứng rắn nghiêm túc, một thì êm ái dịu dàng.

Chu Bất Văn buồn cười nhìn chúng tôi, “Dựa vào cái gì mà bắt lỗi anh?”

Tôi nói: “Anh ở bên cạnh Bất Ngôn, nếu rau không rửa sạch, anh là anh, anh nhất định phải chịu.”

Chu Bất Ngôn dùng sức gật đầu.

Tôi không cần trông chừng bọn họ giống như quan tòa, liền lác lác đi vào bếp.

Ngô Cứ Lam đang nấu nước lẩu, nghe tiếng bước chân của tôi, liền quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi cũng không biết vì sao, tự dưng sinh ra vài phần ngượng ngùng, trong lòng thầm oán trách, di chứng xấu hổ chuyện bị trêu đùa lúc nãy bây giờ mới phát ra sao? Phản xạ của tôi không chậm đến vậy chứ?

Ngô Cứ Lam nói: “Nhà bếp nóng lắm, em đừng vào trong này.”

Hai bếp lò đều đang nổi lửa, một bên Ngô Cứ Lam nấu một số đồ ăn dùng cho lẩu, một bên thì chưng cách thủy đầu cá, trong nhà bếp đích thực rất nóng. Thì ra vừa rồi chính là nguyên nhân này, hần mới đuối khéo tôi ra ngoài! Lòng tôi vừa ngọt ngào vừa chua xót, hỏi: “Anh không nóng sao?”

Ngô Cứ Lam tự giễu nói: “Thể chất của anh đặc biệt, bẩm sinh đã như vậy.”

“Hừ! Đều là sinh vật khác nhau bao nhiêu chứ?”

Tôi xoay người đi ra khỏi nhà bếp, cầm một cái quạt điện nhỏ đi vào. Bếp lò đang nổi lửa, không thể thổi gió trực diện, tôi đặt cái quạt ở dưới sàn nhà, khiến cho không khí đối lưu nhanh hơn, nhiệt độ so với vừa rồi mát mẻ hơn một chút.

Ngô Cứ Lam nói: “Em đến tử bát ở phòng khách xem còn lại bao nhiêu rượu, Giang Dịch Thịnh nói muốn dẫn một người bạn gái đến chơi, bảo chúng ta chuẩn bị đầy đủ cho cậu ta.”

“Anh ấy muốn hẹn hò, chúng ta liền phải góp sức sao? Khi nào anh ấy khoe khoang cầm kỳ thi họa, bác học đa tài, chúng ta sẽ không để cho anh ấy phá hỏng buổi tiệc.”

Tôi nói thầm hai câu, vẫn ngoan ngoãn rời khỏi nhà bếp, đi vì chuẩn bị cho ngày hẹn hò của Giang Dịch Thịnh. Tôi không phải không biết dụng ý của Ngô Cứ Lam, nhưng chỉ có thể ngọt ngào trúng kế.

Hàng năm có biết bao nhiêu phim điện ảnh tình cảm của Hollywood cùng với phim truyền hình thần tượng ở trong nước soi sáng, về phương diện tư tưởng bị tiêm nhiễm quá nặng của tôi mà nói, thật ra cũng có vài chiêu trò.

Ở giữa sân vườn, có hai cái bàn vuông đặt cạnh nhau, hợp thành một cái bàn dài, bên trên trải một tấm khăn màu trắng muốt, cùng với sáu cái ghế mây, bước đầu tiên coi như hoàn thành.

Tôi cầm theo cây kéo, đi tới đi lui ở trong sân, ở bên này cắt đi vài nhánh hoa giấy, hoa trang, bên kia thì cắt lấy vài cành hoa huệ nhện, mai ngũ sắc, còn có hồng tước san hô, cữu lý hương... Trong vườn hoa cỏ rất nhiều, tôi có thể tùy tay hái xuống.

Chu Bất Ngôn tò mò hỏi: “Thẩm tỷ tỷ, chị đang muốn bày biện bàn ăn sao?”

Tôi vỗ vỗ sau gáy, cười nói: “Tôi quên mất có cao thủ ở đây! Cô am hiểu tranh ảnh nghệ thuật, còn biết thiết kế, vậy giúp tôi bày trí hoa lên bàn đi!”

Chu Bất Ngôn khiêm tốn nói: “Không phải vậy đâu.”

“Nghệ thuật đều giống nhau, hiểu một sẽ hiểu trăm! Bất Ngôn, giúp tôi nhé!”

Chu Bất Văn cười nói: “Lúc này kỹ thuật rửa rau của em cũng khá, dù sao cũng đều là người quen, em tùy tiện bày trí là được rồi.”

Tôi nói: “Đúng đó! Cô tùy tiện cắm hoa khẳng định sẽ đẹp hơn tôi.”

Chu Bất Ngôn không từ chối nữa, đi tới, đảo qua mấy cành hoa, hỏi: “Thẩm tỷ tỷ, trong nhà có những bình hoa hình dáng thế nào? Cắm hoa chẳng những phải căn cứ vào màu sắc và hình dạng của hoa, mà còn phải dựa vào hình dáng và chất liệu của dụng cụ dùng để cắm.”

Tôi mỉm cười một cách thần bí, “Cô đợi tôi một chút.”

Tôi đi đến thư phòng, bẻ một con ốc biển dài khoảng nửa thước đi ra, “Dùng nó đi.”

“Con ốc thật lớn!”

“Con này gọi là ốc Vua Gai (12.1), đã từng là vật yêu thích của người Maya (12.2), bọn họ dùng nó để làm kèn và vật chứa nước. Hôm nay, chúng ta dùng nó làm bình hoa.”

(12.1) Ốc Vua Gai (tên khoa học *Triplofusus giganteus*), hay còn gọi là Ốc Ngựa Florida, nó là loài ốc biển nhiệt đới và cận nhiệt đới lớn nhất, ăn thịt. Về tổng thể nó có dạng hơi giống hình thoi, một kên xoắn thật dài có trên mười vòng xoắn xoắn quanh trục, trên các vòng xoắn có các nút hay còn gọi là gai. Lúc còn nhỏ nó có vỏ màu cam nhạt, khi trưởng thành dần biến thành màu xám trắng hoặc màu cam đậm, cùng với các đường viền màu nâu hoặc nâu đen. Một con trưởng thành có thể dài đến 60 cm.

(12.2) Maya là một bộ tộc thổ dân châu Mỹ mà từ 2000 năm trước đây đã từng sinh sống ở bán đảo Yucatán của Trung Mỹ, thuộc đông nam Mexico, Bắc Guatemala và Honduras ngày nay. Nền văn minh Maya đạt trình độ cao không những về lĩnh vực xây dựng xã hội mà còn phát triển rực rỡ cả lĩnh vực kiến trúc, toán học, thiên văn học và tính toán thời gian.

Chu Bất Ngôn cảm thấy có tính khiêu chiến, lập tức hưng phấn: “Rất có ý nghĩa!”

Ốc Vua Gai là loài săn mồi ở đại dương, nó được xem như là vua của các loài ốc biển. Con ốc Vua Gai đang đặt ở trên bàn này, có hình thoi, chiều dài khoảng 60 cm, chiều cao tầm 30 cm, miệng của nó hơi giống hình quạt.

Chu Bất Ngôn chăm chú quan sát con ốc một lúc lâu, mới bắt đầu cắm hoa.

Tôi biết công việc này rất chậm chạp tỉ mỉ, nên đứng một bên quan sát từng động tác thêm một lát, xác định Chu Bất Ngôn không cần tôi hỗ trợ nữa, liền tiếp tục vội vàng đi làm chuyện của mình.

Nếu là bữa ăn tối, đương nhiên không thể thiếu ánh sáng của nến.

Tôi lấy ra một bộ nển ốc biển mà trước đây luyện tiếc đem đi bán. Nển ốc biển cũng không khó làm, lại cực kỳ đẹp mắt. Chọn ra các loại ốc biển có hình dạng và màu sắc khác nhau làm khuôn, sau khi chọn nển thích hợp, rót nển đã nấu chảy vào vỏ ốc, đợi đến lúc nển nguội đông lại, liền biến thành cây nển. Khi sử dụng, có thể thưởng thức ánh sáng huyền diệu tỏa ra từ nển, còn có thể thưởng thức ốc biển xinh đẹp.

Tôi đặt xuống trước mỗi chỗ ngồi một cây nển ốc biển nhỏ, ở giữa cái bàn dài đặt hai cây nển to, vừa đúng lúc dùng hết một bộ tám cây nển ốc biển.

Ok! Ánh sáng của nển đã có! Còn...

Tôi vào phòng nơi cất mấy loại vỏ ốc vỏ sò, chọn ra 3 cái khá lớn kích cỡ như nhau, đặt ở giữa các cây nển. Sau đó rót vào một ít nước, lấy chanh cắt thành lát mỏng, cho vào vào vỏ ốc vài lát, tiếp theo còn bỏ vào một đoá hoa Trang, đoá hoa ửng đỏ trang trí phía trên vỏ ốc màu trắng nõn, trông cực kỳ xinh đẹp điểm lệ.

Sau khi tôi làm xong, Chu Bất Ngôn cũng vừa đúng lúc hoàn thành.

Cô ta không hổ danh là người học hội họa, làm thiết kế, hoàn toàn nắm bắt được bản tính và khí chất của ốc Vua Gai, chẳng những thế còn làm cho nó có đầy đủ màu sắc tô điểm. Ốc Vua Gai được đặt ở chính giữa cái bàn dài, khăn trải bàn màu trắng muốt như sóng biển trải dài, ốc Vua Gai tựa như vách núi từng từng, những vòng xoắn gồ ghề trên vỏ ốc giống như trang sức thiên nhiên hoàn mỹ. Một dây leo sinh trưởng trên vách đá, hoặc là leo lên, hoặc à phiêu lãng lay động, bày ra sức sống bừng bừng; các loại hoa kiêu diễm theo vách núi vươn ra, oanh liệt nở rộ, đón gió rơi rụng, biểu hiện sức quyến rũ rực rỡ kiêu sa.

Tôi tán thưởng nói: “Thật là đẹp mắt!”

“Cảm ơn!” Chu Bất Ngôn đối với tác phẩm của mình hiển nhiên cũng rất hài lòng.

.....

ỐC VUA GAI

Sắc trời bắt đầu sẫm tối, Ngô Cứ Lam nhìn thời gian cảm thấy đã đến lúc, bắt đầu mang thức ăn lên.

Sáu cái lẩu còn nhỏ, mỗi chỗ ngồi được đặt một cái, đĩa nguyên liệu ăn chung với lẩu, mỗi người có bốn cái, bên trên bày trí các loại gia vị, có thể tùy ý xứng dùng.

Nguyên liệu chính dùng để nấu lẩu để ở chính giữa bàn, một cái đĩa to chứa một khối băng đá lớn, bên trên khối băng bày biện các loại tôm cá đã được cắt thành lát mỏng, có thể ăn sống, cũng có thể nhúng vào lẩu. Ngoài ra còn có tôm viên, mực viên cùng các loại rau dưa xanh mướt xếp tầng tầng lớp lớp trên mấy cái đĩa màu trắng, trông cực kỳ đẹp mắt.

Tôi nhin không được vỗ tay ủng hộ, “Bữa tối của chúng ta so với mấy bữa ăn ở nhà hàng cao cấp tuyệt đối cao cấp hơn nhiều! Hẳn là phải đòi tiền tên tiểu tử Giang Dịch Thịnh kia!”

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Giang Dịch Thịnh đẩy cổng sân vườn đi vào, dẫn theo một cô gái, hai bên đối mặt nhau, đều sững sờ một chút.

Giang Dịch Thịnh ngơ ngác nhìn, là bởi vì cái bàn ăn thật dài ở giữa sân kia bày trí cực kỳ đặc sắc mê người. Tôi ngơ ngác nhìn, là bởi vì cô gái đi bên cạnh Giang Dịch Thịnh, thật sự mê hoặc lòng người, đánh mạnh vào thị giác.

Cô ấy mặc một bộ váy cổ chữ V màu đỏ thắm của hoa hồng, phần eo ôm sát uyển chuyển, bộ ngực đầy đặn lộ ra gợi cảm. Dáng người cao ráo so với tôi không thua kém là mấy, 1m7 hơn một chút, nhưng cô ấy mang một đôi giày cao gót 10 phân, khiến cho đôi chân cực kỳ thon thả. Mái tóc cắt ngắn gọn gàng, hai bên tai và trên cổ đeo một bộ trang sức kim cương, ánh sáng lấp lánh lóa mắt của trang sức cùng với ngũ quan cân đối xinh đẹp trên gương mặt của cô ấy làm tăng thêm sức quyến rũ, cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ cao quý.

Giang Dịch Thịnh giới thiệu người phụ nữ ở bên cạnh mình, “Bác sỹ giao lưu từ nước ngoài đến bệnh viện của tôi, Vu Tịnh Tịnh.”

Vu Tịnh Tịnh cười nói: “Mọi người cứ gọi tôi là Tịnh Tịnh được rồi, không cần khách sáo, tôi thích người ta vừa lên tiếng liền nói tôi xinh đẹp.” (12.3)

(12.3) Tịnh ( ) có nghĩa là xinh đẹp.

Sau khi Giang Dịch Thịnh giới thiệu xong, mọi người tán gẫu thêm vài câu, rất nhanh liền đã quen biết với nhau.

Tôi tiếp đón mọi người ngồi vào vị trí, nữ ngồi một bên, nam ngồi một bên. Ngô Cứ Lam và tôi ngồi đối diện ở đầu bàn, Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn ngồi đối diện ở giữa; Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh ngồi đối diện ở cuối bàn. Bởi vì mỗi người có một cái lẩu, nên mỗi loại nguyên liệu Ngô Cứ Lam đều chuẩn bị hai phần, cho dù có ngồi ở đâu, cũng rất tiện dụng.

Đã gần 7 giờ tối, bầu trời đã tối hẳn, tôi cầm cái đánh lửa dài, trước hết châm lửa vào hai cây nến lớn, sau đó mới lần lượt châm nến ở chỗ ngồi của từng người.

Trong ánh sáng mờ ảo của nến, mấy cái lẩu nhỏ thoang thoang mùi hương của cá, cảnh đẹp món ngon thực sự hoàn hảo.

Sáu người cùng nhau chạm vào bát đũa, bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện.

Vu Tịnh Tịnh cười hỏi: “Thẩm La, trong mấy cái vỏ sò to này chứa gì vậy?”

Tôi nói: “Là nước sạch. Mục đích để rửa tay, ăn hải sản không thể tránh việc dùng bằng tay, nếu chỉ lấy khăn lau, trên tay vẫn còn hơi dính. Tôi bỏ vào trong nước vài lát chanh mỏng, vừa có thể giúp tay rửa sạch, vừa khử được mùi tanh.”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Thật là tâm tư chu đáo, bữa tối hôm nay quá bất ngờ, rất cảm ơn cô.”

“Cô là khách quý của Giang Dịch Thịnh mời đến, nên như vậy.” Tôi cười liếc mắt nhìn Giang Dịch Thịnh một cái, Giang Dịch Thịnh lặng lẽ làm ra thủ thế cảm ơn.

Vu Tịnh Tịnh nhìn con ốc biển lớn nhất ở trên bàn nói: “Cái đó cảm giác thiết kế rất tinh xảo, chắc chắn không phải do cửa hàng làm sẵn?”

Tôi nói: “Đúng vậy, là Bất Ngôn trang trí.”

“Bất Ngôn làm nghề gì...” Vu Tịnh Tịnh cảm thấy hứng thú liền hỏi.

Tôi thấy Vu Tịnh Tịnh và Chu Bất Ngôn tán gẫu rất hợp ý, không cần tôi phải đỡ lời, nên nhanh chóng chiếu cố cho cái bụng đang réo vang vì đói của mình.

Ngô Cứ Lam đặt một cái đĩa chứa tôm đang nóng hổi xuống trước mặt tôi, là loại tôm còn nguyên vỏ mà tôi thích ăn nhất. Con tôm lột đi lớp vỏ trên đầu, rút gân, nhưng vẫn để nguyên vỏ thân, nhúng vào nước sôi, ngâm đến lúc thân tôm co lại, vỏ tôm biến thành màu đỏ hồng, lập tức vớt ra, sẽ vừa tươi vừa mềm. Chủ yếu là phải biết cách nắm bắt lượng lửa, nếu thời gian quá ngắn, tôm sẽ chưa chín kỹ, nếu quá lâu, tôm sẽ quá chín vừa cứng vừa dai. Khi ăn với khách, người ta thường nói chuyện tiếp khách mà quên đi điều này, khiến cho món tôm rất dễ bị mất ngon.

Tôi cười liếc mắt nhìn Ngô Cứ Lam, buông đũa xuống, tức tiếp lấy tay lột vỏ tôm ăn, quả nhiên lượng lửa vừa đủ.

Đang ăn rất hài lòng, thì nghe được Vu Tịnh Tịnh nói: “Tiểu La...”

Tôi vội vàng bỏ một nửa con tôm đang ăn xuống, ngẩng đầu nhìn về hướng Vu Tịnh Tịnh, mỉm cười chờ cô ấy nói chuyện.

Vu Tịnh Tịnh nhìn sang Ngô Cứ Lam, đột nhiên thất thần, quên mất muốn nói cái gì.

Tôi hoang mang nhìn thoáng qua Ngô Cứ Lam, hẳn cũng không có động tác quái dị nào, chỉ lãnh đạm nhìn chằm chằm Vu Tịnh Tịnh. Tôi hỏi: “Tịnh Tịnh?”

Vu Tịnh Tịnh hồi phục lại tinh thần, cười nói: “Cô tiếp tục ăn tôm đi!”

Đây là có ý gì? Tôi thấy cô ấy đã bưng lên ly rượu đỏ, nâng cốc với Giang Dịch Thịnh, nên quyết định nghe theo lời phải, tiếp tục ăn tôm.

Ăn xong tôm, tôi liếc mắt đến mớ nguyên liệu ở trên bàn, chưa biết nên ăn tiếp món gì?

Hay là ăn cá cắt lát? Lấy một lát cá mỏng cho vào lẩu, sau đó chấm vào một chút tương ớt, vừa ngon vừa cay, vô cùng kích thích ngon miệng.

Vừa định gấp lấy miếng cá, một cái đĩa chứa đầy cá cắt lát đã chín mềm đặt xuống trước mặt tôi, bên trên còn cho vài giọt tương ớt, không nhiều cũng không ít, đích thực vừa vặn với độ cay tôi muốn.

Tôi lúng túng nhìn Chu Bất Văn đưa tôi cái đĩa cá, anh ấy đang muốn làm gì vậy chứ? Ngô Cứ Lam ngồi đối diện với tôi, đồ ăn gấp qua gấp lại rất thuận tiện, cũng không khiến người ta chú ý. Chu Bất Văn ngồi đối diện với tôi nhưng lệch hơi xa, anh ấy muốn gấp đồ ăn cho tôi, thì phải đứng lên, tất cả mọi người ăn ở trong bàn đều nhìn thấy.

Chu Bất Văn hơi liếc mắt nhìn Ngô Cứ Lam một cái, mỉm cười nói: “Từ nhỏ em đã thích ăn cá cắt lát.”

Chu Bất Văn đích thực là cố ý, anh ấy chắc chắn cảm thấy tôi sẽ không từ chối. Trước mặt nhiều người mà không nể mặt bạn bè, thật sự không phải là phong cách của tôi. Nhưng nếu tôi nhận... Theo bản năng, tôi nhìn sang Ngô Cứ Lam, Ngô Cứ Lam giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, gấp một miếng tôm hùm bỏ vào nồi lẩu.

Nếu như lúc này, Ngô Cứ Lam cũng giống như Giang Dịch Thịnh, Vu Tịnh Tịnh, Chu Bất Ngôn bọn họ, nhìn tôi chằm chằm, tôi thực sự sẽ rất buồn bực, nhưng Ngô Cứ Lam hoàn toàn không nhìn tôi, tôi giống như lại càng thêm buồn bực.

Tôi cười nói: “Cảm ơn Đầu To! Nhưng mà gần đây em có chút nóng trong người, nên không thể ăn cay, bạn trai của em vừa đúng lúc thích ăn cay, để anh ấy ăn hộ em vậy!”

Tôi lấy cái đĩa cá đặt xuống trước mặt Ngô Cứ Lam, sau đó cười tủm tỉm cầm cái thìa, chu đáo rưới lên mấy lát cá 3 thìa đầy tương ớt. Cho anh khoan tay đứng nhìn này! Cho anh không đếm xỉa này! Cho anh thờ ơ này!

Tương ớt màu đỏ chói quá mức lóa mắt, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào cái đĩa cá cắt lát ngập đầy tương ớt. Dưới ánh mắt tọc mạch của mọi người, Ngô Cứ Lam gấp miếng cá lên, từng miếng từng miếng một, rất bình tĩnh ăn hết toàn bộ đĩa cá. Có điều, sau khi ăn xong, hắn lập tức bưng ly nước đá lên, một hơi uống cạn.

Tôi lập tức cảm thấy tâm trạng tốt lên, nhưng cũng cảm thấy đau lòng, liền lấy ly nước của mình đặt xuống trước mặt Ngô Cứ Lam.

Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh đều nhìn tôi như nhìn quái vật.

Chu Bất Văn đột nhiên hỏi: “Tiểu La, Ngô Cứ Lam là bạn trai của em khi nào vậy? Sao từ trước đến giờ không thấy em nhắc tới?”

Giang Dịch Thịnh cũng phục hồi lại tinh thần, “Đúng vậy! Tiểu La, em là bạn gái của Ngô đại ca khi nào vậy?”

Vu Tịnh Tịnh và Chu Bất Ngôn đều đồng lõa tai lên, cảm thấy hứng thú lắng nghe.

Tôi nói: “Là buổi tối lễ Trung Thu hôm đó. Không định giấu diếm các anh, tại vì vẫn chưa có cơ hội thích hợp để nói thôi.”

Giang Dịch Thịnh nói như không nói: “Ngô đại ca, Tiểu La không nói dối chúng tôi đấy chứ? Chuyện này không thể nói đùa được đâu, là thật sao?”

Trái tim giống như bị treo lơ lửng, tôi khấn trương nhìn chằm chằm Ngô Cứ Lam. Tuy rằng đêm hôm đó hắn đã nói “Được”, mấy hôm nay đích thực cũng đối xử rất tốt với tôi, không còn nói những lời nói khiến tôi đau lòng, nhưng tôi đột nhiên tự ý tuyên bố hắn là bạn trai, hắn có thể chấp nhận sao? Có khi nào hắn mất hứng hay thậm chí phủ nhận hay không?

Ngô Cứ Lam im lặng đặt ly nước xuống, tầm mắt đảo qua gương mặt của từng người một, kiểu cách nhìn của hắn giống như loài sinh vật bậc cao nhìn xuống sinh vật bậc thấp lạnh lùng cao ngạo, khiến cho tất cả mọi người có chút không chịu được, theo bản năng cúi đầu lảng tránh.

Cuối cùng, hần nhìn Giang Dịch Thịnh, mặt không chút thay đổi, nói: “Tôi chính thức tuyên bố, Thẩm La là người phụ nữ của tôi, từ nay về sau, nếu có bất kỳ kẻ nào có ý đồ bất chính với cô ấy, tôi sẽ nghiêm trị. Trước khi làm việc gì, làm ơn nghĩ đến sự tức giận của tôi cẩn thận một chút.”

Tôi lấy tay che nửa khuôn mặt, cả thân người từ từ cúi thấp xuống. Vài phút trước, tôi còn oán trách Ngô Cứ Lam thờ ơ, một chút cũng không biết “ghen”, vài phút sau, tôi đã xấu hổ tới mức muốn chui xuống bàn trốn luôn cho rồi. Những người khác đại khái cũng đều bị xấu hổ, ngồi cứng ngắc, không ai phát ra tiếng động nào.

Ngô Cứ Lam thế nhưng chẳng có chút cảm giác áy náy nào, hần thông dong thu hồi ánh mắt, lại bưng lên ly nước đá, tao nhã uống từng hớp một.

Giang Dịch Thịnh trước tiên phục hồi lại tinh thần, cười khan vài tiếng “ha ha”, cảm thấy không thể làm dịu đi không khí ngưng ngập, lại cười “ha ha” thêm vài tiếng, nhưng vẫn chẳng có tác dụng. Đang định tiếp tục cười gượng, Vu Tịnh Tịnh đã giúp hần giải vây, cô ấy nâng ly rượu lên, cười nói với tôi: “Chúc mừng!”

Giang Dịch Thịnh cũng vội vàng nâng ly lên, “Chúng ta cạn một ly nhé! Chúc phúc Tiểu La và Ngô đại ca.”

Trong tiếng chạm cốc và chúc phúc, không khí cuối cùng cũng từ quái lạ dần dần được hồi phục lại bình thường.

Đồ ăn trên bàn giảm dần, thời gian mọi người ăn cũng ít đi, thời gian tán gẫu nói chuyện phiếm thì càng nhiều thêm.

Vu Tịnh Tịnh nói: “Nếu tôi không nhầm, con ốc dùng để cắm hoa này là ốc Vua Gai?”

“Đúng vậy.”

Vu Tịnh Tịnh chỉ vào hai con ốc to dùng để làm nền ở hai bên, nói: “Hai con ốc này màu sắc đẹp hiếm có, hình dáng giống như mỹ nhân ung dung váy dài, nhẹ nhàng khiêu vũ, chắc chắn là ốc Nữ Hoàng (12.4). Rất có ý nghĩa! Vua đứng cạnh nữ hoàng, trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa, nhưng cô hần cũng biết, ốc Vua Gai chuyên ăn thịt ốc Nữ Hoàng?”

(12.4) Ốc Nữ Hoàng (tên khoa học *Lobatus gigas*) là một trong những động vật thân mềm lớn nhất có nguồn gốc từ vùng nhiệt đới tây bắc Đại Tây Dương, từ Bermuda đến Brazil, có thể đạt tới 35,2 cm. Ốc Nữ Hoàng ăn cỏ và sinh sống trong thảm cỏ dưới đáy biển. Những con trưởng thành có vỏ rất lớn, chắc và nặng, cùng với các lớp gai nhô ra ở hai bên, miệng ốc dày mở rộng gợn sóng với màu hồng nhạt đặc trưng. Nó bị các loài khác ăn thịt bao gồm các loài ốc ăn thịt, sao biển, động vật giáp xác và động vật có xương sống (cá, rùa biển và con người). Vỏ của nó được bán như món quà lưu niệm hay làm vật trang trí. Hiện nay nó đang có nguy cơ bị tuyệt chủng, chủ yếu do khai thác quá mức.

Chu Bất Ngôn giật mình “A” lên một tiếng, chần chừ chú vào ba con ốc biển ở trên bàn, dường như rất khó tưởng tượng được những con ốc biển xinh đẹp như vậy mà cũng có quan hệ kẻ ăn thịt và kẻ bị ăn thịt.

“Tôi biết.” Tôi cảm thấy hứng thú, liền hỏi: “Cô có thể nhận biết các loại ốc biển khác nhau sao?”

Vu Tịnh Tịnh nhìn những con ốc biển ở trước mặt từng người, nói: “Hai con ốc ở trước mặt tôi và Giang Dịch Thịnh có đặc trưng rõ rệt, màu sắc trắng noãn như tuyết, các gai nhỏ dày đặc, rất dễ nhận ra, đây là Ốc gai Venus (12.5); mấy con ốc ở trước mặt Bất Văn và Bất Ngôn có màu hồng nâu, xương gai theo đường xoắn tầng tầng lớp lớp, như những đóa hoa hồng nở rộ, là ốc Hoa Hồng nghìn nhánh (12.6); hai con ốc ở trước mặt cô và Ngô đại ca có 12 vòng xoắn hoa văn, giống như dây đàn của đàn Hạc, đích thị là ốc Đàn Hạc Tây Phi (12.7).”

(12.5) Ốc gai dài Venus (tên khoa học *Murex pecten*), ở thường được gọi là Ốc gai Dài Lược, là một loài ốc biển lớn ăn thịt, vỏ có dạng tương tự như ốc xương nhưng rất nhiều gai, chiều cao vỏ trên dưới 10cm. Số tầng xoắn ốc 8. Thường sống nhiều ở ven bờ Tây Thái Bình Dương, ở thường gặp nhất là ven biển các tỉnh miền Trung. Vỏ ốc có hình dạng lạ, là hàng mỹ nghệ được ưa thích.

(12.6) Ốc Hoa Hồng nghìn nhánh (tên khoa học *Chicoreus palmarosae*) cũng là loài ăn thịt thuộc họ Muricidae,

một con trưởng thành có thể có chiều dài dao động từ 6,5 đến 13cm. Loài này phân bố ở Ấn Độ Dương dọc theo Chagos Atoll và lưu vực Mascarene; ở Thái Bình Dương dọc theo Sri Lanka và Tây Nam Nhật Bản.

(12.7) Ốc Đàn Hạc Tây Phi (tên khoa học *Harpa doris*), hay thường gọi là ốc Khế, nó là loài thân mềm thuộc họ Harpidae, tổng thể có hình oval, ít xoắn, vỏ có các đường vân lớn theo trục tung hay trục đối xứng, miệng lớn, các vân đến gần miệng thì trở nên nhẵn bóng, nắp miệng bị tiêu biến, chúng phân bố chủ yếu ở Ấn Độ Dương ngoài khơi Mascarene.

Vu Tịnh Tịnh dùng ngón tay sơn đỏ chót chỉ vào hai cái vỏ sò chứa nước rửa tay màu trắng, “Còn con này, là trai Xà Cừ.” (12.8)

(12.8) Trai Xà Cừ (tên khoa học *Tridacninae*), là loài thân mềm thuộc họ trai, vỏ có 2 mảnh, bên trên có rãnh sâu rất lớn, lớp vỏ được phủ màu sáng, thường là màu trắng, phân bố chủ yếu ở các rạn san hô dưới đáy những vùng biển ấm áp thuộc Ấn Độ Dương, chúng thường sống cộng sinh với loài tảo quang hợp, rất có giá trị kinh tế do thịt ngon và vỏ cứng có thể xuất khẩu, một con trưởng thành có thể dài tới 40cm.

Tôi cười khen ngợi: “Tất cả đều đúng! Những con ốc biển này không phải là loài hiếm gặp, nhưng có thể nói ra tên và đặc điểm của từng con rõ ràng như vậy tuyệt đối không phải dễ dàng. Từ nhỏ tôi đã được ông nội nói đi nói lại nhiều lần, nên trong lúc vô thức đã ghi nhớ, còn cô?”

“Cũng giống như cô, gia truyền từ xưa, bà nội của tôi xem như là chuyên gia về sinh vật biển, từ nhỏ đến lớn tôi đã nhìn thấy rất nhiều, nên tự nhiên ghi nhớ.” Vu Tịnh Tịnh gấp lấy cái đuôi cá còn lại, quơ qua quơ lại hỏi: “Có ai muốn ăn đuôi cá không?”

Giang Dịch Thịnh, Chu Bất Ngôn, Chu Bất Văn đều tỏ vẻ không cần, tôi nhìn thấy cái đuôi cá, tinh thần hoảng hốt, trong một lúc không thể trả lời.

“Cho cô này!” Vu Tịnh Tịnh đứng lên, mỉm cười đặt cái đuôi cá vào nồi lẩu của tôi.

Nồi lẩu không lớn, nhưng cái đuôi cá cũng không nhỏ, một nửa ngâm trong nước dùng đang sôi, một nửa lộ ra ngoài. Tôi không biết vì sao, giống như đang gặp ác mộng, toàn thân cứng ngắc, dùng khí nhét miếng cá vào trong nồi cũng không có, chỉ ngây ngốc nhìn cái đuôi cá ở trước mặt tôi đang không ngừng rung động do nước đang sôi sùng sục.

May mắn, đúng lúc có người giúp tôi gấp cái đuôi cá ra ngoài.

Tôi vừa nhẹ nhàng thở ra, liền phát hiện người gấp cái đuôi cá là Ngô Cứ Lam, tôi lại lập tức khẩn trương, hận không thể giành lại miếng cá ở trong nồi của hắn.

Ngô Cứ Lam vẻ mặt rất tự nhiên gấp cái đuôi cá vừa chín tới, chậm rãi mà ăn. Đại khái bởi vì hắn không có chút khác thường, nên tôi dần dần thả lỏng, thậm chí vì phản ứng của chính mình lúc này mà đâm ra ngượng ngùng.

Vốn ăn cũng không ít, vừa nãy tinh thần hoảng hốt một trận, tôi không còn cảm thấy đói bụng nữa, nên buông đũa xuống nói: “Tôi ăn nó rồi.”

Mọi người cũng đều tỏ vẻ đã no, Giang Dịch Thịnh đề nghị nhóm nữ đến phòng khách nghỉ ngơi, nhóm nam ở lại thu dọn bát đĩa, liền chiếm được lời tán dương nhiệt liệt của phái nữ.

Tôi tiếp đón Vu Tịnh Tịnh và Chu Bất Ngôn đến phòng khách ngồi.

Vu Tịnh Tịnh nhìn đến những con ốc biển có màu sắc hình dạng khác nhau được trang trí trong thư phòng và phòng khách, lịch sự hỏi: “Nếu không phiền tôi muốn đi xem một chút, được không?”

“Cứ tự nhiên! Nếu thích gì cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ tặng cho cô. Nhưng có một số loại ông nội tôi rất thích, nên tôi muốn giữ lại làm kỷ niệm.” Tôi cười nói.

Vu Tịnh Tịnh vừa chậm rãi bước đi thong thả, vừa cẩn thận nhìn ngắm. Tôi biết cô ấy là dân trong nghề, không cần người khác tự giới thiệu, nên để cô ấy tự nhiên.

Tôi và Chu Bất Ngôn ngồi trên ghế sa lon, vừa ăn hoa quả, vừa nói chuyện.

Không bao lâu sau, Chu Bất Văn và Giang Dịch Thịnh cùng vào đến. Giang Dịch Thịnh nói với tôi: “Mọi thứ đều đã dọn dẹp xong, chỉ còn lại rửa chén, Ngô đại ca nói hẳn có thể làm một mình.”

“Phía dưới ngăn kéo bàn trà có bộ bài tú lơ khơ và bài mạt chược, nếu mọi người muốn chơi thì cứ lấy chơi.” Tôi bưng một mâm hoa quả, đi vào nhà bếp.

Phía trước bồn rửa chén, Ngô Cứ Lam mặc cái tạp dề cũ của ông nội, lẳng lặng rửa bát. Tôi đứng ở cửa nhà bếp, lẳng lặng nhìn hắn. Người này cảnh này, chính là nơi tình cảm gắng bó, nơi trái tim an ổn, nếu có thể được sớm tối bên nhau, chính là năm tháng an tĩnh, cả đời yên vui.

Ngô Cứ Lam ngẩng đầu nhìn về phía tôi, tôi tươi cười rạng rỡ với hắn, bước nhanh đi vào nhà bếp.

Tôi dùng một cây xiên hoa quả lấy một miếng dưa hấu, muốn đút cho hắn.

Ngô Cứ Lam nói: “Em ăn đi!”

Tôi bỏ miếng dưa hấu lại đĩa, sau đó bỏ lên cái bàn ở bên cạnh, lấy hết dũng khí hỏi: “Anh đang không vui phải không?”

“Không có.”

Tôi thử hỏi: “Em không có hỏi qua ý kiến đã tuyên bố anh là bạn trai của em, anh không tức giận sao?”

“Không.”

“Em, em phản ứng... với cái đuôi cá... Anh không thất vọng sao?” Càng nói tôi càng cảm thấy không nghe được chính mình đang nói cái gì.

“Không.”

Tôi cắn môi, không biết nên làm gì bây giờ.

Ngô Cứ Lam dừng động tác rửa bát, quay sang nhìn tôi nói: “Em phản ứng với cái đuôi cá, chỉ bởi vì em ‘yêu người yêu cả đường đi lối về’, làm sao anh lại muốn trách em?”

Tôi giống như một kẻ đang chịu tội oan, chính mình cũng không biết nên làm sao để tự mình biện minh cho mình, nay lại được người khác nói ra từng lời từng chữ giải thích tất cả, cảm thấy vui vẻ, nhưng lòng cũng chua xót, trong nháy mắt sóng mũi cay cay, hốc mắt đỏ lên. Tôi biết lúc đó phản ứng của mình không được tốt, nhưng thật sự tôi không thể khống chế bản thân.

Ngô Cứ Lam khẽ thở dài, vươn bàn tay đang dính đầy bột xà phòng, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, dịu dàng nói: “Phản ứng của em đối với cái đuôi cá không có làm tổn thương đến anh. Không cần phải lo lắng cho anh như vậy, anh đã sống qua một thời gian rất dài, loại phản ứng nhạy cảm yếu ớt như thế đã theo thời gian biến mất khỏi người anh rồi, chuyện có thể xúc phạm đến anh đã ít lại càng thêm ít.”

Tôi không cảm thấy lời nói của hắn là an ủi, ngược lại cảm thấy càng khó chịu, vừa rồi là vì mình, bây giờ còn là vì Ngô Cứ Lam. Nếu kiên cường là kết quả của rèn luyện chịu đựng, chẳng lẽ đơn giản có được kết quả, thì quá trình rèn luyện chịu đựng đó có thể xem nhẹ được hay sao?

Tôi vùi đầu vào vai hắn, rầu rĩ nói: “Chỉ cần anh ở trong lòng em thêm một ngày, em sẽ lo lắng thêm một ngày, lo lắng anh bị người khác gây tổn thương, lo lắng em không cẩn thận làm anh tổn thương, lo lắng anh không vui, cho dù anh kiên cường hay yếu đuối cũng đều không quan trọng.”

Ngô Cứ Lam ôm tôi không nói được lời nào, sau một lúc lâu, hắn cười nói: “Bạn trai của em ở đại dương là sinh vật bậc cao nhất, tất cả mọi loại cá đều là thức ăn của hắn, về sau em ăn cá ở trước mặt hắn, cứ việc tự nhiên.”

Tôi sững sờ một chút, trong đầu cứ chạy qua chạy lại bốn chữ “Bạn trai của em”, đột nhiên ngẩng đầu lên, vui sướng nhìn hắn. Tuy rằng vừa rồi khi ăn cơm, hắn xem như đã công khai thừa nhận quan hệ của chúng tôi, nhưng đó là do bị tôi ép buộc, đây là lần đầu tiên, hắn rõ ràng chủ động thể hiện tâm ý của mình.

“Bạn trai của em?” Tôi nhìn không được nín chặt lấy cổ của Ngô Cứ Lam, ngây ngốc hé môi nở nụ cười.

“A! Cái gì cũng chưa có thấy nha...” Giang Dịch Thịnh vừa vọt vào nhà bếp, lại lập tức che mắt chạy ra ngoài.

Tôi vội vàng buông Ngô Cự Lam ra, Ngô Cự Lam nói: “Em đi tiếp bọn họ đi, anh chỉ làm một lát nữa là xong.”

“Vâng.” Tôi đỏ mặt, đi ra khỏi nhà bếp.

.....

LẤU CỒN NHỎ

ỐC NỮ HOÀNG

ỐC GAI DÀI VENUS

ỐC HOA HỒNG NGHÌN NHÁNH

ỐC ĐÀN HẠC TÂY PHI

TRAI XÀ CỪ

Giang Dịch Thịnh và Chu Bất Văn đứng dưới tán cây quất ở ngoài góc nhà bếp, một người mặt mày xấu hổ, một kẻ sắc mặt tức giận.

Tôi đoán bọn họ đến đây là có chuyện muốn nói, nên chậm rãi đi đến trước mặt bọn họ, tâm trạng đã hoàn toàn hồi phục.

Chu Bất Văn nói: “Tiểu La, em định chọn một gã ăn bám làm bạn trai sao?”

Giang Dịch Thịnh vội nói: “Đầu To, mày đừng nói vậy! Ngô đại ca không phải như mày nghĩ đâu.”

“Mày gọi ‘Ngô đại ca’ nhiều quá thành nghiện rồi à? Lúc đầu mày gọi hắn là ‘Ngô đại ca’ bởi vì hắn gạt chúng ta nói hắn là anh họ của Tiểu La. Nói trắng ra, hắn chỉ là kẻ làm công của Tiểu La thôi, không chịu an phận thủ thường làm việc, lại còn âm mưu chiếm tình cảm của em ấy...”

Tôi ngắt lời Chu Bất Văn, “Đầu To, anh dựa vào đâu mà nói anh ấy âm mưu chiếm tình cảm của em? Sự thật em mới là người có âm mưu chiếm tình cảm của anh ấy!”

Chu Bất Văn châm chọc, nói: “Dựa vào Ngô Cự Lam sao? Không thể nào?”

“Tại sao lại không thể? Ngô Cự Lam so với anh... và Giang Dịch Thịnh thua kém chỗ nào?” Rốt cuộc trong một thoáng, tôi vẫn còn nghĩ đến chút tình cảm ngày xưa, không muốn Chu Bất Văn khó chịu, nên bổ thêm “Giang Dịch Thịnh” vào.

Giang Dịch Thịnh biết Chu Bất Văn đã động đến điều tối kỵ của tôi, vội trấn an nói: “Ngô đại ca làm gì cũng đều tốt hơn chúng ta! Tiểu La, Đầu To chỉ muốn quan tâm em, nên nói ra những thứ không nên nói.”

Chu Bất Văn lạnh lùng chế giễu: “Đúng đó! Ngô Cự Lam bộ đáng tốt hơn chúng ta, vậy tại sao hắn không dùng thứ đó để kiếm cơm, mà đi ăn bám người ta thế?”

Tôi cũng lạnh lùng nói: “Là em cam tâm tình nguyện! Anh quản được sao?”

Giang Dịch Thịnh thấy chúng tôi càng nói càng không kèm chế, liền đến đứng giữa tôi và Chu Bất Văn, nghiêm mặt nói, “Hai người im miệng cho tôi!”

Chu Bất Văn liếc mắt nhìn tôi một cái, mặt mày tức giận, xoay người đi vào phòng khách.

Giang Dịch Thịnh nói với tôi: “Tuy Đầu To nói hơi khó nghe, nhưng em nên biết là nó quan tâm em.”

“Quan tâm em là có thể tùy tiện nhục mạ người em thích hay sao?”

Giang Dịch Thịnh không nói tiếng nào.

Tôi hỏi: “Có phải Chu Bất Văn hỏi anh về chuyện của Ngô Cự Lam hay không?”

Giang Dịch Thịnh nói: “Đúng vậy, nó có hỏi anh, nhưng đó là chuyện của em, anh không thể tùy tiện nói ra. Anh chỉ nói cho nó biết Ngô Cứ Lam muốn giúp đỡ em, nên làm việc nhà và một số việc khác thôi.”

“Mọi người trốn ở đây to nhỏ chuyện gì vậy?” Vu Tịnh Tịnh cầm một ly rượu đỏ, đứng ở cửa phòng khách cười hỏi.

Tôi nói với Giang Dịch Thịnh: “Đi vào thôi! Đừng vì em mà làm hỏng buổi tối hẹn hò của anh.” Tôi đi qua, cười nói với Vu Tịnh Tịnh: “Chúng tôi đang nói chuyện của cô.”

“Nói cái gì?” Vu Tịnh Tịnh tỏ ra bộ dáng cực kỳ hứng thú.

Mắt của tôi lướt qua đồ trang sức trên cổ của cô ấy, liền thuận miệng nói: “Trang sức của cô rất đẹp, tôi hỏi Giang Dịch Thịnh những thứ cô đeo rất cuộc là kim cương hay ngọc đá bình thường.”

Vu Tịnh Tịnh cười hỏi: “Vậy cô cảm thấy nó là gì?”

Tôi thật lòng nói: “Rất giống kim cương, nhưng cô mang quá nhiều, khiến cho người khác cảm thấy đều là giả.”

“Tất cả đều là thật, tôi chưa bao giờ mang đồ giả.”

Tôi âm thầm kinh ngạc về sự giàu có của Vu Tịnh Tịnh, đồng tình liếc mắt nhìn Giang Dịch Thịnh, Giang Dịch Thịnh cười biểu hiện chuyện đó không có gì lạ.

Vu Tịnh Tịnh tao nhã ngồi vào ghế sa lon, bàn tay vuốt ve vòng cổ kim cương, tư thế rất giống với người mẫu quảng cáo trang sức trên mấy tờ tạp chí thời trang, cười hỏi: “Đẹp không?”

Tôi ngồi xuống phía đối diện cô ấy, nhiệt tình khen tặng: “Đẹp lắm!”

Vu Tịnh Tịnh nhìn về phía sau tôi, nói: “Ngô đại ca có nghe chưa? Phải nhanh chóng chuẩn bị trang sức tặng bạn gái, còn phải làm cho cô ấy ăn mặc thật xinh đẹp nữa!”

Tôi quay đầu nhìn lại, liền thấy Ngô Cứ Lam đi tới, đang đứng ở sau lưng tôi. Tôi vội nói: “Mọi người đã đến đông đủ, chúng ta đánh bài đi!” Tôi không muốn nhắc đến vấn đề tiền bạc nữa.

Vu Tịnh Tịnh vẫn muốn nói tiếp: “Gương mặt của Tiểu La xinh đẹp, cho dù Ngô đại ca tặng khuyên tai hay vòng cổ, cũng đều rất hợp.”

Tôi không có cách nào làm bộ không nghe thấy, lại không muốn Ngô Cứ Lam phải đối mặt với chuyện này, nên chỉ có thể chính mình chống đỡ, liền mỉm cười nói: “Tôi không thích kim cương, màu sắc trắng quá, mẹ của tôi có cho tôi một cái vòng cổ bằng kim cương, nhưng tôi chưa từng đeo nó.”

Giang Dịch Thịnh cầm hai bộ bài tứ lơ khơ, lớn tiếng nói: “Đánh bài! Đánh bài!” Muốn dời sự chú của mọi người ra khỏi đề tài trang sức.

Nhưng Chu Bất Ngôn đã làm cho hắn thất bại.

“Có thể chọn ngọc có màu.” Chu Bất Ngôn hăng hái nói đến vòng cổ mà cô ta đang đeo, làm cho mọi người thấy mặt vòng cổ hình quả lê của mình, “Cái của tôi là màu vàng. Nếu Thẩm tỷ tỷ không thích màu vàng, chọn ngọc xanh lam hay ngọc lục bảo cũng đều không tệ, còn có màu hồng phấn, có rất nhiều phụ nữ ưa chuộng, dùng để cầu hôn là thích hợp nhất.”

Chu Bất Ngôn nhìn chằm chằm Ngô Cứ Lam, tươi cười ngọt ngào, nói bằng giọng nhỏ nhẹ êm tai: “Ngô Cứ Lam, anh định tặng nhẫn gì để cầu hôn Thẩm tỷ tỷ? Tôi có quen rất nhiều thương gia trang sức, cho dù là thương hiệu nổi tiếng, hay buôn bán nhỏ lẻ, cũng đều có thể giúp anh giảm giá đến mức thấp nhất! Vòng cổ của tôi đã giảm giá 5 6 lần bình thường, giá gốc hơn 50 vạn, tôi chỉ có hơn 30 vạn đã có thể mua được.”

Tôi lập tức nổi giận, Chu Bất Ngôn biết rõ tình trạng kinh tế tôi và Ngô Cứ Lam, lại còn nói như vậy, rõ ràng muốn nhục mạ tôi và Ngô Cứ Lam. Tôi tự hỏi, từ lúc bắt đầu quen biết cô ta, tôi không có làm chuyện gì có lỗi, cô ta lại luôn có ý ganh ghét tôi.

Tôi đang muốn phản bác lại, bàn tay Ngô Cứ Lam đã đặt lên vai tôi, nhẹ nhàng ấn xuống, ý bảo tôi đợi một chút, đừng sốt ruột.

Ngô Cự Lam nói với Chu Bất Ngôn: “Cám ơn ý tốt của cô, nhưng tôi không mua hàng giảm giá.”

Từ nhỏ đến lớn, tôi vẫn tuân theo lấy đức trả ơn, lấy oán báo oán, nên lập tức bổ sung, “Những thứ tốt thật sự không bao giờ giảm giá.”

Chu Bất Ngôn sắc mặt trở nên khó coi, nụ cười ngọt ngào lại không nén được, dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có thứ để khoe khoang ai lại không muốn? Nói cho cùng nếu được giảm giá, hai người mua càng có lợi...”

“Bất Ngôn!” Chu Bất Văn quát lớn, ngăn cản lời nói càng lúc càng khó nghe của Chu Bất Ngôn, nhưng lời nói đã ra tới cửa miệng, không có cách nào thu hồi.

Tôi bình tĩnh nói: “Chúng tôi mua không nổi...”

“Tiểu La, cô đừng nói dối!”

Không khí đang căng thẳng, giọng nói của Vu Tịnh Tịnh đột ngột vang lên, khiến cho mọi người đều tập trung chú ý.

Giang Dịch Thịnh lạnh lùng nghiêm mặt lại, nói với Vu Tịnh Tịnh: “Tiểu La và em còn chưa quen thân với nhau, nếu em uống nhiều quá rồi, bây giờ anh sẽ đưa em về.”

Giang Dịch Thịnh không chút do dự bênh vực tôi, không “trọng sắc khinh bạn”, tôi thì ngược lại chẳng có một chút tức giận nào đối với Vu Tịnh Tịnh.

Lời nói của Giang Dịch Thịnh tương đương với lời không khách khí, tất cả mọi người đều chờ Vu Tịnh Tịnh tức giận, nhưng thật không ngờ Vu Tịnh Tịnh chỉ cười hì hì, hoàn toàn không thèm để ý, “Em và Tiểu La đúng là không quen, nhưng em rất quen với một thứ!” Cô ấy chỉ vào một tảng đá màu xám dùng để đặt chậu cây cảnh ở trong phòng khách, nói: “Một khối ốc hóa ngọc lớn như vậy mà đem ra thị trường bán, ít nhất có được 100 vạn.”

Cô ấy nhẹ nhàng nâng niu phải đi lớp bụi bên trên tảng đá, “Nếu tôi đoán không lầm, khối đá san hô ốc hóa ngọc này nhất định thuộc kỷ Tam Điệp (12.9), nó không chỉ có giá trị chiêm ngưỡng, mà còn có giá trị nghiên cứu, đem đi bán đấu giá, nhất định hết giá trên trời cũng hoàn toàn có thể.”

(12.9) Kỷ Trias hay Kỷ Tam Điệp là một kỷ niên đại địa chất kéo dài từ khoảng 200 đến 251 triệu năm trước. Là kỷ đầu tiên của Đại Trung Sinh, kỷ Trias tiếp theo kỷ Permian và kế tiếp nó là kỷ Jura.

Tôi bật cười nhìn tảng đá kia không chớp mắt, Giang Dịch Thịnh cũng cười rộ lên, ép buộc nói: “Em nói thật sao? Bọn anh bán cho em đấy.”

Vu Tịnh Tịnh liếc mắt nhìn Giang Dịch Thịnh một cái, “Anh có thể không tin tưởng vào sắc đẹp của em, nhưng tuyệt đối không được nghi ngờ trí óc của em.”

Vu Tịnh Tịnh vừa lắc lư thân người đi tới, vừa chỉ vào những vật trang trí ở xung quanh căn phòng nói: “Ốc Sâm Dực, ốc Ánh Mắt Sao Kim, ốc Báu Vật Thiên Vương, Ốc Lâm Thị Phương Chùy, ốc Hồng Lạc Xương Bò, ốc Lưu Tô Quyển Oa, ốc Long Cung Ông Nhung, ốc Cao Yêu Ông Nhung, ốc Bội Lợi Ông Nhung... tất cả đều là những loài quý hiếm!” (12.10)

(12.10) Mình không biết các loại ốc này ở gọi là gì nên để nguyên chữ Hán Việt.

Vu Tịnh Tịnh đứng trước cái tủ trưng bày theo kiểu cổ, cúi người xuống, nhìn chằm chằm vào một con ốc đã vôi hóa, nói: “Ở kỷ Ordovic (12.11), theo ghi chép, ốc Anh Vũ (12.12) sinh sống ở đại dương, đến nay đã là 400 triệu năm, so với lịch sử tiến hóa của loài người chúng ta chỉ hơn 7 triệu năm, thì bọn chúng mới là những cư dân sớm nhất của địa cầu. Năm 1954, nước Mỹ căn cứ vào cấu tạo của ốc Anh Vũ, nghiên cứu chế tạo ra tàu ngầm tham chiến hạt nhân đầu tiên trên thế giới, đặt tên là chiến hạm “Ốc Anh Vũ” (12.13). Bởi vì cực kỳ quý hiếm, vào những năm 90, một con ốc Anh Vũ còn sống có thể đạt đến 10 vạn Đô la, có con còn không định được giá. Vài năm gần đây, tuy khoa học kỹ thuật tiến bộ, có người đã nuôi được ốc Anh Vũ, nhưng trữ lượng rất thấp. Trên lớp vỏ của những con hiện nay, vòng sinh trưởng là 30 vòng; Lớp vỏ của những con ở Đại Tân Sinh (12.14), vòng sinh trưởng là 26 vòng, ở Đại Trung Sinh Kỷ Phấn Trắng (12.15) là 22 vòng; kỷ Jura là 18 vòng; kỷ Than Đá (12.16) là 15 vòng; kỷ Ordovic là 9 vòng. Vòng sinh

trưởng trên vỏ con ốc Anh Vũ này có 18 vòng, tôi chắc chắn vào suy đoán của mình, đây là một con ốc Anh Vũ thuộc kỷ Jura, nó trị giá...” Vu Tịnh Tịnh cúi đầu trong chốc lát, sau đó lắc đầu, “Tôi không thể đánh giá được giá trị của nó. Đối với một vài người, nó không phải vật quý giá gì, cũng không phải là đồ cổ, không đáng một đồng! Nhưng đối với một vài người khác, nó là cuốn sách quý ghi chép sự phát triển của địa cầu, là những chuyện chưa từng được biết đến đang đợi khám phá, là vô giá!”

(12.11) Kỷ Ordovic là kỷ thứ hai trong số 6 kỷ của Đại Cổ Sinh (bao gồm: kỷ Cambri, kỷ Ordovic, kỷ Silur, kỷ Devon, kỷ Than Đá và kỷ Permi). Kỷ Ordovic bắt đầu với một sự kiện tuyệt chủng nhỏ vào khoảng 488,3 triệu năm trước và kéo dài trong khoảng 44,6 triệu năm. Nó kết thúc bằng một sự kiện tuyệt chủng lớn với sự tuyệt diệt của khoảng 60% các chi sinh vật biển.

(12.12) Ốc Anh Vũ (tên khoa học Nautilus pompilius) là loài động vật thân mềm sống dưới đáy biển sâu vài trăm mét vùng nhiệt đới, cận nhiệt đới. Nó là một trong 4 loài ốc anh vũ của chi Nautilus còn sinh tồn nên được coi là một dạng hóa thạch sống. Ốc Anh Vũ có chiếc vỏ cứng rất đẹp, bên ngoài có vân hình lượn sóng xám đỏ xen nhau, bên trong là lớp xà cừ trắng bạc long lanh, có thể được coi là thứ đồ trang sức đẹp. Thân ốc mềm nằm trong vỏ, đối xứng 2 bên. Từ trung tâm vỏ ốc ra đến miệng có những lớp màng ngăn chia vỏ thành hơn 30 buồng khí, cơ thể ốc chỉ chiếm một gian ngoài cùng, các gian còn lại đều bỏ trống. Giữa các buồng có ống thông, dùng để điều tiết sự phân bố khí, làm cho ốc nổi hoặc chìm.

(12.13) Chiến hạm Nautilus là chiếc tàu ngầm chạy bằng năng lượng hạt nhân đầu tiên của loài người do Mỹ chế tạo. Nó được Đặt nhất phu nhân nước Mỹ lúc đó là Mamie Eisenhower bật sâm banh hạ thủy vào ngày 21/1/1954.

(12.14) Đại Tân Sinh (Cenozoic) là đại gần đây nhất trong số ba đại địa chất kinh điển. Nó bắt đầu khoảng 65,5 triệu năm trước kể từ khi diễn ra sự kiện tuyệt chủng trong giai đoạn kỷ Phấn trắng đánh dấu sự biến mất của các loài khủng long cuối cùng và là sự kết thúc của Đại Trung sinh (Mesozoic). Đại Tân sinh vẫn đang diễn ra hiện nay.

(12.15) Đại Trung Sinh tiếp theo Đại Cổ Sinh, kéo dài khoảng 186 triệu năm, bắt đầu từ khoảng 251 triệu năm trước đến khi đại Tân sinh bắt đầu cách đây 65 triệu năm. Nó được chia thành 3 kỷ: Trias (Tam Diệp), Jura (Chu La), Creta (Phấn Trắng)

(12.16) Kỷ Than Đá hay Kỷ Cacbon (Carboniferous) thuộc đại Cổ Sinh, nó kéo dài từ khi kết thúc kỷ Devon, vào khoảng $359,2 \pm 2,5$ triệu năm trước đến khi bắt đầu kỷ Permi vào khoảng $299,0 \pm 0,8$ triệu năm trước.

Mọi người ở trong phòng vốn xem lời nói của Vu Tịnh Tịnh trở thành chuyện khôi hài, nhưng khi nghe được những từ ngữ chuyên ngành vừa quen thuộc vừa xa lạ mà Vu Tịnh Tịnh lưu loát nói ra, tất cả đều cảm thấy cô ấy nói sự thật.

Không chỉ có tôi ngây ngẩn, ngay cả Giang Dịch Thịnh và Chu Bất Văn cũng ngây ngẩn cả người.

Vu Tịnh Tịnh đi đến trước mặt Giang Dịch Thịnh, liếc mắt nói: “Em nói Tiểu La giả bộ nghèo, không đúng sao?”

Giang Dịch Thịnh phục hồi lại tinh thần, lập tức có sai lầm sửa, nói: “Xin lỗi, là anh đã hiểu lầm em. Tiểu La không phải làm bộ nghèo, mà căn bản không biết mình đang có cái gì.”

Vu Tịnh Tịnh nhú mày, tầm mắt lướt qua mặt của Ngô Cứ Lam một cái, sau đó chuyển đến mặt của tôi, kinh ngạc hỏi: “Cô không biết thật sao?”

“Những con ốc cô nói, tôi đã nghe ông nội bảo rằng rất hiếm gặp, nhưng con ốc hóa ngọc ở kỷ Tam Diệp, cùng với con ốc Anh Vũ hóa thạch ở kỷ Jura mà cô nói, tôi hoàn toàn không biết.”

Vu Tịnh Tịnh cười tủm tỉm nói: “Thì ra là vậy! Tôi còn tưởng rằng cô ‘Tài đại khí thô’ (12.18), hoàn toàn không xem mấy thứ này là đáng giá, khiến tôi cứ nghĩ thầm, rốt cuộc cô có bao nhiêu vật quý nữa?”

(12.18) Tài đại khí thô ý nói giàu có nhưng tỏ vẻ không giàu có, hay có người nói giàu nhưng không sang.

Chu Bất Ngôn xám mặt, không nói được một lời. xoay người chạy lên lầu, làm cho tiếng giẫm chân lên cầu thang nện “đùng đùng”, Chu Bất Văn cảm thấy có lỗi với chúng tôi, liền nói “Xin lỗi, không thể nói chuyện với mọi người được!” sau đó lập tức đuổi theo.

Trong phòng khách, không khí lại trở nên im lặng xấu hổ.

Vu Tịnh Tịnh cười nói: “Bữa ăn tối hôm nay rất hậu! cảm ơn cô và Ngô đại ca đã nhọc công chuẩn bị thiết đãi, thời gian không còn sớm, sáng ngày mai tôi còn có một ca quan trọng, xin cáo từ trước.”

Tôi đưa cô ấy đến tận cổng, “cảm ơn cô, nếu không gặp cô, tôi cũng không biết trong nhà có mấy thứ quý giá như vậy.”

Vu Tịnh Tịnh cười nói: “Không cần khách sáo!”

Tôi hưng hăng đẩy Giang Dịch Thịnh một cái, Giang Dịch Thịnh vội nói: “Anh đưa em về.”

Vu Tịnh Tịnh mỉm cười rất tự nhiên hào phóng, không có từ chối.

Nhìn Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh đi xa, tôi đang muốn khóa cổng, vừa quay đầu lại liền trông thấy Chu Bất Ngôn kéo theo hành lý đi ra, Chu Bất Văn cũng cầm theo hành lý, lo lắng theo sát sau lưng cô ta.

Tôi không nói tiếng nào, liền lui qua một bên. Chu Bất Ngôn cũng không nhìn tôi, ngẩng cao đầu, bước nhanh ra khỏi sân.

Chu Bất Văn cảm thấy có lỗi nhìn tôi, muốn nói gì đó lại thôi.

Tôi nói: “Anh nhanh đuổi theo Chu Bất Ngôn đi, đã trễ như vậy rồi, một mình cô ấy đi tìm nhà trọ không được tiện lắm.”

“Tiểu La, chuyện ngày hôm nay, em đừng để trong lòng, lần sau gặp lại anh sẽ nhận lỗi với em.” Chu Bất Văn nói xong, vội vàng đuổi theo Chu Bất Ngôn.

Tôi nghe tiếng bước chân của anh ấy đi xa dần, buồn phiền đứng ngây ngốc một lát, mới đóng cánh cổng lại.

Trong phòng khách, Ngô Cứ Lam đang quét dọn vệ sinh, hắn đem hoa quả chưa ăn hết gói thật kỹ bỏ vào tủ lạnh, mấy chai rượu chưa uống xong cũng đóng nắp lại cẩn thận, lau chùi bàn trà, quét rác...

Tôi ngồi xổm trên mặt đất, nhìn vào tảng đá ốc hóa ngọc thật lâu, sau đó chạy qua thư phòng, cũng nhìn thật lâu con ốc Anh Vũ đã hóa thạch.

Tôi vui sướng, nói: “Ngô Cứ Lam, em giống như đột nhiên biến thành người có tiền vậy, anh có ý kiến gì không?”

Ngô Cứ Lam hỏi: “Còn em, có ý kiến gì?”

Em có thể chu cấp cho anh rồi!

Trong lòng tôi đã nghĩ đến điều đó vô số lần, nhưng không có gan nói ra, “Vô cùng vui vẻ! Trên trời tự nhiên rơi xuống ‘bánh ngọt’ thật sự là rất sung sướng!”

Ngô Cứ Lam mỉm cười, xoa đầu của tôi nói: “Thì ra làm cho em vui vẻ chỉ đơn giản như vậy sao?”

Đơn giản? Tiền từ trên trời rơi xuống sao đơn giản được đây? Bao nhiêu người tha thiết ước mơ, nhưng lại không thể thực hiện được!

Tôi nói: “Người cao quý giống như anh chắc không bao giờ hiểu được ý nguyện của những kẻ nông cạn như em! Mỗi lần em bị Chu Bất Ngôn coi thường không có tiền, em luôn giả bộ mình hoàn toàn lạnh nhạt với vấn đề đó, bởi vì thật sự không còn cách nào khác, kỳ thật, điều em muốn làm nhất là lấy tiền ném vào mặt của cô ta. Cái gì mà kẻ thù kêu ngạo nhất, thì trả thù bằng chính cái đó, đây mới là thắng lợi thỏa mãn nhất!”

Ngô Cứ Lam không nói gì, nhìn tôi trong chớp mắt, hỏi: “Em cảm thấy ba việc không may xảy ra trước kia có liên quan đến mấy thứ ở trong phòng này sao?”

Tôi nói: “Khẳng định là có! Giống như Giang Dịch Thịnh đã nói, em có cái gì đáng giá để mà gây thù chuốc oán? Hôm nay rốt cuộc sự thật đã rõ ràng.”

“Nếu đã có liên quan, vậy thì ai làm?”

Tôi nói: “Nhất định là người biết có mấy thứ này tồn tại. Anh nói xem có phải lúc em đăng ảnh nhà trọ lên mạng, có người đã nhìn thấy hết mọi vật ở trong nhà không?”

Ngô Cứ Lam nói: “Ảnh chụp là sau khi nhà trọ sửa chữa xong mới đăng lên mạng, còn chuyện cướp tiền là xảy ra trước khi sửa chữa nhà.”

Tôi chần chừ nói: “Có lẽ chuyện cướp tiền là một chuyện khác, chỉ có hai chuyện sau này mới có liên quan. Người có nốt ruồi trên tay có rất nhiều, có lẽ hai kẻ xấu chúng ta gặp phải sau này cũng có nốt ruồi giống như vậy.”

Ngô Cứ Lam liếc nhìn tôi một cái, không có phản bác lại ý kiến của tôi, mà thản nhiên nói: “Anh cho rằng, không phải là ba chuyện, mà là bốn chuyện.”

“Bốn chuyện?”

“Lúc ba của Giang Dịch Thịnh tản bộ ở trên núi, gặp một gã đàn ông xa lạ, đột nhiên phát bệnh, lăn xuống triền núi bị gãy chân. Đó là chuyện xấu thứ nhất có liên quan đến em.”

Có liên quan đến tôi sao? Đúng rồi! Tiền tôi mượn của Giang Dịch Thịnh! Tôi khiếp sợ đầy mặt, thì thào nói: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!”

Đêm khuya, tôi nằm ở trên giường, không ngủ được.

Tôi nói với Ngô Cứ Lam “không thể nào”, Ngô Cứ Lam cũng không nói thêm gì nữa, giống như tôi có tin hay không cũng không quan trọng, còn tôi lại không cảm thấy thoải mái.

Hai chuyện không may và bốn chuyện không may, không thể giải thích cùng nhau.

Nếu chuyện cướp tiền thứ nhất là chuyện ngẫu nhiên, thì hai chuyện không may tiếp theo, là sau khi nhà trọ được khai trương, khi đó tôi đã đăng lên mạng rất nhiều ảnh chụp, có người nhận ra, thấy tiền nổi lòng tham, là hoàn toàn hợp lý.

Nhưng nếu là ba chuyện, thậm chí là bốn chuyện không may, thì những người thấy hơi tiền nổi lòng tham đó chẳng những phải tìm đến trước khi căn nhà được sửa chữa, mà còn phải hiểu rõ hoàn cảnh của tôi và Giang Dịch Thịnh. Những người bày ra mấy trò này rõ ràng là muốn ép buộc tôi dẹp bỏ ý định mở nhà trọ, đáng tiếc bởi vì nhờ Ngô Cứ Lam giúp đỡ, kế hoạch buộc tôi bỏ mặc căn nhà xem như thất bại, cho nên mới có ăn trộm đột nhập vào nhà. Sau khi đột nhập ăn trộm thất bại, đối phương lại áp dụng hành động khác.

Từ kế hoạch này đến kế hoạch khác, nếu không phải nhờ Ngô Cứ Lam giúp đỡ, chắc chắn tôi chỉ có thể chấp nhận sự thật, đem căn nhà cho người ta thuê.

Tôi càng nghĩ càng sợ, lần đầu tiên Chu Bất Ngôn gặp tôi, liền hỏi tôi muốn thuê nhà trọ, sau đó, cô ta còn nói ra cái giá thật khoa trương. Chu Bất Văn thì vừa mới biết rõ hết mọi chuyện của tôi, cũng biết rõ tất cả về Giang Dịch Thịnh.

Cẩn thận suy nghĩ lại, ngay cả lần thổ lộ duy nhất của anh ấy cũng thật đúng lúc, nhưng mà, cái đó có phải thật sự là thổ lộ hay không? Chu Bất Văn từ đầu đến cuối đều không có nói thích tôi. Có lẽ đó cũng là một lần hành động, nếu tôi chấp nhận anh ấy, tự nhiên tôi sẽ theo anh ấy rời hải đảo, sẽ tạm thời bỏ mặc căn nhà.

Tôi khó chịu đến mức giống như toàn bộ lồng ngực đều thiếu dưỡng khí, há miệng, dùng sức hít thở.

Trải qua những chuyện từ nhỏ đến lớn, khiến tôi có thói quen chào đón một cuộc sống luôn khiến mình sợ hãi, cho dù là cướp bóc, hay là ăn trộm đột nhập, thậm chí khi tôi phát hiện tất cả mọi tai họa đều hướng về phía tôi, thì tôi liền muốn cười sẽ cười, muốn ăn sẽ ăn. Dù sao cuộc sống vốn luôn có phiền toái không dứt, cứ “Bình tới tướng đỡ, thủy đến thổ dẫu” là được rồi.

Nhưng tôi chưa từng có thói quen chấp nhận tổn thương xuất phát từ chính người thân của mình. Đầu To, tất cả mọi chuyện thật sự là do anh làm sao?

.....

9 LOẠI ỐC VU TỊNH TỊNH NHẮC ĐẾN

13. Chương 13: Nụ Hôn Đầu Ấy Tựa Như Tuyết Đầu Mùa

Điều em muốn nhất bây giờ là cùng anh làm thật nhiều việc, cho dù cùng nhau lên núi, hay cùng nhau xuống biển, đối với em làm gì cũng không quan trọng, quan trọng là... chúng ta được ở bên nhau.

Buổi sáng, khi tôi rời giường, vẻ mặt tiêu tụy, hai hốc mắt có hai quầng thâm lớn, hiển nhiên cả đêm ngủ không ngon giấc. Ngô Cứ Lam hẳn là biết nguyên nhân tôi mất ngủ, nên không hỏi gì.

Tôi nói với Ngô Cứ Lam: “Quân tử vô tội, hoài bích có tội (13.1). San hô ốc hóa ngọc và con ốc Anh Vũ hóa thạch này dù sao cũng không phải là thứ ông nội thích, em có giữ lại cũng vô ích, chi bằng nghĩ cách bán đi.”

(13.1) Quân tử vô tội, hoài bích có tội: ý nói mọi tội lỗi là do bất đắc dĩ mà có, đành phải chấp nhận.

“Bán cho ai?”

Tôi chớp mắt mấy cái, không trả lời được. Mấy thứ này có thể đem ra chợ, hét to rao bán được sao?

“Em hãy đi liên hệ với Vu Tịnh Tịnh, nhờ cô ấy giúp xử lý việc này.”

Đúng vậy! Vu Tịnh Tịnh có thể nói rõ phẩm chất và giá trị của chúng trên thị trường, khẳng định biết người có khả năng thưởng thức.

Tôi hỏi Giang Dịch Thịnh số điện thoại của Vu Tịnh Tịnh, liền gọi điện thoại cho cô ấy.

Nghe xong ý muốn của tôi, Vu Tịnh Tịnh đồng ý ngay lập tức, “Hôm nay tôi sẽ giúp cô liên hệ bạn bè xử lý việc này. Sau khi hết giờ làm, tôi sẽ đến tìm cô, bảo Ngô đại ca chuẩn bị bữa tối phong phú một chút, tôi muốn tiện thể dùng cơm ở chỗ cô.”

Khi Vu Tịnh Tịnh nói đến “bữa ăn tối”, giọng nói đặc biệt vui sướng, tôi có chút khó hiểu, cô ấy thích ăn cơm của Ngô Cứ Lam nấu đến vậy sao?

Xế chiều, Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh cùng đến.

Vu Tịnh Tịnh nhìn thấy thức ăn ở trên bàn, cười đến híp cả mắt. Cô ấy nói với tôi: “Không nghĩ sinh thời, còn có thể được ăn... đồ ăn ngon như vậy.” Nói xong, không đợi mọi người cầm đũa, cô ấy bắt đầu không để ý đến hình tượng, vùi đầu ăn ngấu nghiến.

Tôi nhìn Giang Dịch Thịnh, ngẫm ám chỉ với hắn, muốn theo đuổi “Vu nữ vương” này, có phải nên học một chút tài nấu ăn hay không?

Giang Dịch Thịnh hỏi: “Đầu To và Chu Bát Ngôn đâu?”

“Sáng nay đã rời khỏi đảo rồi.” Chu Bát Văn nhả một đoạn tin ngắn cho tôi, ngay cả điện thoại cũng không gọi đến.

Giang Dịch Thịnh im lặng trong chớp mắt, không nói tiếng nào, bắt đầu ăn cơm. Giang Dịch Thịnh là người có chỉ số thông minh cao nhất trong ba người chúng tôi, chuyện tôi có thể nghĩ đến, hẳn đương nhiên cũng có thể nghĩ đến, chỉ sợ chuyện ba của hắn bị thương, hắn cũng đã có nghi ngờ. Chẳng qua, trước khi chưa có chứng cứ xác thực, hai người chúng tôi đều có chút tâm lý phớt lờ, không muốn nói, cũng chẳng muốn đối mặt.

Sau khi cơm nước xong xuôi, bốn người chúng tôi ngồi vây quanh cái bàn, Vu Tịnh Tịnh nói: “Tôi đã liên hệ với người am hiểu buôn bán những thứ này, bọn họ sẽ giúp tôi mở một buổi đấu giá nhỏ, đặt ra giá cạnh

tranh nhất để chuyển nhượng cho những người thật sự muốn mua. Buổi đấu giá sẽ tổ chức ở New York, Tiểu La, cô cần phải đến New York.”

“Hả? Sao? Tôi xem trên TV, những buổi đấu giá không cần phải có người tham gia xuất hiện mà!”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Đúng là không cần cô đến đó rao bán hàng của mình, nhưng có rất nhiều tài liệu hồ sơ cô phải đích thân ký tên. New York là một nơi đáng để đến, coi như làm một chuyến du lịch đi! Tôi lớn lên ở New York, nên rất quen thuộc, tôi sẽ tận tình chỉ dẫn cho cô, nếu không thì bảo Giang Dịch Thịnh đi theo cũng được.”

Tôi do dự nhìn Ngô Cự Lam, không phải tôi sợ đi xa nhà, mà Ngô Cự Lam là kẻ “không có hộ khẩu”, căn bản không làm được hồ sơ du lịch nước ngoài, tôi không muốn rời xa hắn.

Ngô Cự Lam nói: “Không cần lo lắng, rất nhanh sẽ gặp lại.”

Tôi suy nghĩ, cũng đúng! Đi một ngày, về một ngày, mất hai ba ngày làm việc, hẳn là bốn năm ngày liền về đến nhà, đích thực sẽ nhanh gặp lại.

Vu Tịnh Tịnh cảm thấy tôi chẳng còn vấn đề gì, cười tủm tỉm hỏi Giang Dịch Thịnh: “Anh có theo giúp bọn em đi New York không đây?”

Giang Dịch Thịnh cảm thấy không thành vấn đề, nói: “Được! Ít nhất có thể giúp các em mang hành lý.”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Hai người mang giấy tờ tùy thân đưa cho tôi, có chuyện gì tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa. Yên tâm đi, mọi người sẽ có một chuyến đi tuyệt vời!”

Tôi cảm thấy nụ cười của Vu nữ vương giống như nụ cười của con sói giả dạng bà ngoại đi mê hoặc cô bé quàng khăn đỏ, khiến cho người ta cảm thấy rung mình, nhưng chúng tôi chỉ là đi buôn bán đồ vật, chắc không có vấn đề gì chứ? Nếu Vu nữ vương muốn cướp tiền, căn bản không cần phải giúp tôi đi New York; nếu cô ta muốn cướp sắc, dù sao kẻ gặp không may chính là Giang Dịch Thịnh!

Dưới sự an bài vô cùng phô trương rầm rộ của Vu Tịnh Tịnh, hơn hai tuần sau, tôi và Giang Dịch Thịnh thuận lợi lấy được thị thực và các giấy tờ liên quan khác.

Vu Tịnh Tịnh hỏi tôi khi nào xuất phát, tôi nói càng nhanh càng tốt, còn một tuần nữa là đến đêm trăng tròn, tôi phải nhanh chóng về trước ngày đó.

Tôi, Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh lên thuyền rời hải đảo, Ngô Cự Lam đến bến tàu đưa chúng tôi đi.

Trong lòng tôi đầy nỗi buồn ly biệt, đầy sự lo lắng, hết lần này đến lần khác dặn dò Ngô Cự Lam, viết rất nhiều số điện thoại, đều là những người có quan hệ mật thiết với tôi và Giang Dịch Thịnh: bác sĩ, cảnh sát, chủ cửa hàng siêu thị, chủ cửa hàng quần áo... Bao gồm tất cả các mặt cần thiết của cuộc sống hàng ngày, cho dù gặp vấn đề gì, một chiếc điện thoại liền có thể tìm được người quen hay bạn bè trợ giúp.

Nghĩ lại trước kia có lần điện thoại của hai chúng tôi đều rơi xuống biển bị hư mất, tôi lên taobao đặt mua hai cái túi đựng di động không thấm nước, chúng tôi mỗi người một cái. Xong xuôi dặn dò hắn, bất cứ lúc nào cũng phải mang theo điện thoại bên mình, không có việc gì cũng có thể gọi cho tôi, không cần để ý đến chênh lệch múi giờ.

Tôi nghĩ đến con người của Ngô Cự Lam, lo tới lo lui, đủ thứ chuyện phải nghĩ, ăn cơm, quần áo mặc, an toàn ở trên đảo, thời tiết mưa bão, chi phiếu, tiền mặt mang theo trên người... Bình thường cũng không cảm thấy được có nhiều thứ phải chú ý như vậy, đến khi đi xa, mới phát hiện ra đủ loại lo lắng.

Tiếng còi hơi xuất phát vang lên, thúc giục những hành khách chưa lên thuyền nhanh chóng xuất phát. Tôi lưu luyến không rời, chậm chậm bước từng bước lên thuyền.

Sau khi thuyền rời bến, tôi vẫn đứng ở boong thuyền, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Ngô Cự Lam nữa, mới thu hồi ánh mắt. Tâm trạng của tôi có chút buồn rầu, không chỉ là cảm xúc ly biệt, mà còn bởi vì tôi không muốn rời xa Ngô Cự Lam, nhưng hẳn lại chẳng chút để ý đến tôi.

Vu Tịnh Tịnh đại khái hiểu được tâm trạng của tôi không vui, liền dùng giọng nói hết sức cường điệu nói với Giang Dịch Thịnh: “Vừa rồi, em đã nhìn thấy một chuyện buồn cười nhất mà từ nhỏ đến lớn em được thấy.”

Giang Dịch Thịnh liền phối hợp ăn ý: “Chuyện buồn cười gì thế?”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Một con cá vàng sống ở trong chậu lại đi lo lắng quan tâm đến một con cá mập sống ở đại dương, sợ ở trong chậu nó sẽ gặp nguy hiểm. Anh nói đi, có phải là chuyện buồn cười nhất không? Em nổi hết da gà đây này!”

Trong lòng tôi cảm thấy kinh ngạc, nhìn chằm chằm Vu Tịnh Tịnh, hỏi: “Tại sao cô lại nói Ngô Cứ Lam là con cá mập sống ở đại dương?”

Vu Tịnh Tịnh cười hì hì, nói: “Là cảm giác thôi, Ngô đại ca nhìn qua giống như một người rất lợi hại, chắc chắn đã trải qua không ít sóng to gió lớn. Còn cô, vừa nhìn qua đích thị là con cá vàng nhỏ sống ở trong chậu cá.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, tự nói với chính mình, chỉ là một sự so sánh mà thôi, không cần quá khẩn trương, suy nghĩ lung tung.

Xuống thuyền, chúng tôi đón xe đến sân bay.

Sau khi lên máy bay, tôi và Giang Dịch Thịnh mới phát hiện chúng tôi được ngồi ở khoang hạng nhất.

Xa xỉ như vậy sao? Tôi và Giang Dịch Thịnh đều nhìn Vu Tịnh Tịnh.

Vu Tịnh Tịnh nói: “Đừng lo lắng, tiền là ông chủ của tôi chi trả, ông ấy yêu cầu phải khiến cho hai vị khách đi đường xa cảm thấy thoải mái.”

“Ông chủ?”

“Chính là ông chủ của công ty đã nhận giúp Tiểu La bán hàng, ông ta cũng cảm thấy hứng thú đối với hai đồ vật của cô, chắc chắn sẽ ra giá cao để mua.”

Giang Dịch Thịnh hỏi: “Tại sao em gọi ông ta là ông chủ?”

Vu Tịnh Tịnh nhún vai, gia tộc của em làm công cho gia tộc bọn họ, em muốn tiếp tục làm công cho ông ta, không gọi là ông chủ vậy nên gọi là gì?”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Cô không phải là bác sĩ sao?”

Vu Tịnh Tịnh tự nhiên nói: “Vậy cứ coi như là kiêm thêm chức vụ đi!”

Tôi và Giang Dịch Thịnh hai mắt nhìn nhau, Vu Tịnh Tịnh cười nói: “Đến New York rồi, hai người sẽ rõ.”

Tôi và Giang Dịch Thịnh lại nhìn nhau, không hỏi thêm gì nữa.

Mười mấy tiếng đi cùng, Giang Dịch Thịnh có người đẹp ở bên cạnh, nói nói cười cười suốt dọc đường, rất là thoải mái vui vẻ. Tôi bởi vì vẫn canh cánh trong lòng chuyện Ngô Cứ Lam “không để ý xa cách”, nên tâm trạng vẫn không tốt lên được.

Máy bay đáp xuống sân bay Kennedy (13.2) ở New York, nhìn đến cảnh trí của đất nước xa lạ, tôi chẳng có chút cảm giác vui vẻ nào.

(13.2) Sân bay quốc tế John F. Kennedy (tên ban đầu là Idlewild) là một sân bay quốc tế tọa lạc tại Jamaica, Queens, ở Đông Nam Thành phố New York cách Hạ Manhattan 19 km. JFK là cửa ngõ với số lượng hành khách quốc tế đến Hoa Kỳ lớn nhất và cũng là cửa ngõ có giá trị hàng hóa vận chuyển đến Mỹ lớn nhất.

Đến sân bay đón chúng tôi là một tài xế vận một bộ vest màu đen lịch sự, mở ra một chiếc Bentley (13.3) hạng sang, Giang Dịch Thịnh nhìn thấy, nhìn không được huyết sáo một tiếng.

(13.3) Bentley Motors Limited là nhà sản xuất ô tô hạng sang của Anh. Bentley Motors được thành lập tại Anh vào ngày 18/1/1919 bởi Walter Owen Bentley. Từ năm 1998, tập đoàn Volkswagen của Đức đã trở thành chủ sở hữu của Bentley.

Tôi hỏi: “Tiền ai trả vậy?”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Giống như vé máy bay hạng nhất của chúng ta, cũng do ông chủ chi trả.”

Tôi than thở: “Lông cừu từ trên thân cừu mà ra, tiền ông ta chi trả khẳng định sẽ phải kiếm lại từ chúng ta, nhưng cứ nghĩ không phải do mình tiêu xài, vẫn luôn có chút thoải mái.”

Vu Tịnh Tịnh rót cho chúng tôi mỗi người một ly rượu sâm banh, “Chúc mừng chúng ta đến New York bình an.”

Tôi uống một hớp sâm banh, nhìn ra ánh đèn nê ông ở bên ngoài cửa xe, dòng xe tấp nập, đột nhiên tôi bắt đầu có cảm giác, mình thật sự đã đến New York! Là nơi Ngô Cự Lam đã từng sinh sống!

Rõ ràng chỉ là một thành phố xa lạ, nhưng bởi vì yêu một người, ngay cả cảm giác đối với một thành phố cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Đáng tiếc, xã hội hiện đại không giống với xã hội của hơn một trăm năm trước, mua một tấm vé là có thể đi từ đại lục này đến đại lục khác, nếu không tôi cũng thật sự muốn cùng Ngô Cự Lam du ngoạn một chút ở thành phố này.

Tôi đột nhiên hỏi: “New York những năm 1880 chắc không giống như bây giờ?”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Thật sự không giống. Nhưng lúc đó dường như nó là một quốc gia chưa có lịch sử, cho nên đặc biệt chú trọng đến việc bảo tồn lịch sử. Rất nhiều kiến trúc thời bấy giờ vẫn còn được bảo tồn đến ngày nay, nếu cô hứng thú, tôi có thể dẫn cô đi xem.”

Giang Dịch Thịnh lấy làm lạ, hỏi: “Tiểu La, em có hứng thú với lịch sử thành phố New York từ khi nào vậy?”

Tôi che dấu uống thêm một hớp rượu sâm banh, “Chỉ là thuận miệng hỏi chơi thôi.”

Tài xế lái xe đi qua một nơi rợp bóng mát, cây cỏ um tùm, có không ít gốc cây hẳn là đến mấy trăm tuổi, thân cây thô to, tán cây đồ sộ. Ở nơi đô thị có nhiều tòa nhà cao tầng mọc san sát, đột nhiên xuất hiện một nơi cây cỏ tươi tốt, hoa thơm nở rộ, tôi và Giang Dịch Thịnh không khỏi tò mò ngấm nhìn.

Vu Tịnh Tịnh giới thiệu: “Đây là Công Viên Trung Tâm (13.4) nổi tiếng, thành lập từ năm 1857, là công viên cây xanh đầu tiên của người Mỹ, năm đó, những khu đất xung quanh đây đều không đáng giá, hiện tại...” Vu Tịnh Tịnh cau mày, giọng nói giống như từ mũi thở ra, “Ngoại trừ chính phủ và cơ quan nhà nước, chỉ có giới thượng lưu mới có thể có nhà quan sát được Công Viên Trung Tâm.”

(13.4) Công viên Trung Tâm (Central Park) là một công viên công cộng ở trung tâm Manhattan thuộc Thành phố New York, Hoa Kỳ. Công viên ban đầu mở cửa năm 1857, hơn 3,41 km² trên khu đất thuộc sở hữu của thành phố.

Tài xế dừng xe trước một tòa nhà cao tầng, Vu Tịnh Tịnh nói: “Chúng ta đến rồi.”

Tôi nhìn Công Viên Trung Tâm chỉ cách một con đường ở đằng kia, liền cùng Giang Dịch Thịnh trao đổi ánh mắt.

Chúng tôi vừa xuống xe, đã có người đến giúp mang hành lý. Một cậu bé mặc lễ phục màu đỏ đứng giữ cửa hẳn là có quen biết với Vu Tịnh Tịnh, lễ phép chào hỏi cô ấy một tiếng, sau đó mở cửa.

Vu Tịnh Tịnh dẫn chúng tôi đến thang máy, điều khiển thang máy là một lão da đen tóc hoa râm, khỏe mạnh hoạt bát, nhìn thấy Vu Tịnh Tịnh, ông ta vừa nhiệt tình chào hỏi, vừa bấm vào nút chọn tầng biểu hiện chữ “Penthouse” ở tầng cao nhất, đó là một trong hai cái nút đặc biệt trên bảng điều khiển, cái còn lại biểu hiện chữ “Lobby”. (13.5)

(13.5) Penthouse là một căn hộ cao cấp thường nằm ở tầng trên cùng hay tầng dưới cùng của một tòa nhà, nó không đơn thuần là một căn hộ bởi vì được bố trí tiện nghi và xa hoa giống như một căn nhà cao cấp bao gồm hồ bơi, sân vườn... Lobby là đại sảnh trong các tòa nhà lớn, thường là đường dẫn ở các khách sạn.

Vu Tịnh Tịnh nói: “Tòa căn hộ này vốn là tài sản của ông chủ, nhưng do bà nội của tôi chăm nom. Các tầng khác đều cho thuê, tầng trên cùng giữ lại cho ông chủ khi ông ấy ngẫu nhiên về đây ở.”

Giang Dịch Thịnh cảm thán nói: “Ông chủ của em quả thật biết cách làm giàu!”

Vu Tịnh Tịnh nhin không được cười nhạo một tiếng, “Biết cách làm giàu sao? Ông ấy chẳng quan tâm lắm đâu! Ông chủ chẳng qua may mắn mua nó sớm thôi, vào năm 1857 lúc Công viên Trung Tâm vừa xây dựng, ông chủ... người nhà của ông chủ ở đây từ năm 1852 liền mua khu đất này. Khi đó vùng này chỉ là một mảnh đất hoang thôi.” Cô ấy cau mày, tức giận nói: “Nếu trong tương lai hai người có đi Châu Âu, sẽ nhìn thấy ở Paris, London, La Mã, Vatican... đều là đất ông chủ tiện tay mua được, sẽ càng cảm thấy khiếp sợ! Tôi nói với người ta rằng vào thời điểm mua những những thứ đó nó không phải là hàng phế phẩm, nhưng cần bản không có ai tin tôi!”

Khi thang máy đến nơi, Vu Tịnh Tịnh ra khỏi thang máy, đứng trong một hành lang được trang trí xa hoa lộng lẫy, trên sàn trải thảm lông cừu, trên tường treo nhiều bức tranh đẹp, trên trần nhà là một bộ đèn cổ bằng thủy tinh. Cô ấy đi đến trước một cánh cửa lớn. Nhấp một chuỗi mật mã vào cái khóa cửa bằng điện tử, cửa liền mở ra.

Vu Tịnh Tịnh vừa đi vào, vừa nói: “Để thuận tiện cho hai người ra vào, tôi đã nhờ người cài đặt mật mã là ngày sinh nhật của Tiểu La, sinh nhật âm lịch nhé.”

Tôi vội nói: “Không cần phải phiền toái như vậy, chúng tôi chỉ ở nhờ hai ngày, rất nhanh sẽ rời khỏi đây.”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Đã đổi rồi, chẳng lẽ đổi lại?”

Tôi chỉ có thể chấp nhận: “Cảm ơn cô và ông chủ của cô.”

Vu Tịnh Tịnh không để ý nói: “Đi thôi, tôi dẫn hai người đi tham quan phòng một lát.”

Chúng tôi đi dọc theo hành lang trước cửa, đi vào phòng khách, liếc mắt một cái, liền nhìn thấy một cánh cửa lớn trong suốt trải rộng hết mặt bức tường. Ngoài cửa là bầu trời xanh thẳm, mây trắng nhẹ bay, rừng cây xanh um tươi tốt, hồ nước trong xanh thấp thoáng, thậm chí còn có vài vệt đen của vài con chim ưng đang oai dũng bay lượn vòng quanh trên bầu trời.

Tôi thán phục, trong mớ bê tông cốt thép chằng chịt của thành phố lại có thể nhìn thấy cảnh trí giống như đang ở rừng rậm dã ngoại, khó trách những khu nhà thuộc bốn phía xung quanh Công Viên Trung Tâm đều có giá trên trời.

Vu Tịnh Tịnh nói: “Giang Dịch Thịnh và tôi ở phòng dành cho khách ở dưới lầu, Tiểu La ở phòng của ông chủ trên lầu.”

Phòng ở rất cao, hoàn toàn có thể làm thành hai tầng, nhưng chủ nhân có vẻ không có chút gì quý trọng từng tấc đất tấc vàng, lầu trên chỉ làm một nửa, những nơi khác đều để trống một khoảng không lớn, cho nên trên đỉnh phòng khách và nhà ăn có đến 5 6 sáu thước cao là khoảng không, làm cho phòng ốc có vẻ rộng và sâu, quả thực rất giống như một tòa thành nhỏ.

Tôi hiểu kỳ cuộc sống của giới thượng lưu giàu có, nên cùng Giang Dịch Thịnh trước hết đi tham quan qua lầu một, sau đó thì lên lầu hai. Chúng tôi phát hiện căn phòng này quả thật giống như “tòa thành”, thực tế phòng có thể ngủ được rất ít. Lầu một ngoại trừ phòng khách, nhà ăn và nhà bếp, hai phòng ngủ liền kề, thì toàn bộ lầu hai chỉ có một phòng ngủ lớn, những khu vực còn lại bao gồm một khu đọc sách giống như một thư viện nhỏ, có bày trí ghế dựa; khu hoạt động ngoài trời có cả kính thiên văn; còn có khu tiếp khách với bàn trà và ghế sofa. Những khu vực này không được ngăn cách bằng các bức tường hay cánh cửa, mà dựa vào cách bày trí khéo léo để phân biệt với nhau, như vậy có thể trực tiếp quan sát phòng khách và nhà ăn ở dưới lầu. Bàn ghế sofa ở khu tiếp khách, cách phòng khách ở dưới lầu một khoảng không ở trên cao, đối diện với cánh cửa lớn, có thể vừa ngồi nói chuyện tán gẫu, vừa thưởng thức cảnh đẹp ở bên ngoài.

Tôi nói với Vu Tịnh Tịnh: “Ông chủ của cô hiển nhiên coi căn phòng này là khu vực cá nhân, ngoại trừ phòng ngủ, tường và cửa của những nơi khác đều không có, rõ ràng không muốn mời người lạ đến ở. Tại sao lại cho phép chúng tôi ở đây?”

Vu Tịnh Tịnh cười hì hì nói: “Dù sao cũng bỏ trống, cho chúng ta ở, còn có thể bớt đi chi phí thuê khách sạn.”

Tôi nói: “Tuy hai mặt hàng của tôi có giá trị, nhưng khẳng định không phải loại kỳ trân dị bảo quý hiếm bậc nhất, nhiều lắm chỉ bán được mấy trăm vạn Nhân Dân Tệ, tôi cảm thấy tiếp đãi như vậy hình như hơi cao quý quá!”

Vu Tịnh Tịnh vỗ vào vai của tôi, nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, rất nhanh cô sẽ hiểu.”

Tôi chỉ có thể tạm an lòng, từ từ đợi sự việc tiến triển. Tôi nói: “Những cái khác sao cũng được! Nhưng tôi chỉ có thể ở nhiều nhất là hai ngày, cũng chính là ngày kia tôi nhất định phải về Trung Quốc, Ngô Cứ Lam đang ở nhà đợi tôi!”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Tối nay ông chủ có mời cô ăn cơm, cô đến nói trực tiếp với ông ấy đi!”

Tôi ngáp một cái nói: “Thật mệt mỏi, tôi không muốn ăn cơm, chỉ muốn đi ngủ thôi.” Tính toán thời gian, bây giờ ở trong nước là 4-5 giờ sáng, chính là lúc đang ngủ say.

Vu Tịnh Tịnh nói: “Tắm rửa một chút, đừng bao giờ ngủ, cố gắng chịu đựng đến tối, nếu không chênh lệch múi giờ càng làm cô mệt mỏi thêm.”

Tôi đi vào phòng tắm, chuẩn bị mở nước ngâm mình, liền ngạc nhiên phát hiện đầu gội cùng sữa tắm đều là nhãn hiệu tôi quen dùng. Chỉ là những điều nhỏ nhặt, nhưng lại khiến cho tôi cảm thấy thật sự thân thiết chu đáo, tâm trạng tốt lên được vài phần.

Tắm xong, mệt mỏi giảm đi chút ít, tôi ngồi một bên giường, vừa sấy tóc, vừa tùy ý đánh giá cách trang trí của căn phòng.

Đầu giường và giá sách có đặt mấy con ốc biển màu sắc xinh đẹp làm vật trang trí, khiến tôi sinh ra vài phần cảm giác thân thiết. Tôi thầm nghĩ, người chủ giàu có này hẳn là rất thích biển, khó trách ông ta lại muốn mua hai tảng đá của tôi.

Sấy tóc xong, tôi đứng trước cánh cửa lớn, vừa ngắm Công Viên Trung Tâm, vừa gửi một tin nhắn cho Ngô Cứ Lam: “Em đã đến New York bình an. Nếu anh còn muốn nhớ nơi này, em có thể đi nhiều nơi, chụp ảnh về cho anh xem.”

Vẫn chưa nhận được tin trả lời, chắc là hắn chưa ngủ dậy, tôi liền cất điện thoại vào.

Vu Tịnh Tịnh gõ cửa nói: “Đến giờ ra ngoài ăn tối rồi.”

“Tôi lập tức xong ngay đây.”

Dù sao đối phương cũng coi trọng đồ vật, không phải là đáng vẽ của tôi, cho nên tôi ăn mặc rất tùy tiện, tôi mặc một cái quần bò đã bạc màu, bên trên mặc một cái áo sơ mi in hoa tay dài mềm mại, trên tay cầm một cái áo khoác len hở cổ màu nâu nhạt, lúc ra ngoài có thể tùy ý khoác vào.

Vu Tịnh Tịnh và Giang Dịch Thịnh thì cực kỳ tỉ mỉ lựa chọn quần áo, một người mặc một cái váy ngắn nhãn hiệu Roland, áo khoác ngoài bằng nhung; một người mặc áo sơ mi tay dài, cùng với quần tây kiểu Châu Âu. Khi tôi đi xuống, nhìn thấy bọn họ đứng cùng nhau, đang thăm thì to nhỏ nói chuyện, cực kỳ xứng đôi vừa lứa.

Tôi nói: “Tôi cảm thấy mình giống như kỳ đà cần mũi hai người vậy.”

Vu Tịnh Tịnh cười cười, Giang Dịch Thịnh cũng không để ý tới lời trêu chọc của tôi, hắn cầm lấy áo vest, nói: “Đi thôi!”

Vu Tịnh Tịnh bảo nơi ăn cơm không xa lắm, ở khu vực rất gần, ba người chúng tôi liền quyết định đi bộ.

Tôi cố ý đi lùi lại phía sau, để cho Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh đi phía trước.

Đường phố lớn, người đi đường đông đúc qua lại không ngớt, các loại giọng nói tiếng Anh cứ vang lên không ngừng, còn có một cặp tình nhân đang làm những cử chỉ âu yếm, tôi lại nhớ đến người ở nhà, nhịn không được lại lấy điện thoại ra.

Vừa hết một lượt đèn đỏ, Vu Tịnh Tịnh và Giang Dịch Thịnh qua ngã tư đường, tiếp tục đi về phía trước, tôi thì bị chặn lại ở bên này ngã tư. Tôi không có để ý, vừa lật xem mấy tấm ảnh chụp trên điện thoại chờ đèn đỏ, vừa nghĩ lát nữa lúc ăn cơm sẽ lên chạy ra ngoài gọi điện thoại cho Ngô Cứ Lam.

Đợi đến lúc đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, khi ngẩng đầu lên, tôi phát hiện mình không nhìn thấy Vu Tịnh Tịnh và Giang Dịch Thịnh. Tôi không dám nhìn điện thoại nữa, nên cất điện thoại vào, vội vàng đi về phía

trước, đi qua ba con đường, vẫn không nhìn thấy bọn họ. Tôi quay trở lại, đi tới đi lui xung quanh tìm mấy lần, nhưng vẫn như trước không nhìn thấy Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh.

May mắn thời gian còn sớm, người đi trên đường vẫn tấp nập qua lại, khiến tôi không mấy khẩn trương, nhưng dù sao đây cũng là một nơi xa lạ, tiếng Anh của tôi cũng không được tốt, nên trong lòng càng trở nên hoảng sợ. Tôi lấy điện thoại ra, gọi cho Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh. Điện thoại của hai người đều không gọi được, không biết do tín hiệu có vấn đề, hay lần du lịch quốc tế này căn bản không được thuận lợi.

Tôi suy nghĩ, quyết định quay lại con đường cũ, chỉ cần tìm được tòa nhà đã ở lúc này, chắc chắn sẽ không bị lạc.

Có điều, vừa rồi tâm trạng của tôi đang suy nghĩ lung tung, không chú ý đi theo sau Vu Tịnh Tịnh, nên căn bản không nhớ đường. Tôi chỉ có thể vừa cố gắng nhớ lại, vừa thử đi tới trước, tòa nhà đó không xa lắm, chỉ cần đi vài vòng, là có thể tìm được!

Nhưng tôi tìm tới tìm lui, càng tìm càng hoảng hốt, căn cứ vào lộ trình, chắc chắn tôi đã đến rất gần khu nhà đó, nhưng mãi vẫn không thấy nó ở đâu. Tôi thử dùng tiếng Anh hỏi đường, nhưng căn bản tôi không thể nói được tên đường, số nhà là bao nhiêu, những người đi đường bị tôi hỏi đều lắc đầu, nói xong chữ “Sorry”, liền cước bộ vội vàng rời khỏi.

.....

XE BENTLY

CÔNG VIÊN TRUNG TÂM (CENTRAL PARK), NEW YORK

Sắc trời ngày càng sẫm tối, tôi đứng trên con đường xa lạ, nhìn những người xa lạ, trong lòng vô cùng lo lắng.

Bỗng nhiên, tôi nghe được có tiếng gọi: “Tiểu La!”

Nghe được âm thanh Trung Hoa quen thuộc, tưởng như mình nghe thấy âm thanh của tự nhiên, tôi lập tức quay đầu lại. Cách dòng xe cộ như nước ở ngã tư đường, Ngô Cự Lam đứng dưới ngọn đèn leo lét, vẫy vẫy tay gọi tôi.

Tôi nghĩ mình đang thật sự hoảng hốt, nên xuất hiện ảo giác, tôi nhìn không được vội vàng nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra. Trong lúc đó, Ngô Cự Lam đã nhanh chóng băng qua đường, chạy đến trước mặt tôi.

“Tiểu La!” Ngô Cự Lam nhìn tôi, nét mặt lộ ra nét vui sướng như trút được gánh nặng.

Tôi chạm vào tay hắn, cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn thấp hơn người bình thường, mới chắc chắn rằng tất cả đều là sự thật.

Tôi vừa ngạc nhiên vừa bối rối hỏi: “Tại sao anh lại ở đây?”

“Vu Tịnh Tịnh nói đã lạc mất em, nên anh đi tìm.”

“Không phải chuyện này, em muốn hỏi, sao anh lại đến New York? Làm sao anh đến được đây? Anh không có giấy tờ tùy thân, sao có thể qua được hải quan?”

Ngô Cự Lam cúi thấp người, kề sát bên tai tôi, nói: “Anh là một con cá, em đã bao giờ thấy một con cá lúc di chuyển còn phải mang theo giấy tờ tùy thân chưa?”

Tôi cảm giác được hơi thở phản phát của hắn, liền đỏ mặt, “Anh đã sớm có kế hoạch rồi sao?”

“Đúng vậy.”

Khó trách lần chia tay vừa rồi, hắn chẳng có chút cảm xúc xa cách nào; mỗi khi tôi thể hiện ý định không muốn đi New York, hắn liền nói rất nhanh sẽ gặp lại. Không phải hắn không quan tâm đến chia ly, mà là sẽ đến New York gặp tôi. Những rối rắm không được tự nhiên ở trong lòng phút chốc đều tan biến, trong tim tôi tràn ngập vui sướng.

Tôi hỏi: “Sao anh tìm được Tịnh Tịnh và Giang Dịch Thịnh vậy?”

Ngô Cự Lam lấy điện thoại ra hươ qua hươ lại, bọc bên ngoài điện thoại là cái túi nhựa chống thấm nước tôi đã mua ở trên taobao, “Điện thoại của em không gọi được.”

“Vừa rồi em cũng không gọi được, chắc là mạng quốc tế có vấn đề rồi!”

Ngô Cự Lam hỏi: “Em đói bụng chưa? Chúng ta đi ăn cơm.”

Tôi kéo cánh tay của Ngô Cự Lam, nhanh nhẩu bước về phía trước, “Em đang có hẹn ăn tối với ông chủ của Vu Tịnh Tịnh, nhưng đã trễ giờ lâu lắm rồi, bây giờ em không muốn đi nữa. Anh gọi điện thoại cho Vu Tịnh Tịnh, bảo với cô ấy là em không đến.”

Ngô Cự Lam gọi điện thoại cho Vu Tịnh Tịnh, dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện với cô ấy, bảo rằng hân đã tìm thấy tôi, chúng tôi muốn đi ăn tối, mong ông chủ của cô ấy thông cảm mà tùy ý ra về.

Đợi hân cúp điện thoại, tôi cười hỏi: “Có phải anh đến quốc gia nào, cũng sẽ nói được ngôn ngữ của quốc gia đó không?”

Ngô Cự Lam không hề phủ nhận, mà thản nhiên nói: “Tuy rằng thông qua ngôn ngữ của loài người khó có thể hiểu rõ con người, nhưng nếu không biết ngôn ngữ của bọn họ, lại càng đáng sợ. Giống như một người mù đi trên đường cao tốc vậy.”

Lời nói của hân biểu lộ chút sát khí mơ hồ, tất nhiên tôi hiểu được lời nói đó, cuộc sống của hân đã trải qua, không phải chỉ có ngâm thơ đánh đàn, uống rượu múa kiếm, nhưng chính tai của mình nghe được, tôi lại có chút gì đó khó chịu.

Ngô Cự Lam dịu dàng xoa đầu tôi, dường như muốn trấn an tôi đừng nên suy nghĩ quá nhiều, hân mỉm cười hỏi: “Đi chơi có thích không?”

Tôi lập tức lấy lại tinh thần, ríu rít kể chuyện từ lúc chúng tôi lên máy bay, cho đến lúc ở khu nhà nghỉ cao cấp, còn cảm nhận khó hiểu về ông chủ vô cùng hào phóng tốt bụng kia, “...Có lẽ là do em ít hiểu biết, chưa gặp qua tình huống này, có chút không quen với việc được người ta đối xử quá tốt, cho nên mới lo lắng ông chủ này thật ra là ‘chồn chúc phúc gà’, có ý đồ khác...”

Một chiếc xe cảnh sát đỗ lại ven đường, hai người cảnh sát ở trong xe đi ra, tôi lập tức rẽ vào một con hẻm nhỏ, cố gắng lúi cúi Ngô Cự Lam dựa sát vào một góc tường. Khi hai người cảnh sát đi qua, tầm mắt quét qua người chúng tôi, tôi hoảng hốt tim đập thật nhanh, vội vàng ôm cổ của Ngô Cự Lam, môi dán lên mặt của hân, làm ra bộ dáng thân thiết tình cảm.

Đợi hai người cảnh sát đi xa, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, liền buông Ngô Cự Lam ra.

Nhìn đến hân với khuôn mặt không chút biểu cảm đang nhìn tôi chằm chằm, tôi đột nhiên phản ứng kịp, nhận không được tự mắng chính mình: “Em đúng là ngốc thật! Quả thật ngốc chết đi cho rồi!” Tôi lo lắng Ngô Cự Lam không có giấy tờ tùy thân, đang nhập cảnh trái phép, nhìn thấy cảnh sát liền chột dạ, nên không có suy nghĩ thấu đáo. Khách bộ hành đang yên đang lành đi trên đường, có vị cảnh sát nào nhàn rỗi đi chặn lại hỏi giấy tờ tùy thân chứ? Ngược lại, bộ dáng lén lút vừa rồi của tôi, mới dễ khiến người ta chú ý.

Thật sự là bị chỉ số thông minh của mình làm cho tức đến phát khóc! Tôi tỏ vẻ đáng thương nhìn Ngô Cự Lam, “Xin lỗi! Chút nữa em đã gây ra rắc rối, nếu anh muốn mắng...”

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, Ngô Cự Lam cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi, tiếng nói của tôi lập tức im bật.

Nụ hôn của hân giống như những bông tuyết rơi lất phất đầu tiên của đầu mùa đông, lạnh lẽo mềm mại, vừa chạm vào liền tan chảy, chỉ còn vương lại một chút hơi lạnh, để chứng tỏ nó có tồn tại.

Tôi nín thở im lặng, ngơ ngác nhìn Ngô Cự Lam.

Ngô Cự Lam chăm chú nhìn tôi một thoáng, đột nhiên mặt giãn ra mỉm cười. Tôi đã có thói quen nhìn thấy gương mặt lạnh lùng, biểu cảm lãnh đạm của hân, lần đầu tiên nhìn thấy hân dịu dàng tùy tiện như vậy, nên cảm thấy khuôn mặt của hân càng trở nên lạ hoặc mê người, khiến cho tim tôi đập nhanh, mặt có chút ửng hồng.

Ý cười trên khuôn mặt của hắn càng sâu sắc hơn, bàn tay nhẹ nhàng véo vào má tôi, vừa cười, vừa nắm tay tôi, tiếp tục đi về phía trước.

Tôi hoàn toàn biến thành người câm, suốt đường đi không nói được câu nào.

Ngô Cứ Lam dẫn tôi đến một nhà hàng Tây, sau khi mơ mơ màng màng ngồi xuống, tôi mới phát hiện Vu Tịnh Tịnh và Giang Dịch Thịnh cũng ở đó.

Vu Tịnh Tịnh cúi đầu, tỏ ra bộ dáng “Là lỗi của tôi, tôi phải bị phạt”, Giang Dịch Thịnh vẻ mặt không vui nhìn Ngô Cứ Lam.

Tôi nói: “Hai người cũng đến à? Tịnh Tịnh, tôi thất hẹn với ông chủ của cô không có vấn đề gì chứ?”

Giang Dịch Thịnh nhìn tôi giống như nhìn quái vật, chê cười nói: “Chỉ số thông minh của em thật sự là... hết cứu nổi.”

Vu Tịnh Tịnh vội nói: “Không sao cả! Ông chủ sẽ không để ý, cô đã đi đâu vậy?”

“Tôi nhìn điện thoại, ngẩng mặt lên thì không thấy hai người nữa, tại vì bản thân đi đường cũng chẳng tập trung.” Tôi vô cùng khách khí với Vu Tịnh Tịnh, nhưng xoay người lại đối với Giang Dịch Thịnh với vẻ mặt khác xa, “Chỉ số thông minh của anh là cao nhất, một người lớn còn sống như em đi theo phía sau anh, rốt cuộc là trong lòng anh đang nghĩ cái gì, mà em biến mất cũng không phát hiện ra? Đúng là trọng sắc khinh bạn!”

Vu Tịnh Tịnh lại cảm thấy áy náy, bắt đầu cúi đầu nhận tội. Giang Dịch Thịnh ân cần an ủi Vu Tịnh Tịnh, nói với Ngô Cứ Lam: “Tôi không thích ăn cơm Tây, tôi muốn ăn đồ ăn Trung Quốc!”

Ngô Cứ Lam nói: “Được.”

Giang Dịch Thịnh cùng Vu Tịnh Tịnh rời khỏi, tôi khó hiểu hỏi: “Tại sao Giang Dịch Thịnh lại có vẻ đang tức giận với anh vậy?”

“Vu Tịnh Tịnh nói đã để em lạc mất, anh nhất thời sốt ruột, nên trách mắng Vu Tịnh Tịnh hai câu.”

Tôi cũng không phải là đứa trẻ, tự mình đi lạc còn bắt người khác chịu trách nhiệm sao? Hình như có chút quá đáng... Tôi dò hỏi: “Hay là lát nữa anh xin lỗi Vu Tịnh Tịnh đi?”

Ngô Cứ Lam liếc nhìn tôi một cái, cầm cái menu lên xem, không thèm đếm xỉa đến lời nói của tôi.

Từ ngày đầu tiên gặp hắn, tôi đã biết hắn là một kẻ kiêu ngạo, tuyệt đối không chịu hạ thấp chính mình, tôi cũng không muốn ép buộc hắn, nên quyết định tự mình đi nói vài câu với Vu Tịnh Tịnh, coi như xin lỗi dùm hắn!

Tôi lật qua lật lại cái menu để xem, liền phát hiện các món ăn Pháp. Không phải tôi không thích món ăn Pháp, ví dụ như ốc nhồi gan ngỗng, thịt bò trứng cá muối, ngẫu nhiên ăn vài lần, thật sự rất thích. Nhưng tối hôm nay, tôi vừa ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ, lại còn bị chênh lệch múi giờ, nên cơ thể có chút không khỏe, tôi không muốn ăn những thứ này.

Ngô Cứ Lam hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Tôi cảm thấy có lỗi, nói: “Em vừa ngồi máy bay đường dài, thật ra bây giờ em muốn ăn một bát mì nước.”

“Phải rồi, là anh không chu đáo.” Ngô Cứ Lam bỏ menu xuống, dẫn theo tôi rời khỏi nhà hàng.

Tôi không biết quán ăn Trung Quốc ở đâu, Ngô Cứ Lam khẳng định cũng không quen thuộc với thành phố New York hiện tại, vì thế, tôi đề nghị quay về nhà nghỉ, tự mình nấu!

Buổi chiều, khi đi tham quan nhà bếp, tôi phát hiện ông chủ kia hoặc là thuộc hạ của ông chủ kia cực kỳ chu đáo cẩn thận, không chỉ cho vào tủ lạnh các loại thức ăn của Trung Quốc, mà còn chuẩn bị đầy đủ các loại gia vị đặt trên kệ bếp, ngay cả nước tương và giấm chua cũng đều có sẵn.

Tôi qua loa đại khái miêu tả vị trí của căn nhà cho Ngô Cứ Lam nghe, vốn không trông cậy hắn có thể tìm được, không ngờ hắn lại thuận lợi dẫn tôi về đến nơi.

Tôi dùng ngày sinh nhật của mình, mở cửa nhà nghỉ, cười nói với Ngô Cứ Lam: “Coi như có cơ hội hưởng thụ cuộc sống của người giàu một chút đi!”

Nhưng mà Ngô Cứ Lam lại chẳng có...chút hứng thú nào với căn nhà được bố trí xa hoa, cùng cảnh đẹp ở bên ngoài, hần thần nhìn lướt qua, liền đi về phía nhà bếp.

Tôi hỏi: “Có phải chu đáo quá không? Nước tương, giấm chua, đồ gia vị gì cũng có, ngay cả chao và tương hạt cũng có.”

Ngô Cứ Lam nói: “Chỉ là gom góp mỗi nơi một chút thôi.”

Tôi nói: “Đây là nước Mỹ, mà còn là nhà của một người nước ngoài, anh không cần phải khó tính như vậy!”

Ngô Cứ Lam cởi áo khoác, xắn tay áo, đi vào nhà bếp.

Không lâu sau, hần mang đến cho tôi một bát mì nước, cho hần một miếng thịt bò rán.

Chúng tôi ngồi ở bàn ăn giống như quầy bar, tự ăn món ăn của mình.

Dưới ánh đèn sáng sủa, Ngô Cứ Lam mặc áo trắng quần tây đơn giản, nhất cử nhất động đều toát ra dáng vẻ cao quý tao nhã. Tôi trộm liếc mắt nhìn hần, liền phát hiện ra, bộ quần áo này của hần, tôi chưa từng thấy qua, thật sự rất đẹp.

Tôi sợ hần xấu hổ, không có hỏi bộ quần áo này là do hần mua hay trộm được. Sau khi ăn cơm xong, tôi nhảy khỏi cái ghế cao, chạy đến bên ghế sa lon, tôi cầm ví tiền của mình lên, lấy vài tờ tiền đưa cho Ngô Cứ Lam, “Mấy ngày nữa anh cũng phải mua đồ, lấy tiền này mà dùng, còn có...” Tôi lấy xấp tiền đô la trong ví ra, bắt đầu đếm, “Tịnh Tịnh nói ở Mỹ rất ít có cơ hội dùng đến tiền mặt, nhưng có những lúc trả tiền bo cho người ta phải dùng tiền mặt, em chỉ đổi 600 đô la, hai chúng ta mỗi người một nửa, anh đừng tiết kiệm dùm em, nếu không đủ em sẽ đi đổi thêm. Nhà nghèo mà được hưởng thụ giàu có, chúng ta khó có cơ hội khác, quan trọng nhất là vui vẻ...”

Trong lúc tôi dài dòng lải nhải dẫn dò Ngô Cứ Lam, Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh đã về tới. Hai người bọn họ đều biết rõ hoàn cảnh kinh tế của tôi và Ngô Cứ Lam, tôi liếc mắt nhìn họ một cái, không mấy để ý, lấy 300 đô la đưa cho Ngô Cứ Lam.

Ngô Cứ Lam không nói tiếng nào, nhận lấy sắp tiền, cẩn thận cất vào túi.

Giang Dịch Thịnh cùng Vu Tịnh Tịnh nhìn tôi và Ngô Cứ Lam với ánh mắt kỳ dị.

“Ngô Cứ Lam, anh lấy tiền của Tiểu La sao?” Giọng nói của Giang Dịch Thịnh so với ánh mắt của hần còn kỳ dị hơn.

Tôi cảm thấy mất hứng, thật hối hận vừa rồi không tránh mặt bọn họ, tôi đang muốn giải thích, Ngô Cứ Lam đã mỉm cười nói với Giang Dịch Thịnh: “Đàn ông tiêu tiền của phụ nữ thật sự rất dễ dàng, nhưng đàn ông muốn lừa tiền phụ nữ cũng cần có vài phần mị lực! Bác sĩ Giang, cậu hâm mộ ghen tị, tự ti ầm ứ tôi sao?”

Tôi rất vui vì Ngô Cứ Lam không cảm thấy khó xử vì thể diện của một người đàn ông, nhưng vẫn nói vài lời giải thích: “Ngô Cứ Lam vừa mới đến Mỹ, chưa có thời gian đi đổi tiền. Huống hồ, cái gì mà anh ấy lấy tiền của em chứ? Anh cũng không phải không biết, tiền của em đều là do anh ấy giúp em kiếm được, của em cũng chính là của anh ấy, anh ấy chỉ lấy tiền của mình thôi!”

Giang Dịch Thịnh lạnh lùng chế giễu: “Anh cũng giúp bệnh viện kiếm tiền! Sao không thấy viện trưởng nói tiền của ông ta cũng là tiền của anh đi?”

Vu Tịnh Tịnh túm Giang Dịch Thịnh lại, chuyển sang đề tài khác, “Sao hai người không ăn cơm ở nhà hàng? Không thích nhà hàng tôi chọn à?”

Tôi nói: “Không phải, là do tôi không thấy đói, nên muốn ăn một bát mì nước.”

Vu Tịnh Tịnh cảm thấy có lỗi nói: “Tôi thật sơ ý, quên mất mọi người vừa ngồi máy bay đường dài đến đây, chắc chắn muốn ăn các món ăn Trung Quốc.”

“Không sao cả, cô đã rất chu đáo với tôi rồi. Tịnh Tịnh, tôi có chuyện muốn bàn bạc với cô một chút.”

“Chuyện gì?”

Tôi ngừng ngừng nói: “Tôi muốn Ngô Cự Lam ở đây, có được không?”

Vu Tịnh Tịnh nhanh chóng nhìn thoáng qua Ngô Cự Lam, “Chỉ cần Ngô đại ca đồng ý, tôi tuyệt đối không có ý kiến. Có điều, Ngô đại ca chỉ có thể ở lâu hai, lâu một là khu vực của tôi và Giang Dịch Thịnh.”

“Không thành vấn đề! Cảm ơn cô!” Tôi vui vẻ nói.

Vu Tịnh Tịnh mỉm cười đầy ẩn ý, nói với chúng tôi: “Tôi trở về phòng, tắm rửa nghỉ ngơi, mọi người ngủ ngon!” Nói xong, cô ấy liền xoay người rời khỏi.

Giang Dịch Thịnh nói xong “ngủ ngon”, cũng trở về phòng mình.

Tôi thu dọn bát đĩa, sau đó dẫn Ngô Cự Lam đi tham quan lầu hai.

Ngô Cự Lam chỉ liếc mắt nhìn qua các khu vực khác, không mấy hứng thú, chỉ dừng lại nhìn qua khu vực có bày trí đặc biệt.

Hắn trầm mặc không nói, ánh mắt nhìn chăm chú vào mấy quyển sách ở trên giá sách, tôi nhìn không được liền hỏi: “Anh đang suy nghĩ gì vậy?”

Hắn vươn tay, rút ra một quyển sách trên giá, “Đây là quyển sách trước kia anh đã từng đọc qua.”

Tôi đi qua xem, là một cuốn sách rất cũ, không phải tiếng Anh, cũng không phải tiếng Nhật, là loại chữ rất lạ, đối với tôi mà nói, đây hoàn toàn là sách cổ ngữ.

“Sách gì vậy? Đây là ngôn ngữ gì?”

“Cuốn ‘Den lille Havfrue’ nói về người cá. Là tiếng Đan Mạch.”

Andersen? Đan Mạch? Người cá? Không phải là tác giả truyện cổ tích nổi tiếng Andersen (13.6) hay sao? Tôi nói: “Tiếng Trung dịch ra là ‘Mỹ nhân ngư’ hay ‘Nàng tiên cá’.”

(13.6) Hans Christian Andersen (02/04/1805 – 04/08/1875) là nhà văn người Đan Mạch chuyên viết truyện cổ tích cho thiếu nhi. Ông để lại hàng trăm tác phẩm trong đó nổi tiếng gồm có: Vịt con xấu xí, Nàng tiên cá, Chú lính chì dũng cảm, Cô bé bán diêm, Bà chúa tuyết...

“Em nói đúng, cuốn ‘The Little Mermaid’ này, là câu chuyện về một nữ người cá, còn có cuốn ‘Agnete and the Merman’, là câu chuyện về một nam người cá.”

Andersens có viết truyện cổ tích về nam người cá sao? Tôi tò mò hỏi: “Câu chuyện kể về cái gì?”

Ngô Cự Lam đặt quyển sách trở lại giá sách, thản nhiên nói: “Câu chuyện này là do Andersen dựa vào truyền thuyết dân gian của Châu Âu mà viết thành quyển thơ kịch, được ông ta xem là một trong những tác phẩm hay nhất. Câu chuyện có rất nhiều biến tấu, nhưng nhìn chung tình tiết là giống nhau, đều kể về một nam người cá, anh ta có mái tóc vàng óng ánh kim, cùng với đôi mắt khi nhìn vào khiến người ta vui vẻ. Một ngày kia, anh ta gặp một cô gái loài người tên là Agnete, bọn họ đã đem lòng yêu nhau, nên quyết định sống bên nhau. Agnete sống cùng với nam người cá tóc vàng tổng cộng 8 năm, sinh con cho anh ta, nhưng cuối cùng, cô ấy vẫn không thể quên được cuộc sống của loài người, nên lựa chọn rời xa vĩnh viễn nam người cá.” (13.7)

(13.7) Hiện nay dưới chân cầu Højbro (Copenhagen, Đan Mạch) vẫn còn những bức tượng điêu khắc chồng của Agnete và những đứa con của mình, để nhắc nhở đến cảnh tượng những đứa con và người chồng mà Agnete đã bỏ rơi. Khi thủy triều lên xuống những bức tượng nổi lên hay chìm xuống trông rất bí ẩn và mê lường.

Tôi hối hận vì đã tò mò hỏi câu chuyện này, cảm thấy xấu hổ nhìn Ngô Cự Lam, không biết nên nói cái gì.

Ngô Cự Lam mỉm cười lắc đầu, một tay nắm lấy tay tôi, một tay đặt vào sau gáy tôi, “Anh không có nhạy cảm như vậy đâu, đừng suy nghĩ nhiều!”

Tôi lập tức cảm thấy yên tâm, cười hì hì nắm chặt lấy tay hắn, dĩ nhiên hắn không phải là nam người cá tóc vàng kia, tôi cũng không phải là Agnete, chúng tôi tuyệt đối sẽ không buông tay của bất kỳ ai.

Tôi lôi kéo hắn đến phòng ngủ, cười nói: “Chỉ có một phòng ngủ, em ngủ trong phòng, anh ngủ trên ghế sofa ở phòng khách nhé?”

“Được.”

Sắp xếp chu đáo cho Ngô Cứ Lam xong xuôi, tôi ngã lưng xuống giường, lập tức cảm giác mỏi mệt, chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm, đột nhiên tôi tỉnh giấc. Sau khi từ nhà vệ sinh đi ra, tôi trở mình mãi vẫn không ngủ được. Tôi lấy điện thoại di động ra xem, chỉ mới có 3 giờ 40 phút sáng, lý ra là thời điểm ngủ say nhất.

Tôi mở blog bạn bè, xem qua blog của bọn họ, viết vài dòng status: “Đêm nay ngủ không được, ngày mai còn có chuyện quan trọng để làm, hy vọng đầu óc không mơ màng, đem bán chính mình cũng không biết.”

Ngoại trừ vài người like, còn có một dòng bình luận của Giang Dịch Thịnh: “Đừng quá lo lắng, bởi vì... Em không có nào.”

Lòng tôi cảm thấy có chút an ủi, xem ra không chỉ có một mình tôi không ngủ được.

Tôi do dự chốc lát, liền gửi tin nhắn cho Ngô Cứ Lam: “Anh còn ngủ không?”

Chỉ trong chớp mắt, Ngô Cứ Lam đã trả lời: “Em không ngủ được?”

Tôi lập tức vui vẻ, “Vâng, anh thế nào?”

Ngô Cứ Lam: “Cũng không ngủ được.”

“Nói chuyện một lát nhé?”

Ngô Cứ Lam: “Đừng nên dậy, cho dù không ngủ được, cũng nên nằm, nếu không ngày mai sẽ lại mất ngủ.”

Tôi ngoan ngoãn nằm trong chăn viết tin nhắn: “Đợi sau khi bán được hai tảng đá đó, em sẽ có chút vốn liếng dư dả, anh không cần vất vả giúp em kiếm tiền nữa. Anh muốn làm nhất là việc gì? Em có thể cùng anh đi làm.”

Tôi đã sớm biết Ngô Cứ Lam là một người hoàn toàn không có hứng thú với tiền bạc vật chất. Bởi vì không giống với sinh mệnh ngắn ngủi của con người, nên đối với hắn mà nói, tất cả mọi thứ trên thế giới này đều là vật ngoài thân. Ăn, mặc, ở, đi lại, ngoại trừ phải ăn, những thứ khác hắn đều không cần, có điều, thức ăn đối với hắn mà nói, không phải người có đầy đủ tiền bạc là có thể mua được, những thứ hắn cần tất cả đều ở đại dương. Nhưng bởi vì tôi còn cần vật chất, nên hắn mới lưu lại trên đảo, làm tất cả mọi việc, cho dù là bắt cá, hay làm đầu bếp, đều là vì giúp tôi kiếm tiền. Đây cũng chính là nguyên nhân tôi quyết định bán hai tảng đá đó đi, tôi không muốn hắn bởi vì tôi mà bị tiền tài vật chất ràng buộc.

Ngô Cứ Lam: “Em muốn làm chuyện gì nhất?”

“Là em đang hỏi anh mà.” Tôi từ chối trả lời.

Tôi sợ trả lời, hắn sẽ ưu tiên lo lắng cho ý muốn của tôi trước. Có lẽ do sinh mệnh của Ngô Cứ Lam quá dài, với hắn mà nói, hết thảy đều là những thứ bỏ ngoài tai, hắn chẳng những không quan tâm đến chuyện của bản thân, mà đối với chuyện có liên quan đến bản thân cũng không quá để ý, dù sao thời gian còn dài, bây giờ không làm, sau này làm cũng vẫn kịp. Nhưng thời gian của tôi thì có hạn, so với cuộc sống dài lâu của hắn, vài thập niên ngắn ngủi của tôi căn bản không đáng nhắc tới. Tôi chỉ hy vọng trong tương lai, khi hắn nhớ đến khoảng thời gian tôi và hắn ở bên nhau, là vui vẻ thú vị, là hạnh phúc sung sướng, không phải buồn tẻ nhàm chán, hay khô khan chán nản, hoặc là rốt cuộc ngay cả những thứ đáng để nhớ cũng không có, sẽ bị trôi đi trong cuộc đời quá dài của hắn.

Ngô Cứ Lam nói: “Anh nói một việc, em nói một việc.”

Tôi suy nghĩ, liền chấp nhận, “Được.”

“Anh muốn em cùng anh ra biển.”

Ý muốn của hắn chắc chắn không phải là dong thuyền rời bến đi câu cá hay xem mặt trời lặn..., Tôi đọc tới đọc lui lời nhắn của hắn hết thấy ba lần, liền trả lời: “Em và anh cùng đi.”

“Đến lượt em.”

“Em đã nói rồi.”

“?”

“Em cũng muốn cùng anh ra biển. Không phải là nói dối anh đâu, điều em muốn nhất bây giờ là cùng anh làm thật nhiều việc, cho dù cùng nhau lên núi, hay cùng nhau xuống biển, đối với em làm gì cũng không quan trọng, quan trọng là... chúng ta được ở bên nhau.”

Ngô Cứ Lam vẫn chưa trả lời, tôi hỏi: “Anh quá cảm động, hay là đã ngủ rồi? Đề nghị cho em câu trả lời, nếu không sẽ khó bảo toàn tính mạng.”

Ngô Cứ Lam vẫn chưa đưa ra câu trả lời, “Trời đã gần sáng, em nghỉ ngơi một lát đi.”

“Một câu hỏi cuối cùng, nơi nào ở New York khiến anh có ấn tượng sâu sắc nhất?”

“Rap hát.”

Tôi im lặng suy tư trong chốc lát, bỏ điện thoại lên tủ đầu giường, sau đó nhắm hai mắt lại.

.....

TRUYỆN CỔ “AGNETE AND THE MERMAN” CỦA ANDERSENS

NHỮNG BỨC TƯỢNG ĐIÊU KHẮC DƯỚI CHÂN CẦU HOJBRO (COPENHAGEN, ĐAN MẠCH)

14. Chương 14: Em Có Đồng Ý Lấy Anh Không?

Từ trước đến nay, tình yêu không chỉ có ngọt ngào, đau khổ cũng là một phần của tình yêu, nó khiến chúng ta hiểu rõ hơn chính mình, cũng khiến chúng ta càng quý trọng những ngọt ngào đã từng có.

Tôi đang có giấc mơ đẹp, ngủ say sưa, thì có tiếng âm nhạc trong trẻo vang lên, khiến tôi trong giấc mộng từ từ tỉnh giấc.

Trong lúc mơ màng, tôi dùng chân bịt chặt lỗ tai lại, thầm nghĩ đang buồn ngủ, muốn nằm thêm một lát. Nhưng tiếng nhạc quen thuộc lại giống như một bàn tay dịu dàng, kiên quyết lôi kéo tôi, ngăn không cho tôi tiếp tục ngủ say.

Quen thuộc sao?

Đột nhiên, tôi phản ứng kịp, âm thanh đang văng vẳng ở bên tai, quấy nhiễu mộng đẹp của tôi kia, không phải là khúc nhạc “Biển và sao trời đêm hè” mà tôi thích nhất hay sao?

Tôi chậm rãi thả lỏng cái chân, cẩn thận lắng nghe.

Khúc nhạc này chắc chắn đang tấu lên bằng đàn dương cầm, thật khác với âm thanh của đàn cổ tao nhã biến ảo tĩnh lặng, âm thanh của nó êm tai dễ nghe lại có chút gì đó vui vẻ, thật giống như một đám tiểu tinh linh đang nhảy múa dưới bầu trời đầy sao cùng biển rộng, chúng ca ngợi biển trời đầy sao kia thật bao la, thật mỹ lệ.

Giang Dịch Thịnh cũng biết đánh đàn dương cầm, nhưng đây không phải là do hấn đánh, mà là Ngô Cứ Lam!

Nhất định hấn nghĩ buổi tối tôi mất ngủ, ban ngày sẽ ngủ, nên dùng tiếng đàn đánh thức tôi dậy.

Tôi vội vàng khoác thêm áo ngủ, đi chân trần chạy ra khỏi phòng ngủ, đứng trước lan can ở lầu hai, từ trên cao nhìn xuống ——

Bên ngoài cánh cửa to lớn trong suốt kia, ánh mặt trời chói lọi, Ngô Cự Lam mặc một bộ áo trắng, ngồi trước chiếc đàn dương cầm màu đen, đang đánh đàn. Trong ánh nắng buổi sáng sớm nhàn nhạt, nửa người trên của hắn giống như pho tượng đá cẩm thạch hoàn mỹ trong điện thần Hy Lạp, những ngón tay thon dài linh hoạt mơn trớn trên những phím đàn đen trắng nằm kề nhau, khúc nhạc du dương giống như dòng suối từ trong khe núi tuông trào đổ xuống.

Tôi dựa vào lan can, lẳng lặng nhìn hắn, trong cuộc sống này, có lẽ đây là cảnh sắc tươi đẹp nhất mà tôi được chiêm ngưỡng.

Đánh xong khúc nhạc, Ngô Cự Lam ngẩng đầu nhìn về phía tôi.

Có lẽ ánh mắt của tôi đã sớm toát ra cảm giác trần ngập nhu tình thỏa mãn ở trong lòng, hắn im lặng nhìn tôi một thoáng, sau đó nói: “Anh đã chuẩn bị xong điểm tâm.”

Tôi cười tươi với hắn, nói: “Em đi rửa mặt đánh răng, sẽ lập tức xuống ngay.”

Dùng xong điểm tâm, tôi hỏi Vu Tịnh Tịnh hôm nay có sắp xếp gì không.

Tôi vốn nghĩ nhất định phải gặp mặt ông chủ của Vu Tịnh Tịnh một lần, nhưng Vu Tịnh Tịnh nói hôm nay ông của cô ấy có việc bận, nên tạm thời sẽ không gặp tôi.

Ông ta phải hai luật sư đến nhà nghỉ, tôi vừa uống cà phê với Ngô Cự Lam, vừa ký hợp đồng. Tôi ủy thác công ty bán ra hai tảng đá, đối phương theo luật lấy lại 30% tiền lợi nhuận.

Đợi luật sư đi khỏi, tôi hỏi Vu Tịnh Tịnh: “Có phải do hôm qua tôi không đến dùng bữa, nên ông chủ của cô tức giận không muốn gặp tôi?”

“Ông ấy không có giận, còn vì sao bây giờ không muốn gặp cô...” Vu Tịnh Tịnh dựa quầy bar, bắt đắc dĩ buông lỏng cánh tay, “Suy nghĩ của người già thật sự quá cổ quái, tôi cũng không biết rốt cuộc ông ấy đang nghĩ gì nữa.”

“Có ảnh hưởng đến việc tôi bán hai tảng đá đó không?”

“Tuyệt đối không! Có điều, hai tảng đá đó không thể bán nhanh như vậy, chỉ sợ cô phải ở thêm vài ngày, được chứ?”

Tôi suy nghĩ nói: “Được! Chúng tôi nhân dịp này ở lại New York vài ngày để đi tham quan.” Tôi vốn định mau chóng về nhà với Ngô Cự Lam, nên không có kế hoạch ở lại tham quan du lịch, nhưng hiện tại Ngô Cự Lam cũng đã đến New York, vừa đúng lúc có thể thay đổi kế hoạch. Nói cho vui thì, ngồi tàu xe hai mươi mấy tiếng đồng hồ mệt mỏi, không đi tham quan du lịch, chẳng lẽ không thấy... có lỗi với bản thân sao?

Bốn ngày tiếp theo, tôi vừa chiến đấu với triệu chứng chênh lệch múi giờ, vừa lên mạng tấn công các trang web du lịch, Công Viên Trung Tâm (Center Park), Bảo tàng nghệ thuật Metropolitan (Metropolitan Museum of Art), Tượng Nữ thần tự do (Statue of Liberty), Tòa nhà Empire State (Empire State Building), Quảng trường Thời Đại (Times Square), Wall Street... Từng cái một nhất định phải đi qua.

Tượng Nữ Thần Tự Do được khánh thành vào năm 1886, còn Bảo tàng nghệ thuật Metropolitan được thành lập vào năm 1870, đều là thời gian sau khi Ngô Cự Lam rời khỏi nước Mỹ. Hắn và tôi đều giống nhau, cũng là lần đầu tiên đến tham quan. Khi cùng Ngô Cự Lam đứng trước những tòa nhà kiến trúc chụp ảnh, tôi vừa cảm thấy vui vẻ, vì ký ức đầu tiên về những nơi này của hắn có tôi; nhưng cũng vừa có chút thương cảm không hiểu rõ, trăm năm sau, nếu Ngô Cự Lam thăm lại chốn xưa, đến những nơi này, không biết có còn nhớ đến tôi của ngày hôm nay không?

Những nơi tham quan du lịch của New York, chúng tôi cơ bản đều đã đi qua, chỉ còn lại Broadway (14.1). Giang Dịch Thịnh nhiều lần dò hỏi có nên đặt vé đi Broadway xem nhạc kịch một lần hay không, tôi và Vu Tịnh Tịnh đều làm bộ như không có hứng thú, không muốn đi, Giang Dịch Thịnh chỉ có thể tức giận từ bỏ ý định.

(14.1) Sân khấu Broadway hay còn gọi đơn giản là Broadway, là hệ thống bao gồm 39 nhà hát chuyên nghiệp (500 ghế trở lên) nằm trong khu vực Theatre District, Manhattan, New York. Nhà hát Broadway (Broadway Theatre) là một nhà hát thuộc sân khấu Broadway, tọa lạc tại số 1681 đại lộ Broadway, khu Manhattan. Broadway là địa điểm du lịch hấp dẫn của thành phố New York.

Thực ra, đương nhiên không phải do tôi không có hứng thú, mà bởi vì Ngô Cự Lam đã nói có ấn tượng sâu sắc nhất là rạp hát, nên khiến tôi đối với rạp hát Broadway đặc biệt coi trọng.

Dựa vào thông tin tra cứu trên mạng, nhà hát đầu tiên của Broadway có tên là Park Theater thành lập năm 1810, nhà hát thứ hai mang tên The Broadway thành lập vào năm 1821. Không hề nghi ngờ, lúc Ngô Cự Lam vẫn còn ở New York, Broadway đã có rất nhiều nhà hát đang hoạt động, chắc chắn hẳn đã từng xem qua rất nhiều vở kịch, lưu lại không ít ký ức tốt đẹp, nên đó mới là nơi hẳn có ấn tượng sâu sắc nhất.

Tôi tra cứu thêm tư liệu, từ năm 1838 đến năm 1865, thể loại nhạc kịch nổi tiếng hiện nay vẫn chưa được biết đến, lúc đó là thời hoàng kim của ca kịch. Khoảng năm 1850, Giuseppe Verdi (14.2) cho ra đời ba vở opera kinh điển vẫn còn nổi tiếng cho đến ngày nay, đó là “Rigoletto” (Tên hề Rigoletto), “Trubadour” (Người hát rong) và “La Traviata” (Trà Hoa Nữ). Tôi chắc chắn rằng vào thời đó, người Mỹ rất tôn sùng và thích thú với nền văn hóa Châu Âu, ba vở opera này nhất định được trình diễn thường xuyên tại các rạp hát ở New York. Lúc đó Ngô Cự Lam đang ở New York, lại ưa thích rạp hát, khẳng định có xem qua.

(14.2) Giuseppe Fortunino Francesco Verdi (10/10/1813 – 27/01/1901), nhà soạn nhạc người Ý. Ông xuất hiện vào cuối giai đoạn lãng mạn với các vở opera nổi tiếng như Rigoletto, Otello hay Aida.

Có hai vở opera tôi phải tra cứu tư liệu mới biết được nội dung nói về cái gì, nhưng có một vở opera tôi đã từng xem qua tiểu thuyết, cũng đã xem qua phim truyền hình, nội dung rất quen thuộc, nên tôi liền chọn nó!

Tôi lặng lẽ bàn bạc với Vu Tịnh Tịnh, hy vọng cô ấy có thể nghĩ cách sắp xếp ở Park Theatre hoặc The Broadway một vở ca kịch, tên vở ca kịch là “Trà Hoa Nữ”, phải đúng phong cách nhạc kịch của Giuseppe Verdi, mọi chi phí tôi sẽ chi trả.

Vu Tịnh Tịnh biết tôi không phải là người tiêu tiền phung phí, nên kinh ngạc nói: “Sẽ tốn không ít tiền! Tiền công cho diễn viên có thể giảm một chút, dù sao New York có rất nhiều diễn viên còn trẻ mà có tài, nhưng phí thuê sân khấu không phải rẻ, chỉ sợ tốn hết mấy vạn đô la.”

Nghĩ đến tỷ giá tiền tệ giữa Nhân dân tệ và đô la Mỹ, tôi cắn chặt răng nói: “Tôi đã chuẩn bị tâm lý, cô có thể khấu trừ vào tiền bán hai tảng đá của tôi. Nhưng phải nhớ giữ bí mật, đừng để Ngô Cự Lam biết, tôi muốn cho anh ấy một ngạc nhiên.”

Vu Tịnh Tịnh chăm chú nhìn tôi trong một thoáng, liền hứa: “Tôi sẽ giúp cô sắp xếp, đảm bảo cho cô xem đúng vở ca kịch nổi tiếng ở thế kỷ 19.”

Tôi cảm kích nói: “Cám ơn!”

Vu Tịnh Tịnh lắc đầu, “Bà nội tôi thường nói ‘Tình yêu là phép thuật thần kỳ nhất trên thế giới, nó có thể khiến ích kỷ hóa vô tư, nhất gan hóa dũng cảm, tham lam hóa thiện lương, khôn ngoan hóa ngu dốt’, tất cả đều do yêu thuật của cô mà ra.”

Tôi ngượng ngùng, sao có thể thần kỳ như cô ấy nói được? Chẳng qua tôi không cam tâm về khoảng thời gian trước kia Ngô Cự Lam không có tôi, nên có ý muốn dùng tiền bạc lỗ vốn một lần tái hiện lại khoảng thời gian đó, để khắc sâu vào trí nhớ của hẳn mà thôi.

Dưới sự sắp xếp của Vu Tịnh Tịnh, vở nhạc kịch “Trà Hoa Nữ” xác định biểu diễn vào buổi chiều trước đêm trăng tròn một ngày trong tháng 10.

Xem ca kịch nhất định phải mặc đồ truyền thống, Ngô Cự Lam chọn ra một bộ đồ tây đơn giản gồm áo trắng quần đen. Tôi cố ý đi mua một bộ váy dạ hội, đó là một bộ váy lụa dài màu xanh biển, xòe rộng vô cùng mềm mại, giống như mặt biển giữa trưa hè. Lần đầu tiên nhìn thấy bộ váy này, tôi cảm thấy Ngô Cự Lam nhất định sẽ thích. Khi tôi bước xuống từ cầu thang xoay tròn quanh co, hẳn đã nhìn tôi trong chớp mắt, từ ánh mắt của hẳn, tôi cảm giác được mình không đoán sai, chắc chắn hẳn rất thích.

Bởi vì đặt chỗ bao hết, khi chúng tôi đến rạp hát, không khí trong rạp hát lạnh lẽo trống vắng, chỉ có bốn người chúng tôi. Tôi dẫn theo Ngô Cự Lam chọn chỗ ngồi ở chính giữa rạp, Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh ngồi phía trước chúng tôi hai hàng ghế.

Ngọn đèn dần dần tối sầm lại, Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh ở phía trước, đầu chụm lại với nhau, thì thầm to nhỏ, tôi và Ngô Cự Lam thì im lặng ngồi ngay ngắn. Tôi cảm nhận được cảm xúc của hân đường như không được tốt, vẫn là ánh mắt sâu thẳm, tựa như có điều gì đó suy nghĩ, đang nhìn những chỗ ngồi trống không ở bốn phía.

Đột nhiên tôi có chút sợ hãi, có phải là nghĩ tốt lại thành xấu hay không?

Màn sân khấu từ từ kéo lên, hiện ra bối cảnh hoàn toàn cổ xưa, âm nhạc cổ điển vang lên, nhanh chóng đưa người xem đến bối cảnh Châu Âu thế kỷ 19.

Cảnh thứ nhất là nơi ở của Trà Hoa Nữ tại Paris. Một đám đàn ông xã hội thượng lưu vây quanh một cô gái lâu xanh đẹp nhất Paris bỏ dở sẵn đón, nam chính Armand sau đó được giới thiệu cho Trà Hoa Nữ Magaret, anh ta vội vàng bày tỏ tình yêu của mình, nhưng lại bị Trà Hoa Nữ từ chối.

Tôi nhìn những nam nữ diễn viên ăn mặc mấy bộ trang phục cổ tạo nhả phiên toái kia, liền hốt hoảng nhớ đến quyển tiểu thuyết “Trà Hoa Nữ” được xuất bản năm 1848, sau đó vào năm 1853 vở nhạc kịch “Trà Hoa Nữ” ra đời, miêu tả chính xác tình yêu thời đại lúc bấy giờ. Tôi tự cho mình nghĩ đúng khi lôi kéo Ngô Cự Lam ngồi bên cạnh, xem qua mỗi tình rung động lòng người này, lại quên nghĩ đến, năm đó khi hắn xem “Trà Hoa Nữ”, ngồi cạnh hắn là ai?

Tôi cố ý dùng tiền để tham dự vào khoảng thời gian đã sớm mất đi của hắn, nhưng có lẽ, sẽ làm mất đi khoảng thời gian hiện tại mà tôi đang tham dự vào. Ngô Cự Lam ngồi bên cạnh tôi, nhưng rõ ràng hắn cũng giống như tôi, trong lòng có suy nghĩ gì đó, tôi đang nghĩ về hắn, vậy hắn nghĩ về ai đây?

Trăm năm trước, người xem “Trà Hoa Nữ” với hắn đã biến mất, vài thập niên sau, tôi cũng sẽ biến mất; trăm năm sau nữa, có phải sẽ có một cô gái cũng không cam lòng, cũng muốn tham dự vào khoảng thời gian đã mất đi của hôm nay không?

Tôi biết suy nghĩ như vậy quả thật vô nghĩa, quá khứ và tương lai đều là khoảng thời gian không thuộc về tôi. Trên thực tế, căn bản tôi không hề tồn tại, có thể nói, tôi chẳng có bất cứ quan hệ nào với hắn, nhưng trong thoáng chốc, tôi lại đau khổ như vậy, tham lam như vậy, chẳng những muốn có được hiện tại, mà còn ghen tị với quá khứ và tương lai.

Ngô Cự Lam dần hồi phục lại như thường, hắn nhận ra tôi có chút khác lạ, nhẹ giọng hỏi: “Em sao vậy?”

Tôi nhìn chằm chằm lên sân khấu, lắc đầu, không biết nên nói cái gì.

Ngô Cự Lam cầm tay của tôi, “Em không thích xem sao?”

Tôi cố gắng gượng cười, nói: “Em muốn nhìn thấy anh xem qua thứ gì đó, lúc trước ca kịch chắc chắn rất thịnh hành.”

Ngô Cự Lam lập tức hiểu được tại sao có một màn xem ca kịch chỉ có bốn người chúng tôi, hắn nói: “Do em cố ý sắp xếp? Là vì anh?”

Tôi gật đầu.

Ngô Cự Lam kéo tôi đứng lên, “Chúng ta rời khỏi đây!”

Tôi chưa lên tiếng chào tạm biệt Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh, đã mơ mơ màng màng để hắn kéo ra khỏi rạp hát.

Rời khỏi không gian tối tăm bí bách ở trong kia, không cần phải xem lại mối tình ở quá khứ đó nữa, tâm trạng của tôi lập tức thoải mái hơn rất nhiều.

Ngô Cự Lam cởi áo măng-tô bằng lông nhung, khoác lên vai tôi, tôi biết cơ thể của hắn đặc biệt, không cảm thấy lạnh, nên không khách sáo nhận lấy.

Áo khoác của hắn mang theo chút hơi lạnh, tôi mỉm cười ôm chặt chiếc áo thêm chút nữa, nhưng trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ — Trăm năm trước, ngàn năm trước, trong cơn gió thu hiu quạnh, cũng đã từng có cô gái dùng đến áo khoác của hắn sưởi ấm? Bấy giờ hắn đang nhớ tới cô ấy?

Ngô Cự Lam dẫn theo tôi tránh được nhiều du khách ở ngã tư đường, hướng về phía công viên ở gần đó, càng đi khung cảnh càng vắng vẻ. Đúng là thời tiết cuối thu tháng 10, đường phố New York đặc biệt sáng lạn, giống như một bức tranh mang đầy đủ màu sắc của ánh sáng.

Không khí cuối thu mát lạnh trong lành, trời xanh mây trắng, những con đường thật dài rợp bóng mát, cây đại thụ cao vút, có vàng kim óng ánh, có ửng đỏ lóa mắt, trên mặt đất trải một lớp mỏng đầy lá rụng, các loại sắc thái giao hòa, từ xa xa nhìn lại, chúng tôi giống như đang đi trên gấm hoa rực rỡ.

Tôi đang ngất ngây vì phong cảnh, đột nhiên nghe được tiếng nói của Ngô Cự Lam: “Anh không thích rạp hát! Thính giác và khứu giác của anh so với loài người đặc biệt nhạy cảm, trong rạp hát âm thanh ồn ào, một đám người ngồi chật chội đông đúc, đối với lỗ tai và mũi của anh đều là một loại tra tấn.”

Tôi ngơ ngác, “Chính anh đã nói... Anh có ấn tượng sâu sắc đối với rạp hát, em nghĩ anh cảm thấy vui vẻ khi đi xem.”

Ngô Cự Lam ngắm nhìn bầu trời màu lam cuối ngày ở xa xa, nói: “Anh đã từng nói với em, năm đó, anh chỉ ở New York trong thời gian ngắn, bởi vì đột nhiên xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, nên trước hết không thể không rời khỏi New York để về biển. Chuyện xảy ra ngoài ý muốn đó là anh bị người ta biết được thân phận, bị giăng bẫy bắt được.”

Tôi “A” lên một tiếng, dường như thất thanh hoảng hốt, mặc dù biết rất rõ Ngô Cự Lam hiện tại vẫn bình yên đứng trước mặt tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy lo lắng sợ hãi. Cho dù là phương Đông, hay Phương Tây, thì loài người đối với “loài sinh vật khác” đều có dòng máu nhẩn tâm giống nhau như đúc, tôi nhin không được, hỏi: “Sao anh lại không cẩn thận như vậy?”

Ngô Cự Lam thản nhiên nói: “Năm 1861 chiến tranh Nam Bắc bùng nổ, cuộc chiến chuyển biến xấu, ngày càng có nhiều đàn ông nam giới hoặc là tình nguyện, hoặc là bị bắt đi gia nhập quân ngũ. Bởi vì trên giấy tờ tùy thân, tuổi của anh đúng là rất thích hợp, nên anh cùng vài người bạn lên đường nhập ngũ. Có một cô gái là bạn thân của anh, cũng là người yêu của một trong số những người bạn đi cùng anh, trước khi lên đường, anh đồng ý với cô ấy sẽ hết sức cố gắng bảo vệ mạng sống của người yêu cô ấy. Nhưng trên chiến trường, có rất nhiều thứ không thể khống chế, vì bảo vệ người bạn kia, anh không thể không để lộ năng lực khác thường của mình. Lúc đó, hẳn không biểu lộ chút khác lạ nào, làm bộ như không để ý đến năng lực dị thường của anh. Đến năm 1865, phía Nam tuyên bố đầu hàng, chiến tranh Nam Bắc chấm dứt. Ngay tại buổi tiệc ăn mừng chiến tranh kết thúc, hẳn đã hạ độc vào thức ăn của anh, giăng bẫy bắt anh.”

Lại là một câu chuyện phản bội bán đứng bạn bè, từ lúc nhân loại này tồn tại đã không ngừng lặp đi lặp lại chuyện tương tự, cứ thế tôi chẳng có chút nào ngoài ý muốn, chỉ cảm thấy thật sự đau lòng, “Sau đó thì sao?”

“Bọn họ nhốt anh vào một cái bể cá bằng thủy tinh, muốn trưng bày anh ở rạp hát, dựa vào anh để kiếm tiền và nổi tiếng. Anh đã nói với em, anh có ấn tượng sâu sắc nhất chính là rạp hát ở New York, bởi vì anh đã từng ở trên sân khấu, qua lớp kính của bể cá, nhìn thấy bọn họ vừa kích động vừa nhìn anh chăm chăm, vừa tham lam bàn bạc kế hoạch trưng bày và biểu diễn.”

Tôi đè nén giọng nói: “Sau đó thì sao?”

“Trước một ngày chính thức trưng bày, cũng là ngày 13 tháng 07 năm 1865, người của anh phóng hỏa rạp hát có tên là Barnum Museum, thừa dịp náo loạn cứu anh trốn thoát.”

“Hả? Barnum Museum? Em... em... có tra cứu lịch sử Broadway, đã từng đọc qua cái tên này, đây là sự kiện rất nổi tiếng vào năm đó!” Tư liệu lịch sử nhẩn mạnh, đây là một trung tâm giải trí lớn nhất gồm bốn tầng lầu, nằm ở góc phố phía tây của Broadway, là nơi tập trung những văn hóa thịnh hành của Mỹ thời bấy giờ, đáng tiếc nó đã bị thiêu rụi chỉ trong một đêm. Tôi còn cảm thấy tiếc vì nó đã bị tiêu hủy vào năm Ngô Cự Lam rời khỏi nước Mỹ, nếu không tôi đã sắp xếp biểu diễn ca kịch ở đó.

Ngô Cự Lam mỉm cười trấn an tôi, “Đã là chuyện của hơn trăm năm trước, là quá khứ rồi!”

Đúng vậy! Tất cả đã là quá khứ, hiện tại hẳn vẫn bình an vô sự ở bên cạnh tôi! Tôi nhẹ nhàng thở ra, sau đó liền cảm thấy cực kỳ áy náy vì chính ý định tùy tiện của mình, “Em... Em không biết anh đối với rạp hát... Em nghĩ... Xin lỗi anh!”

Ngô Cự Lam nửa thật nửa giả nói: “Em cho anh biết vừa rồi em buồn bực cái gì, anh sẽ tha lỗi cho em.”

“Anh... sao anh biết em đang buồn bực?”

Ngô Cự Lam vừa nắm tay tôi chậm rãi đi từng bước, vừa liếc mắt nhìn tôi một cái, thản nhiên nói: “Cảm xúc của em rất rõ ràng, cảm giác của anh cũng không phải là chậm chạp.”

Tôi cắn môi, lắp bắp nói: “Em nghĩ tới những cô gái trước kia của anh.”

Ngô Cự Lam lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi không dám đối diện với hắn, chỉ cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Kỳ thật, trước đây anh có bao nhiêu bạn gái, thậm chí là kết hôn, cũng rất bình thường! Em chỉ là tùy tiện suy nghĩ, anh yên tâm, em có thể hiểu được...”

Ngô Cự Lam dùng tay nâng cằm, khiến khuôn mặt của tôi ngẩng lên, ép buộc tôi đối diện với hắn, “Không có!”

“Không, không có?” Giây phút này, biểu hiện của tôi lại giống như kẻ ngốc.

“Không có ai cả, em là duy nhất.”

Nếu như lời nói này xuất phát từ người con trai khác, tôi chỉ xem đó là lời nói dối ngon ngọt, sẽ mỉm cười bỏ qua, nhưng những lời này lại xuất phát từ Ngô Cự Lam. Tuy biểu cảm của hắn bình thản, ngữ khí cũng bình thản, nhưng đó chính là tuyên bố một sự thật tôi sẽ không bao giờ hiểu lắm, đó cũng chính là lời nói đúc kết được từ ngàn năm qua. Tôi biết mình nông cạn, ích kỷ, keo kiệt, nhàm chán, nhưng khi biết được không có cô gái nào nắm bàn tay lạnh lẽo của hắn, không có người con gái nào được hắn quan tâm chăm sóc, không có phụ nữ nào để lại bóng dáng trong lòng hắn... Niềm vui sướng của tôi lại trở nên mạnh mẽ, khiến tôi nhịn không được mi mắt ngân ngấn lệ.

“Em...” Ngô Cự Lam vươn tay, dùng ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt của tôi, dường như không biết nên đối với tôi như thế nào mới tốt.

Tôi ngượng ngùng nghiêng đầu tránh né, giống như một cô gái biết mình được chiều chuộng, ngang ngược cố chấp đòi hỏi ngày càng nhiều, “Thời gian dài như vậy, không có ai hết sao? Em không tin! Cho dù anh không thích người khác, chắc chắn cũng có người khác thích anh!”

Ngô Cự Lam khẳng định nhìn ra tôi đang được cưng chiều nên kêu ngạo, hắn véo mặt của tôi một chút, cười như không cười nói: “Em cho rằng mỗi cô gái đều giống như em da mặt dày còn hơn vỏ con rùa biển chắc?”

Tôi lập tức cảm thấy xấu hổ, ngang ngược nói không thêm để ý: “Da mặt em sao mà dày được? Da mặt của anh mới dày!”

Hắn cười nói: “Ừ, da mặt anh dày! Thẩm La nhà chúng ta da mặt còn mỏng hơn thịt của con hào!”

Tôi bị câu “Thẩm La nhà chúng ta” kia của hắn làm cho mềm lòng, không còn muốn ngang ngược nữa, tôi dùng nắm đấm, đấm nhẹ vào ngực hắn, than thở: “Da mặt của em dày không phải do anh ép buộc mà ra sao?”

Hắn không cười nữa, nhẹ giọng nói: “Anh xin lỗi!”

Tôi sững sờ một chút, liền mỉm cười lắc đầu. Không cần phải xin lỗi, tất cả đều là em cam tâm tình nguyện, giống như Kahlil Gibran đã từng nói, từ trước đến nay, tình yêu không chỉ có ngọt ngào, đau khổ cũng là một phần của tình yêu, nó khiến chúng ta hiểu rõ hơn chính mình, cũng khiến chúng ta càng quý trọng những ngọt ngào đã từng có.

Ngô Cự Lam nhìn thật sâu vào đôi mắt của tôi, nói: “Trước khi gặp em, anh chưa từng có suy nghĩ tìm một con người làm bạn. Suy cho cùng, trong mắt của con người, anh là một quái vật kỳ dị, khi chưa biết rõ thân phận của anh, có lẽ bọn họ sẽ đối xử tốt, nhưng tuyệt đối không có người nào muốn làm bạn với một con quái vật.”

Tôi lập tức nói: “Anh không phải là quái vật.”

“Vậy anh là gì?” Ngô Cứ Lam cười thật lâu nhìn tôi, giống như không thực sự để ý đến câu trả lời của tôi, nhưng ẩn chứa chút gì đó chờ mong.

Tôi ôm lấy thắt lưng của hắn, nói thật rõ ràng: “Anh là người yêu của em, là người bạn đời suốt cuộc đời này của em.”

Ngô Cứ Lam lẳng lặng đứng trong chốc lát, hắn thu cánh tay, ôm chặt lấy tôi, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên trán của tôi một nụ hôn lạnh lẽo.

.....

NHÀ HÁT THE BROADWAY

BẢO TÀNG NGHỆ THUẬT METROPOLITAN

TƯỢNG NỮ THẦN TỰ DO

Statue of Liberty seen from the Circle Line ferry, Manhattan, New York

TÒA NHÀ EMPIRE STATE

QUẢNG TRƯỜNG THỜI ĐẠI

WALL STREET

NHÀ HÁT BARNUM MUSEUM

Khi tôi và Ngô Cứ Lam trở lại khu nhà nghỉ, đã là 6 giờ chiều.

Giang Dịch Thịnh đang hồ hững chơi máy tính, còn Vu Tịnh Tịnh thì xem TV, cả hai đều mang dáng vẻ “chán muốn chết.”

Tôi cảm thấy có lỗi liền nói với Vu Tịnh Tịnh và Giang Dịch Thịnh: “Ngại quá, đã bỏ đi giữa chừng.”

Vu Tịnh Tịnh không có hứng thú truy cứu chuyện đã xảy ra, cô ấy nói với tôi: “Hai tảng đá đã được bán rồi, đúng như tôi đoán, ông chủ đều mua hết cả hai, tổng trị giá là 350 vạn, khấu trừ các loại chi phí phải bỏ ra, cô còn lại hơn 190 vạn.”

Tôi cảm thấy rất hài lòng với số tiền này, “Cảm ơn cô, cũng cảm ơn ông chủ của cô.”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Câu trước, tôi nhận, câu sau, cô tự đi nói với ông chủ đi! Bà nội của tôi đã sắp xếp một bữa tiệc rượu, giúp cô và ông chủ chính thức gặp mặt.”

“Khi nào?”

“Tối nay!”

Tôi kinh ngạc nói: “Tối nay sao? Bây giờ cô mới nói cho tôi biết?”

Vu Tịnh Tịnh nhún nhún vai nói: “Đây không phải là chủ ý của tôi, do chiều nay ông chủ đã gọi điện thoại báo tin cho bà nội của tôi, ai biết lão nhân gia ông ta gặp phải chuyện gì, đột nhiên muốn gặp cô khẩn cấp như vậy?”

Giang Dịch Thịnh cúi đầu, vừa chơi game, vừa cười lạnh nhạt nói: “Một lúc thì không thấy đâu, một lúc thì đòi gặp, xem người ta là khi à?”

Vu Tịnh Tịnh đá hắn một cái, Giang Dịch Thịnh liền im miệng. Tôi cười thầm, nữ vương dạy bảo quả nhiên lợi hại!

Tôi nghĩ nghĩ, liền nói: “Tối nay thì tối nay vậy!”

Tôi dự định chờ qua đêm trăng tròn, sau khi thân thể của Ngô Cứ Lam hoàn toàn bình thường, mới trở về Trung Quốc, hẳn là sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại ông chủ của Vu Tịnh Tịnh. Tuy rằng chỉ quan hệ với nhau về mặt tiền bạc, nhưng lòng nhiệt tình cùng với sự hào phóng của ông ta đối với chúng tôi thật sự rất lớn, tôi cũng muốn gặp mặt ông ta để nói tiếng cảm ơn.

Tôi hỏi Vu Tịnh Tịnh: “Trang phục dự tiệc có yêu cầu gì không?”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Bà nội của tôi đã chuẩn bị sẵn cho cô, tất cả đều để ở phòng ngủ.”

Mời người ta ăn cơm, còn phụ trách luôn việc chuẩn bị quần áo? Đây là lễ nghi ở đất nước này sao? Tôi có chút mơ hồ.

Vu Tịnh Tịnh nhìn Ngô Cứ Lam, sau đó đứng lên, thành khẩn nói với tôi: “Chuyện này đối với bà nội của tôi rất quan trọng, bà hy vọng cô có trang phục tham dự, cho nên... phiền cô nhận cho!” Vu Tịnh Tịnh khom người với tôi, hành lễ cúi đầu một góc 90 độ.

Tôi bị dọa sợ, vội nói: “Được! Được!”

Vu Tịnh Tịnh đối với chúng tôi từ trước đến nay rất tốt, tôi quyết định mặc kệ quần áo của bà nội cô ấy chuẩn bị có lỗi lắng đến đâu, tôi cũng sẽ kiên trì mặc vào, coi nó là bộ y phục rục rờ nhất.

Đi vào phòng ngủ, nhìn đến bộ lễ phục mà bà nội Vu Tịnh Tịnh chuẩn bị, tôi liền an tâm. Nó không phải là bộ quần áo lỗi lắng, cũng không phải là bộ lễ phục đính đầy trang sức chói mắt cùng với đá quý nặng nề hợp với thẩm mỹ của mấy người già như tôi nghĩ. Đó là một cái váy công chúa màu trắng dài đến đầu gối có thêu hoa, kiểu dáng đơn giản, trắng trẻo thuần khiết, ngoại trừ có hoa thêu nổi ở thắt lưng và thân váy, ngoài ra không có đính bất kỳ loại phụ kiện nào.

Sau khi tôi mặc vào, mới phát hiện thợ cắt may thật khéo léo và có bài bản. Nhìn qua rất đơn giản, nhưng toàn thân trên dưới đều không có chỗ chật chội, khiến tôi cảm thấy rất thoải mái, hoàn toàn tôn lên mọi ưu điểm của dáng người, có thể nói, tôi chưa bao giờ được mặc một bộ quần áo dễ chịu lại xinh đẹp đến như vậy. Tôi muốn xem nhãn hiệu của cái váy, nhưng lật tìm khắp nơi cũng không tìm được, tôi nghi ngờ chắc đây chính là đồ tự cắt may cao cấp của gia tộc như lời đồn.

Tôi đi ra khỏi phòng thay quần áo, nói với Vu Tịnh Tịnh: “Váy rất vừa người, lại đẹp nữa, cảm ơn bà nội của cô!”

“Cô thích là tốt rồi.”

Vu Tịnh Tịnh đưa tôi đến trước bàn trang điểm, cô ấy đứng ở phía sau, giúp tôi chải mái tóc dài rồi búi cao, sau đó đội lên tóc của tôi một cái vương miện nhỏ có đính kim cương trong suốt. Mặc dù cô ấy có mái tóc ngắn, nhưng chải bởi tóc dài thao tác lại cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ chớp lát sau đã nói: “Ok, tóc trông rất đẹp! Cô chờ một chút, chúng ta nên mang vào vài bộ trang sức trang nhã.”

Mười mấy phút nữa qua đi, Vu Tịnh Tịnh nói: “Cô thay vào chiếc giày cao gót làm từ xương cá nhám đi, rồi ra trước gương xem thử, coi có hài lòng hay không.”

Tôi mang giày cao gót vào, đi đến trước gương, liền kinh ngạc nhìn vào chính mình ở trong gương.

Vu Tịnh Tịnh cảm thấy hài lòng với phản ứng của tôi, cô ấy vừa cười, vừa mang đến một cái vòng cổ bằng kim cương đeo lên cổ tôi, sau đó lại giúp tôi đeo vào đôi khuyên tai cũng làm bằng kim cương cùng một bộ, “Đây chính là phép màu của phụ nữ chúng ta.”

Tôi không thể không thừa nhận cô ấy nói rất đúng, thật sự là phép màu! Một chiếc váy, một kiểu tóc, một gương mặt được trang điểm, vài món trang sức, khiến tôi hoàn toàn biến đổi thành một người khác, chính mình cảm nhận được bản thân trở nên cao ráo, tinh tế, xinh đẹp, quý phái.

Phụ nữ vì người mình yêu mà làm đẹp! Tôi lập tức nghĩ đến Ngô Cứ Lam, liền vội vàng chạy xuống lầu, “Ngô Cứ Lam! Ngô Cứ Lam...”

Không có ai trả lời tôi, không chỉ Ngô Cứ Lam mà ngay cả Giang Dịch Thịnh cũng không có ở nhà.

Vu Tịnh Tịnh ở phía sau tôi, nói: “Bọn họ có chút việc, đã đi trước rồi, lát nữa chúng ta sẽ gặp họ ở bữa tiệc.”

Tôi thất vọng nói: “Hai người đó có chuyện gì gấp mà đi trước vậy?”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Đừng lo lắng, Ngô đại ca sẽ không quên đêm nay cô xinh đẹp đâu.”

Tôi bị nhìn thấu tâm trạng, liền ngượng ngùng, vội che dấu nói: “Cô đi thay quần áo trang điểm đi! Tôi chờ cô!”

Không đến 20 phút sau, Vu Tịnh Tịnh đã thay xong bộ váy đẹp, trang điểm tao nhã, nhẹ nhàng đi ra, đó là chiếc váy dài hoa hồng nhung đỏ, ôm sát cơ thể, tà váy xòe uyển chuyển, giống như đóa hồng lay động trong gió đêm, tôi nhìn không được liền thán phục, “Cái gì là phép màu chứ? Cô là hiện thân của pháp sư rồi còn gì!”

Vu Tịnh Tịnh cười kéo cánh tay tôi, nói: “Đi thôi!”

Khi chúng tôi đến buổi tiệc, tôi mới phát hiện căn bản đó không phải là buổi tiệc rượu nhỏ như tôi tưởng tượng.

Phòng tiệc rực rỡ xa hoa, bồi bàn quần tây áo trắng chỉnh tề qua lại tấp nập, còn có khách tham dự trang phục sang trọng, nhìn thế nào cũng đều rất giống một buổi tiệc long trọng của các tài tử điện ảnh Hollywood mà tôi từng được xem qua, khó trách bà nội của Vu Tịnh Tịnh lại cố ý chuẩn bị quần áo và trang sức cho tôi kỹ càng như vậy.

Đi thẳng một đường, có người liếc nhìn chúng tôi đánh giá. Tôi có chút rụt rè lo sợ, Vu Tịnh Tịnh lại nhìn quanh tự tin, cực kỳ hưởng thụ ánh nhìn của mọi người. Cô ấy cười nói: “Đừng lo lắng, bọn họ chỉ chiêm ngưỡng vẻ đẹp của chúng ta mà thôi.” Cô ấy khoác tay tôi vô cùng thân thiết, nháy cặp mắt đẹp mê hồn với tôi, “Ai bảo tối nay chúng ta một người là hoa hồng nóng bỏng, còn một người là hoa bách hợp trong sáng, hai đóa hoa cùng khai nở chung một đế, là giấc mơ tuyệt vời nhất của đàn ông!”

Tôi cười khổ, “Đây là buổi tiệc rượu ‘nhỏ’ mà bà nội cô đã chuẩn bị sao?”

Vu Tịnh Tịnh bất đắc dĩ nói: “Bữa tiệc tối nay đối với bà nội rất quan trọng, là nghi thức chú trọng đến thể diện của ông chủ! Cô nên cảm thấy may mắn, bà không có nhiều thời gian, nên khách mời cũng có hạn, nếu cho bà ấy thêm vài ngày, đoán chừng ngay cả tù trưởng của các bộ lạc ở Châu Phi cũng sẽ đến dự.”

Tôi tò mò hỏi: “Tại sao cô lại nói tối hôm nay rất quan trọng đối với bà nội của cô...”

“Tiểu La!”

Âm thanh truyền đến từ phía sau lưng ngắt đi lời nói của tôi, tôi quay đầu lại, thì phát hiện ra Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn. Bọn họ kinh ngạc trừng mắt nhìn tôi, cẩn thận liếc qua tôi từ đầu đến chân, thật giống như chưa bao giờ nhìn thấy tôi.

Tôi cũng không chút khách sáo tinh tế đánh giá bọn họ. Hai người đứng khoác tay nhau, dáng vẻ vô cùng thân thiết, rõ ràng là một đôi tình nhân tâm đầu ý hợp. Nhìn qua, nam tử nhã nhặn, nữ tử thanh tú, đích thực là một cặp trời sinh. Tưởng tượng đến việc Chu Bất Văn bỏ mặc bạn gái của mình, giả vờ giả vịt chạy đến theo đuổi tôi, còn Chu Bất Ngôn lại có thể trở mặt nhìn bạn trai của mình chơi trò mập mờ với cô gái khác, tôi cảm thấy có chút ghê tởm.

Đại khái nhìn thấy ánh mắt của tôi có phần chế giễu, Chu Bất Văn cảm thấy bất an nên vội vàng hạ cánh tay, muốn đứng cách xa Chu Bất Ngôn một chút, Chu Bất Ngôn càng nắm chặt hơn, nghênh ngang nhìn tôi.

Chu Bất Văn mỉm cười hỏi: “Tiểu La, sao em lại ở đây?”

Tôi nhìn anh ấy ôn hòa lịch sự, thực tế giọng nói có chút trịch thượng và không thoải mái, tôi liền học theo ngữ khí của anh ấy, cũng mỉm cười nói: “Bất Văn, sao anh cũng ở đây vậy?”

Nụ cười của Chu Bất Văn liền bị cứng đờ, anh ấy hỏi: “Ngô Cứ Lam không đi cùng em sao?”

Giọng nói của tôi vẫn rất mực ôn hòa, “Lát nữa anh ấy sẽ đến.”

Chu Bất Ngôn không kèm chế được nữa, chế giễu nói: “Buồn nôn! Bán được hai tảng đá, thì coi như là có tiền! Cầm mấy trăm vạn tệ mà dám đến New York khoe khoang, tôi để ý thấy bạn trai ‘ăn bám ngu dốt’ của cô được bà cô già kia ưa thích, chắc là đi theo bà ta rồi!”

Cãi nhau sao? Tôi nghĩ đến lúc thắng, còn chưa sớm vậy đâu! Tôi cười tủm tỉm nói: “Chu tiểu thư có thời gian lo lắng cho tôi, chỉ bằng lo cho mình một chút, ít ra bạn trai của tôi chưa từng có ý đồ...xấu xa ở bên ngoài.” Tôi vỗ vỗ vào bả vai của Chu Bất Văn, tỏ vẻ khen anh em bọn họ thật tốt, vừa chế giễu vừa nghiêm

tức nói: “Đầu To, anh có nói cho bạn gái của anh biết, hôm anh thổ lộ tình yêu với em, còn có ý đồ cưỡng hôn, nhưng bị em cự tuyệt hay không?”

Chu Bất Ngôn tức giận đến xanh mặt: “Cò... Cò... Cái đó căn bản không phải là thật! Bất Văn là vị hôn phu của tôi, anh ấy chỉ giả vờ...”

“Bất Ngôn, im đi!” Chu Bất Văn sắc mặt khó coi lập tức cúi đầu gằng giọng ngắt lời, nhưng đã muộn.

Mọi chuyện bởi vì không có chứng cứ, trước nay tôi vẫn giả bộ phớt lờ dối mặt với sự thật ở trước mắt. Tôi nhìn chằm chằm Chu Bất Văn, dùng sức nắm chặt bờ vai của anh ấy, tôi có rất nhiều lời muốn hỏi anh ấy, nhưng vì quá mức đau khổ tức giận, ngược lại không thể nói được tiếng nào.

Thật sự là Chu Bất Văn! Tại sao lại như vậy? Cướp giật, đột nhập nhà trộm cắp tôi còn có thể miễn cưỡng hiểu được, nhưng tại sao anh ấy lại có thể đối xử với ba của Giang Dịch Thịnh như vậy? Tại sao có thể sai khiến bốn kẻ bắt cóc truy sát tôi? Tình cảm nhiều năm so với tiền tài ở trước mắt chẳng lẽ không có một chút ý nghĩa nào hay sao?

Một bàn tay lạnh lẽo cầm lấy cổ tay của tôi, kéo cánh tay đang nắm chặt bờ vai Chu Bất Văn ra. Đã quen thuộc với nhiệt độ lạnh giá này, tôi lật tức nắm lại bàn tay của hắn, sau đó mới quay đầu nhìn về phía hắn.

Dưới ánh mắt trầm mặc thâm thúy của Ngô Cứ Lam, đau khổ tức giận của tôi cũng dần dần tiêu biến.

Chu Bất Văn nhìn thấy Giang Dịch Thịnh ở bên cạnh Ngô Cứ Lam, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Giang Dịch Thịnh cười cười, nói với Chu Bất Văn: “Tao còn nhớ lần đầu tiên uống rượu, là học theo mày, lần đó tao cảm thấy rất khó uống, từng hớp từng hớp một mím môi mà uống, còn bị mày cười nhạo thật không giống đàn ông. Đầu To, hôm nay tao mời lại mày một ly!”

Giang Dịch Thịnh tùy tay lấy từ trên khay của người bồi bàn một chai rượu mạnh, rót đầy một ly, nâng đầu lên uống một hơi nốc cạn.

Chu Bất Ngôn nhìn anh ấy, mặt tái xám như tro.

Lần đầu tiên uống rượu, là tình cảm tuổi trẻ bắt đầu; lần cuối cùng uống rượu, là tình cảm tuổi trẻ chấm dứt. Bởi vì Lý Đầu To của năm đó, Giang Dịch Thịnh không hề truy cứu những việc mà Chu Bất Văn đã làm hôm nay, nhưng sau khi uống ly rượu tuyệt giao này, cho dù Chu Bất Văn có phạm phải một sai lầm nhỏ nào, Giang Dịch Thịnh cũng sẽ từng việc mà thẳng tay tính sổ.

Nhớ tới lúc còn nhỏ, ba đứa trẻ chúng tôi thích trốn đến bãi biển không người, vừa vụng trộm uống rượu hút thuốc, vừa hi hi ha ha cười đùa trêu ghẹo, bây giờ nhìn lại chuyện trước mắt, tôi cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, những câu hỏi chất vấn chực chờ ở bên miệng nay đã không còn ý nghĩa. Không có “Tại sao”, hoặc là “Tại sao” căn bản không còn quan trọng nữa, mà quan trọng là... Thời gian đã làm biến đổi tất cả chúng tôi, nó khiến chúng tôi trở thành những con người xa lạ. Chất vấn thời gian đã qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đối với người xa lạ, thật sự không có ý nghĩa.

Giang Dịch Thịnh mỉm cười đưa ly rượu rỗng ra trước mặt Chu Bất Văn, Chu Bất Văn lại chậm chạp không nhận lấy. Giang Dịch Thịnh cười hỏi: “Dám làm mà không dám nhận! Ngay cả dũng khí uống ly rượu này cũng không có sao?”

Chu Bất Ngôn cũng không cảm thấy khó xử khi trông thấy màn uống rượu bí hiểm giữa Giang Dịch Thịnh và Chu Bất Văn, cô ta nhìn Giang Dịch Thịnh uống rượu giống như Lâm Đại Ngọc nhìn Lưu Mỗ Mỗ (14.3) khi bà ta lần đầu tiên được mời vào nhà đại phú hộ lộng lẫy uống trà, cô ta khinh miệt nói: “Thế này mà mấy người cũng gọi là uống rượu à? Ngay cả tên tiếng Anh của Apéritifs và Digestifs (14.4) còn không biết mà đến tham gia tiệc rượu của Violet, thật là đáng xấu hổ! Bất Văn, chúng ta đi, đừng để ý đến bọn họ!”

(14.3) Lưu Mỗ Mỗ: Một nhân vật rất được yêu thích trong Hồng Lâu Mộng, biểu tượng cho phẩm chất truyền thống tốt đẹp của người Trung Hoa. Bà là một người nông dân nghèo khổ nhưng lương thiện chính trực, thông minh nặng tình nghĩa và giàu nghị lực. Trong Hồng Lâu Mộng, Tào Tuyết Cần đã miêu tả già Lưu ba lần vào phủ Vinh Quốc, và là người chứng kiến sự hưng vong của nơi này, một nơi giàu sang phú quý trái ngược với cuộc sống của bà. Khi bà đến chơi, Giả mẫu thương xót người đàn bà nghèo khổ quê mùa

như bà nên đã mở tiệc khoản đãi để bà có cơ hội được nếm mùi đời. Ngày nay người ta gọi những người chưa gặp qua đủ mọi việc đời là Lưu Mỗ Mỗ. (nguồn s://sakuraky.wordpress.com/)

(14.4) Apéritifs (trước) và Digestifs (sau) là cách gọi thông thường cho những loại rượu khai tiệc và kết thúc buổi tiệc.

Chu Bất Ngôn kéo Chu Bất Văn bỏ đi, Giang Dịch Thịnh trả lại cái ly rỗng cho người bồi bàn, tôi lo lắng hỏi hần, “Anh không sao chứ?”

Giang Dịch Thịnh nói: “Đừng lo cho anh, cũng đừng vì Chu Bất Văn mà ảnh hưởng đến tâm trạng của mình, không đáng!” Hần liếc mắt nhìn Ngô Cứ Lam một chút, sau đó cười ý vị thâm sâu, “Tiểu La, buổi tối hôm nay em là diễn viên chính, kịch hay còn chưa mở màn đâu!”

Tôi nhìn hần và Ngô Cứ Lam ăn mặc đặc biệt nghiêm túc, mới nhớ tới buổi tối hôm nay phải gặp mặt ông chủ của Vu Tịnh Tịnh, nhưng hiện tại tôi vẫn không quan tâm đến việc trò chuyện vui vẻ với một người xa lạ, tôi chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, trở về khu nhà nghỉ.

“Tịnh Tịnh, ông chủ của cô tên gọi là gì, ông ấy ở đâu?”

Vu Tịnh Tịnh hơi liếc mắt nhìn bàn tay của tôi và Ngô Cứ Lam đang nắm chặt với nhau một chút, liền nói: “Ông chủ tên là Regulus (14.5), một cái tên Hy Lạp, có nghĩa là hoàng tử, cũng mang ý nghĩa trái tim của sư tử. Bà nội của tôi sẽ lập tức giới thiệu ông ấy cho cô quen biết. Phải rồi, bà nội của tôi chính là người vừa rồi Chu Bất Ngôn đã nhắc đến, tên Violet, rất nhiều người nghĩ rằng bà ấy là người thông thái, thần bí, tao nhã, mê hoặc...”

(14.5) Regulus: là một ngôi sao trong chòm sao Sư Tử (Leo), nó được mệnh danh là trái tim sư tử do nằm ở vị trí đặc biệt. Theo tiếng Latin, Regulus có nghĩa là hoàng tử hay vị vua nhỏ.

Vu Tịnh Tịnh không nói thêm gì nữa, bởi vì đại sảnh của bữa tiệc bỗng nhiên im lặng, khiến tôi giống như mọi người dôi mất hiểu kỳ muốn nhìn thấy bà nội của Vu Tịnh Tịnh. Đó là một phụ nữ đứng tuổi có dáng người quý phái, được mọi người ca tụng là thân bí mê hoặc đang chậm rãi đi tới. Bà ấy mặc bộ lễ phục dạ hội màu đen, tóc vẫn cao chảnh chu phía sau đầu, liếc mắt một cái có thể đoán được tuổi của bà ấy, nhưng thời gian lưu lại trên người bà ấy lại toát ra nét tao nhã dịu dàng, mỗi một nếp nhăn đều giống như do thời gian ban tặng. Một cô gái trang điểm lộng lẫy, cố gắng khoe sắc tranh tài, đứng trước mặt bà ấy, bỗng nhiên lại chìm hẳn đi để làm nền cho bà ấy.

Tôi nhin không được ngắm nhìn Violet, lại ngắm nhìn Vu Tịnh Tịnh. Gương mặt của Vu Tịnh Tịnh mang nét đặc trưng của người Châu Á, bà nội của cô ấy lại có nét của người Phương Tây. Bà ấy không có mái tóc vàng và tròng mắt xanh như người Phương Tây, nhưng có mái tóc đen tuyền, làn da nâu màu mật ong. Hai gương mặt hoàn toàn khác nhau, nhưng lại có thể rõ ràng tìm ra những điểm tương tự.

Vu Tịnh Tịnh giải thích, “Bà nội của tôi tự xưng mình là người Di-gan, có dòng máu của người Tây Ban Nha. Còn tôi thì có dòng máu của người Anh-diêng và người Trung Quốc.” (14.6)

(14.6) Người Di-gan: là một dân tộc với dân số khoảng 15 triệu người, sống thành nhiều cộng đồng trên khắp thế giới. Các cộng đồng người Di-gan sinh sống nhiều tại Nam Âu và Đông Âu, châu Mỹ và Trung Đông. Người Anh-diêng (Indian, hay còn gọi là người da đỏ) là những cư dân trước khi Cristoforo Colombo đặt chân đến châu Mỹ đã sinh sống ở cả Bắc lẫn Nam Mỹ. Hậu duệ của họ vẫn còn là thiểu số, nên thường được gọi là thổ dân châu Mỹ. Hiện nay, trên lãnh thổ Hoa Kỳ, dân tộc da đỏ chỉ còn khoảng 1%.

Tôi gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

.....

REGULUS TRONG CHÒM SAO LEO

HAI LOẠI RƯỢU KHAI TIỆC VÀ KẾT TIỆC

Bà nội của Vu Tịnh Tịnh đứng trước micro nói vài lời chào đón quan khách bằng tiếng Anh lưu loát.

Tốc độ nói của bà ấy không nhanh cũng không chậm, phát âm cực chuẩn, cơ bản tôi nghe đều hiểu. Những vị khách được mời đến dự tiệc hôm nay đều là họ hàng bằng hữu có quan hệ hợp tác làm ăn, có người đã

hợp tác trên trăm năm, cũng có người mới quen biết, chỉ hợp tác để mở rộng thị trường Châu Á. Công việc làm ăn của bà ấy liên quan đến rất nhiều lĩnh vực như bất động sản, trang sức, dược phẩm, y tế, khoán sản, nguồn năng lượng mới... Cách thức làm ăn của Violet cùng với các công ty kinh doanh hiện nay không giống nhau cho lắm, bà ấy không có một công ty hay tập đoàn nào đại diện đưa ra thị trường, toàn bộ là tập hợp những công ty cá nhân nhỏ lẻ, nhưng không hề nghi ngờ, tuy đây là cách làm ăn ở cấp thấp nhưng lại vô cùng phát đạt, giống như một vương quốc kinh doanh thu nhỏ.

Tôi càng nghe càng cảm thấy tò mò, những con người tài giỏi quý phái như vậy rốt cuộc phục vụ một ông chủ như thế nào? Chắc hẳn là một nhân tài rất có mị lực mới có thể khiến bà ấy nể phục như vậy?

Violet đột nhiên nhìn về phía chúng tôi, bà ấy vươn cánh tay, ra hiệu bộ cung kính mời chào, “Như tôi đã đề cập lúc đầu, gia tộc nhà chúng tôi đại diện cho ông chủ làm ăn kinh doanh. Tôi nay, xin cho phép tôi được giới thiệu với mọi người ông chủ của tôi, ngài Regulus.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía chúng tôi, chính xác mà nói, đều là theo ánh mắt của Violet nhìn Ngô Cứ Lam. Tôi có chút hiểu ra, nhưng cũng có chút không tin, ngơ ngác nhìn về bốn phía, ý muốn tìm thấy một người khác để chứng tỏ tôi đã hiểu lầm. Nhưng chung quanh không có ai khác, chỉ có mỗi Ngô Cứ Lam.

Những lời nói của hắn lúc chiều đột nhiên văng vẳng bên tai, “Người của anh đã cứu anh”, Trăm năm trước hắn không phải chỉ đơn độc một mình, có người đi theo hắn, bảo vệ hắn. Từ lúc nước Mỹ kiến tạo, ngoại trừ cuộc nội chiến hai miền Nam Bắc, cục diện chính trị vẫn ổn định, chỉ cần có người đáng tin cậy mở đại lý kinh doanh phát triển ổn định, sự nghiệp kéo dài từ năm đó cho đến bây giờ thật hết sức bình thường.

Ngô Cứ Lam bóp nhẹ bàn tay của tôi giúp tôi trấn an, sau đó buông tôi ra, đi về phía Violet.

Violet lùi sang một bên, dùng sức vỗ tay, chỉ trong một thoáng, toàn bộ đại sảnh tiệc rượu vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Violet cùng vài người lớn tuổi đứng phía trước đều kích động với ánh mắt rơm rớm lệ, giống như đang chứng kiến một điều kỳ tích không thể ngờ tới đang xảy ra.

Ngô Cứ Lam tỏ vẻ lạnh nhạt đứng ở đó, khuôn mặt không chút biểu cảm, thật giống như tất cả mọi chuyện, tất cả những điều xa hoa vương giả này đều đương nhiên phải có.

Tiếng vỗ tay dần dần ngừng hẳn, Ngô Cứ Lam hướng Violet và những người lớn tuổi kia, nói: “Good evening, my friends, I’m back!”

Bọn họ lại kích động dùng sức vỗ tay, nhận ra được, những người này cũng như Violet, đàn ông hay phụ nữ đều giống nhau, không chỉ có tài năng hơn người, mà địa vị xã hội cũng vô cùng xuất chúng, nhất cử nhất động của bọn họ đều lôi kéo những người khác làm theo, khiến cho toàn bộ đại sảnh lại vang lên một trận vỗ tay như sấm rền.

Chỉ có người chưa bị kích động như bọn họ chính là tôi, Giang Dịch Thịnh, Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn.

Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn dùng ánh mắt khó tin nhất trừng trừng nhìn tôi, tỏ ra bộ dáng “Rõ ràng là một kẻ nghèo kiệt xác, không ngờ tự nhiên biến thành mỏ vàng”

Kỳ thật, tâm trạng của tôi cũng giống như bọn họ, tôi trơ mắt nhìn “kẻ bị tôi nuôi dưỡng bấy lâu nay biến thành kẻ tôi có bán mình cũng nuôi không nổi” kia, cảm giác thật sự không xong. Tôi đã không ít thì nhiều cho rằng tôi là người duy nhất của Ngô Cứ Lam trên thế giới này, nhưng bây giờ, tôi mới phát hiện mình cũng lắm chỉ là một người bình thường trong những người bình thường ở đây, mà lại là một kẻ thấp kém nhất trong số bọn họ, điều này khiến tôi có cảm giác thật sự không an toàn.

Tiếng vỗ tay tiếp tục dừng lại, những người lớn tuổi rất có địa vị xã hội kia, từng người từng người một tiến về phía Ngô Cứ Lam đánh tiếng chào hỏi. Bọn họ có kẻ dẫn theo hoặc con trai cháu trai hoặc con gái cháu gái đến nói chuyện. Tổ tiên của bọn họ hẳn là những người di dân từ Châu Âu đến nước Mỹ, tuy bọn họ đã sớm rời xa cố thổ, nhưng dáng dấp bề ngoài cùng với ngôn ngữ lời nói vẫn mang theo chút hơi hướng của quê nhà, bọn họ chính là thế hệ sau của người Tây Ban Nha, người Đức, người Ý, người Pháp... Ngôn ngữ của bọn họ mỗi người sử dụng đều không giống nhau, Ngô Cứ Lam cũng dùng nhiều thứ tiếng khác nhau của từng quốc gia để nói chuyện, mỗi cử chỉ hành động, đều là lễ nghi hoàn mỹ.

Một Ngô Cứ Lam được mọi người vây quanh như vậy khiến tôi cảm thấy có chút xa lạ, tuy đã từng biết hắn bản cùng đến đôi dép cũng không có, tính khí kêu ngoạ lạnh lùng, nhưng hiện tại chính mắt trông thấy hắn

trở về cuộc sống vương giả, tỏ thái độ lạnh nhạt với sự kính phục và hoan nghênh của mọi người, lại khiến tôi có một loại cảm giác khác. Lời hắn nói tôi hoàn toàn không hiểu, việc hắn làm tôi hoàn toàn không biết, người bên cạnh hắn tôi hoàn toàn không quen... khoảng cách của tôi và hắn lại càng trở nên xa xôi. Đêm trăng tròn hôm đó, dù hắn đã lộ rõ thân phận, nói cho tôi biết hắn không phải là người, tôi cũng không có loại cảm giác này, đó là loại cảm giác khiến tôi biết rằng chúng tôi là hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Tôi thì thầm nói: “Anh ấy thật rất giống với tên của mình, một vương tử!”

Vu Tịnh Tịnh nhìn chằm chằm vào Ngô Cứ Lam, không chút do dự nói: “Không phải là rất giống, Regulus chính là vương tử!”

Tôi sửng sốt một chút, nhin không được suy nghĩ, nếu hắn là vương tử, vậy tôi là gì? Có thể nào là cô bé Lộ Lem trước lúc 12 giờ đêm, tuy được mặc váy áo xinh đẹp, ra dáng một cô công chúa kêu sa lộng lẫy, nhưng rốt cuộc khi váy áo biến mất, liền trở lại bản chất ban đầu hay không?

Giang Dịch Thịnh dùng khuỷu tay huýt vào tôi một chút, trong lúc hắn ra ý gì đó, tôi nhìn thấy Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn lảng lảng lui ra khỏi đám đông, đang hướng về phía cánh cửa lớn. Tôi nhìn chằm chằm vào bóng dáng của bọn họ, cũng có cảm giác muốn chạy trốn.

“Cảm ơn sự hiện diện của quý vị...” Giọng nói của Ngô Cứ Lam đột nhiên vang lên, dĩ nhiên là tiếng Hoa.

Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn theo bản năng dừng bước, xoay người lại nhìn, tôi cũng quay đầu lại, ngơ ngẩn nhìn về phía Ngô Cứ Lam.

Ngô Cứ Lam trừng ánh mắt sắc bén nhìn tôi, chạm vào ánh mắt của hắn, tôi có chút chột dạ, hắn hiểu thấu suy nghĩ của tôi! Ánh mắt của hắn có chút tức giận, dường như muốn nói: Em dám trốn à? Em thử xem!

Ngô Cứ Lam vẫn nhìn tôi chằm chằm, dùng tiếng Hoa chậm rãi nói: “Buổi tối hôm nay tôi mời các vị đến đây không phải chỉ vì cuộc gặp mặt thân mật, mà quan trọng hơn là muốn mọi người chứng kiến một việc.”

Hắn đi xuyên qua đám đông, bước về phía tôi, theo từng động tác của hắn, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người hắn.

Từ nhỏ đến lớn, tôi không phải là tiêu điểm của đám đông, cũng không có thói quen làm tiêu điểm của đám đông, nên rất lo lắng khẩn trương muốn lùi về phía sau. Ngô Cứ Lam cúi thấp người, chân sau quỳ xuống trước mặt tôi, trên tay cầm một chiếc nhẫn có đính viên kim cương màu lam thật lớn, “Tiểu La, em có đồng ý lấy anh không?”

Tôi giống như nghe được mấy câu thần chú, lập tức cứng đờ người giống như bị đóng đinh lên mặt đất, kinh ngạc hỏi: “Anh nói cái gì?”

May mắn sao, không phải chỉ có một mình tôi bị dọa sợ, trong đám đông cũng phát ra liên tiếp mấy tiếng hô kinh ngạc, làm cho câu nói cực kỳ thất lễ kia của tôi cũng được che lấp đi vài phần.

Ngô Cứ Lam nhìn chằm chằm vào đôi mắt của tôi, lặp lại một lần nữa: “Em có đồng ý lấy anh không?”

Tôi im hơi lặng tiếng nghe xong, mặt lập tức giãn ra nụ cười, vội vàng giật lấy chiếc nhẫn ở trong tay hắn, “Em đồng ý! Em đồng ý!”

Giang Dịch Thịnh liếc mành ho khan một tiếng, tôi mới phát hiện, hình như tôi sốt ruột hơi quá, hắn là mất đã có chút ươn ướt, tôi rụt rè đưa tay ra muốn trả lại chiếc nhẫn, để Ngô Cứ Lam tự tay đeo nhẫn cho tôi. Nhưng trò hề mất mặt của tôi, bọn họ đã thấy hết rồi, chẳng lẽ muốn tôi trả nhẫn lại cho Ngô Cứ Lam sao?

Tôi cầm chiếc nhẫn, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Ánh mắt sắc bén của Ngô Cứ Lam trở nên dịu dàng, hắn mỉm cười, rất tự nhiên kéo tay tôi lại, giúp tôi đeo nhẫn vào, thật giống như ghi thức vốn nên như vậy. Sau đó, hắn nắm lấy bàn tay đeo nhẫn của tôi, hạ thấp người, cúi đầu, cực kỳ nâng niu, hôn nhẹ lên mu bàn tay của tôi một chút.

Giống như có một luồng điện từ bàn tay truyền đến tim, khiến cho trái tim của tôi bị kích thích đập thật nhanh, máu chạy ngược lên não, thời khắc này, mắt hoa đầu choáng váng, tôi mới thật sự ý thức được rằng cuộc đang xảy ra chuyện gì: Ngô Cự Lam, cầu hôn tôi! Là cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn!

Từ khi đoạn tình cảm này nảy nở, tôi vẫn luôn là người gắng sức chủ động đi trước, biểu hiện của Ngô Cự Lam là hoàn toàn do dự, thậm chí có thể nói, hẳn căn bản đã muốn cự tuyệt, chẳng qua không chịu nổi da mặt dày của tôi mà thôi, nhưng ngay cả người có da mặt dày như tôi đây cũng chưa dám lo nghĩ đến việc kết hôn, vậy mà Ngô Cự Lam lại cầu hôn tôi!

Thật kỳ lạ! Tôi vẫn là tôi, hẳn vẫn là hẳn, chẳng qua trên ngón tay giữa của tôi có thêm một viên đá biểu tượng của sự hứa hẹn, thế nhưng đã làm cho mọi thứ thay đổi! Cho dù lời hẳn nói không thể nghe hiểu, chuyện hẳn làm không thể nhận biết, hay những người xung quanh hẳn chẳng thể thân quen, thì đã làm sao? Mặc kệ thế giới này có xa lạ đến thế nào, thì hẳn vẫn luôn ở bên cạnh tôi! Huống chi, hẳn còn cố tình làm cho tất cả mọi người nghe không hiểu, chỉ dùng tiếng Hoa, vì muốn tôi có thể nghe hiểu.

Ngô Cự Lam nắm tay của tôi, liếc mắt nhìn Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn, dùng tiếng Hoa giới thiệu với mọi người: “Vị hôn thê của tôi, Thẩm La!”

Violet ra ý muốn tìm người am hiểu tiếng Hoa phiên dịch thành tiếng Anh, nhưng những người lớn tuổi ở bên cạnh bà ấy vẫn tiếp tục im lặng, dường như hoàn toàn không thể tiếp nhận mọi chuyện đang diễn ra.

Ngô Cự Lam lẳng lặng nhìn chăm chú vào bọn họ. Violet là người đầu tiên giơ tay lên, bắt đầu vỗ tay, những người khác cũng từ từ vỗ theo, cuối cùng toàn bộ đại sảnh đều là tiếng vỗ tay vang dội.

Ngô Cự Lam mỉm cười, nói: “Cám ơn!”

Âm nhạc hợp tình hợp cảnh tấu lên, Violet đưa mắt ra dấu cho Vu Tịnh Tịnh.

Vu Tịnh Tịnh cười nói với Giang Dịch Thịnh: “Mượn mỹ sắc của anh một chút!” Không đợi Giang Dịch Thịnh kịp phản ứng, cô ấy liền lôi kéo Giang Dịch Thịnh đi ra sàn nhảy, cả hai nương theo âm nhạc, bắt đầu khiêu vũ.

Động tác của Giang Dịch Thịnh thoáng do dự một chút, nhưng rất nhanh hẳn liền bắt kịp bước nhảy của cô ấy.

Hai người bọn họ, một nam phong lưu phóng khoáng, một nữ xinh đẹp sáng ngời, các bước nhảy đa dạng phức tạp, nhưng lại cực kỳ hài hòa đồng điệu, khiến cho những người khác cũng bắt đầu muốn khiêu vũ.

Những người vây quanh Ngô Cự Lam cũng dần dần tản đi. Violet cùng một số người lớn tuổi vẫn không rời khỏi, bà ấy cung kính nói với Ngô Cự Lam: “Mời.”

Chúng tôi theo sau bà ấy, cùng đi vào một gian phòng nghỉ thông với đại sảnh của buổi tiệc.

Bồi bàn đóng cửa lại, âm nhạc cùng tiếng ồn ào bị chặn ở bên ngoài, bên trong có vẻ rất yên tĩnh. Ngô Cự Lam dẫn theo tôi đến ngồi xuống ghế salon, tất cả những người khác đều đứng.

Violet ân cần nói chuyện với tôi: “Đã nghe Tịnh Tịnh nhắc đến cô rất nhiều lần, tôi có thể gọi cô là Tiểu La được không?”

Người Trung Quốc rất trọng lễ nghĩa, kính lão yêu trẻ, Violet coi như là trưởng bối, tôi muốn đứng lên, nhưng Ngô Cự Lam lại đề tôi xuống, cho nên tôi chỉ có thể ngồi bất động, cười nói: “Đương nhiên có thể ạ.”

Violet mỉm cười giới thiệu với tôi một vài người lớn tuổi, mỗi người đều bước lên phía trước, cầm lấy tay của tôi, khom người cúi đầu, khẽ hôn lên bàn tay của tôi một chút. Từ đầu đến cuối, Ngô Cự Lam vẫn ở bên cạnh, không nói tiếng nào. Tôi hơi hơi cảm thấy đây chính là một kiểu lễ nghĩa của người Tây Âu, càng giống như một loại nghi thức, nhưng rốt cuộc nó tượng trưng cho cái gì, Ngô Cự Lam không có giải thích, tôi cũng không hỏi, chỉ có thể cố gắng duy trì dáng vẻ đoan trang nghiêm túc, không cầu thật hoàn mỹ, chỉ cầu không làm gì sai.

Đợi mọi người cùng tôi so chiêu kiên trì một lúc sau, Ngô Cự Lam cầm tay của tôi, đứng lên, mở miệng nói: “Thẩm La là người bạn đời kiếp này ta đã chọn, kể từ hôm nay chúng ta cùng chia sẻ những hạnh phúc cuộc đời này ban cho, cũng sẽ chia sẻ những đau khổ mà cuộc đời này mang đến.”

Trong lòng tôi bỗng nhiên rung động, tôi ngây ngốc nhìn Ngô Cự Lam.

Violet dường như quá kinh ngạc, nói: “Regulus...”

Ngô Cự Lam với ánh mắt sắc bén nhìn bà ta chăm chăm, violet cự tuyệt trong chớp mắt, sau đó cung kính cúi đầu.

Ngô Cự Lam dùng tiếng Anh nói lại lời nói kia một lần, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn nói: “Ta hy vọng mọi người nhớ kỹ lời nói của ta.”

Nói xong, hắn dẫn theo tôi đi ra khỏi phòng nghỉ.

Ngô Cự Lam nhìn Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh đang khiêu vũ, hỏi tôi: “Em có muốn đi dạo xung quanh một lát không? Hay muốn khiêu vũ, anh có thể nhảy cùng em.”

Tôi lắc đầu, “Em muốn về nhà.”

Hắn đã nói thánh giác và khứ giác của hắn nhạy cảm hơn con người rất nhiều, âm thanh ở đây ồn ào, nhiều loại mùi hỗn tạp như vậy, khẳng định hắn không thích, vừa đúng lúc, tôi cũng không thích.

Ngô Cự Lam mỉm cười, dịu dàng nói: “Được, chúng ta về nhà!”

Sau khi trở lại khu nhà nghỉ, tôi đứng trước cánh cửa bấm những con số mật mã vào cái khóa, liền đột nhiên phản ứng kịp, tại sao mật mã của khu nhà này lại lấy ngày sinh nhật âm lịch của tôi. Không phải Vu Tịnh Tịnh chủ ý gọi người đổi mật mã, mà chính là Ngô Cự Lam đã cố ý sắp xếp thay đổi theo số mật mã này.

Tôi hỏi: “Khu nhà này là chỗ trước đây anh đã từng ở sao?”

Ngô Cự Lam nói: “Đúng vậy! Cứ cách 20 năm, bọn họ lại giúp anh lo liệu đổi giấy tùy thân một lần, cũng sẽ sửa sang lại khu nhà này một lần, ngoại trừ cái giá sách kia, thì những chỗ khác cơ bản đều không thể nhận ra giống như trước.”

Tôi đẩy cửa ra, khom người khụy gối, khẽ mỉm cười, ra dáng cung kính mời vào nhà, nói với Ngô Cự Lam: “Hoan nghênh anh về nhà!”

Ngô Cự Lam nói: “Về sau cũng là nhà của em. Sinh nhật của em anh không có quà gì để tặng, khu nhà này coi như là quà sinh nhật anh tặng cho em.”

Cái gì? Tặng cho tôi sao? Tôi ngây ngẩn cả người.

Ngô Cự Lam kéo tôi đi vào phòng, “Em đừng cảm thấy nó quá quý giá mà không dám nhận, năm đó anh chỉ thích đám cây cỏ tươi tốt ở đây, người thì thưa thớt, nên mua nó với giá cực kỳ thấp.”

Tôi phục hồi lại tinh thần, cợt nhả nói: “Em không ngại quý giá! Ngốc mới ngại có nhiều tiền! Chỉ cần là của anh tặng, quý đến cỡ nào em cũng dám nhận! Em chỉ không thể tin trên đời này thật sự có chuyện quá tốt như vậy, em vốn chỉ cần lao động cần cù, thật thà cầu khẩn, cố gắng chuẩn bị tốt để nuôi gia đình, như thế là đủ, nhưng không ngờ anh lại giàu có như vậy, làm cho em biến thành thành con sâu béo.”

Ngô Cự Lam hơi mỉm cười, nhìn tôi nói: “Tiểu La, em như vậy, thật sự rất tốt!”

Ánh mắt của hắn thâm sâu chăm chú, quả thực có thể dùng bốn chữ “Tinh thâm chân thành” để diễn tả. Tôi có chút ngượng ngùng, liền đỏ mặt nhìn sang hướng này, rồi quay sang hướng khác, vẫn xấu hổ không dám nhìn vào mắt của hắn.

Ngô Cự Lam dịu dàng nở nụ cười, trêu ghẹo hỏi: “Em đang nhìn cái gì vậy?”

Tôi nói năng hùng hồn: “Nhìn căn nhà của em!” Nói xong, tôi thật sự cẩn thận đánh giá qua căn phòng.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy hai thứ, vừa quen vừa lạ ở trước mắt.

“A! Chúng nó ở đây này!” Tôi kinh ngạc chạy qua.

Là khối đá San hô hóa ngọc giống như thứ được trưng bày ở ngôi nhà cũ trên hải đảo, đang được đặt dưới sàn nhà, bên trên bày biện một cái chậu cây cảnh non bộ xanh biếc; ốc Anh Vũ hóa thạch vẫn giống như trước kia, là vật trang trí, nó được đặt trên cái tủ kệ ở trong phòng khách.

Ngô Cự Lam nói: “Đây là những vật kỷ niệm của ông nội em, nếu không phải vì tiền, chắc chắn em sẽ không muốn bán đi. Bây giờ chúng ta không thiếu tiền, vậy cứ để nó trở lại bên cạnh em đi!”

Tôi nhìn đá san hô và ốc Anh Vũ hóa thạch, rồi lại nhìn ra khắp căn phòng, im lặng nhìn Ngô Cự Lam.

Đồ gia vị và nguyên liệu nấu ăn Trung Quốc ở trong bếp, những con ốc sò biển trang trí trên kệ tủ đầu giường, trong phòng tắm là dầu tắm dầu gội tôi dùng, ngay cả cái TV khi mở lên cũng toàn là tiếng Hoa... Khó trách tôi luôn cảm thấy người chủ bày trí sắp xếp cho căn nhà này thật là hảo tri kỷ, lại hảo chu đáo, giống như thỏa mãn mọi nhu cầu của tôi.

Ngô Cự Lam đến trước mặt tôi, thân thiết hỏi: “Em sao vậy?”

Tôi nói: “Những thứ ở trong căn nhà này em cứ tưởng là do Vu Tịnh Tịnh tìm người cố tình sắp xếp, thì ra chính là anh tự tay sắp xếp.”

Ngô Cự Lam nói: “Thời gian quá gấp rút, chỉ có nửa ngày, anh chỉ có thể tùy tiện bày trí một chút. Sau này dựa theo tâm ý của em, chúng ta sẽ bày trí lại tốt hơn nữa, tương lai nếu em đến New York, là có thể ở thoải mái được rồi.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày mình sẽ được một người như vậy đặt ở trong lòng, chu toàn che chở, ban tặng hết thủy yêu chiều.

Đôi mắt có chút ẩm ướt, tôi nhịn không được dựa sát vào ngực hắn, gắt gao ôm lấy cổ hắn, chiếc nhẫn kim cương màu lam trên ngón tay của tôi lấp lánh rạng rỡ.

Người tôi yêu, đến từ biển xanh sâu thẳm, cho tôi tình yêu như đại dương bao la! Cho dù tương lai có là gì, hạnh phúc hay khổ cực, tôi đều cam tâm tình nguyện tiếp nhận tất cả!

15. Chương 15: Cam Tâm Tình Nguyên Chịu Thiệt

Anh đừng quá tốt với em như vậy, em đã thật sự yêu anh rồi, em sợ mình không xứng đáng với tình yêu đó!

Bầu trời xanh trong, mặt biển xanh thẳm.

Một chiếc thuyền nhỏ màu xám đen trôi nổi giữa biển khơi.

Mặt biển không gợn chút gió, từng đợt sóng biển nhẹ nhàng lay động bên mạn thuyền, dịu dàng êm đềm giống như chiếc nôi ru ngủ của trẻ con.

Tôi đang bơi trong nước biển, rất vui vẻ, rất thoải mái, giống như đóa hoa nhỏ đang nở rộ trong gió xuân, hay đám chim chóc đang bay lượn trên bầu trời xanh thẳm.

Đột nhiên, ba mẹ lại bắt đầu cãi nhau, tôi rất sốt ruột, chân lại bị chuột rút, nước biển ngập vào miệng vào mũi của tôi, trong lúc vô thức, tôi quơ quào tay chân giãy dụa. Ba và mẹ vẫn tiếp tục cãi nhau, không ai để ý đến tôi.

Tôi từ từ chìm vào nước biển, tay chân càng giãy dụa, thân thể càng chìm sâu xuống.

Tôi dần dần nhắm hai mắt lại, mất đi hơi thở, cả người giống như đám mây trắng, từ từ chìm sâu xuống đáy biển, chìm sâu xuống đáy biển...

Tôi từ trong mơ giật mình tỉnh lại, không ngừng thở gấp, giống như thật sự chỉ trong một phút sẽ bị nghẹt thở đến chết.

Qua một lúc lâu, tôi mới dần bình tĩnh lại. Từ sau khi vượt qua chương ngại tâm lý, dám mặc vào chiếc áo cứu hộ bơi xuống biển, rất hiếm khi tôi gặp cơn ác mộng như thế, nhưng nếu ngẫu nhiên bị một lần, nó lại khiến cho tôi cảm thấy đau đớn giống như mình đã chết thật sự.

Vì muốn mau chóng thoát khỏi cảm giác không thoải mái như vừa đi ra khỏi địa ngục, tôi theo bản năng nghĩ đến chuyện vui vẻ... Tôi nghĩ đến Ngô Cự Lam đã cầu hôn tôi vào tối hôm qua, cảm thấy mọi thứ quá hạnh phúc tốt đẹp giống như không có thật, không phải chỉ là một giấc mơ đẹp chứ?

Tôi vội vàng giơ tay lên, thấy được chiếc nhẫn màu lam mà lúc đi ngủ tôi cũng luyến tiếc tháo ra kia, mới xác định hết thấy đều là sự thật.

Ngô Cự Lam đã thật sự cầu hôn tôi, tôi cũng đã đồng ý rồi!

Tôi nhìn ngắm chiếc nhẫn ở trên tay, mỉm cười nói: “Chào buổi sáng, Ngô phu nhân!” Nói xong, tôi dùng sức hôn chiếc nhẫn, tinh thần phấn chấn nhảy xuống giường, chạy đi đánh răng rửa mặt.

Khi tôi xuống lầu, Ngô Cự Lam đang ăn điểm tâm.

Hắn nghe được tiếng bước chân của tôi, liền ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi đi đến bên cạnh bàn ăn, cười nói: “Ngô tiên sinh, chào buổi sáng!”

Hắn nghe được câu xưng hô của tôi có chút khó hiểu, nên nghi hoặc nhìn tôi chằm chằm.

Tôi chấp hai tay sau lưng, mỉm cười ngọt ngào, không có ý định giải đáp thắc mắc hay giải nghĩa nghi ngờ gì cả.

Hắn đứng dậy, mặt không chút thay đổi, đưa bữa điểm tâm đã chuẩn bị sẵn đến trước mặt tôi. Lúc tôi ngồi xuống, hắn thuận tay gõ vào sau ót của tôi một cái: “Ăn cơm!”

Tôi ngồi xuống bên cạnh hắn, vừa uống sữa, vừa thần bí hỏi: “Có muốn biết em đang vui vẻ chuyện gì hay không?”

Ngô Cự Lam liếc mắt nhìn tôi một cái, hoàn toàn nhìn thấu ý đồ xấu xa của tôi, thần nhiên nói: “Cho dù anh có nói gì, em cũng sẽ không nói cho anh biết.”

Tôi ảo não nói: “Mặc kệ em nói cái gì, anh cũng nên nói là ‘anh muốn biết’ chứ.”

Hắn phối hợp nói: “Anh muốn biết.”

Tôi khoái trá nói: “Em sẽ không nói cho anh biết!”

Ngô Cự Lam dùng dao nĩa lấy thêm một miếng thức ăn bỏ vào miệng, tỏ ra lãnh đạm nói: “Thật khó tưởng tượng được, lúc này anh lại cùng em nói mấy câu nhàm chán như vậy.”

Tôi trừng mắt liếc hắn, “Ngô tiên sinh, anh nói vậy là có ý gì?”

Hắn còn chưa ngẩng đầu lên, đã nói: “Thứ khó tưởng tượng không phải là nói chuyện nhàm chán, mà chính là anh lại nói mấy câu ngọt ngào như vậy.”

Tôi giống như đột nhiên bị nhúng vào một cái bình mật ong, từ đầu đến chân đều ngọt đến lâng lâng. Nhưng cái người vừa nói mấy câu ngon ngọt kia lại giống như hoàn toàn không cảm giác được lời ngon tiếng ngọt của mình. Cho dù là nét mặt, hay giọng nói, cũng giống như đang trần thuật khách quan một sự thật bình tĩnh đến lạnh nhạt.

Tôi cười tủm tỉm nhìn hắn, càng nhìn càng cảm thấy vui vẻ, nhịn không được lại gọi thêm một tiếng “Ngô tiên sinh”, Ngô Cự Lam ngẩng đầu nói với tôi: “Anh ở đây!” Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía cửa, thần nhiên hỏi: “Hai người xem đủ chưa?”

Ở phía góc tường, hai cái đầu của Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh lần lượt lộ ra, Vu Tịnh Tịnh vội vàng giải thích: “Tôi sợ quấy rầy hai người.”

Giang Dịch Thịnh thì không mấy kiên nhẫn, hắn đi tới xoa nhẹ lên đầu tôi một chút, ngồi xuống bên cạnh tôi, tùy tiện nói: “Còn tôi thì muốn xem đứa con gái da mặt siêu dày này đỏ mặt như thế nào.”

Tôi đắc ý liếc mắt nhìn hắn một cái, “Thật ngại quá, làm anh thất vọng rồi!”

Giang Dịch Thịnh gặm bánh mì, không mấy hứng thú nói: “Vậy sao? Ngô phu nhân!” Hắn còn cố ý nhấn mạnh ba chữ ở cuối câu.

Không xong rồi! Bí mật nhỏ đã bị bại lộ! Tôi lập tức chột dạ nhìn Ngô Cự Lam, không ngờ Ngô Cự Lam cũng đang nhìn về phía tôi, ánh mắt của cả hai vừa đúng lúc chạm nhau, mặt của tôi lập tức ửng đỏ. Tôi vội nói: “Giang Dịch Thịnh nói bừa, em gọi anh là Ngô tiên sinh không phải có ý như vậy!”

Giang Dịch Thịnh cười ha ha: “Thôi cho xin! Ngô phu nhân, chỉ số thông minh của em còn có thể thấp hơn nữa hay sao? Loại giải thích này so với khai thật có chỗ nào khác nhau đâu?”

Tôi không dám nhìn Ngô Cự Lam nữa, mà quay đầu lại trừng mắt với Giang Dịch Thịnh, hận không thể đổ hết ly sữa lên đầu của hắn, thanh mai trúc mã là cái quái gì chứ, giấu một chút bí mật cũng không được!

Giang Dịch Thịnh chẳng những không sợ, ngược lại lấy điện thoại ra, nhanh chóng chụp tôi một tấm ảnh, cười tủm tỉm nói với Ngô Cự Lam: “Ngô tiên sinh, muốn chuộc lại tấm ảnh Ngô phu nhân then quá thành giận này, anh phải đồng ý với tôi một điều kiện, nếu không, tôi sẽ up lên blog của bạn bè để thị chúng!”

Tôi tức giận muốn đâm Giang Dịch Thịnh mấy cái, “Anh dám!”

Giọng nói bình thản của Ngô Cự Lam từ phía sau truyền đến: “Tấm ảnh đó gửi qua điện thoại của tôi, điều kiện tùy cậu chọn.”

Giang Dịch Thịnh khoái trá nói: “Giao kèo xong!” Hắn nhìn tôi nhẩn mặt, nói: “Ngô tiên sinh đã xử lý công bằng, xin Ngô phu nhân bớt giận!”

Trong lòng tôi cảm thấy vừa xấu hổ, vừa ngọt ngào, tức giận liền xẹp xuống, tôi cúi đầu, làm ra bộ dáng đang chuyên tâm ăn uống, không còn chút dũng khí nào nhìn Ngô Cự Lam.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Vu Tịnh Tịnh hỏi: “Regulus, hôm nay ngài dự định làm gì? Có cần tôi giúp gì không?”

Ngô Cự Lam hỏi: “Thuyền đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong, một chiếc du thuyền nhỏ đầy đủ tiện nghi, có hai phòng ngủ, cực kỳ an toàn, cũng rất thoải mái.”

Giang Dịch Thịnh kinh ngạc hỏi tôi: “Hôm nay hai người phải ra biển sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Ngô Cự Lam, hôm nay là ngày 15 âm lịch, ngày trăng tròn, Ngô Cự Lam chắc chắn đã có sắp xếp, tôi không dám tự tiện làm chủ.

Ngô Cự Lam nói: “Tôi muốn đưa Tiểu La ra biển, hai người không cần đi theo.”

Vu Tịnh Tịnh vội nói: “Ngài Regulus, nếu có tôi và Giang Dịch Thịnh đi cùng sẽ tốt hơn, tôi biết ngài sẽ lái thuyền, nhưng tôi có bằng lái, hơn nữa lại quen thuộc các thiết bị trên du thuyền, có nhiều người đi cùng, ra biển sẽ an tâm hơn.”

Ngô Cự Lam suy nghĩ, liền nói: “Được!”

Vu Tịnh Tịnh thấy Ngô Cự Lam đã đồng ý, liền quay đầu sang dặn dò Giang Dịch Thịnh: “Anh mau đi chuẩn bị hành lý, mang nhiều quần áo một chút, chúng ta phải ở trên biển qua đêm, buổi tối sẽ rất lạnh.”

Giang Dịch Thịnh kinh ngạc hỏi: “Đi sớm như vậy, không thể về được trong ngày, chẳng lẽ chúng ta đi xa vậy sao?”

Ngô Cự Lam nói: “Nước biển gần khu vực New York rất nông, chúng tôi muốn đến chỗ sâu hơn.”

“À!” Giang Dịch Thịnh đã nghĩ rằng chúng tôi đi đến vùng biển sâu là muốn nhìn ngắm phong cảnh đẹp, tôi cũng hiểu được ý muốn của Ngô Cự Lam, hẳn thật sự rất chán ghét dòng nước biển dơ bẩn ở gần New York.

...

Bầu trời lam nhạt, mặt biển lam thẫm, một chiếc du thuyền trắng toát chạy giữa biển trời bao la, phóng tầm mắt nhìn ra xa, màu lam tựa như hòa vào nhau thành một sắc thái duy nhất, vừa bát ngát mênh mông, vừa dung dị đơn thuần.

Tôi ngồi dựa vào nơi cản gió trên boong thuyền, vừa phơi nắng dưới ánh mặt trời, vừa thích chí kéo giãn thân thể.

Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh thì thân thể cứng ngắc, vẻ mặt tỏ ra nghiêm trọng nhìn chằm chằm vào khoang thuyền, bởi vì người yêu của tôi, Ngô tiên sinh cổ lỗ sĩ kia, cần bản chưa lái qua chiếc du thuyền có thiết bị tiên tiến như vậy, hẳn lại còn kêu ngạo không cho Vu Tịnh Tịnh trợ giúp, vừa lật xem sách hướng dẫn, vừa bắt đầu học cách lái thuyền.

Chỉ cần nhìn đến những công năng mới lạ chưa từng thấy qua ở trong sách hướng dẫn, hẳn sẽ lập tức giống như đứa con nít đang chơi thử mấy món đồ chơi, hứng trí bồng bồng thí nghiệm lung tung.

Giang Dịch Thịnh mắt đã có chút lệ, nói: “Thuyền của chúng ta là thuyền thật đó, tôi cũng là người thật mà!”

Chiếc du thuyền màu trắng giống như bị say rượu, chạy xiêu xiêu vẹo vẹo, lâu lâu đột nhiên phát ra tiếng vang, còn làm ra một tính năng mới, dọa người ta sợ chết khiếp.

Giang Dịch Thịnh không dám nhìn nữa, vô lực dựa vào vách khoang thuyền, vẻ mặt cầu xin hỏi Vu Tịnh Tịnh: “Đây có phải là thuyền của hần không vậy?”

Vu Tịnh Tịnh cũng không còn dũng khí xem tiếp, cẩn thận nói: “Đây đúng là thuyền của ông chủ, chẳng qua... là lần đầu tiên ông ấy lái.”

Giang Dịch Thịnh dùng chân đá tôi một cái, “Này, em có nghe không đấy?”

Tôi gật đầu.

Giang Dịch Thịnh nói: “Em có thể vào khuyên hần hay không? Bảo hần lo cho sự an toàn của chúng ta một chút đi!”

Tôi rõ ràng luột nói: “Không cần! Em cảm thấy anh ấy vui vẻ quan trọng hơn sự an toàn của hai người rất nhiều. Đừng lo lắng, cho dù thuyền có bị lật, anh ấy cũng sẽ cứu anh, không để anh chết đuối đâu mà lo.”

Giang Dịch Thịnh oán trách mắng: “Thảm La, em chẳng có chút nể tình nào! Coi như em lợi hại!”

Tôi ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Làm sao mà nể tình như hai người được? Đã sớm biết thân phận của Ngô Cứ Lam, lại không nói cho em biết, chỉ có một mình em là chẳng hay biết gì! Hai người còn muốn tiếp tục vui vẻ làm bạn tốt hay sao?” Đêm qua tôi đang rất vui vẻ, nên đã cố không tìm bọn họ tính sổ, bây giờ phải lấy sổ ra bắt đầu tính cho bằng hết.

Vu Tịnh Tịnh vội thanh minh thanh nga, “Không phải tôi không muốn nói cho cô biết, mà là do ông chủ Regulus của tôi, đó là mệnh lệnh, tôi không thể không nghe!”

Tôi tức giận nói: “Được rồi! Coi như cô có đầy đủ lý do! Có điều, Giang Dịch Thịnh, còn anh thì sao?”

Giang Dịch Thịnh chế giễu: “Là do em quá ngốc, mọi thứ đều rõ ràng như vậy mà không đoán được, có liên quan gì đến anh chứ?”

Tôi im lặng kiểm điểm một chút, đích xác có không ít manh mối để lại. Chẳng qua tôi bị ấn tượng bề ngoài của Ngô Cứ Lam làm rối trí, luôn nghĩ hần là một kẻ có hai bàn tay trắng. Thêm nữa, hai khối đá tùy tiện nhặt được từ dưới biển kia của tôi liền bán được mấy trăm vạn, hẳn có tài năng có thể quay lại biển bất cứ lúc nào, chẳng khác nào nắm giữ trong tay một bảo tàng vô cùng vô tận, làm sao có thể là một kẻ có hai bàn tay trắng?

Tôi hỏi Vu Tịnh Tịnh: “Cô đến hải đảo làm bác sĩ, là cố ý đi tìm Ngô Cứ Lam sao?”

“Trong lúc vô tình, tôi lên mạng thấy được đoạn clip về kỹ thuật ngư khoái kia, liền cảm thấy người đàn ông trong đoạn clip đó có chút giống với ảnh chụp ông chủ mà bà nội đang cất giữ, nên tôi lập tức đến xác nhận.”

Ảnh chụp của Ngô Cứ Lam chỉ có thể là tấm ảnh của năm 1965, tôi giật mình hỏi: “Cô nói là...tấm ảnh cũ của Ngô Cứ Lam sao?”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Đúng vậy, trong nhà của tôi có tấm ảnh đó.”

Đêm qua, tôi đã cảm giác được Violet biết thân phận của Ngô Cứ Lam, xem ra cảm giác của tôi không có sai.

Tôi lo lắng hỏi: “Có nhiều người biết chuyện này không?”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Đừng lo, rất ít người biết! Ngay cả mẹ của tôi cũng không biết. Tôi bởi vì trong tương lai sẽ tiếp nhận vị trí của bà, nên bà nội mới nói cho tôi biết.”

Giang Dịch Thịnh nghi ngờ hỏi: “Cái gì mà không cho biết? Hai người đang nói gì vậy?”

Tôi đối với Giang Dịch Thịnh làm cái mặt quỷ, “Em có bí mật, có điều, sẽ không nói cho anh biết.”

Giang Dịch Thịnh châm biếm, “Bây giờ trong đầu của em chỉ có mỗi Ngô Cứ Lam, còn có gì nữa chứ? Hẳn đúng là có đẹp trai, nhưng cũng là đàn ông, anh đối với bí mật của đàn ông, quả thật không có hứng thú!”

Tôi cười tủm tỉm trả lời lại một cách mỉa mai: “Anh không có hứng thú vậy thì tốt, ít ra hai chúng ta đời này không cần vì một người đàn ông mà trở mặt thành thù!”

Vu Tịnh Tịnh phì cười, “Tình cảm của hai người thật là tốt!”

Tôi và Giang Dịch Thịnh nhìn nhau, tỏ vẻ chán ghét đối phương, đều quay mặt sang hướng khác.

Vu Tịnh Tịnh cười hỏi: “Hai người như vậy có phải giống như trên mạng nói là ‘yêu nhau lắm cắn nhau đau’ không?”

Tôi đột nhiên nhớ tới cái gì, liền chứng thực hỏi: “Đoạn clip trên mạng của Ngô Cứ Lam là do cô nhờ người gỡ xuống sao?”

Vu Tịnh Tịnh ngượng ngùng nói: “Đúng vậy, do tôi nhờ người ta gỡ xuống, còn bảo bọn họ tung tin là nội dung trên clip hoàn toàn giả tạo, chỉ là chút kỹ xảo trong buôn bán mà thôi. Thật có lỗi!”

Tôi nói: “Cô lo lắng rất chu đáo, tôi phải cảm ơn cô mới đúng.”

Quả nhiên không phải Ngô Cứ Lam làm, nhưng mà hẳn thừa nhận chuyện này cũng có chút đạo lý, Vu Tịnh Tịnh là người của hắn, làm chuyện gì dĩ nhiên cũng là làm cho hắn, có điều... Tôi tò mò hỏi: “Trước khi cô đến nhà tôi, Ngô Cứ Lam đã phát hiện ra cô rồi sao?”

Vu Tịnh Tịnh xê dịch lại gần tôi một chút, lặng lẽ nói: “Khi tôi vừa đến hải đảo, đã nhìn thấy ông chủ. Lúc đó, tôi đi theo ông ấy ra chợ mua thức ăn, hoàn toàn không thể tin được người đàn ông nội trợ đó là Regulus mà chính miệng bà nội đã miêu tả. Tôi còn đang rối trí không biết nên thử ông ta như thế nào, không ngờ ông ấy đã sớm phát hiện có người đang lén lút theo dõi, nên nhanh chóng cắt đuôi tôi. Tôi không nói bản thân là ai, nên ông ấy ghép tôi thành đồng lõa với Chu Bất Văn, thiếu chút nữa đã ra tay với tôi, tôi sợ tới mức lập tức báo cáo thân phận gia tộc, ông ấy mới chịu buông tha cho tôi. Tôi xác định ông ấy chính là Regulus, nhưng ông ấy hoàn toàn không có hứng thú với phản ứng của tôi, tôi không còn cách nào khác, mới thông qua Giang Dịch Thịnh đến nhà cô gặp mặt.”

Thì ra mọi chuyện là như vậy! Khó trách hôm đó mấy lời nói của Vu Tịnh Tịnh nói ra đều rất có thâm ý.

Vu Tịnh Tịnh nhìn chiếc nhẫn kim cương màu lam trên ngón tay của tôi, nói: “Đêm qua, khi Chu Bất Ngôn nhìn thấy cô đeo chiếc nhẫn này, ánh mắt có thể tóe ra lửa! Chiếc nhẫn kim cương màu lam lớn như vậy không phải có tiền là có thể mua được, càng không thể là hàng giảm giá.”

Cô ấy liếc mắt nhìn về phía khoang thuyền, nhìn thấy Ngô Cứ Lam đang chuyên chú nghiên cứu màn hình Ra đa, liền nhỏ giọng nói: “Ông chủ nhất định là cố ý, nhưng mà không biết ông ấy để ý đến việc Chu Bất Ngôn ăn nói lỗ mãng với cô, hay là để ý Chu Bất Văn có ý đồ bất chính với cô nữa.”

Tôi ngượng ngùng nói: “Ngô Cứ Lam sẽ không để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt đó đâu!”

Vu Tịnh Tịnh cười có chút thâm ý, “Không ngại sao? Cô có biết là ông chủ đã cố ý bảo bà nội của tôi mời Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn đến hay không? Nếu không, cho dù bà nội có hợp tác làm ăn một chút với họ cũng không thể nào mời bọn họ đến dự buổi tiệc rượu hôm qua đâu.”

Tôi tròn tròn mắt.

Vu Tịnh Tịnh vui sướng có người gặp họa, nói: “Tiểu La muội muội, nghe tỷ tỷ khuyên một câu, về sau đừng bao giờ nhắc đến chuyện Chu Bất Văn muốn cưỡng hôn. Lúc đó cô chỉ lo nói chuyện với Chu Bất Văn, tôi đã tận mắt trông thấy ánh mắt của ông chủ cổ lỗ sĩ kia trở nên đáng sợ như thế nào.”

Tôi liền nhớ, lúc đó Ngô Cứ Lam đã nắm lấy cổ tay của tôi, kéo tay của tôi từ trên bả vai của Chu Bất Văn ra, quả thật lúc đó tôi không suy nghĩ nhiều, hiện tại mới cảm thấy động tác nhỏ của hắn có chút kỳ lạ. Tôi mơ hồ hỏi: “Ánh mắt của Ngô Cứ Lam thật sự trở nên đáng sợ sao?”

Vu Tịnh Tịnh gật đầu, bắt chước lại động tác của tôi tối hôm qua, hai tay đặt lên vai của tôi, “Cô chẳng những nói Chu Bất Văn muốn cưỡng hôn cô, còn vô cùng thân thiết đặt tay lên vai của người ta, ánh mắt của ông chủ liền trở nên rất đáng sợ.”

“Tôi chỉ là muốn ghê tởm Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn một chút thôi.”

Giang Dịch Thịnh trào phúng nói: “Cái này của em chính là công kích không khác biệt, thuận tiện ghê tởm luôn Ngô Cứ Lam.”

Vu Tịnh Tịnh phụ họa nói: “Loại chiêu này vừa đả thương đối thủ cũng vừa đả thương chính mình, nên cẩn thận khi dùng!”

Tôi buồn bực suy nghĩ, đêm qua tôi còn nói gì nữa không? không phải nói lung tung gì đó nữa chứ?

Tôi tập trung nhớ lại chi tiết hôm qua lúc vừa gặp Chu Bất Văn, mấy câu nói của Chu Bất Ngôn liền từ trong trí nhớ vọt ra, “Buồn nôn! Bán được hai tảng đá, thì coi như là có tiền! Cầm mấy trăm vạn tệ mà dám đến New York khoe khoang, tôi để ý thấy bạn trai ‘ăn bám ngu dốt’ của cô được bà cô già kia ưa thích, chắc là đi theo bà ta rồi!”

Trong lòng tôi hốt hoảng, tinh tế cân nhắc qua một lần nữa.

Giang Dịch Thịnh búng tay trước mặt tôi đánh “tách” một cái, cười nhạo hỏi: “Này, không phải em sợ Ngô Cứ Lam tức giận đến vậy chứ?”

Tôi đẩy tay hắn ra, nghiêm túc nói với Vu Tịnh Tịnh: “Nhà của Chu Bất Ngôn và Chu Bất Văn có phải rất giàu có hay không?”

“Cô định nghĩa như thế nào là người có tiền? Nếu so với ông chủ, bọn họ chỉ là đom đóm so với ánh trăng mà thôi.”

“Mấy trăm vạn nhân dân tệ đối với bọn họ không được tính là gì chứ?”

“Chắc chắn rồi! Mấy món trang sức ở trên người của Chu Bất Ngôn đêm qua ít nhất cũng hơn một trăm vạn.”

Tôi nhìn Giang Dịch Thịnh, Giang Dịch Thịnh cũng nhìn tôi. Theo chỉ số thông minh của hắn, khẳng định hiểu được tôi đang suy nghĩ cái gì.

Giang Dịch Thịnh cau mày nói: “Nếu mấy trăm vạn nhân dân tệ đối với Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn không được tính là gì, vậy hai tảng đá ở nhà em chắc chắn không phải là mục tiêu của bọn họ, rốt cuộc bọn họ muốn cái gì?”

Giọng nói của Ngô Cứ Lam từ trong khoang thuyền truyền đến, “Tôi bảo Violet mời Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn tham dự buổi tiệc rượu, mục đích chính là muốn điều tra rõ bọn họ rốt cuộc là muốn cái gì.”

Tôi và Vu Tịnh Tịnh hai mặt nhìn nhau, mấy lời nói sau lưng hắn từ nãy đến giờ đều bị hắn nghe hết rồi.

Tôi vội vàng lấp liếm: “Thấy chưa! Tôi chỉ biết Ngô Cứ Lam sẽ không keo kiệt nhàm chán như vậy, nhất định là có nguyên nhân chính đáng để mời Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn.”

Vu Tịnh Tịnh đối với kẻ “gặp họa nạn bỏ bạn bè” như tôi đây cực kỳ khinh thường, nhấn mạnh giọng nói nhắc nhở: “Có mục đích khác ở trong đó đấy!”

Ngô Cự Lam mang đến một tá bia, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không tồi, chính là bốn mục đích cùng hội tụ.”

Vu Tịnh Tịnh hướng tôi làm ra bộ dáng ‘người nguy hiểm đã đến rồi, tôi phải trốn xa một chút đây’ cực kỳ quái dị, cô ấy vội vàng càng đứng lên, đi về phía khoang thuyền, lớn tiếng nói: “Vì an toàn của mọi người, cần phải có người canh giữ khoang thuyền, trên thuyền chỉ có ông chủ và tôi có bằng lái, nếu ông chủ đã đi ra, tôi phải vào xem chừng.”

Ngô Cự Lam ngồi xuống bên cạnh tôi, đưa bia cho Giang Dịch Thịnh. Giang Dịch Thịnh cầm lấy một lon, ném cho tôi một lon, sau đó đưa cho Ngô Cự Lam một lon. Ngô Cự Lam lắc đầu, tỏ vẻ không muốn uống.

Tôi mở lon bia ra, vừa uống bia, vừa làm ra vẻ đang ngắm phong cảnh, ý muốn quên đi mấy câu nói vừa rồi, “Đã thấy nhiều loại cá rồi, hy vọng có thể nhìn thấy cá voi.”

Giang Dịch Thịnh lại cố tình muốn hại tôi chết mới chịu, hắn vừa uống rượu, vừa cười tủm tỉm hỏi: “Ngô đại ca, ba mục đích khác khiến anh mời Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn tham dự tiệc rượu là gì vậy?”

Ngô Cự Lam nói: “Một là cho bọn họ thấy thế lực phía sau của Tiểu La, trước đó tôi đã nói, nếu có ý đồ muốn làm hại Tiểu La, phải lo lắng đến sự tức giận của tôi, nhưng bọn họ hẳn là cảm thấy tôi không đủ tư cách nói mấy lời này, nên không thêm để ý, tôi chỉ có thể dùng cách cho bọn họ tự nhìn tự hiểu thôi.”

Vốn nghĩ những câu nói trên bàn tiệc buổi tối hôm đó chỉ là những câu nói đùa, không ngờ hắn vô cùng nghiêm túc, lo lắng ở trong lòng tôi dần trở nên vui vẻ, tôi dịu dàng nhìn Ngô Cự Lam.

Giang Dịch Thịnh hỏi: “Còn mục đích thứ hai?”

Ngô Cự Lam thản nhiên nói: “Lúc này Vu Tịnh Tịnh đã nói rồi, tôi không thích thái độ của Chu Bất Ngôn nói chuyện với Tiểu La, càng không thích Chu Bất Văn thể hiện ý muốn thân thiết với Tiểu La, hơn nữa hắn còn dám làm trò trước mặt của tôi!”

Trong phút chốc, tôi cảm thấy đỉnh đầu nổi lên một tiếng sấm, ý nghĩ quần bách hiện rõ lên trên mặt, dù sao ngắm phong cảnh vẫn là an toàn hơn!

Giang Dịch Thịnh cũng bị làm cho cả kinh, mới vừa uống một hớp bia thiếu chút nữa phun ra ngoài, hắn vừa ho khan, vừa nói: “Đại ca! Anh có thể dừng dừng đến giọng nói nghiêm túc để nói mấy chuyện tình cảm không đứng đắn này hay không vậy? Sẽ chết người đó!”

Ngô Cự Lam nhú mày, nghiêm túc hỏi: “Cậu cho rằng việc này không đứng đắn à?”

Vu Tịnh Tịnh ghé người bên cửa sổ, nửa thân người nhào ra bên ngoài, lớn tiếng nói: “Giang bác sĩ, cách nói của anh vừa rồi cực kỳ phi khoa học, không có nghiên cứu gì hết! Nếu đã xem qua “Thế giới động vật” thì sẽ biết, đối với giống đực mà nói, phàm là chuyện phối ngẫu đều rất đứng đắn, mặc kệ là thuận lợi hay khó khăn, đều có thể xảy ra quyết đấu sinh tử! Ông chủ là một người rất bảo thủ, lần trước em thấy Chu Bất Văn làm trò trước mặt ông chủ nhưng lại xum xoe với Tiểu La, khẳng định ông ấy đang rất muốn nhìn thấy hắn chết như thế nào.”

Tôi nhin không được hỏi: “Tịnh Tịnh, cô xác định là đang lái thuyền hay nghe lén vậy?” Tôi cảm thấy Vu Tịnh Tịnh vốn rất bình thường, nhưng từ khi đi theo ông chủ không bình thường kia, cách ăn nói cũng bắt đầu ‘không nề mặt ai’.

“Là đang lái thuyền!” Vu Tịnh Tịnh lập tức lùi người vô khoang thuyền, tỏ vẻ bề bộn công việc phải làm.

Giang Dịch Thịnh ha ha cười gượng hai tiếng, nhìn tôi, rồi nhìn Ngô Cự Lam, liền kiếm cớ rút lui, “Tôi đi xem Tịnh Tịnh một chút.”

Chiếc du thuyền vẫn hướng đến khu vực sâu nhất trong trời biển xanh ngát, càng xa phần lục địa của con người, phong cảnh càng mang nét đẹp hoang sơ.

Tôi và Giang Dịch Thịnh lớn lên ở biển, xem như từ nhỏ đã nhìn thấy phong cảnh biển không ít, không giống với vùng biển gần đất liền, phong cảnh ở đây luôn thay đổi, những cái khác không kể đến, ngay cả màu sắc của biển cũng hoàn toàn thay đổi.

Những con chim hải âu màu trắng bay múa lượn quanh chiếc du thuyền của chúng tôi, bọn chúng còn ngẫu nhiên đậu xuống lan can thuyền, mượn chỗ đi thêm một đoạn đường. Bầy cá heo đuổi nhau bơi theo thuyền, lâu lâu lại nhảy ra khỏi mặt biển, trên mặt biển xanh thắm họa nên những đường cong đẹp mắt.

Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh ra sức huýt gió, vỗ tay, bầy cá heo thông minh dường như hiểu được có người ngắm nhìn bọn chúng đang “Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long” (15.1), càng dừng cảm diễn trò, ở trên không trung trở mình vài cái, khiến chúng tôi một phen hò hét hào hứng.

(15.1) Thành ý diễn tả vẻ đẹp uyển chuyển linh động.

Ngô Cứ Lam ngồi bên cạnh tôi, im lặng nhìn tôi vừa hò hét, vừa cầm di động không ngừng chụp ảnh.

Vu Tịnh Tịnh nhìn đến cái túi nhựa dây bao ở bên ngoài điện thoại di động của tôi, trên túi còn có một sợi dây thật dài giúp tôi có thể đeo vào cổ, liền tò mò hỏi: “Điện thoại của cô sao vậy?”

“Là túi chống thấm nước mua được ở trên mạng, thiết kế rất hợp lý, hoàn toàn không ảnh hưởng đến tính năng gọi điện thoại hay chụp ảnh, còn có thể đeo vào cổ, cột vào cánh tay, phòng ngừa sau khi rơi xuống nước bị dòng nước cuốn đi.”

Tôi mỉm cười kéo ống tay áo của Ngô Cứ Lam lên, dây đeo điện thoại di động của hắn đang cột chặt trên cánh tay, cùng với cái điện thoại của tôi là một cặp. Tôi đem điện thoại của mình để ở bên cạnh, khoe với Vu Tịnh Tịnh, “Thế nào?”

“Cô... lo lắng thật chu đáo!” Vu Tịnh Tịnh thật vất vả mới tìm được một câu khen ngợi tôi, sau đó im lặng quay đầu sang hướng khác.

Trong lòng của tôi suy nghĩ, không phải là lo lắng chu đáo, mà điện thoại đã bị hư một lần rồi, tôi không muốn tháng nào cũng phải mua điện thoại mới!

Nhìn theo bầy cá heo từ từ đi xa, tôi tiếc nuối nói với Ngô Cứ Lam: “Ông nội nói trước đây ở gần hải đảo có rất nhiều cá heo, cá voi thì thuyền đánh cá đi xa một chút là có thể nhìn thấy, đáng tiếc mấy năm nay hải đảo bị khai thác quá nhiều, cá heo ngày càng ít, còn cá voi thì từ nhỏ đến lớn, em chưa từng thấy qua lần nào.”

Ngô Cứ Lam mỉm cười, không nói gì.

Tôi nhìn thấy Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh đang ở khoảng cách khá xa, liền thấp giọng hỏi: “Cá heo tuy sinh sống ở biển, nhưng thật ra chúng không phải là cá, mà là động vật có vú, vậy...”

Tôi có chút không biết nên dùng từ ngữ như thế nào để diễn tả, Ngô Cứ Lam lập tức hiểu được tôi muốn nói gì, “Tuy rằng được gọi là cá, nhưng giống loài bọn anh cũng giống như cá heo hay cá voi, đều sinh sản bằng bào thai, nên cũng không phải là cá. Trong truyền thuyết cổ xưa của nhân loại, người Phương Đông gọi bọn anh là ‘người cá’, người Phương Tây gọi bọn anh là ‘Mermaid, Merman’, đều không bỏ đi chữ ‘người’. Anh nghĩ theo như tổ tiên của bọn em đã sớm biết qua gen và di truyền, thì đại khái từ góc độ đó mà nói, bọn anh là cùng một nguồn gốc. Chẳng qua trong quá trình tiến hóa, bọn em chọn lục địa, còn bọn anh chọn đại dương. Do sinh sống ở hai hoàn cảnh khác nhau, nên cơ thể cũng tiến hóa theo hai hướng hoàn toàn khác nhau. Giống như cá heo và cá voi vốn có cùng chi sau, nhưng bởi vì lựa chọn đại dương, nên chi sau của bọn chúng biến mất, trở thành vây cá.”

Rất lâu trước kia, tôi cũng đã từng xem qua một bài luận văn, nội dung nghiên cứu và so sánh truyền thuyết cổ xưa của Trung Quốc và các nước Phương Tây.

Theo bài luận văn đó phân tích: Từ thời xa xưa, Trung Quốc và Phương Tây đã cách nhau một đại dương rộng lớn, căn bản không có khả năng trao đổi văn hóa, nhưng cùng ghi lại rất nhiều truyền thuyết, mà nội dung lại giống nhau đến kinh ngạc. Theo góc độ xác xuất mà nói, sự trùng hợp có thể rất nhỏ, nhưng do loài người sinh sống ở những lục địa khác nhau, phần lớn đều đã gặp qua, trải qua những chuyện tương tự, cho nên truyền thuyết ghi lại ở những lục địa khác nhau đó cũng giống nhau đến kinh ngạc. Tỷ như, những trận đại hồng thủy thời cổ đại. Cho dù là Phương Đông hay Phương Tây, đều có truyền thuyết kể lại dòng nước cuộn cuộn dâng lên như thế nào, còn người sinh sống cực khổ ra sao. Theo khoa học kỹ thuật phát triển, các nghiên cứu về địa chất đã chứng minh, trong lịch sử nhân loại đích thực đã có xảy ra Đại hồng thủy.

Tôi còn nhớ bài luận văn cũng có nhắc tới người cá, rằng, cho dù là Phương Đông hay Phương Tây, cũng đều có những truyền thuyết lâu đời tương tự nhau, ngay cả cách miêu tả ngoại hình của bọn họ cũng có những điểm quá dị giống nhau, nếu loại bỏ sắc xuất trùng hợp nhỏ bé kia, thì xác suất lớn hơn chính là những giống loài này thật sự đã tồn tại, hay thậm chí vẫn còn đang tồn tại.

Tuy loài người đã lên được mặt trăng, những hiểu biết về trái đất cho dù đúng hay sai cũng vẫn chỉ là những thứ ở bề mặt ngoài, toàn bộ địa cầu chỉ có 29% là lục địa, 71% còn lại đều là đại dương. Một đại dương rộng lớn như vậy, rốt cuộc ẩn chứa những bí mật gì, đến bây giờ vẫn chưa có người nào thật sự biết đến.

Ngô Cứ Lam nhìn tôi vẫn đang suy tư, dịu dàng nói: “Anh đối với mấy chuyện đó không biết được bao nhiêu, nếu em cảm thấy có hứng thú với những truyền thuyết tiến hóa, có thể hỏi Violet, gia tộc của bà ấy vẫn đang ra sức nghiên cứu. Nghe nói bà ấy đã giúp Discovery thực hiện hai tập phim khoa học “Mermaid”, và giúp Crypt-O-Zoo thực hiện “The Merman”, nội dung thảo luận về nguồn gốc và tiến hóa của người cá” (15.2)

(15.2) Discovery và Crypt-O-Zoo là hai kênh truyền hình chuyên về phim khoa học, trong đó Discovery có chuyên đề rộng hơn, còn Crypt-O-Zoo chỉ chuyên về thế giới động vật.

Tôi cảm thấy hứng thú nói: “Khi nào về sẽ đến tìm hiểu xem sao.”

Tôi nhớ đến một ít tư liệu, liền tò mò hỏi: “Trong sách có nói khi người cá khóc, nước mắt sẽ biến thành những viên trân châu, có đúng như vậy không?”

Ngô Cứ Lam nói: “Hình như là thật.”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Hình như? Anh cũng không biết sao?”

Ngô Cứ Lam nói: “Em nghĩ bọn anh giống như loài người các em muốn khóc là khóc sao? Loài người và cá heo giống nhau, đều có tuyến lệ; nhưng người cá thì giống vượn, khỉ và cá voi, căn bản không có tuyến lệ.”

Tôi không hiểu hỏi: “Cá heo có tuyến lệ, loài người là họ hàng gần với vượn và khỉ, mà bọn chúng không có tuyến lệ sao?”

Ngô Cứ Lam nói: “Có rất nhiều nhà sinh vật học cũng chưa giải thích được, vẫn đang nghiên cứu. Bởi vì không có tuyến lệ, người cá dường như cả đời sẽ không khóc lần nào, anh cũng chưa chính mắt trông thấy người cá khóc, chỉ nghe trưởng bối ở trong tộc có nhắc đến, hình như là thật.”

Tôi nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Ngô Cứ Lam: “Không có tuyến lệ, vậy làm sao có thể khóc ra trân châu?”

Ngô Cứ Lam búng ngón tay vào trán của tôi một cái, buồn cười nói: “Trước giờ anh chưa có khóc, làm sao biết được? Trưởng bối nói phải là đau khổ thương tâm đến tột cùng, anh vẫn chưa nghĩ ra loại cảm giác đó như thế nào.”

Tôi gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được. Ngô Cứ Lam đã sống hơn một ngàn năm, đã từng bị người ta phản bội hãm hại, cũng đã từng bị thú dữ trong thiên nhiên sát thương, đã nhìn thấy vô số lần sinh lý tử biệt, mặc kệ là đau khổ hay thương tâm đều xem như đã từng trải qua, nhưng vẫn chưa nhỏ một giọt nước mắt nào, không chừng nếu có tuyến lệ, chỉ sợ hấn cũng không thể khóc được.

Đột nhiên, một âm thanh thật lớn như tiếng sấm truyền đến, tôi hoảng sợ, quay đầu nhìn về phía mặt biển, liền lập tức trợn mắt há hốc mồm: Dưới khoảng trời xanh trong vắt màu ngọc bích, một cột nước được phun lên, cao đến hơn 10 thước, âm thanh chấn động kinh người.

Giang Dịch Thịnh vọt tới bên lan can, hưng phấn la to: “Cá voi! Cá voi!”

“Đúng là cá voi! Rất lớn!” Tôi nhin không được, liền trở nên phấn kích.

Đôi mắt nhìn lại, trên mặt biển không biết từ lúc nào đã tụ tập hơn 10 con cá voi, chúng chậm rãi di chuyển xung quanh chiếc du thuyền.

Vừa rồi, cột “suối phun” với âm thanh kinh người kia giống như chỉ là màn giới thiệu ban đầu của chương trình biểu diễn, khiến cho ánh mắt của chúng tôi đều bị hấp dẫn, tinh thần đều tập trung nhìn về phía bọn chúng.

Trò hay, bây giờ mới chính thức bắt đầu!

Bọn chúng giống như một nhóm xiếc có kinh nghiệm biểu diễn, khoảng cách lớn nhỏ, chần chịt xen kẽ, lúc thì lặn xuống, lúc thì trôi lên. Mỗi khi trôi lên, chúng sẽ phun ra một cột nước, cột nước trên xôe dưới hẹp, từ đỉnh chóp nhẹ nhẹ tỏa ra từng đợt nước, giống như những đóa hoa cúc trắng thật lớn.

Bọn chúng phối hợp lẫn nhau, biến hóa phương hướng và độ cao của những cột nước, làm cho những đóa hoa cúc trắng ở trong không trung lúc cao lúc thấp, tập hợp lại thành những hình dạng khác nhau. Có khi giống như những ngôi sao trên bầu trời, có khi tựa như những ngọn sóng nhỏ nhấp nhô, hay cũng có khi là những đóa hoa đang nở rộ.

Bọn chúng thậm chí còn hiểu được cách lợi dụng khúc xạ của ánh sáng mặt trời để tạo ra cầu vồng. Một con cá voi lớn nhất, có thân hình lớn hơn rất nhiều lần so với chiếc du thuyền của chúng tôi, nó chậm rãi di chuyển bên cạnh, đến thời điểm thích hợp, liền phun ra một cột nước thật cao, khiến cho ánh sáng mặt trời ở trước mắt chúng tôi khúc xạ thành một dải cầu vồng đẹp mắt, vươn tay ra, ánh sáng cầu vồng liền hiện lên trong lòng bàn tay.

Lúc mới bắt đầu, Giang Dịch Thịnh vẫn còn kích động, cầm điện thoại không ngừng chụp ảnh, về sau hẳn càng xem càng choáng váng, đứng ngây ra như phỗng ở trước lan can, không ngừng nói: “Bọn chúng biết biểu diễn!”

Dường như để đáp lại lời nói của Giang Dịch Thịnh, hơn 10 con cá voi đồng loạt trôi lên mặt nước, chúng chần chịt vây quanh chiếc du thuyền của chúng tôi, cùng nhau phun ra những cột nước cao. Bọt nước xinh đẹp nở rộ trong không trung trên đỉnh đầu của chúng tôi, những dải cầu vồng lần lượt hiện ra trong bầu trời xanh trong. Trước mắt, trên người chúng tôi đều là hào quang sáng chói, giống như những đốm pháo hoa nở rộ rực rỡ, bởi vì bầu trời đang là ban ngày, nên so với những đốm pháo hoa trong đêm tối âm u, lại có phần sáng rõ, nhẹ nhàng linh động.

Trong ánh sáng tràn ngập, tôi quay đầu lại nhìn Ngô Cứ Lam — đây là đại dương, là lãnh địa của hắn, chỉ có hắn mới có thể làm ra cảnh tượng thần thoại ảo diệu giống như trong mộng đến vậy!

Ngô Cứ Lam thản nhiên nói: “Một món quà nhỏ, tặng cho người chưa bao giờ nhìn thấy cá voi là em.”

Trong trời biển xanh thẳm, những dải sáng cầu vồng lơ lửng phản phát ở phía sau lưng hắn, khiến cho người ta cảm thấy mình đang phiêu du ở tiên cảnh, nhưng thời khắc này, cảnh tượng sao chổi quét xuống bầu trời, so ra vẫn kém hơn khuôn mặt lạnh nhạt kia.

Tôi nhất thời xúc động, nhào người qua, ôm cổ của hắn, ở trên mặt hắn hôn một cái, kề sát vào tai hắn nói: “Anh đừng quá tốt với em như vậy, em đã thật sự yêu anh rồi, em sợ mình không xứng đáng với tình yêu đó!”

Ngô Cứ Lam nhìn qua giống như bất động, sắc mặt vẫn như thường, “đội ngũ biểu diễn” của nhóm cá voi lại đột nhiên rối loạn, những cột nước phun ra cũng không thể khống chế được nữa.

Một cột nước vừa phun ra có khoảng cách quá gần với mép thuyền, dòng nước bay đến chỗ của tôi và Ngô Cứ Lam. Ngô Cứ Lam vội vàng ôm tôi quay người lại. Đưa lưng về phía dòng nước vừa phun tới, hắn ôm tôi vào lòng, vừa đứng lúc hứng hết phần nước bắn lên người.

Giang Dịch Thịnh khó hiểu cười nhạo tôi: “Thắm La, chỉ số thông minh và da mặt của em bắt đầu càng lúc càng không có giới hạn rồi. Ban ngày ban mặt, giữa bàn dân thiên hạ, mà nhào vào lòng của đàn ông.”

Trong lòng của tôi vừa vui vừa sợ, phớt lờ lời nói của Giang Dịch Thịnh, tôi ngơ ngác nhìn chằm chằm Ngô Cứ Lam.

Ngô Cứ Lam buông tôi ra, không có ý định lau đi bọt nước ở trên đầu. Từ đầu đến cuối, hắn vẫn biểu lộ dáng vẻ bình tĩnh lạnh nhạt, hồ hững phớt lờ, nhưng vừa rồi, cảm xúc của hắn chắc chắn có dao động rất lớn, nên mới làm cho nhóm cá voi mất đi sự khống chế.

Thôi mừng thầm suy nghĩ: Là bởi vì tôi sao!?

Tôi vẫn không dời ánh mắt theo dõi hắn, Ngô Cứ Lam tỏ vẻ tự nhiên nói: “Quần áo ướt rồi, anh đi thay đây.”

Hắn xoay người đi vào khoang thuyền, khi đi qua Giang Dịch Thịnh, hắn thuận tay lấy lon bia rỗng ở trong tay của Giang Dịch Thịnh, hai bàn tay vỗ vào nhau, làm cho lon bia bẹp dúm thành một khối méo mó. Hắn bỏ cái khối lon bia méo mó đó trở lại tay của Giang Dịch Thịnh, thản nhiên nói: “Nếu tôi không cam tâm tình nguyện, không ai có thể nhào vào lòng của tôi.”

Tiếng cười nhạo của Giang Dịch Thịnh lập tức im bật, hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn cái cục méo mó không ra hình dạng gì ở trong lòng bàn tay.

Tôi vốn vô cùng hoài nghi, kỳ thật Ngô Cứ Lam không ngại mặt quần áo ướt sũng trước mặt mọi người, mà là giống như tôi trong lúc này —— ngưng ngừng chạy trốn chết! nhưng xem hắn còn có tin thần giúp tôi trả đũa Giang Dịch Thịnh, tôi lại cảm thấy mình thật sự đã suy nghĩ nhiều!

Tôi cầm lấy khối lon bia đã bị Ngô Cứ Lam làm ra méo mó kia, vừa lật qua lật lại xem, vừa nhin không được nở nụ cười.

Cho dù thế nào, tôi đều đã bị hắn làm cho thành da mặt dày, nhưng đối với đoạn tình cảm này, hắn cũng ngưng ngừng khẩn trương, cũng bởi vì một sự đụng chạm vô cùng gần gũi mà không khống chế được bản thân.

Tôi cảm thấy thỏa mãn, liền suy nghĩ, lúc này chỉ là chuyện thường thôi! Tốt xấu gì tôi cũng đã xem qua người ta ở trong phim truyền hình, những cảnh thể hiện tình cảm mãnh liệt hơn còn chưa được thấy hay sao? Tôi không thể nào so với hắn, một người cổ lỗ sĩ, lại càng xấu hổ khẩn trương hơn hắn !

Cùng người yêu ở gần nhau, thời gian luôn trôi qua đặc biệt nhanh, chỉ cảm thấy mặt trời vừa dâng lên không bao lâu, liền đã đến lúc mặt trời lặn.

Chúng tôi neo thuyền lại giữa biển, vừa thưởng thức ánh nắng hoàn hôn, vừa dùng bữa tối. Vu Tịnh Tịnh làm món mì Spagetti sốt hải sản, cực kỳ ngon miệng, Ngô Cứ Lam không thích ăn Spagetti có mùi vị nồng đậm, nên chỉ ăn một ít mì.

Tôi nhớ rõ Ngô Cứ Lam không chán ghét những ăn có mùi vị nồng như vậy, nên kỳ lạ hỏi: “Hôm nay anh ăn kiêng sao?”

Ngô Cứ Lam thản nhiên nói: “Nếu không phải món ăn do chính mình nấu, để nhạt một chút, có thể biết được trong đó có bỏ thuốc hay không.”

Giang Dịch Thịnh thiếu chút nữa bị nghẹn vì miếng mì vừa ăn vào miệng, hắn tỏ vẻ quái lạ hỏi: “Anh nói nghiêm túc đấy chứ?”

Tôi biết đây là đề tài không nên dây dưa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Vu Tịnh Tịnh đang rất xấu hổ, liền vội vàng cười ha ha: “Đương nhiên là nói đùa rồi! Anh ấy đang có chút bức bối thôi mà!”

Ngô Cứ Lam liếc mắt nhìn tôi một cái, không có ý phản bác lời nói dối thiện chí của tôi,

Ăn xong bữa tối, thu dọn xong xuôi, sắc trời gần như tối đen.

Giang Dịch Thịnh vừa uống rượu, vừa hứng trí bưng bưng đề nghị: “Hôm nay là ngày 15 âm lịch, đêm trăng tròn. Đợi mặt trăng lên cao, chúng ta cùng nhau câu cá đi!”

Tôi lập tức từ chối, “Buổi tối hôm nay, em muốn cùng Ngô Cứ Lam ở một mình với nhau. Là một mình! Chỉ có em và Ngô Cứ Lam thôi!” Giang Dịch Thịnh từ nhỏ đã thích náo nhiệt, tự nhiên xông ra một kẻ thích không gian riêng tư như tôi, hắn nhất định phải nhảy vô phá đám.

“À——” Giang Dịch Thịnh không biết nghĩ đến điều gì, cười gian không chịu được. Hắn đặt ly rượu xuống, mở cửa sổ ra, nhìn một vòng bên ngoài, “Trời biển tịch mịch như vậy, hai người thật có nhã hứng, tối nay có gió lớn, cẩn thận coi chừng cảm lạnh!”

Tôi phản ứng trong chớp mắt, mới hiểu được lời nói thô tục của hắn, nhin không được liền đâm vào lưng hắn một đấm, “Sao anh lại có tư tưởng xấu xa như vậy?”

Giang Dịch Thịnh hét lên rồi ngã gục, nằm xụi lơ ở trên bàn.

Tôi cười đẩy hắn, ‘Đừng có giả bộ yếu đuối nữa!’

Hắn không nhúc nhích, tôi lại đẩy thêm vài cái, mới phát hiện hắn không phải đang giả bộ, mà là thật sự bất tỉnh. Tôi bị dọa sợ, cho dù một đấm kia của tôi có dùng chút sức lực, nhưng thế nào cũng không đến mức làm một gã đàn ông cao 1m8 bất tỉnh nhân sự!

Tôi hoảng sợ kêu lên: “Ngô Cứ Lam!” Xong, lại nghĩ tới Vu Tịnh Tịnh mới chính là bác sĩ, “Tịnh Tịnh, cô mau đến đây xem một chút! Giang Dịch Thịnh ngất xỉu rồi!”

Vu Tịnh Tịnh tựa vào quầy bar, cực kỳ bình tĩnh uống rượu vang, “Tôi cho một chút thuốc an thần vào món mì hải sản của anh ấy, không ngất xỉu mới là lạ. Đừng lo lắng, cho anh ấy ngủ một giấc, ngày mai tỉnh lại là tốt rồi.”

Tôi hoàn toàn choáng váng, theo bản năng nhìn về phía Ngô Cứ Lam, món ăn có vị đậm sẽ tăng thêm tác dụng của thuốc sao? Còn tôi thì sao? Tôi cũng sẽ ngất xỉu chứ?

Vu Tịnh Tịnh đoán được suy nghĩ của tôi, vội vàng giải thích: “Phần ăn của cô, tôi không có thêm gì cả.”

Ngô Cứ Lam nhìn chằm chằm Vu Tịnh Tịnh, bình tĩnh nói: “Nguyên nhân!”

“Có một số việc không cần phải cho Giang Dịch Thịnh biết, đây là việc làm bảo đảm nhất, để cho công bằng..., tôi cũng sẽ uống thuốc an thần, cùng hắn mê man một đêm.” Vu Tịnh Tịnh quơ quơ ly rượu, “Đã bỏ vào rượu rồi.”

Vu Tịnh Tịnh uống một hơi cạn sạch ly rượu vang đỏ, đi tới, hai tay dùng sức nhấc người của Giang Dịch Thịnh lên. Cô ấy khiêng Giang Dịch Thịnh giống như đang khiêng bao cát, hướng tới cầu thang đi lên tầng trên của khoang thuyền, “Chúng tôi đi ngủ đây, tôi và Giang Dịch Thịnh hai người mỗi người một phòng, dù sao hai người cũng không dùng được, nên hai người không thể ở lại rồi, sáng mai gặp!”

Tiếng bước chân của Vu Tịnh Tịnh biến mất ở khoang thuyền, tôi vẫn như trước trợn mắt há hốc mồm nhìn về hướng cầu thang.

Ngô Cứ Lam nói: “Người nhà bọn họ từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc về năng lực, hơn một trăm năm trước là vì bảo vệ tính mạng, nhưng hiện tại hình như là vì truyền thống gia tộc”

Tôi phục hồi lại tinh thần, quả nhiên là nữ vương có uy! Cho dù là sức khỏe hay trí tuệ, đều đơn giản thô bạo! Cô ấy ra tay hơi ác với Giang Dịch Thịnh, nhưng cũng coi như ‘có nạn cùng chịu’ với hắn. Hơn nữa, cô ấy làm như vậy, có lẽ phù hợp với tâm ý của Giang Dịch Thịnh.

Theo như chỉ số thông minh của Giang Dịch Thịnh, tôi không tin hắn không phát hiện ra Ngô Cứ Lam có rất nhiều bất thường, nhưng hắn không hỏi gì cả, chỉ luôn tỏ thái độ không muốn biết. Kỳ thật, đã rất lâu chúng tôi đều hiểu, có những chuyện biết càng nhiều, chẳng những không giúp ích được gì, mà ngược lại sẽ trở thành một loại gánh nặng.

16. Chương 16: Em Có Thể Phản Bội Anh

Chỉ cần em có thể an toàn, cho dù dùng anh để trao đổi, hay bán đứng, cũng đều không sao!

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, gió biển vừa lạnh vừa lớn, thổi vào người khiến toàn thân phát run.

Ngô Cứ Lam mặc bộ quần áo trắng mỏng manh, đứng ở lan can thuyền, ngắm nhìn mặt trăng đang từ từ dâng lên ở phía đông.

Tôi thì trang bị đầy đủ, áo nhung cao cổ, khoác ngoài áo bành tô mỏng, quần jean, còn có mũ len trùm kín đầu.

Tôi chà xát hai tay với nhau, nói: “Ban ngày thời tiết tốt, ban đêm thật sự rất lạnh.”

Ngô Cứ Lam quay đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, “Sau khi anh xuống biển, em vào khoang thuyền chờ anh đi.”

“Không được! Em muốn ở bên anh!” Lần trước, Ngô Cự Lam sợ dọa đến tôi, nên chỉ đứng ở xa xa thể hiện thân thể, đến khi tới gần tôi, thì giấu một nửa người ở dưới nước. Lúc này, tôi không nghĩ hẳn lại muốn tránh né tôi, tôi hy vọng hẳn thật tâm cảm nhận được, tôi không những không sợ hẳn, mà còn yêu cả dáng vẻ của hẳn.

Ngô Cự Lam nói: “Nước biển rất lạnh, người bình thường nếu ngâm trong nước biển một giờ sẽ bị ngất xỉu, cơ thể của em không thể nào xuống nước được.”

Bây giờ là thời tiết tháng mười, ở trên bờ còn phải mặc áo măng tô thật dày để chống lạnh, tôi đương nhiên hiểu được chính mình không thể cùng hẳn xuống biển.

Tôi chỉ về phía đuôi thuyền nói: “Phía sau du thuyền có một chiếc thuyền phao cứu sinh nhỏ, em có thể ngồi trên đó cùng xuống nước với anh.” Như vậy tuy rằng tôi ở trên thuyền, hẳn ở dưới nước, nhưng ít ra, chúng tôi có thể nắm tay nhau, có thể nhìn thấy nhau.

Ngô Cự Lam suy nghĩ nói: “Được!”

Tôi vốn tưởng phải phí công sức lý luận mới có thể thuyết phục được hẳn, không ngờ hẳn lại dễ dàng đồng ý đề nghị của tôi như vậy. Tôi vui sướng muốn nhảy cẫng lên, liền ôm cánh tay của hẳn, kích động nói: “Ngô Cự Lam, anh thật tốt!”

Ngô Cự Lam lắc đầu, vươn tay, giúp tôi chỉnh trang lại cái mũ len, “Là em tốt với anh, thật sự rất tốt!”

Tôi có chút thẹn thùng, ngượng ngùng bám lấy cánh tay của hẳn, đi về phía đuôi thuyền, “Nhân lúc chân của anh còn có thể cử động, hãy giúp em lấy thuyền phao cứu sinh bỏ xuống biển đi.”

Ngô Cự Lam nhảy ra lan can, gỡ bỏ những sợi dây cố định ở bên hông đuôi thuyền, dễ dàng đem chiếc thuyền phao bỏ xuống biển.

Tôi sốt ruột muốn lập tức đi xuống, hẳn nói: “Từ từ!”

Ngô Cự Lam đi vào khoang thuyền, từ trong khoang thuyền lấy ra hai tấm thảm lông cừu, một bình nước giữ nóng và một chai rượu Vodka.

Lúc này không có ai, không cần phải che giấu điều gì, hẳn nhún nhẹ chân một cái, bay vút lên cao, cả thân người nhẹ nhàng đáp thẳng lên chiếc thuyền phao.

Tôi nói: “Em mặc quần áo dày như vậy, chắc chắn sẽ không bị lạnh! Anh đừng lo lắng cho em, trước hết hãy suy nghĩ mình cần cái gì.”

Ngô Cự Lam cúi đầu, vừa sắp xếp bố trí chiếc thuyền phao, vừa nói: “Tất cả những thứ anh cần đều có thể tìm được ở dưới biển, chỉ trừ em ra!”

Khi hẳn nói chuyện thần thái tự nhiên bình đạm, giống như đang nói “Khát thì uống nước, mệt thì đi ngủ” vậy, tôi nghe được, mắt có chút rơm rớm, tim đập nhanh xúc động.

Ngô Cự Lam ngẩng đầu, nói với tôi: “Có thể xuống được rồi.”

Tôi không hề cử động, vẫn im lặng đứng nhìn hẳn.

Hẳn thì cực kỳ quái lạ, biểu lộ ánh mắt như muốn nói “Xảy ra chuyện gì?”

Ngô Cự Lam cổ lỗ sĩ của tôi ơi, thật là vừa thông minh vừa ngốc nghếch! Tôi bật cười, nhin không được nói: “Ngô Cự Lam, em yêu anh!”

Dáng vẻ của Ngô Cự Lam càng tỏ ra bình tĩnh lãnh đạm, ánh mắt có chút mơ hồ, hẳn tránh ánh mắt của tôi, đôi mắt hơi rũ xuống, lạnh nhạt nói: “Xuống đây đi!”

Chỉ tiếc, tôi đã quá hiểu rõ bộ dáng lạnh nhạt che dấu đi tâm tình đang bồn bễ dậy sóng ở trong lòng hẳn, hơn nữa, hẳn càng làm như vậy, lại càng kích thích ý nghĩ thú vị của tôi, tôi càng muốn trêu chọc hẳn.

Tôi cười tủm tỉm nói: “Này! Em nói em yêu anh mà! Anh cũng không phản ứng lại sao? Ít ra anh phải nhìn em bằng ánh mắt thâm tình, nói rằng ‘Anh cũng yêu em’, hoặc là...trực tiếp ôm hôn em một cách nồng nhiệt chứ?”

Ngô Cự Lam lấy bất biến ứng vạn biến, nhìn theo hướng mặt trăng đang dâng lên, biểu cảm lạnh lùng nói: “Chân của anh sẽ không cử động bất cứ lúc nào.”

Á à —— coi như anh lợi hại! Tôi không dám dây dưa thêm nữa, lập tức vịn lấy lan can, vọt người trèo qua mạn thuyền. Trong lòng tôi luôn suy nghĩ: không nhìn xuống nước, không nhìn xuống nước, nhưng khi bước xuống chiếc thuyền phao, liền không thể tránh khỏi được làn sóng dập dềnh của nước biển. Toàn thân tôi lập tức nổi lên bản năng sợ hãi, bản thân khó có thể lý giải loại tâm lý đáng sợ này —— ở trên thuyền, sẽ không sao. Tôi mới vừa trèo qua lan can, chân còn chưa rời thuyền, đã sợ hãi muốn phát run.

Ngô Cự Lam vươn tay, muốn ôm tôi xuống, tôi vội nói: “Em tự xuống được!” Nếu người tôi yêu là một người bình thường, tôi có sợ nước hay không cũng chẳng sao, cùng lắm thì cả đời không xuống biển, không bơi lội. Nhưng Ngô Cự Lam đã lấy biển làm nhà, cho dù tôi không thể là một kiện tượng bơi lội, cũng tuyệt đối không thể nào sợ nước.

Ngô Cự Lam đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn tôi.

Tôi vừa nắm chặt cái lan can, vừa mặc niệm trong lòng: “Có Ngô Cự Lam ở đây! Không sợ! Không sợ! Người có thể làm được...”

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại “tình tình tang” vang lên, là điện thoại của tôi đang kêu.

Tôi phải mau chóng xuống thuyền phao mới có thể nghe điện thoại, nhưng tay của tôi vẫn đang nắm chặt cái lan can, không dám buông tay. Tiếng chuông điện thoại không ngừng “tình tình tang” giống như âm thanh thúc giục không ngừng nghỉ, tôi càng sốt ruột, lại càng sợ hãi.

“Không cần phải ép buộc chính mình như vậy!” Ngô Cự Lam ôm lấy tôi, đặt tôi xuống chiếc thuyền phao.

Tôi cực kỳ uể oải, một chuyện đơn giản như vậy, mà cũng không làm được ?

Ngô Cự Lam nói: “Nghe điện thoại trước đã!”

Tôi lấy lại tinh thần, nhận điện thoại, “A lô?”

“Là Thẩm La sao?”

Giọng nói nghe rất quen, nhưng tôi không thể lập tức nhận ra là ai, liền nói: “Tôi là Thẩm La, cậu là ai?”

“Tôi là Thẩm Dương Huy!”

Không đợi tôi kịp phản ứng, Thẩm Dương Huy bắt đầu chửi ầm lên: “Thẩm La! Cô là đồ khó ưa! Đồ khốn! Trúng thối! Đồ đáng ghét! Sao cô không chết đi cho rồi? Tất cả đều tại cô, cô là cái thứ sao chổi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô...”

Thẩm Dương Huy vừa mắng vừa khóc, tôi sốt ruột nghe nó mắng hết 3 phút đồng hồ, cũng vẫn chẳng biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, chỉ cảm giác được chắc chắn không phải là chuyện tốt. Nhưng đã mấy tháng qua, tôi chưa gặp bọn họ, ngay cả điện thoại cũng không liên lạc, sao tôi lại có thể biến thành sao chổi, đi gây tai họa cho bọn họ được chứ?

Thẩm Dương Huy vẫn còn đang mắng tôi hết lần này đến lần khác: “Thẩm La! Đều là do cô đồ sao chổi gây họa! Nếu không phải tại cô, mẹ với ba sẽ không cãi nhau! Mẹ của tôi nói không có sai, cô là đồ chết tiệt...”

Tôi nói: “Tôi là đồ chết tiệt, cậu với tôi có một nửa dòng máu, vậy cậu cũng là một nửa chết tiệt! So với đồ chết tiệt cũng không bằng !”

“Phân thối!”

“Cậu cũng phân thối một nửa! Còn lại một nửa đều là não của cậu! Đầu óc của người ta bị những nước, còn đầu óc của cậu bị những phân!”

“ ... ”

Tôi và Thẩm Dương Huy mắng tới mắng lui, lời nói của hai đứa tôi có thể nói đều thuộc loại từ ngữ cặn bã nhất của Hán ngữ hội tụ, tôi lo lắng nhìn lướt qua Ngô Cự Lam, liền phát hiện hắn chỉ đứng một bên, im

lặng lắng nghe, đối với một phụ nữ chanh chua chửi đổng như tôi vẫn hết sức bình tĩnh. Tôi liền yên tâm, tiếp tục hung hăng chửi rửa.

Thẩm Dương Huy bị tôi mắng đến choáng váng, rốt cuộc cũng im lặng, không còn giống như chó điên sủa bậy, có thể nói chuyện bình thường trở lại.

Tôi hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu nói cho rõ ràng! Nếu không, tôi lập tức cúp điện thoại!”

“Cô cũng thật là đồ máu lạnh!”

“Cậu đối với tôi là máu nóng sao? Thẩm Dương Huy, lúc mẹ cậu mắng tôi, căn bản không có tránh né cậu, chứng tỏ bà ta căn bản không muốn tôi và cậu làm chị em tốt, cậu còn muốn tôi phải thế nào?”

Thẩm Dương Huy không có lên tiếng, trong di động truyền đến tiếng nức nở bị đè nén. Sau đó, nó bắt đầu kể lại sự tình một cách lộn xộn, tôi chấp vá sửa lỗi mới dần dần hiểu ra chân tướng mọi chuyện.

Nguyên nhân là do cái gương đồng bị mẹ kế lấy đi. Có người tìm được thông tin của bà ta, nên muốn mua cái gương đồng đó. Lúc đầu, mẹ kế còn lo nghĩ cho Thẩm Dương Huy, rằng hấn mang họ Thẩm, cái kia coi như là kỷ vật gia truyền từ mấy đời của Thẩm gia, nên không muốn bán. Bên kia liền ra giá cao, đồng ý mua 100 vạn, bà ta liền động tâm, nên quyết định đem gương đi bán.

Nhưng chẳng ai ngờ, một người yếu đuối không nhất quán như ba tôi lại trở nên kiên quyết, mặc kệ mẹ kế tỏ vẻ đáng thương cầu xin, còn khóc lóc om sòm, nổi điên làm ầm ĩ, ông ấy cũng không đồng ý để bà ta đem gương đi bán. Mẹ kế là một kẻ muốn gì phải được nấy, nên tất nhiên không thể bỏ qua dễ dàng, hai người vì cái gương đồng mà cãi nhau hết ngày này qua ngày khác.

Buổi sáng hôm nay, ba tôi lái xe đưa Thẩm Dương Huy đi học, nhân tiện chở mẹ tôi đến ga tàu điện ngầm, để bà ta tiện đường đi làm. Trên đường đi, một nhà ba người bọn họ coi như cũng đang hòa thuận vui vẻ, đột nhiên lúc đó mẹ kế nhận được điện thoại của người muốn mua gương. Ba tôi liền phát hiện ra, bởi vì đối phương hứa hẹn chỉ trả 120 vạn, nên mẹ kế đã đồng ý bán, hơn nữa bà ta còn lên lấy cái gương mang theo, tính toán trong hôm nay sẽ giao cho người ta.

Hai người lại bắt đầu vì cái gương mà cãi nhau ầm ĩ, cho dù mẹ kế có nói gì, ba tôi cũng không đồng ý. Cãi nhau một lúc sau, mẹ kế tức giận không khống chế được cảm xúc, không quan tâm ba tôi đang lái xe, ra tay đánh ông ấy, khiến cho xảy ra tai nạn xe cộ.

Ba tôi ngồi ở ghế tài xế, mẹ kế ngồi ở ghế phụ bên cạnh, Thẩm Dương Huy ngồi ở phía sau ghế của bà ta, trước khi xảy ra tai nạn trong chớp mắt, ba tôi vì bảo vệ vợ con, liều mạng bẻ ngoặc tay lái về bên phải, khiến cho hướng ngồi của mình đâm thẳng vào một chiếc xe khác.

Cuối cùng, Thẩm Dương Huy chỉ bị trầy xước ngoài da. Mẹ kế bị gãy xương, thương thế mặc dù khá nặng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Ba tôi do nội tạng xuất huyết, nên hiện giờ đang phẫu thuật cấp cứu, sống chết còn chưa biết.

Thẩm Dương Huy hoang mang lo sợ, bối rối khẩn trương, liền ‘giận chó đánh mèo’ đổ lỗi cho tôi. Nếu không phải bởi vì tôi, ba tôi sẽ không kiên quyết không bán gương đi; nếu ba đồng ý, mẹ kế và ba căn bản sẽ không cãi nhau, sẽ không xảy ra tai nạn xe, mẹ kế sẽ không bị thương nặng, ba tôi sẽ không sống chết còn chưa rõ.

Thẩm Dương Huy gọi điện thoại cho tôi, không phải muốn tìm trợ giúp hay an ủi gì, chỉ đơn giản muốn phát tiết, nó vừa kể xong, lại bắt đầu quay ra mắng chửi tôi.

Tôi vừa nghe nó vừa mắng vừa khóc, vừa hốt hoảng nhớ tới lời hứa của ba nói với tôi khi rời khỏi đảo, “Tiểu La, ba biết con lo lắng cái gì, không phải chỉ có mình con mang họ Thẩm, con yên tâm, cái gương đồng đó ba nhất định sẽ bảo Dương Huy bảo quản thật tốt, tuyệt đối không bán đi!”

Từ nhỏ đến lớn, ba ở trong tâm trí của tôi chỉ là một người hiền lành yếu đuối, sống không có nguyên tắc, giống như cục bột vậy, không có chút góc cạnh nào, ai cũng có thể nhào nắn ông ấy, cho nên ông ấy luôn theo quán tính thay đổi chủ định của mình, cũng chẳng có trách nhiệm đảm đương như một người đàn ông. Mẹ tôi thì ngược lại có thể quán xuyến tất cả, hơn nữa lại còn xinh đẹp, bà ấy cùng đồng nghiệp phát sinh tình cảm, hai người làm ầm ĩ đến ly hôn, tuy rằng người ngoài ai cũng chê bai bà ấy, tôi đối với bà ấy có

thất vọng, có lạnh nhạt, nhưng tôi chưa bao giờ hận bà ấy vì chuyện ly hôn, bởi vì một người đàn ông như ba quả thật chỉ khiến cho phụ nữ thất vọng.

Nhưng lúc này đây, tôi hoàn toàn không ngờ ba lại có thể kiên trì quyết định của mình đến như vậy, cũng hoàn toàn không ngờ vào thời khắc nguy cấp, ông ấy lại có thể quyết đoán nhường cơ hội sống sót cho vợ con. Đương nhiên, tôi càng không nghĩ tới, ba vì vất vả giữ vững một lời hứa, lại phải đổi lấy kết quả như thế.

Tôi buồn rầu hỏi: “Giải phẫu còn bao lâu nữa?”

“Đây là cuộc giải phẫu lớn, bác sĩ nói thời gian không biết rõ, ít nhất là 2-3 tiếng đồng hồ.”

“Bây giờ có ai ở bên cạnh giúp cậu không?”

“Tôi không cần có người giúp.”

Đúng là thanh niên nổi máu tự ái, tôi thay đổi lại cách nói: “Bây giờ có người thân nào ở bệnh viện không?”

“Dì của tôi, dì ấy vẫn hùng hùng hổ hổ nói, tất cả đều do lỗi của ba tôi, còn tra hỏi tôi rốt cuộc tôi được thừa kế của ông nội bao nhiêu tiền, tôi chẳng thèm trả lời!”

Dương gia quả thật là một nhà ‘dũng cảm thiện chiến’, nhưng cũng may Thẩm Dương Huy có kế thừa đặc điểm ấy, không đến mức phải chịu thiệt. Tôi hỏi: “Mọi người có đủ tiền không vậy?” Bọn họ tuy rằng thừa kế số tiền của ông nội ở ngân hàng, nhưng tiền thuê nhà, mua xe, đoán chừng đã tiêu pha gần hết.

Thẩm Dương Huy chế giễu: “Không đủ thì thế nào? Chẳng lẽ cô còn tính toán cho tôi và mẹ của tôi mượn tiền hay sao?”

Tôi không để ý đến tính cách đáng ghét của nó, bình tĩnh nói: “Hiện tại tôi có một chút tiền, có thể cho mọi người mượn. Cậu cần bao nhiêu?”

Thẩm Dương Huy lập tức im lặng.

Tôi mất hết kiên nhẫn, nói: “Này? Tôi đang nói chuyện với cậu đấy!”

Thẩm Dương Huy hít hít mũi, nói: “Ai cần tiền của cô chứ! Cái người muốn mua gương đồng lại gọi điện thoại cho mẹ, mẹ vẫn còn đang hôn mê, tôi sẽ nhận điện thoại, bán gương đi! Thẩm La, tôi cho cô biết, tôi chán ghét cái gương đó lắm, rất chán ghét! Cái gì là kỷ vật của tổ gia họ Thẩm chứ, tổ con mẹ nó, tôi đánh rầm vào!”

“Thẩm Dương Huy, cậu...” Tôi muốn nói, ‘cậu cho rằng tôi làm cho ba mẹ cậu cãi nhau à? Sao không nghĩ rằng, nếu không phải tại người mua gương kia dụ dỗ mẹ cậu lần nữa, thì mẹ cậu với ba có cãi nhau nữa hay không? Cậu cho rằng như vậy là trả thù tôi, sao không nghĩ chuyện đó khiến cho kẻ kia hả hê vui mừng?’ Nhưng nghĩ đến mẹ của nó vẫn còn đang hôn mê chưa tỉnh, ba thì sống chết còn chưa biết, tôi liền nuốt hết mấy lời định nói trở ngược vào bụng.

Tôi nói: “Nếu đã muốn bán đi, thì hãy thận trọng chuyện tiền bạc một chút, dì của cậu khẳng định thích tiền hơn cháu trai. Đợi đến lúc mẹ cậu tỉnh lại, cậu hãy tránh mặt dì của cậu, sau đó lặng lẽ nói với mẹ cậu một tiếng.”

Thẩm Dương Huy khinh thường nói: “Cô cho tôi là kẻ ngốc à? Tôi đương nhiên biết lòng dạ con người, càng biết đạo lý che giấu!”

Tôi nói: “Sau khi ba phẫu thuật thành công, cậu gọi điện thoại cho tôi, có được không?”

Thẩm Dương Huy lại khịt khịt mũi, nói bằng giọng mũi khàn khàn: “Cô cảm thấy phẫu thuật sẽ thành công sao?”

Tôi trấn an nó, cũng trấn an chính mình, “Cuộc sống có sẵn lực hấp dẫn, chúng ta nghĩ như vậy, sự việc sẽ phát triển theo hướng chúng ta mong muốn.”

Thẩm Dương Huy nói: “Khi nào giải phẫu thành công, tôi sẽ điện thoại cho cô.”

“Được, tôi chờ điện thoại của cậu.”

Thẩm Dương Huy hưng tợn nói: “Nếu chẳng may... Tôi cho cô biết, tôi sẽ không bỏ qua đâu!” Nó nói xong, liền lập tức cúp điện thoại.

Tôi ngơ ngẩn cầm điện thoại, trong lòng mang nhiều tư vị phức tạp.

Lúc cãi nhau với ba, tôi không phải không có hạ quyết tâm, nghĩ rằng bản thân không có ba, nhưng khi xảy ra chuyện, cũng không thể không nghĩ tới tình máu mủ ruột thịt, trong lòng tôi lại cảm thấy lo sợ. Nhưng hiện tại ngoại trừ phải chờ đợi, tôi không thể làm được gì. Cách một Thái Bình Dương rộng lớn, cho dù lập tức quay về, cũng sẽ mất hết mười mấy tiếng đồng hồ, giải phẫu cũng đã sớm xong.

Một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay của tôi, tôi giống như một đứa trẻ đang hoảng sợ được nhìn thấy người lớn, nên lập tức nắm lấy tay của hắn. Thật kỳ lạ, rõ ràng nhiệt độ trên tay của hắn thấp hơn nhiệt độ cơ thể tôi rất nhiều, nhưng mỗi một lần cầm tay hắn, tôi đều cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ngô Cứ Lam nói: “Anh đã thông báo cho Violet biết, bảo bà ấy liên hệ với những người quen ở Thượng Hải, cố gắng hết sức giúp đỡ ba của em.”

Tôi không biết có thể có bao nhiêu trợ giúp, nhưng trong lòng đã có chút dễ chịu.

Rốt cuộc tôi cũng nhớ đến mình đang ngồi trên chiếc thuyền phao, chân của Ngô Cứ Lam đã bắt đầu cứng ngắc, không có cách nào quỳ gối, chỉ có thể giữ tư thế cúi người thật kỳ quái nắm lấy tay của tôi.

Tôi vội vàng đứng lên, ngượng ngùng hỏi: “Chân của anh... Có phải bắt đầu biến mất hay không?”

Ngô Cứ Lam trấn an tôi, nói: “Không sao, vẫn còn có thể chịu đựng thêm một lát.”

Tôi nói: “Anh nhanh xuống biển đi!”

Ngô Cứ Lam nói: “Hiện tại tâm trạng của em không tốt, nên quay lại du thuyền nghỉ ngơi, thuận tiện đợi điện thoại của Thẩm Dương Huy, không cần lo lắng cho anh...”

Tôi lắc đầu, “Bởi vì trong lòng em đang rất khổ sở, nên em mới muốn ở bên anh, em biết anh có thể tự chăm sóc tốt cho mình, không cần đến em, nhưng em cần anh!”

Cho dù là thân thể, hay tinh thần, Ngô Cứ Lam vẫn mạnh mẽ hơn tôi rất nhiều, cho đến bây giờ, đều là tôi cần hắn hơn là hắn cần tôi.

Ngô Cứ Lam không khuyên tôi nữa, nhìn tôi nói: “Anh cũng cần em!”

Tôi cười cười, đang muốn nói tiếp, Ngô Cứ Lam đột nhiên thả thế ra ý dừng nói, bảo tôi giữ yên lặng.

Hắn ngưng thần lắng nghe trong chớp mắt, sau đó nói với tôi: “Có thuyền đang đến gần chỗ chúng ta.”

Tôi chẳng nghe được gì, nhưng Ngô Cứ Lam đã nói là có, thì chắc chắn có. Tôi nhíu mày, oán giận nói: “Biển rộng lớn như vậy, lại cố tình đi ngang qua chỗ chúng ta đang thả neo.”

Ngô Cứ Lam bình tĩnh nói: “Có lẽ không phải đi ngang qua.”

Tôi ngạc nhiên, không phải đi ngang qua, vậy cố ý đến sao? Tôi vội vàng nói: “Bởi vì lo lắng chuyện của em, đã mất quá nhiều thời gian, anh mau xuống biển đi, mặc kệ là ai đến, em cũng có thể ứng phó được.”

Ngô Cứ Lam không để ý đến lời đề nghị của tôi, nói: “Em trước hết hãy lên thuyền, chạy vào khoang thuyền ở cùng phòng với Vu Tịnh Tịnh đi!”

Tôi gắt gao nắm chặt tay hắn, cho thấy, nếu hắn không xuống biển, thì cũng đừng mơ tưởng tôi sẽ lên thuyền.

Ngô Cứ Lam nhìn tôi thật lâu, không nói tiếng nào.

Tôi nhìn thấy cái điện thoại đang đeo ở trước ngực, ý nghĩ trong đầu cũng chuyển biến, liền nhét cái điện thoại vào cổ áo nhưng, giấu nó thật kỹ càng.

Tôi và Ngô Cứ Lam cùng nắm tay nhau, đứng trên chiếc thuyền phao, im lặng nhìn bóng đêm sâu thẳm thăm.

Dần dần, tôi nghe thấy tiếng động cơ gầm rú, hai chiếc ca nô tiến đến chỗ chúng tôi với tốc độ cực nhanh. Đường như sợ chúng tôi chạy trốn, bọn họ còn trái phải bọc cánh bầy trận, rõ ràng không phải đến vì thiện chí, trong lòng tôi nghĩ đến một chút may mắn cũng hoàn toàn thất bại.

Tôi nhìn mặt trăng đang ngày càng lên cao, lo lắng nhìn Ngô Cứ Lam nói: “Anh nhảy xuống biển trước đi! Mặc kệ những người này đến đây với mục đích gì, em đều có thể đối phó được. Dù sao anh cũng không giao tiếp tốt với con người, nhiều lúc còn chọc giận bọn họ, ở lại đây chẳng giúp ích được gì!”

Ngô Cứ Lam không hé răng, cũng không cử động.

Tôi hiểu tâm trạng của hắn, hắn không muốn tôi một mình đối mặt với nguy hiểm, nhưng tôi thật sự không thể để hắn ở lại, chỉ có thể dùng nhược điểm của hắn đi ép buộc hắn. Tôi nhỏ giọng năn nỉ: “Nếu để bọn họ nhìn thấy anh, em mới thật sự trở nên nguy hiểm! Lòng tham cộng với tính tò mò của con người sẽ khiến bọn họ trở nên điên cuồng...”

Ngô Cứ Lam đột nhiên cúi đầu, hôn lên môi của tôi một chút, tôi lập tức ngẩn người, ngơ ngác nhìn hắn.

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt của tôi, nói: “Đối với anh, tính mạng của em là quan trọng nhất, mặc kệ bọn họ yêu cầu cái gì, em đều phải đồng ý. Chỉ cần em còn sống, những thứ khác đều không sao, kể cả bí mật của anh.”

Hắn đang nói gì vậy? là nói tôi có thể bán đứng hắn sao? Tôi trừng mắt nhìn hắn, “Anh để em phản bội anh sao?”

Ngô Cứ Lam nói: “Không phải là phản bội, mà là trao đổi! Khi cần thiết, em có thể dùng anh để trao đổi an toàn cho em, anh có thể bảo đảm an toàn cho mình.”

Hắn đang nói cái gì vậy? Tôi buồn bực nói: “Dùng anh để trao đổi an toàn cho em? Đó không phải là phản bội sao?”

Ngô Cứ Lam không có kiên nhẫn đôi co câu chữ với tôi, hắn nói như đinh đóng cột: “Chỉ cần em có thể an toàn, cho dù dùng anh để trao đổi, hay bán đứng, cũng đều không sao!”

Đúng lúc này, một luồng sáng chói mắt chiếu vào người chúng tôi.

Tôi không thể dây dưa mãi với vấn đề “phản bội hắn”, liền híp mắt nhìn về phía hai chiếc ca nô.

Trên ca nô, một nhóm đàn ông vai vác súng đã lên nòng, đang đứng dày đặc thành hai hàng, bọn họ chia hòng súng về phía tôi và Ngô Cứ Lam. Mặc dù Ngô Cứ Lam có thể chất khác người, nhưng nếu bị hai hàng súng như vậy bắn trúng, chỉ sợ cũng không thể sống nổi.

Ngoại trừ lúc tập huấn bắn súng ở trường đại học, đời này tôi chưa từng nhìn qua súng thật, chỉ cảm thấy có một loại trực giác vô căn cứ. Nhưng ở Mỹ, cá nhân sử dụng súng là hợp pháp, một phụ nữ trong một gia đình bình thường cũng có thể mang theo súng bên mình, huống chi đám người kia có phải là người bình thường đâu?

“Thẩm La, cảm giác sợ tới mức đi đứng không vững là như thế nào?”

Nghe tiếng nhìn lại, tôi mới phát hiện Chu Bất Ngôn và Chu Bất Văn đang đứng ở giữa chiếc ca nô, tôi lập tức thở ra một hơi. Mặc dù nhìn thấy hai hàng hòng súng có thể trong chớp mắt biến tôi thành tổ ong kia, nhưng bởi vì biết chúng không hướng về phía Ngô Cứ Lam, mà hướng về phía tôi, nên tôi cảm thấy rất vui vẻ thoải mái, hoàn toàn không giống như tưởng tượng của Chu Bất Ngôn là cảm giác đi đứng không vững.

Bất quá, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, dĩ nhiên tôi không thể chọc giận cô ta. Tôi tỏ ra biểu cảm đáng thương nhìn Chu Bất Ngôn, “Các người... Muốn làm gì? Giết người là phạm pháp đó!”

Chu Bất Ngôn cười nói, “Nghe nói cô rất thích xem phim truyền hình, chắc chắn có xem qua series “CSI” (16.1) của Mỹ ! Vậy hẳn là phải biết câu nói nổi tiếng này: ‘No body, no case’. Không có thi thể, thì không có vụ án. Biển rộng bao la như vậy, muốn cho thi thể của các người biến mất không cần phải tốn quá nhiều công sức. Đợi đến lúc mặt trời mọc, sẽ chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì.”

(16.1) CSI: Crime Scene Investigation hay CSI là một loạt phim truyền hình trinh thám, tâm lý tội phạm của Mỹ – Canada được tạo ra bởi Anthony E. Zuiker. Nó được ra mắt vào ngày 06 tháng 10 năm 2000 trên

CBS. CSI được công nhận là loạt phim bi kịch truyền hình quốc tế nổi tiếng nhất bởi Festival de Télévision de Monte-Carlo, và giành ba giải phim bi kịch hay nhất (“International Television Audience Award (Best Television Drama Series)”) Loạt phim đạt trên 73.8 triệu người xem 2009. Năm 2012, CSI lần thứ năm được lọt vào danh sách các chương trình truyền hình ăn khách nhất thế giới. Chương trình này đã có ba phiên bản ăn theo là CSI: Miami, CSI: NY và CSI: Cyber.

Tôi đoán không ra rốt cuộc Chu Bất Ngôn muốn làm tôi sợ, hay là muốn giết người. Tôi thử hỏi: “Các người rốt cuộc là muốn cái gì?”

Chu Bất Ngôn ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Muốn biết chúng tôi muốn cái gì, phiền cô đến thuyền của chúng tôi một chuyến.”

Tôi nhìn Ngô Cự Lam, chần chừ không nhúc nhích. Nếu tôi cử động, hấn vẫn đứng bất động, khẳng định sẽ khiến người ta nghi ngờ, nhưng hiện tại Ngô Cự Lam căn bản không thể đi được nửa bước.

“Đoàn” một tiếng, một phát súng bắn vào chiếc thuyền phao ngay trước mặt Ngô Cự Lam, làm cho nó bị thùng nột lỗ, bắt đầu xì hơi.

Tôi bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, gắt gao nắm chặt tay của Ngô Cự Lam.

Chu Bất Ngôn cười một cách kiêu diễm, nói: “Hai người tốt nhất nên hợp tác một chút, nếu không phát súng tiếp theo không chừng sẽ bắn vào Ngô Cự Lam.”

Tôi vội nói: “Tôi sẽ lập tức đến đó! Đúng lúc, tôi cũng muốn biết các người rốt cuộc là muốn cái gì mà lại đuổi cùng giết tận như vậy, ngay cả chính tôi còn chưa nghĩ ra tôi có giá trị gì để các người phải điều động lực lượng lớn đến vậy.” Tôi vừa nói chuyện, vừa dùng ánh mắt ra ý bảo Ngô Cự Lam yên tâm rời đi, Chu Bất Ngôn bọn họ có chuyện cần đến tôi, nên tạm thời tôi sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Ngô Cự Lam nắm chặt bàn tay tôi, nhìn tôi. Đôi mắt thâm thúy ấy không còn ẩn chứa biển cả dưới bầu trời sao đêm hề tĩnh lặng, mà giống như mặt biển trước bão táp cuộn cuộn, màu sắc ngày càng thâm trầm. Tôi biết hấn hiện tại đang rất tức giận và bất đắc dĩ, thân là một người có sức mạnh, vào thời điểm tôi cần bảo vệ nhất, hấn lại không thể làm được gì, ngay cả bảo vệ cho chính mình cũng khó khăn.

Tôi dùng sức ôm lấy cổ hấn, hôn lên môi của hấn, không phải hôn phớt nhẹ, mà là một nụ hôn thật sâu. Hấn không có phòng bị, nên dễ dàng bị lưỡi của tôi khai mở đôi môi, chạm vào hàm răng lạnh lẽo của hấn, tôi chỉ cảm thấy giống như xẹt qua một lưỡi dao sắc bén, đầu lưỡi lập tức bị cắt trúng, mùi máu tươi tràn ngập khoang miệng.

Cái tên đại nghịch này, cơ thể đã bắt đầu biến đổi khác thường, vậy mà vẫn vì tôi khổ sở chịu đựng.

Tôi không chút sợ hãi, ngược lại vẫn muốn thực hiện nụ hôn sâu đầy mùi máu tươi ấy, Ngô Cự Lam dùng sức đẩy tôi ra.

Tôi mỉm cười nhìn hấn, dùng khẩu hình miệng nói với hấn không tiếng động: “Em chờ anh đến tiếp tục nụ hôn này!” Vừa nói, tôi vừa nương theo lực đẩy của hấn, cũng dùng sức đẩy hấn ra.

Hấn hoàn toàn không ngờ tôi đột nhiên dùng sức ôm chặt rồi lại đột nhiên dốc sức đẩy ra, hấn không muốn tôi rơi xuống biển, nên lập tức thu tay lại, cố tình để hai chân cứng ngắc vô lực, cả người mất đi trọng tâm, rơi thẳng xuống biển.

Theo động tác rơi xuống biển của hấn, tiếng súng vang lên. Âm thanh “Đùng đoàn” xé rách màn đêm thanh tĩnh bằng vô số ánh sáng chớp nhoáng, tôi không biết Ngô Cự Lam rốt cuộc có bị bắn trúng hay không, chỉ nhìn thấy bộ quần áo màu trắng của hấn bị gió thổi bay lên như một con bướm trắng, nó xẹt qua màn đêm, rồi rơi vào mặt biển tối đen như mực.

Tiếng súng vẫn vang lên không dứt, Chu Bất Ngôn sắc mặt khó coi, thét lên một tiếng: “Đủ rồi!”

Mắt của tôi rơm rớm lệ, phần nộ trường trường nhìn Chu Bất Ngôn, giây phút này tôi chẳng thể nói được gì, chỉ có thể khấn cầu ở trong lòng hết lần này đến lần khác: Hấn không bị bắn trúng, không bị bắn trúng...

Chu Bất Ngôn nổi giận với những những người xung quanh, nói: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh lên người lên đây!”

Hai gã đàn ông lực lưỡng lôi tôi như lôi con gà con lên chiếc ca nô.

Chu Bất Ngôn tát vào mặt tôi đánh “Bốp” một tiếng, “Cô thử trừng mắt với tôi nữa xem! Là các người có ý đồ chạy trốn, bọn tôi mới phải nổ súng! Ngu ngốc, rơi xuống biển lạnh như thế, cho dù bọn tôi không bắn trúng, hẳn cũng sẽ bị chết cóng ở dưới đó!”

Chu Bất Ngôn hạ lệnh cho ca nô chạy vòng quanh chiếc du thuyền trong chốc lát, rồi đen pha xuống mặt biển rà soát, vẫn không thấy ai trôi lên.

Sắc mặt của Chu Bất Ngôn ngày càng khó coi.

Chu Bất Văn dẫn theo hai người lực soát du thuyền một lần.

Một gã đàn ông đứng trên du thuyền nói với Chu Bất Ngôn: “Tiểu thư, trong khoang thuyền còn có hai người, nhưng đều đã uống rượu, ngủ say bất tỉnh.”

Bên cạnh Chu Bất Ngôn có một gã đàn ông da ngâm đen, giống như một kẻ lớn lên ở Đông Nam Á, thân thể gầy gò, hần hung tợn nói một câu gì đó, Chu Bất Ngôn dường như hoảng sợ, trong nhất thời không thể hé răng nói gì.

Tôi mơ hồ đoán được ý định của bọn họ, nên khẩn cầu nhìn về phía Chu Bất Văn đang đứng trên du thuyền.

Chu Bất Văn không quan tâm đến tôi, anh ta từ trên du thuyền nhảy lên chiếc ca nô, không chút để ý nói với Chu Bất Ngôn: “Trong khoang thuyền là Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh. Giang Dịch Thịnh thì không quan trọng gì, nhưng Vu Tịnh Tịnh là cháu gái của Violet. Đối với cấp dưới mà nói, ông chủ chết không chừng là một chuyện tốt, nhưng cháu gái chết, sẽ không có ai bỏ qua đâu.”

Chu Bất Ngôn gật đầu, nói với gã đàn ông bên cạnh bỏ ba la vài câu, gã kia không dám nói thêm tiếng nào.

Trái tim đang treo lơ lửng của tôi cũng được buông xuống.

Chu Bất Ngôn hạ lệnh: “Khai thuyền!”

Trong tiếng mô tơ gầm rú, hai chiếc ca nô mang tôi hướng về phía mặt biển tối đen mà đi.

Hơn nửa giờ sau, ca nô đến gần một con thuyền lớn.

Chu Bất Ngôn dẫn đầu mang người lên thuyền, vừa đi lên phía trước, vừa nói: “Bất Văn, anh dẫn Thẩm La đi gặp ông nội đi! Em về phòng tắm rửa thay quần áo đã, lát nữa sẽ sang chỗ ông nội sau.”

Chu Bất Văn nói: “Được!”

Tôi bị áp giải lên thuyền, gã đàn ông Đông Nam Á gầy nhom tiến về phía tôi, kéo tôi một cách thô bạo. Hần lực tung túi tiền của tôi, lấy ra khăn tay, son môi, kem dưỡng da tay cùng với vài viên kẹo, hẳn còn chưa nhìn kỹ, đã ném thẳng tất cả xuống biển. Tôi cố gắng thót bụng lại, không muốn hẳn phát hiện ra cái điện thoại đang giấu ở trong người.

Hần kiểm tra bên ngoài xong, bắt mắt nhú mày, ra lệnh cho tôi cởi áo bành tô.

Tôi vừa cởi áo khoác, vừa khẩn trương nghĩ ở trong lòng: Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Bị phát hiện rồi...

Chu Bất Văn chờ lâu mất hết kiên nhẫn, anh ta từ trong khoang thuyền, quay đầu lại hỏi: “Xong chưa?”

Gã kia nói: “Không có điện thoại.”

Tôi chê cười nói: “Ồ trên du thuyền! Các người đột nhiên bắt tôi lại, chẳng lẽ tôi còn tâm trí mang theo điện thoại? Không thấy ngay cả ví của tôi cũng để trên thuyền hay sao?”

Gã đàn ông nhìn thoáng qua Chu Bất Văn đang mất hết kiên nhẫn, liền chấp nhận lời nói của tôi. Hần xốc áo khoác của tôi, kiểm tra xem trên áo có túi ẩn hay không, sau đó nhìn qua cái áo nhung cao cổ tuyệt đối không có túi của tôi, liền tránh ra từng bước, tỏ vẻ cho đi.

Chu Bất Văn dẫn theo tôi, im lặng đi về phía trước.

Đến khi đến bên ngoài một căn phòng, anh ta dừng bước, nhỏ giọng nói: “Ông nội của anh muốn gặp em, nếu em muốn tốt, thì giữ thái độ nói chuyện tốt một chút.”

Anh ta gõ cửa, liền có người nói: “Vào đi!”

Chúng tôi bước vào một căn phòng rộng rãi được bố trí xa hoa lộng lẫy. Trước cửa sổ lớn, một người đàn ông cao tuổi với mái tóc bạc phơ ngồi trên ghế sa lon, đang nhăm nháp hồng trà. Ông ta mặc bộ vét Tây Âu, tóc bóng mượt không chút rối loạn, dáng vẻ giống như sắp tham dự yến tiệc sang trọng, nhưng đôi gò má hõm sâu, cùng với đôi mắt mờ đục, và đôi môi trắng bệch của ông ta, khiến cho tôi cảm giác được hơi thở của cái chết.

“Ông nội, bọn cháu tới rồi.” Chu Bất Văn nói xong, liền cung kính đứng qua một bên.

“Bất Ngôn đâu?”

“Em ấy nói về phòng tắm rửa thay quần áo một chút.”

Chu lão đầu cười nhạt, “Đúng là nữ sinh ngoại tộc, nó muốn cháu một mình hưởng hết công lao.”

Chu Bất Văn cúi đầu nói: “Cháu hiểu.”

Chu lão đầu liếc nhìn Chu Bất Văn một cái, liền hí hóp mắt nhìn về phía tôi, ôn hòa nói: “Cô chính là Thẩm La? Chu Bất Văn thường xuyên nhắc đến cô, tôi đã sớm muốn mời cô đến đây gặp mặt một lần, nhưng Bất Văn vẫn kiên trì dùng cách ôn hòa, không muốn động đến cô, không nghĩ là rốt cuộc cũng phải dựa theo cách của tôi mới có thể mời được cô đến đây.”

Tôi nhìn thấy trong phòng có một nhà vệ sinh, đột nhiên trong đầu nảy ra ý định, liền tỏ vẻ muốn đi vệ sinh, hỏi: “Có thể cho tôi dùng nhà vệ sinh một chút không?”

Chu lão đầu buồn cười nói: “Bọn họ ngay cả nhà vệ sinh cũng không cho cô đi sao?”

Tôi không chút tức giận nói: “Lúc này trên ca nô, xung quanh đều là đàn ông cầm súng, tôi không bị bắn chết đã là may lắm rồi, làm sao dám cả gan muốn đi vệ sinh chứ? Sau đó lên thuyền này, liền bị dẫn đến đây.”

Chu lão đầu mỉm cười chỉ vào nhà vệ sinh, lịch sự nói: “Mời tự nhiên.”

Tôi lập tức đi đến nhà vệ sinh, trước hết khóa trái cửa lại, sau đó ngẩng đầu nhìn về bốn phía, đây là nhà vệ sinh của Chu lão đầu, chắc chắn sẽ không camera theo dõi.

Tôi vừa dùng bồn cầu, vừa vội vàng lấy điện thoại ra, quả nhiên không phải là tắt âm thanh, may mắn từ bấy đến giờ không có ai liên lạc với tôi.

Tôi nhanh chóng tắt âm thanh, sau đó gửi tin nhắn cho Ngô Cứ Lam, không có thời gian bấm nhiều chữ, tôi chỉ bấm có một số: “5?” (16.2)

(16.2) Chỗ này theo mình Thẩm La đang dùng tiếng Anh với Ngô Cứ Lam, “5” = “fine” có nghĩa là “Anh an toàn không?”

Tôi ngồi trên bồn cầu, chắp hai tay vào nhau, áp điện thoại ở giữa hai bàn tay của mình, im lặng khẩn cầu: Trả lời em đi! Trả lời em đi! Trả lời em đi...

Điện thoại rung lên, đã có hồi âm. Tuy rằng chưa thấy hấn viết cái gì, nhưng biết hấn vẫn còn sống, trái tim như đang bị châm chút trên đầu mũi dao của tôi rốt cuộc cũng trở lại như cũ. Tôi kích động thiếu chút nữa đã òa khóc, đôi mắt ngấn lệ, tôi hôn xuống chiếc nhẫn kim cương màu lam trên ngón tay của mình.

Tôi sợ người ở ngoài nghi ngờ, không dám chần chừ thêm, nên đứng lên, vừa ấn nút xả nước, vừa xem tin nhắn.

Tin nhắn của Ngô Cứ Lam rất ngắn gọn: Ở bên ngoài thuyền, bình an.

Tôi liền cảm thấy yên lòng, hấn đang ở ngoài biển ngay bên cạnh thuyền, cho dù là ao rộng hay hang hỏ, chỉ cần biết tôi không phải cô đơn một mình, thì còn sợ cái gì nữa chứ? Tôi gửi lại tin nhắn cho hấn: Bình an sẽ gặp lại.

Tôi mở vòi nước, tùy ý để nước chảy một lúc, trước hết nhanh chóng xóa bỏ 3 cái tin nhắn kia, phòng ngừa bọn họ phát hiện ra điện thoại, sẽ lộ chuyện của Ngô Cứ Lam.

Tôi giấu điện thoại vào trong áo nhưng như cũ, để nó ở sát bụng. Nhìn vào gương, xác định mình hoàn toàn sẽ không bị người ở bên ngoài phát hiện, tôi nhanh chóng rửa tay thật sạch, mở cửa nhà vệ sinh đi ra ngoài.

Tôi đến trước mặt của Chu lão đầu, nói: “Có thể cho tôi xin một cốc nước không?”

Chu lão đầu lần này không lập tức đáp ứng yêu cầu của tôi, chỉ mỉm cười nói: “Cô không hiểu kỳ muốn biết chúng tôi rốt cuộc là muốn gì sao?”

“Rất muốn!” Sau khi xác định Ngô Cứ Lam bình an vô sự, tôi đã thật sự bình tĩnh, nếu gặp được BOSS lớn phía sau màn kịch này rồi, thì cứ từ từ tìm hiểu chân tướng thôi.

Chu lão đầu nói: “Vậy cô cho rằng chúng tôi muốn cái gì? Nếu nói đúng, tôi sẽ cho phép cô ngồi xuống cùng tôi uống trà.”

“Lúc đầu, tôi nghĩ các ông là vì kiếm tiền, muốn hai tảng đá kia, sau đó lại phát hiện các ông căn bản không cần mấy trăm vạn Tệ. Chính xác mà nói, cho dù là mấy trăm vạn đô la, các ông cũng không cần.”

Buổi tối hôm nay, được tận mắt chứng kiến những kẻ làm ra những chuyện ỷ vào của cải không được bình thường kia, tôi đã đoán ra Chu lão đầu có quyền có thể hơn tôi tưởng rất nhiều.

Chu lão đầu mỉm cười, tự phụ nói: “Chu gia không dám nói là đại phú đại quý, nhưng tuyệt đối không thiếu tiền.”

Tôi nói: “Em trai của tôi nói các ông chịu chi trả 120 vạn mua cái gương đồng của Thẩm gia, cho thấy, cái gương đồng đó cũng không phải là mục đích cuối cùng của các ông. Nếu các ông chỉ muốn lấy gương đồng, theo như quan hệ của tôi và Chu Bất Văn, đã sớm biết cái gương đồng đó lọt vào tay của mẹ kế tôi rồi, không thể nào đợi đến bây giờ mới ra tay.”

Chu lão đầu cười gật đầu, nói với Chu Bất Văn: “Đúng là một cô gái thông minh, so ra không kém gì con bé kia.”

Chu Bất Văn nói: “Cháu thích Bất Ngôn vì tính tình đơn giản thẳng thắn.”

Tôi không quan tâm đến bọn họ đối đáp chuyện nhà, liền tiếp tục nói: “Theo như suy đoán của tôi, các ông cũng không biết chính xác rốt cuộc là đang tìm cái gì, duy nhất chỉ khẳng định một điều là nó có liên quan đến ngôi nhà cũ của Thẩm gia. Bởi vì các ông không phát hiện gì ở ngôi nhà cũ, nên mới hy vọng có thể tìm thấy trên cái gương đồng mà mẹ kế tôi đã lấy đi, dù sao nó cũng là một vật dụng thuộc về ngôi nhà.”

Chu lão đầu vỗ nhẹ hai bàn tay, tỏ vẻ tôi đã hoàn toàn đoán đúng, “Mời ngồi.”

Tôi không khách khí ngồi xuống phía đối diện với Chu lão đầu, ông ta cầm lấy bình trà cực kỳ tinh xảo, rót cho tôi một tách trà.

Tôi uống một hơi hết nửa tách trà, sau khi giải khát, liền nói: “Trà Đại Cát Lĩnh (16.3), ông là hậu duệ của người Hoa ở Nam Dương (16.4) sao?”

(16.3) Trà Đại Cát Lĩnh (Darjeeling) được trồng tại cao nguyên Đại Cát Lĩnh dưới chân núi Himalaya ở phía Tây Bengal và miền bắc Ấn Độ, nó thuộc chủng loại trà quý, có hương vị trái cây và nồng. Ở Anh, nó rất nổi tiếng, cũng được mệnh danh là “Trà của hoàng gia”.

(16.4) Nam Dương là tên do người Hoa đặt cho một vùng địa lý nằm phía Nam Trung Hoa, đặc biệt là vùng Đông Nam Á. Cái tên “Nam Dương” nghĩa là “vùng biển phía Nam”, hiện nay có nghĩa thông dụng ám chỉ cộng đồng Hoa kiều sống ở Đông Nam Á, cụ thể là ở Singapore, Philippines, Malaysia, Thái Lan, Indonesia và Việt Nam. Ngoài Nam Dương, người Hoa còn dùng các tên Tây Dương để ám chỉ các nước phương Tây và Đông Dương để ám chỉ Nhật Bản.

Chu Lão đầu bưng tách trà sứ màu trắng viền vàng, nhấp một ngụm, nói: “Tại sao tiểu cô nương đây không đoán tôi là Hoa kiều đời thứ nhất?”

“Giọng vùng miền dễ thay đổi, nhưng tập tục khó vứt bỏ, nếu ông là hậu duệ đời thứ nhất của người Hoa ở Nam Dương, thì cho dù uống hồng trà, nhất định cũng sẽ dùng đến những dụng cụ uống trà cầu kỳ làm từ Tử Sa (16.5), chắc chắn sẽ không dùng ấm tách của người Anh, càng không uống loại Hồng Trà của Ấn Độ này.”

(16.5) Tử Sa một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm vật dụng uống trà.

“Giọng vùng miền dễ thay đổi, tập tục khó vứt bỏ!” Chu lão đầu thở dài đầy cảm xúc, “Ông nội của tôi đích thực dùng cả đời uống trà theo tập tục cầu kỳ, ba tôi cũng chịu ảnh hưởng của ông ấy không ít, dụng cụ uống trà nhất định phải dùng bộ ấm tách Tử Sa.”

Thì ra ông ta là Hoa kiều Nam Dương, khó trách hành động lớn gan xảo quyệt như vậy. Ông nội đã từng nói, năm đó Hoa kiều đều từ con đường chết phấn đấu tìm cho ra con đường sống, ông ta phàm là ở nước ngoài, lại có thể tạo dựng được cơ ngơi như vậy, đích thực không phải là hạng người hời hợt.

Tôi hỏi: “Cái gương đồng kia hẳn là đã làm cho các ông thất vọng?”

Nếu trên chiếc gương đồng bọn họ đã tìm được gì đó rồi, thì tôi sẽ không bị mang đến đây.

Chu lão đầu nói: “Lần này cô đã đoán sai!”

Đoán sai sao? Tôi bị bất ngờ đến ngây ngẩn cả người.

Chu lão đầu đem hai tấm ảnh chụp đang cầm trong tay đưa cho tôi, “Trên hai bức ảnh này là thứ tôi đã tìm thấy trong gương đồng.”

Trên tấm ảnh là thứ gì đó màu trắng mỏng manh, giống như lụa nhưng không phải lụa, giống như da cũng không phải da, mặt trên là một bức tranh tựa như tấm bản đồ, tôi xem trong chốc lát, cũng không nhìn ra là cái gì, nên nghi hoặc nhìn về phía Chu lão đầu, “Đây là cái gì? Bản đồ kho báu sao?”

Chu lão đầu ha ha cười lớn, ông ta háng giọng một cái, vừa muốn nói chuyện, Chu Bất Văn đã lên tiếng: “Ông nội, cháu đi xem Bất Ngôn một chút.”

Chu lão đầu sắc bén liếc nhìn Chu Bất Văn trong chớp mắt, liền nói: “Cháu ở lại đi! Ta tin cháu cũng đã rất muốn biết rốt cuộc ta bảo cháu và Bất Ngôn tìm cái gì ở Thảm gia! Bất quá, phải nhớ kỹ, những lời nghe được hôm nay, nên giữ trong lòng, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài!”

Chu Bất Văn nói: “Vâng!”

Chu lão đầu lấy lại bình tĩnh hỏi tôi: “Cô có tin trên đời này tồn tại thuốc cải tử hồi sinh không?”

Tôi nghi ngờ mình nghe nhầm, “Ông nói cái gì?”

Chu lão đầu hỏi lại một lần nữa, “Cô có tin trên đời này tồn tại thuốc cải tử hồi sinh không?”

Ông ta đương nhiên nghiêm túc! Tôi nhìn Chu lão đầu giống như nhìn kẻ điên, nói một cách rõ ràng: “Không tin!”

Tuy tôi đã nhìn thấy tận mắt người cá chỉ có trong truyền thuyết, thậm chí còn tin tưởng sự tồn tại của người ngoài hành tinh, nhưng thuốc cải tử hồi sinh... Hoàn toàn không thể tin được!

Sinh mạng của một con người làm sao có thể trường tồn? Tôi tin trong vũ trụ bao la này, bao gồm cả địa cầu của chúng ta, có những sinh vật tuổi thọ rất dài, sống mấy ngàn năm, thậm chí mấy vạn năm, nhưng hết thảy đều có một điểm chung là chết đi, bất kể thời gian ngắn hay dài.

Tỷ như, đám phù du sớm sinh tối diệt, lũ côn trùng xuân nở thu vong, cuộc đời mấy chục năm của loài người chúng ta quả thực giống như trường sinh bất lão; nhưng rồi có thể sống mấy trăm năm, đời mỗi có thể tồn tại hơn mấy ngàn năm, ở trong mắt của loài người, bọn chúng mới là trường thọ.

Nhưng cho dù là sinh vật bậc thấp, hay sinh vật bậc cao; cho dù là sống thọ, hay sống đoản, thì chỉ cần có sinh, chắc chắn sẽ có diệt. Đây là định luật bất biến của vũ trụ, bởi vì ngay cả những ngôi sao mới sinh ra, thậm chí toàn bộ vũ trụ này, cũng đang dần dần bị chôn vùi.

Chu lão đầu nói: “Trên đời này bất kỳ người nào cũng có thể không tin cải tử hồi sinh, nhưng chỉ có cô nhất định phải tin!”

“Tôi?”

Chu lão đầu cười một cách thần bí, liền chuyển đề tài, hỏi tôi: “Cô có biết truyền thuyết Tàn Thủy Hoàng tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão không?”

Đề tài này quả thật càng ngày càng quý dị, tôi nói: “Biết!”

Chu lão đầu nói: “Tàn Thủy Hoàng phái Từ Phúc mang theo binh lính rời bến tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão, hậu nhân đều cho rằng ông ta bị Từ Phúc lừa, nhưng những kẻ lừa đảo gạt người thường chỉ vì mục đích đạt được lợi ích cho mình, theo như kỹ thuật hàng hải thời bấy giờ, Từ Phúc rời bỏ phần đất liền an toàn, tìm kiếm trên biển đầy rẫy nguy hiểm kia, quả thật không khác gì đi tìm cái chết, thế gian này có kẻ lừa đảo tự tìm đường chết sao? Tôi càng tin theo khuynh hướng rằng Từ Phúc chắc chắn biết trên biển có thuốc trường sinh bất lão, nên ông ta đã không tiếc mạo hiểm tính mạng quyết tìm ra nó. Cô có nghĩ tại sao Tàn Thủy Hoàng và Từ Phúc đều cho rằng có thuốc trường sinh bất lão ở trên biển không? Biển cả rộng lớn có cái gì mà khiến cho cổ nhân tin chắc vào điều đó?”

Lúc đầu tôi nghe qua loa không chút để ý, nhưng ông ta càng nói, tôi càng kinh ngạc, nếu Từ Phúc gặp được tộc người của Ngô Cự Lam, biết được sinh mệnh của bọn họ rất dài, thấy được dung mạo không thay đổi của bọn họ giống như trường sinh bất lão, vậy không phải ông ta sẽ ảo tưởng cho rằng bọn họ có cách trường sinh bất lão hay sao?

Chu lão đầu hỏi: “Cô tin trên đời này có người cá chứ?”

Trong lòng thoáng bốn bề dậy sóng, nhưng một chút biểu cảm khác thường tôi cũng không dám lộ ra ngoài, hết sức giả vờ không có hứng thú cùng với bộ dáng chán chết, “Thuốc cải tử hồi sinh, thuốc trường sinh bất lão, người cá, ông đừng nói với tôi là bàn luận đến chuyện người ngoài hành tinh nữa đi?”

Chu lão đầu không để ý đến lời chê cười của tôi, tiếp tục nói: “Trung quốc có truyền thuyết về người cá, ‘Biển Nam Hải có người cá, sinh sống giống cá, biết dệt tơ lụa, nước mắt khóc ra, biến thành trân châu’. Phương Tây cũng có truyền thuyết về người cá, Châu Âu lưu truyền câu chuyện về cô gái loài người Agnete và nam người cá yêu nhau, lúc Andersen còn sinh thời đã dựa vào những truyền thuyết này viết ra bộ thơ kịch ‘Agnete and the Merman’, cái này có thể cô không biết, nhưng chắc chắn sẽ biết truyện cổ tích ‘the Little Mermaid’ của ông ta...”

Tôi làm bộ không có kiên nhẫn, ngáp một cái, “Ông bắt tôi đến đây chỉ muốn nói với tôi là có người cá tồn tại sao?”

Chu lão đầu mỉm cười hiền lành giống như mấy ông lão hàng xóm dễ mến, tôi nhin không được rùng mình một cái.

Chu lão đầu nói: “Ông nội của tôi nói cho tôi biết, từng có một kẻ đánh cá chính miệng nói với ông rằng ông ta bắt được cá thần, còn nói cá thần nửa người trên là thân người, nửa người dưới là đuôi cá, vậy đó không phải là người cá ở trong truyền thuyết sao?”

Chu lão đầu nhìn chằm chằm vào tôi, nói: “Người thấy tận mắt cá thần kia chính là ông tổ của cô, tôi nhớ rõ biệt hiệu của ông ta là Thảm Tiểu Ngư, ông nội của tôi nói bởi vì kỹ thuật bơi của ông ta rất giỏi, giống như cá vậy, thân thể lại nhỏ gầy, nên bọn họ đều gọi ông ta là Tiểu Ngư, còn tên thật của ông ta thì không ai nhớ cả.”

Tôi rốt cuộc cũng không giả vờ nổi nữa, trợn mắt há hốc mồm nhìn Chu lão đầu. Bởi vì kỹ năng bơi lội của ông tổ quả thật kỳ tài hiếm thấy, tuy đã qua trăm năm, nhưng ngư dân vẫn truyền miệng câu chuyện của ông, nên tôi cũng biết ông tổ của mình có biệt hiệu là Tiểu Ngư, không ít lão ngư dân đều nói ông là con của cá thần.

Chu lão đầu biểu lộ vẻ mặt nhớ lại chuyện xưa, nói: “Năm đó nhà của tôi ở Sarawak (16.6), tôi là đứa cháu trai nhỏ nhất của ông nội, cha tôi vì muốn tận hiếu, nên để tôi đến bầu bạn với ông nội đang đi đứng khó khăn. Trước khi ông mất, ông đã kể cho tôi nghe truyền thuyết về Tiểu Ngư, tôi cũng chưa đi chứng

thực, sau khi phát hiện truyền thuyết có thể là thật, thì ông nội đã qua đời được vài thập niên, có rất nhiều chuyện không thể nào đối chứng.”

(16.6) Sarawak là một trong hai bang của Malaysia, nằm phía tây bắc đảo Borneo, Malaysia.

Sự việc có liên quan đến tổ tiên của tôi, tôi nhin không được hỏi: “Ông nội của ông rất cuộc đã nói những gì?”

Chu lão đầu nói: “Nếu không phải liên quan đến tôi và cô, kỳ thật đó là những truyền thuyết vô cùng bình thường, nên tôi vẫn không nghĩ là thật. Truyền thuyết kể rằng, trên một hòn đảo xinh đẹp, có một thiếu niên nghèo khổ tên Thẩm Tiểu Ngư, hẳn luôn bị người ta khi dễ ức hiếp, nhưng lại rất hiền lành chất phác, kỹ năng bơi lội tốt nhất trong số những thanh niên trên đảo, cho nên mọi người gọi hắn là Thẩm Tiểu Ngư. Một ngày nọ, hắn bắt chắp báo tấp nguy hiểm rời bến đi đánh cá, thì bắt được một con cá thần bị thương, hắn dốc sức cứu chữa cá thần, cá thần vì báo đáp ơn nghĩa, đã truyền dạy cho hắn một bí thuật. Từ đó về sau, Thẩm Tiểu Ngư ngày càng giỏi bơi lội, hẳn có thể lấy được những viên trân châu không ai lấy được, có thể bắt được những con cá không ai bắt đến. Sau nữa, hắn mua thuyền đánh cá, mua đất dựng nhà, cưới người vợ, có được cuộc sống viên mãn.”

Đích thực giống như Chu lão đầu đã nói, nếu sự việc không liên quan đến tôi, thì câu chuyện này thật giống như một câu chuyện cổ tích dân gian “thiện lai thiện báo”, khuyên răn người đời nên làm việc thiện nhiều hơn một chút.

Chu lão đầu nói: “Ông nội của tôi nói, có một lần, Thẩm Tiểu Ngư uống rượu say, ông ta nói cho ông biết bí thuật mà cá thần đưa cho ông ta chính là thuật cải tử hồi sinh, có thể làm cho ông ta chết đi sống lại, cho nên ông ta không hề sợ nước.”

Tôi khôi phục lại tinh thần, cười nhạo lắc đầu, “Ông tổ của tôi đã chết, ông cố của tôi cũng đã chết, cả ông nội của tôi cũng chết, nếu có thuật cải tử hồi sinh, hay là thuật trường sinh bất lão gì gì đấy, thì tại sao bọn họ lại chết?”

Chu lão đầu cau mày, phiền não nói: “Tôi không biết! Nhưng tôi tìm hiểu càng nhiều, lại càng tin tưởng vào lời nói của ông nội. Nhà của cô nhất định đã được người cá truyền thụ bí thuật, tôi nhất định phải tìm cho ra!”

Tôi đưa hai tấm ảnh chụp mà Chu lão đầu đã đưa tôi lúc nãy trả lại cho ông ta, châm chọc nói: “Nếu ông tìm được, nhất định phải nói cho tôi biết một tiếng.”

Chu lão đầu nói: “Ông nội của tôi nói, trước đây, bởi vì ông lỡ tay giết người, nên quyết định một mình chạy trốn xuống Nam Dương. Trước khi đi, người bạn tốt Thẩm Tiểu Ngư đã đưa một bức hải đồ cho ông xem, còn nói là của cá thần ở biển đã đưa cho ông ta. Ông nội nhìn theo vẽ lại một phần, rất nhiều năm sau, ông dựa vào bức hải đồ mà cá thần truyền lại tìm được con đường sống từ con đường chết, rốt cuộc đến được Nam Dương an toàn đứng vững.”

Tôi không khỏi oán thán, phiêu bạt hàng năm ở trên biển, dựa vào hải đồ mới có thể an toàn đứng vững, nếu không phải lái thuyền vận tải, thì chắc chắn là hải tặc. Nhìn qua bộ dáng của Chu lão đầu này, xem ra tám chín phần là hải tặc rồi.

Chu lão đầu dường như nhìn thấu được suy nghĩ của tôi, liền tỏ ra chút kiêu ngạo, thản nhiên nói: “Ông nội tôi đã làm hải tặc rất nhiều năm, sau khi rửa tay gác kiếm, liền dẫn theo anh em trong nhóm khai mỏ công ty vận tải đường biển. Tấm hải đồ được ông nội cho là lá bùa hộ mệnh kia, con cháu chúng tôi đều đã thấy qua, nhưng không ai tin lời của ông, ai cũng cho rằng lão tổ vì muốn tạo uy tín, nên cố tình nói dối cho có chút huyền bí.”

Chu lão đầu giơ lên hai tấm ảnh chụp, ánh mắt khẩn thiết nhìn tôi chăm chăm, “Hiện tại cô đã tận mắt nhìn thấy bức hải đồ mà ông nội tôi đã nói qua, cũng chính là bức hải đồ của Thẩm Tiểu Ngư! Các nhân viên nghiên cứu đã có xem xét qua mẫu vật, vật liệu dùng để vẽ bức hải đồ này vô cùng đặc thù, là loại vật liệu chưa từng được biết đến, tôi nghi ngờ chính là tơ lụa của người cá mà trong điển tịch có nhắc tới. Đợi nó được đưa đến Mỹ, tôi sẽ cho tiến hành các phân tích chuyên sâu, sẽ có thể chứng minh những điều tôi nói là hoàn toàn đúng! Chỉ cần xác định bức hải đồ của Thẩm Tiểu Ngư là thật, thì thuật cải tử hồi sinh mà ông ta nói tới cũng là thật!”

Một ông lão sắp chết, lại bởi vì lòng tham, mà hai mắt phát ra ngọn lửa dục vọng hừng hực như vậy. Tôi nhìn qua thoáng hoảng hốt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất chính là tuyệt đối không để cho ông ta biết thân phận của Ngô Cứ Lam, nếu không, ông ta sẽ biến thành ma quỷ, rồi làm ra những chuyện khủng khiếp khó mà lường được.

Không biết có phải do Chu lão đầu kích động quá mức mà phát bệnh hay không, ông ta đột nhiên ho khan kịch liệt, ho đến nổi giống như muốn ho cả lực phủ ngũ tạng ra ngoài.

Chu Bất Văn lập tức cầm lấy điện thoại gọi người đến, một bác sĩ và hai y tá chạy vào.

Chu Bất Văn muốn đi đến giúp đỡ, Chu lão đầu hung hăng đẩy anh ta ra, ý bảo anh ta rời khỏi đây.

Chu Bất Văn cung kính nói: “Ông nội, cháu đưa Thắm La đi nghỉ ngơi trước, đợi khi nào ông khỏe lại, ông và em ấy lại nói chuyện tiếp.”

Chu lão đầu không kiên nhẫn phát phát tay.

Chu Bất Văn dẫn theo tôi đi ra ngoài.

Trên hành lang được trải một tấm thảm thật dày, làm cho tiếng bước chân của tôi và Chu Bất Văn hoàn toàn bị mất hút, ánh đèn leo lét chiếu rọi dãy hành lang hẹp, khiến cho người ta có một loại cảm giác nặng nề.

Đầu óc của tôi lập tức linh động, phải nhanh chóng tìm cách trốn khỏi đây, nếu không, lỡ như bọn họ phát hiện ra Ngô Cứ Lam vẫn đang đi theo phía sau thuyền, hoặc Ngô Cứ Lam bởi vì lo lắng cho tôi, lại hành động gì đó, khiến cho bọn họ chú ý, thì sẽ biến thành một kiếp nạn không thể tưởng tượng được.

Tôi chủ động mở miệng, phá vỡ im lặng, “Chuyện của Giang Dịch Thịnh, cảm ơn anh!”

Bước chân của Chu Bất Văn chậm lại một chút, “Anh còn nghĩ em bởi vì chuyện của Ngô Cứ Lam mà hận anh đến chết.”

“Chuyện của Ngô Cứ Lam và anh không có liên quan đến nhau.”

Chu Bất Văn quét mắt nhìn bốn phía, nói: “Lúc anh dò xét du thuyền, đã âm thầm ném xuống biển hai cái phao cứu sinh. Có lẽ đợi lúc chúng ta rời khỏi đó, Ngô Cứ Lam đã tự mình bò lên du thuyền rồi.”

Tuy tôi biết Ngô Cứ Lam căn bản không cần, nhưng nghĩ anh ta vẫn còn một chút lương tâm... Tôi im lặng không nói gì.

Đến cuối hành lang, Chu Bất Văn rẽ sang hướng khác, dẫn tôi ra tới boong thuyền.

Gió biển lạnh toát thổi mạnh, tôi rùng mình một cái, đầu óc trở nên cực kỳ thanh tĩnh.

Chu Bất Văn đi đến bên cạnh tôi, “Chuyện của ba em, anh xin lỗi! Anh đã bảo bọn họ dùng tiền giải quyết mọi chuyện một cách hòa nhã, nhưng không ngờ lại xảy ra tai nạn xe.”

“Với tính khí mẹ kế của em, không thể trách người khác, Thắm Dương Huy nói bà ấy gây náo loạn ở trên xe, kết quả bà ta không sao, chỉ có ba em là sống chết chưa rõ.”

Đối với những đứa trẻ có gia đình phức tạp như chúng tôi, thì ngoại trừ chính bản thân chúng tôi ra, những người khác sẽ không biết nói cái gì. Chu Bất Văn an ủi tôi, nói: “Nghe nói đã nhờ đến bác sỹ tốt nhất Thượng Hải, chú chắc chắn sẽ bình an.”

Tôi dừng bước, nói: “Ba của em hiện tại đang bị đe dọa đến tính mạng, nếu Thắm gia nhà em có thuốc cải tử hồi sinh, em đã sớm mang đi cứu ba rồi! Em thật sự không biết, thậm chí còn chưa nghe qua cái gì là thuốc cải tử hồi sinh!”

Chu Bất Văn nói: “Anh tin em!”

Tôi nói: “Ông lão Phong gì kia rõ ràng là đang bị bệnh nguy kịch, chắc bởi vì sợ chết, nên mới cố chấp theo đuổi một ảo tưởng vô căn cứ như vậy, chẳng lẽ anh cũng phải đi theo ông ta luôn sao?”

Tôi cố ý dùng từ không tôn trọng xưng hô Chu lão đầu, sau đó quan sát phản ứng của Chu Bất Văn, Chu Bất Văn vẫn tỏ ra bộ dáng tao nhã bình tĩnh như cũ, không có chút hờn giận, hiển nhiên chẳng có chút cảm tình nào với Chu lão đầu.

Chu Bất Văn nói: “Anh thì không tin, nhưng lời nói của ông nội không phải hoàn toàn vô lý. Em làm sao giải thích ông tổ của em có kỹ năng bơi phi thường như vậy, còn bức hải đồ được giấu trong cái gương đồng kia nữa.”

“Kỹ năng bơi lội của ông tổ em chưa có ai thật sự trông thấy, có lẽ do ông may mắn, cộng với kỹ thuật bơi cũng thật sự tốt, còn việc lấy được trân châu mà không ai lấy được, có thể chỉ là nói đùa. Về phần bức hải đồ trong cái gương đồng, có lẽ do cơ duyên hảo hợp, ông tổ được một quan lớn phú quý nào đó ban tặng, ông không dám nói thật, nên mượn cớ bịa ra chuyện cá thần...”

Tôi đang cố gắng thuyết phục Chu Bất Văn, một giọng nói cất lên ngắt lời tôi.

“Hai người đang nói chuyện gì đấy?” Chu Bất Ngôn sắc mặt không chút tức giận, dẫn theo một gã đàn ông cầm súng đang từ khoang thuyền đi ra.

Chu Bất Văn mỉm cười, thản nhiên nói: “Đang nói chuyện ông nội nói lúc nãy.”

Chu Bất Ngôn mặt hơi trầm xuống, “Nghe nói ông nội lại không khỏe, chúng ta đến thăm ông một chút đi!”

Chu Bất Văn nói: “Được!” Anh ta chỉ vào tôi, hạ lệnh với gã đàn ông kia: “Dẫn cô ấy đi nghỉ ngơi đi.”

Chu Bất Ngôn cười tủm tỉm kéo lấy cánh tay của Chu Bất Văn, xoay người bước đi.

Tôi nâng cao giọng, lớn tiếng nói: “Chu tiểu thư! Chu Bất Văn đối với tôi chỉ là tình cảm anh em lúc nhỏ, bởi vì hai chúng tôi đều có hoàn cảnh gia đình đặc biệt, coi như là đôi bạn cùng chung hoạn nạn, cho nên anh ấy mới đối với tôi quan tâm chăm sóc nhiều hơn bình thường một chút. Cô chẳng những không nên tức giận, mà còn phải vui vẻ vì anh ấy làm vậy.”

Chu Bất Ngôn dừng bước, quay đầu lại, “Cô có ý gì?”

Lần đầu tiên tôi cảm tạ diễn xuất cao ngạo của Chu Bất Ngôn như vậy, cô ta khinh thường đối đáp lại câu nói của tôi, nhân lúc thuận tiện, tôi tiếp tục lớn tiếng nói: “Chứng minh cô đã chọn đúng bạn trai! Phụ nữ cần loại đàn ông nào nhất? Không phải chỉ cần người đối với mình có tình có nghĩa thôi đâu! Cô nghĩ xem, nếu anh ấy có thể dễ dàng hạ thủ ác độc với tôi và Giang Dịch Thịnh, chỉ có thể chứng minh anh ấy không nhớ đến tình bạn năm xưa, là kẻ bạc tình bạc nghĩa, hôm nay anh ấy đối với chúng tôi là những người bạn thân từ thuở bé của anh ấy như vậy, thì sau này cũng sẽ đối xử với cô như vậy, dù sao người thân thiết nhất với cô bây giờ chính là anh ấy.”

Chu Bất Ngôn rõ ràng bị lời của tôi đánh trúng, nhưng lại cố ý phớt lờ, lạnh nhạt nói với tôi: “Chuyện của chúng tôi, không cần cô quan tâm!” Nói xong, cô ta lôi kéo Chu Bất Văn nghênh ngang mà đi.

Chu Bất Văn quay đầu lại, có chút hoài nghi nhìn tôi, nhưng không nói tiếng nào.

Theo như lời của anh ta, đối với cấp dưới mà nói, ông chủ chết, chưa chắc là chuyện xấu. Nhất là một ông chủ tham lam quyền thế, chuyên chế độc đoán, đương nhiên không có cấp dưới nào muốn ông ta cải tử hồi sinh, trường sinh bất lão!

Gã đàn ông áp giải ở phía sau đẩy tôi một cái, ý bảo tôi tiếp tục đi lên phía trước, tôi vừa đi, vừa hướng về phía lan can dựa vào mà đi.

“Cô muốn làm gì?” Hắn cầm súng, hướng về phía tôi chỉ chỉ, cảnh cáo tôi nên hợp tác một chút.

Tôi cười nói: “Đây là biển lớn, không phải sông nhỏ, chẳng lẽ tôi còn mong mình nhảy xuống bơi được tới bờ biển hay sao? Hơn nữa ông chủ của anh biết rõ tôi rất sợ nước, tuyệt đối không thể tự ý nhảy xuống nước!”

Tôi tháo cái nhẫn kim cương màu lam ở trên ngón tay của mình xuống, giơ ra trước mặt hắn, “Chiếc nhẫn kim cương này, có thể cho anh những thứ cả đời anh không thể mơ đến.”

Dưới ánh sáng mê người của ngọn đèn, chiếc nhẫn kim cương thật lớn phát ra hào quang lấp lánh, là thứ hấp dẫn trí mạng cho những kẻ cả đời theo đuổi tiền tài.

Hắn nhìn chằm chằm tôi trong chớp mắt, sau đó mới vất vả thu hồi ánh mắt, hung hăng nói với tôi: “Bớt nói nhảm một chút! Đi nhanh đi!”

“Cho anh!” Tôi ném cái nhẫn kim cương cho hắn, hắn theo bản năng giơ tay bắt được.

Tôi nhân cơ hội nhoài người trèo qua lan can, hắn vội vàng vàng giơ súng lên.

Tôi nói: “Ông chủ của anh đã thấy chiếc nhẫn kim cương này rồi, anh ta biết tôi không thể nào tặng nó cho anh. Nếu chiếc nhẫn ở trên tay anh, anh lại nói tôi tặng nó cho anh, sau đó nhảy xuống biển tự sát, tuyệt đối không có ai tin! Suy đoán hợp lý nhất là gì? Đương nhiên là do anh nổi máu tham, vì muốn cướp lấy chiếc nhẫn mà đẩy tôi xuống biển! Tôi khuyên anh, tốt nhất là nên cầm theo chiếc nhẫn này cao bay xa chạy đi, coi như tôi cho anh chút phí im lặng!”

Nói xong, tôi nhắm hai mắt lại, ngã ngửa người, thân thể rơi thẳng xuống biển.

.....

TRÀ ĐẠI CÁT LĨNH

BỘ ẤM TÁCH TỬ SA

17. Chương 17: Tuyệt Đối Không Thể Buông Bỏ

Có lẽ đúng như lời hắn nói, năm tháng dài đằng đẳng đã rèn luyện hắn thành một con người kiên cường, hắn sẽ không tổn thương, cũng sẽ không yếu đuối, càng không có loại cảm xúc ủy khuất. Nhưng tôi lại vì hắn mà cảm thấy ủy khuất.

Tôi không biết rốt cuộc Ngô Cứ Lam ở bên ngoài thuyền như thế nào, có lẽ ở xa xa phía sau đuôi thuyền, nhưng vừa rồi tôi cố ý lớn tiếng nói nhiều như vậy, theo như thói lực phi thường của Ngô Cứ Lam, chắc chắn hắn đã nghe được tiếng nói của tôi, có thể đã bơi đến gần thuyền rồi.

“Ừm” một tiếng, tôi rơi vào nước biển lạnh như băng.

Cho dù nhắm mắt lại, cố gắng né tránh nhìn vào làn nước khiến mình sợ hãi, nhưng tôi vẫn cảm nhận được rõ ràng cái chết cùng bóng tối đang nhanh chóng vây quanh mình. Nước biển giống như dung dịch keo khổng lồ, kết dính từng lỗ chân lông, hơi thở tắt nghẹn bóp chết từng dây thần kinh của tôi, cảm giác giống như đang bước vào cơn ác mộng khủng khiếp nhất.

Trong phút chốc, lý trí của tôi hoàn toàn bị đánh tan, tôi theo bản năng giằng co giãy giụa, thậm chí hé miệng muốn hô hấp, dường như cảm nhận được mặt nước ở ngay trên đỉnh đầu, chỉ cần ngước mặt lên, hít vào dưỡng khí, sẽ có thể thoát khỏi tình trạng ngột thở bí bách khủng khiếp này.

Đột nhiên, một cánh tay mạnh mẽ dùng sức ôm tôi vào lòng, miệng sắp hé mở cũng bị môi của hắn ngăn lại.

Tôi mở mắt, hoảng sợ nhìn hắn.

Cánh tay của hắn ôm thắt lưng của tôi thật chặt, bờ môi dán sát vào môi của tôi, đôi mắt màu lam nhìn tôi, dường như muốn an ủi: Đừng sợ! Đừng sợ! Anh ở đây!

Thời khắc này, tôi đang ở dưới đáy biển, toàn thân trên dưới, từ đầu đến chân đều bị nước biển bao quanh. Nhưng cũng ở trong lồng ngực ấm áp nhất trên thế giới này, dưỡng khí cuộn cuộn không dứt từ môi của hắn truyền đến môi của tôi. Tôi nhắm mắt lại, tinh tâm cảm thụ, không còn cảm giác ghệt thở đáng sợ trong ký ức, cũng không còn bóng tối của cái chết khủng khiếp của trước kia, da thịt tiếp xúc, kháng kích, trái lại khiến cho tôi có được loại cảm giác dịu dàng rung động không nói nên lời.

Tôi nhin không được vươn tay, ôm cổ Ngô Cự Lam.

Hắn biết tôi đã bình tĩnh trở lại, một tay đặt lên đỉnh đầu của tôi, một tay ôm chặt lấy tôi, đột nhiên tăng tốc hướng lên. Bởi vì tốc độ quá nhanh, dòng nước xẹt qua người trở nên cứng rắn sắc bén, da thịt lộ ra bên ngoài bị quét trúng, chỉ cảm giác được trên da giống như bị cắt sâu đau đớn. Nếu không phải nhờ bàn tay của hắn đặt trên đỉnh đầu, giúp tôi cản bớt đi một phần lực, chắc chắn cảm giác của tôi sẽ càng thêm đau đớn.

“Ào” một tiếng, Ngô Cự Lam mang tôi nhảy vọt lên khỏi mặt biển.

Tôi vội vàng nhìn ra xung quanh, thị lực đã trở lại, thuyền của Chu Bất Văn bọn họ đã không còn nhìn thấy rõ, một vầng trăng tròn với ánh sáng vàng lấp lánh, cùng với mặt biển bao la vây quanh chúng tôi.

Trốn thoát an toàn rồi !

Tôi nhin không được cười ha ha khoái trá!

Ngô Cự Lam gõ lên đỉnh đầu của tôi, “Còn cười được! Nước biển lạnh như vậy mà em dám nhảy xuống! Hoàn toàn không muốn sống nữa rồi!”

Hắn sắc mặt không vui nhìn tôi, dường như còn muốn dạy bảo tôi thêm vài câu. Tôi dùng hai tay kéo vai của hắn lại, đột nhiên cắn nhẹ lên môi của hắn một cái. Hắn ngây ngẩn cả người, tôi cười hì hì nhìn hắn, có bản lĩnh thì dạy bảo em nữa đi!

Anh dạy bảo nữa, em sẽ cắn nữa!

Thấy hắn không nói thêm tiếng nào, tôi dương dương tự đắc buông hắn ra, “Đừng tưởng anh khỏe mạnh hơn em, em sẽ không có cách đối phó với anh!”

Ngô Cự Lam nhìn tôi chằm chằm, sau đó mỉm cười.

Tôi đột nhiên dựng tóc gáy, trong đầu vừa nảy ra ý nghĩ “Không xong rồi”, đã cảm thấy trời đất rung chuyển, tựa hồ cả thế giới bị đảo ngược, tôi nhin không được “A” lên một tiếng sợ hãi.

Sau đó, tôi phát hiện không phải thế giới nghiêng ngã mà là tôi ngã xuống. Tôi giống như đang ở trên bãi cỏ, thật êm ái nằm trên mặt biển, chính là Ngô Cự Lam đã đặt thân thể tôi ở trên người hắn.

Tôi thì thào nói: “Thật không khoa học chút nào!” Thân thể đột nhiên có chút lay động, mới phát hiện vây đuôi mềm mại thật dài của hắn đang cuốn lại, bao lấy nửa người dưới của tôi, hai tay của hắn ôm lấy nửa người trên của tôi, khiến tôi vững vàng thoải mái nằm trên mặt biển.

Tôi nhin không được co hai chân, sau đó lại duỗi, vẫn phát hiện mình nằm thật vững vàng trên mặt biển. Tôi càng thêm to gan, động tác càng trở nên nhanh và mạnh. Lực vây đuôi của hắn lúc thì mềm mại lúc thì chặt chẽ, không khiến tôi có cảm giác trói buộc, cho dù tôi dùng sức hoạt động thế nào, hắn đều có thể quấn lấy tôi, không để tôi rơi xuống nước.

Tôi đang vui vẻ, đột nhiên phát hiện thân thể của Ngô Cự Lam trở nên cứng ngắc, hắn mặt không chút thay đổi nhìn tôi chằm chằm, trong đôi mắt sâu thẳm như có gì đó hùng hực thiêu đốt... Tôi liền ý thức được cái vây đuôi đang bao lấy hai chân của tôi không phải là một món đồ chơi không có tri giác, mà nó chính là... Nửa thân dưới của Ngô Cự Lam.

Nửa thân dưới của tôi, nửa thân dưới của hắn, hơn nữa là nửa thân dưới không có mặc quần áo... Trong lúc đó, đột nhiên tôi cảm thấy được nửa thân dưới của mình xúc giác trở nên cực kỳ mẫn cảm, rõ ràng đang mặc một cái quần bò, lại giống như không mặc gì cả. Mỗi một tấc da thịt đều có thể cảm nhận chân thực vây đuôi của hắn chạm vào...

Tôi toàn thân cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn Ngô Cự Lam.

Ngô Cự Lam khoe miệng khê cười, mặt không chút thay đổi, cùng với âm thanh trầm khàn, tràn đầy mê hoặc hỏi: “Có gan cắn anh thêm một cái không?”

Ánh mắt của tôi vô thức nhìn đến bờ môi của hắn, dưới ánh trăng sáng tỏ, bờ môi đọng vài giọt nước giống như cánh hoa hồng vươn chút sương sớm, khiến cho người ta muốn... Tim lập tức đập loạn nhịp, tôi dời ánh mắt sang hướng khác, không muốn nhìn khuôn mặt của hắn nữa, mà nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu.

Bầu trời màu lam sẫm, treo lơ lửng một vầng trăng tròn màu vàng kim óng ánh, thật giống như khung cảnh mộng ảo hoàn mỹ trong mấy bộ phim hoạt hình của Miyazaki (17.1), nhưng khung cảnh càng mộng ảo lại càng tôn lên khuôn mặt tuấn mỹ kia, tựa hồ toàn bộ biển và trời cao đều biến thành một màn ảnh sân khấu, chỉ vì dung mạo của hắn mà trở nên huyền ảo.

(17.1) Hayao Miyazaki (sinh ngày 05/01/1941 tại Tokyo, Nhật Bản) là đạo diễn phim hoạt hình và là người đồng sáng lập hãng phim hoạt hình Ghibli. Nét đặc trưng trong các bộ phim của Miyazaki là thường xuyên xuất hiện các chủ đề như mối quan hệ giữa con người với thiên nhiên và công nghệ. Nhân vật chính trong các tác phẩm của ông thường là những cô gái hoặc những phụ nữ trẻ mạnh mẽ, độc lập. Khung cảnh và màu sắc trong phim của Miyazaki luôn đẹp tinh tế thanh nhã nhưng cũng không kém phần gợi cảm.

Ngô Cự Lam nói: “Nếu như em muốn, chúng ta sẽ tiếp tục hoàn thành nọ hôn vẫn còn dang dở kia!”

Lời nói vừa dứt, hắn ngậm lấy môi của tôi.

Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi hôn nhau, thậm chí mới vừa rồi, tôi còn trêu đùa cắn vào môi của hắn một cái. Nhưng vào giây phút này, khi hắn thực sự bắt đầu nọ hôn, tôi mới thật sự hiểu được, đây mới chính là lần đầu tiên chúng tôi hôn nhau.

Lưỡi của hắn mềm mại linh hoạt, hàm răng cứng rắn sắc bén, thật giống như một con rồng nước biết phun lửa, không chút lưu tình nung cháy tôi, thiêu đốt tôi, rồi lại dịu dàng vuốt ve tôi, an ủi tôi. Trong nọ hôn vừa mãnh liệt vừa dịu dàng của hắn, linh hồn của tôi trong phút chốc bị đánh tan, chỉ biết bất lực theo hắn bay lên chín tầng mây, âm âm nổ tung, biến thành từng đợt pháo hoa nở rộ tràn ngập bầu trời.

Nọ hôn chấm dứt, tôi thở gấp, ngượng ngùng vùi đầu vào ngực của Ngô Cự Lam.

Ngô Cự Lam giọng trầm khàn hỏi: “Anh làm em đau sao?”

Tôi thành thật gật đầu, “Nhưng... em rất vui! Đau đớn đều là hạnh phúc!”

Ngô Cự Lam nở nụ cười, “Lần sau, anh sẽ cẩn thận hơn.”

Tôi dán mặt vào gò má của hắn, thấp giọng nói: “Em cũng sẽ học cách tránh đi răng nanh của anh.”

Ngô Cự Lam gắt gao ôm tôi, không nói thêm lời nào.

Đột nhiên, tôi hắt hơi một cái.

Ngô Cự Lam vội hỏi: “Em lạnh sao?”

Tôi muốn nói “Không lạnh”, nhưng hơi lạnh đã theo mỗi tất da thịt thấm sâu vào cơ thể, gió đêm lạnh buốt thổi qua, tôi bắt đầu nhận không được run lập cập, căn bản không thể nào nói dối.

Tôi nói: “Vừa nãy còn chưa thấy lạnh, nhưng lúc này lại bắt đầu cảm giác có chút lạnh.”

Ngô Cự Lam nói: “Nhiệt độ cơ thể của con người có điểm giới hạn là 33 độ C, một khi nhiệt độ cơ thể xuống thấp hơn 33 độ C, cơ thể sẽ mất đi sự điều khiển, các cơ quan sẽ trở nên bất thường, con người sẽ bước vào trạng thái hôn mê đông cứng. Hiện tại nước biển chỉ có 7 độ C, một người bình thường nếu ngâm ở trong nước biển từ 40 phút đến 1 giờ, nhiệt độ cơ thể sẽ thấp hơn 33 độ C.”

Tôi cố gắng kể chuyện vui để quên lạnh: “Thì ra kết thúc bi kịch của phim ‘Titanic’ (17.2) là dựa theo nguyên lý này. Trước đây lúc em xem phim luôn có thắc mắc, nước không đóng băng, vậy người làm sao đông cứng mà chết được?”

(17.2) Titanic là một bộ phim thảm họa lãng mạn có yếu tố lịch sử của Mỹ phát hành năm 1997, do James Cameron làm đạo diễn, viết kịch bản, đồng sản xuất, đồng biên tập và hỗ trợ tài chính một phần. Phim lấy ý tưởng dựa trên vụ đắm tàu RMS Titanic nổi tiếng trong lịch sử vào năm 1912, với sự tham gia của các diễn viên chính Leonardo DiCaprio và Kate Winslet trong vai hai con người đến từ hai tầng lớp khác nhau trong xã hội, họ đem lòng yêu nhau trên chuyến ra khơi đầu tiên của con tàu xấu số.

Ngô Cự Lam hiển nhiên chưa từng xem qua bộ phim điện ảnh tình yêu lãng mạn nổi tiếng nhất thế giới này, nên không để tâm đến sự hài hước của tôi. Hắn khoắc tay lên cổ tôi, mặc kệ tim tôi đang đập nhanh, “Em có thể chịu đựng nhiều lắm là nửa giờ.”

Tôi bắt đầu tính thời gian, hai chiếc ca nô đến cách đây nửa canh giờ, tôi ở trên thuyền của Chu Bất Văn bọn họ hơn một giờ, nói cách khác, cho dù có đi thuyền cũng cần ít nhất nửa giờ nữa mới có thể quay về du thuyền của chúng tôi. Tôi thử hỏi: “Có thể quay về du thuyền của chúng ta không?”

Ngô Cự Lam nói: “Nếu anh không mang theo em, đại khái 40 phút có thể về đến du thuyền, nhưng nhiệt độ cơ thể của em sẽ xuống càng nhanh hơn, có lẽ chỉ sau 10 mấy phút đồng hồ em sẽ bắt đầu hôn mê.”

Tôi bắt đầu cảm thấy hành động nhảy xuống biển của mình thật sự quá lỗ mãng, khó trách Ngô Cự Lam chỉ theo sau thuyền của Chu Bất Văn bọn họ, không xúc động hấp tấp muốn cứu tôi, bởi vì hắn biết rõ thân thể của tôi yếu ớt đến thế nào.

Tôi lúng túng hỏi: “Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Ngô Cự Lam nói: “Cố gắng duy trì nhiệt độ cơ thể của em, chờ Violet đến. Sau khi em bị bắt đi, anh đã gọi điện thoại báo tin cho bà ta hay, bà ta sẽ phái người lái trực thăng đến đón chúng ta.”

Tôi lập tức phấn khởi, liền đánh một bên vai của hắn, “Anh cố ý làm em sợ!”

Ngô Cự Lam đứng thẳng ở trong nước, bế tôi lên cao. Hắn quay lưng về hướng gió, giúp tôi chặn cơn gió lạnh, “Bắt đầu từ bây giờ, cố gắng co người lại, giảm bớt nhiệt độ cơ thể bị mất đi, nhưng phải luôn nói chuyện với anh, để duy trì tỉnh táo.”

Tôi bắt đầu ý thức được sự việc trở nên nghiêm trọng, nên vừa cố gắng giống như một đứa trẻ co rút người vào lồng ngực của hắn, vừa không yên tâm hỏi: “Violet có thật sự nhanh đến đây không?”

Ngô Cự Lam nhìn tôi nói: “Em sẽ không sao.”

Hắn không trả lời thẳng câu hỏi của tôi, tôi cũng không muốn hỏi lại.

Tôi nhìn mặt biển bao la ở xung quanh, cười hì hì hỏi: “Nơi này không có tên, không có dấu hiệu của một kiến trúc nào, Violet làm sao tìm được chúng ta?”

“Điện thoại di động có tính năng định vị toàn cầu, chỉ cần anh mở lên, Violet tự nhiên có thể lần ra kinh độ và vĩ độ của anh, em không đọc hướng dẫn sử dụng sao?”

“À, ra vậy!” Trong phim Mỹ cũng có nói qua chuyện này, tôi lại nhất thời không nhớ ra. Bất quá, tôi cũng thật khâm phục Ngô Cự Lam, đoán chừng trừ hắn ra, không ai sẽ xem từ đầu đến cuối tất cả hướng dẫn sử dụng của điện thoại, TV, nồi cơm điện, hơn nữa, một chữ cũng nhớ rất kỹ.

Tôi huyền thuyên hỏi: “Không phải nói vận động sinh ra nhiệt lượng sao? Tại sao anh lại muốn em cứ ở yên một chỗ thế này?”

Ngô Cự Lam nói: “Trên mặt đất, thông qua vận động sẽ khiến cơ thể tỏa ra nhiệt lượng, quần áo và những thứ giữ ấm sẽ giúp giữ nhiệt lại. Nhưng ở trong nước biển, quần áo đều bị ướt, em vận động sinh ra nhiệt lượng sẽ không thể nào giữ nhiệt được, rất nhanh sẽ bị nước biển lạnh giá hút đi, trái lại sẽ càng đẩy nhanh tốc độ mất nhiệt bên trong cơ thể, dùng khăn chườm lạnh để làm giảm bớt nhiệt độ khi bị sốt cũng là dùng nguyên lý này.”

“À, thì ra như vậy... Khó trách Jack bảo Rose trèo lên tấm ván, không để cô ấy bơi dưới nước quá lâu...”

Cơ thể của tôi ngày càng trở nên cứng ngắc, tuy rằng trong đầu vẫn nhớ kỹ lời nói của Ngô Cự Lam, kiên trì nói chuyện với hắn, duy trì đầu óc tỉnh táo. Nhưng không chỉ có cơ thể bị đông cứng, ngay cả ý nghĩ cũng giống như bị đông cứng, không phải tôi không muốn nói chuyện, mà hoàn toàn không thể nghĩ ra được muốn nói cái gì.

Ngô Cự Lam dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn vào môi của tôi một chút, “Tiểu La, nói chuyện với anh nào.”

“À, em, em muốn... Muốn...” Tôi lại ngậm miệng lại.

Ngô Cự Lam hỏi: “Tại sao em lại nhảy xuống biển? Anh thấy lúc trên thuyền em vẫn còn bình tĩnh, anh vốn nghĩ chờ sau khi Violet đến, mới hành động.”

Tôi lập tức tỉnh táo, chuyện quan trọng như vậy tôi lại quên không nói cho hắn biết.

Tôi cố gắng giữ vững tinh thần nói: “Ông nội của Chu Bất Văn đang tìm thuốc cải tử hồi sinh, ông ta nói ông tổ của em đã gặp qua cá thần... Chính là người cá. Ông ta tìm được trên cái giường đồng ở nhà em một bức hải đồ làm từ tơ lụa của người cá, ông ta tin rằng người cá biết được cách trường sinh bất lão, có thể trị được bệnh của ông ta, giúp ông ta cải tử hồi sinh.”

Ngô Cự Lam không hờn giận, nói: “Đây là nguyên nhân khiến em đột nhiên nhảy xuống biển sao?”

“Đúng vậy! Không thể để bọn họ... phát hiện ra anh.”

“Không phải anh đã nói, có thể dùng anh trao đổi an toàn cho em sao?”

Tôi tức giận, “Ngô Cự Lam, anh bị bệnh thần kinh à? Anh coi mình là cái gì? Anh cho rằng cái gì cũng có thể lấy ra để trao đổi sao? Em có thể dùng tiền bạc hoặc đồ vật quý giá này nọ để trao đổi an toàn cho em, nhưng em làm sao có thể lấy trái tim mình đi trao đổi chứ? Em giao trái tim của em cho người khác, em còn có thể sống sao?”

Ngô Cự Lam im lặng trong chớp mắt, hắn cúi đầu, trán kề với trán với tôi, nói: “Nhưng anh không phải là trái tim của em, nó không thể tự trở lại lồng ngực của em, nhưng anh thì có thể tự bảo đảm rằng chính mình sẽ trở lại bên cạnh em.”

Tôi kỳ thật ngay cả sức lực ngẩng đầu cũng không có, nhưng lại hung hăng uy hiếp: “Anh nói nữa đi, có tin em cần anh hay không?”

Hắn nở nụ cười, nhẹ nhàng hôn lên môi của tôi một chút.

Tôi thì thào nói: “Về sau anh đừng nói như vậy nữa, có vài thứ tuyệt đối không thể buông bỏ!”

Hắn nói: “Ừ!”

Bất tri bất giác, tôi nhắm hai mắt lại, mơ hồ ngủ thiếp đi.

Ngô Cự Lam cắn tôi thật mạnh, buộc tôi mở to mắt, “Em kiên trì thêm một lát nữa thôi, lập tức sẽ có chấn ầm.”

Tôi tỉnh táo được một chút, “Violet... tới rồi sao?”

Ngô Cự Lam không trả lời câu hỏi của tôi, trêu chọc tôi cùng nói chuyện với hắn, “Sao em lại đem cho chiếc nhẫn anh tặng em? Đó là chiếc nhẫn đính hôn của chúng ta!”

“Nhẫn... có thể đem đi trao đổi, anh tặng em thêm một cái nữa cũng được, nên to hơn một chút!”

“Được, anh sẽ tặng em một cái lớn hơn nữa! Em đoán xem người kia có nói cho Chu Bất Văn biết em đã nhảy xuống biển hay không?”

“Không... Không có.”

“Hắn cũng không nói gì, nhưng hắn là đã bị phát hiện.” Ngô Cự Lam cười nói: “Tiểu La, chúng ta có khách đến, vừa đúng lúc mượn bọn họ chút rượu mạnh và chấn ầm để dùng.”

Tôi hỗn loạn, đầu óc không thể dùng được, căn bản không lý giải được ý tứ trong lời nói của hắn, nên đành nói: “Được!”

Có tiếng động cơ gầm rú long trời lở đất truyền đến, tôi tưởng trực thăng của Violet đến cứu chúng tôi, tinh thần có chút rung động, tỉnh táo được vài phần, người cũng có chút sinh lực. Nhưng khi nhìn kỹ, hóa ra là thuyền của Chu Bất Văn bọn họ đang quay lại.

Tôi không hiểu, theo như thính lực của Ngô Cự Lam, không thể nào đến bây giờ mới biết có thuyền đến, tại sao không nói sớm để chúng tôi rời khỏi?

Tôi lập tức hiểu ra, nguyên nhân duy nhất chỉ có tôi.

Nhiệt độ cơ thể của tôi đã gần xuống mức giới hạn, khẳng định không thể duy trì được đến lúc Violet đến đây. Nếu cứu chữa không kịp thời, có lẽ giá rét sẽ gây tổn thương đến phổi.

Ngô Cứ Lam chính là muốn dùng vật dụng của kẻ thù để cứu tôi, nhưng mà...

Ánh đèn chói lóa chiếu sáng trong đêm tối, làm cho mọi thứ muốn ẩn nấp cũng thật khó khăn, hai chiếc ca nô chạy xung quanh tuần tra, bên trên còn có người đã mặc sẵn bộ đồ lặn đang đợi lệnh.

Trên thuyền truyền đến giọng của Chu lão đầu đã được khuyết đại bằng loa phóng thanh, “Thẩm La, tôi biết rồi! Tôi biết rồi! Ngô Cứ Lam, bạn trai của cô chính là! Ngô Cứ Lam chính là! Ha ha ha... Hẳn khẳng định biết cách làm cho tôi sống sót!”

Trong lòng tôi phát lạnh, sao ông ta có thể biết? Chẳng lẽ là tôi đã làm lộ ra?

Ngô Cứ Lam đoán được suy nghĩ của tôi, thấp giọng nói: “Không có liên quan đến em! Trên người anh có rất nhiều điểm đáng ngờ, Chu Bất Văn vốn không tin vào chuyện kia, nhưng một khi hấn tin suy nghĩ của Chu lão đầu, sớm hay muộn gì cũng sẽ nghĩ đến anh thôi.”

Đúng vậy! Clip pho diễn chức khoái của Ngô Cứ Lam trên internet, bằng hiệu của nhà trọ, giỏi võ thuật, thân phận thần bí... Những điều này Chu Bất Văn đều biết.

Chu lão đầu ở trên thuyền đi tới đi lui, hưng phấn hoa tay múa chân, hoàn toàn không giống như một ông lão đang mắc bệnh nguy kịch, “Thẩm La, Ngô Cứ Lam, hai người ra đây mau, chúng ta có thể từ từ bàn bạc... Hai người yên tâm, tôi sẽ không làm hai người bị thương!”

Tôi sốt ruột nhìn Ngô Cứ Lam nói: “Lặn xuống đi! Thừa dịp bọn họ còn chưa phát hiện ra... Anh mau lặn xuống đi!”

Ngô Cứ Lam không hề nhúc nhích, hấn quét mắt nhìn đám người trên chiếc ca nô, thần nhiên nói: “Trong tay bọn họ đang cầm là ra đa dò sinh mạng con người, có thể tìm thấy những người bị trôi nổi trên biển để cứu vớt, trên du thuyền của chúng ta cũng có một cái. Anh đã xem qua bản hướng dẫn, trong vòng 50 thước, bọn họ sẽ phát hiện ra chúng ta. Cái túi plastid không thấm nước bao điện thoại của em, nếu chìm trong nước quá 20 thước, điện thoại sẽ vì áp lực nước mà mất hết tính năng, sẽ lập tức mất đi tính hiệu.”

Nhìn đến bọn họ đang thao tác dụng cụ tìm kiếm rà soát, tôi cơ hồ muốn òa khóc, nhưng chỉ biết vô lực vỗ vào ngực của hấn, “Không sao hết! Không sao hết! Mặc kệ bao lâu cũng được! Anh mau lặn xuống đi! Nếu không anh hãy chạy trước, dù sao em cũng sắp chết vì đông lạnh, cứ để bọn họ cứu em trước, tốc độ của anh nhanh như vậy, nhất định có thể chạy thoát...”

Ngô Cứ Lam dùng môi của mình che lại miệng của tôi, thấy tôi không nói gì nữa, hấn mới ngẩng đầu, nhìn tôi chằm chằm, vẻ mặt lạnh như băng nói: “Vĩnh viễn đừng bao giờ nói với anh hãy từ bỏ người yêu của mình, cả đời anh chỉ có duy nhất một người vợ.”

Tôi ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Ngô Cứ Lam, trong mắt dần dần chứa đầy nước mắt.

Đột nhiên điện thoại của tôi vang lên, nó ở trước ngực của tôi không ngừng rung động.

Đầu óc của tôi không rõ, không biết vì sao điện thoại lại vang.

Ngô Cứ Lam nói: “Là điện thoại của Thẩm Dương Huy, cuộc giải phẫu của ba em chắc chắn đã có kết quả.”

Tôi nhìn về chiếc thuyền và ca nô đang ngày càng tiến gần chúng tôi.

Nhận?

Chính là bỏ qua cơ hội trốn thoát cuối cùng!

Không nhận?

Nhưng đây là cuộc gọi liên quan đến an nguy của ba!

Ngô Cứ Lam nói: “Cuộc gọi này em đã mong chờ lâu rồi, nghe đi!”

Tôi run run bàn tay, run rẩy cầm điện thoại lên.

“A Lô!”

“Giải phẫu đã thành công, ba qua khỏi rồi! Bác sĩ nói chắc chắn có thể hoàn toàn bình phục! Chị, cảm ơn bạn bè bác sĩ của chị...”

Nghe được tin tức ba bình an, tôi vốn nghĩ lập tức cúp điện thoại. Nhưng tiếng xưng hô “Chị” ở bên kia truyền đến làm cho tôi ngây ngốc một lúc lâu.

Thẩm Dương Huy dường như cũng hiểu được ngượng ngùng, liền vội vã nói: “Mẹ của tôi gọi tôi rồi, tôi cúp điện thoại đây, nói chuyện với chị sau!”

Nhưng nó cũng không lập tức cúp điện thoại, mà lại nói rất nhanh: “Này, chị không cần phải đến Thượng Hải, dù sao nhìn thấy mẹ của tôi sẽ lại cãi nhau, làm cho mọi người không được thoải mái, chẳng có ý nghĩa gì! Đợi đến nghỉ hè sang năm, tôi với ba sẽ về hải đảo thăm chị, tôi sẽ nghĩ cách để mẹ tôi ở lại Thượng Hải, chỉ có tôi và ba về thăm chị thôi! Đến lúc đó chị phải dẫn tôi đi ra biển chơi đó nha! Xin chào!”

Tôi ngơ ngác cầm điện thoại, hoài nghi thính giác của mình đã bị đông lạnh đến mức có vấn đề, nghe ra mấy câu mơ hồ như vậy, Thẩm Dương Huy gọi tôi là “Chị” sao?

Vài tiếng kêu to, từ 2 chiếc ca nô truyền đến, “Tìm được rồi! Tìm được rồi!”

Tôi phục hồi lại tinh thần, nguy cơ đã ở trước mắt, tôi cố không nghĩ đến tiếng gọi “Chị” kỳ quái của Thẩm Dương Huy nữa.

“Bên kia! Ở bên kia!”

Bọn họ phát hiện ra chúng tôi trên dụng cụ dò tìm, chiếc ca nô liền chạy về phía chúng tôi.

Ra đa dò tìm sinh mạng con người hẳn là chỉ tập trung vào những điểm đặc thù của cơ thể con người, đối với Ngô Cự Lam thì hoàn toàn vô ích. Nếu Ngô Cự Lam bỏ mặc tôi, muốn trốn thoát thì rất dễ dàng.

Nhưng nếu hắn không muốn, vậy cho dù là chuyện gì, chúng tôi cũng sẽ cùng nhau đối mặt!

Hai chiếc ca nô, một chiếc thuyền lớn, hướng tới chỗ chúng tôi, dần thành trận thế vây kín hình tam giác.

Ngô Cự Lam không một chút khấn trương, hắn bình tĩnh cầm điện thoại, gọi cho Violet, “Bà không cần chạy đến nữa, tôi muốn xử lý trước chuyện này một chút, khi nào xử lý xong, tôi sẽ liên hệ lại với bà.”

Ngô Cự Lam cúp điện thoại, nói với tôi: “Anh đã biến hình gần như hoàn toàn, giọng nói sẽ không giống với loài người.” Tôi toàn thân rung mình một cái, liền gật gật đầu.

Giống như đang xem một thước phim bị tua nhanh, tôi rõ ràng thấy được biến hóa của hắn.

Những chiếc vảy nhanh chóng kết băng cứng rắn tạo thành mặt băng, từ phần eo của hắn lan nhanh về phía trước, lan dần bao trùm toàn bộ lưng, rồi tiếp tục hướng về phía trước, bao trùm đến đầu vai và sau gáy. Màu sắc của vảy cũng biến đổi từ phần đuôi màu lam sẫm rồi nhạt dần, cho đến màu lam nhạt cơ hồ trong suốt trên đầu vai. Sau đó, vảy lại theo đầu vai lan dần đến 2 cánh tay, bao trùm toàn bộ cánh tay, màu sắc vảy từ thủy tinh trong suốt dần biến đổi sậm màu, đến cổ tay là những chiếc vảy màu lam sẫm. Theo những chiếc vảy dần bao phủ mu bàn tay nổi gân xanh, cả bàn tay cũng bắt đầu biến hóa, ngón tay trở nên thon dài, giữa các ngón tay có màn kết dính với nhau. Màu sắc của vảy trên đầu các ngón tay là màu lam rất đậm gần như biến thành màu đen.

Tôi cảm giác lồng ngực đang ôm ấp mình đã trở nên cứng như sắt thép, hai cánh tay của hắn cứng như đá, tựa hồ không gì xuyên thủng.

Theo biến hóa thân thể, khuôn mặt của hắn cũng bắt đầu biến hóa, hốc mắt càng hõm sâu, hàng mi dày hơn, sống mũi cao hơn, cánh mũi càng hẹp, cằm càng nhô ra. Mắt và tóc vốn chỉ là có chút xanh lam trong màu đen, hiện tại đã hoàn toàn biến thành màu lam, cùng với màu lam ở trên vây đuôi của hắn là một màu.

Ngô Cự Lam thấy tôi chăm chú nhìn hắn không chút dời mắt, đột nhiên cúi đầu, làm cho mặt của hắn gần sát mặt của tôi. Hắn cố ý hé miệng, lộ ra một hàm răng dày đặc răng nhọn, giống như hàm răng sắc bén của cá mập, khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

Tôi cho dù đang bị đông lạnh giống như lập tức sẽ mất đi ý thức, nhưng vẫn khê nhếch môi, mỉm cười cứng ngắc. Không phải bởi vì bộ dáng nhe hàm răng sắc bén của hắn gây buồn cười, mà là, hắn đã không hề lo lắng dọa tôi sợ, ngược lại đã bắt đầu cố ý dùng răng nanh sắc bén của mình dọa tôi, chỉ có thể chứng minh hắn biết người tôi yêu chính là hắn, mặc kệ diện mạo có như thế nào, tôi đều yêu thích, cho nên hắn mới tùy tiện phô diễn bản thân.

Đèn pha ở trên thuyền chiếu đến mặt biển chỗ chúng tôi, hai chúng tôi bị bao phủ bởi một luồng sáng trắng chói lòa.

Ngô Cự Lam không chút phản ứng, hắn vẫn cúi đầu, dịu dàng nhìn tôi, dường như muốn nói: Không sao cả, nếu em không kiên trì được nữa, thì hãy ngủ đi!

Tôi sức cùng lực kiệt, mí mắt nặng trĩu cố gắng chống đỡ nhưng không chịu được nữa, tôi biết hiện tại không phải lúc để ngủ, vẫn cố gắng khổ sở chống đỡ.

Ngô Cự Lam nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt của tôi, dường như cho tôi một lời đồng ý: Em đừng lo lắng, tất cả sẽ được giải quyết!

Rốt cuộc tôi cũng an tâm nhắm hai mắt lại.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi nghe được tiếng hát giống như âm thanh của tự nhiên.

Tiếng hát kỳ lạ, không có ca từ, không thể phân biệt âm điệu ngâm xướng, thậm chí căn bản không nhận biết được nó phát ra từ đâu.

Phía trên bầu trời lam sẫm, một vòng trăng tròn màu vàng kim chiếu rọi xuống mặt biển mênh mông, ánh sáng phản chiếu trên mặt nước theo gió nhẹ nhàng gợn lặn tẩn.

Tiếng hát kỳ ảo êm tai kia giống như nương theo ánh trăng sáng tỏ trút xuống, dịu dàng lan tỏa trên thân thể của mọi người. Nó từ lỗ tai, đến ánh mắt, từ lỗ mũi... đến từng tấc da thịt, chui vào từng lỗ chân lông, trực tiếp xuyên thấu vào nơi sâu thẳm của trái tim, cùng với linh hồn cộng hưởng.

Trong tiềm thức vô hạn như đại dương của mỗi người, đều có một hòn đảo bị thời gian vứt bỏ và lãng quên. Nơi đó không có mưa gió, không có đau xót, không có tổn thương, chỉ có những vui vẻ và ấm áp vô cùng quý giá.

Trên sân thể dục, các bạn học cùng nhau rượt đuổi hò hét; dưới bầu trời chiều, mẹ hái cho một đóa bồ công anh; buổi sáng cuối tuần, ba lái xe đưa cả nhà đi dã ngoại; trên con đường rợp bóng mát, cùng với người thầm mến đi dạo từng bước thong thả, cậu ấy nghiêng mặt mỉm cười...

Linh hồn đi thật xa, bay thật cao, quên mất phải quay trở lại, nhưng rốt cuộc đã có thể lau đi từng tầng tro bụi, xua đi từng lớp mây mù mê chướng, để một lần nữa chào đón bản thân đang bị quên lãng, bị vùi lấp kia.

Biển thời gian nhẹ nhàng gợn sóng, niềm vui sướng giống như những vòng ánh sáng lấp lánh mê hoặc của ánh trăng chiếu rọi xuống mặt biển.

Ngay tại dòng thời gian quý giá này, trên hòn đảo bị lãng quên kia, hãy cùng chính bản thân mình trong quá khứ nghỉ ngơi chốc lát đi!

Chất lỏng nóng rực kích thích như thiêu đốt theo cổ họng chảy vào lục phủ ngũ tạng, tôi dần dần có vài phản ký ức mỏng manh.

Trong lớp sương mù mê mang, cho dù là thân thể, hay linh hồn, đều vô cùng mệt mỏi không chút sức lực. Cảm giác giống như chính mình đã biến thành một khối nham thạch nóng bỏng nặng nề, khiến tôi không muốn tự hồi, cũng không muốn cử động, tựa hồ chỉ hơi cử động ngón tay út cũng thật khó khăn, tôi chỉ muốn mình cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Tuy từng tấc da thịt, từng lỗ chân lông của cơ thể đều đang khát vọng ngủ say, nhưng linh hồn lại cự tuyệt không muốn ngủ. Ở sâu trong tiềm thức cảm thấy có một chuyện rất quan trọng, cực kỳ quan trọng, so với sinh mạng còn quan trọng hơn...

Ngô Cự Lam!

Tôi mạnh mở mắt, nhìn đến Ngô Cự Lam đang quỳ mọp trên mặt đất, một tay nâng đầu của tôi, một tay cầm một chai rượu mạnh, đang giúp tôi uống rượu.

Nhìn thấy hần bình an ngay trước mắt, tôi như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra.

Ngô Cự Lam hoàn toàn không ngờ tôi sẽ đột nhiên tỉnh lại, hần sững sốt một chút, sau đó dường như đã hiểu được nguyên nhân tôi tỉnh lại khác thường như vậy. Ánh mắt của hần trở nên sâu sắc, hần vừa nhìn tôi, vừa tiếp tục giúp tôi uống rượu.

Tôi phối hợp uống ngay vài hớp, hần nhìn tôi thêm một lúc, sau đó buông chai rượu xuống.

Cồn đã phát huy tác dụng, tôi cảm giác cơ thể từ trong tới ngoài bắt đầu ấm dần lên, hần là đã bình an vượt qua nguy cơ bị tổn thương do giá rét.

Tôi muốn ngồi dậy, nhưng lại phát hiện toàn thân phía dưới không thể cử động, cả người bị cuốn trong từng lớp thảm thật dày, bó chặt giống như mấy bộ xác ướp trong viện bảo tàng. Cái này không quan trọng, mà quan trọng là —— toàn thân của tôi không có mặc gì cả, là trần như nhộng.

Tôi hoàn toàn hiểu được chuyện tất yếu phải như vậy, quần áo bị ướt mặc ở trên người khẳng định không thể để lâu, muốn nhanh chóng khôi phục nhiệt độ cơ thể, tránh tổn thương do giá rét, đương nhiên phải nhanh một chút cởi bỏ lớp quần áo ướt sũng kia, lau khô toàn thân, làm ấm tứ chi. Nhưng vừa nghĩ đến chính là Ngô Cự Lam đã cởi hết quần áo của tôi, tôi cảm thấy máu nóng toàn thân sôi trào sùng sục.

Tôi cố gắng co người vào tấm thảm, nghĩ đến một chút may mắn, hỏi: “Là Violet giúp em cởi bỏ quần áo?”

Ngô Cự Lam lắc đầu.

Mặt của tôi trở nên đỏ bừng, “Là...anh sao?”

Ngô Cự Lam gật đầu.

Tôi và hần đều có chút không dám nhìn lẫn nhau, nên cả hai vội vàng dời tầm mắt.

Đột nhiên, tôi phát hiện căn phòng của chúng tôi đang ở có chút quen thuộc, thế nhưng là phòng của Chu lão đầu! Bởi vì tôi nằm thẳng trên sàn, góc độ của tầm mắt không giống như lần đầu được vào đây đi đứng thẳng người, cho nên không thể lập tức nhận ra.

Tôi cố gắng không xấu hổ nữa, hoảng sợ hỏi: “Chúng ta đã bị bắt?”

Ngô Cự Lam lắc đầu.

Tôi bỗng nhiên ý thức được, dồn dập hỏi: “Tại sao anh không nói? Bây giờ là lúc nào rồi?”

Ngô Cự Lam không trả lời tôi.

Tôi cũng không cần câu trả lời của hần, bởi vì khi vừa dùng sức rút ra được một cánh tay, xốc lên tầng lớp thảm che khuất tầm mắt, tôi liền nhìn thấy rõ ràng nửa người dưới của hần, vẫn là một cái đuôi cá màu lam sẫm.

Màu sắc ánh sáng trên đuôi cá của hần không còn giống như được khảm ngọc bích trong suốt, mà tựa như những lớp tơ lụa cũ nhàu nát bị phơi khô dưới ánh nắng mặt trời. Ngực của hần, bụng dưới, còn có trên cánh tay đều là vết thương, đuôi cá thật dài không biết bị thứ gì chà sát, cơ hồ thương tích đầy người, bên dưới không ít những lớp vảy đều đang chảy máu.

Tôi cự quạ vất vả ngồi dậy, hần hển nói: “Anh còn chưa biến về cơ thể người, sao lại dám lên bờ? Anh đã bao giờ nhìn thấy cá heo và coá voi nhảy lên cạn hay chưa?”

Ngô Cự Lam không nói tiếng nào, một tay chống xuống sàn, một tay giúp tôi vất vả ngồi dậy.

Đuôi cá của hần ở trong nước xinh đẹp tao nhã như vậy, cử động nhanh nhẹn, hiện tại lại có vẻ cực kỳ công kênh, di chuyển khó khăn, thậm chí ngay cả động tác đơn giản đỡ tôi ngồi dậy, cũng khiến hần hao tổn sức lực, thật vất vả mới duy trì được thăng bằng.

Tôi nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện cái cửa sổ hướng ra boong tàu kia đã bị vỡ nát, trên sàn là một đồng hồ hỗn độn, có thể đoán được Ngô Cự Lam từ nơi nào đi vào phòng. Nhưng tôi khó có thể tưởng tượng được

hắn làm thế nào chỉ dùng hai cánh tay, mang theo tôi lên thuyền, rồi làm sao đập vỡ cửa sổ bằng thủy tinh, lê một cái đuôi cá thật dài, mang tôi vào đến tận trong phòng.

Hắn không có chân, chỉ có thể dựa vào hai tay, bò sát trên mặt đất, giúp tôi tìm thảm ấm áp, cho tôi uống rượu.

Nước mắt trong hốc mắt của tôi ứa ra.

Ngô Cứ Lam chỉ vào đuôi cá của mình, hướng về phía tôi lắc đầu, tôi hiểu được ý của hắn, hắn đang muốn nói: Miệng vết thương đang lành lại, những vết thương nhỏ nhặt như vật, đối với hắn không có gì, không cần phải lo lắng!

Tôi cúi người nhìn cái đuôi cá của hắn.

Vì giúp tôi sưởi ấm, máy điều hòa ở trong phòng chạy công suất lớn nhất, nhiệt độ khô ẩm thổi vù vù ở bên trong, đối với tôi đương nhiên là tốt, nhưng đối với một người cá vốn sống cần nước, lại còn là một người cá đã rời khỏi nước, đương nhiên hoàn toàn không tốt.

Vảy cá giống như quả thông bị phơi nắng, trở nên khô cứng vênh lên, rất là khó coi. Một số chỗ khác, do lúc hắn bò sát trên mặt đất, không biết đã vướn vào nơi vào, toàn bộ vảy bị bong tróc, lộ ra lớp da thịt bị thương ở bên trong, nhìn qua rất đáng sợ.

Tôi nhẹ nhàng chạm vào những vết thương xấu xí kia, nghĩ đến nỗi đau bị tróc đi vảy cá cũng giống như loài người chúng tôi bị bóc thịt bóc da, nước mắt lại giống như những hạt trân châu trên sợi chuỗi bị đứt tuông rơi không ngừng, tích tụ lại trên đuôi cá của hắn.

Ngô Cứ Lam đỡ tôi lên, hắn vì muốn dời đi sự chú ý của tôi, mỉm cười chỉ vào tấm thảm đang quấn trên người tôi, ý bảo nó sẽ bị tuột xuống khỏi ngực. Tôi không quan tâm đến tấm thảm, ngược lại vươn hai cánh tay, mạnh ôm lấy hắn. Ngô Cứ Lam vội vàng giúp tôi đè lại tấm thảm đang bị tuột xuống.

Hắn có đuôi cá, tôi thì bị thảm bọc toàn thân, cả hai đều cử động bất tiện, chúng tôi ôm nhau liền bị ngã nhào trên sàn nhà.

Nước mắt của tôi vẫn tuông rơi không dứt, Ngô Cứ Lam nhẹ nhàng hôn tôi để trấn an, hắn dùng môi hút khô những giọt nước mắt trên gương mặt của tôi.

Có lẽ đúng như lời hắn nói, năm tháng dài đằng đẳng đã rèn luyện hắn thành một con người kiên cường, hắn sẽ không tổn thương, cũng sẽ không yếu đuối, càng không có loại cảm xúc ủy khuất. Nhưng tôi lại vì hắn mà cảm thấy ủy khuất.

Hắn là người mạnh mẽ nhất thế giới này, rõ ràng có thể không cần làm khổ chính mình như vậy. Nhưng bởi vì tôi, hắn lại cam tâm tình nguyện chịu khổ! Vì tôi mà lên cạn! Vì tôi mà chịu tất cả những vết thương không cần phải chịu đựng đó! Vì tôi mà hành động xuẩn ngốc như thế!

Tôi nức nở nói: “Bây giờ em đã không sao, anh nhanh trở lại biển đi!”

Ngô Cứ Lam nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, mỉm cười gật đầu.

Tôi chống người, muốn đứng lên, vẫn còn khóc thút thít nói: “Em giúp anh.”

Hắn lắc đầu, chỉ tôi, ra vẻ đang rất gắng sức, ý nói rằng tôi quá nặng cân. Bây giờ đến lúc sau, không có tôi liên lụy hắn, hắn sẽ cử động dễ dàng.

Tôi bị biến thành dở khóc dở cười, “Em vừa mới khỏe lại, không có béo sớm như vậy đâu!”

Ngô Cứ Lam ra ý bảo tôi quay mặt sang hướng khác, đừng nhìn hắn.

Tôi biết hắn sợ tôi nhìn thấy hắn kéo lê cái đuôi cá thật dài, bộ dáng xuẩn ngốc chật vật đi trên sàn nhà sẽ cảm thấy khó chịu! Hắn kiêu ngạo như vậy dĩ nhiên không muốn hình ảnh khổ sở của mình bị tôi tận mắt trông thấy!

Tôi hướng hắn cười cười, nghe lời quay người lại, đưa lưng về phía hắn.

Nghe được âm thanh chà sát nặng nề từ phía sau truyền đến, tôi nhin không được lại bắt đầu chảy nước mắt, nhưng tôi không muốn cho hắn biết, nên cố gắng nín thở, khiến cho nước mắt lẳng lẳng chảy xuống.

Một lát sau, âm thanh có vật gì đó rơi xuống nước “Ừm” một tiếng từ phía sau truyền đến.

Tôi lập tức quay đầu lại, hắn đã không còn ở đó nữa.

Bất quá, tôi biết hắn ở ngay bên ngoài thuyền, vẫn như trước ở bên cạnh tôi.

Tôi đã có cái để dựa vào, nên lá gan to ra, tôi túm thảm lên, chạy ra khỏi phòng của Chu lão đầu, đi đến phòng khác để tìm quần áo mặc.

Tôi rất nhanh đẩy cửa một vài phòng, liền tìm được phòng của Chu Bất Ngôn, trong tủ quần áo của cô ta toàn là hàng hiệu.

Hai chúng tôi mập ốm không khác nhau là mấy, nhưng chiều cao thì hơi khác, quần áo của cô ta so với tôi có chút nhỏ, nhưng tôi biết có quần áo để mặc tốt hơn nhiều so với không có gì để mặc. Tôi liền chọn một áo khoác lông rộng thùng thình và một cái váy dài trông lên người, chưa nói đến đẹp, nhưng cũng đủ giữ ấm.

Tôi khoác tấm thảm lên người giống như cái áo choàng lớn, nhanh chóng đi ra khoang thuyền.

Gió biển mát lạnh thổi tới, hướng đông đã hừng sáng, mặt trời sắp nhô ra.

Tôi nhin không được hít thở thật sâu, một đêm dài rồi cuộc đã trải qua!

Đột nhiên, cơ thể của tôi trở nên cứng ngắc, tôi trợn mắt há hốc mồm, nhìn ra phía trước ——

Cho dù là trên thuyền lớn, hay trên hai chiếc ca nô, thời gian thật giống nhưng bị ngưng đọng lại, mọi người đều đang lâm vào trạng thái ngủ say với biểu cảm vô cùng kỳ lạ.

Chu lão đầu nằm úp sấp trên lan can tuyền, vẻ mặt hưng phấn vui sướng; Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn ôm nhau, đang mỉm cười ngọt ngào; những gã đàn ông trên hai chiếc ca nô có người ngồi, có người đứng, tư thế của mỗi người không giống nhau, nhưng biểu cảm đều giống nhau, đều đang ở trạng thái say mê hạnh phúc mà cười.

Bốn phía có rất nhiều người, nhưng lại lặng ngắt như tờ, hoàn cảnh thập phần quái dị, nhưng tôi biết rõ đây chính là Ngô Cự Lam đã làm, cho nên không có kinh sợ mà chỉ cảm thấy thực sự thần kỳ.

Chắc chắn là tiếng hát êm tai trong lúc tôi mơ mơ màng màng nghe được! Nó khiến cho người ta ngủ say trong tiềm thức tươi đẹp nhất, không muốn tỉnh lại.

Tôi tò mò nhìn chăm chăm vào một thuyền viên nằm ở trên boong, do dự không biết có nên lay động hắn, xem hắn rồi cuộc có thể lập tức tỉnh lại hay không.

Phía sau thuyền truyền đến giọng nói của Ngô Cự Lam, “Cho dù em có đẩy hắn ngã, hắn cũng không tỉnh lại.”

Tôi sung sướng quay đầu lại.

Ngô Cự Lam đứng trong ánh sáng tờ mờ buổi sớm mai, hướng về phía tôi mỉm cười, “Trong truyền thuyết nhân gian của Châu Âu, tiếng hát của người cá có ma lực, có thể mê hoặc linh hồn của con người. Nếu dùng khoa học hiện đại để giải thích, có lẽ xem như một loại thuật thôi miên cấp cao!”

Vừa mới xa cách trong chốc lát, lại giống như cửu biệt nghìn trùng, tôi có chút cay sè mũi mắt rơm rớm, lập tức nhào vào lòng hắn.

Ngô Cự Lam ôm lấy tôi, nói: “Khi mặt trời mọc, ma lực của tiếng hát sẽ biến mất.”

Hắn vừa dứt lời, theo ánh sáng chói lòa của mặt trời chiếu lên đám người bọn họ, tôi nghe được những âm thanh liên tiếp, mọi người ở trạng thái ngủ say đang lục tục tỉnh lại.

Ý thức của bọn họ chợt nhận ra phải bắt được tôi và Ngô Cự Lam, liền hô lớn: “Người đâu? Bọn họ đang ở đâu?”

“A —— đang ở boong thuyền!”

“Bắt lấy bọn họ!”

Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn cũng tỉnh lại, hai người nhìn ra bốn phía, sau đó lại nhìn chúng tôi, biểu cảm kinh ngạc hoang mang.

Chu lão đầu bối vì tham lam và điên cuồng, hoàn toàn xem nhẹ tất cả, ông ta nhìn thấy tôi và Ngô Cứ Lam, liền hưng phấn kêu lên: “Bắt lấy bọn chúng! Bắt lấy bọn chúng...!”

Ngô Cứ Lam ngoan ngoãn giơ hai tay lên, tỏ vẻ hoàn toàn phối hợp với bọn họ.

Tôi nhìn Ngô Cứ Lam, không biết hắn đang đùa giỡn chuyện gì mà cử chỉ kỳ lạ như vậy, nhưng tôi tin chắc đám người này nhất định không hay ho gì... Nên cũng ngoan ngoãn giơ hai tay lên.

Khi chúng tôi bị áp giải đến khoang thuyền, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh “ù ù” thật lớn, tôi nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, liền nhìn thấy máy bay trực thăng, cùng với đội thuyền tuần tra bờ biển của Mỹ. Vu Tịnh Tịnh, Giang Dịch Thịnh, còn có Violet đều đang đứng ở trên thuyền.

Các quân nhân đứng ở đầu thuyền, súng vác trên vai, đạn đã lên nòng, dùng tiếng Anh lớn tiếng nói: “Chúng tôi nhận được tin báo, thuyền của các anh đang bắt cóc công dân nước Mỹ trái phép, lập tức bỏ vũ khí xuống, phối hợp với chúng tôi kiểm tra! Nhắc lại một lần nữa, lập tức bỏ vũ khí xuống, phối hợp với chúng tôi kiểm tra...”

Tôi nghi hoặc nhìn Ngô Cứ Lam.

Ngô Cứ Lam nói: “Anh vốn muốn giết bọn họ, nhưng em phải sống bình an ở thế giới loài người, anh không muốn bởi vì hành động của anh mà em lại khổ sở khó xử thật không đáng, nên dùng quy tắc của con người giải quyết chuyện này.”

Khó trách Violet vẫn không xuất hiện, tôi còn cảm thấy buồn bực, bà ta có quá chậm chạp đi nữa thì cũng phải đến nơi rồi! Hóa ra Ngô Cứ Lam đã thay đổi kế hoạch, sai bà ta đi báo nguy, sau đó trùng khớp thời gian chạy tới đây.

Ngô Cứ Lam nhìn tôi mỉm cười, tôi đang buồn bực, hắn tại sao đột nhiên lại có thể cười dịu dàng đến khó hiểu như vậy, sau đó trước mắt tôi tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, tôi đã ở trên máy bay trực thăng quay lại New York, Ngô Cứ Lam không có trên máy bay.

Vu Tịnh Tịnh nói Ngô Cứ Lam phải làm người bị hại chỉ điểm, trình bày sự tình ở sở cảnh sát, phối hợp cảnh sát điều tra, nên hắn và Violet đều theo cảnh sát đi rồi, để cho Vu Tịnh Tịnh, Giang Dịch Thịnh và tôi về trước.

Tôi buồn bực hỏi: “Ngô Cứ Lam tại sao lại muốn làm tôi bất tỉnh?”

Vu Tịnh Tịnh kinh ngạc nói: “Không phải cô bị bọn cướp đánh cho bất tỉnh sao? Ông chủ đã nói với cảnh sát như vậy!”

Bọn cướp đánh bất tỉnh? Rõ ràng là hắn đánh tôi ngất xỉu, không phải sao? Tôi mặt đầy hoang mang dùng tay sờ vào sau gáy của mình, cũng không biết hắn làm thế nào để tôi ngất xỉu, thật ra tôi không cảm thấy đau. Nhưng tại sao lại làm vậy?

Vu Tịnh Tịnh suy nghĩ, liền nở nụ cười, “Ông chủ dịu dàng chăm sóc như vậy mà cứ giấu trong lòng!”

Giang Dịch Thịnh an ủi tôi, nói: “Ngô đại ca là vì muốn tốt cho em, hoàn cảnh ở đó không nhìn thấy là tốt nhất! Anh là người đã có thói quen nhìn qua xác chết cũng có chút chịu không nổi.”

Tôi hỏi: “Bị làm sao?”

Vu Tịnh Tịnh dùng lời ít ý nhiều đem toàn bộ sự việc sau khi tôi bất tỉnh kể lại một lần.

Chu lão đầu tuổi già sức yếu, vẫn duy trì tính cách hung hãn của hải tặc, ông ta không chút sợ hãi đối mặt với quân đội của chính phủ, còn có ý đồ phản kháng. Nhưng những thuộc hạ dưới tay của ông ta không

phải ai cũng tham lam, cũng tàn nhẫn giống như ông ta, trước hỏa lực áp đảo của quan đội chính phủ, Chu lão đầu cùng với nhóm người dùng tay không làm vũ lực của ông ta liền lập tức đầu hàng.

Ý đồ phản kháng đã bị đáng ngục, Chu lão đầu và tâm phúc của ông ta đều bị bắn chết.

Tôi và Ngô Cự Lam là người bị hại được giải cứu thành công.

Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn bị bắt trói giải đi.

Vu Tịnh Tịnh nói cho tôi biết, buộc bọn họ vào tội bắt cóc uy hiếp và mưu sát còn chưa đầy đủ đối với bọn họ, cụ thể phán bao nhiêu năm tù, còn phải chờ đến kết luận của tòa án, nhưng ngồi tù khẳng định là không tránh khỏi.

Nghe được Chu Bất Văn phải ngồi tù, trong lòng tôi cảm thấy khó chịu.

Giang Dịch Thịnh lạnh lùng nói: “Em có biết Chu Bất Văn bọn họ làm sao có thể tìm được chúng ta không? Chu Bất Văn đã cài thiết bị theo dõi vào điện thoại của anh! May mắn em và Ngô Cự Lam bình an vô sự, nếu không anh, anh... phải làm sao? Hướng đi của mỗi người đều do chính mình chọn lựa, con đường của Chu Bất Văn cũng là do chính nó đã chọn!”

Tôi nhỏ giọng nói: “Chu Bất Văn vẫn là không nỡ ra tay.”

Giang Dịch Thịnh nói: “Anh biết, cho nên Ngô đại ca cũng không nỡ xuống tay với nó. Nhưng không thể bởi vì nó đâm mình một dao mà mình không chết, thì đã cảm thấy việc làm của nó có thể tha thứ.”

Tôi suy nghĩ, không nói thêm lời nào.

Từ lúc đầu cho đến bây giờ, đã vài lần xảy ra tai nạn chết người, không chỉ có ba của Giang Dịch Thịnh, ba của tôi, còn có cả Ngô Cự Lam. Nếu không phải Ngô Cự Lam có thể chất đặc biệt, một lần ở trên mỏm đá mỏ ửng, cùng với lần ở biển này, hẳn chỉ sợ đã chết hai lần.

Vu Tịnh Tịnh nói: “Tiểu La, tâm trạng của cô tôi có thể hiểu được, nhưng ông chủ đã nể tình cô và Giang Dịch Thịnh, mà hạ thủ lưu tình, nếu không những kẻ bị bắn chết không chỉ có Chu lão đầu.”

Tôi thở dài nói: “Cô yên tâm! Tôi khó chịu thì khó chịu, nhưng sẽ không đi cầu xin Ngô Cự Lam thả Chu Bất Văn, nhất định sẽ để cho Vu nữ vương cô ác khẩu nói ra!”

Vu Tịnh Tịnh vỗ vỗ vào vai tôi, than thở nói: “Bà nội của tôi đang rất tức giận, về nhà không biết phải dạy bảo tôi như thế nào nữa đây!”

Khi chúng tôi trở lại căn nhà nghỉ, Ngô Cự Lam và Violet đã ở đó.

Vu Tịnh Tịnh kinh ngạc hỏi: “Bà nội, sao bà về nhanh hơn bọn cháu vậy?”

Violet nói: “Chúng tôi ngồi máy bay quan dụng, lại được cảnh sát đích thân hộ tống về, dĩ nhiên sẽ nhanh hơn mọi người một chút.”

Ngô Cự Lam hỏi: “Em cảm thấy sao rồi?”

Tôi rụt rè nói: “Không sao cả! Còn anh?”

Ngô Cự Lam nói: “Không có vấn đề gì, một chút vết thương ngoài da vừa đúng lúc hỗ trợ chứng cứ cho cảnh sát.”

Tôi sững sốt, hẳn thật đúng là... lại còn lấy chứng cứ tại chỗ!

Violet nói với tôi: “Một lát nữa sẽ có cảnh sát đến đây, cần cô hợp tác điều tra một chút.”

“Vâng, được.”

Tôi đột nhiên nhớ tới lời nói cuối cùng của Chu lão đầu, mặt đột nhiên biến sắc.

Violet hỏi: “Cô sao vậy?”

Tôi muốn nói lại thôi, Vu Tịnh Tịnh nói với Giang Dịch Thịnh: “Chúng ta về phòng một lát đi!”

Giang Dịch Thịnh lập tức cùng Vu Tịnh Tịnh rời khỏi.

Tôi lo lắng nói: “Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn đều biết Ngô Cứ Lam... phải làm sao đây?”

“Thì ra cô lo lắng việc này!” Violet thần sắc được thả lỏng, nở nụ cười, “Chu Bất Văn là người thông minh, cậu ta biết động cơ gây án, khi bị tố cáo khai báo lung tung sẽ ảnh hưởng đến kết quả phán quyết cuối cùng, hiện tại cậu ta đã đem tất cả tội lỗi đổ hết lên đầu của Chu lão đầu, nói rằng mình và Chu Bất Ngôn cái gì cũng không biết, chỉ là xuất phát từ lòng hiếu thảo, tuân theo mệnh lệnh của ông ta mà làm việc, tuyệt đối không bao giờ nghĩ đến chuyện gây nguy hiểm tính mạng cho người khác. Yên tâm, cậu ta sẽ không nói lung tung đâu! Chu Bất Ngôn được cậu ta bảo vệ rất khá, đúng là cái gì cũng không biết.”

Tôi nói: “Nhưng...”

Violet cười nói: “Tiểu La, muốn làm người khác tin một điều kỳ lạ không phải là chuyện dễ dàng! Trên Youtube hàng năm có hơn một ngàn lượt video đăng lên bảo rằng mình đã tận mắt trông thấy người cá, còn chứng minh cách ghi hình đáng tin cậy, nhưng ai có thể tin? Cho dù là thật cũng sẽ trở thành giả. Nếu vị Chu tiên sinh này nói Regulus là người cá, vừa đúng lúc tôi có thể mời chuyên gia tâm thần đến xem qua tin thần của cậu ta một chút, sau đó đề nghị cai ngục cường chế cho cậu ta uống thuốc trị liệu.”

Tôi nói: “Tấm bản đồ Chu Bất Văn lấy được trong cái gương đồng ở nhà tôi, có thể là bằng chứng về tư lụy của người cá.”

Violet thần nhiên nói: “Thứ đó... hiện tại đang ở trong phòng thí nghiệm của chúng tôi. Chu tiên sinh sẽ nhận được một báo cáo phân tích thật hài lòng.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, chứng cứ duy nhất chứng minh đã được giải quyết!

Chu lão đầu và tâm phúc của ông ta đều đã chết, những người khác cũng sẽ không biết nguyên nhân bọn họ bắt cóc chúng tôi. Chu Bất Văn nghe xong câu chuyện của Chu lão đầu, đoán chừng cũng đã nửa tin nửa ngờ. Lúc đó, anh ta theo mệnh lệnh của Chu lão đầu truy bắt chúng tôi, không phải là không có thái độ kiểm chứng thực hư. Nhưng kết quả còn chưa được thấy Ngô Cứ Lam rõ ràng, đã bị tiếng hát của hắn thôi miên.

Chờ đến khi anh ta nhận được báo cáo phân tích bức hải đồ kia, có lẽ vẫn không thể mất đi hoài nghi, nhưng anh ta chỉ có thể cả đời nửa tin nửa ngờ. Nếu như theo lời của Violet, cho dù anh ta nói Regulus là người cá, vậy ai sẽ tin đây?

Nếu không phải tôi đã gặp Ngô Cứ Lam, đột nhiên có người chạy tới nói với tôi một người có hai cái chân dài, nhìn qua cực kỳ bình thường lại biến thành một người cá, tôi nhất định sẽ vừa gượng cười ha ha, vừa lên lút lùi về phía sau, chạy trốn càng nhanh càng tốt!

Violet do dự một chút, hỏi: “Regulus, khi chúng tôi vừa tới, không có kẻ nào bị thương, ngài ra tay thực sự rất nường tay, chẳng lẽ chỉ dùng tiếng hát của người cá thôi miên bọn họ thôi sao?”

Ngô Cứ Lam liếc mắt nhìn Violet một cái, thần nhiên nói: “Xem ra bà nhớ rất kỹ những kiến thức mà các tiền bối đời trước truyền lại.”

“Cảm ơn ngài quá khen!” Violet cười cứng đơ, nói với tôi: “VẬY càng không cần lo lắng. Không phải người cá nào cũng có thể sử dụng tiếng hát làm vũ khí, Regulus là người cá mạnh nhất, lại là tiếng hát vào đêm trăng tròn, những người bị tiếng hát vào đêm đó thôi miên, khẳng định trí nhớ sẽ ngày càng hỗn loạn.”

Thì ra là như vậy! Tôi hoàn toàn yên tâm, đồng thời có chút tò mò Violet, tại sao bà ta lại hiểu biết người cá rõ ràng như vậy, gia tộc bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì với gia tộc người cá? Tôi nhìn thoáng qua Ngô Cứ Lam, cảm thấy có lẽ nên tìm cơ hội hỏi hắn một chút. Dù sao, theo một góc độ nào đó mà nói, Violet bọn họ chính là thuộc hạ của chồng tương lai của tôi!

18. Chương 18: Em Hiểu Mình Muốn Gì

Bởi vì đã yêu hắn, nên tất cả những thứ yêu thích đều có liên quan đến hắn. Hết thấy những gì thuộc về hắn, đều khiến tôi cảm thấy ấm áp và hạnh phúc.

Ngủ một giấc thật dài, lúc rời giường đã hơn 9 giờ sáng.

Vừa ăn xong điểm tâm, tôi liền nhận được điện thoại của Thẩm Dương Huy, nó xưng hô “chị” với tôi đã có phần thứ tự đầu ra đó, tôi không hỏi nguyên nhân tại sao nó thay đổi, chỉ thuận theo tự nhiên chấp nhận ý muốn “để cho chúng tôi về sau hòa thuận sống chung với nhau” của nó.

Sau khi Thẩm Dương Huy tán gẫu với tôi vài câu, liền nói ba muốn nói chuyện với tôi, rồi đưa điện thoại cho ông ấy.

Tôi vừa trò chuyện với ba, vừa đi lên lầu, đến ghế sa lon ở khu tiếp khách ngồi xuống, phía đối diện là cửa sổ lớn cao 5 thước dài đến mặt đất. Ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, không khí buổi sáng bao phủ quanh người, có một loại cảm giác ấm áp thật sáng khoái. Ngược mắt nhìn lên bầu trời trong xanh, những đám mây trắng, còn có một vài con chim ưng đang bay lượn, thật khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Tuy ba tôi vừa phẫu thuật không lâu, nhưng bởi vì tâm trạng tốt, nên tinh thần cũng rất tốt, ông nói chuyện so với lúc bị thương trước kia có phần sinh khí hơn, coi như ‘trong cái họa có cái may’ đi! Vợ của ông ấy bình thường động đến là la mắng nay đã trở nên dịu dàng; đang trong giai đoạn căng thẳng mà được như vậy, căn bản coi như bà ta cũng đã tôn trọng ông ấy và đứa con rất nhiều rồi.

“Ba, ba đừng lo lắng, con sẽ tự chăm sóc cho mình, ba cũng phải dưỡng bệnh thật tốt, sớm nghỉ ngơi một chút đi... Được rồi! Con cúp máy đây, chào ba!”

Tôi để điện thoại di động xuống, nhìn lên bầu trời trong xanh mây trắng nhẹ bay, liền nhớ tới cái gương đồng mà lão tổ gia gia đã truyền lại. Tuy đồ vật này nọ đều đã mất, nhưng đổi lấy hòa thuận cho cả gia đình của ba, ông nội và ông tổ khẳng định sẽ không để ý, chỉ có vui mừng.

Ngô Cứ Lam mang theo một cái hộp gỗ màu nâu sẫm từ trên cầu thang xoay tròn tảo nhả đi xuống. Tôi đang dựa vào tay vịn của ghế sofa, lẳng lặng thưởng thức nhất cử nhất động của hắn. Vai rộng eo thon, chân dài hông nở, những đường cong trên cơ thể hoàn mỹ cùng với cánh tay rắn chắc, một thân mặc áo sơ mi trắng quần bò đen đơn giản, lại bị hắn mặc ra cực kỳ mỹ hoặc và gợi cảm.

Đại khái ánh mắt của tôi quá mức trắng trợn, hắn liếc mắt nhìn tôi một cái, biểu cảm càng hồ hững, chưa nói tiếng nào đã ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi nhìn hắn, cười tủm tỉm nói: “Hiện tại những cô gái khen một người đàn ông có vóc dáng đẹp đều thích nói anh ta có dáng người ‘nhân ngư tuyến’ (18.1), anh có biết cái gì gọi là ‘nhân ngư tuyến’ không?”

(18.1) Nhân ngư tuyến là đường cong ở hai bên hông của người đàn ông phần dưới bụng, các bạn xem hình minh họa bên dưới.

“Không biết!” Ngô Cứ Lam mặt không chút thay đổi đem cái hộp gỗ tinh xảo bỏ xuống bàn trà ở trước mặt tôi.

Tôi cảm thấy thú vị khi tiếp tục đề tài trêu chọc này, đang muốn cẩn thận giải thích một chút cái được gọi là ‘nhân ngư tuyến’, Ngô Cứ Lam đã nâng mắt lên nhìn tôi, thần nhiên nói: “Bất quá, ý nghĩa giống như tên, nếu đây là tiêu chuẩn đánh giá, anh tin tưởng mình nhất định sẽ làm em hài lòng, dù sao anh thật sự chính là nhân ngư.”

Tôi ngây ngẩn cả người, ánh mắt có chút ý thức nhìn về phía hắn —— cổ áo hơi cởi ra, bộ ngực cân xứng, bụng săn chắc phẳng lì, đường cong ‘nhân ngư tuyến’ lưu loát phía dưới bụng...

Trong một thoáng, tim của tôi đập thật nhanh, mặt nóng bừng, có cảm giác máu huyết toàn thân đều dồn hết lên đầu.

Ngô Cứ Lam vẫn như trước mặt không chút thay đổi, nghiêm trang nhìn tôi, dường như muốn đợi tôi giải thích cho hắn biết cái gì gọi là ‘nhân ngư tuyến’.

Tôi lập tức dời ánh mắt, không dám liếc mắt nhìn hần một cái, càng không muốn đùa giỡn. Tôi giống như thường ngày, bắt đầu nói sang chuyện khác, cố gắng nói một cách tự nhiên nhất.

Tôi cúi người, tỏ ra bộ dáng cực kỳ hứng thú, vỗ lên cái hộp gỗ trên bàn trà, “Có quà cho em sao? Lớn như vậy, là gì thế?”

May mắn Ngô Cứ Lam không còn muốn dây dưa với đề tài ‘nhân ngư tuyến’ trên người của hần nữa, hần không nói tiếng nào giúp tôi mở hộp gỗ, bên trong là cái gương đồng đã bị Chu Bất Văn mua mất.

Tôi kinh ngạc hỏi: “Anh mua lại sao?”

Ngô Cứ Lam nói: “Không phải. Đúng là anh định như vậy, nhưng còn chưa kịp làm, thì anh em nhà họ Chu đã tự động mang đến.”

Tôi nói: “Ba của Chu Bất Văn và ba của Chu Bất Ngôn, là hai đứa con trai của Chu lão đầu sao?”

“Ừ. Bọn họ hy vọng anh có thể bỏ qua mọi chuyện.”

Tôi suy nghĩ, đại khái hiểu được ý muốn của hai người ba của Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn. Theo như thái độ trước đây của Chu Bất Văn, có thể cảm giác được cha dưỡng đối với anh ta rất tốt. Đoán chừng hai anh em bọn họ vốn cảm thấy Chu lão đầu sống không được bao lâu, vì muốn thuận lợi phân chia tài sản, liền theo ý của lão ta làm chuyện âm ỉ. Đợi Chu lão đầu chết đi, hết thấy tự nhiên đều xong, có điều bọn họ không ngờ sự việc lại lớn chuyện như vậy.

“Anh tha thứ cho bọn họ sao?”

Ngô Cứ Lam nói: “Sẽ khiến bọn họ không có khả năng làm chuyện ác nữa.”

Ý của hần hần là nếu không có tiền bạc, chắc chắn bọn họ sẽ không có khả năng đến quấy rầy chúng tôi. Tôi phát hiện Ngô Cứ Lam tuy đã lâu không sống ở thế giới loài người, nhưng cách hần xử lý mọi chuyện so với con người còn chu đáo cẩn thận hơn. Tôi không muốn hỏi nhiều nữa, yên tâm giao cho hần giải quyết. Chu Bất Văn đối với tôi và Giang Dịch Thịnh vẫn còn chút giao tình trước kia, nên Ngô Cứ Lam không đuổi cùng giết tận anh ta, nhưng theo ý định của Ngô Cứ Lam thì trước mắt tôi, Giang Dịch Thịnh và Chu Bất Văn nhất định không thể làm bạn với nhau được nữa. Sau này nếu chúng tôi là những người xa lạ, thì tương lai của anh ta không có liên quan gì đến tôi.

Tôi cầm cái gương lên nhìn thật kỹ, cùng với cái trước kia giống y như đúc, hoàn toàn nhìn không ra đã bị động vào.

Ngô Cứ Lam nói: “Bức hải đồ kia, anh đã bảo Violet bỏ lại vào gương, xem như hoàn trả nguyên vẹn.”

Tôi lo lắng trong chốc lát, nói: “Em muốn để gương ở lại đây, không muốn mang về hải đảo.” Không phải tôi đề phòng mẹ kế của tôi lại nổi lòng tham, mà là không muốn bọn họ lại bị cuốn vào chuyện phiền toái.

Ngô Cứ Lam tỏ ý không sao, nói: “Đều là phòng của em, em thích để chỗ nào thì để.”

Tôi gõ lên cái gương, tò mò hỏi: “Chu lão đầu nói vật liệu dùng để vẽ bức hải đồ này được làm từ tơ lụa của người cá, có thật không?”

“Là thứ do người cá làm ra, loài người gọi nó là giao tiêu.”

Quả nhiên, những điều Chu lão đầu nói đều là sự thật! Tôi cảm thán nói: “Cao tổ gia gia vậy mà thật sự đã gặp được người cá! Trời ạ, thật quá thần kỳ! Người khác muốn thế nào cũng không thể được, vậy mà nhà của em thậm chí đã có hai người gặp qua người cá! Nhưng ông tổ cho đến bây giờ cũng không có nói cho ông cố biết? Vậy tại sao ông nội một chút cũng không biết? Một câu cũng chưa đề cập với em!”

Ngô Cứ Lam bỗng nhiên có biểu cảm kỳ quái —— xấu hổ, quần bách, khó xử, do dự muốn nói lại thôi, tựa hồ hoàn toàn không biết nên nói thế nào.

Tôi hết sức kinh ngạc, con người lạnh lùng như hần lại có thể tỏ ra biểu cảm phong phú như vậy? Chuyện gì khiến hần cảm thấy xấu hổ khó xử như thế?”

Đột nhiên, tôi tâm sáng ngộ ra chân lý, đem toàn bộ sự việc có liên quan suy nghĩ qua một lần —— năm 1865, hần bị người ta đầu độc, sau khi bị thương thì trở về biển. New York và hải đảo nhìn qua thật xa

xôi, nhưng đều ở Thái Bình Dương, đối với người cá mà nói, đó là một vùng biển rộng không có biên giới. Huống chi, Ngô Cự Lam lần đầu tiên lên đất liền chính là vùng đất Đại Lục có hải đảo, hẳn đối với mảnh đất Đại Lục này hẳn nhiên có cảm tình.

Tôi chỉ hần, mặt đầy khiếp sợ nói: “Chính là... anh! Bức hải đồ cũng do anh đã cho cao tổ gia gia sao?”

Ngô Cự Lam biểu cảm phức tạp nhẹ nhàng gật đầu.

“Anh... Anh... là cá thần mà ông tổ đã gặp!” Tôi cảm thấy đầu óc trở nên choáng váng, tim đập thật nhanh.

Tôi đương nhiên biết hần sống lâu hơn loài người, nhưng biết là một chuyện, tận mắt chứng kiến người thật việc thật rõ ràng ở trước mặt lại là một chuyện khác. Nghĩ đến ông nội của ông nội của tôi đã từng cùng nói chuyện với hần, tôn thờ hần, mà hiện tại tôi lại cùng hần nói yêu thương, còn có ý đồ biến hần thành con rể ở trong nhà, tôi đột nhiên cảm thấy... mình thật sự quá dũng cảm, quá lợi hại!

Ngô Cự Lam khẳng định nghĩ rằng chuyện này tôi chắc chắn sẽ càng chuyên tâm tìm hiểu, nên tỏ ra vô cùng bất an.

Trong lòng tôi có chút không thoải mái, liền vươn tay, véo vào mặt của hần một chút.

Ngô Cự Lam kinh ngạc nhìn tay của tôi chằm chằm, lại tỏ ra bộ dáng bị mạo phạm.

Tôi thành khẩn kiểm điểm chính mình, xem ra tôi đã đùa giỡn với hần quá ít, nên hần còn chưa kịp thích ứng!

Tôi còn muốn véo mặt của hần thêm vài cái, hần đã nắm được tay của tôi. Tôi lập tức thay đổi bàn tay, cực kỳ khoái chí mạo phạm bên má kia của hần thêm một chút, hần không hề do dự lại bắt được tay kia của tôi.

Tôi cười hì hì nhìn hần, hần khôi phục gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị không thể xâm phạm hàng ngày, trong lòng tôi cảm thấy thoải mái.

Tôi khó hiểu nói: “Cao tổ gia gia đều đem chuyện thần kỳ của mình kể cho ông nội của Chu lão đầu nghe, không có lý nào lại không nói cho con cháu của mình nghe! Ông nội hần là nên biết chuyện này! Nhưng tại sao ông lại chưa từng nói qua cho em biết?”

Ánh mắt của Ngô Cự Lam trở nên thâm trầm, hần chậm rãi nói: “Hần là không muốn em để tâm những chuyện phiền phức, hy vọng em sống một cuộc sống bình thường giống như những người bình thường khác.”

Tôi gật gật đầu: “Chắc là vậy! Nếu không phải đã gặp anh, việc này không nên biết là tốt nhất. Phải rồi, ông tổ thật sự đã cứu anh sao?”

Ngô Cự Lam nói: “Lúc đó anh cần một loại thuốc để giải độc, loại thảo dược này chỉ sinh trưởng trên núi cao ở đất liền. Anh bối vì có thương tích, nên không có cách nào biến thân. Ông tổ của em quả thật là một người lương thiện, ông ấy đã giúp anh tìm được vị thuốc kia.”

Tôi cười: “Chẳng lẽ em không lương thiện sao?”

Hần liếc mắt nhìn hai bàn tay của tôi đang bị hần nắm chặt, mặt không chút thay đổi vẫn duy trì biểu cảm trầm mặc.

Mới vừa nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ bất an của hần, trong lòng tôi đã có chút không thoải mái, muốn hần khôi phục lại gương mặt lạnh lùng ngày thường; lúc này khuôn mặt của hần không chút thay đổi, tôi lại muốn lớp hóa trang lạnh lùng kia có vết rách. Tôi đây rốt cuộc tại sao lại biến thái như vậy?

Ánh mắt của tôi nhú lại, muốn rút tay ra, hần biết tôi sẽ lại làm chuyện xấu, nên nắm thật chặt không buông.

Tôi lại không có ý tốt hướng hần cười cười, anh nghĩ anh và em không thể dùng tay, thì có thể ngăn cản được em sao?

Tôi vui vẻ nhào tới, ý đồ dùng miệng cắn hần. Ngô Cự Lam tránh qua tránh lại, nhưng không dám dùng sức sợ làm đau tôi, hần nói: “Tiểu La! Tiểu La...”

Đừng có mơ, cái gì anh cũng chưa gọi, còn lâu em mới nghe!

Rốt cuộc, tôi cũng như ý nguyện đề hấn ngã người ra sau.

Tôi chồm lên người hấn, cố ý chớp chớp mắt tỏ ra bộ dáng ác bá ức hiếp dân nữ, “Mỹ nhân, hôm nay người phải theo ta...”

“Ha ha ha...” Tiếng cười của Giang Dịch Thịnh chợt từ trên cầu thang truyền đến.

Bên cạnh giọng cười đáng ghét của hấn, còn có một tiếng cười trộm nho nhỏ. Không nghi ngờ gì nữa, nhất định là tiếng cười không dám cười của Vu Tịnh Tịnh.

Tôi cứng người, sửng sốt trong 3 giây, lập tức xoay người ngồi dậy, buồn bực trừng mắt Ngô Cự Lam: Thính lực phi thường của anh đâu?

“Anh đã nhắc nhở em rồi, em lại không chịu nghe.” Sau khi Ngô Cự Lam mặt không chút thay đổi giải thích xong, cũng xoay người ngồi dậy, nhìn về phía Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh.

Vu Tịnh Tịnh lập tức thu lại biểu cảm đùa cợt, trở về bộ dáng nghiêm trang, nhân tiện trả lại khuỷu tay cho Giang Dịch Thịnh, cảnh cáo hấn cũng nên nghiêm túc lại.

Giang Dịch Thịnh cũng vội vàng làm ra bộ dáng nghiêm túc, lúc nhìn đến tôi, hấn lại không nhịn được nở nụ cười.

Tôi chán nản nghĩ, Ngô Cự Lam mặt không chút thay đổi tỏ ra bí hiểm, không giận để tự lấy thể diện, còn tôi mặt không chút thay đổi là lấy lại vẻ ta đây, nhưng lại nhát gan xấu hổ.

Tôi đơn giản phá đi hình tượng, lộ rõ nguyên hình, thuận tay cầm lấy một tấm đệm, hung hăng ném qua, “Có cái gì buồn cười chứ?”

Giang Dịch Thịnh cười hì hì bất được, lại tỏ ra bộ dáng cẩn thận vâng lời, “Đại vương bớt giận, tiểu nhân có chính sự cần bẩm tấu!”

“Chuyện gì?”

“Anh đã ở Mỹ chơi 11 ngày rồi, bệnh viện chỉ cho hai người bọn anh nghỉ một tuần thôi. Em muốn ở lại New York chơi thêm vài ngày nữa, hay muốn cùng anh trở về đây?”

Tôi nhìn qua Ngô Cự Lam xin ý kiến. Tuy rằng hiện tại coi như tôi đã xem New York là nhà của mình, nhưng ở New York có ý nghĩa là bởi vì có hấn.

Ngô Cự Lam nói: “Tùy em.”

“Vậy... em muốn trở về. Mùa đông ở New York rất lạnh, không giống mùa đông ở hải đảo, trời trong nắng ấm, khắp nơi còn có hoa lá xanh tươi.”

Ngô Cự Lam nói: “Được, chúng ta trở về.”

Hấn liền sai bảo Vu Tịnh Tịnh: “Giúp tôi xin thị thực, mua vé máy bay, lần này tôi cùng Tiểu La trở về bằng máy bay.”

Trong lòng tôi vui sướng như nở hoa, Ngô Cự Lam bây giờ đã có giấy chứng minh thư! Về sau chúng tôi muốn đi đâu thì có thể đi đó!

Vu Tịnh Tịnh chần chừ nói: “Regulus, ngài...”

Ngô Cự Lam nhìn cô ấy chằm chằm.

Vu Tịnh Tịnh miễn cưỡng cười cười, nói: “Được, chiều nay tôi sẽ đi sắp xếp.”

Tôi làm bộ như không thấy khác thường ở Vu Tịnh Tịnh, không hỏi gì cả. Nếu Ngô Cự Lam không nói cho tôi biết, thì tôi không cần biết.

Ngô Cự Lam nói với Giang Dịch Thịnh: “Trước khi đi, cậu có thể bớt chút thời gian xem qua phòng nghiên cứu của Violet, nhân tiện làm kiểm tra sức khỏe tổng quát không?”

Giang Dịch Thịnh dường như nghĩ được điều gì, hần nhìn thoáng qua Vu Tịnh Tịnh, không nói tiếng nào, nét cười vui vẻ ở trên mặt cũng dần dần biến mất.

Tôi khó hiểu hỏi: “Kiểm tra cái gì?”

Ngô Cứ Lam nói: “Phòng nghiên cứu của Violet có chuyên gia thuộc khoa thần kinh giỏi nhất thế giới loài người, còn có chuyên gia chuyên môn nghiên cứu về di truyền bệnh tâm thần. Bệnh của Giang Dịch Thịnh có thể hoàn toàn chữa tận gốc, nhưng chỉ là hạ thấp xác suất nguy cơ phát bệnh.”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Nghiên cứu y học của loài người ở trước mắt chưa thể hoàn toàn chữa trị tận gốc gen gây bệnh, nhưng cũng không phải hoàn toàn bó tay. Giống như bệnh ung thư cổ tử cung và ung thư vú, thông qua tiêm thuốc và phẫu thuật có thể hạn chế đến 75% xác suất phát bệnh. Ngôi sao điện ảnh Angelina Jolie (18.2) thực hiện phẫu thuật đã có thể hạ thấp xác suất gây bệnh từ 87% xuống còn 5%. Hơn nữa chúng ta rất may mắn, có Regulus ở đây, bọn họ... ông ấy đối với chữa trị bệnh tình của Giang Dịch Thịnh sẽ có giúp đỡ rất lớn.”

(18.2) Angelina Jolie sinh ra trong một gia đình có đến ba thành viên mắc bệnh ung thư vú và ung thư buồng trứng. Cả mẹ, bà ngoại, và cụ ngoại của Jolie đều đã qua đời vì ung thư ở độ tuổi 56, 45 và 53. Bản thân Jolie cũng mang trong người gen lỗi BRCA1 khiến cô có đến 87% nguy cơ mắc ung thư vú và 50% mắc ung thư buồng trứng. Cô đã tiến hành phẫu thuật cắt bỏ tử cung và tuyến vú để giảm xác suất mắc bệnh từ 87% xuống còn 5%.

Giang Dịch Thịnh cười lạnh hai tiếng, nói với Vu Tịnh Tịnh: “Ý của em là, anh không những phải biết mình chắc chắn sẽ biến thành kẻ điên, mà còn đem xác suất biến thành kẻ điên tính toán thật chính xác. Bây giờ anh có thể đã tự nói với mình có lẽ anh giống ông nội, nhưng sau khi kiểm tra, anh nhất định sẽ giống ba sao?”

Vu Tịnh Tịnh không nói được tiếng nào. Kiểm tra sức khỏe đều sẽ cho ra hai loại kết quả — một là tin tốt, hai là tin xấu.

Giang Dịch Thịnh lạnh lùng nói: “Không phải chỉ có một mình em hiểu biết y học, em nghĩ rằng mấy năm nay anh và em không có xem qua tư liệu nghiên cứu chuyên sâu sao? Làm ơn đừng tự ý nhúng tay vào chuyện riêng của anh, anh và em không có thân thiết đến vậy đâu!” Hần nói xong, xoay người hướng lên lầu.

Vu Tịnh Tịnh lập tức đuổi theo, “Dịch Thịnh, Dịch Thịnh...”

Tôi cố gắng không đi theo trấn an Giang Dịch Thịnh, hạ thấp giọng nói, sốt ruột hỏi Ngô Cứ Lam: “Anh có thể giúp Giang Dịch Thịnh sao?”

Ngô Cứ Lam nói: “Người cá và loài người là hai chi nhánh tiến hóa không giống nhau, đi theo hai con đường tiến hóa hoàn toàn khác nhau. Giống như gấu bắc cực và gấu mèo, bọn chúng cùng tổ tiên, nhưng bởi vì lựa chọn hoàn cảnh sống khác nhau, nên khác nhau, gấu bắc cực bây giờ là thú dữ ăn thịt, còn gấu mèo lại trở thành động vật lành tính ăn cỏ. So với sức mạnh và thể chất ở bên ngoài của loài người mà nói, tiến hóa của người cá chủ yếu là tự thân phát triển, bộ não của người cá mở rộng hơn, các cơ quan trong cơ thể họ có hiểu biết và sử dụng chính xác là mạnh mẽ và rõ ràng hơn loài người. Anh không thể nói chắc chắn, nhưng hầu như có thể khẳng định anh sẽ giúp được Giang Dịch Thịnh.”

Xem ra trước đó Vu Tịnh Tịnh đã lén lút bàn bạc qua mọi việc với Ngô Cứ Lam, xác định kết quả. Tôi lập tức nói: “Em sẽ đi khuyên Giang Dịch Thịnh kiểm tra sức khỏe!”

“Tiểu La, đừng nên...”

Sự việc có liên quan đến tương lai của Giang Dịch Thịnh, tôi cực kỳ sốt ruột, cố ý không muốn nghe Ngô Cứ Lam phân tích, tôi giống như cơn gió vọt lên cầu thang, muốn nhanh chóng đi thuyết phục Giang Dịch Thịnh.

Nhưng khi tôi vừa vọt tới phòng khách, rẽ vào lối đi nhỏ, đang muốn hướng đến phòng ngủ của Giang Dịch Thịnh, thì lập tức dừng lại, trước mắt là một màn —

Vu Tịnh Tịnh hai tay đặt trên tường, thân thể kề sát Giang Dịch Thịnh, đè hẳn ở trên tường, đang hung hăng hôn hẳn.

Tôi há hốc mồm, ánh mắt đại ra 3 giây, liền yên lặng xoay người, rón rén trở lại phòng khách.

Ngô Cự Lam đứng ở đầu cầu thang xoay tròn, tựa vào tay vịn của cầu thang, cười như không cười nhìn tôi.

Thính lực không giống người này khẳng định đã nghe được động tĩnh, biết rất rõ đã xảy ra chuyện gì, cũng không ngăn cản tôi. Tôi đỏ mặt hướng nắm đấm về phía hắn.

Ngô Cự Lam nói: “Anh đã nói ‘đừng nên’ mà em không chịu nghe. Cách khuyên bảo của Vu Tịnh Tịnh khẳng định sẽ có hiệu quả hơn em.”

Tôi nhớ lại hình ảnh được thấy lúc nãy, hai tay áp lên hai má đã ửng đỏ, tươi cười vui vẻ.

Vui quá đi! Vui quá đi! Trên đời này rốt cuộc đã có một cô gái sau khi hoàn toàn biết rõ gia cảnh của Giang Dịch Thịnh và con người của hắn, mà vẫn lựa chọn hắn! Thì ra năm đó hắn cô đơn và đau khổ như vậy, chỉ là bởi vì không gặp được người con gái tốt nhất thế giới này!

Tôi nhịn không được kiễng chân, dùng sức ôm lấy Ngô Cự Lam, “Cảm ơn anh!” cảm ơn anh đã xuất hiện trong cuộc đời của em, cảm ơn anh đã khiến cho Vu Tịnh Tịnh xuất hiện trong cuộc đời của Giang Dịch Thịnh!

Tôi kéo Ngô Cự Lam ngồi lên bậc thang, chờ Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh đi xuống.

Tôi cầm điện thoại di động, thay bọn họ tính thời gian, sợ hãi than: “Lâu như vậy sao!”

Ngô Cự Lam gõ lên đầu tôi một cái, “Suy nghĩ bậy bạ gì thế? Lúc này bọn họ đang nói chuyện.”

Tôi hứng trí bừng bừng, hỏi: “Bọn họ nói gì thế?”

Ngô Cự Lam liếc mắt nhìn tôi một cái, hiển nhiên không có hứng thú trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi còn lâu mới tin bọn họ chỉ có nói chuyện, tính cách của Giang Dịch Thịnh không “phản đòn chịu thiệt” mới là lạ. Tôi cười ha ha, tròn mắt đảo liên, lập tức bật chức năng ghi hình trên điện thoại, quyết định đi quay lên...

Ngô Cự Lam nắm lấy vạt áo của tôi, túm tôi trở lại, “Vu Tịnh Tịnh thuộc 9 đẳng nhu đạo đấy.” (18.3)

(18.3) Jūdō (Nhu đạo) là môn võ thuật của người Nhật Bản do võ sư đồng thời là giáo sư môn thể chất Kano Jigoro (1860-1938) sáng lập ra vào năm 1882 trên nền tảng môn võ cổ truyền Jūjitsu (Nhu thuật) của Nhật Bản. Đẳng cấp trong Jūdō thể hiện trình độ kỹ thuật và khả năng thi đấu của mỗi võ sĩ. Việc thăng đẳng cấp này có quy định về quốc tế. Cấp 6: Đai trắng, Cấp 5: Đai vàng, Cấp 4: Đai cam, Cấp 3: Đai xanh lá cây, Cấp 2: Đai xanh lam, Cấp 1: Đai nâu. Từ 1 đẳng đến 5 đẳng đai đen thì có các vạch trắng. Từ 6 đến 8 đẳng đai đoạn đỏ, đoạn trắng. Từ 9 đẳng đến 10 đẳng đai màu đỏ.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh sống động: một ngày nào đó cô ấy khiêng Giang Dịch Thịnh cũng giống như khiêng bao cát, nếu người đó thay vào là tôi...

Tôi sợ run cả người, lập tức quyết định nên ngoan ngoãn ngồi chờ!

Lại qua thêm một lúc lâu, rốt cuộc Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh cũng một trước một sau đi ra, nhìn thấy tôi và Ngô Cự Lam song song ngồi ở đầu cầu thang, tỏ ra bộ dáng “Ngồi ngay ngắn, nghiêm túc xem tuồng”, cả hai người đều thoáng sửng sốt.

Giang Dịch Thịnh nói: “Ngô đại ca, tôi sẽ theo anh đi kiểm tra sức khỏe.”

Tôi lặng lẽ nhìn mặt với Vu Tịnh Tịnh, chia ra ngón tay cái, sau đó còn cố ý giơ ra hai ngón tai cái, nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Mặt của Vu Tịnh Tịnh lập tức đỏ bừng, tôi thiếu chút nữa đã “Wow” lên một tiếng. Giang Dịch Thịnh rốt cuộc đã làm gì mà khiến cho nữ vương đỏ mặt?

Giang Dịch Thịnh quay đầu nhìn thoáng qua Vu Tịnh Tịnh, cười tủm tỉm nói với Ngô Cự Lam: “Ngô đại ca, tôi có rất nhiều hình ảnh trước đây của Tiểu La, anh có muốn xem không?”

Uy hiếp trắng trợn! Tôi lập tức nín thở nhìn cánh tay của Ngô Cứ Lam xin giúp đỡ.

Ngô Cứ Lam nhìn tôi với vẻ mặt ôn hòa nói: “Không có gì, em có thể mang hình trước đây của cậu ta đưa cho Vu Tịnh Tịnh.” Hắn nói xong liền nói với Giang Dịch Thịnh: “Còn muốn trả thù, nếu cậu có bí mật gì của Tiểu La, cũng có thể nói cho tôi biết.”

Tôi và Giang Dịch Thịnh hai mắt nhìn nhau.

Vu Tịnh Tịnh “Phì” một tiếng bật cười, cô ấy liếc mắt đưa tình với tôi, “Hoan nghênh hai người tiếp tục nội chiến, tổ giặc lẫn nhau!”

Bốn người chúng tôi sau khi ăn xong cơm trưa, Ngô Cứ Lam và Giang Dịch Thịnh đến phòng nghiên cứu của Violet thực hiện kiểm tra sức khỏe tổng quát, Vu Tịnh Tịnh đến công ty giúp Ngô Cứ Lam chuẩn bị thủ tục về nhà, một mình tôi ở lại khu nhà nghỉ.

Tôi có chút nhàm chán, liền quyết định tìm sách để xem, nên chậm rãi đi lên khu đọc sách ở trên lầu.

Sách của Ngô Cứ Lam có rất nhiều, không thua gì một nhà thư viện nhỏ, bao gồm vô số chủng loại và ngôn ngữ, cơ hồ có tất cả các ngôn ngữ của tất cả các quốc gia ở Châu Âu, nhưng tôi chỉ biết duy nhất tiếng Anh, nên sách tôi có thể xem cũng không nhiều.

Tôi rút ra cuốn “Agnete and the Merman” viết bằng tiếng Đan Mạch. Đây là quyển sách trong buổi tối khi chúng tôi vừa đến New York, Ngô Cứ Lam đã xem qua và nói: “Trước kia anh đã đọc qua nó.”

Tôi nghĩ đến câu nói đã xem qua câu chuyện này của hắn, hiện tại đã hiểu rõ ý tứ của hắn, chính là giống như ý nghĩa trên mặt chữ —— hắn đã đọc qua quyển sách này. Trang tựa đề của quyển sách còn có chữ ký tay của Andersen, những cái khác đều xem không hiểu, nhưng Regulus lại hiểu.

Lại là một người bạn đã hóa ra xương trắng tro tàn! Tôi cảm thán thở dài, nhẹ nhàng đặt quyển sách trở lại lên kệ.

Cuối cùng, tôi lấy ra quyển truyện cổ tích bằng tiếng Anh “Truyện cổ của Andersen”, sau đó ngồi tựa vào ghế sa lon ở khu tiếp khách bắt đầu đọc.

Mở trang tựa đề quyển sách xem qua, những tên truyện trên mục lục cơ bản đều quen thuộc, tôi chọn đọc câu chuyện “The little mermaid”, cũng chính là “Nàng tiên cá”.

Một câu chuyện cổ tích ngắn, tình tiết đại khái tôi đã biết, nên đọc rất nhanh. Nhưng lúc này những tình tiết đó lại khiến cho tôi có cảm xúc khác.

Tỷ như, công chúa người cá trở thành người câm, không thể mở miệng nói chuyện. Trong truyện miêu tả bởi vì nàng dùng giọng nói tuyệt vời của mình để đổi lấy đôi chân của loài người, tôi lại cảm thấy được chính là nàng biến thân chưa hoàn toàn. Giống như Ngô Cứ Lam, khi hắn trong hình dáng của người cá, thanh âm khí quản khác xa loài người, tự nhiên sẽ không có cách nào phát ra giọng nói giống như loài người.

Thêm nữa, chuyện xưa nói rằng bởi vì công chúa người cá mất đi giọng nói, không thể nói chuyện, cho nên nàng không có cách nào nói cho hoàng tử biết sự thật. Hoàng tử không biết nàng đã cứu anh ta, tưởng nhầm công chúa loài người đã cứu anh ta, nên đem lòng yêu công chúa loài người. Nhưng tôi lại cảm thấy nhân loại và người cá đều là những sinh vật trí tuệ bậc cao, làm sao có thể bởi vì không thể nói chuyện thì không thể hiểu nhau? Ra dấu bằng tay, viết chữ, hội họa cũng có thể trao đổi được vậy!

Hơn nữa, cho dù công chúa người cá không thể nói chuyện, thì chỉ cần nàng đồng ý, hoàn toàn có thể tìm được một người làm trung gian truyền đạt ý muốn. Chị của nàng, còn có bà phù thủy, là những người không mất đi thanh âm, cũng có thể đi nói cho hoàng tử biết sự thật của câu chuyện, chỉ bằng nên nói rằng chính nàng đã lựa chọn không muốn nói tất cả cho hoàng tử biết.

Nhưng cái tôi khó hiểu nhất chính là đoạn sau của câu chuyện. Bà phù thủy đưa cho công chúa người cá một con dao sắc bén, bảo công chúa người cá đi giết chết hoàng tử, chỉ có máu tươi và tính mạng của hoàng tử mới có thể giúp công chúa người cá trở về biển, tiếp tục sống sót.

Truyện cổ tích vì sao lại biến thành “Không phải anh chết, thì tôi chết”? Chẳng lẽ một cô gái không có được tình yêu của một người đàn ông, thì nhất định phải giết chết anh ta, mới có thể cứu sống chính mình

hay sao?

.....

NHÂN NGƯ TUYẾN

Tôi đang miên man suy nghĩ tình tiết của câu chuyện cổ tích, thì đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên.

Tôi lập tức cầm quyển sách, đi xuống lầu. Sau khi nhanh chóng đi tới cửa, tôi mới kịp nhận ra, không thể nào là Ngô Cứ Lam, hẳn biết mật mã mở cửa, nhưng cũng không thể nào là người lạ, nếu không phải thân quen thì tiếp tân David sẽ không cho phép vào đây.

Tôi nhìn qua lỗ quan sát trên cánh cửa, người đang đứng ở bên ngoài là Violet.

Tôi suy nghĩ, liền mở cửa.

Violet mỉm cười hỏi: “Tôi có thể vào ngồi một lát, tán gẫu với cô vài câu không?”

“Mời vào!”

Tôi đi vào nhà bếp, hỏi: “Bà uống cà phê hay trà?”

“Trà, không cần phải chuẩn bị đường và sữa, tôi giống như người Trung Quốc, rất thích uống trà có vị đắng.”

“Nói vậy, tôi sẽ mời bà uống loại trà cầu kỳ.”

Tôi mang toàn bộ dụng cụ uống trà ra, pha cho bà ta một bình trà Đại Hồng Bào. (18.4)

(18.4) Đại Hồng Bào là loại trà đứng đầu trong số các loại trà ở núi Vũ Di (thị trấn Nam Bình, tỉnh Phúc Kiến), cây sinh trưởng trong khe Cửu Long phía bắc núi Vũ Di. Nơi trà Đại hồng bào sinh trưởng cao cách mặt nước biển 600m, nước khe luôn tuôn chảy, sương mù vây quanh, thổ nhưỡng rất thích hợp với cây trà. Truyền thuyết cho rằng, giống trà Đại hồng bào là do chim hạc tiên ngậm hạt từ đảo Bồng Lai bay qua làm rơi bên vách núi Vũ Di, hạt mọc lên thành cây trà. Hiện nay nơi vách núi này có khắc ba chữ màu đỏ “Đại hồng bào”.

Violet vừa uống trà, vừa cầm lên cuốn “Truyện cổ của Andersen” tôi đã tùy tay bỏ lại trên ghế sofa.

Violet mỉm cười hỏi: “Có phải cô cảm thấy mình thật may mắn vì có thể gặp được người cá ở trong truyện cổ tích?”

Tôi nói: “Tôi thật sự rất may mắn, nhưng không phải bởi vì gặp được người cá trong truyện cổ tích, mà bởi vì gặp được Ngô Cứ Lam.”

Violet nói: “Cô không nên cảm thấy hôm nay tôi tới đây với dụng ý không tốt, tôi đối với Regulus là tuyệt đối trung thành.”

Tôi uống trà, không trả lời có hay không. Bà ta cố ý chọn lúc Ngô Cứ Lam không có ở nhà để đến gặp tôi, khẳng định không chỉ vì muốn cùng tôi uống trà nói chuyện phiếm.

Violet trầm ngâm trong chớp mắt, nói: “Regulus hẳn là đã nói cho cô biết, khi ngài ấy đến New York lần đầu tiên, đã xảy ra một việc không hay.”

“Có nói qua.”

“Regulus phẩm tính cao quý, khẳng định cũng không nói cho cô biết ai là người đã bán đứng gây tổn thương cho ngài ấy.”

“Không có. Anh ấy chỉ nói là một người bạn tốt cầu xin anh ấy trên chiến trường bảo vệ người yêu của cô ấy, anh ấy vì cứu người đàn ông kia, không cẩn thận để lộ thân phận, không ngờ sau khi chiến tranh vừa kết thúc, gã đàn ông kia liền bày mưu tính kế hãm hại anh ấy.”

“Bạn tốt? Vậy mà vẫn xem là bạn tốt sao...” Violet thì thào lặp lại vài lần, sau đó nói với tôi: “Người bán đứng Regulus, pha chế thuốc độc, cấu kết với người ngoài bắt ngài ấy chính là ông cố của tôi.”

Tôi đặt tách trà xuống, kinh ngạc nhìn Violet.

“Còn người cầu xin Regulus bảo vệ người yêu của bà ấy, sau đó sai người phóng hỏa rạp hát Barnum Museum, liều chết cứu Regulus ra, chính là bà cố của tôi. Trận đại hỏa hoạn đó không chỉ thiêu hủy một nhà hát lớn, mà còn làm chết cháy mười mấy mạng người, trong đó có một người là ông cố của tôi.”

(Mời các bạn xem lại chương 14.1)

Violet đau xót mỉm cười, “Theo một góc độ nào đó mà nói, bà cố của tôi đã chính tay giết chết ông cố, sau trận hỏa hoạn, bà nội nói bà cố cả đời không bao giờ mỉm cười. Đương nhiên, bà không chỉ đau khổ vì ông cố, mà còn cảm thấy hổ thẹn với Regulus. Nếu bà cố có thể chính tai nghe được Regulus cho rằng bà là bạn tốt, không còn để ý đến chuyện gây tổn thương nghiêm trọng đến ngài ấy nữa, bà nhất định sẽ cực kỳ vui vẻ.”

Violet đặt cuốn “Truyện cổ của Andersen” xuống trước mặt tôi, “Cô coi như đã gặp được người cá thật sự, cho phép tôi giới thiệu cô những người phù thủy chuyên chăm sóc hầu hạ cho người cá. Bà cố, bà nội của tôi đều là những phù thủy theo hầu hạ Regulus, tôi cũng vậy!” Violet hướng về phía tôi, cúi người hành lễ.

“Cái gì? Phù thủy?” Thần kinh của tôi cố gắng kiên cường một chút, nhưng cũng bị hoảng sợ.

Violet cười nói: “Kỳ lạ thật sao? Mỗi câu chuyện về người cá đều có sự tồn tại của phù thủy, tuy rằng bọn họ thường xuyên phải đóng vai ác!”

Tôi lúng túng nói: “Thật không ngờ... Phù thủy cũng là những nhân vật có thật.”

Violet nói: “Trong lịch sử Châu Âu, phù thủy là những nhân vật không thể thiếu, chúng tôi đương nhiên là những con người có thật. Cô có hiểu biết gì về phù thủy không?”

Tôi ngượng ngùng nói: “Đối với lịch sử Châu Âu tôi không có hiểu biết gì cả, chỉ xem qua mấy bộ phim điện ảnh của Hollywood có phù thủy mà thôi. Bọn họ mặc áo chùng đen, đội mũ nhọn, cười chỏi, có thể ở trên trời bay tới bay lui.”

Violet mỉm cười: “Thế giới này đúng là tràn ngập những ý tưởng không thể không có, những phù thủy mà tôi và gia tộc của tôi biết đến đều không có khả năng cười một cái chỏi ở trên trời bay qua bay lại, tuy rằng để bảo vệ môi trường, cách này thật sự đáng được đề xướng!”

Tôi nhin không được cười.

Violet nói: “Gia tộc chúng tôi có duyên kết thân với người cá phải nói đến sự kiện ở thế kỷ 15, lúc giáo phái La Mã bắt giết phù thủy. Nguyên nhân trước tiên khiến bọn họ tàn sát phù thủy không phải như mọi người thường nghĩ bọn họ có ‘năng lực đặc biệt’, mà bởi vì khi đó bọn họ chỉ là một đám phụ nữ biết chữ, biết nghiên cứu cơ thể người và động thực vật, còn có thể bào chế những phương thuốc cứu mạng người, coi như là một cách kiếm sống. Nhưng tồn tại của bọn họ lại gây nguy hiểm cho sự bành trướng tín ngưỡng của giáo phái La Mã. Năm 1484, hai vị giáo sĩ là Jacob Sprenger và Heinrich Kramer đã viết ra cuốn ‘Lưỡi búa của phù thủy’ (18.5), nhờ sự trợ giúp của Đức Giáo Hoàng Innocent VIII đã thi hành sắc lệnh ‘Xét xử phù thủy’, bắt đầu truy bắt và tàn sát phù thủy. Trong mấy trăm năm, mấy chục vạn phụ nữ, có một số tài liệu đưa ra con số hơn trăm vạn, chết vì bị tra tấn và hành quyết. Tổ tiên của tôi cực kỳ may mắn, bọn họ gặp được người cá, dưới sự giúp đỡ của người cá, mới bình an vượt qua giai đoạn đen tối khủng khiếp đó.”

(18.5) Malleus Maleficarum (tên tiếng anh là “Hammer of (the) Witches”) là cuốn sách viết bằng tiếng Đức của hai vị giáo hoàng người Đức là Jacob Sprenger và Heinrich Kramer. Cuốn sách chứa đựng những câu chuyện hoang đường về phù thủy dựa vào truyền thống dân gian. Nó đưa ra những lý lẽ dựa trên thần học và pháp luật để chống lại thuật phù phép, đồng thời chỉ dẫn cách nhận ra và loại trừ phù thủy. Cuốn Lưỡi búa phù thủy được miêu tả là “cuốn sách tàn ác và tai hại nhất trong nền văn học thế giới”. (Các bạn có thể tìm hiểu thêm ở đây wol.jw.org/vi/wol/d/r47/lp-vt/102014166#h=13)

Violet nói: “Hiện tại nhắc tới mấy chữ ‘Tàn sát phù thủy’, người nghe sẽ không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy đó là một danh từ xa vời, nhưng chỉ có những ai đã từng sống dưới thời của giáo phái La Mã, mới thật sự hiểu được ảnh hưởng của đạo luật này khủng khiếp và tàn bạo đến cỡ nào. Cô đoán xem vụ án cuối cùng xét xử phù thủy là xảy ra khi nào?”

Tôi suy nghĩ nói: “Là năm một tám mấy phải không?”

Violet lắc đầu, “Là năm 1944, nữ phù thủy Helen Duncan (18.6) đã bị bắt giữ bởi chính phủ Anh quốc.”

(18.6) Helen Duncan (25/11/1897 – 06/12/1956) là nữ phù thủy cuối cùng chịu xét xử dưới đạo luật “Lạm dụng tà thuật” ở Anh, bà nổi tiếng với khả năng ngoại cảm bằng cách dùng vải. Bà bị chính phủ Anh buộc tội do trong một lễ gọi hồn cách đó không lâu bà đã vô tình tiết lộ bí mật động trời của chính phủ: âm mưu che đậy cái chết của 861 binh sĩ trên chiến hạm HMS Barham. Tuy đã được sự trợ giúp của rất nhiều người nhưng hoàn toàn vô vọng, bà đã sống những ngày điên loạn cuối đời trong một bệnh viện ở Nottingham, từ trần vào ngày 6/12/1956. Các bạn có thể tìm hiểu thêm ở đây [dantri.com /chuyen-la/so-phan-nu-phu-thuy-cuoi-cung-cua-nuoc-anh-1168596156.htm](http://dantri.com.vn/chuyen-la/so-phan-nu-phu-thuy-cuoi-cung-cua-nuoc-anh-1168596156.htm))

Tôi giật mình nói: “Năm 1944?”

Violet mỉm cười nói: “Cô thấy đó! Đối với sự kiện phù thủy bị hãm hại, cũng không phải quá xa xôi như cô đã nghĩ. Năm 1735, nước Anh thông qua “Đạo luật phù phép”, cho đến năm 1951 nó mới được Winson Churchill (18.7) hủy bỏ. Cô có thể tưởng tượng từ năm 1484 đến cuối thế kỷ 19, cuộc sống của tổ tiên chúng tôi gian khổ đến thế nào. Từ thế kỷ 15, sau khi giao ước liên minh giữa chúng tôi và người cá bắt đầu, chúng tôi đã đi theo chăm sóc và hầu hạ người cá, cũng không chỉ bởi vì phù thủy và người cá đều giống nhau bị loài người xem như ngoại tộc, mà còn bởi vì người cá vẫn giúp đỡ chúng tôi tiếp tục làm những điều mình thích — nghiên cứu ‘tà thuật huyền bí’, tìm hiểu bí mật cơ thể người, bí mật của từng loài động thực vật. Từ quá khứ đến hiện tại, các phù thủy đều ước muốn hiểu biết những bí mật trên cơ thể người, muốn có sức khỏe dẻo dai, muốn có nhan sắc trẻ đẹp, muốn có tuổi thọ kéo dài... Trước kia những thứ đó đều bị coi là mê tín dị đoan, chỉ có người cá là không chấp nhất đến những kiến thức của chúng tôi, nhưng hiện nay... chúng tôi đều được loài người gọi là những nhà khoa học.”

(18.7) Sir Winston Leonard Spencer-Churchill (30/11/1874 – 24/01/1965) là một nhà chính trị người Anh, nổi tiếng nhất với cương vị Thủ tướng Anh trong thời Thế chiến thứ hai. Ông từng là một người lính, nhà báo, tác giả, họa sĩ và chính trị gia. Churchill, nói chung, được coi là một trong những nhà lãnh đạo quan trọng nhất trong lịch sử Anh và lịch sử thế giới. Ông là Thủ tướng Anh duy nhất được nhận giải Nobel Văn học và là người đầu tiên được công nhận là Công dân danh dự Hoa Kỳ.

Violet tự giễu cười nói: “Ngày nay, mỗi người phụ nữ so với những nữ phù thủy trong quá khứ càng điên cuồng theo đuổi nhan sắc trẻ đẹp dài lâu! Nhau thai cừu, nhau thai người, Hyaluronic Acid, Botulinum Toxin... (18.8) Các loại phép thuật thần kỳ đều đang được coi là tồn tại hợp pháp, cho dù những nghiên cứu về ‘tâm linh’ của phù thủy mới chỉ là những nghiên cứu ‘hiện tượng siêu tự nhiên’. Tổ tiên của tôi luôn ảo tưởng ngày này sẽ đến, nhưng không một ai hỗ trợ giúp đỡ, nên chúng tôi chỉ biết kiên trì cho đến ngày nay.”

(18.8) Nhau thai cừu, nhau thai người, Hyaluronic Acid, Botulinum Toxin là những loại hợp chất thường dùng trong các mỹ phẩm hiện nay, có tác dụng tái tạo, chống lão hóa.

Violet nhìn tôi, cực kỳ thành khẩn nói: “Chúng tôi đã nợ người cá rất nhiều, nhà của chúng tôi là gia tộc hầu hạ Regulus, nhưng càng nợ ngài ấy nhiều hơn. Xin cô tin rằng, tôi đối với Regulus là thương yêu và trung thành tuyệt đối, so với cô không hề ít.”

Tôi không có một chút nghi ngờ nào đối với lòng trung thành của bà ta dành cho Ngô Cứ Lam, giống như bà ta khẳng định yêu thương đứa con của mình, nhưng còn đứa con dâu này thì sao... Tôi nói: “Hôm nay bà đến đây, mục đích cuối cùng là gì?”

Violet bừng lên một tách trà, im lặng uống xong, liền nói: “Andersen đã đứng trên góc độ của ông ta kể lại câu chuyện “The little mermaid”, cô có muốn nghe kể một chút truyện cổ tích “Nàng tiên cá” dưới góc độ của một phù thủy hay không?”

Tôi biết lòng hiếu kỳ sẽ giết chết người, nên cẩn thận nói: “Nếu có liên quan đến Ngô Cứ Lam, tôi mới muốn biết.”

Violet nói: “Người cá và loài người tiến hóa theo hai hướng khác nhau, loài người sử dụng sức mạnh của khoa học kỹ thuật, còn người cá sử dụng sức mạnh của bản thân. Trong cơ thể của mỗi người cá đều có một viên ngọc linh hồn, viên linh châu này cùng với năng lực tinh thần của bọn họ là cùng một nhịp thở.”

Tôi hỏi: “Cái gì gọi là năng lực tinh thần?”

Violet nói: “Rất khó dùng từ ngữ của loài người chúng ta để định nghĩa chính xác, nói một cách đơn giản, nó không giống như sức mạnh của nắm đấm, hay sức sát thương của răng nanh mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Chẳng hạn như tiếng hát của người cá cũng là một loại hình thức tiêu biểu cho năng lực tinh thần. Ngoài ra, còn có cách trao đổi thần kỳ giữa người cá và các sinh vật biển với nhau, tiếng kêu định vị giống như cá heo của bọn họ, những khả năng đó không nhìn thấy, không cầm nắm được, đều được coi như là năng lực tinh thần!”

Tôi gật đầu, tỏ vẻ đại khái hiểu được.

Violet bắt đầu kể: “Ngày xưa ngày xưa, có vị một hoàng tử loài người đi trên biển ngao du phong cảnh, một cô gái người cá chưa từng biết qua lục địa, cũng chưa từng gặp qua con người đã tò mò theo sát thuyền của vị hoàng tử nọ, nòng lén trộm nhìn bọn họ. Thật bất hạnh, thuyền của hoàng tử gặp bão lớn, chìm sâu xuống đáy biển. Cô gái người cá muốn cứu chàng, đáng tiếc nàng chưa đủ sức mạnh, bão táp lại thật sự quá lớn, chàng hoàng tử đã bị chết đuối. Cô gái người cá cảm thấy áy náy, tiếc thương cho hoàng tử chỉ như vậy mà chết đi, nên nhất thời xúc động, đem viên ngọc linh hồn của mình đưa cho hoàng tử loài người. Có sức mạnh của linh châu, hoàng tử đã sống lại...”

Tôi nhin không được ngắt lời Violet đang kể, tò mò hỏi: “Chẳng lẽ thuật cải tử hồi sinh mà Chu lão đầu nói là có thật sao?”

Violet giải thích nói: “Cái gọi là thuật cải tử hồi sinh chính là một loại khái niệm tương đối, cũng coi như một cách gọi những kỹ thuật kỳ diệu mà chúng ta hoàn toàn không biết. Ví dụ như hiện nay chúng ta đã nghiên cứu chuyên sâu bộ não, nuôi cấy nội tạng, những điều đó rất bình thường, nhưng nếu để cho người xưa nhìn thấy, khẳng định bọn họ sẽ khiếp sợ bảo rằng đó là thuật cải tử hồi sinh. Người cá có thể thông qua viên linh châu của mình đi cứu loài người, nhưng thời gian vô cùng hạn chế, hơn nữa đối với những căn bệnh nan y, nó cũng không có cách nào chữa khỏi.”

Tôi gật đầu, “Tôi hiểu rồi!”

Violet tiếp tục kể: “Đó vốn không phải là chuyện gì to tát, dùng linh châu quý giá của mình đi cứu con người, cô gái người cá nọ không phải là người duy nhất, khẳng định cũng không phải là người cuối cùng. Dù sao người cá sống thọ hơn loài người, nàng chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, đợi đến khi hoàng tử loài người chết đi, nàng tự mình đi lấy lại viên linh châu là được rồi. Cô gái người cá sau khi cứu sống hoàng tử, quyết định đưa chàng lên đất liền, vì đảm bảo chàng được cứu sống, cô gái người cá đã đưa chàng đến một nơi có con người định cư. Sau khi nàng trốn vào đám đá ngầm, nhìn thấy hoàng tử được người cứu đi, nàng mới yên lòng, tính toán trở về biển, nhưng thật không ngờ nàng lại bị thuyền đánh cá của con người phát hiện. Bởi vì trên biển có gió lốc và phải cứu hoàng tử, cô gái người cá đã thật sự mệt mỏi, trong quá trình lặn trốn thuyền đánh cá, nàng đã bị trọng thương. Nàng nhất định phải lấy lại viên linh châu, nếu không nàng sẽ chết. Nhưng, nếu hoàng tử mất đi viên linh châu, chàng cũng sẽ chết.”

Tôi nghe được trái tim của mình bị bóp nghẹt, tuy biết rất rõ kết cục của câu chuyện, nhưng vẫn khẩn trương hỏi: “Cô gái người cá đi tìm hoàng tử để lấy lại viên linh châu sao?”

Violet nói: “Người cá mặc dù là một chủng tộc có sức mạnh rất lớn, nhưng lại yêu thích hòa bình, chưa bao giờ tùy ý giết chóc. Nên sự trao đổi linh châu cũng theo nguyên tắc không giết chóc, mà là cam tâm tình nguyện. Giống như cô gái người cá phải cam tâm tình nguyện trao viên linh châu cứu hoàng tử, hoàng tử cũng phải cam tâm tình nguyện trả lại viên linh châu, thì cô gái người cá mới có thể lấy lại linh châu của mình. Nhưng ai có thể dễ dàng buông bỏ sinh mạng của mình đây? Cô gái người cá không biết nên làm gì, đành phải cầu xin sự giúp đỡ của bà phù thủy, người đã hầu hạ gia tộc của nàng bấy lâu nay. Bà phù thủy là con người, nên rất hiểu thiên tính của con người chính là tự tư tự lợi, muốn cho một người nguyện ý từ bỏ sinh mạng của mình vì cô gái người cá, tuyệt đối không thể, duy nhất có thể chính là khiến cho hân yêu cô gái người cá. Bà nội tôi đã từng nói ‘Tình yêu là phép thuật thần kỳ nhất thế giới này, nó có thể khiến ích kỷ hóa vô tư, nhát gan hóa dũng cảm, tham lam hóa thiện lương, khôn ngoan hóa ngu dốt’. Cô gái người cá dưới sự giúp đỡ của bà phù thủy, đi lên đất liền, đến bên cạnh chàng hoàng tử, nhưng hoàng tử đã yêu cô gái loài người, cô ta đã cứu chàng bên bờ biển, dốc sức chăm sóc cho chàng. Cho dù cô gái người cá có trí tuệ sắc đẹp đến thế nào, cố gắng khiến cho hoàng tử chú ý ra sao, thì hoàng tử từ đầu đến cuối cũng không yêu nàng, mà vẫn yêu cô gái loài người có tâm hồn lương thiện kia. Không còn nể hà chuyện gì nữa, bà phù thủy chuẩn bị một con dao sắc bén, muốn giúp cô gái người cá mạnh mẽ lấy lại viên linh châu. Nhưng

cô gái người cá đã yêu chàng hoàng tử phẩm chất chính trực, chung thủy với tình yêu kia rồi. Mặc kệ bà phù thủy và các người chị của nàng cầu xin, nàng vẫn cam tâm tình nguyện từ bỏ linh châu, hóa thành bọt biển chết đi, nàng đã dùng sinh mạng dài lâu của mình thay đổi một sinh mạng ngắn ngủi của hoàng tử, để chàng được cả đời hạnh phúc, thậm chí chàng hoàn toàn không biết cô gái người cá đã vì chàng mà trả giá tất cả.”

Violet cúi đầu, dùng khăn tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt đang rơi xuống.

Nước mắt của Violet khiến cho lòng tôi kinh hãi, hận không thể đưa chính mình vào cơn ác mộng, chỉ cần tỉnh lại, cái gì cũng đều chưa xảy ra. Tôi cố gắng tự nói với chính mình, đây chỉ là một câu chuyện cổ tích, một câu chuyện cổ tích xa vời mà thôi... Nhưng tôi hiểu rõ hơn ai hết, Violet làm sao có thể cố ý chạy đến đây, chỉ đơn thuần kể cho tôi nghe một câu chuyện cổ tích, còn kể đến mức khiến mình rơi lệ?

Violet ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn tôi, thật giống như một con dao bén nhọn, đang kề sát mạch máu lấy mạng tôi, không cho tôi có đường thoát.

Tôi run rẩy giọng nói, hỏi: “Nếu con người có linh châu của người cá, cơ thể của người đó... sẽ... sẽ có tình trạng như thế nào?”

“Bề ngoài không có biến đổi gì khác thường, những dụng cụ kiểm tra thăm khám trong bệnh viện cũng không phát hiện được. Người đó không thể mọc ra đuôi cá, không thể đột nhiên sống được ở trong nước, cũng không có khả năng sống lâu dài. Nhưng thân thể của người đó trở nên tốt hơn trước, ít sinh bệnh, cho dù có phát bệnh cũng nhanh chóng bình phục hơn người khác.”

Tôi thì thào nói: “Thì ra...là như vậy!”

Violet nói: “Regulus...”

Tôi đứng lên, cố gắng khắc chế nội tâm đang khiếp sợ và kinh hãi, nói với bà ta: “Mời bà về cho!”

Violet vội vàng nói: “Tiểu La, để tôi nói hết, tôi phải nói cho cô...”

Tôi chỉ vào cánh cửa, lớn tiếng nói: “Chuyện của tôi và Ngô Cứ Lam, không đến lượt bà đến đây nói cho tôi biết! Có chuyện gì, bà hãy bảo Ngô Cứ Lam đến đây chính miệng nói với tôi!”

“Tiểu La, Regulus...”

Tôi lập tức không giữ được bình tĩnh, bịt hai lỗ tai lại, hét âm lên, “Tôi bảo bà đi đi! Đi đi! Lập tức đi cho tôi...”

Violet vội vàng đi ra cửa, “Được, tôi đi, tôi lập tức đi ngay!” Bà ta đứng ở cửa, cao giọng nói: “Tiểu La, tôi biết cô cần chút thời gian mới có thể chấp nhận tất cả những điều tôi nói, tôi sẽ chờ quyết định của cô.”

Cánh cửa nặng nề đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi vẫn như trước bịt chặt lỗ tai của mình, không nhúc nhích đứng một chỗ. Nhưng có một số chuyện không phải không muốn nghe, là có thể coi như không tồn tại.

Nhìn qua làn nước mắt mờ ảo, bốn phía vẫn là tất cả những thứ quen thuộc, nhưng hóa ra ảm áp trong căn nhà này đã biến thành bóng tối vô biên vô hạn lạnh giá thấu xương từ bốn phương tám hướng mãnh liệt ủa đến, bao phủ tôi từ đầu đến chân, khiến cho tôi muốn thở dốc cũng cảm thấy khó khăn.

Tôi kinh sợ, không mang theo gì trốn ra khỏi phòng, loáng thoáng nghe được nơi tiếp tân có người nói chuyện với tôi, tôi mất điếc tai ngơ, lập tức đi ra khỏi toà nhà.

Tôi không nhận ra phương hướng, tùy ý đi tới trước, dù sao cũng không có chỗ để đi, tôi chỉ muốn rời xa Ngô Cứ Lam một chút mà thôi.

Gió lạnh thổi vào người, mang đến cảm giác rét buốt.

Tôi cảm thấy mình nên bình tĩnh trở lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, nhưng từng tắc trong cơ thể của tôi đều tràn ngập hoảng sợ và tức giận, khiến cho đầu óc của tôi chỉ là một mảnh hỗn độn u ám, tôi không biết mình muốn cái gì, cũng không biết mình có thể làm gì, chỉ có thể càng không ngừng đi về phía trước.

Đi mãi đi mãi, trước mắt tôi hiện lên một hồ nước màu lam, bất tri bất giác tôi dừng lại.

Tuy rằng tôi là một đứa bé sinh ra ở biển, nhưng tôi không giống như người ta có cảm tình đặc biệt đối với nước, cho đến khi tôi yêu Ngô Cự Lam — một người cá đến từ nơi sâu thẳm của đại dương, tôi mới chính thức yêu thích nước.

Lúc này, nhìn đến mặt nước màu lam kia, tôi đã nhin không được mà mỉm cười. Cách đọc tên của Ngô Cự Lam chính là ‘tôi ở tại màu lam’, tôi đã yêu một người sống trong làn nước màu lam đó rồi!

Bởi vì đã yêu hắn, nên tất cả những thứ yêu thích đều có liên quan đến hắn. Hết thấy những gì thuộc về hắn, đều khiến tôi cảm thấy ấm áp và hạnh phúc.

Nhưng hiện tại mặt hồ màu lam này, không hề cho tôi cảm giác ấm áp và hạnh phúc.

Bởi vì tôi sẽ không nhin được mà suy nghĩ đến những ấm áp và hạnh phúc mà Ngô Cự Lam đã cho tôi, rốt cuộc là bởi vì tôi, hay bởi vì viên linh châu ở trong cơ thể của tôi?

Tôi đứng bên hồ, lẳng lặng nhìn mặt nước trong xanh, nhớ lại tất cả mọi chuyện sau khi tôi gặp Ngô Cự Lam.

Buổi sáng sớm đau thương hôm đó, tôi mở cửa sân vườn, hắn té xỉu ở trong sân nhà tôi.

Trên hai bàn chân là những vết thương chần chịt u ám, hắn đã phải đi bộ rất lâu, mới gian nan tìm được tôi. Hơn một trăm năm đã qua, nhân loại đã biến đổi rất nhiều, ngôn ngữ, chữ viết, phương tiện giao thông, cách thức trao đổi... Toàn bộ đều thay đổi, hắn khẳng định thật sự không ngờ chính mình phải chật vật như vậy mới có thể xuất hiện trước mặt tôi.

Ngô Cự Lam không phải là một người cá chưa từng tiếp xúc với xã hội loài người, cũng không phải không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, hắn khẳng định biết được một người nghèo túng chật vật như hắn khiến cho tôi yêu thích là một chuyện không thể, nhưng cái “Tuyệt đối không thể trở thành có thể” thế nhưng đã xảy ra...

Tôi đan hai tay vào nhau, đặt ở trước ngực.

Khó có thể tưởng tượng được, cơ thể này lại có thứ gì đó thuộc về Ngô Cự Lam.

Năm đó, cao tổ gia gia giúp đỡ Ngô Cự Lam, hắn chắc chắn đã khẳng khái nhận lời thành toàn một nguyện vọng cho ông. Đối với những ngư dân sinh sống ở trên biển mà nói, chuyện sợ hãi nhất chính là chết đuối, nên Ngô Cự Lam đã dùng viên linh châu có thể giúp “cải tử hồi sinh” để báo đáp ơn cứu mạng, khiến cho ông tổ không còn e ngại xuống biển nữa. Nhưng cả đời làm ngư dân của ông tổ và ông cố đều không dùng đến, ông nội cũng không dùng đến, đến lượt tôi vào năm 7 tuổi lại bị đuối nước ngoài ý muốn.

Thì ra, những cơn ác mộng tôi thường xuyên mơ thấy đều là thật, tôi thật sự đã chết, chẳng qua, ông nội đã dùng viên linh châu mà Ngô Cự Lam tặng để cứu sống tôi.

Hóa ra, trong biển người mệnh mông mờ mịt, Ngô Cự Lam và tôi gặp nhau, không phải là không có nguyên nhân. Hắn cố ý đến tìm tôi, vì muốn thu hồi lại viên linh châu của mình.

Khó trách khi lần đầu nhìn thấy hắn, tôi đã vì một ánh mắt liếc nhìn của hắn mà sợ tới mức kinh hồn bạt vía, không phải tôi có lá gan quá nhỏ, mà vì tôi có bản năng của một động vật, cảm giác được hắn có ý định giết tôi.

Hắn tính tình kiêu ngạo lạnh lùng, đoán chừng có nghĩ tới vì lợi ích toàn cục phải tạm thời nhân nhượng nghĩ biện pháp khiến tôi cam tâm tình nguyện yêu hắn, nhưng quả thực sau đó hắn đã rất buồn bực, rất không kiên nhẫn! Chắc chắn hắn đã hận không thể chém một nhát bổ tôi ra làm đôi, trực tiếp lấy lại thứ gì đó thuộc về hắn. Dù sao người có ơn với hắn chính là cao tổ gia gia, hắn cho ông “Mượn linh châu hơn 100 năm” cũng coi như đã báo đáp xong.

Đáng tiếc, sự tình đã vượt quá suy đoán của hắn, khi hắn hôn mê bất tỉnh ngã xuống bên chân tôi, tôi lại đối với hắn “tiếp nước cứu mạng”, hắn chỉ có thể khó xử rầm giữa một bên là “một chưởng đánh chết tôi” và một bên là “khiến tôi cam tâm tình nguyện trả lại”...

Tôi nhin không được hơi hơi nở nụ cười, thật sự đáng giận! Vốn là hắn có chuyện cần cầu xin tôi, tôi đã có thể hưởng thụ một chút sự dụ dỗ và theo đuổi của mỹ nam, nhưng hắn hoàn toàn không thèm tuân theo quy tắc, lạnh lùng cao ngạo biến hết thảy thành tôi nghĩ tất cả mọi cách đi lấy lòng hắn, theo đuổi hắn!

Tôi đã cam tâm tình nguyện yêu hắn, hắn chẳng những không dang rộng hai tay nhiệt liệt chào đón tôi, mà còn hết lần này đến lần khác tàn nhẫn đẩy tôi ra! Thật sự là quá đáng giận!

Dần dần, tôi mới phát hiện tất cả hoảng sợ và tức giận đều đã bay biến, chỉ còn lại một vòng bi thương luẩn quẩn không dứt ở trong đầu, mỗi lần trái tim nảy lên, lại giống như con dao bén nhọn đâm vào đau đớn.

Tôi hướng về phía mặt hồ màu lam mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Vốn muốn trừng phạt anh ấy vì đã lừa gạt mình, bây giờ mất tích, làm cho anh ấy sốt ruột một chút, nhưng mình không nỡ khiến anh ấy lo lắng!”

Mặc kệ hắn vì cái gì mà đối xử tốt với tôi, tôi yêu hắn đã là sự thật không thể thay đổi. Tôi có thể không hiểu rõ tâm ý của hắn, nhưng tôi không thể không hiểu rõ tâm ý của mình.

Tôi xoay người, hướng về phía khu nhà nghỉ, cước bộ kiên định trở về.

Đi qua một đoạn đường nhỏ rợp bóng mát, đột nhiên tôi nghe thấy có tiếng gọi: “Thẩm La!”

Tôi dừng bước, quay đầu nhìn lại, thì thấy Violet.

Violet bước nhanh đến trước mặt tôi, ánh mắt sáng ngời nhìn tôi chằm chằm, khẩn thiết hỏi: “Cô đã suy nghĩ kỹ rồi sao?”

Tôi không phải không lý giải được tâm trạng của bà ta, nhưng nó vẫn khiến tôi cảm thấy không thoải mái. Tôi lạnh lùng nói: “Tôi không muốn nghĩ tới nữa, đây là chuyện giữa tôi và Ngô Cứ Lam, không cần bà quan tâm!”

Tôi xoay người muốn đi, đột nhiên cảm giác đau nhói phía sau cổ giống như bị kim đâm vào.

Tôi quay đầu lại, khiếp sợ nhìn Violet.

Bà ta đang cầm một ống tiêm đã trống rỗng, thì thào nói: “Thật xin lỗi!”

Tôi mở miệng, nhưng không thể phát ra được tiếng nào, toàn bộ thế giới đều biến thành những hình ảnh mờ ảo lay động. Tôi mềm nhũn người, bước đi lảo đảo, cố gắng muốn nắm bắt cái gì đó, nhưng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của Violet ngày càng mờ hồ, cuối cùng biến thành một mảnh tối đen.

19. Chương 19: Đây Chính Là Lựa Chọn Của Chúng Ta

Nếu chúng tôi ôm nhau chỉ có thể là bụi gai, tôi nguyện lòng dùng sức, cố gắng ôm chặt anh thêm chút nữa! Cho dù bụi gai đâm thủng da thịt, đâm sâu vào lục phủ ngũ tạng, bắn thiu, như nhóp, tôi chỉ cần có thể gần anh thêm chút nữa, thêm một chút nữa thôi!

Khi tôi khôi phục lại ý thức, mở to mắt, thì phát hiện mình đang ở trong một phòng thí nghiệm, hay nói đúng hơn là một phòng giải phẫu.

Tôi mặc một cái váy dài không có tay màu trắng, nằm thẳng người trên giường phẫu thuật, trên đỉnh đầu là đèn mổ chiếu vào người, cách đó không xa là các loại dụng cụ cắt mổ và giải phẫu muôn màu rực rỡ được đặt trên mấy cái khay vô trùng, tựa hồ chỉ cần có bác sĩ đi vào, tôi sẽ được tiến hành phẫu thuật mổ bụng.

Trong nháy mắt, tôi rất mơ hồ, không hiểu sao mình lại ở trong phòng phẫu thuật. Tôi bị bệnh sao? Ngay sau đó, tôi liền nhớ tới Violet và nguyên nhân khiến mình hôn mê bất tỉnh.

Tôi cực kỳ hoảng sợ, muốn lập tức nhảy xuống giường, nhưng phát hiện cả người mềm nhũn, căn bản không có chút sức lực. Tôi cố gắng giãy dụa một lúc lâu, mới chạm được chân xuống sàn, quay cuồng đứng không vững trên mặt đất.

Tôi nhìn chăm chăm vào một phiến gỗ cao giống như cánh cửa, chống chọi cơ thể hướng ra ngoài.

Đột nhiên, cửa mở ra, Vu Tịnh Tịnh mặc một bộ áo chùng màu trắng đi vào.

Cô ấy nhìn thấy tôi không ở trên giường phẫu thuật, mà đứng trên mặt đất, liền sửng sốt một chút, vội vã đi về phía tôi.

Tôi sợ hãi cố gắng lùi về phía sau.

Vu Tịnh Tịnh dừng bước, bất an nói: “Xin lỗi cô! Tôi nghĩ cô vẫn còn đang ngủ say, quên mất trong người cô có linh châu của người cá, không thể xem như thể chất của người bình thường.”

Tôi đã lùi người gần đến góc tường, không còn đường lui nữa, nhưng ngược lại tôi lại trở nên bình tĩnh.

Tôi ngửa đầu nhìn chăm chăm Vu Tịnh Tịnh, chế giễu nói: “Xin lỗi gì chứ? Xin lỗi vì các người muốn mổ bụng tôi sao?”

Vu Tịnh Tịnh tỏ ra biểu cảm bất đắc dĩ, cô ấy chậm rãi ngồi xổm xuống, để giảm bớt cảm giác áp bức khi cô ấy nhìn tôi từ trên cao. Cô ấy nói: “Bà nội tôi thật sự đã từng nghĩ như vậy, khi bà phái tôi đến hải đảo, đã từng nói với tôi ‘Loại tình yêu phép màu này rất là hư ảo mờ mịt, chúng ta tốt nhất nên chuẩn bị các phương án hành động’. Khi lần đầu tiên gặp cô, trong lòng tôi đã cảm thấy không yên, cảm thấy thật có lỗi!”

Tôi không ngờ cô ấy lại thẳng thắn như vậy, nên ngơ ngác nhìn cô ấy trong chớp mắt, nhớ đến buổi tối lần đầu tiên được gặp Vu Tịnh Tịnh.

Cô ấy chỉ vào con ốc biển ở trên bàn nói: “Vua đứng cạnh nữ hoàng, trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa, nhưng cô hẳn cũng biết, ốc Vua Gai chuyên ăn thịt ốc Nữ Hoàng?” Tôi nghĩ câu nói này là cô ấy muốn nói về tôi, nhưng thật không ngờ, cô ấy kỳ thật cũng nói về Ngô Cứ Lam. Cô ấy đã dùng lời nói uyển chuyển bày tỏ về Ngô Cứ Lam —sinh vật bậc cao, một loài sinh vật lấy đi sinh mạng của con người là vô cùng bình thường.

Khó trách Ngô Cứ Lam đã nói trước bàn ăn một cách khác thường: “Tôi chính thức tuyên bố, Thẩm La là người phụ nữ của tôi, từ nay về sau, nếu có bất kỳ kẻ nào có ý đồ bất chính với cô ấy, tôi sẽ nghiêm trị. Trước khi làm việc gì, làm ơn nghĩ đến sự tức giận của tôi cẩn thận một chút.” Lúc đó, tôi chỉ cảm thấy lời nói của Ngô Cứ Lam xấu hổ không chịu được, đến bây giờ mới nhận ra, từng câu từng chữ trong lời nói của hắn đều có thâm ý, hắn không chỉ đang cảnh cáo Chu Bất Văn và Chu Bất Ngôn, mà còn cảnh cáo cả Vu Tịnh Tịnh và người đứng sau lưng Vu Tịnh Tịnh là Violet.

Hóa ra, tôi nghĩ buổi tối hôm đó chỉ đơn giản là bạn bè cũ mới gặp mặt, một bữa tối lãng mạn ấm áp, nhưng một bàn sáu người, ngoại trừ Giang Dịch Thịnh và tôi, tâm tư của bốn người còn lại căn bản không để tâm vào bữa tối, bọn họ một chút cũng không cảm thấy có không khí ấm áp và lãng mạn.

Thật sự là mỉa mai!

Tôi chưa xót hỏi: “Bây giờ các người muốn làm gì tôi?”

Vu Tịnh Tịnh im lặng trong chớp mắt, liền nói: “Bà nội của tôi hy vọng cô có thể trả lại linh châu cho Regulus.”

Tôi liếc mắt nhìn về mấy con dao giải phẫu trên bàn vô trùng, hỏi: “Hiện tại các người đã có đủ tự tin lấy lại linh châu sao?”

“Câu chuyện cổ tích ‘Nàng tiên cá’ đã qua hơn một ngàn năm, kiến thức và kỹ thuật của các phù thủy đều đã tiến bộ vượt bậc. Có điều, chúng tôi chưa từng làm qua chuyện này, chỉ là tin tưởng vào các lý luận giả thuyết. Phương pháp tốt nhất của bà nội tôi đương nhiên chính là cô có thể cam tâm tình nguyện đồng ý.”

Xem ra, tính toán của bọn họ tốt nhất là tôi nên đồng ý, nhưng nếu tôi không đồng ý, chắc chắn bọn họ cũng sẽ không ngần ngại xé nát cơ thể của tôi ra. Tôi nói: “Các người làm như vậy, Ngô Cứ Lam có biết không?”

Vu Tịnh Tịnh không trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi, mà hỏi ngược lại: “Cô cảm thấy thế nào?”

Tôi dựa lưng vào vách tường, ngồi trên mặt đất, im lặng không nói lời nào.

Ngô Cự Lam khẳng định biết ý đồ của Vu Tịnh Tịnh bọn họ, nhưng ngay từ đầu, hắn đã nghiêm khắc cảnh cáo Vu Tịnh Tịnh. Thậm chí, hắn còn cố ý dẫn theo tôi đến New York, an bài tiệc rượu long trọng, ở trước mặt mọi người quỳ xuống cầu hôn, cử hành một nghi thức giống như buổi lễ đính hôn chính thức, khẳng định là vì khiến cho Violet bọn họ thừa nhận tôi, không làm ra những chuyện quá đáng.

Tôi chợt nhớ đến lời nói của hắn đối với Violet bọn họ: “Thẩm La là người bạn đời kiếp này ta đã chọn, kể từ hôm nay chúng ta cùng chia sẻ những hạnh phúc cuộc đời này ban cho, cũng sẽ chia những đau khổ mà cuộc đời này mang đến.”

Lúc ấy, tôi thật sự đã bị những lời này gây xúc động, nhưng đến hôm nay, tôi mới chính thức lý giải được sức nặng phía sau từng lời nói đó.

Tôi ngẩn lẹ, nở nụ cười.

Vu Tịnh Tịnh nhìn thấy biểu cảm của tôi, nhẹ nhàng nhếch khóe môi, nói: “May mắn sáng sớm tôi đã gạt bỏ ý niệm trong đầu của bà nội, nói rằng bà tuyệt đối không thể lừa dối cô đây là ý nguyện của ông chủ.”

Tôi hỏi: “Các người đối với tôi như vậy, không sợ Ngô Cự Lam tức giận sao?”

Vu Tịnh Tịnh nhìn tôi chằm chằm, biểu cảm cực kỳ phức tạp, “Sợ! Nhưng... chúng tôi không có lựa chọn!”

Tôi nói: “Ngô Cự Lam bây giờ đang ở đâu? Giang Dịch Thịnh đi kiểm tra sức khỏe chắc chắn đã có kết quả rồi!”

Vu Tịnh Tịnh đứng lên không nói một lời.

Cô ấy đi đến trước bàn điều khiển, ấn vào một cái nút, cửa cuốn từ từ nâng lên, tôi liền phát hiện một mặt tường lớn, tất cả đều được làm bằng thủy tinh.

Tôi có chút khó hiểu, không biết tại sao cô ấy lại muốn mở cái cửa cuốn đó lên, nên không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Vu Tịnh Tịnh đang đứng trước bức tường thủy tinh. Khi cửa cuốn nâng lên được một nửa, trong lúc mơ mơ hồ hồ, tôi nhìn thấy một cái đuôi cá thật lớn với màu lam lấp lánh ánh sáng, đang lay động ở trong nước.

Ngô Cự Lam!

Cho đến bây giờ, tôi vẫn không nghĩ mình có thể nhìn thấy toàn bộ hình thể của hắn ở trong một căn phòng trên mặt đất như vậy, thiếu chút nữa đã hét lên sợ hãi, tôi lập tức cử động chân tay, nhanh chóng đi tới trước bức tường thủy tinh.

Toàn bộ căn phòng giống như một cái hộp hình chữ nhật, ba mặt tường đều được đúc bằng kim loại cứng rắn, mặt tường trước mặt chúng tôi được làm bằng thủy tinh, giống như một cái bể cá thật lớn ở trung tâm sinh vật biển.

“Bể cá” đại khái cao bốn thước, bên trong chứa ba thước nước biển. Ngô Cự Lam nửa người dưới ngâm trong nước, cái đuôi cá cực lớn giống như dải tơ lụa xinh đẹp theo làn nước nhẹ nhàng lay động. Nửa người trên của hắn nổi trên mặt nước, đầu vô lực gục xuống, rõ ràng đang ở trạng thái hôn mê. Những lọn tóc màu xanh đen rũ xuống, che hết nửa bên mặt, không thể nhìn rõ khuôn mặt của hắn.

Cánh tay của hắn bị dây xích sắt quấn chặt, hai tay dang rộng, giống như đang chịu khổ hình trong các câu chuyện thần thoại Hy Lạp, cơ thể biến thành hình dạng chữ thập ( ) trên thập tự giá. Tám sợi xích sắt thô to một đầu được cố định trên dưới ở tám góc phòng, một đầu quấn chắc chắn quanh người hắn, giống như một cái mạng nhện thật lớn, trói chặt cơ thể hắn ở trong nước.

Bọn họ sao có thể đối xử với Ngô Cự Lam như vậy?!

Phần nộ giống như ngọn núi lửa phun trào, khiến tôi lập tức đứng bật dậy. Tôi bổ nhào vào người Vu Tịnh Tịnh, muốn bóp chết cô ấy.

Vu Tịnh Tịnh không phản kháng, giọng nói khàn đặc phát ra: “Chúng tôi... chỉ dựa theo mệnh lệnh của ông chủ làm việc.”

Tôi tức giận gào thét: “Ngô Cự Lam ra lệnh các người đối xử với anh ấy như vậy sao? Cho dù các người đối với tôi thế nào, tôi đều có thể hiểu được, bởi vì các người luôn đối tốt anh ấy! Nhưng nếu các người dám làm tổn hại đến anh ấy, cho dù tôi có chết cũng sẽ kéo theo các người cùng chết!”

Vu Tịnh Tịnh trong thoáng chốc tràn đầy nước mắt, “Giang Dịch Thịnh giống ba của anh ấy, sắc xuất mắc bệnh tâm thần là 89%.”

Tôi lập tức ngây ngẩn cả người, 89%? Con số này quả thật đang nói rằng Giang Dịch Thịnh chắc chắn sẽ trở thành người điên!

Nước mắt của Vu Tịnh Tịnh chảy dài trên má, cô ấy nói: “Ông chủ vì giúp Giang Dịch Thịnh chữa bệnh, nên không thể không khôi phục hình thể nhân ngư. Trải qua trị liệu của ông chủ, hiện tại xác suất phát bệnh của Giang Dịch Thịnh đã có thể khống chế dưới 6%.”

Tôi vừa vì Giang Dịch Thịnh cảm thấy vui mừng, vừa càng thêm tức giận, chế giễu hỏi: “Đây là cách các người trả ơn sao? Hay theo kế hoạch ngay từ đầu của các người, cô đã lợi dụng bệnh tình của Giang Dịch Thịnh để dụ Ngô Cự Lam vào bẫy? Giang Dịch Thịnh chỉ là một con mồi của cô thôi sao?”

Vu Tịnh Tịnh nhìn chằm chằm vào mắt của tôi, từng lời từng chữ mà nói: “Thẩm La, tôi yêu Giang Dịch Thịnh, cũng giống như cô yêu ông chủ! Chúng tôi làm như vậy thật sự là theo mệnh lệnh của ông chủ!”

Tôi tin lời của cô ấy, nên từ từ thả lỏng bàn tay đang bóp cổ cô ấy.

Tôi dựa cả cơ thể lên bức tường thủy tinh, chăm chú nhìn Ngô Cự Lam.

Bên trong bể cá không có bật đèn, nguồn sáng duy nhất chính là ngọn đèn phía bên này của chúng tôi. Ánh sáng xuyên qua bức tường thủy tinh, lơ lửng chiếu lên người của Ngô Cự Lam. Da tay của hắn trắng nõn dị thường, những sợi xích sắt quấn quanh người hắn lại có màu nâu đen. Làn nước gợn lăn tăn, hình ảnh lúc sáng lúc tối, khiến cho những sợi xích sắt trông giống như vô số con rắn độc, đang siết chặt lấy cơ thể hắn.

Tôi nghe được giọng nói của mình nhẹ nhàng vang lên: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh ấy lại đối với mình như vậy?”

Vu Tịnh Tịnh nói: “Ông chủ vì chữa trị cho Giang Dịch Thịnh, đã sử dụng sức lực tinh thần của mình quá mức. Giống như một người dùng sức lực cơ thể quá độ, đương nhiên sẽ phải chấp nhận những đau đớn bệnh tật mà cơ thể suy yếu sinh ra, ông chủ hiện tại đang phải chịu những đau đớn vì sử dụng năng lực tinh thần quá mức. Bởi vì loại đau đớn này vô cùng mãnh liệt, khác xa so với tưởng tượng của chúng ta, ông chủ sợ chính mình không thể khống chế, sẽ phá nát phòng nghiên cứu, cho nên đã sai chúng tôi dùng dây xích làm bằng hợp kim cứng rắn nhất trói ông ấy lại.”

Tôi thì thảo tự nói: “Sử dụng năng lực tinh thần quá mức?” Trước đó Ngô Cự Lam chắc chắn đã giãy dụa rất kịch liệt, những nơi có vảy bao phủ ở trên người hắn đều phẳng lì, nửa thân trên hoàn toàn không có vảy, dường như đã bị sợi xích sắt làm bong tróc da thịt.

Giọng nói của Violet từ phía sau lưng tôi truyền đến: “Năng lực tinh thần của người cá và linh châu là cùng một nhịp thở, mất đi viên ngọc linh hồn, người cá rất khó sử dụng năng lực tinh thần. Tôi hoàn toàn không ngờ Regulus còn có thể dùng được tiếng hát của nhân ngư. Cho dù có sự trợ giúp của ánh trăng, nhưng đêm hôm đó ngài ấy chắc chắn đã phải chịu đau khổ rất lớn, mới có thể hoàn thành cái gọi là năng lực tinh thần ở bên ngoài. Kỳ thật, với năng lực của Regulus, ngài ấy hoàn toàn có thể trực tiếp giết chết bọn họ, vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn. Nhưng bởi vì cô là loài người, ngài ấy không muốn khiến cô mang gánh nặng tinh thần cả đời, nên thà rằng chính mình chịu đựng đau đớn sống không bằng chết đó. Nhưng hiện tại, chỉ bởi vì Giang Dịch Thịnh là người cô quan tâm nhất, nên Regulus sẽ không tiếc bất cứ thứ gì để cứu cậu ta.”

Tôi nhìn đến những sợi xích sắt đang siết chặt cơ thể mang đầy tương tích của Ngô Cự Lam, trong mắt đã tràn ngập nước mắt, tôi nhìn không được vỡ vào bức tường thủy tinh, thấp giọng mắng: “Thật là đồ ngốc!”

Violet nói: “Trong mắt của chúng tôi, Regulus vẫn còn khỏe mạnh, nhưng trên thực tế, là một người cá có năng lực mạnh nhất chủng tộc người cá, ngài ấy đã thật sự suy yếu lắm rồi. Tiểu La, cô có đồng ý cam tâm tình nguyện trả lại viên linh châu của người cá bên trong cơ thể cô cho Regulus không?”

Tôi chậm rãi xoay người lại, dựa vào bức tường thủy tinh, nhìn Violet.

Violet nói: “Cô còn mong muốn gì chưa làm được, chúng tôi có thể thay cô đi làm! Người thân của cô chỉ có ba và mẹ, nhưng ba và mẹ của cô đều đã có hạnh phúc với gia đình riêng của bọn họ. Cho dù không có cô, cuộc sống của bọn họ cũng không bị ảnh hưởng! Trên đời này cô chẳng còn gì vướng bận, nên có thể yên tâm ra đi! Tôi cam đoan cô sẽ không cảm thấy đau đớn, giống như đang ngủ vậy, cô sẽ chìm vào một giấc mộng đẹp yên bình và ấm áp...”

“Bà nội!” Vu Tịnh Tịnh tỏ vẻ không đành lòng, lên tiếng muốn ngắt lời của Violet.

Violet hoàn toàn không để ý đến Vu Tịnh Tịnh, bà ấy chăm chú nhìn tôi, chậm rãi dẫn dắt tôi từng bước: “Không phải cô yêu Regulus sao? Bây giờ chính là lúc Regulus cần cô thể hiện toàn bộ tình yêu của mình đối với ngài ấy.”

Ba chữ “Tôi đồng ý” chực chờ trên đầu lưỡi, không phải bởi vì lời nói đầy ma lực của Violet, mà là bởi vì tôi thật sự cam tâm tình nguyện. Khi tôi ở bên cái hồ màu lam kia, tôi đã hiểu rõ trong lòng mình muốn gì, khi quay người trở về khu nhà nghỉ, tôi cũng đã ra quyết định.

“Tôi...”

Đột nhiên, tôi cảm giác được từ sau lưng truyền đến một cơn chấn động, nên lập tức quay đầu lại, thì nhìn thấy cái đôi cá màu lam to lớn cực đại của Ngô Cứ Lam đang quẫy lên quẫy xuống thật mạnh, làm cho mặt nước dập dềnh mãnh liệt. Thân thể của hắn kịch liệt giãy dụa, hai bàn tay đang bị xích sắt quấn chặt đều nổi gân xanh, ngay cả móng vuốt sắc bén được giấu kỹ nay cũng lộ ra. Tám sợi xích bị kéo giật rung lắc dữ dội, toàn bộ căn phòng có chút chấn động. Hắn giống như một con mãnh thú đang phẫn nộ, tựa hồ sẽ giật đứt xiềng xích, lao người qua đây.

Tôi sốt ruột vuốt bức tường thủy tinh, lớn tiếng kêu: “Ngô Cứ Lam, Ngô Cứ Lam...”

Vu Tịnh Tịnh vừa thuần thục thao tác bản điều khiển, vừa trấn an tôi, nói: “Chỉ là một cơn đau đớn thôi, một lát sẽ qua.”

Tôi dựa sát toàn thân vào bức tường thủy tinh, khẩn trương lo lắng nhìn Ngô Cứ Lam, nhưng chỉ có thể trở mắt bất lực nhìn hắn đau đớn.

Violet đứng bên cạnh tôi, dồn dập nói: “Regulus sẽ mau tỉnh lại, nếu cô muốn cứu ngài ấy, nhất định phải nhanh chóng ra quyết định! Chỉ cần cô nói một tiếng ‘đồng ý’, Regulus sẽ không cần chịu đựng những cơn đau đớn tra tấn thân thể nữa! Khi ngài ấy tỉnh lại, sẽ hồi phục hoàn toàn sức mạnh, muốn sống dưới biển, thì có thể sống ở biển; muốn sống trên cạn, liền có thể lên cạn sinh sống. Chẳng lẽ cô không hy vọng Regulus tiếp tục cuộc sống tự do tự tại sao?”

Sao tôi có thể không hy vọng? Tôi hoàn toàn nguyện ý dùng tất cả những gì mình có đi trao đổi hạnh phúc cho hắn!

Nhưng hắn chắc chắn cũng nghĩ như vậy...

Tôi nhìn những sợi xích sắt đang trói chặt Ngô Cứ Lam, nói với Violet: “Bà đã từng nói ‘Tình yêu là phép thuật thần kỳ nhất thế giới này, nó có thể khiến ích kỷ hóa vô tư, nhát gan hóa dũng cảm, tham lam hóa thiện lương, khôn ngoan hóa ngu dốt’.”

“Tôi đã từng nói như vậy!”

“Bà chỉ nói đúng một mặt của tình yêu, tình yêu còn có một mặt khác, nó cũng sẽ khiến vô tư hóa ích kỷ, dũng cảm hóa nhát gan, thiện lương hóa tham lam, ngây ngô hóa khôn khéo.”

Violet biểu cảm giống như không thể tin được, kinh ngạc trừng mắt nhìn tôi, “Cô nói cái gì?”

Tôi nói: “Khi đối mặt với người mình yêu sâu đậm, cho dù là người lương thiện vô tư đến cỡ nào, cũng đều trở nên tham lam ích kỷ, không muốn chia sẻ, chỉ muốn độc chiếm, còn tham lam muốn người đó chỉ đối xử tốt với mình, tốt nhất là thật tốt, càng tốt nhiều một chút thì càng tốt; cho dù là người dũng cảm ngu si đến cỡ nào, cũng sẽ trở thành nhát gan khôn khéo, bởi vì có vướng bận, có lo lắng, sẽ biến thành người khác thường, sẽ nhát gan chịu được những thứ mà bản thân không thể nhẫn nhịn chịu được, cũng sẽ trở nên nghi kỵ đa nghi đối với tình yêu.”

Violet không kiên nhẫn, hỏi: “Rốt cuộc là cô muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói, bà tự cho rằng những lý giải về tình yêu của bà là đúng! Nhưng cho dù là liều mạng hy sinh cũng phải hỏi đối phương có đồng ý hay không! Nếu không, có lẽ đó không phải là hạnh phúc, mà là mối hận cả đời!”

Violet hung tợn trừng mắt nhìn tôi.

Tôi cũng hung tợn trừng mắt nhìn bà ấy, “Bây giờ hoặc là bà dùng phương pháp mạnh ép buộc tôi phải thực hiện điều bà mong muốn, hoặc là để cho tôi chờ Ngô Cứ Lam tỉnh lại! Cho dù phải rời khỏi, tôi cũng muốn cùng Ngô Cứ Lam chào từ biệt một cách rõ ràng, xác định anh ấy chấp nhận lựa chọn của tôi, tiếp tục sống thật tốt, bởi vì tôi còn vương bận anh ấy, lo lắng cho anh ấy, tôi không thể cứ như vậy không nói không rằng mà ra đi, đây chính là ích kỷ và nhát gan của tôi!”

Violet nhìn tôi chăm chú trong chốc lát, trong mắt dần dần tràn ngập nước mắt. Đột nhiên, bà ấy cúi thấp người, hướng tôi vái lạy, “Chúng tôi tuyệt đối không dám làm khác với lựa chọn của Regulus, xin cô hãy tha thứ tất cả cho tôi!” Nói xong, bà ấy lập tức xoay người, bước nhanh rời khỏi.

Tôi vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn về phía Vu Tịnh Tịnh. Violet từ bỏ giải phẫu mổ bụng tôi sao? Dễ dàng bỏ qua như vậy sao?

Vu Tịnh Tịnh đôi mắt ngẩn lệ, cười nói: “Ông chủ đã cảnh cáo chúng tôi thêm lần nữa, thậm chí trước khi chữa bệnh cho Giang Dịch Thịnh, ông ấy đã cảnh cáo bà nội thêm một lần. Cô chính là bạn đời mà ông chủ đã chọn, bà nội tuyệt đối không dám gây tổn hại đến cô, bà chỉ dẫn dắt cô tự ra mệnh lệnh, bà sẽ chấp hành mệnh lệnh đó.”

Hai chân mềm nhũn, tôi trượt người trên bức tường thủy tinh, ngã quỵ xuống đất.

Bên trong bức tường thủy tinh, Ngô Cứ Lam cũng đã yên tĩnh trở lại.

Tôi dán mặt lên bức tường, ngây ngốc nhìn hắn.

Hai cánh tay của hắn bị xích sắt siết chặt kéo căng trên không trung, thân thể ngã về phía trước, đầu vô lực gục xuống, nhìn qua cực kỳ bình yên, không có một chút đáng về phần nô giống như lúc này.

Vu Tịnh Tịnh nhìn vào các số liệu trên bảng điều khiển, nói: “Ông chủ hắn là sẽ mau chóng tỉnh lại, nhưng muốn biến trở lại thân thể con người, còn cần thêm một thời gian ngắn nữa.”

Tôi nói: “Có thể giúp tôi vào đó không? Tôi muốn ở bên cạnh anh ấy!”

Vu Tịnh Tịnh do dự một chút, liền đồng ý yêu cầu của tôi.

Tôi thông qua ống dẫn nước đi vào “bể cá lớn”.

Khi bơi đến gần, những vết thương trên người của Ngô Cứ Lam nhìn càng rõ ràng hơn, trông cực kỳ ghê sợ. Tuy tôi biết hắn có thể chất đặc dị, tốc độ lành lặn của vết thương vô cùng khác thường. Nhưng tôi vẫn cảm thấy đau lòng, hận không thể cho hắn một cái tát làm hắn tỉnh lại, chất vấn hắn tại sao không thể nghĩ ra cách giải quyết nào khác.

Tôi lấy ra nước thuốc mà Vu Tịnh Tịnh đã giúp tôi chuẩn bị trước, nhỏ vào những vết thương của hắn từng chút một.

Tôi vừa phải khiến mình nổi trên mặt nước, vừa phải chú ý né tránh thân thể của Ngô Cứ Lam, e sợ nếu không cẩn thận chạm vào mấy sợi dây xích, sẽ khiến hắn càng đau đớn thêm.

Nhưng dù sao tôi cũng đang ở trong nước, động tác bôi thuốc đơn giản càng trở nên khó khăn, phải cố gắng dùng sức, cơ thể của tôi không bị khổng chế càng lúc càng chìm xuống.

Đột nhiên, tôi cảm giác thân thể mình được nâng lên, giống như đứng trên đất bằng vững vàng ở trong nước.

Loại cảm này vô cùng quen thuộc, tôi cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên là đuôi cá của Ngô Cứ Lam. Vây đuôi cực đại của hắn mở rộng giống như một bàn tay to lớn cường tráng, nâng đôi chân của tôi, giúp tôi đứng vững.

Ngô Cự Lam đã tỉnh lại ?!

Tôi lập tức nhìn về phía hắn, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, chậm rãi mở mắt.

Người bình thường vừa ở trạng thái hôn mê, khi tỉnh lại, trong một lúc sẽ còn có chút mê mang, nhưng ánh mắt của Ngô Cự Lam lại vô cùng trầm tĩnh, biểu cảm kiên định, thật giống như hắn chưa bao giờ hôn mê qua. Bất quá, hai tròng mắt màu lam của hắn có biểu lộ chút sợ hãi, hắn vội vàng nhìn chăm chăm tôi, dường như e sợ tôi sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Tôi lo lắng hắn lại bị dây xích làm bị thương, nên nhú mào nói: “Buông em ra!”

Hắn cử động đuôi cá, trực tiếp quấn lấy tôi, đồng thời hai tay dùng sức nắm chặt sợi dây xích, ý muốn tôi càng thêm tới gần hắn. May mắn Vu Tịnh Tịnh có lòng tốt hiểu ý, đúng lúc thả lỏng sợi dây xích, chỉ nghe vài tiếng “ken két” giòn tan, tám sợi xích sắt toàn bộ được nối lỏng.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, vội vàng muốn giúp hắn cởi bỏ dây xích quấn trên người, hắn lại chẳng để ý gì đến dây xích, hai tay vừa được tự do, liền dùng một tay ôm lấy lưng của tôi, một tay ghi chặt đầu của tôi, dùng sức hôn tôi.

Tôi theo bản năng chống cự vài lần, hắn lại càng dùng sức, cuồng bạo khai mở đôi môi của tôi, tiến thần tốc vào miệng của tôi, dùng đầu lưỡi thô nhám dây dưa liếm mút đầu lưỡi của tôi. Tôi bị hắn hôn cơ hồ muốn tắt thở, hắn mới buông tôi ra, nhưng hắn vẫn còn có chút luống cuống bất an, càng không ngừng hôn lên cổ và lỗ tai của tôi.

Tôi mơ hồ hiểu được sự khác thường của hắn, liền ôm cổ hắn, ghé sát lỗ tai hắn, nhẹ giọng thì thầm: “Em ở đây, em ở đây, em không có đồng ý với Violet...”

Ngô Cự Lam rốt cuộc dần bình tĩnh trở lại. Hắn rút một cánh tay để cởi bỏ những sợi dây xích còn quấn trên người, hắn gần như lôi kéo một cách thô bạo, hoàn toàn không thèm để ý đến những vết thương của mình.

Nhưng, tôi lại để ý!

Tôi túm lấy tay hắn, “Anh đừng cử động, để em làm!”

Hắn nâng tôi lên, im lặng nổi ở trong nước.

Tôi cúi đầu, thật cẩn thận giúp hắn cởi bỏ những sợi dây xích, có lúc không đủ sức, hắn nương cánh tay theo lực của tôi, giúp tôi chia sẻ một phần sức nặng.

Cho đến khi cởi bỏ toàn bộ dây xích quấn trên người, tôi mới ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Bốn mắt giao nhau, trong ánh mắt của cả hai đều có lửa tình cuộn cuộn, nhưng lại rơi vào tình trạng im lặng đến kỳ lạ. Tôi rất muốn nói gì đó, nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu, mà hắn thì không thể nói chuyện.

Trong không gian âm u tĩnh mịch, toàn bộ thế giới bị thu nhỏ lại chỉ còn mỗi tôi và hắn, cuộc sống “vật đối sao dời, sóng sau xô sóng trước” kia thật giống như thuộc về một thế giới xa vời nào đó ở bên ngoài.

Tôi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của hắn, vén toàn bộ mớ tóc ướt sũng của hắn ra phía sau đầu.

Tôi khẽ chạm vào đôi mắt của hắn, dải ngân hà tràn đầy ở trong mắt hắn chậm rãi lưu động; tôi khẽ chạm vào mũi của hắn, làn gió nhẹ buổi sớm mai từ hơi thở trong mũi hắn chậm rãi thổi qua; tôi khẽ chạm vào bờ môi của hắn, hắn hé miệng, dùng răng nanh bén nhọn dụ dỗ cắn tôi!

Nếu có thể cứ như vậy, dựa vào lòng, cắn vào miệng, không bao giờ buông ra!

Vĩnh viễn cũng không buông ra...

Tôi ôm cổ hắn, mắt nhắm lệ thấp giọng nói: “Ôm chặt em thêm chút nữa.”

Hắn dùng vây đuôi quấn chặt lấy tôi, hai tay ôm quanh lưng tôi. Tôi giống như con nhộng được cái kén bao bọc, bị hắn gắt gao ôm chặt vào lòng.

Tôi nói: “Thêm chút nữa!”

Hắn càng thêm dùng sức, siết chặt đến nỗi toàn thân tôi trên dưới đều cảm thấy đau, nhưng chúng tôi vẫn muốn càng dùng sức, hận không thể trực tiếp khảm cơ thể của mình vào cơ thể của đối phương.

Tôi nhắm hai mắt lại, muốn cứ như vậy cùng hắn ở bên nhau, cho đến khi thời gian hóa tro tàn, cả thế giới biến thành hư vô.

Thật lâu sau, giọng nói của Ngô Cứ Lam đột nhiên vang lên.

“Tiểu Loa?”

Tôi hơi giật mình, tỏ vẻ bản thân nghe được.

Hắn hỏi: “Violet đã nói hết mọi chuyện cho em biết sao?”

Tôi gật đầu.

Hắn nói: “Em không đồng ý với Violet, anh rất vui!”

Đúng như tôi đoán, hắn nghe được tôi và Violet nói chuyện.

Hắn nói: “Cho dù Violet không nói cho em biết, anh cũng sẽ nói cho em biết tất cả, anh chỉ muốn cho em thêm một chút thời gian vô tư vui vẻ, nên hết lần này lại lần khác chần chừ không nói. Anh biết bây giờ em có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh, anh sẽ giải thích cho em từng câu một.”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Anh có yêu em không?”

Hắn không chút do dự nói: “Có!”

Tôi giãn mặt mà cười, lại dựa sát vào ngực của hắn.

Hắn ngây ngẩn cả người, chần chừ hỏi: “Em... không có câu hỏi nào khác nữa sao?”

Tôi lắc đầu.

Hắn nói: “Em không tức giận sao?”

Tôi tiếp tục lắc đầu.

Buổi sáng sớm lần đầu gặp mặt, hắn nhìn thấy tôi, mục đích đã không còn đơn thuần, thậm chí đã từng có ý niệm giết chết tôi. Nhưng sự tình tại sao bắt đầu như vậy đã không còn quan trọng nữa, mà quan trọng là... quá trình và kết quả. Tôi rõ ràng cảm nhận được tình yêu của hắn đối với mình, cũng tình tường nhận biết được tình yêu của mình đối với hắn. Tôi không muốn lãng phí thời gian đi dây dưa một cái bắt đầu, hơn nữa, khoảng thời gian của chúng tôi đã thật sự không còn nhiều...

Tôi nhẹ giọng gọi: “Ngô Cứ Lam!”

Hắn dụi dằm đáp lại: “Ừ?”

“Em nguyện ý cho anh tất cả, kể cả sinh mạng của em.”

Ngô Cứ Lam mỉm cười nói: “Anh biết! Anh vẫn... luôn biết!”

“Anh đã lựa chọn rồi sao?”

“Ừ!”

“Anh...” Tôi run rẩy, nhưng vẫn cố gắng dùng hết sức lực toàn thân làm cho giọng nói của mình nghe bình thường thêm một chút, “Anh thật sự không thể... Nhìn em già đi sao?”

“Anh xin lỗi!”

“A... Như vậy cũng tốt! Anh chỉ có thể nhớ kỹ dáng vẻ xinh đẹp nhất của em thôi!”

Tôi cơ thể phát run mà cười, nghĩ muốn khiến cho mình vui vẻ thoải mái hơn một chút, không cần phải làm khổ bản thân đã quá đau thương thêm lần nào nữa.

Nhưng, nước mắt vẫn không tự chủ được cứ trào ra đầy hốc mắt.

Hóa ra, lúc hắn ngồi bên giường của tôi, nhìn đến dung nhan say ngủ của tôi, từng bức tranh một, cẩn thận phát họa, không phải bởi vì muốn thương tổn đến tôi, mới có bút pháp nhẩn nhụi sống động như vậy. Mà đó chính là nguyện vọng sâu kín nhất ở tận đáy lòng mà hắn khát khao muốn thực hiện.

Hắn đã sống đến ngàn năm, lại không thể có được vài thập niên ngắn ngủi ở bên cạnh tôi, chăm sóc tôi dần già đi, dần suy yếu đi.

Tôi cố gắng khắc chế bản thân, không muốn mình khóc trước mặt hắn, nhưng không có cách nào khắc chế. Nước mắt lã chã rơi, giống như những viên trân châu trong sợi chuỗi bị cắt đứt, từng viên một rơi xuống, thấm ướt cổ hắn.

Ngô Cứ Lam lặng lẽ ôm tôi đang yên lặng khóc.

Từ ngày biết được thân phận của hắn, tôi đã luôn khổ sở lo lắng một người có sinh mệnh ngắn ngủi như tôi nên như thế nào làm bạn với một kẻ có sinh mệnh dài lâu như hắn. Tôi vẫn nghĩ hắn chính vì nguyên nhân đó mới hết lần này đến lần khác từ chối tôi, bây giờ tôi đã hiểu được, lần này đến lần nọ nhẩn tâm từ chối tôi là có nguyên nhân khác.

Không phải bởi vì tính mạng của tôi hữu hạn, mà hắn đã lựa chọn cho tính mạng của mình hữu hạn!

Tại sao hắn lại có thể tàn nhẫn đối với mình như vậy?

Nếu da mặt của tôi mỏng hơn một chút, hành động chần chờ hơn một chút, có phải hắn sẽ giống như công chúa người cá, không giải thích gì rồi vĩnh viễn biến mất hay không?

Nhưng hoàng tử không yêu công chúa người cá, mà tôi lại yêu hắn!

Tại sao hắn lại có thể khiến tôi sau khi yêu hắn thấu tâm can, vẫn còn đang tỉnh tỉnh mê mê, thậm chí căn bản không biết mình sẽ mất đi cái gì.

Tại sao hắn lại có thể tàn nhẫn đối với tôi như vậy?

Các loại cảm xúc phức tạp giao nhau cùng một chỗ, giống như mạng nhện chẳng chịt quăn quanh siết chặt trái tim tôi, treo cổ tôi, khiến tôi đau đớn tựa hồ sẽ chết đi.

Tôi mạnh há miệng, hung hăng cắn lên đầu vai của hắn.

Ngô Cứ Lam không chút thay đổi đứng ở trong nước, không né tránh, cũng không đề phòng, mặc cho tôi cố sức cắn vào da thịt của hắn, một tay còn dịu dàng vỗ về lưng của tôi, trấn an nỗi đau khổ trong lòng tôi.

Tôi đầy miệng toàn là máu, nhìn màu đỏ thắm từ đầu vai của hắn từng chút một chảy tràn xuống dưới, nhuộm hồng cả mặt nước.

Nước mắt mãnh liệt rơi xuống, tôi dựa sát vào vai hắn, thất thanh òa khóc.

Hiện tại tôi mới chính thức lý giải được, ba câu hỏi hắn đã hỏi tôi vào buổi tối đầy sao trời hôm đó.

“Đây là lựa chọn của em?”

“Cho dù sẽ mang đến cho em đau khổ?”

“Cho dù sẽ mang đến cho anh đau khổ?”

Hắn chất vấn không chỉ với tôi, mà còn là với hắn. Hắn bắt buộc tôi suy nghĩ thật kỹ sinh lý tử biệt không phải chỉ vì tôi rời xa hắn, mà còn là vì hắn rời xa tôi.

Ngô Cứ Lam vỗ về lưng của tôi, nói: “Anh rất hiểu, cho đi cần dũng khí, nhận lại càng cần thêm nhiều dũng khí! Anh xin lỗi!”

Tôi vừa khóc vừa lắc đầu, không cần xin lỗi, cũng không có lỗi!

Một viên rồi lại một viên lạnh lẽo, giống như những viên đá nhỏ rơi xuống mặt và cổ của tôi. Lúc bắt đầu, tôi không để ý, cho đến khi chúng từ mặt của tôi, rơi xuống cổ của hắn, tôi mới nhận ra.

Là... trân châu?

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, là những viên trân châu trong suốt màu trắng từ trong mắt của hắn thẩm ra, theo hai má chậm rãi chảy xuống, lấp lánh ánh bạc, giống như những ngôi sao đang rơi xuống, từ từ biến mất ở phía chân trời. Đôi mắt vốn trong vắt xinh đẹp, có màu lam như khảm bảo thạch của hắn dần dần trở nên đen tối, căn bản nhìn không thấy đồng tử, giống như tất cả các ngôi sao trên bầu trời đều bị hủy diệt, không còn phát sáng lấp lánh, chỉ còn lại bi thương tăm tối.

Tôi bối rối vươn tay vuốt đôi mắt của hắn, muốn ngăn lại những giọt nước mắt của hắn. Tôi vừa cố gắng mỉm cười, vừa nói năng lộn xộn: “Đừng đau lòng! Đừng đau lòng... Anh biết không, da mặt của em rất dày, còn dày hơn vỏ của con rùa biển, em không sợ gì cả! Em thật sự cái gì cũng không sợ! Đừng lo lắng cho em, anh thương tâm em như vậy, em đảo mắt một cái là có thể sung sức trở lại, em chính là tiểu quái vật chuyên đối phó với thương tâm... Vừa rồi em khóc chỉ là phát tiết một chút, sau khi phát tiết xong sẽ tốt lên thôi! Em rất kiên cường, thật sự rất kiên cường! Nếu không kiên cường sao có thể theo đuổi được một lão quái vật như anh? Anh yên tâm, em sẽ sống thật tốt, nhất định sẽ sống thật tốt, tốt hơn cả khi anh sống cùng em...”

Tôi càng nói, từng viên lại từng viên trân châu rơi xuống càng nhanh. Nước mắt của tôi cũng bất tri bất giác là chảy rơi xuống.

Tôi ngậm miệng lại, im lặng dịu dàng hôn lên môi của Ngô Cứ Lam.

Ngô Cứ Lam nói: “Anh xin lỗi!”

Tôi mỉm cười lắc đầu, xin lỗi gì chứ?

Xin lỗi vì anh đã lựa chọn yêu em sao? Xin lỗi vì anh đã lựa chọn giúp em sống sót sao?

Nếu đây là lựa chọn của anh, cũng chính là lựa chọn của chúng ta.

Tôi nhìn từng viên trân châu đang rơi xuống trên người của chúng tôi, đôi mắt ngấn lệ, mỉm cười nói: “Đây là lựa chọn của em! Cho dù sẽ mang đến cho em đau khổ, cho dù sẽ mang đến cho anh đau khổ!”

Tình yêu giống như đời người, vĩnh viễn sẽ cùng tồn tại như hoa tươi và bụi gai. Nếu tình yêu của tôi là hoa tươi, tôi nguyện lòng ôm đóa hoa xinh đẹp và ngát hương ấy; nếu tình yêu của tôi là bụi gai, tôi cũng sẽ không chút do dự ôm ấp bụi gai đầy bén nhọn và đau đớn ấy.

Bởi vì, khi tôi ôm hoa tươi, chính là lúc Ngô Cứ Lam dùng hạnh phúc và ngọt ngào cho tôi sự tươi đẹp và ngát hương thơm; khi tôi ôm bụi gai, anh đã sớm dùng máu tươi trong lồng ngực ấm rộng của mình tạo ra bụi gai bén nhọn và đau đớn.

Nếu chúng tôi ôm nhau chỉ có thể là bụi gai, tôi nguyện lòng dùng sức, cố gắng ôm chặt anh thêm chút nữa! Cho dù bụi gai đâm thủng da thịt, đâm sâu vào lục phủ ngũ tạng, bắn thiu, nhơ nhớp, tôi chỉ cần có thể gần anh thêm chút nữa, thêm một chút nữa thôi!

20. Chương 20: Sinh Mệnh Là Những Vì Tinh Tú

Con người nhất định cũng sẽ trở thành những ngôi sao vĩnh hằng, cho dù đã rời xa, thậm chí chết đi, hào quang kia vẫn lóe sáng trong bầu trời đêm tối, chiếu rọi người ở lại đến muôn đời.

Nửa tháng sau.

Tôi và Ngô Cứ Lam cử hành hôn lễ ở hải đảo.

Địa điểm tổ chức hôn lễ được chọn chính là trên một chiếc du thuyền neo đậu giữa biển rộng, mọi chuyện đã chuẩn bị đâu ra đó, chúng tôi lại lên thuyền trên biển thêm một ngày.

Du thuyền được Giang Dịch Thịnh và Vu Tịnh Tịnh trang trí xa hoa lộng lẫy, sống động đến mức trông giống như chiếc thuyền ảo mộng trong mấy câu chuyện cổ tích.

Bởi vì Ngô Cự Lam mẫn cảm với âm thanh, không thích nhiều người ồn ào đông đúc, mà tôi cũng không thích, cho nên hôn lễ của chúng tôi chỉ mời bạn bè và người quen thân nhất.

Bên cạnh Ngô Cự Lam là Violet và Vu Tịnh Tịnh, còn bên cạnh tôi là Giang Dịch Thịnh và Thẩm Dương Huy. Ba tôi vẫn đang dưỡng bệnh, không có cách nào tham gia, Thẩm Dương Huy đành đến dự thay mặt ông. Mẹ tôi phải chăm sóc cho hai đứa con trai, người thì ở xa tận Canada, cũng không có cách nào đến kịp mừng hôn lễ, nên tôi đã đồng ý chia sẻ đoạn video quay lại buổi lễ cho mẹ xem.

Kỳ thật, theo pháp luật mà nói, trước đó, tôi và Ngô Cự Lam đã dựa theo trình tự đăng ký kết hôn nghiêm chỉnh nhất.

Nhưng vào thời khắc này, dưới trời biển xanh ngát, nghe được tiếng Violet hỏi: “Ngô Cự Lam, ngài có đồng ý chấp nhận người phụ nữ ở bên cạnh mình làm bầu bạn suốt đời hay không? Cùng nhau chia sẻ những hạnh phúc cuộc đời này ban cho, cũng sẽ chia những đau khổ mà cuộc đời này mang đến?” Tôi vẫn cảm thấy trái tim của mình cơ hồ trong nháy mắt như muốn ngừng đập.

Ngô Cự Lam nắm tay của tôi, nói: “Tôi đồng ý!”

Violet hỏi: “Thẩm La, cô có đồng ý chấp nhận người đàn ông bên cạnh mình làm bầu bạn suốt đời hay không? Cùng nhau chia sẻ những hạnh phúc cuộc đời này ban cho, cũng sẽ chia những đau khổ mà cuộc đời này mang đến?”

Tôi mỉm cười, nhìn vào đôi mắt của Ngô Cự Lam, nói: “Tôi đồng ý!”

Violet nói: “Từ nay về sau, hai người chính là bạn đời của nhau, có thể hôn người bạn đời của mình.”

Ngô Cự Lam mỉm cười, vén màn che mặt của tôi lên, tôi nhắm hai mắt lại, đem cả trái tim của mình giao cho hắn.

Mọi người sau khi dùng xong bữa tiệc hải sản lớn mà Ngô Cự Lam đã tỉ mỉ chuẩn bị, thì quyết định cáo từ, trả lại toàn bộ chiếc du thuyền cho tôi và Ngô Cự Lam.

“Chúc hai người hưởng tuần trăng mật vui vẻ!” Giang Dịch Thịnh mạnh mẽ ôm tôi một chút, sau đó theo Thẩm Dương Huy ngồi chiếc thuyền nhỏ rời đi trước.

Vu Tịnh Tịnh kiểm tra tất cả các thiết bị trên du thuyền một lần cuối, dặn dò tôi vài câu: “Hãy giữ liên lạc với chúng tôi bất cứ lúc nào!”

“Tôi biết rồi!”

Violet hỏi: “Cô đã quyết định đi đâu chưa?”

Tôi nói: “Người Trung Quốc có câu ‘Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó’, Ngô Cự Lam đi đến đâu, tôi sẽ theo đến đó.”

Violet nở nụ cười, cảm thán nói: “Hành trình trên biển của Regulus... thực sự khiến người ta mong đợi! Nhất định sẽ nhìn thấy những sự vật sự việc khiến nhiều người kinh ngạc, cô nhớ chụp ảnh về cho chúng tôi xem nhé!”

Tôi cười nói: “Được! Tịnh Tịnh có tặng cho tôi một cái máy camera không thấm nước, tôi chắc chắn sẽ dùng nó!”

Violet nói: “Chúng tôi đi đây, chờ hai người trở về.”

Tôi theo bọn họ đến tận mép thuyền.

Vu Tịnh Tịnh đã xuống chiếc thuyền nhỏ, lúc Violet đang đi xuống thang dây, tôi nói: “Violet...”

Violet dừng bước, kiên nhẫn nhìn tôi.

Tôi cảm thấy ngượng ngùng, muốn nói lại thôi.

Violet nói: “Cô chính là bạn đời của Regulus, mặc kệ là chuyện gì, tôi cũng sẽ dốc hết sức lực giúp đỡ.”

Tôi càng cảm thấy ngỡ ngàng, quay đầu lại nhìn Ngô Cứ Lam vẫn đang chuyên tâm chuẩn bị khởi động chiếc du thuyền, xác định hẳn không để ý đến chúng tôi. Tôi đến gần Violet, đè nặng âm thanh, áp a áp úng hỏi: “Câu chuyện cổ tích ‘Agnete and the Mermen’ có nói... Agnete đã cùng nam người cá tóc vàng sinh em bé, có thật không?”

Violet sững sờ một chút, cố gắng nhin cười, nói: “Là thật!”

Tôi đỏ mặt, hỏi: “Vậy tôi, tôi... và Ngô Cứ Lam...”

“Cũng có thể.”

Tôi vui sướng nói: “Cảm ơn bà!”

Violet lắc đầu, “Là tôi phải cảm ơn cô mới đúng!”

Tôi mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Violet nói: “Chúc hai người hưởng tuần trăng mật vui vẻ!”

Nhìn theo Violet cùng Vu Tịnh Tịnh khởi động chiếc thuyền nhỏ chạy đi, tôi mới khom người thu lại cái thang dây, Ngô Cứ Lam bước nhanh đi tới, “Để anh làm!”

Sau khi cất cẩn thận cái thang, hẳn xoay người nhìn tôi, mặt không chút thay đổi hỏi: “Xuất phát nhé? Vợ của anh!”

Hắn thật đúng là vĩnh viễn dùng khẩu khí nghiêm túc nhất đi nói mấy câu nói không đứng đắn nhất! Tôi nhin không được cười ha ha, ôm cổ hắn nói: “Xuất phát đi! Chồng yêu của em!”

Hắn nói điều hắn mong muốn nhất chính là cùng tôi ra biển, từ lúc này, tôi sẽ cùng hắn đi đến nơi hắn sinh ra và lớn lên, chia sẻ những kỷ ức và thời gian tuyệt vời nhất mà hắn đã giấu kín bấy lâu nay.

Sắc trời ngày càng tối đen, thuyền của chúng tôi cũng ngày càng xa với những con người ở lục địa, trong trời biển này tựa hồ chỉ còn lại mỗi chúng tôi.

Ngô Cứ Lam đặt chế độ lái thuyền tự động, chiếc du thuyền từ từ tiến sâu vào nơi xa nhất của đại dương

Đêm tối có vẻ đặc biệt tĩnh lặng, tiếng sóng biển rì rào nghe thật rõ ràng, giống như bản tiết tấu của thiên nhiên vận động, đang kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện của bọn chúng.

Tôi và Ngô Cứ Lam trần truồng nằm trên tấm thảm lớn, ôm nhau ở boong thuyền, lẳng lẳng nhìn bầu trời trên cao.

Sao trời dày đặc, tinh quang lấp lánh, ánh sáng ngọc bích của dải ngân hà kéo dài trải rộng trên bầu trời.

Vô số những ngôi sao hội tụ hóa thành dải ngân hà chói lóa ngàn vạn điểm, sáng óng ánh, thật giống như vô số hào quang lấp lánh trên mặt nước, gợn lăn tăn lưu chuyển thành con sông lớn.

Tôi hướng lên trời cao, vươn một bàn tay, dường như muốn hái xuống một ngôi sao.

Bàn tay của Ngô Cứ Lam từ trước ngực của tôi, dọc theo bắp vai, vuốt ve cánh tay hướng lên, vòng qua cổ tay của tôi, cùng với những ngón tay của tôi, mười ngón đan xen siết chặt.

Bầu trời đầy sao lấp lánh ánh sáng ngọc, chiếu rọi hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi.

Dưới trời cao cùng hàng tỉ ngôi sao chiếu sáng, chúng tôi vô cùng nhỏ bé, nhưng chúng tôi bé nhỏ lại có thể thấy được toàn bộ trời biển bao la.

rong bầu trời dày đặc những vì sao ấy, kỳ thật có rất nhiều những ngôi sao sáng ngời đã sớm tắt đi, thậm chí có những ngôi sao đã tắt mấy ngàn vạn năm. Nhưng bởi vì mắt của chúng ta vẫn thấy được hào quang của bọn chúng, hào quang xinh đẹp nhất của bọn chúng đã theo ngàn vạn năm ánh sáng mới đến được mắt của chúng ta, những lân quang đó cùng với quang ảnh của những ngôi sao còn sống vẫn sáng ngời lấp lánh trong mắt của chúng ta.

Sống và chết, trong thời khắc huy hoàng của vũ trụ này, căn bản khó có thể nhận biết.

Con người nhất định cũng sẽ trở thành những ngôi sao vĩnh hằng, cho dù đã rời xa, thậm chí chết đi, hào quang kia vẫn lóe sáng trong bầu trời đêm tối, chiếu rọi người ở lại đến muôn đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-khoang-sao-troi-kia-khoang-bien>